LYCOPHRON

CANTER.

1596

(i) Lycophron - Adams L2108
(ii) Theognis Bodleian Cat
(iii) Phalaris Adams P977

Sammelband
3 titles in one vol.
Greek/Latin parallel
texts the 3rd item with
an interesting introduction
on letter-writing

ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ
ΤΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ.

LYCOPHRONIS
CHALCIDENSIS
ALEXANDRA, ſiue CASSANDRA,
Cum verſione Latina
GVLIELMI CANTERI.

Eiuſdem CANTERI in eamdem Annotationes, quibus loca difficiliora partim e Scholiis Græcis, partim ex aliis ſcriptoribus explicantur.

Apud Hieronymum Commelinum,
ANNO CIↃ IↃ XCVI.

Τῷ λαμπροτάτῳ βουλευτῇ,

ΙΟΑΧΕΙΜῼ ΩΡΗΡῼ,

ΒΙΛΕΛΜΟΣ ΚΑΝΤΗΡΟΣ

ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

ΤΗΝ μὲν ὅλην ποίησιν, ἄνερ λαμπρότατε, ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ τῇ μεγίστῃ καὶ ἐν καλοῦ μοίρᾳ πρώτῃ παρὰ θεῶν ἀνθρώποις ὑπάρξασαν ἤδη πολλοὶ καὶ ἔνδοξοι διὰ πολλῶν προσειρήκασιν, ὀρθῶς νὴ Δία καὶ φρονοῦντες οὗτοι καὶ λέγοντες. τοὺς μὲν γὰρ πρώτους ταύτῃ τῇ τέχνῃ ἐπικεχειρηκότας ἐὰν σκοπῶμεν, ὡς ἀληθῶς τὰ μεγάλα τοὺς ἄλλους διὰ τούτων μεμυηκέναι εὑρήσομεν, καὶ ἐπὶ τῇ τῆς κοινῆς διηγήσεως προφάσει πολλάκις δυσχερεστάτας ἐννοίας καὶ ὠφελίμους ἐν ταῖς μάλιστα ῥᾳδίως ἀποκαλύψαντας ἐξευρηκέναι. Ὅμηρος δ', ὃν ὡς αὐτὸν ἀρξάμενόν τε καὶ ἀπεργασάμενον ὡς κάλλιστα ποίησιν οἱ πλεῖστοι ἐπαινοῦσιν, μετὰ τοῦ τῆς ἱστορίας ἐπιτερποῦς ὁμοῦ τῆς τε φιλοσοφίας τὸ ἀπόρρητον, καὶ τῶν πρὸς τὸν κοινὸν βίον συντελούντων τὴν ἐναργεστάτην ἐπίδειξιν ἠξίου μετέρχεσθαι. τοῦτο δὲ καὶ συχνοῦ λόγου δεῖξαι, ὡς εἰπεῖν, καὶ βραχέος πάνυ. βραχέος μὲν λέγω, διὰ τὸ σφόδρα οὕτω σαφὲς εἶναι· μακροτέρου δὲ, ὅτι μυρίοις ἄν τις ἔχοι τεκμηρίοις καὶ παραδείγμασι χρήσασθαι. αὐτίκα τὸν Ὀδυσσέα πεποίηκεν ἄνδρα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ ἔτη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πλανηθέντα, τελευτῶντα διὰ τοῦ ναυαγίου καὶ τοῦ θανάτου τῶν ἐκ τῆς εὐχῆς τυγχάνοντα. τοῦτο γοῦν τὸ ἔσχατον ὁ ποιητὴς μόνον προστησάμενος, μάλ' ἀστείως αὐτὸ περιέρχεται, καὶ πάντα τὰ περὶ τὴν ποίησιν κάλλη δεικνὺς μεθ' ὑπερβολῆς, οὐ φαυλότατον τόλμημα λανθάνει τολμήσας. καὶ τὸ μὲν τοῦ Ὁμήρου τοιοῦτόν τι κινδυνεύει γεγονέναι. οὐ μὴν οὐδὲ τοὺς ἄλλους ἐν φαύλῳ χρὴ τίθεσθαι, ὅσοι τῶν μύθων τοὺς γλαφυρωτάτους ἐκλέξαντες, τοῖς πᾶσι τῆς ποιήσεως ἡδύσμασι καὶ τρόποις ποικίλαντες ἔτυχον, εἴτε διὰ πολλῶν προσώπων, εἴτε καὶ δι' ἑνὸς μόνου τὰ τοιαῦτα ἐπεδείξαντο. τούτοιν γοῦν δυοῖν ὄντοιν σχημάτοιν, τὸ μὲν ἕτερον Σοφοκλῆς, Αἰσχύλος, Εὐριπίδης ἐξηκρίβωσαν, ἐν θατέρῳ δὲ ὁ Λυκόφρων πᾶσι κριταῖς διαφέρει. καίτοι καὶ ἐν τῷ προτέρῳ τοῖς ἄλλοις ἂν ἴσως τῆς ἡγεμονίας ἠμφισβήτει, εἴ τινες τῶν αὐτοῦ τραγῳδιῶν περιῆσαν. ἀλλὰ τοῦτο τὸ δρᾶμα μονοπροσώπως καὶ μοναδικῶς ἀπειργάσατο, καὶ τὴν Ἀλεξάνδραν, τὴν Πριάμου, τὰς λοξοτάτας ῥή-

ὡς μανικῶς διαπεραίνουσαν ἐποίησε. πολλὰ τοίνυν ἔτι περὶ τούτου ἔχων λέγειν, σιωπᾶν τὸ λοιπὸν αἱροῦμαι, ἐπειδὴ σαφῶς ἐν τοῖς περὶ τῆς ὑποθέσεως δηλωθήσεται. καὶ μὴν τοῦτο τὸ ποιημάτιον, εἰ καὶ πάνυ μικρὸν ὑπάρχει, οὐδὲν ἧττον πλείσταις καὶ μεγίσταις δυσχερείαις τε καὶ ἀπορίαις πεποίκιλται, διὰ τὸ τὰς πολλὰς τῶν ἱστοριῶν, ἃς ὁ ποιητὴς ὅσον ἀφοσιώσασθαι καταλέγει, εἰς τὸ πλέον τοῦ φανεροῦ τὴν ἀρχὴν ἀνήκειν. ἡμεῖς γοῦν πολλὸν ἤδη χρόνον οὐκ ἀμελῶς περὶ τοῦτο τὸ βιβλίον ἠσχολημένοι καὶ πάντες γενόμενοι, οὐ μικρόν τι μὲν, ἐμοὶ δοκεῖν, προεκόψαμεν, ὅσον εἰς ἡμᾶς ἧκε, ἔνια δὲ τῶν ἀδιανοήτων παρὰ τοῖς ἄλλοις ἴσως δευτέρων ἀμεινόνων, τὸ λεγόμενον, φανερωθησόμενα καταλείπομεν. λυσιτελεῖ γὰρ, οἶμαι, τὴν ἰδίαν ἄγνοιαν εὖ καὶ καλῶς ὁμολογεῖσθαι μᾶλλον, ἢ περὶ τούτων ἀνήνυτα πραγματεύεσθαι. περὶ γὰρ τῶν τῆς παρθενίας καὶ μέθης τὸν κάλλιστον ποιητὴν αἰτιωμένων, καὶ τὰ σφέτερα περὶ τὴν διήγησιν ἁμαρτήματα τοῖς ἐποποιοῖς ἀσφαλῶς πως ἀνατιθέντων, οὐδὲν λέξω δύσφημον, εἰ μὴ ὅτι ἑαυτοῖς περιπίπτουσιν. ἔγωγ᾽ οὖν ἤκουσα, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ Δημοσθένους, ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἵου τε ψεύδεσθαι, ὃς ἔφη παλαιά τινα καὶ οὔτε βουλῆς ἄξια εἰς Λυκόφρονος Ἀλεξάνδραν ἰδεῖν ὑπομνήματα. ἡμεῖς γὰρ τοιούτῳ τῷ ἑρμαίῳ οὔπω ἐνετύχομεν, οὔτ᾽, εἴποτε τοσούτου εὑρήματος εὐπορήσομεν, εὔδηλον. τοῦτο δὴ τὸ σύγγραμμα τῷ σῷ ὀνόματι, ἀνὴρ λογιώτατε, νῦν ἀναθεῖναι τολμήσω, ἀναιδῶς μὲν, εὐλόγως δέ. ἐπειδὴ γὰρ, ἐμοὶ δοκεῖν, τὰ ἡμέτερα εἰς λόγον οὐχ ἱκανοῦ ἀξιοῖς τιθέναι, χάριν σοι ταύτης τῆς γνώμης εἰς δύναμιν εἶναι ἀπομνημονεύειν δίκαιός εἰμι. ἔπειτα τὸν πόρρω πάσης σοφίας ἐληλακότα καὶ αὐτὸν, καὶ τοῖς ἐπὶ τῆς ἐλευθερίου παιδείας ἀεὶ φιλικῶς ἔχειν εἰωθότα, ῥᾳδίως ἂν αὐτοῖς προβόλου τάξιν κατὰ τῶν φθονερῶν καὶ βασκάνων γενέσθαι οὐκ ἀπεικότως ἐστὶν ἐλπίζειν. τὸ γὰρ τὸν παρὰ πᾶσιν εὐδοκιμοῦντα προσερεῖν ἐν τῷ μέσῳ ἐθέλειν τάχ᾽ ἂν γέλωτα καὶ κολακείαν, ἢ σωφροσύνης δόξαν ὄφλοι. ἔρρωσο λαμπρότατον τῶν ἐφ᾽ ἡμῶν φάος. καὶ ἐπείπερ οὐδεὶς οὕτως ἀπόρως ἔχει, ὥστε μὴ μικρόν τι πράττειν ἂν δύνασθαι, εὖ ἴσθι πᾶσαν τὴν ἡμετέραν ἐργασίαν καὶ σπουδὴν σεαυτῷ τε καὶ τοῖς σοῖς ἐν χρέους τάξει κεκτημένος. τοῦτο γὰρ, κατὰ τὸν τοῦ εὐδαίμονος, ὥς γε ἐν βραχεῖ πλεῖστον εἰρήσθω.

G. CAN-

G. CANTERI IN LYCOPHRONEM

PROLEGOMENA.

QVOD ab iis plerunque fieri ſolet, qui ſcriptores inſignes vel interpretandos vel enarrandos ſuſcipiunt, vt quædam ad eos auſpicandos pertinentia præponant: idem & mihi operis huius initio faciendum puto, quo facilius lector beneuolus in reliquis, vbi de ſumma rei præmonitus fuerit, inoffenſe progrediatur. Sic igitur agemus, vt primum de poeta, Lycophrone: tum de poemate, Caſſandra: deniq; de verſione & annotationibus breuiter, quæ ad rem arbitrabimur pertinere, dicamus.

Lycophron poeta Chalcide Eubœæ natus, patrem habuit Socleum grammaticum. poſtea in Lyci hiſtorici familiam per adoptionem transiit, vt ſcribit Suidas. Floruit ſub Ptolemæo Philadelpho, Lagi F. magna cum eruditionis & poeticæ facultatis gloria, ſic vt inter ſeptem tragicos ſui temporis præſtantiſſimos (iis Pleiadum nomen propter numeri æqualitatem fuit inditum) omnium calculis relatus fuerit. Eos ſeptem poetas fuiſſe tradunt Homerum iuniorem, Soſitheum, Alexandrum, Philiſcum, Soſiphanem, Æantidem, Lycophronem. quamuis enim ab aliis alii ponantur, equidem Hephæſtionem grammaticum recte mihi ſequi videor. Scripſit porro Lycophron tragœdias primum viginti, quas enumerat Suidas: deinde ſatyras multas, ex quarum vna, Menedemo, verſus aliquot ab Athenæo & Laertio producuntur: præterea libros de comœdia, quos Athenæus idem citat: denique Caſſandram, ſiue Alexandram. ceterum de comœdia libros an huic Lycophroni tribuere debeam, dubito, cum fuerit eodem nomine quidam etiam grammaticus, qui Ariſtophanem & Cratinum interpretatus eſt. Neque vero tantum in poeſi Lycophron excelluit, verum etiam Anagrammatiſmis excogitandis omnes in ſui admirationem rapuit. ii autem ſic fiunt, cum ex nomine aliquo proprio, quod vocant, ſententia præclara, vel dictum aliquod ſubtile & argutum, literis tantum inter ſe loco mutatis, elici-

tur. Sic Lycophron Ptolemæum regem eleganter per Anagrammatiſmum vocauit ἀπὸ μέλιτος; id eſt, mellitum ac ſuauem:& Arſinoen reginam ἴον ἥρας, id eſt, violam Iunonis. Nam ſi quis nomen πτολεμαῖος cum vocibus ἀπὸ μέλιτος, aut ἀρσινόη cum ἴον ἥρας conferat, manifeſte in vtriſq; literas eaſdem, ordine duntaxat inuerſo, manere comperiet. Cabaliſtæ quoq; , qui hac ratione ſacra multa explicant, hoc pacto Meſſiam e Iiſinah, verbi gratia, Michaelem e Malachi quaſi eduxerunt. Atque hæc fere ſunt, quæ de Lycophrone leguntur. poſtremo de mortis genere illud ex Ouidio colligi ſaltem poteſt, ſagitta transfixum obiiſſe. ſic enim ait in Ibin:

Vtque cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.

Hæc de poeta hactenus. nunc de poemâte dicamus eo, quod ſolum ex tot eius tragœdiis & ſatyris ſuperſtes remanſit, quodque vt non plane tragœdiam, ita ſane Monodiam quandam tragicam (fuerunt enim & veterum tragœdiæ nonnullæ *μονοπρόσωποι*) appellare liceat. Inſcribitur autem Caſſandra vel Alexandra, de Priami filia, quæ & Caſſandra dicebatur & Alexandra, ſicut & Paridi aliud nomen fuit Alexandro, aliiſque multis ad eundem modum. Caſſandra igitur, vt ad operis argumentum veniamus, Priami fuit & Hecubæ filia: quæ cum aliquando vaticinandi artem ſimul cum fratre Heleno ab Apolline, vel Apollinis quodam ſacerdote diſceret, ille Caſſandræ amore inter docendum captus, ſi cum ipſo rem habere vellet, peritiſſimam artis vaticinandi ſe illam redditurum promiſit. Caſſandra vero, artis perdiſcendæ cupida cum eſſet, recepit quidem ſe eius libidini ſatisfacturam, cum primum artem probe percepiſſet: poſt autem voti compos facta, ſacerdoti, quod pollicita fuerat, conſtanter abnegauit. Tum ille de fraude ſibi facta dolens, cum aliud non poſſet, hoc ſaltem apud regem Priamum, & ceteros Troianos effecit, vt Caſſandræ oraculis nemo fidem adhiberet, nec eam pro vate fatidica potius, quam pro inſana atque delirante omnes haberent. Recte enim Virgilius:

--- Dei iuſſu non vnquam credita Teucris.

Hinc porro factum eſt, vt eam parentes exoſi, quod infauſta ſemper & aduerſa prædiceret omnia, in turrim lapideam concluſerint, in qua perpetuo degeret, ac ſecum variis de rebus vaticinaretur. Hanc igitur hiſtoriam ſecuti poetæ omnes tum

Græci

Græci tum Latini (in his Homerus, Æſchylus, Euripides, Calaber, Tryphiodorus, Virgilius, Ouidius, Seneca) Caſſandram ſemper vaticinantem inducunt. qua ratione Lycophron quoq; Caſſandram introducit hoc in poemate, dum Paridem in Græciam ad rapiendam Helenam ſoluentem ſpectaret, magno cum numinis afflatu de Paride primum ipſo, deque Troianis, deinde de Græcis & aliis populis multa edentem oracula. Simile quoque argumentum Bacchylides, ſi Porphyrioni credimus, tractarat. Ac videtur hiſtoriam vterq; ſecutus eam, quam Dictys Cretenſis ita tradit:

Per idem tempus Caſſandra deo repleta, multa in Agamemnonem aduerſa pronunciat: inſidias quippe ex occulto, cædemq; domi per ſuos compoſitam: præterea vniuerſo exercitui profectionem ad ſuos incommodam, exitialemq;.

Quod autem dicere cœperam, talis eſt a Poeta horum oraculorum inſtitutus ordo, vt initio Caſſandra Troianam vrbem deploret, cui vaſtiſſima immineat ruina: deinde clades varias ex bello Troiano ſecuturas prædicat. harum porro eas primo loco recenſet, quæ ex Helenæ raptu ſibi, parentibus, fratribus, ſororibus, toti denique regiæ familiæ ſint euenturæ: ſecundo, quas Græci propter Aiacis libidinem ſint perpeſſuri, idque partim in reditu, vt Aiax, Diomedes, Vlyſſes, Menelaus, alii multi, partim domum reuerſi, vt Agamemnon & Idomeneus. Poſtremo Caſſandra repetitam altius cauſam exponit, de qua perpetuis inter ſe bellis Europa & Aſia longo tempore conflictatæ ſint. in qua quidem explicatione, ab Ionis vsque & Europæ raptu, per Argonautarum, Amazonum, Troianorum hiſtoriam, Midæ quoque & Xerxis imperia, ad monarchiam vsq; Alexandri Magni, artificioſiſſimam hiſtoriæ ſeriem deducit. quo facto, cogitans, nullam ſibi apud homines autoritatem fore, poſtquam falſos de ipſa rumores Apollo ſparſiſſet, tandem conquieſcit. Veruntamen non hæc tantum, quæ nunc recenſui, in hoc poemate tractantur, ſed & aliæ hiſtoriæ fabulæque permultæ per varias digreſſiones elegantiſſime inſeruntur: in his labores Herculis, Deucalioneum diluuium, Dioſcurorum & Apharidarum pugna, Æneæ peregrinatio, & in Latium deducta colonia, aliarumque gentium migrationes aliquot & coloniæ. Quamobrem affirmare auſim, quicunque hoc poema, licet paruum, diligenter perlegerint, eos & hiſtoriarum & poeticarum fabularum partem non exiguam probe perfecteq; eſſe cognituros.

His ita breuiter expoſitis, poſtremo loco de verſione noſtra, & annotationibus, vt propoſueramus, dicendum videtur. Cum enim ſit hoc poema valde obſcurum atque difficile, tum propter verba & ſimplicia & compoſita, quæ ſæpe nimis inuſitata ſunt, tum ob res ipſas, ſiue hiſtorias, fabulasque nusquam alibi quærendas: ideoque ſummo iure τὸ σκοτεινὸν ποίημα fuerit hactenus appellatum: operæprecium aliquod me facturum putaui, ſi primum contextum ipſum poetæ ſimpliciter & ad verbum quam poſſem clariſſime verterem: deinde annotationes adiicerē, quibus difficiliora loca paulo ſuſius explicarem (nam in aliis breuis eſſe volui) & verſionis noſtræ rationem aliquando redderem. Et ad illud quidem quod attinet, in eo non tam verbis ſelectis ordine annumerandis, quam dictionis totius perſpicuitati pleruNque ſtuduimus, eaque de cauſa compoſitis etiam verbis liberius interdum, re ita exigente, vſi ſumus: in his autem non ſemper ſcoliaſten Græcum, Iſaacium Tzetzem, ſum ſecutus, quem fœdiſſime multis in locis lapſum conſtat: ſed & antiquorum poetarum atque hiſtoricorum autoritatem, ex qua commodior ſenſus elici poſſet, ſæpe adhibendam, nonnunquam etiam doctorum quorundam huius temporis virorum iudicio atque ingenio vtendum cenſui. Vellem equidem, extarent Theonis in Lycophronem ſcholia, quæ laudat Stephanus, vel aliorum in hunc poetam commentarii, ex quibus videtur ſuos Tzetzes concinnaſſe: ſiquidem magna nos laboris parte potuiſſent, opinor, leuare. Sed iſta quoniam facilius optari poſſunt, quam contingere, aliorum etiam, vt dicebam, ſcriptorum ſubſidium quærere ſumus compulſi. quanquam ne ſic quidem pollicemur nos facilia cuncta planaque reddidiſſe, cum id & ingenium noſtro maius, & eruditionem, quam noſtra ferat ætas, pleniorem poſtulet. Extant enim apud Lycophronem & hiſtoriæ multæ, quas nemo, quod ſciam, alius attigit, vt Mnemonis, Prylis, Midæ: & vocabula non pauca, quæ ſi quis alibi quærere velit, operam, credo, omnem luſerit: ea ſunt φύλαμος, λάελς, πέῤῥα, πλέλας, ſimilia. Quas ob res futurum ſpero, vti lector beneuolus, operis difficultate cognita, faciliorem nobis veniam, ſicubi lapſi fuerimus, (id quod in Obſcuro poemate fieri facile potuit) dare, ac labores noſtros candore ſuo fouere non ſit grauaturus. Nam quod ad Bertrandum quendam, cuius eſt olim edita verſio Lycophronis & ſcholiorum, attinet, de eo nihil dicam aliud: petam duntaxat a lectore ſtudio-

ſtud'oſo, vt illius verſionis pagellas aliquot cum Græco contextu & noſtra interpretatione conferre dignetur. Tum enim non difficulter, arbitror, intelliget, nequaquam nos, qui nouam poſt illum verſionem & enarrationem, quamuis ante multos annos inſtitutam, protulimus, operam & oleum, quod aiunt, perdidiſſe. Quin etiam in colligendis vndecunque variis lectionibus, quæ marginem occupant, curioſi eſſe voluimus, partim vt aliis aliquid inueniendi melius occaſionem præberemus, partim vt varia corruptelæ exempla in hoc etiam opere, vt in Ariſtide factum eſt, quaſi digito oſtenderemus. qua de re tota conſulendum noſtrum Syntagma.

EPITOME CASSANDRÆ GRÆCOLATINA, VERSIBVS
Anacreontiis conſcripta per
GVL. CANTERVM VLTR.

Αἲ αἲ τάλαινα πάτρα.	*Heu heu paterna terra:*
πρῶτον μὲν ἡρακλῆος	*Olim quidem Herculana*
θοαῖς πραθεῖσα πεύκαις.	*Combuſta claſſe primum:*
λεύσσω δὲ δεύτερον νῦν	*Nunc te, miſella, rurſum,*
πυρουμένην σε τλῆμον.	*Igni perire cerno.*
στένω στένω σε, πάτρα,	*Te, Troia, defleo, te,*
τάφους τε δαρδανείους.	*Et Dardani ſepulcrum.*
λεύσσω θέοντα γνωτὸν	*Excurrit, ecce, frater*
ἐς ἁρπαγὴν κυνώδη.	*Ad femina rapinam.*
καὶ δή σ', ἀδελφὲ, ταύτης	*Verum tibi iſta præda,*
πρότευς ἄγρας στερήσει.	*O frater, auferetur,*
κλαίων δὲ πάτραν ἵξῃ,	*Et flens domum redibis*
ψυχρὸν φέρων ἄγαλμα.	*Cum frigida figura.*
βύκταισιν αὖθις ἶφιν	*At milites Pelaſgi*
θύσουσι τὴν μέλαιναν	*Vento ducis puellam*
οἱ νηλέες πελασγοί.	*Mactare deſtinabunt,*
τοὺς δευτέρους δὲ δόντες	*Fœduſque duplicantes,*
ὅρκους, πλέουσι δεῦρο.	*Huc deinde nauigabunt.*
ἤδη βλέπει ζέουσαν	*Quin iam videt Palæmon*
πρύμναις θέτιν παλαίμων,	*Mare æſtuans carinis:*
καὶ δὴ στένει μύριννα,	*Quin iam gemit Myrinna,*
παράκτιοί τε θῖνες.	*Campique littorales,*

Vaſtatque iam ferus Mars	καὶ δὴ μαμερτὸς αἴθει
Terram, mihique planctus	αἶαν, γόος τ᾽ ἐν ὠσὶ
Aures ferit moleſtus.	ἐνδάλλεται γυναικῶν.
Hoc plurimum grauabit	ἐκεῖνο πῆμα δεύψει
Me, cum ferox Achilles	ἐμὲ πλεῖστον, εὖτ᾽ ἐμεῖο,
Fratrem remittet orco:	ἀχιλεῦ, κτενεῖς ἀδελφόν.
Sic Troilum quoque idem,	καὶ, τρώϊλε, στένω σε,
Quod defleo, necabit.	ὃν αὐτὸς αὖ φονεύσει.
Quin & tuam dolebo,	καὶ σὸν, τάλαινα, πότμον,
O mater alma, ſortem,	μῆτερ φίλη, στενάζω,
Quam gens Pelaſga ſaxis	ἣν χερμάδες πελασγῶν
Teget, canem diſertam.	κρύψουσι λοιδορεῦσαν.
At te, ſoror, dehiſcens	προσδέξεται δ᾽ ἀδελφὴν
Tellus vorabit ima.	κόνις τοκῆος χανοῦσα.
Polyxenamque Achille	πολυξένην δ᾽ ἄρ ἶνις
Satus feroce ducet	ἀχιλλέως θυηλαῖς
Ad nuptias cruentas.	γαμηλίοις πελάσει,
Patrem quoque ille perdet.	πηγὸν κτανὼν ποδάρκην.
At vis mihi inferetur,	βίαν δὲ πείσομαι ἐγὼ,
Factique talis ergo	ταύτης δ᾽ ἕκατι λώβης
Multis ferenda multa	πολλοῖς κάκιστα πολλὰ
Budea virgo mittet.	βουδεία τλῆναι δώσει.
Aiax enim ſceleſtus	αἴαντα γὰρ τὸν ἀπεφῶτον
In fluctibus marinis	αἴσει τὸ κῦμα, φάγρον
Iactatus interibit.	συρρυόμενον θαλάττη.
Amyntorisque natum	ἀμύντορος δὲ κρύψει
Phagrum recondet Eon,	υἱὸν πάγουρον ἠών.
Saltusque Cercaphi, tres	νάπαι δὲ κερκαφεῖαι
Ætate grandiores,	κάλχαντα καὶ δύ᾽ ἄλλα,
Duosque Pyrami fons.	ὡς πύραμος δύ᾽ ἄλλω.
Quinque in Cypro manebunt.	ἕξουσι πέντε κύπρον.
Ætolus Argyrippam	αἰτωλὸς ἀργυρίππαν
Fundabit, a Trophæa	δομήσεται ἐκ μόροιο
Vitam recens adeptus.	σωθεὶς διὰ τροπαίας.
Gymneſias marinas	γυμνασίας δὲ νήσους
Bœotus aduehetur.	πλεύσουσιν οἱ βοιωτοί.
Vlyſſis autem amicos	ὀδυσσέως δ᾽ ἑταίρους
Captabit ater orcus,	ἀγρεύσεται προπύντας
Ipſo tamen relicto,	ᾅδης, λιπὼν ἕν᾽ αὐτῶν,
Quem deinde multa paſſum	ὃν πολλὰ δὴ παθόντα

Occidet

ἔος κέλωρ φονεύσει.
ἀγαμέμνονος δ' ὅμαιμος
πάμπολλα τὴν δάμαρτα
πλανήσεται ματεύων.
ἄλλους δὲ τρεῖς λίβυσσαν
ῥίψει βορρᾶς ἐς αἶαν.
οἰνωτρίαν δὲ γαῖαν
φιτροῦ φονεὺς προσίκων,
καὶ λινδίων στρατηγοῖς
βοηδρομῶν. θανεῖται.
ἐπειὸς ἀμφὶ κίριν
προσνάσσεται ὁ τέκτων.
σικανίαν δὲ πολλοὶ,
ἄλλοι δὲ σῖριν ἀμφὶ,
τυλλησίους δὲ πρῶνας
ἄλλοι, τέρειναν ἄλλοι
(νιρεῖ δὲ καὶ θόαντι
κρᾶθις σύνοικος ἔσται)
πολλοὶ δὲ καὶ μελίτην.
παπῷ ὁ κεῦνος δ' ὀθρωνὸν
κἤπειρον αὖτις ἥξει.
ὁ δ' οἶος αὐσονείοις
τεθάψεται τάφοισι,
νόσων τ' ἰατρὸς ἔσται.
τήμψαν δὲ ναυβόλειοι
ἥξουσιν οἱ ἑταῖροι
(σηταίαν ἐν πέτραισι
μίμνει μόρος δυσαίων)
οἱ δ' αὖ πόλιν λάμητον.
καὶ ταῦτα πάντ' ἄνοστοι
τλήσουσιν οἱ πελασγοί.
οὐδ' οἷς πάτραν μολόντες
κύρσουσι τῶν κρατίστων.
ὁ γὰρ μέσον σκεπάρνῳ
κόγχον τυπεὶς, πεσεῖται.
κἀγώγε δὴ σὺν αὐτῷ.
καὶ μὴν τὸ πᾶν ὁμοίως
ἀνάστατος στρατηγοῦ
τοῦ κρῆτος οἶκος ἔσται.
λοκροὶ δὲ παρθένους αὖ

πέμ-

Occidet eius infans.
At regis ipſe frater
Sociam tori iugalis
Errabit vſque quærens.
Tres vnda vaſta voluet
Ad littus Africanum.
At torris aſper hoſtis
In Italam profectus
Terram, laboris ergo
Sortem feret cruentam.
Equinus architectus
Ciris colet fluenta,
Sicaniamque multi,
Siriſque flumen altum,
Tulleſioſque colles,
Et Italam Terinam,
Et inſulam Melitam.
Sed Nireo & Thoanti
Tum Crathis accoletur.
Elpenor autem Othronum &
Epirum abibit olim.
Sed Italis ſepulcris
Condetur ille, morbos
Oraculis repellens.
At Nauboli Temeſſam
Satellites ſubibunt
(Setæa, te dolenda
Ad ſaxa mors manebit)
Quidam oppidum Lameti,
Et hæc quidem Pelaſgis
Inſtant foris ferenda.
Quin nec domum recepti
Meliora ſortientur.
Namque huic caput ſecuri
Findetur olim acuta.
Communis iſta erit mors.
Parique clade Creta
Gortyniique regis
Domus alta deſtruetur.
Locri tamen puellas

Mittent

Mittent ſuas Mineruæ	πέμψουσιν ὡς ἀθηναῖ
Ad Ilium gementes.	ἐς ἴλιον στένοντες.
At tu, parens, triformis	σὺ δ᾽ αὖ ἐπωπὶς ἔσῃ,
Brimus eris miniſtra.	μῆτερ, θεᾶς τριμόρφου.
Tum fratris oſſa noſtri	ὀστᾶ δ᾽ ἐμοῦ ξυναίμου
Ferentur vsque Thebas.	ἄξουσ᾽ ἐς ἄστυ θήβης.
In poſteris auorum	κλέος δ᾽ ἐμῆς γενέθλης
Creſcet decus meorum,	αὔξουσιν ἄμναμοί μου,
Leunculis duobus.	σκύμνοι δύο λέοντες.
Hac Ilii cruentis	τοιαῦτα πυργοπόρθοι
Sunt peſtibus ferenda.	μέλλουσι πάντα πάσχειν.
At cauſa quæ ſit horum?	πόθεν δὲ ταῦθ᾽ ὑπῆρχε;
Phœnix bouem puellam	πρῶτον κόρην βοῶπιν
Abduxit in carina.	σκαφήπλοοι ὑφεῖλον.
Aliam ſtatim rapit Cres,	κουρῆτες αὖθις ἄλλην,
Teucro ſimul, Scamandro	τεῦκρόν τε καὶ σκάμανδρον
Miſſo, Trinoctioque.	πέμψαντες, ἡρακλῆ τε.
Thraces repente caſi	θρῄκη πραθεῖσ᾽ ἀφῆκεν
Tyrinthium vocarunt.	τελέστερον λέοντα.
Tyrrhenus inde terram	τυρσηνὸς αὖτις αἴας
Oenotriam tenebat.	οἰνωτρίας κρατήσει.
Sed vltimus fauillas	πάρις ἢ λοῖσθος εὕδον
Paris reſuſcitabit.	πῦρ μοῦνος ἐξεγείρει.
Exiſtet hinc Mycenis	ἥξει γὰρ ἀτρέως παῖς,
Regnans, itemque Oreſtes,	κόδρου κέλωρ, ὀρέστης.
Neleus, itemque Dores.	λακμώνιοι τέταρτοι.
Midas ſequetnr iſtos,	ἥξει μίδας μετ᾽ αὐτοὺς
Xerxesque contra Achiuos:	ξέρξης τε πρὸς πελασγούς·
Donec ſatus Philippo	ἕως ἄναξ μακηδὼν
Vtrosque ſubiuget rex,	ἀμφοῖν μέγας κρατήσῃ,
Cum quo meus propinquus	παρ᾽ οὗ γε συγγενής μου
In fœdus ibit olim.	διαλλαγῶν κυρήσει.
Loquor ſed iſta fruſtra.	μάτην δὲ ταῦτα βάζω.
Fidem Deus negauit.	πίστιν μ᾽ ἀφεῖλ᾽ ἀπόλλων.
Sed facta ſubſequentur.	θήσει δὲ ταῦτ᾽ ἀληθῆ.
Quod poſteri videntes,	τοῦτ᾽ αὖ μαθόντες ἄλλοι,
At aſtra laude tollent	τὴν φοιβόληπτον αἰεὶ
Hirundinem canoram.	χελιδόν᾽ αἰνέσουσιν.

IN ANNOTATIONES GVL. CANTERI INDEX.

Numeri ad verſus referuntur.

Acamantis legatio 495. cum Laodice conſuetudo. ibid.
Achilles ad Lycomedem abducitur 277
Achilles cur ſic dictus 176. in Scythiam protectus 186
Achillis ſomnium 171. honores 857
Achilli nubit Medea 174
Achilleus curſus 192
Adonidis interitus 831
Æneas liber dimittitur 1266
Æacus vates 224
Agamemnō interficitur 1099
Agamemnonis templū 1123
Agapenor Paphum cōdit 480
Aiax cur ita dictus 459
Aiax naufragium facit 387
Alba inſula 186
Alæni iudicium 619
Alexandri M. maiores 801, 1440
Amphitruo Teleboas expūgnat 933
Ancæus interimitur 480
Andromeda liberatur 836
Anius 569
Anii filiarum potentia 574
Antenor proditor 340
Antenor Æſchyli 335
Antheus occiditur 132
Aonia 1207
Apharidarum cum Dioſcuris contentio 542
Apollo Delphinius 207. Lucroſus.ib. Ptous 263. Genitalis 348. Horarius.ibid. Moloſſus 426. Cypeus.ib. Derænus 439. Siluanus 447. Drymius 521. Sciaſtes 561. Orchieus ibid. Alæus 919 Lepſius 1207. Termintheus.ibid Sminthius 1304
Arcadum cognomina 480
Aſteria fit inſula 402
Aſterius Europā ducit 1297
Ates colles 29
Atrax 1309
Auratus Theocritum emendauit 308
Aurati emendatio 985
Auſigda 885.
Bacchus Seruator 206. Supplantator.ibid. Enorches 210. Figaleus.ibid. Problaſtus 574. Laphyſtius 1236. Latitans 1246
Balearium ſundæ 633
Baris 747
Bebryces 513
Branchus vates 1379.
Calchantis mors 426,980
Carum coloniæ 149
Caſſandra occiditur 1108
Caſſandræ templum 1128
Ceres Ennæa 152. Hercynna. ib. Enſifera.ib. Oncæa 1224
Cerne inſula 16

Chonia

Chonia 980
Cilla cum filio necatur 319
Clementis locus emēdatus 57
Clete vrbem condit 995
Colchi Polas condunt 1021
Comætho 933
Conchea 869
Cychreus 110,450
Cycnus 237
Cyprus dicta Ceraſtia & Sphecea 447.
Deiphobus 169
Diomedis hiſtoria 592. ſtatuæ 615. preces 620
Diomedis ſocii transformantur 594
Dioſcuri Athenas expugnant 503. in deos relati 510
Dioſcurorū galea qualis 506
Diotimus in Italiā venit 732.
Ecteni populi 433
Egeſtes vrbes tres condit 963
Elpenor auum occidit 1034. in Epirum venit. ibid
Elymus 963
Epeus Langariam venit 930. pugil inſignis 943
Epius 1050
Eriſichthon 1391. Ætho dictus 1396
Euripidis locus expoſitus 226
Euripidis locus reſtitutus 1110
Europa rapitur 1283
Eurypylus rex 901
Fagius mons 16.
Glaucus piſcator 754
Gonus 903
Græcorum iuſiurandum 202, 329
Græcorū nomen antiquū 530
Guneus 128.
Hecate Longatis 1050. Brimo 1174. Pheræa. ibid.
Hector in beatorū inſulas venit 1189. Thebas deferturi 206
Hectoris cadauer vēditur 269
Hectoris epitaphium 1206
Hectorea coma qualis 1133
Hecuba lapidatur 330
Hæcubæ ſomniū 86,224,319
Helena bis rapta 104,513
Helenæ liberi, 100,849. viri quinque 143. tres 849
Hercules Troiam expugnat 32,1346. cetum interficit. ibid. Scyllam occidit 44. veneno ſublatus 50. gigantes conficit 63. Cronem ſternit 694. Læſtrygones occidit 162. comburitur 916
Hercules initiatus 1327. inter deos relatus 1346
Hercules Mecifteus 650. Palæmon 662
Herculis preces 459. templum 871
Hercules Alexandri F. occiditur 801
Hodœdocus 1146.
Iaſonis facta 1310
Idæ cum Apolline contentio 561
Io rapitur 1291
Ionium vnde dictum 630
Iſchenus 43
Iuno Hoploſmia 612. Lacinia 852. Trophæa 1327. Gorgas 1346
Iupiter Thebis natus 1189

Iupi-

Iupiter Luctator 41. Pluuius 159. Fugitiuus 287. Agamemnon 335. Cynætheus 399. Erechtheus 431. Gongylates 433. Piſtor.ib. Comyro 459. Drymius 535. Promantheus ibid. Cragus 541. Terminalis 707. Cerdylas 1092. Larynthius. ib. Deſcenſor 1369.
Lacones ex Arcadia profecti 550
Laodices interitus 316, 497. epitaphium. ibid.
Lauri vis 6
Lesbius Prylis 223
Letrina 53
Leuci perfidia 1218
Leucoſia 722
Locrenſes Troiam puellas mittunt 1141
Locrenſium peſtis 1141
Lupus fit lapis 901
Lycophron excuſatur 1253
Lycophron quare obſcurus 7.
Mæra fit canis 334
Mars Saltator 249. Candæus 1409
Meduſæ partus 842
Melancræra 1464
Melitæ catelli 1027
Menelaus in Ægyptum proficiſcitur 820
Menelaus Spartam proficiſcitur 132
Menelai maiores 149
Mercurius Cadmilus 162. Cadmus 219. Charus 678. Nonacriates.ib. Laphrius 834
Meſtræ factum 1393
Midæ factum 1401
Minerua Laphria 356. Ianitrix ibid. Budea 358. Tritonis 517. Longatis.ibid. Homolois ibid. Punica 657. Tubicina 913. Cydonia 936. Alœtis ibid. Myndia 948. Gygea 1146. Amphira 1163. Pallenis 1261
Mnemon 241
Molpidis factum 159
Mopſi duo 429
Mopſi & Amphilochi pugna 439
Mopſi argonautæ interit' 881
Mopſopia 732
Muniti mors 499
Myrmidonum ortus 176
Myrtili dolus 162
Myrtoum mare 163.
Nauium alæ quæ 25
Nauplii doli 386
Neapolis 717
Nelei imperium 1378. filiæ factum 1385
Neptun' Erechtheus 158. Prophantus 521. Architectus 617. Amœbeus.ibid. Enipeus 722
Melanthus 766
Nili nomina varia 120
Numine afflatorum ſigna 3
Oenone moritur 61
Oncium 1224
Ophion 1189
Oreſtes Tauros proficiſcitur 1374
Palladiũ celitus demiſſum 363
Parcæ claudæ 144
Paris in Ægyptũ fugit 108. in Græciam diſcedit 132, 1362. citharœdus fuit 139

Peleus exul 176
Penelope meretrix 771
Pennis capiuntur feræ 104
Pes veli 1012
Petrachus 1199
Philoctetes arceſſitus 911. ab hydro morſus. ibid. occiditur 922
Phœnix viſu priuatur 420
Phœnicis ſepulcrum 417
Phœnodamantis concio 470
Phthiri 1379
Phylamus 592
Pithecuſæ vnde dictæ 691
Polyanthes 1040
Portunus 229
Priamus trucidatur 335. cur ita dictus 337
Propertii locus explicatus 433
Proteus Helenam Paridi adimit 113. in Ægyptũ redit 116
Protei liberi 116
Proteſilaus trucidatur 525
Prothei epitaphium 899
Prylis 219.
Rectæ cenæ 480
Roſa Locrenſis 1429.
Saturnus liberos vorat 1199
Scammander Smintham extruit 1304
Scholiaſtis errores 70,94,184, 326,433,497,694,768,840, 1012,1133,1429,1437
Setæa naues comburit 1075. cruci affigitur. ibid.
Sigilla veterum qualia 508
Sirenũ interitus 717,722,726
Sirius pro Sole poſitus 397
Sophoclis locus expoſitus 1310
Taraxippi 43
Telemachus matrẽ occidit, & ab vxore interficitur 808
Telephus vulneratur 206
Temmices 644
Teneri oraculum 1207
Teni hiſtoria 232
Terentii locus emendatus 588
Teucer in Cyprum venit 450
Heſione filius 452
Teutar⁹, Herculis magiſter 56
Themis Ichnæa 128
Themiſtoclis conſilium 1417
Therſitis interitus 999
Theſeus Hippolytã rapit 1327
Theſei interitus 1324
Tranbelus 467
Triton rex 891
Troili mors 308
Tydeus Melanippi cerebrum vorat
Typhonis vxor 1351
Tyrrhen⁹ in Italiã venit 1351
Venus Caſtnia 403. Melinæa. ibid. Trœzenia 610 Morpho 447. Zerinthia. ibid. Schœnis 831. Arenta. ibid. Colotis 866. Alentia. ibid. Choeras 1232
Virgilii locus expoſitus 1110
Vlyſſes Ætho vocatur 432. delphinum gerit 657
Vlyſſes a Thoante flagellatur 779. Æneæ ſocius 1242. a filio occiditur 795. inſaniã ſimulat 816
Vlyſſis oraculum 796. peregrinationes poſt reditũ 807. epitaphium ibid.
Vlyſſeũ promontorium 1030
Xerxes victus 1432.

ΕΙΣ ΛΥΚΟΦΡΟΝΑ ΙΩΑΝΝΟΥ Αὐράτου ἐπίγραμμα.

Φεῦ. τίς ἀνήρ ποτε ταῦτα σιβυλλιάων ἀγόρευσεν
ἔκπαγλος, ὡς θείης ἔμπλεος ἦν σοφίης;
ἦ ῥ' ἐτεὸν τὸ Πλάτωνος ἔπος γε μάλ' εἵνεκα τούτου,
ἔνθεον ὃς μανίην εἶπε τὰ μουσοπόλων.
οὐ γὰρ Ἀλεξάνδρα ζώουσά περ εἶπεν ἂν ἄλλως
μαινομένη, φρενέων ἢ φάτο νῦν Λυκόφρων.

AD ERVDITISSIMVM ADOLEſcentem, GVLIELMVM CANTERVM, CORNELII VALERII carmen extempore fuſum de illuſtrata LYCOPHRONIS tragœdia.

Omnibus obſcurus, vix plenè cognitus vlli,
Nunc opera, Cantere, tua, magnóque labore
Editus in lucem legiturq́; placetq́; Lycophron.
Mirabantur eum multi admiranda canentem:
At quia nota placent, ignoti nulla cupido eſt,
Neglectus iacuit craſſa caligine tectus,
Et neglecta diu docti iacuêre poëtæ
Carmina, quæ nũc ſunt in honore, auidèq́; leguntur.
Quid non efficias, fuerit quum grandior ætas,
Talia qui præſtes nondum lanugine malas
Veſtitus, docti quæ deſperare ſolebant,
Ignota, & quòd erant inſanæ oracula vatis?

ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ ΑΛΕΧΑΝΔΡΑ.

[a] ἀλλ' ἱστορεῖ *legitur aliter*

Λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς [a] ἅ μ' ἱστορεῖς
ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης. ἢν δὲ μηκυνθῇ λόγος,
σύγγνωθι δέσποτ'. οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη
ἔλυσε χρησμῶν ὡς πρὶν αἰόλον στόμα·
ἀλλ' ἄσπετον χέασα παμμιγῆ βοὴν,
[b] δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα,
σφιγγὸς κελαινῆς γῆρυν ἐκμιμουμένη.
τῶν, ἅσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω,
κλύοις ἂν [c] ὦναξ. κἀναπεμπάζων φρενὶ
πυκνῇ, διοίχνει δυσφάτους αἰνιγμάτων
οἴμας τυλίσσων, ᾗπερ εὐμαθὴς τρίβος
ὀρθῇ κελεύθῳ τἀν σκότῳ ποδηγετεῖ.
ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβῖδα μηρίνθου σχάσας,
ἄνειμι λοξῶν ἐς διεξόδους ἐπῶν
πρώτην ἀράξας νύσσαν ὡς πτηνὸς δρομεύς.
ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι [d] φηγίου πάγον
κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο πηγάσου πτεροῖς,
τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς κέρνης πέλας
λιποῦσα τὸν σὸν ἀμφιμήτριον κάσιν.

[b] δαφνηφάγον

[c] ἄναξ

[d] φηγίου

οἱ δ'

LYCOPHRONIS CHALCIDENSIS ALEXANDRA,

*

Latinè ad verbum reddita.

DICAM omnia clarè, de quibus me interrogas,
A ſummo principio: ſi verò producatur oratio,
Ignoſcas, here. nec enim modeſta virgo
Reſoluit oraculis os varium ſicut antea,
Sed immenſum fundendo confuſúmque clamorem,
Lauriuoro vaticinata eſt ore,
Nigræ Sphingis vocem imitans.
Quorum quæcumque in mente & memoria habeo,
Audias, Rex, reputánsque animo
Sagaci tranſcurre obſcuras ænigmatum
Scrutando cantiones qua facilis ſemita
Recto itinere tenebroſa deducit.
Ego verò valuam extremam ſoluens a fune,
Aggredior obliquorum curſum verborum,
Prima pulſans tanquam curſor velox repagula.
Aurora quidem altum Fagij iugum
Celeribus jam ſuperuolabat Pegaſi alis,
Tithonum in cubili prope Cernen
Relinquens, tuum paternum fratrem:

Funes verò tranquillos a concavis ſaxis
Nautæ ſoluebant, & a terra laxabant
Ancoras: virgicidam autem Thetim
Iulipedes pulcræ ſulcabant remis
Ciconipelles Phalacrææ filiæ,
Vltra Calydnas albas oſtendentes alas,
Roſtráque & expanſa vela,
Septentrionalibus turbinis acuti flatibus:
Quum diuinum reſolvens os fatidicum
E ſummis Ates vacciuagis collibus
Tales exorſa eſt Alexandra ſermones:
Heu heu miſera nutrix incenſa,
Ac priùs quidem nauibus turmiferis
Trinoctis leonis, quem aliquando maxillis
Aſper Tritonis canis deglutiuit.
Viuus autem diſſector inteſtinorum ambuſtus,
In calido campo, in ollæ focis non ignitis
Iubas capitis deſtillauit
Infanticida, patriæ vaſtator meæ
Qui alteræ matri inuulnerabili pectus
Graui vulneravit ſagitta, & in ſtadio
Patris Luctatoris corpus manibus ſuſtulit
Apud altum Saturni collem, vbi terrigenæ
Equos turbans eſt Iſcheni ſepulcrum:
Qui maris Italici ſpecus
Anguſtos obſeruantem ſæuam canem,
Supra ſcopulum piſcantem leænam
Tauros mactantem occidit: quam rurſum pater,

Cor

οἱ δ' οὖσα γρώνης εὐγάληνα χερμάδος
ναῦται λίαζον, κἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν
ὕςλιγγας. αἱ δὲ παρθενοκτόνον θέτιν
ἰουλόπεζοι θεῖνον εὐῶπες σπάθαις
πελαργοχρῶτες, αἱ φαλακραῖαι κόραι,
ὑπὲρ καλυδνῶν λευκὰ φαίνουσαι πτίλα,
ἄφλαστα, καὶ φώσσωνας ὠργυιωμένους
ἀπαρκτίαις πρηστῆρος αἴθωνος πνοαῖς.
ἡ δ' ἔνθεον σχάσασα βακχεῖον στόμα,
ἄτης ἀπ' ἄκρων βουπλανοκτίστων λόφων,
τοιῶνδ' ἀπ' ἀρχῆς [e]ἦρχ' ἀλεξάνδρα λόγων. [e] εἶρχε κασάνδρα

αἲ αἲ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη,
καὶ πρόσθε μὲν πεύκῃσιν οὐλαμηφόροις
τριεσπέρου λέοντος. *ὅν ποτε γνάθοις * ἵν πτῇ' ἐν γρ.
τρίτωνος ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.
ἔμπνους δὲ δαιτρὸς ἡπάτων φλοιδούμενος,
τινθῷ λέβητος ἀφλόγοις ἐπ' ἐσχάραις,
σμήριγγας ἐστάλαξε κωδείας πέδῳ.
ὁ τεκνοραίστης, λυμεὼν ἐμῆς πάτρας.
ὁ δευτέραν τεκοῦσαν ἀτρώτῳ βαρεῖ
τύψας ἀτράκτῳ στέρνον, ἔντ' αὐλῷ μέσῳ
πατρὸς παλαιστοῦ χερσὶν ὀχμάσας δέμας,
κρόνου παρ' αἰπὺν ὄχθον, ἔνθα γηγενὴς
ἵππων ταρακτὴς ἐστὶν ἰσχένου τάφος.
ὁ [f] τῆς θαλάττης αὐσονίτιδος μυχοὺς [f] τῆς
στενοὺς ὀπιπτεύουσαν ἀγρίαν κύνα
κτανὼν ὑπὲρ σπήλυγγος ἰχθυωμένην,
ταυροσφάγον λέαιναν. ὃν αὖθις πατὴρ

σάρκας καταίθων λοφνίσιν δομήσατο,
[g] θεὰν — λέπτυνεν οὐ τρέμουσαν οὐδ᾽ αἰὰν[g] θεὸν,
ἐξηνάριξεν ὅν ποτ᾽ ἀξίφῳ δόλῳ
[h] δεξιούμενον τὰ δαν — νέκυς, τὸν ᾅδην[h] δεξιούμενος πάλαι.
λεύσσω σε τλῆμον δεύτερον πυρουμένην,
ταῖς τ᾽ αἰακείοις χερσὶ, τοῖς τε ταντάλου
λαίξιναν οἰκουροῦσι λειψάνοις πυρὸς,
[i] κατεβρωθέντος — παιδὸς[i] κατεβρωθέντος αἰθάλῳ δέμας,
τοῖς τοὐταρείοις βουκόλου πτερώμασι,
τὰ πάντα πρὸς φῶς ἡ βαρύζηλος δάμαρ
στείλασα κοῦρον τὸν κατήγορον χθονὸς
ἄξει, πατρὸς μομφαῖσιν ἠγριωμένη,
λέκτρων θ᾽ ἕκατι, τῶν τ᾽ ἐπεισάκτων γάμων.
αὐτὴ δὲ φαρμακουργὸς οὐκ ἰάσιμον
ἕλκος δρακοῦσα τοῦ ξυνευνέτου λυγρὸν
[k] πεπυρωμένον — γιγαντοραίστοις ἄρδισι[k] τετρωμένου,
[l] ὀχμήσει — πρὸς αὐτοπλίτου, ξυνὸν[l] ὀχήσει μόρον
πύργων ἀπ᾽ ἄκρων πρὸς νεόδμητον νέκυν
ῥοιζηδὸν ἐκβράσασα κύμβαχον δέμας.
πόθῳ δὲ τοῦ θανόντος ἠγκιστρωμένη,
ψυχὴν περισπαίροντι φυσήσει νεκρῷ.
στένω, στένω διστὰ καὶ τριπλᾶ δορὸς
αὖθις πρὸς ἀλκὴν καὶ διαρπαγὰς δόμων,
καὶ πῦρ ἐναυγάζουσαν αἰστωτήριον.
στένω σε πάτρα καὶ τάφους ἀτλαντίδος.
[m] χύτει — δύπτου κέλωρος. ὅς ποτ᾽ ἐν ῥαπτῷ[m] σκύτει
ὁποῖα πόρκος ἰστριεὺς τετρασκελὴς
ἀσκῷ μονήρης ἀμφελυτρώσας δέμας

ῥυθ

Corpore lampadibus combuſto, reſuſcitauit,
Non timentem Proſerpinam infernam deam:
Quem quondam dolo necavit inermi
Mortuus, Orco dudum ſalutato.
Video te, miſera, ſecundò comburi
Aeacidinis manibus, & Pelopis
A flamma devorati
Reliquiis ignis Lætrinam tenentibus,
Et Teutari bubulci telis.
Quæ omnia in lucem uxor æmula,
Miſſo iuuene terræ proditore,
Proferet, patris accuſationibus exaſperata,
Cubiliúmque cauſa & peregrinarum nuptiarum.
At ipſa medica immedicabile
Vulnus mariti tetrum intuita
Gigantiperdis ab aduerſario ſagittis
Vulnerati, communem obibit mortem,
Summis e turribus ad recens cadauer
Impetuosè corpus præceps proijciens:
Mortuíque ſtimulata deſiderio,
Animam in palpitans expirabit cadauer.
Defleo defleo te bis térque, rurſus
Haſtæ vim, & ædium direptiones
Spectantem, ignémque vaſtatorem.
Defleo te, patria, & ſepulcra Electræ
Filii, natatoris: qui olim in utre conſuto
Inſtar Iſtrii apri quadrupedis
Singularis, utri corpus inuoluens,

Tanquam Rithymnia fulica enatauit,
Zerinthum caniuoræ antrum deæ
Relinquens, Saum, munitum Corybantum ædificium:
Quando cunctam vaſtabat humectans terram
Grandinoſus Iouis imber, turribus quidem
In ſolum cadentibus, hominibus verò natantibus
Vltimo ante oculos fato conſpecto:
Glandes autem, fructúſque, & vuas dulces
Balænis delphiniſque depaſcentibus, & phocis,
Quæ in humana virorum irruebant cubilia.
Video currentem grypem alatum
Ad columbæ rapinam, canis necandæ:
Quam vultur vndiuagus genuit,
Oui teſta rotundam circumtectam.
Te ſanè, nauta timide, Acheruſia
Decliuis ſemita non iam patris fimum
Aſperorum bubilium calcantem excipiet,
Vt antè, formæ tribus iudicem:
Sed pro ſtabulis quidem Maleam
Et Lan traiicies: pro pabuloſo verò præſepi,
Ouilibúſque, & remó terreſtri,
Navis te & Phereclei pedes vehent
Ad oſtia gemina, & Gythij æquora:
Vbi curuos ad petras eijciens
Nauis dentes, æſtum inhibentes,
Iactationibus liberabis vniuelem claſſem;
Multiuirámque rapiens lupus iuuencam
Duarum columbarum fetu orbatam,

[n] ῥυθειμνιάτης κέπφος ὡς ἐνήξατο,
Ζήρινθον ἄντρον τῆς [o] κυνοσφανοῦς θεᾶς
λιπὼν ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων σάον,
ὅτ' ἠμάθυνε πᾶσαν ὀμβρήσας χθόνα
Ζηνὸς καχλάζων νασμός. οἱ δὲ, πρὸς πέδῳ
πύργοι κατηρείποντο: τοὶ δὲ, λοισθίαν
νήχοντο μοῖραν προὐμμάτων δεδορκότες.
φηγὸν δὲ καὶ δρύκαρπα καὶ γλυκὺν βότρυν
φάλαι τε καὶ δελφῖνες, αἵ τ' ἐπ' ἀρσένων
φέρβοντο φῶκαι λέκτρα θουρῶσαι βροτῶν.
λεύσσω θέοντα [p] γρυνὸν ἐπτερωμένον
τρήρωνος εἰς ἅρπαγμα Πεφναίας κυνός,
ἣν τόργος ὑγρόφοιτος ἐκλοχεύεται,
κελυφάνῳ στρόβιλον ὀστρακωμένην.
καὶ δή σε ναύτην ἀχερουσία τρίβος
καταιβάτις πύργον οὐ πατρὸς κόπροις
στείβοντα ῥακτῶν βουστάθμων [q] ξενώσεται,
ὡς πρόσθε κάλλους τὸν θυωρίτην τριπλαῖς.
ἀλλ' ὀστέων μὲν αὐτὶ, γαμφηλὰς ὄνου
καὶ λᾶν περήσεις, αὐτὶ δ' [r] εὐχείλου κάπης
καὶ [s] μηλιαθμῶν, ἠδὲ χερσαίας πλάτης,
τράμπις σ' ὀχήσει καὶ φερέσβιοι πόδες
δισσὰς σαλάμβας κἀπὶ [t] γυθίου πλάκας,
ἐν αἷσι πρὸς κύουρα [v] καμπύλους χάσας
πεύκης ὀδόντας ἐκτρέχας πλημμυρίδος,
σπαρθμὸν ἰαύσεις [x] εἰναφώσσωνα στόλον.
καὶ τὴν ἄνυμφον πόρτιν ἁρπάσας λύκος,
δυοῖν πελειαῖν ὠρφανισμένην [y] γονῆς,

[n] ῥεθυμνιάτης
[o] κυνοσφανοῦς & κυνοσφάγου θεοῦ
[p] γρῦνος
[q] χειρώσεται
[r] εὐχύλου & εὐχίλου
[s] μηλιανθμῶν
[t] γυθίους
[v] καμπύλου
[x] θῖνα στώσωνα
[y] [illegible]

καὶ δευτέραν εἰς ἅρπυν ὀθνείων βρόχων
ληῖτιν ἐμπαίσασαν ἰξευτοῦ πτερά,
θύσησιν ἀρμοῖ μηλάτων ἀπάργματα
φλέγουσαν ἐν κρόκησι καὶ βουνῇ θεᾶς,
θρέξεις ὑπὲρ σκανδεῖαν αἰγίλου τ' ἄκραν,
αἴθων ἐπακτὴρ καγχαλῶν ἀγρεύματι.
νήσῳ δ' ἐνὶ δράκοντος ἐκχέας πόθον,
ἀκτῆς διμόρφου γηγενοῦς σκηπτουχίας,
τὴν δευτέραν ἕωλον οὐκ ὄψει κύπριν,
ψυχρὸν δὲ παραγκάλισμα, κἀξ ὀνειράτων
κεναῖς ἀφάσσων ὠλέναισι δέμνια.
ὁ γάρ σε συλλέκτροιο φλεγραίας πόσις
στυγνὸς τορώνης, ᾧ γέλως ἀπέχθεται
καὶ δάκρυ, νῆις δ' ἐστὶ καὶ τητώμενος
ἀμφοῖν, ὁ θρήκης ἔκποτ' εἰς ἐπακτίαν
τρίτωνος ἐκβολαῖσιν ἠλοκισμένην
χέρσον περάσας, οὐχὶ ναυάτῃ στόλῳ,
ἀλλ' ἀστίβητον οἶμον, οἷά τις σιφνεύς.
κευθμῶνος ἐν σήραγγι τετρήνας μυχοὺς,
νέρθεν θαλάσσης ἀτραποὺς[a] διλιύσσε,
τέκνων ἀλύξας τὰς ξενοκτόνους πάλας,
καὶ πατρὶ πέμψας τὰς ἐπηκόους λιτὰς
στῆσαι παλίμπουν εἰς πάτραν, ὅθεν πλάνης
παλληνίαν ἐπῆλθε γηγενῶν τροφόν.
κεῖνός σε γουνεὺς ὥσπερ ἐργάτης δίκης,
τῆς θ' ἡλίου θυγατρὸς ἰχναίας βραβεὺς
ἐπεσβολήσας λυγρὰ νοσφιεῖ γάμων,
λίποντα κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος,

[a] διλιύσας

ὃς τοῦ

Et in ſecunda externorum laqueorum retia
Captiuam impingentem aucupis penna,
Bacchis recens ouium libamina
In litore adolentem atque Leucotheæ deæ,
Curres ultra Scandeam & Ægili promontorium
Exultans præda venator vehemens.
Effuſo autem cupidine in draconis inſula
Atticæ, quod eſt biformis terrigenæ regnum,
Alteram vanam non experiêre Venerem,
Inane amplexamentum, & vacuis
E ſomno palpans vlnis cubile.
Nam te inuiſus Phlegrææ conjugis
Maritus Toronæ, qui riſu abſtinet
Et lacrymis, expers & carens
Vtroque: qui e Thracia quondam in litoralem
Nili ſulcatam excurſibus
Terram traiecit, non nauali profectione,
Sed inuia via, ſicut talpa
In hiatu cauernæ perforatis ſinubus,
Subter mare iter faciens,
Liberorum hoſpicidas fugiendo luctas,
Patríque preces fundendo impetrabiles,
Vt ſe reducem ſiſteret in patriam, ex qua erro
In Palleniam venerat, nutricem gigantum:
Ille te, tanquam Guneus iuſtitiæ miniſter,
Et Ichnææ, Solis filiæ, præſes,
Acerbè conuiciatus, nuptiis priuabit,
Prurientem à meretrice columba depellens:

Qui

Qui nec Lyci & Chimærei ſepulcra
Ex oraculis venerantes veritus,
Nec amores Anthei, nec hoſpitum
Conuiuam Neptunium purum ſalem,
Auſus es diuinum, ſceleſte, ius tranſgredi,
Percellens ius menſæ, & iuſtitiam euertens,
Vrſæ nutricis mores exprimendo.
Fruſtrà igitur chordarum ciebis ſtrepitum,
Ieiuna modulans & irremunerata carmina:
Sed lacrymans in patriam ante combuſtam
Redibis, imaginem ferens manibus
Quinqueuiræ bacchæ Pleuroniæ.
Claudæ nanque maris antiqui filiæ
Triplicibus neuêre ſtaminibus, ut a maritis
Quinque celebrarentur nuptiarum ſponſalia.
Ac duos quidem videat raptores lupos,
Volatiles triorchas aquilas oculatas:
Alium uerò ex Plyni & Caricorum laticum
Stirpe progenitum, ſemicretem barbarum,
Eleum, nec Argiuum ſincerum ortu:
Cuius auum Ennæa quondam Hercynna
Erinnys Furibunda Enſifera fartim
Maxillis diſſecans, condidit ſepulcro,
Humeralem mandens cartilaginem:
Quem bis renatum, & grauem cupidinem
Naumedontis rapacem fugientem,
Miſit Erechtheus in Letrinæos agros,
Politum triturum Molpidis lapidem

Ioui

ὃς *τοῦ λύκου τε καὶ χιμαιρέως τάφους
χρησμοῖσι κυδαίνοντας οὐκ αἰδούμενος,
οὐδ᾽ αὐθέως ἔρξαντας, οὐδὲ τὸν ξένοις
σύνδορπον αἰγαίωνος ἁγνίτην πάγον,
ἔτλης θεῶν ἀλοιτὸς ἐκβῆναι δίκην,
λάξας τράπεζαν ᵇ κἀνακυπώσας θέμιν,
ἄρκτου πιθήνης ἐκμεμαγμένος τρόποις.
τοί γαρ ψαλάξεις εἰς κενὸν νευρᾶς κτύπον,
ἄσιτα κἀδώρητα φορμίζων μέλη.
κλαίων δὲ πάξαν τὴν πρὶν ἠθαλωμένην
ἴξῃ χεροῖν εἴδωλον ἠγκαλισμένος
τῆς πενταλέκτρου θυάδος πλευρωνίας.
γραῖ γὰρ οὖν ἀστῆρας ἄμναμοι τριπλαῖς
πήναις κατεκλώσαντο δηναιᾶς ἁλὸς
νυμφεῖα πεντάγαμβρα δαίσασθαι γάμων.
δοιὼ μὲν ἁρπακτῆρας αὐγάσαι λύκους
πτηνοὺς τριόρχας αἰετοὺς ὀφθαλμίας.
τὸν δ᾽ ἐκ πλινοῦ τε κἀπὸ καρκινῶν ποδὸς
βλαστόντα ῥίζης ἡμικρῆτα βάρβαρον,
ἐπειὸν, οὐκ ἀργεῖον ἀκραιφνῆ γοναῖς.
οὗ πάππον ἐν γαμφαῖσιν ἐνναία ποτὲ
ἕρκειον· ἐρινὺς θυεία ξιφηφόρος
ἄσαρκα μιστύλασ᾽ ἐτύμβευσε τάφῳ
τὸν ὠλενίτην χόνδρον ἐνδατουμένη.
ὃν δὴ δὶς ἡβάσαντα, καὶ βαρὺν πόθον
φυγόντα ναυμέδοντος ἁρπακτήριον
ἔστειλ᾽ ἐρεχθεὺς ἐς ᶜ λαιξιναίας γύας
λοῦραν ᵈ ἀλεξοῦσσοντα μόλπιδος πέτραν

* τοὺς
ᵇ κάτακυκώσαι
ᶜ λετρειναίας
ᵈ ἀλετρεύουσαν

τοῦ ζην

[e] ἀγρίῳ τοῦ ζηνὶ δαιτρευθέντος [e] ὀμβρίῳ δέμας,
γαμβροκτόνον ῥαίσοντα πενθεροφθόροις
βουλαῖς ἀνάγνοις, ἃς ὁ καδμίλου γόνος
[f] ὕρτησε [f] ἤρτυσε. τὸν δὲ λοῖσθον ἐκπιὼν σκύφον,
φερωνύμοις ἔδυψε νηρέως τάφοις,
πανώλεθρον κηλῖδα θωύξας γένει.
ὁ τὴν πόδαργον ψύλλαν ἠνιοστροφῶν,
[g] ἄσπιαν καὶ τὴν ὁπλαῖς [g] ἄρπιναν ἁρπυίαις ἴσην.
[*] αὐθομαίμον' τὸν δ' αὖ τέταρτον [*] αὐθόμαιμον ὄψεται
[h] συγγόνου κίρκου καταρρακτῆρος. ὅν τε [h] συγγόνων
τὰ δευτερεῖα τῆς δυσφάλτου πάλης
λαβόντα κηρύξουσιν. ἐν δὲ δεμνίοις,
τὸν ἐξ ὀνείρων πέμπτον ἐστροβημένον
εἰδωλοπλάστῳ προσκαταξανεῖ ῥέθει,
τὸν μελλόνυμφον εὐνέτην κυταϊκῆς
τῆς ξεινοβάκχης. ὅν ποτ' οἰνώνης φυγὰς
μύρμων τὸν ἑξάπεζον ἀνδρώσας στρατὸν
πελασγικὸν τυφῶνα γεννᾶται πατήρ,
ἀφ' ἑπτὰ παίδων φεψάλῳ σποδουμένων,
μοῦνον φλέγουσαν ἐξαλύξαντα σποδόν.
χ' ὡ μὲν παλιμπόρευτον ἵξεται τρίβον,
[i] χηράμων σφῆκας δαφοινοὺς [i] χηραμῶν ἀνειρύσας,
ὁποῖα κοῦρος δῶμα κινήσας καπνῷ.
οἱ δ' αὖ προγεννήτειραν οὐλαμωνύμου
βύκταισι χερνίψουσιν ὠμησταὶ πόριν
τοῦ σκυρίου δράκοντος ἔντοκον λεχώ,
[k] σαλμυδησίας ἣν ὁ ξυνευνὸς [k] σαλμυδησίας ἁλὸς
ἐντὸς ματεύων ἑλλάδος καρατόμον

δαρὸν

Ioui Pluuio ſacrificati,
Genericidámque perditurum ſoceriperdis
Dolis impiis,quos Cadmili filius
Parauit,qui ultimo hauſto poculo,
Cognomina ſubiit Nerei ſepulcra,
Pernicioſas imprecatus generi diras
Velocis moderator Pſyllæ,
Harpinnæq; vngulas æqualis Harpyis.
Quartum porrò videbit,fratrem
Accipitris rapacis,quémque inter fratres
Secunda lubricæ luctæ præmia
Adeptum prædicabunt. quintum denique
In cubili ex inſomniis turbatum
Imaginoſo agitabit corpore,
Sponſum futurum coniugem Cytaicæ
Hoſpites depereuntis:quem aliquando ab Oenone exulans,
Quum ſexpeda formicarum in viros mutaſſet agmina,
Procreauit pater,typhonem Pelaſgicum,
E ſeptem pueris igne combuſtis
Solum calidæ elapſum fauillæ.
Et hic quidem retrogradam ibit viam,
Veſpas cruentas è cauernis extrahens
Inſtar pueri,domum fumo qui ſuffiit:
Illi verò genitricem iuuencam bello cognominis,
Scyrii draconis grauidam puerperam,
Ventis crudeles ſacrificabunt:
Quam ſponſus intra Salmydeſium mare
Perquirens,Græciæ decollatricem,

Albam

Albam diu habitabit inſulam
Ad oſtia paluſtrium Celti aquarum,
Vxorem deſiderans, quam olim in ſacrificiis
cerua
Guttur protendens à cultris liberabit.
Latus autem per litus appellabitur
Deſertus ſponſi curſus arenoſus
Clades gementis, & inanem nauigationem,
Et inuiſa forma mutatam
Anum iuxta pateras & mulctra,
Plutoníſque ollam ebullientem e fundo
Flammas, quam nigra ſufflabit, mortuorum
Elixans coquendi arte viſcera.
Et hic quidem regionem teret Scythicam
Quinque circiter annos lecti cupidus:
Illi verò iuxta vatis aram Saturni,
Pullorum cum matre paruulorum carni-
uori,
Iuriſiurandi ſecundum ſubeuntes iugum,
Robuſtis armabunt remis brachia,
Priorum ſeruatorem cladium Bacchum
Supplantatorem canentes, cui aliquando in
angulis,
Iuxta Delphinij Lucroſi antrum dei,
Tauro occulta faciet ſacra
Milledux exitioſi exercitus:
Cui ſacrificiorum gratiam referens recen-
tem
Enorches deus Figaleus Lucernalis,
Ab epulis leonem, viticibus plantam impli-
cans,
Prohibebit, ne ſpicam funditus perdat
Sectore dente maxillisq; voracibus.

Video

δαρὸν φαληειῶσαν οἰκήσει σπίλον
[l] κέλτρου πρὸς ἐκβολαῖσι λιμναίων ποτῶν, [l] κέλτου
ποθῶν δάμαρτα, τὴν ποτ' ἐν σφαγαῖς κεμὰς
λαιμὸν προθεῖσα φασγάνων ἐκρύσεται.
βαθὺς δ' ἔσω ῥηγμῖνος αὐδηθήσεται
[m] ἔρημος ἐν κρόκαισι νυμφίου δρόμος [m] εὐρημοι
στένοντος ἄτας καὶ κενὴν ναυκληρίαν,
καὶ τὴν ἄφαντον εἶδος ἠλλοιωμένην
γραῖαν, σφαγείων ἠδὲ χερνίβων πέλας,
ᾅδου τε παφλάζοντος ἐκ βυθῶν φλογὶ
κρατῆρος, ὃν μέλαινα ποιφύξει φθιτῶν
σάρκας λεβητίζουσα δαιταλουργία.
χὠ μὲν πατήσει χῶρον αἰάζων σκύθην
εἰς πέντε πους πλειῶνας ἱμείρων λέχους.
οἱ δ' ἀμφὶ βωμὸν τοῦ* προμάντιος κρόνου * προμάντιος
σὺν μητρὶ τέκνων νηπίων κρεανόμου,
ὅρκων τὸ δευτέρουχον ἄρσαντες ζυγὸν,
στερρὰν ἐνοπλίσουσιν ὠλέναις πάλην,
σωτῆρα βάκχον τῶν πάρειθε πημάτων
σφάλτην αὐδάζοντες. ᾧ ποτ' ἐν μυχοῖς
δελφινίου παρ' ἄντρα κερδῴου θεοῦ
ταύρῳ κρυφαίας χέρνιβας κατάρξεται
ὁ χιλίαρχος τοῦ [n] πολυῤῥαίστου στρατοῦ. [n] πολυῤῥαίστου
ᾧ θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν
δαίμων ἐνόρχης [o] φυγαλεὺς φαυστήριος [o] φιγαλεὺς & φηγαλεὺς
λέοντα θοίνης ἴχνος ἐμπλέξας λύγοις
χήσει τὸ μὴ πρόρριζον αἰστῶσαι στάχυν
κείροντ' ὀδόντι καὶ λαφυστίαις γνάθοις.

 λεύσσω

λεύσσω πάλαι δὴ σπεῖραν ὁλκαίων κακῶν
p καταῤῥιζοῦσαν σύρουσαν ἄλμῃ[p] κἀπιῤῥοιζοῦσαν πάγῃ
δεινὰς ἀπειλὰς καὶ πυριφλέκτους βλάβας.
ὡς μή σε Κάδμος ὤφελ' ἐν περιῤῥύτῳ
Ἴσσῃ φυτεῦσαι δυσμενῶν ποδηγέτην,
q σπόρον τέταρτον ἐξ Ἄτλαντος ἀθλίου[q] σπόρου,
τὸν αὐθομαίμων συγκατασκάπτην Πρύλιν,
τόμουρε πρὸς τὰ λῷστα νημερτέστατε.
r ὤφειλε μὴ δ' Αἰσακείων οὑμὸς[r] ὤφελεν πατὴρ
χρησμῶν ἀπῶσαι νυκτίφοιτα δείματα.
μιᾷ δὲ κρύψαι τοὺς διπλοῦς ὑπὲρ πάτρας
μοίρᾳ, τεφρώσας γυῖα Λημναίῳ πυρί.
* ποσῶνδε οὐκ ἂν[*] τοσῶνδε κῦμ' ἐπέκλυσε κακῶν.
καὶ δὴ Παλαίμων δέρκεται βρεφοκτόνος
ζέουσαν αἰθυίῃσι πλεκτανοστόλοις,
γραῖαν συνευνὸν ὠγύγου πτωΐδα.
καὶ δὴ διπλᾶ σὺν πατρὶ ῥαίεται τέκνα,
στεῤῥᾷ τυπέντα κλεῖδας οἰάρχου μύλῳ,
τὰ πρόσθεν αὐλητῆρος ἐκπεφευγότα
ψυδραῖσι φήμαις λαρνακοφθόροις ῥιφάς,
ᾧ δὴ πιθήσας στυγνὸς ἀρτάμος τέκνων,
αἰθυιόθρεπτος πορκέων λιναγρέτης
s χρησμοῖσι t νηρίταις [s] κρυθμοῖσι καὶ ῥαιβοῖσι[t] νειρίταις φίλος,
χηλῷ κατεδρύφαξε διπτύχοις γοναῖς.
σὺν τοῖς δ' ὁ τλήμων μητρὸς οὐ φράσας θεᾶς
μνήμων ἐφετμὰς, ἀλλὰ ληθάργῳ σφαλεὶς,
πρώνης θανεῖται στέρνον οὐτασθεὶς ξίφει.
v μύρινα καὶ δὴ στένει[v] μύρεινα καὶ περάκτιοι

ἵππων

Video iampridem malorum catenam attra-
ctorum,
Trahentem per mare, & aduoluentem pa-
triæ
Graues minas atque incendiaria damna.
Vtinam te, Pryli, Cadmus in inſula
Iſſa non genuiſſet, hoſtium ducem,
Quartum ex Atlantis miſeri ſemine,
Cognatorum tuorum euerſorem,
Vatem ad optima veriſſimum:
Nec ab Æſaci oraculis pater meus
Nocturnos repuliſſet terrores,
Sed una geminos morte texiſſet
Pro patria, comburens artus igne Lemnio,
Non ſanè tantorum fluctus inundaſſet malo-
rum.
Atque videt Portunus infanticida
Feruere mergis funigeris
Anum Titanidem, Oceani coniugem.
Quin gemini cum patre perduntur filij,
Valido percuſſi humeros principis lapide:
Qui priùs in alueo pernicioſas tibicinis
Falſo ſermone expoſitiones effugerant,
Cui obtemperans odioſus filiorum interfe-
ctor,
A mergis nutritus, piſcatorum captus reti-
bus,
Oſtreis & curuis neritis familiaris,
Capſa ſepiuit filios duos.
Cum illis verò miſer non dicens deæ matris
Mnemon mandata, ſed obliuione lapſus,
Pronus morietur, pectus gladio ſauciatus.
Gemit ſanè Myrina, & litorales

Ripæ hinnitum excipientes equorum,
Quando Theſſalicum celeris ſaltum pedis
In ripam imprimens vltimam rauus lupus,
Fontanam ex arena ciebit aquam,
Fontes olim opertos aperiens.
Incendit quoque terram Saltator Mars,
Concha cruentum exordiens claſſicum.
Tota verò terra vaſtata ante oculos
Iacet, horréntque tanquam ſegetis iugera
Lanceis coruſcantia. luctus porrò mihi
Summis è turribus in auribus perſonat
Ad ætheris ventoſas pertingens ſedes
Planctu & veſtifragiis mulierum
Aliam atque aliam excipientium cladem.
Illud me miſeram malum,
Illud mordebit maximum malum,
Quando alis infremens nigra pugnax cæſia
Pennis terram aquila inſcribens,
Curuo impreſſam orbitam torto greſſu,
Clangénsque confuſa & immani voce,
Cariſſimum meorum fratrum, alumnúmque
Ptoi patris rapiendo ſublimem,
Vnguibus ac roſtris corpore lacerato,
Indigenas ſiluas ſolúmque macularit cæde
Latum bubulcus arans ſulcum.
Accepto autem tauri iugulati pretio,
Exacta trutinæ lance appenſo,
Rurſúmque pro redemtione æquilibrem

ἵππων φριμαγμὸν ἠόνες δεδεγμέναι,
ὅταν πελασγὸν ἅλμα λαιψηροῦ ποδὸς
εἰς θῖν' ἐρείσας λοισθίαν αἴθων λύκος,
κρωσσαῖον ἐξ ἄμμοιο [x] ῥοιβδήσῃ γάνος,
πηγὰς ἀνοίξας τὰς πάλαι κεκρυμμένας.
ᾗ δὴ καταίθει γαῖαν ὀρχηστὴς ἄρης,
στρόμβῳ τὸν αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον.
ἅπασα δὲ χθὼν πρυμνάτων δηουμένη
κεῖται. πέφρικαν δ' ὥστε λήϊου γύαι
λόγχαις ἀποστίλβοντες. οἰμωγὴ δέ μοι
ἐν ὠσὶ πύργων ἐξ ἄκρων ἰνδάλλεται
πρὸς αἰθέρος κυροῦσα νηνέμους ἕδρας,
γόῳ γυναικῶν καὶ καταρραγαῖς πέπλων,
ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ συμφορὰν δεδεγμένων.
ἐκεῖνό σ' ὦ τάλαινα καρδία κακὸν
ἐκεῖνο δάψει πημάτων ὑπέρτατον,
εὖτ' ἂν λαβράζων περκνὸς αἰχμητὴς χάρων
πτεροῖσι χέρσον αἰετὸς διαγράφων,
ῥαιβῷ τυπωτὴν τόρμαν [a] ἀγκύλῳ βάσει,
κλάζων τ' ἄμικτον στόματι ῥιγίστην βοὴν,
τὸν φίλτατόν σου τῶν ἀγαστόρων τρόφιν
πλωτοῦ τε πατρὸς, ἁρπάσας μετάρσιον
ὄνυξι, γαμφηλῇσι θ' αἱμάσσων δέμας,
ἔγχωρα τίφη καὶ πέδον χραίνῃ φόνῳ
λευρᾶς βοώτης γατομῶν δι' αὔλακος.
λαβὼν δὲ ταύρου τοῦ πεφασμένου δάνος,
σκεθρῷ ταλάντῳ ξυτάνης [b] ἠρτημένου,
αὖθις τὸν ἀντίποινον ἐκχέας ἴσον

[x] ῥοιβδήσῃ

[a] ἀγκύλῃ

[b] ἠρτυμένον

πακτώλιον σταθμοῖσι τηλαυγῆ μύδρον,
κρατῆρα βάκχου δύσεται κεκλαυσμένος
νύμφαισιν, αἳ φίλαντο βηφύρου γάνος,
c λειβηθρίης [c] λειβηθείην θ' ὕπερθε πιμπλείας σκοπὴν,
ὁ νεκροπέρνας, ὃς προδειμαίνων πότμον,
καὶ θῆλυν ἀμφὶ σῶμα τλήσεται πέπλον
δῦναι, παρ' ἱστοῖς κερκίδος ψαύσας κρότων,
d ἐς * ῥίψω, quod melius videtur καὶ λοῖσθος [d] εἰς γῆν δυσμενῶν *ῥίψας πόδα,
τὸ σὸν ξυναίμου κἂν ὕπνῳ πτήσσων δόρυ.
ὦ δαῖμον, οἷον κίον' αἰστώσεις δόμων,
ἔρεισμα πάξας δυστυχοῦς ὑπωρόφου,
e δ' οὐ μὴν ἀνατεὶ [e] γ', οὐδ' ἄνευ μόχθων πικρῶν,
πένθους θ' ὁ ληστὴς δωριεὺς γελᾷ στρατὸς,
f ἐπεγκαγχάζων [f] ἐπεγχαχάζων τοῦ δεσπότου μόρῳ,
ἀλλ' ἀμφὶ πρύμναις τὴν πανυστάτην δραμὼν
πεύκαις βίου βαλβῖδα συμφλεχθήσεται,
καλῶν ἐπ' εὐχαῖς πλεῖστα φύξιον Δία
πορθουμένοισι κῆρας ἀρκέσαι πικράς.
τοῦτ' οὔτε τάφρος, οὔτε ναυλόχων σταθμῶν
πρόβλημα, καὶ σταυροῖσι κορσωτὴ πτέρυξ,
g γεῖσα οὐ [g] γεῖσα χραισμήσουσιν, οὐδ' ἐπάλξιες,
ἀλλ' ὡς μέλισσαι συμπεφυρμέναι καπνῷ
καὶ λιγνύος ῥιπαῖσι καὶ χειμῶνος βολαῖς
ἄφλαστα καὶ κόρυμβα καὶ κλήδων θρόνους
πυκνοὶ κυβιστητῆρες ἐξ ἑδωλίων
πηδῶντες αἱμάξουσιν ὀθνείαν κόνιν.
πολλοὺς δ' ἀριστεῖς προπόλειά θ' ἑλλάδος
αἰχμῇ φέροντας, καὶ σποραῖς ὠγκωμένους,

αἱ σαὶ

Pactoliam effundens claram laminam,
Vrnam Bacchi ſubibit, deploratus
Nymphis amantibus Bephyrum,
Libethriámque ſpeculam ſupra Pimpleam,
Cadaverùm venditor: qui formidans mortem,
Etiam femineam corpori ſuſtinebit veſtem
Inducere, pectinis apud telas ciens pulſus,
Et vltimus in hoſtilem terram figens pedem,
Tua, frater, etiam in ſomnis haſta territus.
O Deus, qualem perdes ædium columnam,
Fulcrum infelicis patriæ ſubtrahens.
Non tamen impunè, nec abſque laboribus acerbis
Luctúque prædo Græcus ridebit exercitus,
Inſultans cæſi leto:
Sed circum naues extremum currens
Curriculum, cum claſſe comburetur.
Multum votis inuocans Fugitiuum Iouem,
A vexatis vt arceat acerba fata.
Tunc nec foſſa, nec naualium ſtationum
Munimentum proderit, neque palis vallata pinna,
Neque ſuggrundia, neque propugnacula:
Sed ut apes commiſtæ fumo,
Fuliginíſque iactu & ſtipitis plaga,
Per puppes & proras tranſtrorúmque ſedes
E ſedilibus ſaltatores frequentes
Salientes, peregrinam cruentabunt terram.
Multos verò præſtantes, primáque in Græcia ſpolia
Haſtis adeptos ac natalibus tumentes,

Tuæ conterent validæ manus
Cæde ſcatentes & appetentes pugnam.
At ego luctum feram non mediocrem,
Tuos aſſiduè lugendo tumulos.
Miſeram enim miſeram illam videbo diem,
Et cladium maximam, quarum tempus moderator
Lunæ volvens orbem appellabitur.
Heu heu gemo etiam tuum lactens germen,
Catule, iucundum fratrum amplexamentum:
Qui ferocem draconem ignita feriens
Arcuum illecebra, ictúmque laqueis
Comprehendens ineuitabilibus breui implacidum tempore,
A domito ipſe non vulneratus,
Aram cruentabis decollatus paternam.
Hei mihi miſeræ, duas quoque luſcinias,
Et tuam, infelix canis, gemo mortem:
Quarum unam quidem radicitus puluis patrius
Hians hiatu abſorbebit foueæ,
Cladem videntem gemituum propinquam,
Vbi ſaltus aui, & meretricis fata
Iuuencæ occultinubæ cum vitulo
Confuſa ſunt, antequam laticem mulgeret,
Et à partu membra rore lauaret.
Te verò ad cruda ſponſalia, nuptialiáque
Ducet ſacrificia odioſus Iphidis leo,
Matris nigræ imitatus ſacra,
Quam ſuper profundum decollans mulctrale
Vittatam vaccam crudelis vorax draco,

Tripatris

αἳ σαὶ καταξανοῦσιν [h] ὄβριμοι χέρες, h ὄμβριμοι
φονῷ [i] βλύουσαι κἀπιμαιμῶσαι μάχης. i βρύουσαι
ἐγὼ δὲ πένθος οὐχὶ μεῖον οἴσομαι
τὰς σὰς στένουσα καὶ δι' αἰῶνος ταφάς.
οἰκτρὸν γὰρ οἰκτρὸν κεῖν' ἐπόψομαι φάος,
καὶ πημάτων ὕψιστον, ὧν κράντης χρόνος,
μήνης ἑλίσσων κύκλον αὐδηθήσεται.
αἲ αἲ στενάζω καὶ σὸν εὔγλαυρον θάλος,
ὦ σκύμνε τερπνὸν * ἐναγκάλισμα συγγόνων. * ἀγκάλισμα
ὃς τἄγριον δράκοντα πυρφόρῳ βαλὼν
ἴυγγι τόξων, τὸν τυπέντα δ' ἐν βρόχοις
μάρψας ἀφύκτοις βαιὸν ἀστεργῆ χρόνον,
πρὸς τοῦ δαμέντος αὐτὸς οὐ τετρωμένος
καρατομηθεὶς, τύμβον αἱμάξεις πατρός.
οἴμοι δυσαίων, καὶ διπλᾶς ἀηδόνας,
καὶ σὸν τάλαινα πότμον αἰάζω σκύλαξ.
ὧν τὴν μὲν, αὐτόπρεμνον ἡ ζηρὰς κόνις
χανοῦσα [k] χασμῷ κείσεται διασφάγος, k κευθμῷ.
λεύσσουσαν ἄτην ἀγχίπουν στεναγμάτων.
ἣν ἄλμα πάππου, καὶ χαμευνάδος μόροι
τῆς λαθρονύμφου πόρτιος μεμιγμένοι
σκύμνῳ κέχυνται, πρὶν λαφύξασθαι γαίος,
πρὶν ἐκ λοχείας γυῖα χυτλῶσαι δρόσῳ.
σὲ δ' ὠμὰ πρὸς νυμφεῖα καὶ γαμηλίους
ἄξει θυηλὰς στυγνὸς Ἴφιδος λέων,
μητρὸς κελαινῆς χέρνιβας μιμούμενος,
ἣν ἐς βαθεῖαν λαιμίσας ποιμανδρίαν
[l] στεφηφόρον βοῦν δεινὸς ἄρταμος δράκων l στραίνης ἔρως

ῥαίσῃ τριπάτρῳ φασγάνῳ Κανδάονος,
λύκοις τὸ πρωτόσφακτον ὄρκιον χέσας.
σὲ δ' ἀμφὶ κοίλην αἰχμαλωτίδων ἠόνα,
πρέσβιν δολόγχων δημόλευστον ὠλένῃ
ἐπεσβόλοις ἀραῖσιν ἠρεθισμένῃ
κρύψει κυπάς τις χερμάδων ἐπομβρία,
[m] φαιεργὸν μαίρας ὅταν [m] φαιερὸν ἀλλάξῃς δομήν.
ὁ δ' ἀμφὶ τύμβῳ τἀγαμέμνονος δαμεὶς,
κρηπῖδα πηγῷ νέρθε καλλυνεῖ πλόκῳ,
ὁ πρὸς καλύπτρης τοῦ ὁμαίμονος τάλας
ὠνητὸς αἰθαλωτὸν ἐς πάξαν μολὼν,
τὸ πρὶν δ' ἀμυδρὸν οὔνομ' αἰστώσας σκότῳ.
ὅταν χέλυδρος πυρσὸν ὠμόθειξ βαρὺν
ἀπευπολήτης τῆς φυταλμίας χθονὸς,
[n] μορμωτὸν. φλέξας τὸν ὠδίνοντα [n] μυρμωτὸν λόχον
ἀναψαλάξῃ γαστρὸς ἐλκύσας ζυγά.
τῆς σισυφείας δ' ἀγκύλης λαμπουρίδος
λάμψει κακὸν φρύκτωρον αὐτανέψιος
τοῖς εἰς στενὴν λεύκοφρυν ἐκπεπλευκόσι,
καὶ παιδοβρῶτος πόρκεως νήσους διπλᾶς.
ἐγὼ δὲ τλήμων ἡ γάμους ἀρνουμένη,
ἐν παρθενῶνος λαΐνου τυκίσμασιν
ἄνις τεράμνων, εἰς ἀνώροφον στέγην
[o] ἀλιβδύσασα εἱρκτῆς [o] ἀλυβδήσασα λυγαίας δέμας.
ἡ τὸν θοραῖον πτῶον ὠρείτην θεὸν
[p] λίπτοντ' ἀλέκτρων [p] λίπτοντα λέκτρων ἐκβαλοῦσα δεμνίων,
ὡς δὴ κορείαν ἄφθιτον πεπαμένη
πρὸς γῆρας ἄκρον παλλάδος ζηλώμασι

τῆς μισο

Tripatris enſe perdet Candaonis,
Primum lupis iciens ſacrificale iuſiuran-
dum.
Te denique vetulam circa cauum Thracum
Litus captiuam populi brachio lapidatam
Conuicioſis maledictis irritato,
Occultabit quoddam tegmen lapidum dilu-
vio,
Quando Mæræ fuſcum corpus permutaris.
At ille iuxta Agamemnonis aram domi-
tus,
Solum cana verret cæſarie:
Qui flammeo ſororis miſer
Redemtus,combuſtam rediit in patriam,
Antiquo nomine obſcuro tenebris dele-
to:
Quando chelydrus horripilus,venditor
Altricis terræ,face accenſa
Graui,grauidum terribili cohorte
Pertundet, ventris extrahens compages,
Et Siſyphiæ vulpeculæ aſtutæ
Conſobrinus malam lucebit tedam
Ad anguſtam aduectis Leucophryn,
Et pueriuori ſerpentis inſulas duas.
Ego verò miſera,quæ recuſatis nuptiis
In thalami ſaxei ſtructuris
Carens cenaculis in expertem tecti domum
Carceris obſcuri corpus immerſi:
Quæq; Genitalem Ptoum Horarium deum,
Cubilium cupidum lectis excuſſi,
Tanquam virginitatem ſortita æternam
Ad ſummam vſque ſenectutem, exemplo Pal-
ladis

Innuptæ

Innuptæ Laphriæ lanitricis:
Tunc violenter palumba ad accipitris lectum,
Faucibus harpes columba raptabor,
Multum Budeam Fulicam virginem
Vindicem inuocans depultricem nuptiarum.
Illa verò in tecta lignis compactæ domus
Suſpiciens,iraſcetur exercitui,
E cælo delapſa,Iouisq; ſolio,
Auo regi res pretioſiſſima.
Vnius autem ob peccatum, infinitorum liberorum
Honoraria gemet omnis Græcia ſepulcra,
Non vrnis ſed ſcopulis inſidentia,
Nec extremum tegentia ex igne cinerem
Hydriis conditum,vt mortalium mos eſt,
Sed nomen miſerandum, & cenotaphiorum inſcriptiones,
Calidis parentum ac filiorum lacrymis
Perfuſas,& lamentis vxorum.
O Ophelta, & petrarum cuſtos Zarax,
Scopulíque, & Trychanta, & aſper Nedon,
Omnesq; Dirphoſſi & Diacriorum
Gurgites, Phorcíque domicilium,
Quot ſuſpiria mortuorum cum ſemifractis
Tabulatis eiectorum audietis:
Quótque ſtrepitus inacceſſibilis ſali
Vorticibus refluis ſcopulos trahentis:
Quotq; thunnos ſuturas capitis
Contra cautes ſulcatos,quos præceps
Fulmen vaſtatos per noctem guſtabit,

Quando

τῆς μισονύμφου λαφρείας πυλάτιδος,
τὴν μὲν βιαίως φάσσα πρὸς τόργου λέχος
γαμψαῖσιν[q] ἄρπης οἰνὰς ἑλκυσθήσομαι, [q] ἅρπαις
ἣ πολλὰ δὴ βούδειαν αἴθυιαν κόρην
ἀρωγὸν αὐδάξασα τάῤῥοθον γάμων.
ἡ δ' εἰς τέραμνα δουρατογλύφου στέγης
γλήνας[r] ἀναστρέψασα χώσεται στρατῷ, [r] ἄνω στρέψασα
ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα καὶ θρόνων διὸς,
ἄνακτι πάππῳ * χρῆμα τιμαλφέστατον. * κτῆμα
ἑνὸς δὲ λώβης ἀντὶ, μυρίων τέκνων
ἑλλὰς στενάξει πᾶσα τοὺς κενοὺς τάφους,
οὐκ ὀστοθήκας, χοιράδων δ'[s] ἐφειμένους, [s] ἐφημένους
οὐδ' ὑστάτην κεύθοντας ἐκ πυρὸς τέφρην
κρωσσοῖσι ταρχυθεῖσαν, ὡς φθιτῶν θέμις,
ἀλλ' οὔνομ' οἰκτρὸν καὶ κενηρίων γραφὰς,
θερμοῖς τεκόντων δακρύοις λελουμένας
παίδων τε καὶ θρήνοισι τοῖς ὁμευνίδων.
ὀφέλτα καὶ μύχουρε χοιράδων ζάραξ,
ἄντλοι τε καὶ τρύχαλα καὶ τραχὺς νέδων,
καὶ πάντα διρφωσσοῖο καὶ διακρίων
[t] γωλειὰ, καὶ φόρκυνος οἰκητήριον, [t] γωλοιὰ
ὅσον στεναγμὸν ἐκβεβρασμένων νεκρῶν
σὺν ἡμιθραύστοις ἰκρίοις ἀκούσετε.
ὅσων δὲ φλοίσβων ῥαχίας ἀνεκβάτου
δίναις * παλιῤῥοίῃσιν ἕλκοντος σάλου. * παλιῤῥόοισι
ὅσων δὲ θυννῶν ἠλοκισμένων ῥαφὰς
πρὸς τηγάνοισι κρατὸς, ὧν καταιβάτης
σκηπτὸς κατ' ὄρφνην γλύσεται δημευμένων,

ὅταν

v καρηβαρῶντας ὅταν [v] καρηβαρεῶντας ἐκ μέθης ἄγων,
λαμπτῆρα φαίνῃ τὸν ποδηγέτην σκότους
σίντης, ἀγρύπνῳ προστεταγμένος τέχνῃ.
τὸν δ' οἷα δύπτην κηρύλον διὰ στενοῦ
αὐλῶνος, οἷσι κῦμα γυμνίτην φάγρον,
διπλῶν μεταξὺ χοιράδων σαρούμενον.
γυραῖσι δ' ἐν πέτρῃσι τερσαίνων πτερὰ
στάζοντα πόντου, δευτέραν ἅλμην σπάσει
βληθεὶς ἀπ' ὄχθων τῷ τριωνύχῳ δορί,
ᾧ νιν κολαστὴς δεινὸς οὐτάσας λαξεὶς,
ἀναγκάσει φάλαισι κοινωνεῖν δρόμου
x τόμοις. κόκκυγα κομπάζοντα μαψαύρας [x] στόβοις,
ψυχρὸν δ' ἐπ' ἀκταῖς ἐκβεβρασμένον νέκυν
y σειρίου καθαυανεῖ δελφῖνος, ἀκτὶς [y] σειρίου καταυανεῖ.
τάριχον ἐν μνίοις τε καὶ βρύοις σαθρὸν
κρύψει κατικτίσασα νησαίας κάσις,
δίσκου μεγίστου ταρροθος κυναιθέως.
τύμβος δὲ γείτων ὄρτυγος πτερουμένης
τρέμων, φυλάξει ῥόχθον αἰγαίας ἁλός.
z κασανίαν & κασαναίαν. τὴν [z] κασνίαν δὲ καὶ μυλινναίαν θεὸν,
λυπρὸς παρ' ᾅδην δεννάσει κακορρόθων,
ἣ μὴν παλεύσει δυσλύτοις οἴστρου βρόχοις,
ἔρξαντας οὐκ ἔρξαντας, ἀλλ' ἐριννύων
πικρὰν ἀποψήλασα κηρυλκὸν πάγην.
ἅπασα δ' ἄλγη δέξεται κωκυμάτων,
ὅσην ἀραιθὸς ἐντὸς, ἠδὲ δύσβατοι
* λειβήθριοι *λειβήθριαι σφίγγουσι δωτίου πύλαι.
οἷς οὐμὸς ἔσται κἀχερουσίαν πάρα

ῥηγμῖνα

Quando caput ex crapula grauatos du-
cens,
Facem lucebit tenebrarum ducem
Noxius, vigili incumbens fraudi.
Illum ſanè velut vrinatorem halcyonem per
anguſtum
Canalem auferet fluctus nudum phagrum,
Inter duos iactatum ſcopulos.
In Gyris autem ſaxis pennas ſiccans
Mari ſtillantes, alteram trahet ſalſugi-
nem,
Tricuſpide a ſcopulis haſta deiectus,
Qua illum vindex horrendus vulnerans Mer-
cenarius,
Coget vnà cum balænis currere,
Cuculum iactantem vanas minas.
Tum frigidum ad litus expulſum cadauer
Delphini, radius arefaciet Sirij.
Salſamentum demum putridum in algis &
muſco
Sepeliet Neſææ ſoror miſerta,
Lapidis maximi adiutrix Cynæthei.
Sepulcrum verò vicinum alatæ coturnici
Tremens cauebit Ægæi maris ſtrepitum.
Caſtniam autem & Melinæam deam
Triſtis apud inferos vituperabit conuicians,
Quæ illum inexplicitis captabit œſtri laqueis,
Amores nec amores, ſed furiarum
Acerbas intendens damnoſas pedicas.
Omnis porrò dolores excipiet luctuum,
Quamcumque Aræthus atque inuiæ
Libethriæ Dotii cohibent portæ:
Quibus etiam iuxta litus Acheruſium

Meæ

Meæ lugebuntur diu nuptiæ.
In viſceribus etenim balænarum ſepelietur
Multifidis deuoratus maxillis
Infinitus numerus : alij peregrè peregrini
Cognatis orbi intrabunt ſepulcra.
Vnum quidem Eon Strymonis Biſaltica,
Abſinthiis & Biſtonibus contermina,
Nutricium phagrum prope Edonos
Abſcondet antequam Tymphreſtum ſpectauerit collem:
Patri maximè omnium inuiſum,
Qui eum perforatis lucernis excæcauit,
Quando in adulterino columbæ cubuerat lecto.
Tres verò ſepelient Cercaphi ſaltus
Laros non procul ab Alente fluuio:
Primum quidem Moloſſi Cypei Cubicularis cygnum,
Suis feminæ qui aberrauerit a partubus,
Quum in groſſorum certamen callidum trahendo
Æmulum, ipſe lapſus fatalem
Ex vaticiniis dormiet ſomnum:
Alterum, nepotum Erechthei quartum,
Æthonis germanum in hiſtoriis fictis :
Tertium, filium ejus, qui Ectenorū quondam
Turres valido ſubruit ligone,
Quē Gongylates interfecit Cōſiliarius Piſtor,
Violento flagello caput confringens,
Quando patris germanos Noctis filiæ
Ad mutuæ cupidinem armarant mortis.
Duo ad Pyrami fluentorum oſtia

Mutuis

ῥηγμῖνα δαρὸν ἐστεναγμένος γάμος.
πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι τυμβευθήσεται
βρωθεὶς πολυστίχοισι καμπέων γνάθοις
νήριθμος ἑσμός. οἱ δ' ἐπὶ ξένης ξένοι
πάντων ἔρημοι δεξιώσονται τάφους.
τὸν μὲν γὰρ ἠὼν στρυμόνος [a] βυσαλτία — a βισαλτία
[b] ἀψυνθίων ἄγχουρος ἠδὲ Βιστόνων — b ἀψωθίων
κουροτρόφον πάγουρον ἠδωνῶν πέλας
κρύψει, τρινὴν [c] τυμφρηστὸν αὐγάσαι λέπας, — c τυφρηστὸν
τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον βροτῶν,
ὅμηρον ὅς μιν θῆκε τετρήνας λύχνους.
ὅτ' ἐς νόθον ζήτρειον [d] ἠιωάθη λέχος. — d ἰωιάθη
τειασοὺς δὲ ταρχύσουσι κερκάφου νάπαι
καύνκας, οὐκ ἄπωθεν [e] ἀλέντος πότρου. — e ἀλένται
τὸν μὲν, μολοσσοῦ κυπέως κοίτου κύκνον,
συὸς παραπλαγχθέντα θηλείας τόκων,
ὅτ' εἰς ὀλιμύθων δῆριν ἑλκύσας σοφὴν
τὸν αὐθάμιλλον, αὐτὸς ἐκ μαντευμάτων
[f] σφαλεὶς ἰαύσει τὸν μεμορμένον πότμον. — f σφαγεὶς
τὸν δ' αὖ τέταρτον ἐγγόνων ἐρεχθέως,
αἴθωνος αὐτάδητον ἐν [*] πλασταῖς γραφαῖς. — * πλαστοῖς
ζίζον δὲ, τοῦ [g] μόσσυνας ἐκτείνων ποτὲ — g μόσυνας
στέρρᾳ δικέλλῃ βουσκαφήσαντος γόνον,
ὃν γοργυλάτης εἷλε βουλαῖος μυλεὺς
ἀγηλάτῳ μάστιγι συνθραύσας κάραν,
ἧμος ξυναίμοις πατρὸς αἱ νυκτὸς κόραι
πρὸς [h] αὐτοφόντου στρηνῶν ὥπλισαν μόρου. — h αὐτοφόντην μόρον.
δοιοὶ δὲ ῥεῖθρον πυράμου πρὸς ἐκβολαῖς

i δηραίνου. αὐτοκτόνοις σφαγαῖσι [i] δηραίου κύνες
δμηθέντες, αἰχμάσουσι λοισθίαν βοὴν
πύργων ὑπὸ πτέρνῃσι παμφύλου κόρης.
k ἀλιβρός. αἰπὺς δ' [k] ἀλιβρὸς ὄχμος ἐν μεταιχμίῳ
l μάγαρσος [l] μέγαρσος ἁγνῶν ἠείων σταθήσεται,
ὡς μὴ βλέπωσι μηδὲ νερτέρων ἕδρας
m λυσθέντας. δύντες, φόνῳ [m] λουσθέντες ἀλλήλων τάφους.
n κεραστίδα οἱ πέντε δὲ σφήκειαν εἰς [n] κεραστίαν
o σέτρεχον βλώσαντες καὶ [o] σάτραχον βλώξαντες ὑλάτου τε γῆν,
p ζηρινθίαν μορφῷ παροικήσουσι τῷ [p] ζηρυνθίαν.
ὁ μὲν πατρὸς μομφαῖσιν ἠλαστρημένος
q κυχρεῖος. [q] κεγχρῆος ἄντρων βωκάρου τε ναμάτων,
r ὁ γαστρίκ. οὑμὸς ξύναιμος, ὡς [r] ὁ παξίου φονεὺς
πώλου, νόθον φίτυμα, συγγόνων βλάβη,
τοῦ λύσαν ἐν ποίμνῃσιν αἰχματηρείαν
χέαντος, ὃν χάρωνος ὠμηστοῦ δορὰ
χαλκῷ τρητὸν οὐκ ἔτευξεν ἐν μάχῃ,
μίαν πρὸς ᾅδην καὶ φθιτοὺς πεπαμένον
κέλευθον, ἣν γωρυτὸς ἔκρυψε σκύθης,
ἧμος καταίθων θύσθλα κωμύρῳ λέων
σφῷ πατρὶ λάσκε τὰς ἐπηκόους λιτὰς
t ἀείτα. * βράσαι. σκύμνον παρ' ἀγκάλῃσιν [t] ἀείτου * βράσας.
οὐ γάρ τι πείσει φίτυν, ὡς ὁ λήμνιος
πρηστὴρ ἐνυοῦς, οὔποτ' ἐς φύζαν τραπεὶς
ταῦρος βαρύφρων, δυσμενεστάτου ξένων
ἔτυψε δώρῳ σπλάγχνον, ἀρνεύσας λυγρὸν
v αὐτουργοῦ πήδημα πρὸς κνώδοντος [v] αὐτουργοῖς σφαγάς.
ἐλᾷ δὲ πάξας τῆλε τραμβήλου κάσιν,

ὃν ἡ

Mutuis mortui cædibus Deræni
Canes vltimo pugnabunt prælio
Sub Pamphyli filiæ turrium radicibus.
Altus autem exeſusq́; tumulus, Megarſus,
In medio ſacrorum ſtabit ſepulcrorum,
Vt ne videant, nec inferorum ſedes
Ingreſſi, cruore reſperſa alterutrius ſepulcra.
Quinque in Spheceam Ceraſtiam
Et Satrachum venientes, terrámque Syluani,
Morphonem accolent Zerinthiam.
Primus quidem patris criminationibus expulſus
Antris Cychrei, Bocaroq́; fonte,
Meus cognatus, tanquam patrii occiſor
Pulli filius adulterinus, cognatorum damnum:
Qui rabiem in ouilia bellicoſam
Effuderat: quem crudelis leonis pellis
In pugna reddidit inuulnerabilem,
Vnam ad Orcum atque manes viam
Sortitum, quam corytus texit Scythicus,
Quando Comyroni ſacrificia adolens leo,
Patri ſuo preces dixit impetrabiles,
Aquilæ catulum in ulnis quatiens.
Nec enim perſuadebit patri, Lemnium
Fulmen Bellonæ, nunquam in fugam verſum
Taurum iracundum, inimiciſſimi hoſpitis
Dono pectus percuſſiſſe, triſti inſilientem
Saltu in ſpontaneas gladii cædes:
Sed expellet procul e patria Trambeli fratrem,

Quem ſoror patris genuit,
Prædæ data euerſori turrium:
Quam aliquando ſtans in foro popularium
Cæſio diram hortatus eſt cenam cani
Mittere trium ſator filiarum orator,
Totam ſalſugine cœnum reddenti terram,
Quando fluctus e buccis eructaret,
Violenter omne concutiens immenſa procella ſolum.
At ille pro pipone ſcorpium gutture glutiens
Cano, mali partus luxit onus.
Secundus autem ad inſulam agreſtis accedens,
Sciſcitari volens cladium remedium,
Terrigena conuiua nepotum quercus
Lupiformium, Nyctimi ſectorum,
Fagineorum ante Lunam panum cibum
In cinere per hiemem ſummam fouentium,
Æs effodiet, ac glebam euellet
Ex fouea, ligone ſpecum omnem ſcrutans:
Cuius patrem occidit dens Oetæus,
Inguinis in vertibulis lacerans corpus.
Cognouit verò miſer cum damno diſcens,
Multa inter labrum & poculentas potiones
Gubernatricem voluere Parcam mortalium.
Candido namque tota candicans tabo
Setoſa beſtia moribunda interfecturum eſt ulta,
Certò feriens extremam ſaltatoris plantam.
Tertius verò, ſumentis ex caua petra
Gigantis arma filius, cuius olim in lectum
Furt

ὃν ἡ ξυνάιμος πατρὸς ἐκλοχεύεται,
δοθεῖσα πρωτάγχιστα τῷ πυργοσκάφῳ.
ἣν δή ποτ' ἐν ῥήξῃσι δημοτῶν σταθεὶς,
γλαυκῷ κελαινὸν δόρπον ὤζωσεν καὶ
στεῖλαι, τριπλᾶς θύγατρας ὁ πρείρας βάβαξ,
τῷ πᾶσαν ἅλμῃ πηλοποιοῦντι χθόνα,
ὅταν κλύδωνας ἐξερεύγηται γνάθων
[x] λαύρος σαλεύων πᾶν ξικυμίᾳ πέδον. [x] λάβρως, al. λάβρος, quod equidem malim.
ὁ δ' αὐτὶ πιποῖς σκορπίου λαιμῷ πάσας
φόρκῳ, κακῆς ὠδῖνος ἔκλαυσε βάρος,
χρήζων πυθέσθαι πημάτων [y] ξυμβουλίαν. [y] συμβουλίαν
ὁ δεύτερος δὲ νῆσον ἀγρότης μολὼν,
χερσαῖος αὐτόδαιτος ἐκγόνων δρυὸς
λυκαινομόρφων νυκτίμου κρεανόμων,
τὴν πρόσθε μήνης φηγίνων πύρνων ὄχην
[z] ποδῷ κατ' ἄκρον χεῖμα θαλψάντων πυρὸς, [z] πληθῦν
χαλκωρυχήσει, καὶ τὸν ἐκ βόθρου πάσει
βῶλον, δικέλλῃ πᾶν μεταλλεύων γνύθος,
οὗ φίτυν ἠνάριξεν οἰταῖος στόνυξ,
βουβῶνος [a] ἐντόμαισι θρυλλίξας δέμας. [a] ἐν τέρμασι
ἔγνω [b] δ' ὁ τλήμων σὺν κακῷ μαθὼν ἔπος, [b] δὲ
ὡς πολλὰ χειλοῦς καὶ δεπαστραίων ποτῶν
[c] μέσῳ κυλίνδει μοῖρα [d] παμμήτωρ βροτῶν. [c] μέσον [d] παμμήστωρ
ὁ δ' αὐτὸς ἀργῷ πᾶς φαληρειῶν λύθρῳ
στόρθυγξ, δέδουπως τὸν [e] κτανοῦντ' ἠμύνατο, [e] κτανόντ'
πλήξας ἀφύκτως ἄκρον ὄρχηστου σφυρόν.
τρίτος δὲ τοῦ μάρψαντος ἐκ κοίλης πέτρας
κέλωρ γίγαντος ὅπλα, τοῦ ποτ' εἰς λέχος

λαθραῖον αὐτόκλητος Ἰδαία πόρις,
ἣ ζῶσ' ἐς ᾅδην ἵξεται καταιβάτις
* ἐκτακεῖσα θρήνοισιν* ἐντακεῖσα μουνίτου τοκάς,
ὃν δή ποτ' ἀγρώσσοντα κρηστώνης ἔχις
κτενεῖ, πατάξας πτέρναν ἀγρίῳ βέλει.
ὅταν τεκόντος αἰχμάλωτος ἐς χέρας
f γνόφῳ ἡ πατρομήτωρ τῇ f δνόφῳ τεθραμμένον
βάλῃ νεογνὸν σκύμνον. ἣ μόνη ζυγὸν
δοῦλον ἀμφήρεισαν ἀκταίων λύκοι,
τῆς ἁρπαγείσης ἀντίποινα θυάδος.
ὧν ὀστράκου στρόβιλος ἐντετμημένος
κόρσην σκεπάσει, ῥῦμα φοινίου δορός.
g θριπόβρωτος τὰ δ' ἄλλα g θριπόβρωτος ἄψαυστος δόμων
σφραγὶς δοκεύσει, θάμβος ἐγχώροις μέγα.
ἃ δὴ πρὸς ἄστρων κλίμακας στήσει δρόμον
τοῖς ἡμιθνήτοις διπτύχοις λαπερσίοις.
οὓς μήποτ' ὦ Ζεῦ σῶτερ ἐς πάτραν ἐμὴν
h δυσαρπάγῳ στείλαις ἀρωγοὺς τῇ h δυσαρπάγῳ κρεκί.
i μηδὲ i μὴ δὲ πτεροῦντας ὁπλίσαντες ὁλκάδας,
πρύμνης ἀπ' ἄκρας γυμνὸν αἴψηρον πόδα
εἰς Βεβρύκων ῥίψειαν ἐκβατηρίαν.
k καρτερώτατοι μὴ δ' οἱ λεόντων τῶνδε k καρτερώτεροι,
ἀλκὴν ἄμικτοι. τοὺς ἄρης ἐφίλατο,
καὶ δῖ' ἐνυώ, καὶ τειχεώνητος θεὰ
βοαρμία λογγάτις ὁμολωῒς βία.
οὐκ αὖ τὰ χειρώνακτες ἐργάται διπλοῖ,
δρύμας τε καὶ πρόφαντος ὁ κρημνῆς ἄναξ
ἐλατύπησαν κοιράνῳ ψευδωμότῃ,

ἐν

Furtiuum voluntaria Idæa iuuenca
Veniet,ad inferos viua deſcendens,
Lacrymis tabefacta mater Muniti,
Quem aliquando venantem Thracia vipe-
ra
Occidet,aſpero feriens calcem ſpiculo:
Quando parentis in manus captiua
Auia nutritum in tenebris
Catulum iniecerit recentem : cui ſoli iugum
Seruile impreſſerunt Athenienſium prædo-
nes,
Raptæ ultionem Bacchæ:
Quorum caput oualis teſtæ hemiſphærium
Operiet,haſtæ cruentæ propugnaculum.
Reliqua porrò vermiculatum non tangens æ-
des
Sigillum ſeruabit , magnum incolis miracu-
lum:
Id quod ad aſtrorum gradus muniet viam
Semideis geminis Laperſiis:
Quos nunquam, ô Iupiter Seruator, in meam
patriam
Miſeris,vindices bis raptæ crecis:
Neque illi alatas armantes naues,
E ſumma puppi nudum pedem celerem
In Bebrycum proiiciant litus.
Quin nec leonibus iſtis fortiores,
Bello intractabiles:quos Mars amat,
Diuáque Bellona, ac Tritonia dea
Iuga Longatis Homolois Potens.
Nec enim quæ opifices mercenarii gemini,
Drymius,& Prophantus,Cromnæ rex,
Extruxerunt regi periuro,

Vnum diem ſufficiant populatoribus lupis
Ad ſuſtinendam grauem irruptionem vaſtatricem,
Quamuis ante turres magnum Canaſtræum
Indigenam habeant gigantem, hoſtium obicem,
Quiq; primum certo iactu
Pecorum vaſtatorem geſtiet ferire:
Cuius quondam initio commouebit haſtam
Accipiter audax ſaltu proſiliens veloci,
Græcorum præſtantiſſimus, cui iampridem ſepulcrum parat
Defuncto pulcrum Thracum litus
Vberoſum prominens, Cherroneſi cornu.
Sed eſt profectò quidam, etiam præter ſpem,
Nobis adiutor propitius, Drymnius
Deus Promantheus Æthiops Gyrapſius:
Qui, quum erronem conuiuam hoſpitio
Noxium vaſtatorem acceperint,
Qui grauia ſunt & reiicienda paſſuri,
Atque in epulo ac Cerealibus
Libaminibus moroſum placabunt Cragum,
Graue efficiet in mediis confabulationibus iurgium.
Ac primum quidem verbis inter ſe mordicus
Mordebunt, conuiciis exaſperati:
Pòſt verò pugnabunt conſobrini,
A ſobrinis auibus propulſare nuptias
Violentas rapináſque cognatorum
Volentes, in raptus indotati ſupplicium.
Multa certè iacula Cnecei fluentum
Aquilarum iacta videbit audacia,

Incred

ἓν ἦμαρ ἀρκέσοντε πορθηταῖς λύκοις,
στέρξαι βαρεῖαν ἐμβολὴν ῥαιστηρίαν,
καίπερ πρὸ πύργων τὸν καναστραῖον μέγαν
ἐγχώειον γίγαντα δυσμενῶν μοχλὸν
ἔχοντα, καὶ τὸν πρῶτον εὐστόχῳ βολῇ
μαιμῶντα τύψαι ποιμνίων ἀλάστορα.
οὗ δή ποτ' αἴθων πρῶτα [l] κηνίσει δόρυ, [l] κινήσει
κίρκος θρασὺς πήδημα λαιψηρὸν δικὼν,
γραικῶν ἄριστος. ὃ πάλαι τεύξει τάφοις
ἀκτὴ δολόγκων εὐπρεπὴς κεκμηκότι,
μαζοῦσα προὔχουσα χερσαίου [m] κέρως. [m] κέρας.
ἀλλ' ἔστι γάρ τις ἔστι καὶ παρ' ἐλπίδα
ἡμῖν ἀρωγὸς προὐμηνὴς ὁ [n] δρύμνιος [n] δρύμιος
δαίμων, [o] προμανθεὺς, αἴθιοψ, γυράψιος, [o] προμαθεὺς
ὃς τὸν πλανήτην ἰρθάγην ὅταν δόμοις
[p] σίντην καταρράκτηρα δέξωνται πικρὸν [p] σίνιν
οἱ δεινὰ [*] κἀπόθεστα πείσονται ποτὲ [*] κἀπόθητα
μέλλοντες, ἔν τε δαιτὶ καὶ [q] θαλασίοις [q] θαλυσίαις. al. θαλυσίοις
λοιβαῖσι μειλίσσωσιν ἀστεργῆ κράγον,
θήσει βαρὺν κολωνὸν ἐν λέχαις μέσον.
καὶ πρῶτα μὲν μύθοισιν ἀλλήλοις ὀδὰξ
βρύξουσι κηλασμοῖσιν ὠκειωμένοι,
αὖθις δ' ἐναιχμάσουσιν αὐτανέψιοι
ἀνεψιαῖς ὄρνισι χραισμῆσαι γάμους
βιαιοκλῶπας ἁρπαγάς τε συγγόνων
χρήζοντες ἀλφῆς τῆς ἀεδνώτου δίκην.
ἦ πολλὰ δὴ βέλεμνα [r] κυνηκείων πόρος [r] κυνηκείου.
[s] ῥιφέντα τόλμαις αἰετοῦ ἐπόψεται, [s] ῥιφθένται

ἄπιστα καὶ θαμβητὰ φηραίοις κλύειν.
ὁ μὲν, κρανείᾳ κοῖλον οὐτάσας στύπος
φηγοῦ κελαινῆς, διπτύχων ἕνα φθερεῖ
λέοντα ταύρῳ συμβαλόντα φύλοπιν.
ὁ δ' αὖ στυγνῷ πλευρ' ἀναρρήξας βοὸς
κλινεῖ πρὸς οὖδας, τῷ δὲ δευτέραν ἔπι
πληγὴν ἀθαμβὴς κεῖνος ἐγκορύψεται,
ἄγαλμα πήλας τῶν ἀμυκλαίων τάφων.
ὁμοῦ δὲ χαλκὸς καὶ κεραύνιοι βολαὶ
ταύρους καταξανοῦσιν, ὧν ἀλκὴν ἑνὸς
οὐδ' ὁ σκιαστὴς ὀρχεῖς τελφούσιος
ἐμέμψατ', ἐν χάρμαισι ῥυβώσας κέρας.
καὶ τοῖς μὲν ᾅδης, τοὺς δ' ὀλύμπιοι πλάκες
παρ' ἦμαρ αἰεὶ δεξιώσονται ξένους
φιλαυθομαίμους, ἀφθίτους τε καὶ φθιτούς.
καὶ τῶν μὲν ἡμῖν δυνάστης δαίμων δόρυ,
βαιόν τι μῆχαρ ἐν κακοῖς δωρούμενος.
ἄλλων δ' ἄπλατον χειρὶ κινήσει νέφος,
ὧν οὐδ' ὁ ῥοιοῦς ἶνις δυνάζων μένος
σχήσει τὸν ἐννέωρον ἐν νήσῳ χρόνον,
μίμνειν ἀνώγων θεσφάτοις πεπεισμένους,
τροφὴν τ' ἀμεμφῆ πᾶσι τριπτύχοις κόραις
ἴσκων παρέξειν, κυνθίαν ὅσοι σκοπὴν
μίμνοντες ἠλάσκουσιν ἰνωποῦ πέλας,
ἕλκοντες αἰγύπτιον σίτωνος ἕλκοντος ποτόν.
ἃς δὴ προέβλαστος ἐξεπαίδευσε θρασὺς
μυληφάτου χλοῖο δαιδαλευτρίας,
ῥέξειν ἕρπιν τε ῥέζειν ἠδ' ἀλοιφαῖον λίπος

οἰνοτρ

Incredibilia & ſtupenda Pheræis auditu.
Alter quidem cauum cornu feriens truncum
Quercus nigræ,geminorum perdet alterum,
Leonem cum tauro prælium committentem.
Alter autem venabulo latera rumpens bouis,
In ſolum proſternet:in hunc verò ſecundum
Intrepidus ictum aries incutiet,
Columnam vibrans Amyclæi ſepulcri.
Simul autem ferrum & ictus fulminei
Tauros conterent,quorum vnius vires
Ne Sciaſtes quidem Orchieus Telphuſius
Contemſit,in pugna curuato cornu.
Et hos quidem infernus, illos verò cæleſtes regiones
Alternis diebus hoſpites excipient,
Fratrem amantes,mortaléſque & immortales.
Ac horum quidem nobis haſtamIupiter ſopiet,
Paruum quoddam præſtans in malis ſolatium:
Aliorum autem intractabilem mouebit nubem,
Quorum neque Rhœonis filius mitigans impetum
Cohibebit,nouennale in inſula tempus
Manere iubens,oraculis perſuaſos,
Annonámque omnibus abundantem tres puellas
Dicens præbituras, quicumq; Cynthiam ſpeculam
Manentes pererrabunt Inopum iuxta,
Ægyptium Nili trahentem liquorem:
Quas Problaſtus audax docuit,
Molitæ alimoniæ concinnatrices,
Vinúmque facere,& unctoriam pinguedinem,

Viniferas aues, Zarecis neptes:
Quæ & exercitus canum immodicam famem
Confectricem curabunt aliquando,
Ad Sithoniæ prolis accedentes ſepulcrum.
Atque hæc quidem iamdiu ſtaminibus durorum
Voluunt ſenes puellæ turbinum.
Cepheus autem & Praxander, non militaris
Claſſis ductores, verùm ignobiles genere,
Quinti quarti venient in terram deæ
Golgorum reginæ : alter quidem Laconicam turbam
Ducens a Therapne, alter verò ab Oleno
Et Dyma Buræi ductor exercitus.
Alius Argyrippam, Dauniorum poſſeſſionem
Iuxta Phylamum Auſoniam extruet,
Amaram ſociorum conſpicatus alatorum
Auibus miſtam ſortem, qui marinam
Laudabunt vitam piſcatorum more,
Oloribus aſſimilati pulcroculis.
Roſtris autem venantes piſcium ſpumas,
Cognominem principis habitabunt inſulam,
Theatriformem iuxta collem editum
Certis compingentes ſectionibus
Denſos nidos, imitatione Zethi.
Simul porrò ad venationem & nocturnum ſaltum
Noctu proficiſcentur, omnem fugientes
Barbaram turbam, ſed in Græcis veſtibus
Sinuum dormitoria ſolita quærentes:
Polentámque & de prandio fruſtum panis
Ex man

οἰνοτρόποις ζάρηκος ἐγγόνοις φάβας.
αἳ καὶ στρατοῦ βούπειναν ὀθνείων κυνῶν
τρύχουσαν ἀλθανοῦσιν ἐλθοῦσαί ποτε
σιθῶνος εἰς θυγατρὸς δυναστήριον.
καὶ ταῦτα μὲν κίβισι χαλκέων πάλαι
στρόμβων ἐπιρροιζοῦσι γηραιαὶ κόραι.
[x] κηφεὺς δὲ καὶ πράξανδρος οὐ ναυκληρίας
λαῶν ἄνακτες, ἀλλ' ἐπώνυμοι σποραὶ
πέμπτοι τέταρτοι γαῖαν ἵξονται θεᾶς
γόλγων ἀνάσσης. ὧν ὁ μὲν, λάκων ὄχλον
ἄγων θεράπνης, θάτερος δ' ἀπ' ὠλένου
δύμης τε βουραίοισιν ἡγεμὼν [y] στρατοῦ.
ὁ δ' [z] ἀργυρίππαν δαυνίων παγκληρίαν
παρ' αὐσονίτην [a] φυλαμὸν δομήσεται,
πικρὰν ἑταίρων ἐπτερωμένην ἰδὼν
οἰωνόμικτον μοῖραν. οἳ θαλασσίαν
δίαιταν αἰνήσουσι, πορκέων δίκην,
κύκνοισιν ἰνδαλθέντες εὐγλήνοις δομήν.
ῥάμφεσι δ' ἀγρώσσοντες ἐλλόπων θορούς,
φερωνύμων νησῖδα [b] νάσσονται πρόμου,
θεατρομόρφῳ πρὸς κλίτει γεωλόφῳ
ἀγυιοπλαστήσαντες ἐμπέδοις τομαῖς
πυκνὰς καλιάς, ζῆθον ἐκμιμούμενοι.
ὁμοῦ δ' ἐς ἄγραν κἀπὶ κοιταίαν νάπην
νύκτωρ στελοῦνται, πάντα φεύγοντες βροτῶν
κάρβανον ὄχλον, ἐν δὲ γραικίταις πέπλοις
κόλπων ἰαυθμοὺς ἠθάδας διζήμενοι.
καὶ κεῖμμα χειρῶν κἀπιδόρπιον τρύφος

x κηφὰς
y στόλου
z ἀργυρίππα
a πύραμον
b νάσονται

μάζης

* πάσονται μάζης c ἀπάσονται, προσφιλὲς κνυζούμενοι
τῆς πρὶν διαίτης τλήμονες μεμνημένοι.
ξοιζωίας δὲ θαῦμα φοιτάδος πλάνης
ἔσται, κακῶν τε πημάτων παραίτιον,
ὅταν θρασεῖα θουρὰς οἰστρήσῃ κύων
d ἐκσώσει πρὸς λέκτρα. τύμβος δ' αὐτὸν d ἐκσώσει μόρου
ὁπλοσμίας σφαγαῖσιν ηὐξετισμένον.
κολοσσοβάμων δ' ἐν πτυχαῖσιν αὐσόνων
σταθείς, ἐρείσει κῶλα χερμάδων ἔπι
* τειχοποιοῦ τοῦ* τοιχοποιοῦ e δαπέδων ἀμοιβέως,
e χαπέδων. τὸν ἑρματίτην νηὸς ἐκβαλὼν πέτρον.
κεῖσε δ' ἀλαίνου τοῦ κασιγνήτου σφαλείς,
εὐχαῖς ἀρούραις ἀμφετητύμοις βαλεῖ,
δηοῦς ἂν εἶναι μή ποτ' ὄμπνιον στάχυν,
γύας πιθαιβώσσοντος ἀρδηθμῷ Διός,
ἢν μή τις αὐτοῦ ῥίζαν αἰτωλῶν σπάσας,
χέρσον λαχήνῃ, βουσὶν αὔλακας τεμών.
στήλαις δ' ἀκινήτοισιν ὀχμάσει πέδον,
ἃς οὔτις ἀνδρῶν ἐκ βίας καυχήσεται
μετοχλίσας ὀλίζον. ἦ γὰρ ἀπτέρως
αὐταὶ παλιμπόρευτον ἵξονται βάσιν
ἄνδηρ' ἀπέζοις ἴχνεσι δατούμεναι.
θεὸς δὲ πολλοῖς αἰπὺς αὐδηθήσεται,
* οἰκοῦντες ὅσοι παρ' ἰοῦς χῶρον * οἰκοῦνται πέδον,
f φθείροντα. δράκοντα τὸν f φθείραντα φαίακας κτανών.
* ἀμφὶ κλύσεις g δειράδας. οἱ δ' * ἀμφικλύστους g χοιράδας γυμνασίας
h πεπλωκότες. σισυρνοδῦται καρκῖνοι τε h πεπλοῦκότες
ἄχλαινον ἀμπρεύσουσι νήλιπον βίον,

τριπλαῖς

Ex manibus capient,amabiliter ganniendo,
Prioris victus miſeri memores.
Trœzeniæ autem vulnus erit vagi
Erroris cauſa,triſtiúmque cladium,
Quando audax laſciua canis ſtimulabitur
Ad concubitum, templúmque illum Hoplo-
ſmiæ
A morte ſeruabit,neci paratum.
Columniſcenſor autem in Italorum territo-
rio
Stans,membra fulciet in ſaxis,
Solo Architecti Amœbei,
Saburratoribus expoſitis è naui lapidibus,
At Alæni iudicio fratris deceptus,
Veras immittet aruis preces,
Vt nunquam Cereris almam emittant ari-
ſtam,
Arua nutricante imbribus Ioue,
Niſi quis Ætolus, ab ipſo trahens origi-
nem,
Terram fodiat, bubus proſcindens ſulcos.
Columnis autem immotis terram contine-
bit,
Quas nemo per vim gloriabitur
Vel parum dimouiſſe.etenim citò
Ipſæ reducem ibunt greſſum,
Mancis terentes litora veſtigiis.
Magnus verò à multis deus appellabitur
Iuxta cauum Ionis habitantibus ſolum,
Dracone perdente Phæacas occiſo.
Alij ad mari cincta ſaxa Gymneſia
Veſtibus induti villoſis cancri nauigantes,
Nudam trahent diſcalceatam vitam,

Tribus bifunibus inſtructi fundis:
Quorum matres iaculandi artem
Docebunt infantes ante cenam filios.
Nullus enim illorum maxillis panem mandet,
Antequam eum certo aſſequatur lapide,
Super ligno ſcopi ſignum poſitum.
Atque illi quidem ripas conſcendent aſperas
Iberiferas, iuxta Tarteſi portam,
Arnes vetuſtæ ſoboles, Temmicum duces,
Græam deſiderantes & Leontarnes colles,
Scolúmque & Tegyram, Oncheſtíque ſedem
Ac Thermodontis fluentum, Hypſarníque aquam.
Alios circa Syrtin & Libyæ æquora,
Anguſtúmque freti Tyrrheni concurſum,
Et ſemiferæ naufragas ſpeculas,
Priùs interfectæ manibus Meciſtei
Leoninam induti Foſſoris Bubulci,
Et auiformium ſcopulos luſciniarum
Vagatos, crudeliter laceratos
Orcus omnes capax capiet,
Cladibus omnigenis excruciatos,
Vnum ex perditis relinquens amicis nuncium
Delphini ſignum gerentem, Punicæ furem deæ:
Qui videbit primùm vnoculi tecta
Leonis, vini carniuoro ſcyphum
Manu porrigens, cenæ potum:
Videbit deinde ſagittarum reliquias
Alexicaci Tediferi Palæmonis,

τριπλαῖς δικώλοις σφενδόναις ὡπλισμένοι.
ὧν αἱ τεκοῦσαι τὴν* ἑκηβόλον τέχνην
ἄδορπα παιδεύσουσι νηπίους γόνους.
οὐ γάρ τις αὐτῶν ψίσεται πύρνον γνάθῳ,
πρὶν ἂν κρατήσῃ ναστὸν εὐστόχῳ λίθῳ,
ὑπὲρ τράφηκος σῆμα κείμενον σκοποῦ.
καὶ τοὶ μὲν ἀκτὰς [i] ἐμβατήσονται λεπρὰς
Ἰβηροβόσκους ἄγχι [k] ταρτησοῦ πύλης,
ἄρνης παλαιᾶς γέννα, τεμμίκων πρόμοι,
γραῖαν ποθοῦντες καὶ λεοντάρνης πάγους,
σκῶλόν τε καὶ [l] τέγυραν ὀγχηστοῦ θ' ἕδος,
καὶ χεῦμα θερμώδοντος, ὑψάρνου θ' ὕδωρ.
τοὺς δ' ἀμφὶ σύρτιν καὶ λιβυστικὰς πλάκας,
στενήν τε πορθμοῦ συνδρομὴν τυρσηνικοῦ,
καὶ μιξόθηρος ναυτιλοφθόρους σκοπάς,
τῆς πρὶν θανούσης ἐκ χερῶν μηκιστέως
τοῦ στερφοπέπλου σκαπανέως βοαγίδα,
ἁρπυιογρύπων κλώμακάς τ' ἀηδόνων
πλαγχθέντας, ὠμόσιτα δαιταλωμένους
πρόσπαντας ᾅδης πανδοκεὺς ἀγρεύσεται,
λώβαισι παντοίαισιν ἐσπαραγμένους,
ἕνα φθαρέντων ἄγγελον λιπὼν φίλων,
δελφινόσημον κλῶπα φοινίκης θεᾶς.
ὃς ὄψεται μὲν τοῦ μονογλήνου στέγας
χάρωνος, οἴνης τῷ [m] κρεωφάγῳ σκύφον
χερσὶ προτείνων τοὐπιδόρπιον ποτόν.
ἐπόψεται δὲ λείψανον τῶν ἐξαλμάτων
τοῦ κηραμύντου πορκέως παλαίμονος.

* ἑκηβόλου, ſ. Apollinis.

i ἐμβατεύσουσι [illegible]

k ταρτησσοῦ

l τέγυραν

m κρεωφάγ[illegible]

[n] σκάφη οἳ πάντα θρανύξαντες εὐτόρνῳ[n] σκάφει,
χοίνῳ κανὼν ζήσουσι κεστρέων ἄγραν.
ἄλλος δ' ἐπ' ἄλλῳ μόχθος ἄθλιος μενεῖ,
τοῦ πρόσθεν αἰεὶ πλεῖον ἐξωλέστερος.
ποία χάρυβδις οὐχὶ δαίσεται νεκρῶν;
ποία δ' ἐριννὺς μιξοπάρθενος κύων;
τίς οὐκ ἀηδὼν στεῖρα κενταυροκτόνος,
αἰτωλίς, ἢ κουρῆτις αἰόλῳ μέλει
πείσει τακῆναι σάρκας ἀκμήνοις βορᾶς;
ποίαν δὲ θηρόπλαστον οὐκ ἐσόψεται
δράκαιναν ἐγκυκῶσαν ἀλφίτῳ θρόνα,
καὶ κῆρα κνωπόμορφον; οἱ δὲ δύσμοροι
στένοντες ἄτας ἐν συφοῖσι φορβάδες
γίγαρτα χιλῷ συμμεμιγμένα ζυγὸς
[o] βρύξουσι καὶ στέμφυλα[o] βρύξουσιν. ἀλλά νιν βλάβης
μῶλυ σαώσει ῥίζα καὶ κτάρος φανεὶς
νωνακριάτης τρικέφαλος φαιδρὸς θεός.
[p] ἐρυμνὸν ἥξει δ'[p] ἐρεμνὸν εἰς ἀλίπεδον φθιτῶν
καὶ νεκρόμαντιν πέμπελον διζήσεται
[q] ξυνουσίας ἀνδρῶν γυναικῶν εἴδωλα[q] συνουσίας.
ψυχαῖσι θερμὸν αἷμα προσσαίνας βόθρῳ,
καὶ φασγάνου πρόβλημα νερτέροις φόβον
πήλας, ἀκούσει κεῖθι πεμφίδων ὄπα
[r] ἀμαυρᾶς λεπτήν,[r] ἀμυδροῦ μάστακος προσφθέγμασιν,
ὅθεν γιγάντων νῆσος ἡ μετάφρενον
θλάσασα, καὶ τυφῶνος ἀγρίου δέμας
φλογμῷ ζέουσα, δέξεται μονόστολον.
ἐν ᾗ πιθήκων πάλμυς ἀφθίτων γένος

δύσ

Qui rotundo ligone conterentes omnia,
Iunco malam perforabunt piſcium præ-
dam.
Alius verò poſt alium miſer manebit labor,
Priore ſemper multo pernicioſior,
Quæ non Charybdis vorabit cadauera?
Quæ've furia, ſemiuirgo canis?
Quæ non luſcinia ſterilis Centauricida,
Ætolica vel Acarnania, cantu molli
Suadebit carnes expertes pabuli tabefieri?
Quam ferarum formatricem non vîde-
bit
Serpentem, farinæ venena miſcentem,
Noxámque monſtriformem? infelices au-
tem
Gementes in haris infortunia ſues;
Acinos vuarum cibo permiſtos
Et cortices comedent, ipſum verò à clade
Moly ſeruabit radix, & Ctarus appa-
rens
Nonacriates Triceps Pulcer deus.
Ibit hinc in mortuorum nigrum campum,
Maniumq; vatem ſenem quæret,
Muliebris & virilis gnarum coitus,
Vmbris calidum aſpergens in fouea ſangui-
nem:
Et enſis obicem, inferorum terrorem,
Vibrans, audiet illic animarum vocem
Tenuem oris euanidi alloquiis.
Vnde gigantum dorſum inſula
Collidens, corpúſque Typhonis efferi,
Flamma feruens recipiet una cum naue:
In qua ſimiarum genus deorum rex

Deforme collocauit in illorum opprobrium,
Qui tantum bellum Saturni concitarant poſteris.
Baij porrò tranſiens nautæ ſepulcrum,
Et Cimmeriorum domicilia , Acheruſiámque
Procellis fluctuantem undæ ſcaturiginem,
Oſſámque,& leonis vias boum
Aggeſtas , Proſerpinæq; nemus infernæ puellæ,
Et Pyrphlegethontem fluuium,vbi inuius
Tollit in cælum verticem capax collis,
Et quo cuncti fluuij,cunctíque ſpecuum
Fontes per Italicam fluunt terram:
Relinquénsque Lethæonis montem altum,
Paludémque auernam laqueo circumductam,
Et Cocyti fluuium tenebris abſorptum,
Nigræ Stygis riuum,ubi Terminalis
Iuriſiurandi conſtituit diis ſedes,
Contra Gigantes atque Titanes tranſiturus:
Et aquæ libamina ſitulis hauriens aureis,
Offeret Proſerpinæ & marito munus,
Galeam columnæ capiti appendens.
Tres autem occidet Tethyis neptes virgines,
Canoræ matris cantus exprimentes,
Spontaneis iactibus ex alta ſpecula
In vndam Tyrrhenam pennis vrinantes,
Quò lanificum trahet acerbum ſtamen.
Vnam quidem Phaleri arx expulſam,
Glaníſque terram humectans excipiet:
Vbi templum indigenæ extruentes puellæ,
Libam

δύσμορφον εἰς κνηκασμὸν ᾤκισεν τόσον,
οἳ μῶλον ὤρθωσαν ἐκγόνοις κρόνου.
βαιοῦ δ' ἀμείψας τοῦ κυβερνήτου τάφον,
καὶ κιμμέρων ἔπαυλα, κἀχερουσίαν
ῥόχθοισι κυμαίνουσαν οἶδματος χύσιν,
ὄσαν τε καὶ λέοντος ἀτραποὺς βοῶν
χωστὰς, ὀβελμοὺς τ' ἄλσος οὐδαίας κόρης,
πυριφλεγές τε ῥεῖθρον, ἔνθα δύσβατος
τείνει πρὸς αἴθραν κρᾶτα πολυδέγμων λόφος.
ἐξ οὗ τὰ πάντα χύτλα καὶ πᾶσαι μυχῶν
πηγαὶ κατ' αὐσονῖτιν ἕλκονται χθόνα,
λιπὼν [s] τε ληθαίωνος ὑψηλὸν κλέτας.
λίμνην τ' ἄορνον [*] ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ,
καὶ χεῦμα κωκυτοῖο λαβρωθὲν σκότῳ,
στυγὸς κελαινῆς νασμὸν, ἔνθα τερμιεὶς
ὁρκωμότους ἔτευξεν ἀφθίτοις ἕδρας,
λοιβάς τ' ἀφύσσων χρυσέαις πέλλαις γάνος,
μέλλων γίγαντας κἀπὶ [t] τιτᾶνας περᾶν,
θήσει δαείρᾳ καὶ ξυνευνέτῃ δάνου,
πήληκα κόρσῃ κίονος προσαρμόσας.
κτενεῖ δὲ κούρας τηθύος παιδὸς τριπλᾶς,
οἴμας μελῳδοῦ μητρὸς ἐκμεμαγμένας,
[v] αὐτοκτόνοις ῥιφαῖσιν ἐξ ἄκρας σκοπῆς
τυρσηνικὸν πρὸς κῦμα δυπτούσας πτεροῖς,
ὅπου λινεργὴς κλῶσις ἑλκύσει πικρά.
τὴν μὲν, φαλήρου τύρσις ἐκβεβρασμένην
γλάνις τε ῥείθροις δέξεται, τέγγων χθόνα,
οὗ σῆμα δωμήσαντες ἔγχωροι κόρης

[s] δὲ
[*] ἀμφὶ τριγωτὸν βρόχον
[t] πτῆνας
[v] αὐτοχθόνοις

λοιβαῖσι καὶ θύσθλοισι παρθενόπην βοῶν
ἔτεια κυδανοῦσιν οἰωνὸν θεάν.
ἀκτὴν δὲ τὴν προὔχουσαν εἰς Ἐνιπέως
Λευκωσία ῥιφεῖσα, τὴν ἐπώνυμον
πέτραν ὀχήσει δαρόν. ἔνθα λάβρος ἶς
[x] ἐξερεύγεται. γείτων θ' ὁ λάεις[x] ἐξερεύγονται ποτά,
[a] τέρειναν λίγεια δ' εἰς[a] τέρειναν ἐκναυσθλώσεται,
[b] χελλύσσουσα [c] ναυβάται κλύδωνα[b] χελλύσσουσα. τὴν δὲ,[c] ναυβάται
κρόκαισι ταρχύσουσιν ἐν παρακτίαις,
[d] ὠκινάρου [d] ὠκινάρου δίναισιν ἀγχιτέρμονα.
λούσει δὲ σῆμα βούκερως νασμοῖς Ἄρης
ὀρνιθόπαιδος ἴσμα φοιβάζων ποτοῖς.
πρώτῃ δὲ καί ποτ' αὖθι συγγόνων θεᾷ
κραίνων ἁπάσης Μόψοπος ναυαρχίας
πλωτῆρσι λαμπαδοῦχον ἐντυνεῖ δρόμον,
χρησμοῖς πιθήσας. ὅν ποτ' αὐξήσει λεὼς
νεαπολιτῶν. οἳ παρ' ἄκλυστον σκέπας
[e] μισύρου, ὅρμων[e] μισήνου στύφλα νάσσονται κλίτη.
βύκτας δ' ἐν ἀσκῷ συγκατακλείσας βοὸς
παλιστροβήτοις πημοναῖς ἀλώμενος,
[f] συμφλεχθήσεται. κεραυνίῃ μάστιγι[f] μαστιχθήσεται.
[g] κάβηξ. [g] καύηξ ἐρεμνοῦ προσκαθήμενος κλάδῳ,
[h] μιν ὡς μὴ καταβρώξῃ[h] νιν ἐν ῥόχθοις κλύδων,
[i] βυθοῦ, ἐκ βυθοῦ χάρυβδιν ἐκφυσῶσαν ἑλκύσας[i] βυθῶν.
[k] τοῖς βαιὸν δὲ τερφθεὶς[k] τῆς Ἀτλαντίδος γάμοις,
[l] αὐτοκάνδαλον. αὐαυλόχητον[l] αὐτοκάνδαλον σκάφος,
[m] κυβερνῆσαι. βῆναι ταλάσσει, κ[m] κυβερνήσει τάλας
αὐτουργότευκτον βᾶριν ἐς μέσην τρόπιν

εἰκαῖα

Libaminibus Parthenopen & ſacrificiis boum
Quotannis honorabunt, volucrem deam:
In ripam autem eminentem Enipei
Eiecta Leucoſia, cognominem diu
Occupabit inſulam, ubi violentus Is,
Vicinúsque Laris eructant latices.
Ligea denique in Terinam exponetur,
Vndam criſpans: quam nautæ
In arena ſepelient litorali,
Ocinari vorticibus conterminam.
Abluet autem ſepulcrum Corniger fortis,
Semiauis extergens aquis monumentum.
Primæ porrò quondam ſororum deæ
Imperator totius Atticæ claſſis
Vectoribus lampadiferum inſtituet curſum,
Oraculis obtemperans: quem augebit populus
Neapolita, qui prope tranquillum tegmen
Miſeni portuum ſaxoſa habitabit promontoria.
Ventis autem in utre concluſis bubulo,
Retrogradis errans damnis,
Fulmineo flagellabitur flagello
Larus, caprifici inſidens ramo,
Ne ipſum deuoret æſtus inter fluctus,
Charybdin è gurgitibus efflantem trahens.
Pauliſper deinde nuptiis Atlantidis delectatus,
Naualibus carens ac tumultuarium nauigium
Conſcendere audebit, & gubernabit miſer
A ſe factam ratem, in carina media

Temerè clauis deuinctam:
Ex qua illum Neptunus ejiciens
Tanquam paruum halcedinis implumem partum,
Cum antemnis & medianis iaciet
In mare vrinatorem rudentibus innexum.
In marinis autem ſpecubus iactatus inſomnis,
Anthedonis Threſſæ ciui contubernalis
Erit, alio poſt alium, ceu pinus corticem,
Suber, vento iactante, inſultante flatibus.
Vix tandem Leucotheæ ex refluuio graui
Reticulum ſeruabit, pectora munitum
Manúsque extremas, quibus carniſcribas ſcopulos
Apprehendens, ab exeſis cruentabitur
Cacuminibus, tum in inſulam Saturno inuiſam
Drepanum trajiciens, teſticulorum laniatricem,
Supplex nudus ærumnarum triſtium narrator,
Fabuloſum recenſebit luctum,
Imprecationibus abſolutis excæcati monſtri:
Nondum ſanè, nondum: nec talis capiat obliuionis
Somnus Melanthum Equeſtrem inclinatum.
Veniet enim, veniet ad naualē Rithri portum,
Et Neriti cacumina, videbítque totam
Domum penitus à fundamentis euerſam
Scortatoribus adulteris: quando meretrix
Honeſtè ſcortans ædes excauabit,
Epulis effundens miſeri diuitias.
At ipſe plures ad Scæas exhauſtis ærumnas
Intuitus mendicus, ſuſtinebit quidem famulorum
Triſtes

εἰκαῖα γόμφοις προστεταργανωμένην.
ἧς οἷα τυτθὸν ἀμφίβαιον ἐκβράσας
τῆς κηρύλου δάμαρτος ἀπτῆνα σπόρον,
αὐταῖς μεσόδμαις καὶ σὺν ἰκρίοις βαλεῖ
πρὸς κῦμα δύπτην ἐμπεπλεγμένον κάλοις.
πόντου δ' ἄυπνος ἐνσαρούμενος μυχοῖς,
ἀστῷ σύνοικος [n] θραικίας ἀηδόνος
ἔσται. παρ' ἄλλου δ' ἄλλος ὡς βολίνης κλάδον
βύκτης στροβήσει φελλὸν ἐνθρώσκων πνοαῖς.
μόλις δὲ βεύνης ἐκ παλιρροίας κακῆς
ἄμπυξ σαώσει στέρνα* δεδρυφαγμένον
καὶ χεῖρας ἄκρας, ἃς κρεαγρέπτοις πέτραις
μάρπτων, ἀλιβρώτοισιν αἱμαχθήσεται
στόρθυγξι. νῆσον δ' εἰς Κρόνῳ στυγουμένην
ἅρπην περάσας μεζέων κρεανόμον,
ἄχλαινος ἱκέτης πημάτων λυγρῶν κόπις,
τὸν μυθοπλάστην ἐξυλακτήσει γόον,
ἀρὰς τετικὼς τοῦ τυφλωθέντος δάκοις.
οὔπω μάλ' οὔπω, μὴ [o] τόσος δ' ὕπνος λάβοι
λήθης [p] μέλανθρον ἐγκλιθένθ' ἱππηγέτην.
ἥξει γὰρ ἥξει ναύλοχον ῥεῖθρον σκέπας
καὶ νηρίτου πρηῶνας. ὄψεται δὲ πᾶν
μέλαθρον ἄρδην ἐκ βάθρων ἀνάστατον
μύκλοις γυναικόκλωψιν. ἡ δὲ Βασσάρα
σεμνῶς κασωρεύουσα, κοιλανεῖ δόμους,
θοίναισιν ὄλβον ἐγχέασα τλήμονος.
αὐτὸς δὲ [q] πλείους τῶν ἐπὶ σκαιαῖς πόνους
ἰδὼν μολοβρὸς, τλήσεται μὲν οἰκετῶν

[n] θρηκίας

* δεδρυφαγμένα

[o] τόσον δ'

[p] μέλανθον

[q] σλ[illegible]

 σιγὰς

στυγνὰς ἀπειλὰς δουλόφρῳ νώτῳ φέρειν
δέννοις κολασθείς. τλήσεται δὲ καὶ χερῶν
πληγαῖς ὑπείκειν, καὶ βολαῖσιν ὀστράκων.
οὐ γὰρ ξέναι μάστιγες, ἀλλὰ δαψιλὴς
σφραγὶς μενεῖ θοαντὸς ἐν πλευραῖς ἔτι,
λύγροισι τερσανθεῖσα, τὰς ὁ λυμεὼν
[x] ἐπεγκολάπτειν. [x] ἐσεγκολάπτειν ἀστένακτος αἰνέσει,
ἑκουσίαν σμώδιγγα προσμάσσων δομῇ,
[s] παλαίσῃ. ὅπως [s] παλεύσῃ δυσμενεῖς κατασκόποις
λώβαισι καὶ κλαυθμοῖσι φηλώσας πρόμον.
[t] ζαμφυλίας, & βομβυλίας ὃν [t] Βομβυλείας κλιτὺς ἡ Τεμμικία,
ὕψιστον ἡμῖν πῆμ' ἐτέκνωσέ ποτε,
μόνος πρὸς οἴκους ναυτίλων σωθεὶς τάλας.
λεύσσων δὲ κάβηξ ὥστε κυμάτων δρόμους,
[v] περιτριβὴς ὡς κόγχος ἅλμῃ πάντοθεν [v] περιτριβεὶς,
κτῆσιν τε θοίναις προφνίων λαφυστίαν
πρὸς τῆς Λακαίνης οἰνοβακχεύτου κιχὼν,
σύφαρ θανεῖται, πόντιον φυγὼν σκέπας,
κόραξ σὺν ὅπλοις Νηρίτων δρυμῶν πέλας.
κτενεῖ δὲ τύψας πλευρὰ λοίγιος στόνυξ
[x] δυσαλθής. κέντρῳ [x] δυσαλγὴς ἔλλοπος Σαρδωνικῆς,
κέλωρ δὲ πατρὸς ἄρταμος κληθήσεται,
Ἀχιλλέως δάμαρτος αὐτανέψιος.
[y] στέφει μάντιν δὲ νεκρὸν Εὐρυτὰν [y] στέψει λεώς,
ὅτ' αἰπὺ ναίων Τραμπύας ἐδέθλιον,
ἐν ᾗ ποτ' αὖθις Ἡρακλῆ φθίσει δράκων
Τυμφαῖος ἐν θοίναισιν Αἰθίκων πρόμος,
τὸν Αἰακοῦ τε κἀπὸ Περσέως σποράς,

καὶ τημ

Triſtes minas muſculoſo ferre dorſo,
Conuiciis punitus: ſuſtinebit etiam pugnorum
Ictibus ac teſtarum cedere iactibus.
Nec enim inſueta flagella, ſed amplum
Thoantis ſigillum manebit etiam in lateribus,
Viminibus impreſſum, quæ pernicioſus
Inſculpi laudabit hilaris,
Voluntarias atterens corpori vibices,
Vt hoſtes decipiat, ſpeculatoriis
Damnis & fletibus regem ludificando:
Quem Bombylium promontorium Temmicium
Maximum nobis damnum olim genuit,
Solum nautarum ad ædes ſaluum delatum.
Tandem ſicut larus ambulator fluctuum,
Et concha mari vndique circumtrita,
Fortunásque Proniorum epulis deuoratas
A Lacæna grauiter bacchante offendens
Decrepitus morietur, marino elapſus tegmini
Coruus, cum armis, Neritios prope ſaltus.
Occidet autem feriens latera cuſpis acerba
Inſanabilis aculeo piſcis Sardonici.
Filius verò patris erit interfector,
Vxoris Achilleæ conſobrinus.
Vaticinans autem cadauer Eurytanus coronabit populus,
Quíque altas habitat ſedes Trampyæ,
In qua Herculem quondã Tymphæus perdet
Inter epulas draco Æthicum dux,
Æacidem & Perſidem genere,

Nec

Nec remotum a Temenica conſanguinitate.
Perge demum, Tyrrhenus mons, mortuum,
In Gortynia combuſtum excipiet:
Quando vitam expirarit deplorans miſerias
Filii & vxoris, quam occidens maritus,
Secundum ad inferos ibit iter,
Sororis cæde, Glauconis Abſyrtíque
Conſobrinæ, collum amputatus.
Atque ille quidem tantum conſpicatus malorum aceruum,
Immutabilem ſecundò ſubibit Orcum,
Lætum nunquam in vita diem adeptus.
O infelix, quam tibi præſtabat in patria manere
Bubulco, & laboriofum aſinum
Curuum ſub iugo ad aratrum adhuc iungere,
Fictis inſaniæ technis incitato,
Quàm tantorum ſuſtinere malorum experientiam.
Alius infauſtam maritus vxorem
Raptam quærens, rumoribus auditis,
Requiréńſque ſimulacrum alatum, quod in cælum aufugerat,
Quos non angulos maris ſcrutabitur?
Quam non terram inueſtigatum ibit?
Videbit primùm Typhonis ſcopulos,
Et anum capularem factam marmoream,
Et Eremborum nautis piſcata
Prominentia litora. videbit deinde miſeræ
Myrrhæ munitam vrbem, cuius puerperas
Ægritudines exoluit arboreus cortex:
Et Gauantis ſepulcrum a Muſis perditi,

Schœn

καὶ τημφρείων οὐκ ἄπωθεν αἱμάτων.
πέργη δέ μιν θανόντα τυρσηνῶν ὄρος,
ἐν [a] γορτυναίᾳ δέξεται πεφλεγμένον,
ὅταν στενάζων κῆρας, ἐκπνεύσῃ βίον,
παιδός τε καὶ δάμαρτος, ἣν κτείνας πόσις
αὐτὸς πρὸς ἅδην δευτέραν ὁδὸν περᾷ,
σφαγαῖς ἀδελφῆς ἠλοκισμένος δέρην,
γλαύκωνος ἀψύρτοιό τ' αὐτανεψίας.
χ' ὁ μὲν τοσούτων θῖνα πημάτων ἰδὼν
ἄστρεπτον ἅδην δύσεται τὸ δεύτερον,
γαληνὸν ἦμαρ οὔ ποτ' ἐν ζωῇ δρακών.
ὦ σχέτλι', ὥς σοι κρεῖσσον ἦν μίμνειν πάτρᾳ
βοηλατοῦντι, καὶ τὸν ἐργάτην μύκλον
κάνθων' ὑπὸ ζεύγλῃσι μεσσαβοῦν ἔτι
πλασταῖσι λύσσης μηχαναῖς οἰστρημένῳ,
ἢ [a] τηλικῶν δὲ πεῖραν ὀτλῆσαι κακῶν.
ὁ δ' αἰνόλεκτρον ἁρπαγεῖσαν εὐνέτης
πλάτιν ματεύων κληδόνων πεπυσμένος,
ποθῶν δὲ φάσμα πτηνὸν εἰς αἰθέραν φυγὸν,
ποίους θαλάσσης οὐκ ἐρευνήσει μυχοὺς,
ποίαν δὲ χέρσον οὐκ ἀνιχνεύσει μολών.
ἐπόψεται μὲν πρῶτα τυφῶνος σκοπάς,
καὶ πέμπελον γραῦν μεμορφωμένην δέμας,
καὶ τὰς ἐρεμβῶν [b] ναυάταις [c] ἠχθημένας
προβλῆτας ἀκτάς. ὄψεται δὲ τλήμονος
μύῤῥας ἐρυμνὸν ἄστυ, τῆς μογοστόκους
ὠδῖνας ἐξέλυσε δενδρώδης κλάδος.
καὶ τὸν θεᾷ κλαυσθέντα γαύαντος τάφον

a γορτυναίῳ

a τηλικοῦτο

b ναυβάταις
c ἰχθυμίταις.

χοινίδι μυσόφθαρτον ἀφέντα, ξένη,
κρατῆρι λοιβαστόν ποτ᾽ ἔκτανε πέλας.
ἐπόψεται δὲ τυρσίας κηφηΐδας,
[d] ἑρμαίου. καὶ λαφρείου λακτίσμαθ᾽[d] ἑρμείου ποδὸς,
[e] προσήλλατο δισσάς τε πέτρας κέπφος ᾗς[e] προσήλατο
δαιτὸς χατίζων. αὐτὶ θηλείας δ᾽ ἔβη,
τὸν χρυσόπατρον μόρφνον ἁρπάσας γνάθοις,
τὸν ἡπατουργὸν ἄρσεν᾽ ἀρβυλόπτερον.
πεφήσεται δὲ τοῦ θεοῖς ἥρως ξυρῷ,
φάλαινα δυσμίσητος ἐξινωμένη,
ἱπποβρότους ὠδῖνας οἵξαντος τόκων
τῆς δειρόπαιδος μαρμαρώπιδος γαλῆς.
ὃς ζωοπλαστῶν ἄνδρας ἐξ ἄκρου ποδὸς
ἀγαλματώσας ἀμφιχυτρεφόσι πέτρον,
λαμπτηροκλέπτης τριπλανοῦς ποδηγίας.
ἐπόψεται δὲ τὰς θερειπότους γύας,
[f] χαμευνάδων καὶ ῥεῖθρον ἀσβύσαο[f] χαμευνάδας
[g] δυσόδμοις εὐνάς,[g] δυσόδμοις θηρσὶ συγκοιμώμενος.
καὶ ταῦτα τλήσεθ᾽ εἵνεκ᾽ ἀργείας κυνὸς
τῆς θηλύπαιδος καὶ τριάνορος κόρης.
ἥξει δ᾽ ἀλήτης εἰς ἰαπύγων στρατὸν
καὶ δῶρ᾽ ἀνάψει παρθένῳ σκυλήτια,
ταμάσιον κρατῆρα, καὶ βοάγριον,
καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκέρας εὐμαρίδας.
[h] λακινίου ἥξει δὲ σίριν καὶ[h] λακινίου μυχούς.
ἐν οἷσι πόρτις ὄρχατον τεύξει θεᾷ
ὁπλοσμίᾳ φυτοῖσιν ἐξησκημένον.
[i] τ᾽ γυναιξὶ[i] δ᾽ ἔσαι θεσμὸς ἐγχώροις ἀεὶ

πενθ

Schœnidi defletum deæ Arentæ Hoſpitæ,
Quem dente quondam albo aper occidit.
Videbit quoque turres Cephei,
Et Laphrij calcitratus Mercurialis pedis,
Gemináque ſaxa, ad quæ cepphus aſſi-
liit
Dapis egens: pro virgine autem aquilam
Aurigenam maxillis rapiens diſceſſit
Iecinorum diſſectricem maſculam pennipe-
dem.
Interficietur autem nouacula meſſoris
Balæna inuiſa eneruata,
Equihominis qui aperuit parituras
Ex collo parientis muſtelæ ſaxificæ:
Qui effingens homines ab extrema calce
In ſtatuas conuertendo ſaxis inuoluet,
Lucernalis fur triuagæ deductionis.
Videbit etiam æſtate irrigata arua,
Et Aſbyſtæ fluuium, & humi ſtratorum
Cubilia, fœtentibus balænis condor-
miens:
Omniáque feret Argiuæ canis gratia,
Mulierperæ triconiugis puellæ.
Tum veniet ad Iapygum erro exercitum,
Ac dona virgini ſuſpendet Spoliatrici,
Æneum craterem, & clypeum bubu-
lum,
Atque vxoris crepidas ſuæ.
Adibit etiam Sirin & Lacinij ſinus,
Vbi iuuenca hortum deæ faciet
Hoploſmiæ plantis exornatum.
Mulieribus autem indigenis mos erit ſem-
per

Lugere nouemcubitalem, ab Æaco tertium
Et Doride, bellicæ fulmen pugnæ,
Nec vel auro nitida decorare corpora,
Vel molles veſtes circumdare
Purpura tinctas: quoniam Deæ Dea
Magnum terræ cacumen dabit habitandum.
Adibit deinde tauri gymnaſticas inhoſpitas
Luctæ palæſtras, quem Colotis genuit
Alentia, regina ſpecuum Longuri:
Falcis Saturniæ ſaltum, & aquam Concheæ
Ambiens, Gonuſámque, & arua Sicanorum,
Et ferinam induti lupi crudelis templum,
Quod Crethei nepos appulſa naue
Cum quinquaginta nauium fabris extruxit.
Litora verò pinguia Minyarum ſtrigmenta
Seruant, nec vel maris expurgat æſtus,
Vel pluuia diu nix extergens.
Alios litora ſaxáque iuxta
Teuchira lugebunt, in Atlantis
Deſertum eiectos diuerſorium,
Fragmentorum puncturis corrugatos:
Vbi Mopſum nautæ Titæronium
Mortuum ſepelierunt, & ſupra ſepulcralem
Crepidinem erexerunt Argoæ nauis
Fractam tabulam, inferorum donarium,
Apud Auſigda, quam Cinnyphius humectans fluuius
Aquis fecundat: Nereíque filio
Tritoni donum Colchica dedit mulier,

πενθεῖν τὸν εἰνάπηχυν Αἰακοῦ τρίτον
καὶ Δωρίδος, πρηστῆρα δαΐου μάχης.
καὶ μήτε χρυσῷ φαιδρὰ καλλύνειν ῥέθη,
μήθ' ἁβροπήνοις ἀμφιβάλλεσθαι πέπλοις
[k] κάλχῃ φορυκτοῖς, οὕνεκα θεᾷ θεὸς
χέρσου μέγαν στόρθυγγα δωρεῖται κτίσαι.
ἥξει δὲ ταύρου γυμνάδας κακοξένους
πάλης κονίστρας, ὅν τε [l] κωλώτης τεκνοῖ,
ἀλεντία κρείσσω λογγάρου μυχῶν,
ἄρπης κρόνου πήδημα κογχείας θ' ὕδωρ
κάμψας, γονοῦσσάν τ' ἠδὲ σικανῶν πλάκας.
καὶ θηροχλαίνου σηκὸν ὠμηστοῦ λύκου,
ὃν κρηθέως ἄμναμος ὁρμίσας σκάφος
ἔδειμε πεντήκοντα σὺν ναυπηγέταις.
κρόκαι δὲ μινυῶν εὐλιπῆ [m] στλεγγίσματα
τηροῦσιν, ἅλμης οὐδὲ φοιβάζει κλύδων,
οὐδ' ὀμβρία σμήχουσα δυσαιὸν νιφάς.
ἄλλους δὲ θῖνες, οἵτε [n] τευχείρων πέλας
μύρμηκες [o] αἰάζουσιν ἐκβεβρασμένους
ἔρημον εἰς ἄτλαντος οἰκητήριον
θρυλλιγμάτων* δέρτροισι προσσεσηρότας.
μόψον τιταιρώνειον ἔνθα ναυάτ)
θανόντα ταρχύσαντο, τυμβείαν θ' ὕπερ
κρηπῖδ' ἀνεστήλωσαν ἀργῴου δορὸς
κλασθὲν πέτευρον, νερτέρων κειμήλιον,
[p] αὐσίγδα, κινύφειος οὗ τέγγων ῥόος
νασμοῖς λιπαίνει. τοῦ δὲ νηρέως γόνῳ
τρίτωνι κόλχις ὤπασεν δάνος γυνή,

k χάλκῃ
l κωλῶτις
m στλεγίσματα
n ταυχείρων
o αἰάξουσι
p δένδρεσι
p αὐσίδα

χρυσῷ πλατὺν κρατῆρα κεκεστημένον,
δείξαντι πλωτὴν οἶμον, ᾗ διὰ στενῶν
[q ἐνῆσαι] μύρμων [q] ἐνήσει Τίφυς ἄθραυστον σκάφος.
χρησμοῖς δὲ χώρας τουτάκις λαβεῖν κράτη,
θαλασσόπαις δίμορφος αὐδάξει θεός.
ὅταν παλίμπουν δῶρον ἄγραυλος λεὼς
ἕλλην ὀρέξῃ νοσφίσας πάτρας λίβυς.
εὐχὰς δὲ δειμαίνοντες ἀσβύσται, κτέαρ
[r νηροῖς] κρύψουσ' ἄφαντον ἐν χθονὸς [r] νειροῖς μυχοῖς,
ἐν ᾗ κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην
[s αἱ βορεαὶ] ναύταις συνεκβράσουσι [s] βορραῖαι πνοαί.
[t παλύθρων] τόν τ' ἐκ [t] παλαύθρου ἔκγονον Τενθρηδόνος,
[v ἀφρυσίων] [v] ἀφρουσίων σκηπτοῦχον εὐρυαμπίων.
Καὶ τὸν δυνάστην τοῦ πτερωθέντος λύκου
ἀποινοδόρπου καὶ πάγων Τυμφρηστίων,
[x ἄθλιοι πάτραν] ὧν οἱ μὲν Αἰγώνειαν [x] ἀθλιοπάτραν
[y ἠδ'] [z ἠδὲ] ποθοῦντες, [y] οἱ δ' Ἔχινον, [z] οἱ δὲ Τίταρον,
Ἶρον τε, καὶ Τρηχῖνα, καὶ Περραιβικὴν
[a γόννον, φάλαννάν τ'] [a] Γόννον Φάλαννόν τ', ἠδ' Ὀλοσσόνων γύας,
καὶ Κασταναίαν, ἀκτέριστον ἐν πέτραις
αἰῶνα κωκύσουσιν ἠλοκισμένοι.
ἄλλην δ' ἐπ' ἄλλῃ κῆρα κινήσει θεὸς,
λυγρὴν πρὸ νόστου συμφορὰν δωρούμενος.
τὸν δ' Αἰσάρου τε ῥεῖθρα καὶ Βραχύπτολις
Οἰνωτρίας γῆς κεγχρίνῃ βεβρωμένον
Κρίμισσα φιτροῦ δέξεται μιαιφόνον.
[* ἄκρον] αὐτὴ γὰρ * ἄκραν ἄρδιν εὐθυνεῖ χεροῖν
[b πλέκων] σάλπιγξ ἀποψάλλουσα Μαιώτην [b] πλόκον.

δύρα

Ex auro latam pateram conflatam,
Quum nauigabilem monſtraſſet viam, qua per anguſtos
Scopulos illæſam Tiphys immitteret ratem.
Græcos porrò tunc regionis accepturos imperium
Maris filius biformis prædicet deus,
Quando retrogradum donum ruſticus populus
Libycus patria priuans, Græco dederit.
Quis comminationes metuentes Aſbyſtæ, donum
Abſcondent obſcurum in cauis terræ ſinubus:
In quam Cyphæorum infelicem ducem
Cum nautis expuent Borei flatus,
Et Palythrium Tenthredonis filium,
Amphryſiorum regem & Euryampiorum,
Ac dominum lupi in lapidem conuerſi
Doniuori, montiúmque Tymphreſti:
Quorum alij Ægoneam miſeri patriam
Deſiderantes, alij Echinum, Titarum,
Irum, Trachina, Perrhæbicam
Gonum, Phalanum, Oloſſonum arua,
Caſtanęam, inſepultam in ſcopulis
Lugebunt ætatem lacerati.
Aliam verò poſt aliam Deus perniciem excitabit,
Difficiles ante reditum clades concilians.
Alium Æſari fluuius, & vrbs parua
Oenotriæ terræ Crimiſſa, ab hydro
Morſum recipiet, facis occiſorem.
Ipſa namque extremam ſagittam diriget manu
Tubicina, Mæotium intendens nexum:

Qui apud ripas Duræ quondam comburens audacem
Leonem,curuo manus armauit Scythico
Dracone,ineuitabilium molarium lyricine.
Crathis verò ſepulcra mortui videbit,
E regione templorum Alæi Patarei,
Vbi Nauethus effundit vndas.
Occident autem illum Auſones Pellenij
Auxiliantem Lindiorum ducibus,
Quos longè a Thermydri Carpathíque montibus
Errones feruidus mittet Thraſcias canis
Peregrinam habituros alienam terram.
Macellis denique templum indigenæ magnum
Super ſepulcrum extruentes,æternum deum
Libationibus honorabunt & boum ſacrificijs.
E qui fabricator in Langariæ ſinu,
Haſtam horrens & cateruam bellicam,
Paternum luendo iuſiurandum periurum,
Quod de ouibus captiuis miſer,
Turribus Comæthonis exercitu vaſtatis
Vxoria propter connubia,
Auſus eſt per Alœtin Cydoniam audacem,
Thraciæq; deum Candaum Mauortem
Armatum lupum iurare,
Qui in matris vtero pugnam triſtem
Peregerat manuum pulſibus aduerſus fratrem,
Quum nondum Solis claram vidiſſet lucem,
Nec effugiſſet laborioſi dolores partus.
Quapropter dij timidum crearunt fetum,
Pugilem

δύρα παρ' ὄχθαις ὅς ποτε φλέξας θρασὺν
λέοντα, ῥαιβὰς χεῖρας ὥπλισε σκύθη
δράκοντ' ἀφύκτων γομφίων [c] λυρηκτύπῳ.
κρᾶθις δὲ τύμβους ὄψεται δεδουπότος,
εὐρὰξ ἀλαίου παταρέως ἀνακτόρων,
ναύαιθος ἔνθα πρὸς κλύδων' ἐρεύγεται.
κτενοῦσι δ' αὐτὸν αὔσονες πελλήνιοι
βοηδρομοῦντα λινδίων στρατηλάταις.
οὓς τῆλε θερμύδρου τε καρπάθου τ' ὀρῶν,
πλανῆτας αἴθων [d] θρασκίας πέμψει κύων,
ξένην ἐποικήσοντας ὀθνείαν κόνιν.
ἐν δ' αὖ [e] μακέλλοις σηκὸν ἔγχωροι μέγαν
ὑπὲρ τάφων δείμαντες, αἰανῆ θεὸν
λοιβαῖσι κυδανοῦσι καὶ θύσθλοις βοῶν.
ὁ δ' ἱπποτέκτων [f] λαγγαρίας ἐν ἀγκάλαις,
ἔγχος πεφρικὼς καὶ φάλαγγα θουρίαν,
πάξαιον ὅρκον ἐκτίνων ψευδώμοτον,
ὃν ἀμφὶ μήλων τῶν δορυκτήτων τάλας
πύργων κομαχθεὶς συμπεφυρμένων στρατῷ,
στεργοξυνεύνων οὕνεκα νυμφευμάτων,
ἀλοιτὶν ἔτλη τὴν [g] κυδωνίαν θρασὼ
ὁρκωμοτῆσαι, τόν τε κρηστώνης θεὸν
κανδάον ἢ μαμερτὸν ὁπλίτην λύκον,
ὁ μητρὸς ἐντὸς δελφύος στυγνὴν μάχην
στήσας ἀραγμοῖς πρὸς κασίγνητον χεροῖν,
οὔπω τὸ τιτοῦς λαμπρὸν αὐγάζων φάος,
οὐδ' ἐκφυγὼν ὠδῖνας [h] ἀλγεινῶν τόκων.
τὰ γὰρ πόποι φύξηλιν ἤνδρωσαν σπόρον,

[c] λυροκτύπου

[d] θρακίας

[e] μακάλλοις.

[f] λαγαρίας

[g] κλυδωνίας

[h] ἀλγεινὰς al. χαλεπὰς, vbi ſcholiũ in contextũ eſt receptum.

πύκτην μὲν ἐσθλὸν, πῶκα δ' ἐν κλόνῳ δορὸς,
καὶ πλεῖστα τέχναις ὠφελήσαντα στρατόν.
i κοῖειν ἢ κιλτάριν. ὃς ἀμφὶ [i] κῖειν καὶ κυλιστάρνου γάνος
ἔπηλυς οἴκους τῆλε νάσσεται πάτρας.
τὰ δ' ἐργαλεῖα, τοῖσι τετρήνας βρέτας
τεύξει πότ' ἐγχώροισι μέρμερον βλάβην,
k μυνδίας καθιερώσει [k] μυδίας ἀνακτόροις.
ἄλλοι δ' ἐνοικήσουσι σικανῶν χθόνα,
πλαγκτοὶ μολόντες, ἔνθα λαομέδων τριπλᾶς
ναύταις ἔδωκε φοινοδάμαντος κόρας,
ταῖς κητοδόρποις συμφοραῖς δεδηγμένος,
τηλοῦ προθεῖναι θηρσὶν ὠμησταῖς βορὰν,
μολόντας εἰς γῆν ἕσπερον λαιστρυγόνων,
ὅπου συνοικεῖ δαψιλὴς ἐρημία.
αἱ δ' αὖ παλαιστοῦ μητρὸς ζηρυνθίας
σηκὸν μέγαν δείμαντο δωτίνῃ θεᾷ,
l μονοικοίτους μόρον φυγοῦσαι καὶ [l] μονηκοίτους ἕδρας,
ὧν δὴ μιᾷ κελμιαστὸς ἰνδαλθεὶς κυνὶ
ἔζευξε λέκτροις ποταμός. ἡ δὲ δαίμονι
τῷ θηρομίκτῳ σκύλακα γενναῖον τεκνοῖ,
τριαστῶν συνοικιστῆρα καὶ κτίστην τόπων.
ὃς δὴ ποδηγῶν πόρθον αἰγέστου νόθον
ἄξει τρίδειρον νῆσον εἰς ληκτηρίαν.
τὴν δ' ἀρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλούμενον.
* ἔγεστα *αἰγέστα τλῆμον· σοὶ δὲ δαιμόνων φραδαῖς
πένθος μέγιστον καὶ δι' αἰῶνος πάτρας
ἔσται πυρὸς ῥιπαῖσιν ἠθαλωμένης.
μόνη δὲ πύργων δυστυχεῖς κατασκαφὰς

ὑπ

Pugilem bonum , timidum autem in haſtæ
ſtrepitu,
Et arte plurimum exercitui utilem:
Qui iuxta Cirin & Cyliſtarni latices
Aduena procul a patria deget.
Inſtrumenta verò, quibus fabricando ſta-
tuam
Dabit olim indigenis vafram noxam,
Myndiæ templo dedicabit.
Alij Siculorum inhabitabunt terram,
Errones eò delati, ubi tres Laomedon
Nautis dedit Phœnodamantis filias,
Balænam paſcentibus ſtimulatus cladibus,
Procul exponendas feris crudelibus;
Progreſſis in occidentalem Læſtrygonum ter-
ram,
Vbi larga viſitur ſolitudo.
Illæ porrò matri Luctatoris, Zerinthiæ
Templum extruxêre magnum, donum deæ,
Mortem quum effugiſſent, & ſedes ſolita-
rias.
Harum unam Crimiſſus aſſimilatus cani
Lecto iunxit fluuius, cui illa
Semifero generoſum parit catulum,
Trium fundatorem & conditorem locorum:
Qui germen Anchiſæ manuducens ſpu-
rium,
In inſulam deducet tricollem margineam,
Dardaniis ex locis naui aduectum.
O miſera Segeſta, cui deorum decretis
Luctus erit maximus & perpetuus
Ob patriam ignis iactibus combuſtam.
Sola ſanè turrium ſubuerſiones infelices

Inceſſanter deplorans ac lugens,
Diu gemes: omniſque populus nigram
Veſtem piacularem indutus;
Situ ſqualidus mœſtam exantlabit vitam:
Capitisque intonſa coma tergum decorabit,
Memoriam veterum nutriens lamentorum.
Multi etiam circa Sirin & Leutarniam
Agrum habitabunt, vbi infelix
Calchas, groſſorum Siſyphius multarum,
Iacet, caput flagello percuſſus rotundo:
Vbi celer ſtrepit Sinis,
Profundam irrigans Choniæ regionem.
Vrbem verò ſimilem Ilio miſeri
Condentes, dolore afficient Laphriam virginem
Tubicinam, perdentes in Deæ templo
Xuthidas, qui ſedes priùs tenuerant.
Tum ſtatua pupillis intuentis conniuebit,
Diram Achiuorum in Ionas cladem
Videns, cædémque gentilem luporum agreſtium,
Quando mortuus flamen, ſacerdotis catulus,
Primus nigro cruentabit aram ſanguine.
Alii montes inuios Tulleſios,
Linique maritimi iugoſum promontorium,
Amazonis hæreditariam terram conſcendent,
Seruæ mulieris excipientes iugum,
Quam baltheo cinctæ æneo famulam impigrę puellæ
Erronem ducet vnda in externam terram:
Cuius vltimum expirantis perfoſſus oculus
Mort

νήπαυστον αἰάζουσα καὶ γοωμένη
δαρὸν στενάξεις. πᾶς δὲ ᵐ λυγαίαν λεὼς
ἐσθῆτα πρὸς τρόπαιον ἐγχλαινούμενος,
αὐχμῷ πινώδης λυπρὸν ἀμπρεύσει βίον.
κρατὸς δ' ἄκουρος νῶτα καλλυνεῖ φόβη,
μνήμην παλαιῶν τημελοῦσ' ὀδυρμάτων.
πολλοὶ δὲ σῖριν ἀμφὶ καὶ λευταρνίαν
ἄρουραν οἰκήσουσιν. ἔνθα δύσμορος
κάλχας ὀλύνθων σισυφεὺς ἀνηρίθμων,
κεῖται, ⁿ κάρα μάσιγι γογγύλῃ τυπείς,
ῥείθροισιν ὠκὺς ἔνθα μύρεται ᵒ σίρις,
ἄρδων βαθεῖαν ᵖ χωνίας παγκληρείαν.
πόλιν δ' ὁμοίαν ἰλίῳ δυσδαίμονες
δείμαντες, ἀλγυνοῦσι λαφρίαν κόρην
σάλπιγγα, δῃώσαντες ἐν ναῷ θεᾶς
τοὺς πρόσθ' ἔδεθλον ξουθίδας ᾠκηκότας.
γλήνας δ' ἄγαλμα ταῖς ἀναιμάκτοις μύσει,
στυγνὴν ἀχαιῶν εἰς ἰάονας βλάβην
λεῦσσον, φόνον τ' ἔμφυλον ἀγραύλων λύκων,
ὅταν θανὼν λήταρχος ἱερείας σκύλαξ,
πρῶτος κελαινῷ βωμὸν αἱμάξῃ βρότῳ.
ἄλλοι δὲ πρῶνας δυσβάτους ᵠ τυλλησίους,
λίνου θ' ἁλισμήκτοιο δειράδας ἄκρας,
ἀμαζόνος σύγκληρον ἄρσονται πέδον,
ʳ δούλης γυναικὸς ζεῦγλαν * ἐνδεδεγμένοι.
ἣν χαλκομίτρου θῆσσαν ˢ ὀτρηρῆς κόρης
πλανῆτιν ἄξει κῦμα πρὸς ξένην χθόνα.
ἧς ἐκπνεούσης λοῖσθον ὀφθαλμὸς τυπείς,

m λοιγαίαν
n χάραν
o σίρις
p χωνίαν
q τυλησαίων
r κλήτης
* ἐνδεδυμένοι
s ὀτρηρὸς

πιθηκομόρφῳ πότμον αἰτωλῷ φθόρῳ
τύξει τράφηκι φοινίῳ τετμημένῳ.
κροτωνιᾶται δ᾽ ἄστυ πέρσουσίν ποτε,
ἀμαζόνος φθέρσαντες ἄζομον κόρην,
κλήτην ἄνασσαν τῆς ἐπωνύμου πάτρας.
πολλοὶ δὲ πρόσθεν γαῖαν ἐκ κείνης ὀδὰξ
δάψουσι πριονιχθέντες, οὐδ᾽ ἄτερ πόνων
πύργους διαῤῥαίσουσι λαυρήτης γόνοι.
οἱ δ᾽ αὖ τέρειναν, ἔνθα μυδαίνει ποτοῖς
ὠκίναρος γῆν, φοῖβον ἐκβράσσων ὕδωρ,
ἄλῃ καθοικήσουσι κάμνοντες πικρᾷ.
τὸν δ᾽ αὖ τὰ δευτερεῖα καλλιστευμάτων
λαβόντα, καὶ τὸν ἐκ λυκορμαίων ποτῶν
t σὺν — στρατηλάτην [t] σὺν καρτερὸν γόργης τόκον,
τῇ μὲν λίβυσσαν ψάμμον ἄξουσι πνοαὶ
θρῆσσαι, ποδωτοῖς ἐμφορουμέναι λίνοις.
τῇ δ᾽ ἐκ λιβύσσης αὖθις ἐμπίπτων νότος,
v ἀργυρρίνους — εἰς [v] ἀργυρίννους καὶ κεραυνίων νάπας
ἄξει, βαρεῖ πρηστῆρι κυμαίνων ἅλα.
ἔνθα πλανήτην λυπρὸν ὄψονται βίον
λακμωνίου πίνοντες αἴαντος ῥοάς.
x ὄρος — κρᾶθις δὲ γείτων, ἠδὲ μυλάκων [x] ὄθρις
y πόλεις. — χῶρος, συνοίκους δέξεται κόλχων [y] πύλαις,
μαστῆρας οὓς θυγατρὸς ἔστειλε βαρὺς
αἴας κορίνθου τ᾽ ἀρχὸς εἰδυίας πόσις,
τὴν νυμφαγωγὸν ἐκκυνηγετῶν τρόπιν.
z νάσσοντο — οἳ πρὸς βαθεῖ [z] νάσσαντο δυζηροῦ πόρῳ.
* ὀρθρωνοῦ — ἄλλοι μελίτην νῆσον * ὀθρωνοῦ πέλας

πλαγ

Mortem ſimiformi pernicioſam Ætolo
Adferet, haſta cruenta ſecto.
At Crotoniatæ vrbem populabuntur quondam
Amazonis, intrepida interfecta virgine
Clete, patriæ cognominis regina.
Multi tamen priùs terram ab illa mordicus
Mordebunt præcipitati, neque impunè
Turres vaſtabunt Laures filij.
Alij rurſum Terinam, ubi humectat aqua
Terram Ocinarus, puram euomens undam,
Incolent, errore graui fatigati.
Secundas verò pulcritúdinis partes
Ferentem, & ex Lycormæis ortum fluentis
Ducem aprum, robuſtum Gorges filium,
Nunc in arenam Libycam ducent flatus
Thracij, pedatis inuecti velis,
Nunc ex Libya contrà ingruens Auſter
Ad Argyrinos & Ceraunios ſaltus
Aget, graui vento agitans mare:
Vbi erraticam degent miſeram vitam,
Lacmonij bibentes Æantis aquam.
Crathis verò vicinus, & Mylacum finibus
Ager, accolas excipiet Colchorum Polis,
Quos filiæ miſit inquiſitores durus
Æ æ Corinthíque princeps, Eidyæ maritus,
Sponſiferam inueſtigans nauem:
Qui iuxta profundum Dizeri fluentum habitarunt.
Alij Melitem inſulam iuxta Othronum

Errones

Errones occupabunt, quam undique fluctus
Siculus prope Pachynum rigat,
Siſyphij filij iugoſum promontorium
Cognomento quondam futurum radens,
Inclytúmque templum virginis Longatidis,
Vbi frigidam Helorus ejicit aquam.
Aui occiſor lupus Othronum tenebit,
Procul Coſcynthum patrium deſiderans fluuium:
Qui ſcopulos in mari conſcendens,
Comitia ciuibus indicet claſſem imperantia.
Nec enim homicidam pedibus terram patriam
Contingere, niſi integro anno exularit,
Vindex iuſtitiæ ſinet Telphuſia
Ladonis habitans circa flumen canis.
Vnde, fugiens grauem ſerpentum pugnam
Draconiformium, ad Abantiam urbem
Nauigabit, & ad Atintanum terram accedens,
Apud litus altum habitabit promontorium,
Chaonici fluxionem Polyanthis decerpens.
Alius iuxta Italica Calchantis ſepulcra
Honoraria, duorum fratrum alter,
Peregrinum ſuper oſſa puluerem aggeret:
Et in ouillis ſuper Heroum cubantibus
Reddet in ſomnis vera cunctis oracula,
Morborúmque curator à Dauniis vocabitur,
Quando ſe humectantes aquis Althæni,
Adiutorem inuocabunt Æſculapij filium,
Vt ciuibus veniat & gregibus propitius.

Illic

πλαγκτοὶ κατοικήσουσιν. ὧν πέριξ κλύδων
ἔμπλην παχύνου σικανὸς προσμάσσεται,
τοῦ σισυφείου παιδὸς ὀχθηρὰν ἄκραν
ἐπώνυμόν[a] ποθ᾽ ὑστέρῳ χρόνῳ γράφων,
κλεινόν θ᾽ ἵδρυμα παρθένου λογγάτιδος,
ἕλωρος ἔνθα ψυχρὸν ἐκβάλλει ποτόν.
παπποκτόνος δ᾽ [b]ὀθρονὸν οἰκήσει λύκος,
τηλοῦ πατρῷα ῥεῖθρα κοσκύνθου ποθῶν,
ὃς ἐν θαλάσσῃ χοιράδων βεβὼς ἔπι,
ῥήξας πολίταις τὰς στρατοπλώτους ἐρεῖ.
χέρσου πατρῴας, οὐ γὰρ αὖ φονῇ, ποσὶ
ψαῦσαι μέγαν πλειῶνα μὴ πεφυγότα,
δίκης ἐάσει τάῤῥοθος [c]τελφουσία
λάδωνος ἀμφὶ ῥεῖθρα ναίουσα σκύλαξ,
ὅθεν πεφυγὼς ἑρπετῶν δεινὴν μάχην
δρακοντομόρφων, εἰς [d]ἀβαντίαν πόλιν
πλώσει. πέλας δὲ γῆς [e]ἀτιντάνων μολὼν,
[f]τράκτην παρ᾽ αὐτὴν αἰπὺ νάσσεται λέπας,
τοῦ χαονίτου νᾶμα πολυάνθου δρέπων.
ὁ δ᾽ αὐσονείων ἄγχι κάλχαντος[g] τάφων
δυοῖν ἀδελφοῖν ἅτερος ψουδηρείων
[h]ξένην ἐπ᾽ ὀστέοισιν ὀγχήσει κόνιν.
δοραῖς δὲ μήλων τύμβον ἐγκοιμωμένοις
χρήσει καθ᾽ ὕπνον πᾶσι νημερτῆ φάτιν,
νόσων[i] δ᾽ ἀκέστης δαυνίοις κληθήσεται,
ὅταν κατικμαίνοντες[k] ἀλθαίνου ῥοαῖς,
ἀρωγὸν[l] αὐδήσουσιν ἠπίου γόνον
ἀστοῖσι καὶ ποίμναισι πρευμενῆ μολεῖν.

[a] ποθ᾽
[b] ὀθρωνὸν
[c] τελφουσία
[d] ἀμαντίαν.
[e] ἀπταίων.
[f] πλακτὴν & τράκτην
[g] τόπων
[h] ξένοις
[i] τ᾽
[k] ἀλθαίνου
[l] αὐδήσουσι

ἔσται

ἔσται ποτὲ πρέσβευσιν Αἰτωλῶν φάος
ἐκεῖ γονεῦσι καὶ πανέχθιστον φανέν,
m σαλάγγων n ἀγγαίσων. ὅταν [m] σαλάγγων γαῖαν [n] αἰγέασων θ' ἕδη
μολόντες αἰτίζωσι κοιράνου γύας,
ἐσθλῆς ἀρούρης πιαρ' ἔγκληρον χθονός.
τοὺς δ' εἰς ἐρεμνὸν ζῶντας ὠμησταὶ τάφον
κρύψουσι κοίλοις ἐν μυχοῖς διασφάγος.
τοῖς δ' ἀντέεισον σῆμα Δαυνῖται νεκρῶν
o προχμάλῳ. στήσουσι χωστῷ [o] προχαλῷ κατηρεφές,
χώραν διδόντες, ἥνπερ ἔχρηζον λαβεῖν
τοῦ κρατοβρῶτος παιδὸς ἀξένου πάτρου.
τῶν ναυβολείων δ' εἰς Τέμεσσαν ἐγγόνων
ναῦται καταβλώξουσιν, ἔνθα Λαμπέτης
Ἱππωνίου πρηὼν εἰς Τηθὺν κέρας
p ὀρῶν σκληρὸν νένευκεν. ἀντὶ δὲ Κρείσσης [p] ὄρων,
Κροτωνιᾶτιν ἀντίπορθμον αὔλακα
βοῶν ἀροτρεύσουσιν ὁλκαίῳ πτερῷ,
πάτραν Λίλαιαν κἀνεμωρείας πέδον
q ἄμφισσάν τε ποθοῦντες, [q] ἄλφισσάν τε καὶ κλεινὰς Ἄβας.
Σηταία τλῆμον, σοὶ δὲ πρὸς πέτραις μόρος
μίμνει δυσαίων, ἔνθα γυιούχοις πέδαις
r ὠργυιωμένη οἴκτιστα χαλκείῃσιν [r] ὀργυιωμένη
θανῇ, πυρὶ φλέξασα δεσποτῶν στόλον,
ἔκβλητον αἰάζουσα Κράθιδος πέλας
τόργοισιν αἰώρημα φοινίοις δέμας.
σπιλὰς δ' ἐκείνη σῆς φερώνυμος τύχης
s πρὸς αὐγάζουσα πόντον [s] προσαυγάζουσα φημισθήσεται.
οἱ δ' αὖ Πελασγῶν ἀμφὶ Μέμβλητος ῥοάς,

νῆσον

Illic olim legatis Ætolorum
Lux luctuoſa & inuiſa illuceſcet,
Quum ad Salangorum & Angæſorum terram
Delati, domini petierint iugera
Bonæ telluris, uber ſoli hæreditarium.
At illos in nigrum viuos ſepulcrum crudeles
Abſcondent in cauis hiatus angulis:
Ipſisq; carens exequiis Daunij monumentum
Statuent, aggeſto lapidum cumulo contectum,
Regionem dantes, quam volebant,
Filii apri intrepidi cerebriuori.
Nauboli poſterorum nautæ
Temeſſam venient, vbi Lampetes,
Hipponij montis aſperum cornu,
In mare vergit: & pro Griſſes terminis
Crotoniam oppoſitam terram
Sulcatrice boum arabunt penna,
Patriam Lilæam & Anemoreæ arua
Deſiderantes, Amphiſamque & celebres Abas.
Tibi verò, miſera Setæa, mors ad petras
Infelix impendet, ubi tenacibus compedibus
Æneis deligata miſerrimè
Morieris, combuſta dominorum claſſe,
Expoſitum lugens prope Crathidem
Corpus, vulturibus cruentis ſuſpenſum.
Scopulùs quoque ille, mare ſpectans,
Tuæ cognominis fortunæ nuncupabitur.
Alij denique Pelaſgi circa Membletis vada,
Et

Et inſulam Corſicam enauigantes,
Vltra mare Tyrrhenum in Lametiis
Vorticibus Lucanorum tenebunt arua.
Atque illos quidem labores & calamitates variæ
Habebunt, irreducem lugentes fortunam
Infelicium noſtrarum raptionum cauſa.
Sed nec qui tandem domum venerint lubentes,
Votiuum lucebunt ſacrificiorum iubar,
Gratiam perſoluentes Cerdylæ Larynthio.
Talibus echinus fraudibus domos perdens
Tranſuerſas aget acerbas gallorum
Tectiuoras gallinas: neque nauiuoræ
A luctu ceſſabunt inimicæ faces,
Interfecto ramo, quem recens effoſſum
Teget quondam in agris Methymnæ tectum.
Vnus quidem in lauacris inobſeruabiles
Laquei collaris quærens vias,
Implicitus in euerriculo
Cæcis inueſtigabit manibus fimbriatas ſuturas.
Calidum porrò balnei ſubiens operimentum,
Cortinam & operculum irrigabit cerebro,
Percuſſus acuta ſecuri ſummum caput medium.
Tum anima miſera Tænarum volitabit,
Acerbum leænæ experta miniſterium.
Ego autem iuxta labrum in ſolo iacebo
Chalybico vulnerata enſe:
Siquidem mihi, ceu pinus truncum, quercúsve ſtipitem
Frondator aliquis, montanus opifex,

Latas

νῆσόν τε κερνεᾶτιν [t] ἐκπεπλωκότες, t ἐκπεπλωκότες
ὑπὲρ πόρον τυρσηνὸν ἐν λαμητίαις
δίναισιν, οἰκήσουσι λευκανῶν πλάκας.
Καὶ τοὺς μὲν ἄλγη ποικίλαι τε συμφοραὶ
ἄνοστον αἰάζοντας ἕξουσιν τύχην
ἐμοῦ ἕκατι δυσγάμων ῥυσταγμάτων.
οὐδ' οἱ χρόνῳ μολόντες ἀσπαστῶς δόμους,
δυνταῖον ἐκλάμψουσι θυμάτων σέλας,
χάριν τίνοντες [v] κερδύλῳ λαρυνθίῳ. v κερδύλου
τοιαῖσδ' ἐχῖνος μηχαναῖς οἰκοφθόρων,
[x] παρβουκολίξει τὰς ἀλεκτόρων πικρὰς x παρευνολίξει
στεγανόμους ὄρνιθας. οὐδὲ ναυφάγοι
λήξουσι πένθους δυσμενεῖς φρυκτωρίαι
πτόρθου διαρραισθέντος, ὃν νεοσκαφὲς
κρύψει ποτ' ἐν κλήροισι μηθύμνης στέγος.
ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα τὰς δυσεξόδους
ζητῶν κελεύθους αὐχένι στήρος βρόχου
ἐν ἀμφιβλήστρῳ συντεταργανωμένος
τυφλαῖς ματεύσει χερσὶ [y] κροσσωτοὺς ῥαφάς. y κροσσωτὰς
θερμὴν δ' ὑπαὶ λουτρῶνος ἀρνεύων στέγην,
τίβηνα καὶ κύπελλον ἐγκάρῳ ῥανεῖ,
τυπεὶς σκεπάρνῳ κόγχον εὐθήκτῳ μέσον.
οἰκτρὰ δὲ πέμφιξ ταίναρον πτερύξεται,
λυπρὰν λεαίνης εἰσιδοῦσ' οἰκουρίαν.
ἐγὼ δὲ [z] δροίτης ἄγχι κείσομαι πέδῳ, z δρύτης
χαλυβδικῷ κνώδοντι συντεθραυσμένη,
ἐπεί με πεύκης πρέμνον ἢ στύπος δρυὸς
ὅπως τις ὑλοκουρὸς ἐργάτης ὀρεύς,

ῥήξει πλατὺν τένοντα καὶ μετάφρενον,
καὶ πᾶν λακίζουσ' ἐν φοναῖς ψυχρὸν δέμας
[a] αὐχένος δράκαινα διψάς, κἀπιβᾶσ' ἐπ' [a] αὐχένα
πλήσει γέμοντα θυμὸν ἀγρίας χολῆς,
ὡς κλεψίνυμφον κοὐ δορύκτητον γέρας
[b] δύσζηλος [b] δύζηλος ἀςένακτα τιμωρουμένη.
βοῶσα δ' οὐ κλύοντα δεσπότην πόσιν,
[c] κατίχνος [*] ἠνεμωμένοις θούσω [c] κατ' ἴχνος [*] ἠνεμωμένη πτεροῖς.
σκύμνος δὲ πατρὸς κῆρα μαστεύων φόνου,
εἰς σπλάγχν' ἐχίδνης αὐτόχειρ βάψει ξίφος,
κακὸν μίασμ' ἔμφυλον ἀλθαίνων κακῷ.
ἐμὸς δ' ἀκοίτης δμωΐδος νύμφης ἄναξ
ζεὺς σπαρτιάταις αἱμύλοις κληθήσεται,
τιμὰς μεγίστας οἰβάλου τέκνοις λαχών.
οὐ μὴν ἐμὸν νώνυμον ἀνθρώποις σέβας
ἔσται μαρανθὲν αὖθι ληθαίῳ σκότῳ.
[d] ἄκραις. ναὸν δέ μοι τεύξουσι δαυνίων [d] ἄκροι
σάλπης παρ' ὄχθαις, οἵ τε δάρδανον πόλιν
ναίουσι λίμνης ἀγχιτέρμονες ποτῶν.
κοῦραι δὲ παρθένειον ἐκφυγεῖν ζυγὸν
ὅταν θέλωσι, νυμφίους ἀρνούμεναι,
τοὺς ἑκτορείαις ἠγλαϊσμένους κόμαις,
[e] σίμφλον μορφῆς ἔχοντας [e] σίφλον ἢ μωμαργίαις,
ἐμὸν περιπτύξουσιν ὠλέναις βρέτας,
ἄλκαρ μέγιστον κτώμεναι νυμφευμάτων,
ἐριννύων ἐσθῆτα καὶ ῥέθοις βαφὰς
πεπαμέναι θρόνοισι φαρμακτηρίοις.
κείναις ἐγὼ δηναιὸν ἄφθιτος θεὰ

ῥαβδ

Latas rumpet ceruices atque dorſum :
Totúmque lacerans cædibus corpus frigidum
Vipera dipſas,pedémque collo imponens,
Explebit animum crudeli plenum ira,
Tanquam adulteri,nec belli præmium
Æmula ſine gemitu vlciſcens.
Vocans autem non audientem dominum maritum,
Curram poſt tergum alis ſublata.
Pòſt catulus paternam noxam cędis perſequēs,
In viperæ inteſtinis manu ſua tinget enſem,
Malum piaculum gentile malo expians.
Meus deinde maritus , captiuæ dominus ſponſæ,
Iupiter à Spartanis argutis vocabitur,
Summos honores ab Oebali poſteris conſequens.
Iam nec mea inter homines obſcura gloria
Erit,obliterata obliuionis tenebris:
Sed mihi templum ædificabunt apud Salpes ripas
Dauniorum principes,Dardaníque oppidi
Incolæ paluſtribus aquis affines.
Virgines autem quū nuptiale declinare iugūm
Voluerint,ſponſos recuſantes
Hectorea ſuperbos coma,
Formæ præditos turpitudine, vel generis macula,
Meam vlnis amplectentur ſtatuam,
Remedium nuptiarum habituræ maximum,
Furiarum veſtem & faciei tincturam
Coloribus adeptæ medicatis.
Ab illis ego virgiferis mulieribus

Immortalis dea diu vocabor.
Luctum contrà multis mulieribus egenis
Virginum rurſus præbebo, quæ ducem
Inceſtum, Cypriæ prædonem deæ,
Diu gementes, in crudelem ſortem
Mittent puellas nuptiarum expertes.
O Larymna, Sperchee, Boagrie,
Cyne, Scarphea, Phalorias,
Vrbs Narycea, Thronitides
Locrenſes vici, Pyranthij ſaltus,
Totáque Hodœdocea Oilei domus:
Vos mearum cauſa nuptiarum impiarum
Pœnas Gygææ dabitis Agreſti deæ,
Millenario innuptas tempore
Sortis conſtitutionibus educantes virgines,
Quarum exequiis carens peregrinum peregrè ſepulcrum
Triſte maris æſtu diſſipabitur,
Quando ſterilibus membra ſarmentis comburens
Vulcanus, excutiet in mare cinerem
Perditæ ex collibus Traronis.
At aliæ nocte morituris pares
In Sithoniæ filiæ regiones peruenient,
Per occultas ſpeculantes ſemitas,
Donec ad Amphiræ confugiant ædem,
Precibus Robuſtam ſupplices adorantes:
Deæq; verrent ornando templum,
Aquiſque purgabunt, implacidæ iræ
Ciuium elapſæ. quiuis enim Troianorum

ῥαβδηφόροις γυναιξὶν αὐδηθήσομαι.
πένθος δὲ πολλαῖς παρθένων τητωμέναις
τεύξω γυναιξὶν αὖθις, αἳ στρατηλάτην
ἀθεσμόλεκτρον κύπριδος λῃστὴν θεᾶς
δαρὸν στένουσαι, κλῆρον εἰς ἀνάρσιον
πέμψουσι παῖδας ἐστερημένας γάμων.
λάρυμνα καὶ σπέρχειε, καὶ βοάγριε,
καὶ κῦνε, καὶ σκάρφεια, καὶ φαλωρειάς,
καὶ ναρύκειον ἄστυ, καὶ θρονίτιδες
λοκρῶν ἀγυιαὶ, καὶ πυράνθιοι νάπαι,
καὶ πᾶς ὀδοιδόκειος [f] ἰλέως δόμος, f ἰλίως
ὑμεῖς ἐμῶν ἕκατι δυσσεβῶν γάμων,
ποινὰς γυγαίᾳ [g] πίσσετ᾽ ἀγρίσκᾳ θεᾷ, g τίσετ᾽
τὸν χιλίωρον τὰς ἀνυμφεύτους χρόνον
πάλου βραβείαις γηροβοσκοῦσαι κόρας,
αἷς ἀκτέριστος ἐν ξένῃ ξέναις τάφος
ψάμμῳ κλύδωνος λυπρὸς [h] ἐκλυθήσεται, h ἐλκυσθήσεται
ὅταν [i] ἀκάρποις γυῖα συμφλέξας φυτοῖς i ἀκάρπου φυτοῦ
ἥφαιστος εἰς θάλασσαν [k] ἐκβράσσῃ σποδὸν, k ἐκβράσῃ
τῆς ἐκ λόφων τράρωνος ἐφθιτωμένης.
ἄλλαι δὲ νύκτωρ ταῖς θανουμέναις ἴσαι
σίθωνος εἰς θυγατρὸς ἵξονται γύας,
λαθραῖα κἀκκέλευθα παπταλώμεναι,
ἕως ἂν εἰστρέξωσιν ἀμφείρας δόμους
λιταῖς σθένειαν ἱκέτιδες γουνούμεναι,
θεᾶς δ᾽ ὀφελτρεύσουσι κοσμοῦσαι πέδον,
δρόσῳ τε φοιβάσουσιν, ἀστεργῆ χόλον
ἀστῶν φυγοῦσαι. πᾶς γὰρ ἰλιεὺς ἀνὴρ

κόρας δοκεύσει πέτρον ἐν χεροῖν ἔχων,
ἢ φάσγανον κελαινὸν, ἢ ταυροκτόνον
στερρὰν κύβηλιν, ἢ φαλακραῖον κλάδον,
μαιμῶν κορέσσαι χεῖρα διψῶσαν φόνου.
δῆμος δ' ἀνατεὶ τὸν κτανόντ' ἐπαινέσει,
τεθμὸν χαράξας τοὐπιλώβητον γένος.
ὦ μῆτερ ὦ δύσμητερ, οὐδὲ σὸν κλέος
ἄπυστον ἔσται, περσέως δὲ παρθένος
βριμὼ τρίμορφος θήσεταί σ' ἐπωπίδα
κλαγγαῖσι [l] ταρβήσουσαν ἐννύχοις βροτοὺς,
ὅσοι μεδούσης στρυμόνος Ζηρυνθίας
[m] δείκηλα μὴ * σέβουσι λαμπαδουχίαις,
θύσθλοις φεραίαν ἐξακεύμενοι θεάν.
[n] δ' ψευδήριον [n] τοι νησιωτικὸς στόνυξ
πάχυνος ἕξει σεμνὸν ἐξ ὀνειράτων,
ταῖς δεσποτείαις ὠλέναις ὠγκωμένον.
ῥέεθρον ἑλώρου πρόσθεν ἐκπεισμένης.
ὃς δὴ παρ' ἀκταῖς [o] τλήμονος ῥανεῖ χοὰς
τριαύχενος μάγιμα δειμαίνων θεᾶς,
λοισθῆρα πρῶτον οὕνεκα ῥίψας πέτρον
ᾅδῃ κελαινῶν θυμάτων ἀπάρξεται.
σὺ δ' ὦ ξυναίμων, πλεῖστον ἐξ ἐμῆς φρενὸς
στερχθεὶς, μελάθρων ἕρμα καὶ πάτρας ὅλης,
οὐκ εἰς κενὸν κρηπῖδα φοινίξεις φόνῳ
ταύρων, ἄνακτι τῷ ὀφίωνος θρόνων
πλείστας ἀπαρχὰς θυμάτων δωρούμενος,
ἀλλ' ἄξεταί σε πρὸς γενεθλίαν πλάκα
τὴν ἐξόχως γαιοῖσιν * ἐξυμνουμένην,

ὅπου

[l] ταρβήνουσαν & τερμύνουσαν

[m] δίκηλα

* σέβωσι

[o] τλήμονι

* ἐξυμνημένην

Puellas obſeruabit,ſaxum in manu tenens,
Vel enſem nigrum,vel tauricidam
Validam ſecurim , vel Phalacræum bacu-
lum,
Geſtiens manum ſitibundam cæde ſatiare.
Populus autem impunè homicidam lauda-
bit,
Lege proſcribens pernicioſam gentem.
O mater, infelix mater, ne tuum quidem
nomen
Erit ignobile:nam Perſei filia
Brimo Triformis te faciet canem,
Clangoribus territuram nocturnis homines,
Quicumque Strymonis reginæ Zerinthiæ
Statuam non colunt lampadum geſtationi-
bus,
Sacrificiis Pheream placantes deam.
Cenotaphium verò ſcopulus inſularis
Pachyni venerandum habebit,e ſomniis
Aggeſtum herilibus manibus:
Qui iuxta ripas miſeræ fundet libamina,
Ante fluenta Helori ſepultæ,
Triceruicis iram formidans deæ,
Quoniam primum lapidatorem projiciens la-
pidem,
Nigra Plutoni auſpicabitur ſacra.
Iam tu,frater,plurimum ex animo mihi
Dilecte,fulcrum ædium,totiúsque patriæ,
Non fruſtrà ſolum cæde cruentabis
Taurorum,regi thronorum Ophionis
Plurimas offerens victimarum primitias:
Sed in natalem te ducet terram,
Eximiè Græcis celebratam:

Vbi mater ipſum luctæ perita,
Priorem reginam iniiciens Tartaro,
Dolores exoluit occulti partus,
Pueriuoras effugiens coniugis
Epulas impias:nec ſatiauit cibo
Ventrem,vicarium deglutiens lapidem,
Faſciis membra vincientibus inuolutum,
Sepulcrum factus prolis centaurus crudelis.
In beatorum igitur inſulis habitabis, magnus
Heros,peſtiferarum vindex ſagittarum:
Quò te latus Ogygi populus,obtemperans
Oraculis Medici Lepſij Terminthei,
Ex Ophryneis ablatum ſepulcris
Feret,Calydni ad mœnia,terrámque Aonum,
Seruatorem,quum infeſtabuntur armato exercitu,
Populante regionem,Teneríque oracula.
Tuum denique nomen maximum, diis æquale,
Sacrificiis venerabuntur Thebanorum duces.
Veniet etiam Gnoſum & Gortynæ ad ædes
Mea miſeræ clades,totáque vaſtabitur
Principum domus. inquietus etenim
Piſcator biremem aget nauigans ratem,
Leucum agitaturus,regni cuſtodem,
Fallacibúsque odium dolis conciliaturus:
Qui neque liberis parcet,neque coniugi
Medæ uxori,exacerbatus animum,
Neque Cliſitheræ filiæ,cuius pater torum
Alumpo draconi ſpondebit acerbum:

ὅπου σφε μήτηρ ἡ πάλης ἐμπείραμος
τὴν πρόσθ' ἄνασσαν ἐμβαλοῦσα ταρτάρῳ
ὠδῖνας ἐξέλυσε λαθραίας γονῆς,
τὰς παιδοβρώτους ἐκφυγοῦσ' ὁμευνέτου
θοίνας ἀσέπτους. οὐδ' ἐπῄνεσεν βορᾷ
νηδὺν, τὸν ἀντίποινον ἐκλάψας πέτρον
ἐν γυιοκόλλοις σπαργάνοις[p] εἱλιγμένον
τύμβος γεγὼς κένταυρος ὠμόφρον σπορᾶς.
νήσοις μακάρων[q] ἐγκατοικήσεις μέγας
ἥρως ἀρωγὸς λοιμικῶν τοξευμάτων,
ὅπου σε πεισθεὶς ὠγύγου σπαρτὸς λεὼς
χρησμοῖς ἰάξου λεψίου[r] τερμινθέως
ἐξ ὀφρυνείων ἠρίων ἀνειρύσας
ἄξει καλύδνου τύρσιν ἀόνων τε γῆν
σωτῆρ', ὅταν κάμνωσιν ὁπλίτῃ στρατῷ
πέρθοντι χώραν, τὴν ἔρου τ' ἀνάκτορα.
κλέος δὲ σὸν μέγιστον ἐκτήνων πρόμοι
λοιβαῖσι κυδανοῦσιν ἀφθίτοις ἴσον.
ἥξει δὲ κνωσὸν κἀπὶ γόρτυνος δόμους
τοὐμὸν ταλαίνης πῆμα, πᾶς δ' ἀνάστατος
ἔσται στρατηγῶν οἶκος, οὐ γὰρ ἥσυχος
πορκεὺς δίκωπον σέλμα ναυστολῶν ἐλᾷ,
λεῦκον στροβήσων φύλακα τῆς μοναρχίας,
ψυδραῖσι τ' ἔχθραν μηχαναῖς ἀναπλέκων,
ὃς οὔτε τέκνων φείσετ', οὔτε συγγάμου
μήδας δάμαρτος ἠγριωμένος[s] φρένας,
οὐ κλεισιθήρας θυγατρὸς, ἧς πατὴρ λέχος
θρεπτῷ δράκοντι συγκατῄνεσε πικρόν.

p εἰλυμένον
q δ'
r ταρμινθέως
s σθένα

πάντας δ' ἀνάγνοις χερσὶν ἐν ναῷ κτενεῖ,
λώβαισιν αἰκισθέντας ἐγκαίου βόθρου.
γένους δὲ πάππων τῶν ἐμῶν αὖθις κλέος
μέγιστον αὐξήσουσιν ἄμναμοί ποτε,
αἰχμαῖς τὸ πρωτόλειον ἄραντες στέφος,
γῆς καὶ θαλάσσης σκῆπτρα καὶ μοναρχίαν
λαβόντες. οὐδ' ἄμνηστον ἀθλία πατρὶς
κῦδος μαρανθὲν ἐγκατακρύψεις ζόφῳ,
τοιούσδ' ἐμός τις σύγγονος λείψει διπλοῦς
[t] ῥώμη — σκύμνους λέοντας, ἔξοχον [t] ῥώμης γένος,
[v] χοιράδος. — ὁ καστνίας τε τῆς τε [v] χειράδος γόνος,
βουλαῖς ἄριστος, οὐδ' ὀνοστὸς ἐν μάχαις.
[x] ῥάχηλον — ὃς πρῶτα μὲν [x] ῥαίκηλον οἰκήσει μολών,
* κίσσου — *κισσοῦ παρ' αἰπὺν πρῶνα καὶ λαφυστίας
κερασφόρους γυναῖκας, ἐκ δ' ἀλμωνίας
[y] παλιμπλανήτην — [y] πάλιν πλανήτην δέξεται τυρσηνία
[z] λυγκεύς — [z] λιγγεύς τε θερμὸν ῥεῖθρον ἐκβράσσων ποτῶν.
[a] ἀγύλλης. — καὶ πῖσσ' [a] ἀγύλλης θ' αἱ πολύρρηνοι νάπαι.
σὺν δὲ σφι μίξει φίλιον ἐχθρὸς ὢν στρατὸν,
ὅρκοις κρατήσας καὶ λιταῖς γουνασμάτων
* νάνος, [b] ἐρεμνήσας — *ναῦος πλάναισι πάντ' [b] ἐρευνήσας μυχὸν
ἁλός τε καὶ γῆς. σὺν δὲ δίπτυχοι τόκοι
μυσῶν ἄνακτος, οὗ ποτ' οἰκουρὸς δόρυ
γνάμψει θέοινος, γυῖα συνδήσας λύγοις.
τάρχων τε καὶ τυρσηνὸς αἴθωνες λύκοι
τῶν ἡρακλείων ἐκγεγῶτες αἱμάτων.
ἔνθα τράπεζαν εἰδάτων πλήρη κιχὼν
τὴν ὕστερον βρωθεῖσαν ἐξ ὀπαόνων,

μνήμην

Sed omnes impijs manibus in Onceæ foueæ
Templo occidet, contumeliis affectos.
Gloriam porrò generis maiorum meorum
Maximam rurſus augebunt olim poſteri,
Haſtis erecta primarum corona partium,
Terræ marisque ſceptrum & imperium
Adepti: neque obſcuram, infelix patria,
Gloriam marceſcentem tenebris occultabis.
Tales meus quidam conſanguineus relinquet duos
Leunculos, eximiam Romæ ſtirpem,
Caſtniæ filius & Chœradis,
Conſilio optimus, nec ineptus bello:
Qui primùm Rhæcelum veniens habitabit
Apud altum Ciſſi montem, & Laphyſtias
Cornigeras mulieres. ex Halmopia verò
Rurſus erronem excipiet Tyrrhenia,
Lynceúsque calidum eijciens laticum flumen,
Et Piſa, ſaltúſque Agyllæ pecoroſi.
Cum illo deinde iunget amicum inimicus exercitum,
Iuramentis adigens & precibus geniculatis,
Nanus, erroribus omnes perſcrutatus angulos
Maris terræque: ſimul quoque gemini filii
Myſorum regis (cuius aliquando Latitans haſtam
Curuabit vini deus, crura viticibus colligans)
Tarchon & Tyrrhenus, lupi feruidi,
Herculeo prognati ſanguine:
Vbi menſam cibis plenam offendens,
Quam poſtea comederant ſocij,

In

In memoriam veterum redibit oraculorum,
Condétque in regione Aboriginum,
Vltra Latinos Dauniósque habitata,
Turres triginta, partus enumerans
Suis nigræ, quam ab Idæis collibus
Et ſedibus Dardaniis naui vehet,
Totidem porcellorum in partu nutricem:
Cuius etiam in vrbe vna ſimulacrum conſecra bit
Ære ſculptum & porculorum lactentium.
Extructo autem templo Myndiæ Pallenidi,
Penatum deorum intus collocabit ſimulacra,
Quæ ſanè, contemnens & vxorem & liberos,
Et poſſeſſionem aliam theſaurorum opimam,
Cum ſene patre pluris faciet,
Veſtibúsque inuoluet, quando bellicoſi canes
Omnem patriam ſimul diripientes ſorte,
Huic ſoli dabunt optionem ex ædibus
Sumendi quod velit, & auferendi pro prę mio.
Quapropter & ab inimicis iudicatus pietatis pleniſſimus,
Plurimum celebratam in bellis patriam
Per poſteros ædificabit, felicem
Arcem, altas iuxta Circæi ſiluas
Portúmque Argonis inclytum, Æeten magnum,
Phorcésque, Marſicæ paludis, latices,
Titonísque aquam ſub terram
Subeuntis in obſcuras hiatus profunditates,
Et Zoſterij promontorium, vbi virginis
Horrendum eſt Sibyllæ domicilium,

Cauo

μνήμην παλαιῶν λήψεται θεσπισμάτων.
κτίσει δὲ χώραν ἐν τόποις βορειγόνων
ὑπὲρ λατίνους δαυνίους τ' ᾠκισμένην,
πύργους τριάκοντ' ἐξαριθμήσας γονὰς
συὸς κελαινῆς, ἣν ἀπ' ἰδαίων λόφων
καὶ δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλώσεται
ἰσηρίθμων θρέπτειραν ἐν τόκοις κάπρων.
ἧς καὶ πόλει δείκηλον ἀνθήσει μιᾷ
χαλκῷ τυπώσας, καὶ τέκνων γλαγοτρόφων.
δείμας δὲ σηκὸν [c] μυνδίᾳ παλληνίδι,
πατρῷ' ἀγάλματ' ἐγκατοικιεῖ θεῶν,
ἃ δὴ παρώσας καὶ δάμαρτα καὶ τέκνα,
καὶ κτῆσιν ἄλλην ὀμπνίαν κειμηλίων,
σὺν τῷ γεραιῷ πατρὶ πρεσβειώσεται,
πέπλοις περισχὼν, ἦμος αἰχμηταὶ κύνες
τὰ πάντα πάτρας συλλαφύξαντες πάλῳ,
τούτῳ μόνῳ πόρωσιν αἵρεσιν, δόμων
λαβεῖν ὃ χρήζει, κἀπενέγκασθαι δάνος.
τῷ καὶ παρ' ἐχθροῖς δυσσεβέστατος κριθεὶς,
τὴν πλεῖστον ὑμνηθεῖσαν ἐν χάρμαις πάτραν
ἐν ὀψιτέκνοις ὀλβίαν δομήσεται
τύρσιν μακεδνὰς ἀμφὶ κιρκαίου νάπας,
ἀργοῦς τε κλεινὸν ὅρμον αἰήτην μέγαν,
λίμνης τε φόρκης μαρσιωνίδος ποτὰ,
τιτώνιόν τε χεῦμα, τοῦ κατὰ χθονὸς
δυόντος εἰς ἄφαντα κευθμῶνος βάθη.
ζωστηρίου τε κλιτὺν, ἔνθα παρθένου
στυγνὸν σιβύλλης ἐστὶν οἰκητήριον

c μωδίᾳ.

γρώνῳ

χρόνῳ βερέθρῳ συγκατηρεφὴς στέγης.
τοσαῦτα μὲν δύστλητα πείσονται κακὰ
[d] αἰστῶσαι. οἱ τὴν ἐμὴν μέλλοντες [d] αἰστῶσαι πάτραν.
[e] τῷ τί γὰρ ταλαίνῃ μητρὶ [e] τῇ προμηθέως
ξυνὸν πέφυκε, καὶ τροφῷ σαρπηδόνος,
ἃς πόντος ἕλλης, καὶ πέτραι συμπληγάδες,
καὶ σαλμυδησσὸς, καὶ κακόξεινος κλύδων
σκύθαισι γείτων καρτεροῖς εἴργει πάγοις,
* ἀκραιφνῆ μέσην λίμνην τε τέμνων τάναϊς * ἀκραιφνὴς μέσην
ῥείθροις ὁρίζει, προσφιλεστάτην βροτοῖς
[f] χίματλα [f] χίμετλα μαιώταισι θρηνοῦσι ποδῶν.
ὄλοιντο ναῦται πρῶτα καρνῖται κύνες,
οἳ τὴν βοῶπιν ταυροπάρθενον κόρην,
λέρνης ἀνηρείψαντο φορτηγοὶ λύκοι,
[g] πλάτιν περῶσι [g] πλάτιν πορεῦσαι κῆρα μεμφίτῃ πρόμῳ.
ἔχθρας δὲ πυρσὸν ἦραν ἠπείροις διπλαῖς.
αὖθις γὰρ ὕβριν τὴν βαρεῖαν ἁρπαγῆς
κούρητες ἀντίποινον ἰδαῖοι κάπροι
ζητοῦντες, αἰχμάλωτον ἤμπρευσαν πόριν
[h] τυπώματι ἐν ταυρομόρφῳ τράμπιδος [h] τυμπώματι
[i] σαραπτίαν [i] σαραπίαν δικταῖον εἰς ἀνάκτορον
δάμαρτα κρήτης ἀστέρῳ στρατηλάτῃ.
οὐδ᾽ οἵ γ᾽ ἀπηρκέσθησαν ἀντ᾽ ἴσων ἴσα
λαβόντες, ἀλλὰ κλῶπα σὺν τεύκρῳ στρατὸν
καὶ σὺν σκαμάνδρῳ θραυκίῳ φυτοσπόρῳ
εἰς βεβρύκων ἔστειλαν οἰκητήριον
σμίνθοισι δηρίσοντας, ὧν ἄπο σπορᾶς
ἐμοὺς γενάρχας ἐξέφυσε δάρδανος,

γήμας

Cauo antri barathro contectum.
Ac tot quidem intoleranda patientur mala,
Qui meam vaſtaturi ſunt patriam.
  Quid enim miſeræ Promethei matri
Et Sarpedonis genitrici commune fuit?
Quas Helleſpontus,& Symplegadum ſaxa,
Et Salmydiſſus,atque inhoſpitalis fluctus,
Scythis vicinus,firmis arcet rupibus,
Paludémque dirimens rapidus Tanais mediam,
Fluentis diſtinet,hominibus iucundiſſimam
Mæotiis,perniones pedum lugentibus.
Pereant nautæ primum Carnitæ canes,
Qui bouis præditam facie taurivirginem puellam
A Lerna aſportarunt,mercatores lupi,
Coniugem deducendam infelicem Memphitum duci:
Odiíque facem duabus extulêre continentibus.
Rurſus enim iniuriam grauem raptus
Mutuam Curetes Idæi apri
Perſequentes,captiuam traxerunt iuuencam
In tauriformi nauigii vaſe
Sarapeam Dictæam in palatium,
Vxorem ſtellato Cretæ imperatori.
Nec illi contenti fuerunt pro paribus paria
Accepiſſe : ſed raptorem exercitum cum Teucro,
Et cum genitore, Scamandro Cretenſi,
In Bebrycum regionem dimiſerunt
Cum muribus pugnaturos:ex quorum origine
Meos maiores procreauit Dardanus,

Ducta

Ducta Arisba Creſſa nobili puella.
Quin etiam ſecundos miſerunt rapaces lupos,
Regi vnum induto calceum furaturos vellus
Draconis cuſtodibus munitum excubiis:
Qui Cytæam veniens Liguſticam,
Et quadrinarem draconem ſopiens pharmacis,
Curuáque taurorum regens igniuomorum
Aratra, & in lebete corpus excoctus,
Non impunè cepit arietis vellus,
Sed voluntariam rapiens ouem
Fratricidam, filiorumq́; perditricem,
In loquacem impoſuit picam,
Vocem è tranſtris Chaonicis
Humanam emittentem, curſus peritam.
Rurſum qui è ſaxo calceos extraxerat,
Enſisq́; cingulum & gladium patris,
Phemij nepos, cui Scyrus ſepulcrum triſte
Ardua ſub præcipitiis deturbato
Iampridem ſeruat, inſepultos iactus,
Cum leone veniens initiato, qui bellicæ
Suxerat vberem Trophææ mammam deæ,
Fur balthei, rixam excitauit duplicem,
Tum zonam auferens, tum ex Themiſcyra
Sagittariam rapiens Orthoſiam:
Cuius ſorores, puellæ Neptunides,
Erin relinquentes, Lagmum, Telamum,
Et fluuium Thermodontis, Actæúmque montem,
Pœnas implacabiles rapinæ quærendo,

Vltra

γήμας ἀρίσβαν κρῆσσαν εὐγενῆ κόρην.
καὶ δεύτερον ἔπεμψαν ἅρπαγας λύκους
ταυρῷ μονοκρήπιδι κλέψοντας νάκην
δρακοντοφρούροις ἐσκεπασμένην σκοπαῖς.
ὃς εἰς κυταίαν τὴν λιγυστικὴν μολὼν,
καὶ τὸν τετράπνουν ὕδρον εὐνάσας θρόνοις,
καὶ γυῖα ταύρων βαστάσας πυριπνόων
ἄροτρα, καὶ λέβητι δαιτρευθεὶς δέμας,
οὐκ ἀσμένως ἔμαρψεν ἐρράου σκύτος,
ἀλλ᾽ αὐτόκλητον ἁρπάσας κεράϊδα,
τὴν γνωτοφόντιν καὶ τέκνων ἀλάστορα,
εἰς τὴν λάληθρον κίσσαν ἡρματίξατο
φθογγὴν *ἐδωλίων k χαωνικῶν ἄπο
βροτησίαν ἱεῖσαν ἔμπαιον δρόμων.
πάλιν δ᾽ ὁ πέρσας ἀσκέρας ἀνειρύσας
καὶ φασγάνου ζωστῆρα καὶ ξίφος πατρὸς,
ὁ φημίου παῖς, σκῦρος ᾧ λυγροὺς τάφους
κρημνῶν ἔνερθεν αἰγίλιψ ῥοιζουμένων
πάλαι δοκεύει τὰς ἀταρχύτους ῥιφὰς,
σὺν θηρὶ βλώξας τῷ σπάσαντι δηΐας
μύσῃ ζοπαίας μαστὸν εὔθηλον θεᾶς
ζωστηροκλέπτης, νεῖκος ὤρινεν διπλοῦν
στόρνην τ᾽ ἀμέρσας, καὶ θεμισκύρας ἄπο
τὴν l τοξόδαμνον νοσφίσας ὀρθωσίαν.
ἧς αἱ ξυναίμοι παρθένοι m νεπτουνίδες,
ἔρρον λιποῦσαι λάγμον, ἠδὲ τήλαμον
καὶ χεῦμα θερμώδοντος, ἀκταῖον τ᾽ ὄρος,
ποινὰς ἀθέλκτοις ἁρπαγῆς διζήμεναι,

* ἐδώλων
k χαονιτικῶν
l ϖ ξοδάμνον
m νεπτουνίδες.

ὑπὲρ κελαινὸν ἴστρον ἤλασαν σκύθας
ἵπποις, ὁμοκλήτειραν ἱεῖσαι βοὴν
γοργοῖσιν ἀμνάμοις τε τοῖς ἐρεχθέως.
καὶ πᾶσαν ἀκτὴν ἐξεπόρθησαν δορὶ,
τὰς μοψοπείους αἰθαλώσασαι γύας.
* πλάκας — πάππος δὲ θρήκης ἐμὸς αἰστώσας *πλάκα,
n ἐορδῶν & ἑορδῶν — χώραν τ' [n] ἐορδῶν καὶ γαλαδραῖον πέδον,
ὅροις ἔπηξεν ἀμφὶ πηνειοῦ ποτοῖς,
στερρὰν τραχήλῳ ζεῦγλαν ἀμφιθεὶς πέδαις,
* ἐκπρεπέστατος — ἀλκῇ νέανδρος *εὐπρεπέστατος γύοις,
ἤδ' αὖτε τούτων τάρροθον βοηλάτην
τὸν ἐξάπρυμνον στέρφος ἐγχλαινούμενον
στείλασα, λίστροις αἰπὺν ἤρειψεν πάγον,
τὸν ἡ παλίμφρων γοργὰς ἐν κλήροις θεῶν
καθιερῶσαι πημάτων ἀρχηγέτις.
αὖθις δὲ κίρκοι τμῶλον ἐκλελοιπότες,
κίμψοντε, καὶ χρυσεργὰ πακτωλοῦ ποτὰ,
καὶ χεῦμα λίμνης, ἔνθα τυφῶνος δάμαρ
κευθμῶνος αἰνόλεκτρον εὐδαίει μυχὸν,
ἄγυλλαν αὐσονῖτιν εἰσεκώμασαν,
δεινὴν λιγυστίνοισι, τοῖς τ' ἀφ' αἵματος
ῥίζαν γιγάντων σιθόνων κεκτημένοις,
λόγχης ἐν ὑσμίνῃσι μίξαντες πάλην,
εἷλον δὲ πίσσαν, καὶ δορύκτητον χθόνα
πᾶσαν κατειργάσαντο τὴν ὀμβρῶν πέλας,
καὶ σαλπίων βεβῶσαν ὀχθηρῶν πάγων.
° ἐγείρῃ — λοῖσθος δ' ° ἐγείρει χειμὸς ἀρχαίαν ἔριν,
πῦρ εὗδον ἤδη τὸ πρὶν ἐξάπτων φλογὶ,

Vltra nigrum Iſtrum Scythicas egerunt
Equas, bellicam emittentes vocem
Græcis, & Erechthei nepotibus:
Ac totam bello perdiderunt Atticam,
Mopſopias inflammantes regiones.
Pôſt auus meus Thraciæ vaſtans aruum,
Agrúmque Eordorum & Galadræum ſolum,
Terminos fixit circa Penei fluenta,
Forte collo iugum circumdans vinculis,
Viribus adoleſcens, nobiliſſimus generis.
At illa pro iſtis vindicem bubulcum
Sex habentem puppes, leonina chlamydatum
Mittens, altam ligonibus arcem eruit:
Quem Gorgas in deorum concilio mutata ſententia
Conſecrabit, cladium princeps.
Deinde accipitres Tmolum deſerentes,
Cimpſumq;, & auriflua Pactoli fluenta,
Ac fluxionem paludis, in qua Typhonis vxor
Cauernæ infauſto incubat angulo:
In Agyllam Italicam irruerunt,
Grauem cum Liguſtinis, & a ſanguine
Gigantum Sithoniorum ſtirpem ducentibus,
Belli conflictu miſcentes pugnam.
Ceperunt autem Piſam, captiuámque terram
Omnem ſubegerunt prope Vmbros ſitam,
Et Alpium collocatam ſuper turgidos colles.
Vltimus autem excitat antiquam torris litem,
Ignem iam ſopitum flamma redaccendens,

Poſtquam Pelaſgos vidit Rhyndaci fluminum
Laticem peregrinis tingentes vrnis.
Tum illa œſtro percita rurſus ulciſcens,
Tripla quadrupla rependet damna,
Vaſtans oppoſitum regionis litus.
Primus quidem veniet Iouis Laperſij
Cognominis Iupiter: qui accedens Deſcenſor,
Cuncta flumine inflammabit hoſtium ſtabula:
Quocum moriar,& apud inferos verſans,
Reliqua audiam hæc, quæ nunc ſum dictura.
Secundus,occiſi in retibus,
Muti piſcis ritu filius,
Comburet externam regionem,vbi venerit
Ex oraculo Medici multilingui cum exercitu.
Tertius,regis lignatoris filius,
Figulam virginem Mileſiam
Inducens ad glebam maceratam
Aqua præbendum indigenti dono,
Ad imprimendum chartæ manus ſigillum,
Montanum Phthirorum condet imperium,
Primo Mercenario Care deſtructo exercitu:
Quando puella meretrix in pudendum
Probra latrans,ſtudebit nuptias
In ſponſalibus barbarorum lupanaribus celebrare.
Quarti demum ex ſtirpe Dymantęa,
Lacmonij,Cytinæi,Codrij:
Qui Thingrum incolent,Satniumq; montem,
Et margineam peninſulam eius,qui olim
Deæ

ἐπεὶ πελασγοὺς εἶδε ῥυνδακοῦ ποτῶν
κρωσσοῖσιν ὀθνείοισι βάψαντας γάνος.
ἤδη δ' αὖτις οἰστρήσασα τιμωρουμένη,
τριπλᾶς τετραπλᾶς ἀντιτίσεται βλάβας,
πορθοῦσα χώρας ἀντίπορθμον ἠόνα.
πρῶτος μὲν ἥξει ζηνὶ τῷ λαπερσίῳ
ὁμώνυμος ζεύς, ὃς καταιβάτης μολὼν
σκηπτῷ πυρώσει πάντα δυσμενῶν σταθμά,
σὺν ᾧ θανοῦμαι, κἂν νεκροῖς στρωφωμένη
τὰ λοιπ' ἀκούσω ταῦθ', ἃ νῦν μέλλω θροεῖν.
ὁ δεύτερος δὲ τοῦ πεφασμένου κέλωρ
ἐν ἀμφιβλήστροις, ἔλλοπος μυὸς δίκην.
καταιθαλώσει γαῖαν ὀθνείαν μολὼν,
χρησμοῖς ἰαοῦ σὺν πολυγλώσσῳ στρατῷ.
τρίτος δ' ἄνακτος τοῦ δρυηκόπου γόνος
τὴν τευχοπλάστιν παρθένον βραγχησίαν
παραιολίξας, βῶλον ἐμπεφυρμένην
νασμοῖς ὀρέξαι τῷ κεχρημένῳ δάνος,
σφραγίδα δέλτῳ δακτύλων ἐφαρμόσαι
φθειρῶν ὀρείαν [p] στήσεται μοναρχίαν,
τὸν πρωτόμυθον [q] καραδηώσας στρατὸν,
ὅταν κόρη [r] κασωρὶς εἰς ἐπείσιον
χλούνην ὑλακτήσασα κνηκάσῃ γάμους
νυμφεῖα πρὸς [s] κηλωστὰ καρβανῶν τρέχειν.
οἳ δ' αὖ τέταρτοι τῆς δυμαντείου σπορᾶς,
λακμώνιοί τε καὶ κυτιναῖοι κόδροι.
οἳ [t] θίγρον οἰκήσουσι, σάτνιόν τ' ὄρος,
καὶ χερσόνησον τοῦ πάλαι λικτηρίαν

p νάσεται.
q κάρα δηώσας
r κασωρὶς
s κηλωστὰ
t θρίγγον & θίβρος

θεᾷ κυβείτᾳ πάμπαν ἐζυγημένους,
τῆς παντομόρφου Βασσάρας λαμπουρίδος
Τοκῆος, ἥτ' ἀλφαῖσι ταῖς καθ' ἡμέραν
βουπεῖναν ἀλθαίνεσκεν ἀκμαίαν πατρὸς
ὀθνεῖα γατομοῦντος αἴθωνος πτερά.
ὁ φρὺξ δ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρούμενος
πάλιν πιθήκων αὐτοπορθήσει χθόνα
τοῦ νεκροτάγου τὰς ἀθωπεύτους δίκας
φθιτοῖσι ῥηβδεύοντος ἀστεργεῖ τρόπῳ.
ὃς δή ποτ' ἀμφώδοντος ἐξ ἄκρων λοβῶν
φθέρσας κύφελλα καλλυνεῖ παρωτίδας,
δάπταις πιτύσκων αἱμοπώτησιν φόβον.
τῷ πᾶσα φλέγρας αἶα δουλωθήσεται,
θραμβουσία τε δειράς, ἥτ' ἐπάκτιος
στόρθυγξ τίτωνος, αἵτε σιθόνων πλάκες,
παλληνία τ' ἄρουρα, τὴν ὁ βούκερως
βρύχων λιπαίνει γηγενῶν ὑπηρέτης.
ἀπάρξεται πολλῶν δ' ἐναλλὰξ πημάτων ἀμείψεται
κανδαῖος. κανδαῦλος ἢ μάμερτος. ἢ τί χρὴ καλεῖν
τὸν αἱμοφύρτοις ἐστιώμενον μάχαις.
μὴν οὐ μὰν ὑπείξει γ' οἱ προμηθέως τοκάς,
ἀλλ' αὐτὶ παίδων περσέως ἕνα σπορᾶς
στελεῖ γίγαντα, τῷ θάλασσα μὲν βατὴ
πεζῷ ποτ' ἔσται, γῆ δὲ ναυσθλωθήσεται
ῥήσσοντι πηδοῖς χέρσον. οἱ δὲ λαφρίας
οἶκοι μαμέρσας ἠθαλωμένοι φλογὶ
σὺν καλίνοισι τειχέων προβλήμασι
τῆς χρησμολέσχου τὴν αἰτιάσονται βλάβης

ψαίνυθος

Deæ Curitæ omnino fuit inuiſus,
Omniformis meretricis vulpeculæ
Pater, quæ quæſtibus quotidianis
Immenſam fouebat genitoris famem,
Externas arantis Æthonis extremitates.
Phryx autem ſororis perſequens cædem,
Nutricem rurſum perdet viciſſim terram
Mortuorum præſidis, incorrupta iura
Vmbris dicentis ſeueris moribus:
Qui olim aſini à ſummis anſis
Abſcindens aures, decorabit tempora
Muſcis incutiendo ſanguiſorbis metum:
Cui tota Phlegræ terra ſubiugabitur,
Thrambuſiúsque vertex, & litorale
Cacumen Titonis, & Sithonum campi,
Aruúmque Pallenium, quod corniger
Bruchon fecundat, gigantum miniſter.
Multas porrò viciſſim clades auſpicabitur
Candæus vel Mauors, aut quodcumque decet
Appellare cruentis paſtum præliis.
Nec tamen cedet Epimethei mater,
Sed pro cunctis quendam de Perſei progenie
Mittet gigantem, cui mare quidem peruium
Pediti erit, terra verò nauigabitur
Sulcanti remis agros. at Laphriæ
Ædes Mauortiæ flamma combuſtæ
Cum ligneis murorum propugnaculis,
Vatem accuſabunt damni,

Falſa vaticinantem Plutonis famulum.
Exercitu autē intractabili omnis deuorabitur
Corticoſum exuens duplicem librum
Fructifera arbos, & agreſtis in montibus virens:
Omnis quoque fluuiorum exareſcet unda
Affatim nigram ſitim humectantium:
Nubes etiam ſagittarum procul emiſſarum
Supra caput ſtabunt, ac tanquam caligo,
Vmbra Solem teget, hebetans lucem.
Paulùlum verò poſtquam floruerit, inſtar roſæ Locrenſis,
Et omnia velut aridam ſpicam combuſſerit,
Poſterius renauigantem experietur fugam,
Turrim fagineam, ſicut crepuſculum
Puella tenebroſum, territa
Enſe æneo, propè ſpeculans.
Multa denique certamina, cædéſque mediæ
Diſſoluent virorum luctas, partim in terra,
De grauibus imperiis contendentium,
Partim in dorſis aratis terræ:
Donec graue ſopiet acer bellum
Ab Æaco Dardanóque progenitus,
Theſprotius ſimul & Chaladræus leo,
Præcipitémque cognatorum totam euertens domum,
Coget meticuloſos Argiuos proceres
Adulari Chaladræo duci lupo,
Et ſceptra præbere antiqui imperij:
Cum quo poſt ætatem ſextam conſanguineorum meorum
Quidam luctator belli certamen conſerens,
Marisq;

ψαίνυθα θεαπίζοντα πλούτωνος λάτριν.
στρατῷ δ' ἀμίκτῳ, πᾶσα μὲν βεβρωθήσεται
φλοιῶτιν ἐνδυθεῖσα δίπλακα σκέπην
καρποτρόφος δρῦς, [a] ἀγρία τ' ὀρειθαλής. — [a] ἀγρίας
ἅπας δ' ἀναύρων νασμὸς αὐανθήσεται
χανδὸν κελαινὴν δίψαν αἰονουμένων.
κύφελλα δ' ἰῶν τηλόθεν ῥοιζουμένων
ὑπὲρ κάρα στήσουσι, κιμμερὸς θ' ὅπως
σκιὰ καλύψει πέῤῥαν ἀμβλυώων σέλας.
λοκρὸν δ' ὁποῖα παῦρον ἀνθήσας ῥόδον,
καὶ πάντα φλέξας ὥστε κάγκανον στάχυν,
[b] αὖθις παλιμπλώτοιο γεύσεται φυγῆς, — [b] αὖτις
μόσσυνα φηγότευκτον, ὡς λυκοψίαν
κόρη κνεφαίαν ἄγχι παμφαλώμενος,
χαλκηλάτῳ κνώδοντι δειματουμένη.
πολλοὶ δ' ἀγῶνες καὶ φόνοι μεταίχμιοι
λύσουσιν ἀνδρῶν, οἳ μὲν ἐν γαίᾳ πάλας
δυνᾶσιν ἀρχῆς ἀμφιδηριωμένων,
οἳ δ' ἐν μεταφρένοισι βουστρόφοις χθονὸς,
ἕως ἂν αἴθων εὐνάσῃ βαρὺν κλόνον,
ἀπ' αἰακοῦ τε κἀπὸ δαρδάνου γεγὼς
θεσπρωτὸς ἄμφω καὶ [c] χαραδραῖος λέων, — [c] χαλανδραῖος & χαλαστραῖος
πρηνῆ θ' ὁμαίμων πάντα κυπώσας δόμον,
ἀναγκάσει πτήξαντας [d] ἀργείων πρόμους, — [d] ἀκταίων
σῆναι [e] χαράδρης τὸν στρατηλάτην λύκον, — [e] γαλάδρης
καὶ σκῆπτρ' ὀρέξαι τῆς πάλαι μοναρχίας.
ᾧ δὴ μεθ' ἕκτην γένναν αὐθαίμων ἐμὸς
εἷς τις παλαιστὴς συμβαλὼν ἀλκὴν δορὸς

πόντου τε καὶ γῆς, κεἰς διαλλαγὰς μολὼν,
πρέσβιστος ἐν φίλοισιν ὑμνηθήσεται,
σκύλων ἀπαρχὰς τὰς δορυκτήτους λαβών.
τί μακρὰ τλήμων εἰς ἀνηκόους πέτρας,
εἰς κῦμα κωφὸν, εἰς νάπας δυσπλήτιδας
βάζω, κενὸν ψάλλουσα μάστακος κρότον;

f γὰρ ἡμῶν.
πίστιν [f] λόγων γὰρ λεψιεὺς ἐνόσφισε,
*ψευδηείοις φήμαισιν ἐγχρίσας ἔπη,
καὶ θεσφάτων πρόμαντιν ἀψευδῆ φρένιν,
λέκτρων στερηθεὶς, ὧν *ἐκάλχαινεν τυχεῖν.
θήσει δ' ἀληθῆ. σὺν κακῷ δέ τις μαθὼν,
ὅτ' οὐδὲν [g] ἔσται μῆχος ὠφελεῖν πάτραν,
τὴν φοιβόληπτον αἰνέσει χελιδόνα.

* ψευδηγόροις: quam ſcripturam veram puto.
* ἐχάλκαινε

g ἐστι

[h] τόσ' ηὐγόρευε, καὶ παλίσσυτος ποσὶν
ἔβαινεν εἱρκτῆς ἐντός. ἐν δὲ καρδίᾳ
σειρῆνος [i] ἐστέναξε λοίσθιον μέλος,
κλάρου μιμαλλὼν, ἢ μελαγκραίρας κόπις,
νησοῦς θυγατρὸς, ἢ τι [k] φίκειον τέρας,
ἑλικτὰ κωτίλλουσα δυσφράστως ἔπη.
ἐγὼ δὲ λοξὸν ἦλθον ἀγγέλλων ἄναξ
σοὶ τόνδε μῦθον παρθένου φοιβαστρίας.
ἐπεί μ' ἔταξας φύλακα λαΐνου στέγης
καὶ πάντα φράζειν κἀναπεμπάζειν λόγον
ἐτητύμως ἄψορρον [l] ὄτρυνας τρέχειν.
δαίμων δὲ φήμας ἐς τὸ λῷον ἐκδραμεῖν
τεύξειεν, ὅσπερ σῶν προκήδεται θρόνων,
σώζων παλαιὰν Βεβρύκων παγκληρίαν.

h τόσσ'
i ἐστάλαξε.
k σφίκειον
l ὤτρυνας al. ἐτρύνας

ΤΕΛΟΣ.

Maríſque ac terræ ad compoſitiones perdu-
ctus,
Summus amicorum celebrabitur,
Spoliorum primitias haſta partas accipiens.
Quid multa, miſera, ad ſurda ſaxa,
Vndáſque non audientes, & rupes aſperas
Loquor, inanem ciens oris ſtrepitum?
Fidem enim nobis Lepſieus abſtulit,
Falſis rumoribus inducens dicta,
Et oraculorum diuinatricem veracem ſcien-
tiam,
Concubitu priuatus, quo cupiebat potiri.
Faciet autem vera. cum damno tamen diſcens
aliquis,
Quũ nullum erit remedium iuuandi patriam,
Fatidicam laudabit hirundinem.
Tantum eſt loquuta, quum retrograda pedi-
bus
Aſcendit intra carcerem, Sirenium
In corde gemens poſtremum melos
Claria Mimallon, vel Melancræræ interpres
Neſonis filiæ, vel aliquod Phiceum mon-
ſtrum,
Contorta loquens obſcurè verba.
C æterùm ego obliquum veni, Rex, hunc tibi
A nnunciatum ſermonem virginis Phœbadis:
N am ſtatuiſti me cuſtodem lapideæ domus,
T otósque dicere ac recenſere ſermones
E uidenter reuerſum iuſſiſti nuncium.
R eſponſa verò Deus in melius verti
V elit, qui tua procurat ſolia,
S eruans vetuſtam hæreditatem Bebrycum.

FINIS.

IN LYCOPHRONIS CASSANDRAM ANNOTATIONES GVLIELMI Canteri Vltraiectini.

1 DICAM *omnia clarè.*] Duæ introducuntur in hoc poëmate perſonæ: altera Nuncij narrantis, Priami regis auſcultantis altera. Vt enim ſolent in dramatibus ea, quæ commodè nequeunt in ſcenam proferri, per nuncios, teſtes oculatos, exponi: ita hic nuncius Caſſandræ in carcerem concluſæ appoſitus fingitur, qui eius verba ſubauſcultaret, atque ad Priamum referret. Is nunc igitur, tamquàm à Priamo de verbis à Caſſandra prolatis interrogatus eſſet, vt ex fine libri liquet, attentione primùm & beneuolentia ſibi comparata, oracula deinde Caſſandræ per Mimeſin, oratione recta, quam vocant, enarrat. Quod autem ad prima hęc, *Dicam omnia, &c.* attinet, in iis imitatur Lycophron Homericum illud, *τοὶ γὰρ ἐγώ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.*

3 *Modeſta.*] ſiue modeſtè. ſimile habes infrà,

—— οὐ γὰρ ἥσυχος
πορκοῦς δίκωπον σέλμα ναυστολῶν ἐλᾷ.

Ceterùm inter alia horum ſigna, qui numine ſunt afflati, recenſetur etiam illud, quòd magno cum clamore confuſóque tumultuantur. vnde eſt illud Lucani de quadam, quæ enthuſiaſmum ſimulabat,

—— ſub pectore ficta quieto
Verba refert, nullo confuſæ murmure vocis
Inſtinctam ſacro mentem teſtata furore. & poſtea,
—— non rupta trementi
Verba ſono, nec vox antri complere capacis
Sufficiens ſpacium. ——

4 *Varium.*] propter oracula varia & obliqua, quæ ex

orec

ore prodibant.

6 *Lauriuoro.*] fatidico. Lauri enim vis & proprietas multum putatur ad vaticinandum conducere. quo factum eſt, vt ea vates coronari veſcíque conſueuerint, quũ erant oracula daturi, ſicut & poëtæ verſus facturi caput coronabant. huc alluſum eſt à Tibullo,

—— ſic vſque ſacras innoxia lauros Veſcar.

cui conſentaneum eſt, quod Euripides Caſſandram dixit χλωρηκόμῳ στεφάνῳ δάφνας κοσμηθεῖσαν, ὅταν θεοῦ παντόσωμοι πνεύσωσ' ἀνάγκαι. ac videtur hoc epitheton è Sophoclis Caſſandra ſumtum, de qua hunc verſum citãt grammatici, δαφνηφάγον ὀδόντα πρίετο στόμα.

Fabula Daphnes in laurum conuerſæ, omnibus eſt nota. quare nos in his & ſimilibus explicãdis ſtudio breuiores erimus.

7 *Nigræ.*] obſcuræ, idq; propter ænigmata, quæ vulgata ſunt. Caſſandram autem obſcurè loquentem introducit Lycophron, vt decoro conſulat. alioqui tanta dictionis & vocũ obſcuritas in bono poëta, quemadmodum declarat Ariſtoteles, vix ferri poſſet.

9 *Audias.*] Sic Atticos ſolere corã viris magnis loqui, omiſſa imperandi ruſticitate, tradunt Græci.

9 *Reputans.*] Sic Homerus, —— καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων. Tranſcurrendi verbum à curſu pedum ad mentis agitationem tranſlatum eſt.

12 *Itinere.*] Iter facere heic metaphoricè eſt auſcultare, & audita perpendere: quemadmodum & curſus pro narratione ponitur. ſic apud Eurip. Tireſias,

ἄκουε δή νυν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν.

13 *Ego verò.*] A curſu ſtadiorum tranſlatio. Funem vocat, quo carceres erãt obducti, teſte Pauſania Eliac. β. quem vide. Obliqua verba, dicit obſcura Caſſandræ oracula.

16 *Fagij.*] montis, ad Oceanum orientalem ſiti, & à fagis dicti. ad eius radices eſt Cerne inſula, quam nõnulli Hiberniam putant, & ἱέρνην Strabonis. Hanno quoque in Itinerario ſuo κέρνην recenſet, νῆσον μικρὰν, κατ' αὐτὸ καρχηδόνος κειμένην. Iam Tithonus eſt Auroræ cõcubinus. idem vocatur paternus Priami frater, quòd Tithonum ex Rheone, Priamum ex Leucippe procreauerit Laomedon. quíq; heic ἀμφιμήτριος, is alibi ἀμφιμήτωρ.

μήτωρ, & *ἀμφίγυος* ſeu *ἀμφίσγυος* vocatur.

20 *Tranquillos.*] ab effectu. Nautas dicit eos, qui cũ Paride profecturi in Græciam erant.

22 *Virgicidam Thetim.*] Per hoc, mare: per illud, Helleſpontiacum intellige, in quo Helle virgo perijt. Nazianzenus Theologus alicubi *παρθενικὸν πέλαγος* dixit.

23 *Iulipedes.*] Iulus, qui & *ὄνισκος*, vermis eſt multipes: cum quo nauem Paridis comparat, quòd ea remis, ut ille pedibus, abundaret.

24 *Phalacræa filiæ.*] naues. nam ex arboribus Phalacræ, quod eſt unum de quatuor Idæ promontoriis, fabricatæ erant. Simili venuſtate dixit Horatius,

Siluæ filia nobilis:

& Varro Marcipore, *Phrenetici Septentrionum filij:* quum de ventis loqueretur. Naues etiam ciconipelles vocat, quòd inſtar ciconiarum partim albæ ſint, ratione velorum: partim nigræ, ſi naues ipſas conſideres.

25 *Calydnas.*] inſulas duas Troianas, de quibus lib. 13. Strabo. Albas alas dicit remos recens politos. Eſſe porrò alas nauium, remos, non, ut quidam putarunt, vela, docet Homerus Odyſſea,

οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τάτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.

Simili quoque figura dixit Poëta remigium alarum: & Propertius,

——claſſis centenis remigat alis.

Admonet præterea Pollux, extremas remorum partes *πτερὰ* & *ταρσοὺς* dici. Cur denique alæ nauium remi dicantur, nemo dubitabit, qui quidem remigationem ipſam æqualiter procedentem inſpexerit. tum namque ſublati & demiſſi remi, auium ſpeciem in aëre volantium, & alas eodẽ agitantium modo prorſus referunt.

27 *Septemtrionalibus.*] Septemtrionis. phraſis eſt Homerica, vt quum ait,

νεσφορέῃ παρὰ νηὶ παλαιγενέος βασιλῆος:

nempe quum *ἀπὸ κτητικοῦ ὀνόματος ἀναλυθέντος ποιεῖται γενικὴ σύνταξις*, ut inquit Euſtathius.

29 *Ates vaccinagis collibus.*] Colles Troianos intelligit, in quibus turris erat, Caſſandræ carcer. Nominum origo hinc profluxit. Quum Dardanus è Samothracia in oppoſitam continentem profectus, vrbem ibi vellet

extruere,prohibitus eſt oraculi voce, quæ omnibus eũ locum habitaturis ἄτην, id eſt calamitatem & perniciem inſtare præmonebat. itaque appellati ſunt Ates colles, & ἀπολόφος vna voce, ſi Phauorino credimus. Poſtea Ilus oraculo accepto,ut vaccã ſequutus, vbi illa primum procumberet,illic vrbẽ conderet,ad Ates colles deuenit (qui heic ideo vacciuagi vocantur,à vacca ad illos vſque euagata)& Ilium ibidem poſuit.

31 *Nutrix.*] patria,nempe Troia.ſic in epigrammatibus Chreſtodorus,

Δαρδανίην ξύμπασαν ἐληΐσσαντο τιθήνην. id eſt,

Dardaniam totam nutricem ſunt populati.

Catullus patriam genitricem in Galliambo dixit.

32 *Nauibus.*] Hercules ob denegatos equos, à Laomedonte ſibi promiſſos, Troiam expugnauit.eum trinoctem vocat,quia,vt inquit Propertius,

Iuppiter Alcmenæ geminas requieuerat arctos.

34 *Tritonis.*] Neptuni,cuius canem vocat cetum,qui à Neptuno in agrum Troianum erat immiſſus. Eum Hercules interfecturus, totus à bellua fuit abſorptus: cuius inteſtina quum deinde in ventre diſſecuiſſet,poſtea,mortuo ceto, viuus exiit, capillis tantùm amiſſis, quos nimius belluini ſtomachi calor decoxerat.

34 *Aſper.*] Canes enim, & piſces omnes carniuori aſperos & ſerratos,non continuos,habent dentes:vnde & καρχαρόδοντες nuncupantur.

35 *Ambuſtus.*] calore ceti interno. Calidum cãpum vocat ceti ventrem; quem etiam ollam appellat ignis expertem: ſiquidem interno calore fouetur. aliter Heſiodus ἄπυρον οἶκον dixit mare.

38 *Infanticida.*] Vide Senecam Hercule Furent.& alios, qui Herculis hiſtoriam expoſuerunt latiſſimè, in his Diodorum Siculum. Alteram matrem dicit Iunonem,nouercam Herculis:quam ille, quũ Neleo opem ferret,vulnerauit,quanquam diuinitas vulneribus non ſolet eſſe obnoxia. Hiſtoriam habet Homerus Iliad.ε.

41 *Patris Luctatoris.*] Iouis,qui cum Hercule Olympicum certamen inſtituente luctatus eſt, & ex eo Luctator dictus. Sequentia verba tria geſtum exprimunt luctantium, qui ſeſe mutuò comprehendere ſolent, & conſtringere,id vno verbo Græci dicunt διαλαβεῖν.

Saturni

42 *Saturni collem.*] Olympum, qui antea Saturnius collis dicebatur. ſolebant enim olim loca omnia ſublimia Saturno dicari. Pindarus Olympiis de Hercule, καὶ πάγον κρόνου προσεφθέγξατο. Similiter in Bibliis qui dicantur montes Dei, non eſt obſcurum.

43 *Iſcheni.*] qui quum pro ciuibus ſuis ſe deuouiſſet, in ſtadio ſepultus eſt ad metam. Quidam heic malunt ὠλένου legere, cuius viri meminit Pauſanias, quum de Taraxippis loquitur. Ponitur autem per Synecdochen meta pro toto ſtadio.

43 *Equos turbans.*] Hinc ſolēt ea loca Taraxippi vocari, quòd eò venientes equi terreantur. ἔδοξεν οὖν τοῖς ἠλείοις, inquit alicubi Dio, ὡς δαιμονίου τινὸς ὄντος, ἱδρύσασθαι βωμὸν ποσειδῶνος. καὶ τὸ λοιπὸν φασὶν γεγονέναι τὸν τόπον ἀσφαλῆ.

44 *Italici.*] Siculi, quod eſt prope Rhegium. nam & Eurip. ait,

—— ἢ τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον.

Sæuam canem dicit Scyllam, Phorci filiam, quæ quum Herculi tauros Geryonios abſtuliſſet, ab eo fuit occiſa. eam deinde Phorcus combuſtam ritu veterum, reſuſcitauit, vt fieret ἀθάνατον κακὸν, purgata per ignem fæce terreſtri: quale quiddam in Pelia & Hercule apud Ouid. in Achille apud Apollonium repræſentatur. Huc pertinet poëma Virgilij, Ciris.

46 *Supra ſcopulum*] Expreſſit Homericum carmen Odyſſ. μ.

αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα· id eſt,
Illic piſcatur ſcopulos circum vndique rimans.

Proſerpinam dicit fatum ſeu mortem, quam Scylla, quum immortalis eſſet, non timebat.

50 *Dolo inermi.*] veneno, quo Neſſus centaurus Herculi mortem procurauit. hiſtoriam totam elegantiſſimè Sophocles Trachiniis tractauit, vbi ſic inter cetera Hercules ipſe:

ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
ἀλλ' ὅστις ἅδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλει.

quæ nos raptim ſic vertimus:

Nam Dius olim mi pater prædixerat,
Viuente dextra corruturum nullius,

Sed

Sed inferum qui mortuus foret incola.

51 *Salutato.*] Hoc vel de Neſſo poteſt intelligi, ſi legas δεξιούμενος, qui iampridẽ erat mortuus, antequàm ipſius opera Hercules periret: vel de Hercule ipſo, ſi alteram ſequare lectionem, qui iam antè ad inferos venerat, Cerberum ablaturus. Quam enim adfert interpretationem tertiam Scholiaſtes de Plutone ab Hercule vulnerato, & iaculis tanquam epulis excepto, ea nimis dura videtur.

53 *Aeacidinis.*] Vocabulo ſum vſus Plautino. Tria autem heic ponit Poëta, ſine quibus in caſtra Græcorũ aduectis nõ poterat, vt ferebant oracula, Troia capi: oſſa Pelopis (quibus tamen quidam Rheſi equos ſubſtituũt,) Neoptolemum Achillis F. & ſagittas Herculis, quæ penes Philocteten erãt. His ergo tribus (quãquam alia tria ponit Plautus Bacchidibus) Ilij perdendi cauſam tribuit. Per manus Aeacidinas primùm Neoptolemum ſeu Pyrrhum intellige, Æaci pronepotem.

53 *Pelopis.*] Filij Tantali, inquit Poëta. Ego *Pelopis*, quod idem valet, expoſui, quo ſenſus eſſet facilior. Letrina eſt Elidis vrbs, abſque diphthongo ſcribenda, vt patet ex verſu paulo pòſt ſequente,

ἔστειλ' ἐρεχθεὺς ἐς λετριναίας γύας.

Pauſanias quoque Letrinos vocat.

54 *Deuorati.*] quũ à patre Tantalo coctus, Diis ad epulandum propoſitus eſt. Reliquias ignis dicit oſſa ex rogo ſeruata, de quibus quidem Palladium fertur extructum fuiſſe.

Elide ſolebat oſtendi Pelopis coſta, quam eburneam affirmabant:

Plin. lib. 28. cap. 4. eam in itinere ſubmerſam, quum Troiam deferretur, tradit Pauſanias.

56 *Teutari.*] Scythæ, qui fuit Amphitryonis bubulcus, Herculémque & iaculandi artem docuit, & ſagittis donauit: quamuis hoc Homerus ac Theocritus Euryto tribuant. Iam phraſis hæc ſimilis eſt ei, quæ præceſſit in verſu,

ἀπαρκτίαις πτερνιστῆρος αἴθωνος πνοαῖς.

57 *Vxor.*] Oenone, quam Paris ante Helenam duxerat, vt patet ex Ouidij epiſtola Oenones ad Paridem.

Eam Clemens Alexandrinus lib. Stromatum primo inter vates recenſet, his verbis: ἕλενος ἤδη καὶ λαοκόων καὶ οἰνώνη καὶ βρῆνος ἐν ἰλίῳ. vbi ſanè putarim legendum vno verbo κεβρῆνος. fuit enim Oenone Cebrenis F. Ceterùm quod heic adfert Scholiaſtes de Corytho, Oenones F. qui Græcis dux fuerit Troiam nauigantibus, probare non poſſum, quum præſertim nullo nitatur teſtimonio. exiſtimarim potius hæc de Heleno vate, Priami F. eſſe intelligenda: qui, ut ex Calabro conſtat, odio in Troianos & Alexandrũ concepto, ad Græcos transfugit, vt ſcribunt Orpheus ac Tryphiodorus, illíſque tum oracula de Troia capienda expoſuit, quod teſtatur etiam Sophocles Philoctete, tum adiutor fuit vnà cum Antenore, vt Palladium furtim auferrent. in quibus quidem perpetrãdis Oenones quoque operam interceſſiſſe, ſit veriſimile. Heleno porrò ob hanc operam Græcis præſtitam, libertatem primùm, deinde etiam Neoptolemi regnum ex parte obtigiſſe, docet Virgilius tertio.

60 *Nuptiarum.*] Helenæ, quam Paris, Oenone relicta, pro vxore habebat.

61 *At ipſa.*] Quum Paris à Philoctete vulneratus, ad Oenonem confugiſſet, quam ſciebat medicinæ peritam eſſe (vt teſtatur etiam Ouidius) ſanari tamen non potuit, quòd eſſent Herculis tela, quib. ipſe vulneratus fuerat, letalia. Sic ergo mortuo Paride, Oenone mox, præ nimio mariti deſiderio, mortem ſibi conſciuit, atque è turri ſe in rogum Paridis præcipitauit.

63 *Gigantiperdu.*] quibus olim Hercules gigantes Thraces cum Ioue belligerantes confecerat. Aduerſarium dicit Philoctetem. Hiſtoriam tradit Calaber lib. 10.

69 *Sepulcra.*] Multitudinis numerus pro ſingulari. Dardanum autem intelligit, ex Electra Atlantis F. & Ioue prognatum, cuius ſepulcrum ad Troiam erat.

70 *Natatoris.*] quia diluuij Deucalionei tempore, vt ſequitur, è Samothracia in Phrygiam enatauit ſuper vtres conſutos, ídque ſolus, inſtar apri Iſtrij, quem ſingularem & μόνιον vocant. Nam quod heic de porco nugatur Scholiaſtes, eſt prorſus ineptiſſimum. Simpliciter enim intelligendum eſt, Dardanum è Samothracia

thracia in Phrygiam enataſſe more fulicæ, auis marinæ, & quidem ſolum, inſtar apri, qui ſingularis & ſoliuagus, non gregatim paſci ſolet. Porci autem vocabulum de apro antiquitus Græcè ſumi, ex Varrone nos docuit Ioſephus Scaliger, vir doctiſſimus. Eſt etiam heic notandum, quòd in Phrygiam dicitur veniſſe Dardanus diluuij tempore. Phrygia enim prima ex aquis poſt diluuium apparuit, vt his verſibus docuit Sibylla:

ὦ Φρυγίη, πρώτη δ' ἀναδύσῃ ἀφ' ὕδατος ἄκρυ,
πρώτη δ' αὖ θρέψεις γενεὴν ἑτέρην ἀνθρώπων.

76 *Rhithymnia.*] Cretica. eſt enim Rhithymna Cretæ vrbs: quæ quia maritima eſt, fulicis, & aliis auibus marinis abundat.

77 *Antrum.*] in Samothracia ſitum, vt teſtantur etiam Ariſtophanis ſcholia. Caniuoram deam vocat Hecaten, quia, ut inquit Ouidius,

Exta canis Hecate vidi libare Sapæos.

Saus eſt Thraciæ promontorium, in quo erat antrum Hecates, ſiue Rheæ, quam Corybantes colebant. alij tamen Saonem ponunt inſulam.

83 *Glandes autem.*] Simile eſt apud Horatium illud,
Piſcium ſumma genus hæſit vlmo: & Ouid.
—— *hic ſumma piſcem deprendit in vlmo.*

85 *Quæ in humana.*] Phocas hominum amore capi, tradit Scholiaſtes. quod an verum ſit, viderint alij. Mihi potiùs hoc videtur innuere Poëta, in diluuio piſces omnia loca liberè peruagatos, etiam in ædes, hominumq; cubilia deueniſſe, & illic fuiſſe commiſtos, vbi ſolebant homines ſomnum capere.

86 *Grypem.*] Paridem raptorem. Si quis γρυπὸν malit, torrim exponet, & æquè de Paride intelliget, qui etiam infrà, vbi de Philocteto agit Caſſandra, φιτρὸς ſeu torris vocatur, propter Hecubæ ſomnium, quo per torrim ac facem Paris indicabatur. Alatum vocat propter nauem, qua vehitur.

87 *Columbæ.*] Helenæ, quam propter libidinem columbam vocat: canem propter impudentiam. Notum eſt enim illud Homericum,

εἵνεκ' ἐμεῖο κυνός.

Vulturē deinde ſumit pro olore rapaci. nec eſt ignota

h 2 fabula

fabula Iouis in cygnum conuerſi, & oui Ledæ, ex quo Helena cum Dioſcuris prodiit.

90 *Te ſanè.*] Apoſtrophe ad Paridem in Græciã nauigantem. Acheruſia via eſt iuxta Tænarum, qua Lacedæmonem itur. per fimum intelligit ſtabula. erat enim Paris paſtor & agricola, ritu antiquo.

93 *Formæ tribus iudicem.*] quũ de trium dearum pulcritudine iudex datus eſſes. tunc enim in Ida eras prope ſtabula paterna. Iudicium Paridis elegantiſſimè deſcriptum qui volet videre, legat Coluthum Thebanũ: ſed in ſomnis contigiſſe, quemadmodum rectè monet Dares, meminerit. θυωρίτης ſeu venditor heic æſtimatorem & iudicem notat.

94 *Stabulis.*] Sic exponenda ſunt ὄςριμα, ex Heſychio. Scholiaſtes enim hoc loco, vt ſæpe alibi, egregiè hallucinatur. Malea Laconiæ eſt promontorium, Las verò vrbs, quam Homerus λᾶαν vocat. Terreſtrem remum dicit pedum paſtorale.

97 *Pherec lei pedes.*] naues, quæ à Phereclo conſtructæ erant, teſte Colutho. vnde & Ouidius,

Hac duce Sigeo dubias à littore feci
Longa Pherec lea per freta puppe vias.

98 *Oſtia.*] Laconiæ iuxta Tænarum. Strabo vocat θυρίδας ταιναρου. Gythiũ eſt nauale Spartæ, ſicut Piræus Athenarum.

100 *Nauis dentes.*] ancoras, quas apud Lucianum tumidus Lexiphanes, cuiusq; dictio cum Lycophronica ibidem comparatur, ναυσιπέδας vocat. Duas columbas dicit Iphigeniam & Hermionen. alij ſolam Hermionen ex Helena genitam aſſerunt.

104 *Secunda.*] Priùs enim à Theſeo ſeptennis rapta fuit Helena, poſteriùs à Paride. Aucupem dicit Paridẽ. Quomodo pennis feræ capiantur, docet Gratius. quò pertinet illud Virgilij,

Ceruum puniceæ ſeptum formidine pennæ: & Lucani:
—— dum pauidos formidine ceruos
Claudat odoratæ metuentes aëra pennæ: & Senecæ initio Hippolyti, *Picta rubenti linea penna*
Vano claudat terrore feras.

Hanc pennam Oppianus δεῖμα πολύχροον appellat, & δειμαλέην μήρινθον.

106 *Bacchis.*] nymphis marinis, quibus Helena ſacrificabat, ſomnio quodam, vt nonnulli volunt, territa. tamen poteſt hoc etiam ad Iſthmium feſtum referri, de quo Statius ſexto,

—— quoties animoſa reſumit
Leucothoë gemitus & amica ad littora feſta
Tempeſtate venit. ——

Inoni quidem Megarenſes quotannis ſacrificabāt, nec non celebrabant eius ferias Epidaurij Lacones.

108 *Curres.*] in Ægyptum, quò Paris confugit (vel ſaltem tempeſtate delatus eſt Herodoto teſte) quòd à Spartanis ſibi metueret, Scandea Citherorum eſt nauale ſecundùm Pauſan. & Stephanum. Thucydidis interpres duas ait eſſe in Citheris vrbes, alteram inſulæ cognominem, alteram Scādeam. Ægilus eſt Peloponneſi promontorium.

110 *Draconis inſula.*] Salamine, Atticæ vrbe, quam draco quondam infeſtauit à Cychreo pòſt interfectus. Huc pertinere videtur Homeri carmen,

νήσῳ δ' ἐν κραναῇ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ.

heic enim *κραναή* quidam pro *ἀτθίδι* ſumunt. Biformem dicit Erichthonium, qui è terra procreatus, ſerpentis habuit pedes, & Athenis regnauit. nam ab ipſo Athenienſes nuncupantur Erichthonij.

113 *Inane.*] Paridi enim, quum in Ægyptum veniſſet, Proteus Helenam ademit, vt ſequitur, reddito eius ſimulacro, cum quo Troiam ille rediit. aſſentiuntur huic hiſtoriæ Steſichorus & Euripides: quamquam hic Iunoni hoc factum tribuit. de qua ſic ait initio Helenæ:

δίδωσι δ' οὐκ ἔμ', ἀλλ' ὁμοιώσασ' ἐμοὶ
εἴδωλον ἔμπνουν, οὐρανοῦ ξυνθεῖσ' ὕπο,
Πριάμου τυράννου παιδί. ——

116 *Maritus.*] Proteus.

116 *Riſu abſtinet.*] Proteus Ægyptius (Thracē Virgilius facere videtur) quū in Thraciam veniſſet, duos ex Torona procreauit filios, Tmolum & Telegonum. ij quum hoſpites omnes lucta victos occiderent, Proteus id ægrè ferens, à Neptuno patre impetrauit, vt per ſubterraneam quandam cauernam in Aegyptum rediret. Poſtea vbi reſciuit filios ſuos ab Hercule eſſe

interfectos,nec gauiſus eſt eorum obitu,quia filij: nec etiam doluit,quoniam improbi fuerant.Sic apud Euripidem Theſeus,intellecto Hippolyti interitu,

οὔθ' ἥδομαι τοῖς δ', οὔτ' ἀπέχθομαι κακοῖς.

Nec aliter apud Platonem Phædo moriente Socrate ſibi accidiſſe refert.

120 *Terram.*] Aegyptum, quam Nilus quotannis æſtate ſuperueniens fecundat. unde infrà *θερειπότοι γύαι* vocantur. Nilum etiam Apollonius tritonem vocat,

καὶ ποταμὸς τρίτων καλλίρροος, &c.

Nam,vt ex Hecatæo traditur,olim fuit nominatus Oceanus,Aegyptus(ut ab Homero) Aetos,Triton,ac demum Nilus,à Nilo quodam Aegypti rege.Palleniã dicit,quæ poſtea Phlegra eſt vocata,teſte Herodot.

128 *Guneus.*] Is quondam in Arabia iudex iuſtiſſimus fuit: cui nunc Proteum confert. Ichnæa vocatur Themis ſeu Nemeſis,ab Ichnis, vrbe Macedoniæ, ſecundùm Strabonem & Stephanum,quibus heic aſſentior potiùs,quàm Scholiaſti.Diodorus in Epigramm.

Ἀδρήστεια τε δῖα καὶ ἰχναίη σε φυλάσσοι
παρθένος, ἡ πολλοὺς ψευσαμένη νέμεσις, id eſt,

Adraſtea,precor,te diua,Ichnæáque virgo
Conſeruet,multos fallere ſueta dea.

132 *Lyci & Chymærei.*] filiorum Promethei, quorũ ſepulcris in Troia ſitis quum nondum eſſent iuſta facta,fames autem Spartanos premeret,reſpõdit Apollo, non eam antè ceſſaturam, quàm Spartanus aliquis Troiam profectus,ad hæc ſepulcra ſacrificaret. Itaque miſſus eſt Menelaus,& à Priamo Parideq; hoſpitio acceptus. Antheus fuit Antenoris F. quem quum amaret Paris, & inter ludendũ imprudens interfeciſſet, ideoq; ſibi à patre metueret,cum Menelao in Græciã diſceſſit.

135 *Salem.*] Salis & menſæ conſortio ius hoſpitij cõtrahi,notũ eſt.Purum dicit ſalẽ, quomodo Horatius,

Concha ſalis puri. ——

plura de hac re vide apud Plutarc.Sympoſ. Ab vrſa deinde comparationem ducit,vel quòd vrſæ,dum lactãt, feroces ſunt & crudeles: vel quia vrſa,ſecundùm quoſdam,Paridem expoſitum primùm lactauit.

139 *Fruſtrà.*] Prouerbium à citharœdis ductum,qui ingrati ſunt auditoribus,nec mercedem ſperatam accipiunt.

cipiũt. Fruſtrà, inquit, orabis Proteum, vt Helenam tibi reddat. nihil enim proficies. Niſi quis malit hæc, vt ſonant, accipi, quòd Paris verè citharœdus fuerit: quò faciunt etiam illa Horatij,

Nequicquam Veneris præſidio ferox
Pectes cæſariem, grataq; feminis
Imbelli cithara carmina diuides.

Quin etiam Paridis lyram ad Alexandri Magni vſque ætatem extitiſſe tradit Plutarchus Alexãdro. Ceterùm quemadmodum heic ait νευρᾶς κτύπον; ſic paulo pòſt κερκίδος κρότων, & extremo libro μαστάκος κρότον vſurpabit.

143 *Quinquevira baccha.*] Helenæ, quæ quinque habuit viros, qui mox ordine recenſebuntur. Eam vocat Pleuroniam à Pleurone, Pelopõneſi oppido, vel, vt vult Pauſ. Theſtij, qui Ledam procreauit, patre.

144 *Claudæ.*] Hoc epitheton Parcis tribuitur, propter inæqualitatem & diſſimilitudinem fatorũ, vt ſcribit Euſtathius. quas autem heic maris facit filias, eas Orpheus & Heſiodus Nocte procreatas fingũt. Antiquum vocat mare ſecundùm eos, qui omnia ad aquę principium referunt.

145 *Vt à maritis.*] id eſt, in fatis fuit, vt Helena quinque viris nuberet. Dicunt autem Græci δαῖσαι γάμον, & δαῖσαι τάφον, de nuptiali aut funebri epulo loquentes.

147 *Duos.*] Theſeum & Paridem. eos vocat cõiunctim triorchas aquilas, vt Phœbus Apollo dicitur.

149 *Alium.*] Menelaum, ab iis oriũdum, qui partim Afri erant (Plynus enim vrbs eſt Africæ, vt Caricus Laconiæ fluuius) partim Lacones. Atlas enim Afer, pater fuit Aſteropes, quæ Oenomaũ peperit, Hippodamiæ patrem, quæ ex Pelope, qui in Laconia habitauit, Atreũ concepit, patrem Menelai & Agamemnonis. Aerope etiam, Atrei vxor, Cretei, F. Minois, Cretenſis regis fuit filia, quapropter Menelaus ſemicres dicitur. barbarus autem fuit ea de cauſa, quòd Pelops è Lydia ſecundũ Pindarum, vel è Paphlagonia vel Phrygia ſecundùm alios ſit ortus: quæ quidem regiones barbarę cenſentur. quin & Eleos apud Athenæum Stratonicus pro barbaris habet. Caricus fluuius à Caribus dictus videtur, qui quum maris obtinebant imperium, multas in

omnem partem deduxerunt colonias multáque à ſe denominarunt loca, vt patet è Thucydidis & Ariſtophan. ſcholiis.

151 *Eleum.*] Pelops enim, Atrei pater, Hippodamiã ex Elide duxit, vbi qui nati erant, vocabantur olim Epei., à rege quodam Epeo, teſtibus Strabone & Stephano. Auum Menelai dicit Pelopem, quem Tantalus pater diis conuiuio exceptis propoſuit.

152 *Ennæa.*] Ceres, ab Enna, Siciliæ vrbe, dicta. eadẽ dicitur Hercynna ab Hercynna Trophonij filiola, quę cum Proſerpina ludere ſolebat, teſte Pauſan. Bœoticis. Erinnys Ceres ab Arcadibus colebatur, vt docẽt Callimachus & Pauſan. Alij putant eandem apud veteres fuiſſe Cererem & Erinnym, atque ideo furioſos dictos ceritos. Furibunda vocatur à furore, quo quõdam fuit correpta, quũ filiam amiſiſſet. Enſifera Ceres colitur à Bœotis. Per ſepulcrum Cereris, ventrem intelligit, comedentis exprimens ſpeciem. Plautus,

Cuius ego latus in latebras reddam meis dentibus & manibus,

156 *Bis.*] ſemel ex patre, iterum opera deorum, vt eſt in fabulis. Naumedon dicitur Neptunus, nauium dominus: qui Pelopis à diis reſuſcitati amore captus eſt, eúmque rapuit, vt canit Pindarus.

158 *Erechtheus.*] Neptunus, ab Athenienſibus hoc nomine cultus. is equos alatos & currum Pelopi dedit, quibus Oenomaum antagoniſtam ſuperaret. Letrinæi agri ſunt Elei ſiue Olympici.

159 *Molpidis lapidem.*] ſtatuam, id eſt, ſtadiũ Olympicum. ponitur enim pars pro toto. Molpis quondam in pluuię penuria Ioui ſe pro patria mactari paſſus eſt, qua re Iouis Pluuij templum fuit extructum, & in eo conſecrata Molpidis ſtatua. De Molpide videtur Ouidius loqui in Ibin,

Vt qui poſt longum ſacri monſtrator iniqui
Elicuit pluuias victima cæſus aquas.

Genericidam dicit Oenomaũ, qui filiæ procos omnes curſu victos occidebat.

162 *Dolis impijs.*] quos Pindarus eleganter explicat. cæreos enim clauos ferreorum loco modiolis rotarum in Hippodamiæ curru inſeruerat Myrtilus. Cadmilus

vocatur

vocatur Mercurius à Bœotis, quamuis alij à miniſterio nomen deducunt: eius filius fuit Myrtilus, Oenomai auriga: quem apud ſe ſepultum, Pheneatæ colunt, teſte Pauſan.

163 *Vltimo.*] Nam in mare proiectus a Pelope, ſubmerſus eſt, & Nereo ſeu mari nomẽ à ſe dedit, ut Myrtoum vocaretur. alij tamen à Myrtone, muliere quadam, longo antè tempore ſic dictum malunt.

165 *Generi.*] Hippodamiæ & Pelopidarum. Ex his enim diris (quarum meminit etiam Sophocles Electra, & Oreſte Euripides) aiunt ortam eſſe, Mercurij opera, ouem auream, quæ Pelopidis pernicioſa fuit. Poſſet tamen hoc carmen etiam ſic verti,

Pernicioſam inurens generi maculam:

vt dicatur Myrtili perfidia toti ipſius generi ſiue genti turpem inuſſiſſe maculam. Quartum deinde dicit Deiphobum, fratrem Paridis: quem, quòd Helenam rapuerit, accipitrem vocat.

169 *Luctæ.*] Deiphobus poſt Hectorem, qui princeps erat, ſecundam obtinuit inter omnes Priami filios fortitudinis laudem. Itaque quum Helenæ coniugium poſt occiſum Paridem fortiſſimo fratrum in præmium deſtinatum eſſet, facilè potuit eam Deiphobus conſequi. Euripides tamen Troadibus aliam ſequitur hiſtoriam. Alij per luctam intelligunt ipſam Helenam, quæ multis luctæ belliq; cauſa fuerit. eſt enim propriè δυόσφαλτον id, quod in pugna labi aliquem cogit. quæ quidem interpretatio non malè huic loco conueniet, pręſertim ſi legatur συζύγου. Nam poſt Paridem fratrem Deiphobus Helenam duxit. equidem priorem malim expoſitionem.

171 *Quintum.*] Achillem, qui ſomniando quondam cum Helena concubuit. Non abhorret hinc, quod ait de eo Euripides Helena,

μνηστὴρ ποθ' ἑλένης ἦλθεν, ὡς ἀκούομεν.

Aptius etiam eſt, quod ait Pauſanias Laconicis Crotoniatas referre, Helenam poſt mortem in Alba inſula, de qua pòſt, Achilli cohabitaſſe. Imaginoſum dicit corpus, quod in ſomnis ab imaginatione, quæ ſolet nobis dormientibus libera vagari, conceptum fuit.

174 *Cytaicæ.*] è Cyta, vrbe Scythię. Medeam autem

intelligit, quæ Iaſonem hoſpitem deperiit, & Achilli pòſt in inſulis beatorum nupſiſſe fertur. Alij malunt hæc ad Iphigeniam referri, quæ in Tauris Scythiæ hoſpites immolabat, & Achilli quondam deſponſa fuit. Prior ſententia, quam equidem ſequi malim, ſuffragatores habet Ibycum & Simonidem.

175 *Oenone.*] quæ poſtea Ægina de Aſopi filia dicta fuit. Ouidius tamen ait,

Oenopiam veteres appellauêre.

Pindarus quoque Iſthm. 8. σὲ δ' ἐς νᾶσον οἰνοπίαν ἐνεγκών. Ab hac inſula Peleus exulabat, quòd Phocum fratrem caſu in palæſtra occidiſſet.

176 *Formicarum.*] Quum Peleus inopia virorum in Ægina laboraret, à Ioue impetrauit, ut formicæ in viros mutarentur, qui ea de cauſa Myrmidones dicti ſunt. Alij, inter quos Ouidius, Æaco patri hoc attribuunt. Typhonem Pelaſgicum dicit Achillem Theſſalicum ſeu Pharſalium.

178 *E ſeptem.*] Thetis indignata, quòd mortali Peleo nupſiſſet, ſex maſculos, quos ex ipſo genuerat, comburendos in ignem, tamquam ſe indignos, proiecit: vltimum verò Achillem quum itidem vellet comburere (id quod tamen ad diuinitatem illi conciliandam factum vult Apollonius) à patre ſuperueniente prohibita fuit, quum tamen alterum labrum iam combuſtum eſſet, vnde pòſt ἀχιλλεὺς dictus eſt. nam, vt inquit Agameſtor,

—— ἀχιλῆα
πηλεὺς κικλήσκει χείλεος εἵνεκά μιν. id eſt,
De labro Peleus nominat ipſum Achilem.

Achilles tamen contrà, vt & hoc obiter admoneam, de patre ſic apud Homerum loquitur:

ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον.
Vnicus, inquit, ſum patri filius.

180 *Hic.*] Paris, qui ex Ægypto Trojam redijt, irritatis in ſe & ſuos Græcis.

182 *Fumo qui ſuffiit.*] Solent enim, qui caſtrant aluearia, fumo priùs apes abſterrere. Virg.

——fumosq; manu prætende ſequaces.

184 *Illi.*] Græci, qui quũ Aulide diu fuiſſent ob irã Dianæ detenti, tandem Iphigeniam, vt ventum naciſcerentur

ſcærentur ſecundum, immolarunt. vide Euripid. Iphig. Ira verò Dianæ vnde ſit orta, ſic explicat in oratione quadam Libanius: οὐχ οὗτός ἐστιν (de Agamemnone loquitur Achilles) πρῶτον μὲν ἐν αὐλίδι τῆς ἀρτέμιδος ἀμαθίαν εἰς ἔλεγχον καταγνοὺς, καὶ φήσας οὐδὲν εἶναι πρὸς αὐτὸν ἐκείνην ἐν ἀφέσει βελῶν: ἐξ οὗ δὴ καὶ τὸν στόλον ἐπέχειν ἡ θεὸς χαλεπήνασα. Iam Iphigeniam vocat heic matrem eius, qui à bello denominatus eſt: id quod malè Scholiaſtes ad Paridem detorquet, quum nec Paris ab Iphigenia ſit procreatus, nec ὅλαμος peram, ſed bellum ſignificet: vnde ſuprà naues Herculis dixit οὐλαμηφόρους. Nos autem per bello cognominem intelligimus Neoptolemum, qui ſecundùm quoſdam ex Iphigenia ab Achille ſuſceptus eſt, & à bello nomen ducit. πτόλεμος enim, ex quo fit Neoptolemus, idem ſonat quod οὐλαμός. ac tali figura Theocritus elegantiſſimè Telemachum appellauit per ἰσοδυναμίαν Μακροπτόλεμον. Hanc interpretationem noſtram confirmat verſus proximus,

Scyrij draconis grauidam puerperam.

Neoptolemum enim pater, mactata Iphigenia, in Scyrum ad Deidamiam educandum miſit. atque ibi quidem Pyrrhus dictus eſt, vt à Phœnice Neoptolemus, quemadmodum ait poëta Cyprius. verùm de Paride nihil tale confingi poteſt.

186 *Sponſus.*] Achilles, cui Agamemnon Iphigeniam, quum à matre arceſſeret, deſpondiſſe ſe ſimularat. Itaque quum Achilles Iphigeniam ab aris abreptam, & in Scythiam delatam eſſe cognouiſſet, eò profectus eſt, ad illam quærendam per mare Salmydeſſium, quod in Euxinum pontum influit. Poſtquam verò diu quæſitam nuſquam potuit reperire, tandem in Alba, inſula ponti Euxini, quæ pòſt Achillea dicta eſt, habitauit, prope Celtum lacum, in Euxinum influentem. Quam heic φαληριῶσαν σπίλον dicit Lycophron, eam Pindarus φαεννὰν νᾶσον vocat. De hac inſula videtur Neptunus apud Calabrum loqui ad Thetin,

καὶ οἱ δῶρον ἔγωγε θεουδέα νῆσον ὀπάσσω
εὔξεινον κατὰ πόντον, ὅπη θεὸς ἔσσεται αἰὲν
σὸς πάϊς. ———

Quinetiam in hac inſula narrat Max. Tyrius Achillem

lem à multis poſt mortem & viſum & auditum eſſe. alij quoque hoc pro miraculo referunt, ædem Achillis à nullis auibus infeſtari: qua de re vide Arriani περίπλουν ſub finem. Meminerunt huius Albæ Strabo & Stephanus. Decollatricem Græciæ vocat Iphigeniam, quòd hoſpites omnes, præcipuè Græcos, Dianæ mactaret.

192 *Latus.*] Litus eſt in Scythia ſtadiorum circiter mille, quod quum Achilles in armis iuxta quadrigas currendo tranſiiſſet, dictus eſt poſtea Curſus Achilleus. βαθὺς autem ſumo pro lato, quoniam Apollonius hoc litus appellat εὐρείας ποταμοῖο ἠϊόνας, quæ poſtea δρόμος ἀχιλλέως ſint nuncupatæ, vt ibidem ex Dionyſio refert Scholiaſtes. Arrianus tamen inſulæ quoque nomen hoc tribuit.

194 *Clades.*] ſuas, qui ſit Iphigenia ſponſa priuatus, & ad eam perquirendam fruſtrà nauigarit.

195 *Mutatam anum.*] ex puella in anum, vt vult Lycophron: vt alij, in ceruam: vt Heſiodus in Hecaten. eam formam vocat inuiſam cum Cicer. de Aruſp. reſp. quòd in eius conſpectum venire Achilles non potuerit.

197 *Plutoniſq; ollam.*] in qua mortuorum carnem Iphigenia coquebat. ea Plutoni tribuitur, quòd is mortuorum ſit præſes. Alij malunt antrum hoc loco intelligi, quod fuerit in caſtris Græcorum, vbi ſacra fierent: quaſi verò Iphigeniæ transformatio non tam in Scythia, quàm Aulide perfici potuerit. Iam quod ebullientem è fundo flammas dicit, eius geminum eſt apud Virg.

fundoq; exæſtuat imo.

Exprimere enim voluit vterque ollam igne æſtuãtem. Nigram deniq; Iphigeniam intelligit, quæ infrà quoque ſic vocatur,

μητρὸς κελαινῆς χέρνιβας μιμνήμενος.

Legendum heic denique eſt δαιταλουργίᾳ, dandi caſu, vt omnia ſint concinniora.

202 *Illi verò.*] Græci, qui quum Aulide Saturno (vel, vt alij volunt, Ioui Saturnio, quemadmodum & apud Ariſtoph. Ranis Darium pro Xerxe poni putarunt quidam) ſacrificarent, ſerpens in medium progreſſus eſt,

ſus eſt, & platano conſcenſa paſſeres octo cum matre deuorauit. quod oſtentum quum Calchas de annorum numero, quibus elapſis capienda Troia eſſet, interpretaretur (vt eſt apud Homerum & Ouidium) Græci ſecundò iurarunt, ſe non priùs à Troia diſceſſuros, quàm vrbem deletam cernerent. De hoc iureiurando loquitur apud Virg. Dido,

Non ego cum Danais Troianam excindere gentem
Aulide iuraui.——

Vatem heic vocat Saturnum, quòd capiendæ Troiæ tempus per oſtentum Gręcis prędixerit. vocat etiam carniuorum, poëtico more, quaſi ipſe in ſerpentem ſe verterit, & quod iuxta aram eius contigit, id ipſe vel fecerit, vel faciendum curarit. Nam Scholiaſtæ ſyntaxin hoc loco non poſſum ſequi. Quid quòd ſimiliter Horatius Genium memorem breuis æui dixit, quòd agricolæ, dum ad eius aram ſacrificabant, vitæ breuitatem reuocabant in memoriam?

204 *Secundum.*] Priùs enim apud Tyndarum, Helenæ patrem, iurauerant Gręci communiter ſe vlturos, ſi quis Helenam, poſtquam nupſiſſet, raperet. quo quidem iureiurando obſtricti, Troiam profecti ſunt vt eam repeterent. vide initium Iphig. Aulid.

206 *Priorum ſeruatorem.*] Quũ Græci in Myſiam delati eſſent, Telephus rex eos perſequutus, grauiter affli xit, donec cum Achille congreſſus eſt, & ab eo, quum Bacchus ipſum vite ſupplantaſſet, vulneratus. tum enim impunè Græci per Myſiam diſceſſerunt, quandoquidem iubebatur Telephus ex oraculo, vulneris remedium ab auctore petere. Propertius,

Myſus & Aemonia iuuenis qua cuſpide vulnus
Senſerat, hac ipſa cuſpide ſenſit opem.

His igitur de cauſis Seruator & Supplantator dictus eſt Bacchus.

207 *In angulis.*] in intimo templi loco, vbi Agamemnon ex oraculo Baccho ſacrificauit, quem heic Taurum ſeu Tauriformem vocat, quoniam talis colebatur ab Argiuis: niſi quis Taurum velit pro ipſa victima ſumere. Delphinius & Lucroſus Apollinis ſunt epitheta, qui Delphinius quidem vocatur ab occiſo delphino, vel quòd in delphinum aliquando ſe conuerterit:

rit: Lucroſus verò, propter oracula, quibus & aliorum & ſuæ vtilitati nonnunquam conſulit. Apollo autem Delphis vnà cum Baccho colebatur. Lucanus quinto,

——cui numine miſto
Delphica Thebanæ referunt trieterica Bacchæ.

210 *Milledux.*] Agamemnon, cuius exercitum hac de cauſa Euripides χιλιόναυν στρατὸν appellat. Propert.

Et Danaum Euboico littore mille rates.

quanquam hic numerus exactus non eſt. Enorches Bacchus celebratur apud Leſbios. idem & Figalei nomine in Arcadia colitur. ſic enim cum Stephano malim legere, quàm φηγαλεὺς cum Scholiaſte: quanquam poteſt etiam Fygaleus à Fygalis, oppido Peloponneſi, cognominari. Lucernalis denique vocatur Bacchus, quòd illi cum lucernis & facibus ſacra fierent, teſte Pauſan.

213 *Leonem.*] Telephum. Quòd autem leoni ariſtas in cibum proponit Poëta, tectè ſubinnuit, vt exiſtimat Euſtathius, ſe leoni & ſui Telephum comparare, ſicut Euripides Medeam δίκην λεαίνης ζωευμένην dixit. Pro *Sectore* potes etiam Secans vertere, ſi malis α quam η elidere. Catenam dicit claſſem Græcorum per mare aduentantem.

219 *Vtinam.*] Apoſtrophe ad Prylin, Mercurij F. qui Græcis ad Leſbum delatis Troianorum conſilia & rationem capiendæ per equum Troiæ aperuit. Cadmus eſt epitheton Mercurij, ex quo deducitur Cadmilus, quod ſuprà poſitum eſt. Ac videtur Mercurius à Bœotis Cadmus ea ratione dictus, qua Iupiter a Spartanis Agamemnon cognominatus eſt. qua de re aliquid dicemus infrà. Quidam contrà putant Cadmum per Syncopen ex Cadmilo deduci.

220 *Iſſa.*] Leſbo, quæ à matre Prylis, Iſſa quondam fuit dicta. alia eſt Iſſa, Liburniæ inſula, apud Apollonium.

221 *Quartum.*] Atlantis enim filia fuit Maia, mater Mercurij, qui Prylin procreauit. Cognatos vocat Troianos, propter Dardanum Electræ, filiæ Atlantis, filium.

223 *Optima.*] Græcis: niſi quis malit pro facillimis ſumere. Atque huc pertinet adagium, Leſbius Prylis: quod

quod hactenus nemo ſatis intellexit. τόμουροι erant ij propriè, qui oraculo Dodonæo præerant, à Tomuro monte vicino cognomen nacti. heic vatem ſimpliciter hoc vocabulum denotat.

224 *Nec ab Aeſaci.*] id eſt, nec oracula, quæ Æſacus ſuper Hecubæ ſomnio edidit, contemſiſſet. Æſacus enim, Priami F. ex Ariſba, vates fuit. is audito Hecubæ ſomnio de torre, reſpondit, matrem vnà cum filio de medio tollendam eſſe. alioqui fore, vt filius matrem perderet. Priamus autem pater, horum loco Cyllam Thymoetis vxorem cum filio ſuſtulit, de quibus infrà.

226 *Sed vnà.*] Ab his non diſcrepant ea quæ in Andromacha Euripidis leguntur, εἴθε δ' ὑπὲρ κεφαλᾶς ἔβαλεν κακὸν ἁ τέκεν ποτὲ πάριν, πρὶν ἰδαῖον καταοικῆσαι λέπας. ὑπὲρ κεφαλᾶς autem (vt ἐν παρόδῳ dicam) ita ponitur hoc loco, ut apud Theocr. Heracliſco: ὑπὲρ ποταμοῖο, & Virg. Pharmac.

Transq; caput iace.

ineptiunt enim heic interpretes Greci. Geminos porrò dicit Hecubam & Paridem. Lemnium ignem vocat, quòd in Lemno primùm ſit inuentus, ſecundùm Hellanicum: vel à Vulcano, Lemni preſide.

229 *Portunus.*] deus marinus, quem alij Melicertam vocant. is in Tenedo colebatur puerorum victimis, quòd ipſe quondam puer periiſſet, vt eſt in fabulis. Mergos dicit naues Grecorum. Oceani coniux eſt Tethys, quæ heic pro mari Tenedio accipitur. vocatur autem Oceanus ὤγυγος ſeu antiquus, quòd à quibuſdam rerum omnium ſtatuatur principium.

232 *Quin gemini.*] Sequitur hiſtoria quorundam, quos in expeditione Greci interemerunt. Geminos filios primùm dicit Tenum & Hemitheam, Cycni liberos: quos quũ pater arcæ incluſos proieciſſet in mare, ad Leucophryn inſulam eiecti ſunt, cuius incolæ Teno creato rege, inſulam ab eo Tenedum denominarunt. In eam vbi Achilles venit, Tenus quidem ab eo ſimul cum patre (quem tamen alij antè mortuum tradunt) interemtus eſt: Hemithea autem dum illius conſpectum effugeret, à terra fuit abſorpta. Sed hec fabuloſa ſunt: veram hiſtoriam ſi quis requirat, apud Diodor

Diodorum Sic. extremo lib. 5. reperiet.

234 *Qui prius.*] Cycnus namque mortua Proclea, matre Teni, Phylonomen duxit: quæ quum Teni amore capta eſſet, nec eo poſſet potiri, apud patrem de vi ſibi illata illum accuſauit, vſa ad hoc Molpi tibicinis teſtimonio, à quo & Tenedij tibicinis prouerbiũ ductum eſt.

237 *A Mergis.*] Quum Cycnum ex Neptuno mater peperiſſet, iuxta mare expoſuit: quem deinde piſcatores cycni aduolantis indicio inuentum educarunt, & Cycnum appellarunt. Hinc à Poëta dicitur à mergis, auibus marinis, nutritus, & piſcatorum captus retibus, aut etiam, piſcium venator: præterea familiaris oſtreis (Nicandro alibi κρῆθμος aut potiùs κρίθμος cum Dioſcoride, herbam ſignificat) & neritis piſcibus de quibus Oppianus. alij tamen oſtrea eſſe malunt.

241 *Mnemon.*] Hunc Achilli à matre vult attributum Scholiaſtes (conſentiente Plutarcho ἐλλωικοῖς, niſi quòd nomen ſubticet) vt eum ſubmoneret, ne quem ex Apollinis filiis interimeret. Equidem de Mnemone nihil adhuc legere aliud memini, niſi quòd Euſtathius μνήμονα vult officij nomen eſſe: multóſque varijs heroibus μνήμονας & ſubmonitores, vt & genios, attributos refert. Qui ex Mnemone faciũt Memnonem, vtuntur ij quidem Anagrammatiſmo, ſed qui luſibus iucundis potiùs quàm ſerijs interpretationibus conueniat.

243 *Myrina.*] oppidulum iuxta Troiam in Lycia, à Myrina Amazone, quæ vrbem hanc extruxit, & in ea ſepulta fuit, denominatum, teſtibus Strabone & Diodoro. Homerus,

τὴν ἤτοι ἄνδρες βατίειαν κικλήσκουσιν,
ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο μυρίνης.

In hac vrbe Troiani audito Gręcorum aduentu, in aciem compoſiti ſunt, vt idem narrat. Theſſalicum ſaltum dicit Achillis Theſſali, qui tanto cum impetu in terram proſiliit, vt fontem indidem excuteret. Euripides deinde Troianum vocat Andromacha.

249 *Incendit.*] Hypotypoſis ineuntis prælij. Æſchylus Perſis,

σάλπιγξ δ' αὐτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν.

Virgil

Virgilius extremo dec.

Clamore incendunt cælum Troëſq; Latiniq;.

Saltator vocatur Mars, qualem deſcribunt in Euripide Phœniſſæ. Concha quoque veteres in bello vtebantur ante tubas a Tyrrhenis inuentas, vt & in aliis feriis. Theocritus Europa:

κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.

Vtebantur & facibus, quemadmodum annotant Euripidis ſcholia Phœniſſis.

253 *Lanceis coruſcantia.*] Campi, inquit, horrent haſtis, velut ariſtis arua. Sic Virgilius,

—— *atraq; latè*

Horreſcit ſtrictis ſeges enſibus.

Similiter Euripides dixit,

λόχον πυκνοῖσιν ἀσπίσι πεφρικότα.

Nec debet quiſquam mirari, ſi ἀποστίλβοντες cum γυίαις coniungatur. Talis enim Atticiſmus etiam apud alios reperitur, vt quum inquit Sophocles Trachiniis, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά. nec aliter dixit χάριν βέβαιοι Thucydides α. Si quis tamen malit legere ἀποστίλβοντος, non magnopere repugnabo.

254 *Perſonat.*] Quod in viſu eſt imago, id in auditu eſt echo. Eleganter igitur τὸ ἰνδάλλεται à viſu ad auditum tranſtulit Poëta. Alluſit deinde ad Homericum, αἰθέρα κυρῶν. quod Ariſtophanes dixit εἰς οὐρανὸν κεκράξεται Veſpis.

261 *Aquila.*] Achilles Hectorem currui alligatum per caſtra raptans. Impreſſam orbitam dicit per Epexegeſin. greſſum intellige de vehiculo.

263 *Confuſa.*] more exultantium. Scholiaſtes eò refert, quòd ſolus ſemper Achilles pugnabat. Cariſſimum dicit Hectorem, quem nonnulli faciunt Apollinis filium. is Ptous vocatur ex Latonæ pauore, quem illa dum pareret Apollinem ſue conſpecta accepit. Alij montibus quibuſdam Thebanis hanc originem tribuunt. ſic enim Herodotus, τοῦτο τὸ ἱρὸν (πτώος Ἀπόλλωνος) καλέεται μὲν πτῶον, ἔστι δὲ θηβαίων. κέεται δ' ὑπὲρ τῆς κωπαΐδος λίμνης, &c. Stephanus montem ipſum à pauore denominatum vult, Pauſanias vtrumque à Ptoo, Athamantis F.

269 *Accepto autem.*] Achilles enim Hectoris cada-

uer Troianis noluit reddere, priuſquam ipſi Priamus auri pondus æquilibre pro eo appenderet, *ὅσον εἵλκυσε, προσοῦτον καταθεὶς*, vt ait Diphilus. Similiter autem Achilles, quũ in Apollinis Thymbræi templo ſub ſpecie contrahendi cum Polyxena matrimonij comprehenſus, & à Paride transfixus eſſet, non ante Græcis fuit redditus, quàm aurum pro Hectore datum (quod heic vocat Pactoliam laminam, ad arenas Pactoli aureas alludens) eodem pondere rependeretur.

273 *Vrnam Bacchi.*] quam Bacchus Thetidi remunerationis ergò donauerat. in ea Achillis, Patrocli & Antilochi fuerunt oſſa repoſita.

274 *Nymphis.*] Muſis. Homerus Odyſſ. ω.

μοῦσαι δ᾽ ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ
θρήνεον. ——Calaber,
——— *μοῦσαι δὲ θοῶς ἑλικῶνα λιποῦσαι*
ἤλυθον, ἄλγος ἄλαστον ἐνὶ στέρνοισιν ἔχουσαι,
ὀρνύμεναι τιμὴν ἑλικώπιδι νηρηΐνῃ.

Bephyrus eſt Macedoniæ fluuius, cuius meminit Archeſtratus apud Athenæum, quum ait, *παρὰ χεῦμα βαφύρα.* Pauſanias quoque Heliconem amnem, poſtquam infra terram abditus denuò ſe oſtendit, tum Baphyram vocari tradit. Iam proximum carmen, ſi *λειβηθρίης* legas, ita vertes,

Pimpleumq́; tumulum ſupra Libethrum.

Vtrumque enim, tum Libethrus, tum Pimplea, aliis fons eſt, aliis mons. Quin & vrbs eſt Pauſaniæ Libethra

276 *Cadauerum.*] Hectoris. ſed & viuos multos de Priami filiis vendiderat, vt conqueritur apud Homerum Priamus Iliad. χ. & Hecub. Iliad. ω.

277 *Etiam femineam.*] Quum enim ſciret Thetis, filium ſuum, ſi ad Troiam nauigaret, ibi moriturum eſſe, clàm illum veſte muliebri tectũ ad Lycomedem in conclaue virginum, vt latêret, abduxit: Statius Achilleide.

279 *Et vltimus.*] Quoniam in fatis Græcorum erat, vt is, qui primus in terra hoſtili poſuiſſet pedem, primus in prælio moreretur (id quod Proteſilao contigit) Achilles poſtremus è nauibus egreſſus eſt.

280 *Etiam in ſomnis.*] valdè. cõtrariũ eſt *οὐδ᾽ ἐν ὀνείρῳ.*

281 *O Deus.*] Deplorat Hectoris mortem, qui non ſine magno patriæ damno perierit.

287 *Cum claſſe.*] Hectorem Græcos perſequutum, eorum naues combuſſiſſe, ex Homero notum eſt. Fugitiuus Iupiter apud Theſſalos colitur, διὰ τὴν τῶν κακῶν ἀπόφυξιν, vt inquit Dio.

290 *Tunc nec foſſa.*] Græci enim, quũ ſibi à Troianis metuerent, foſſas & muros caſtris ſuis prætenderant. Homerus Iliad. η.

——περὶ δ' αὐτῶν τεῖχος ἔδειμαν,
πύργους ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν,
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας.
ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη.
ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

300 *Tuæ.*] Hectorem fratrem alloquitur, qui Patroclum, Aſcalaphum, & alios Græcorum proceres occidit.

304 *Illam.*] qua tu ab Achille interficieris. Iſta, inquit, erit maxima omnium calamitas, quęcumque mihi vllo tempore contingent. Lunæ quidem facit mentionem, quòd veteres tempus, quo vtebantur menſtruo, ad Lunæ motum referebant. & quod heic tempori, id apud Theocrit. χαέλσι cælo tribuitur.

308 *Catule.*] Apoſtrophe Caſſandræ ad Troilum fratrem, quem quum Achilles amaret, nec ab eo redamaretur, in Apollinis Thymbræi, qui erat verus Troili pater, occidit. Alij, in his Calaber & Virgilius, in pugna ſuperatum aiunt ab Achille Troilum. Epitaphium eius elegantiſſimum extat apud Theocritum, βωμοῦ nomine, quod quum à nemine ante intellectum fuiſſet, primus I. Auratus regius in Gallia linguæ Gręcæ profeſſor, diuino vir ingenio atque eruditione ſingulari, dexterrimè, vt reliqua Theocriti omnia, & emendauit & expoſuit. vide Nouas Lect. noſtras.

309 *Draconem.*] Achillem. per arcuum illecebram, intellige arcum illecebræ, ſiue amorem Troili, quo captus Achilles erat. ἴυγξ enim pro illecebra ſumitur. Cęterùm pro ὅς πάγελον, lege ὅς' ἄγελον

312 *Non vulneratus.* vulnere amoris. Achillem enim, qui te amabat, non redamabas.

314 *Hei mihi.*] enumerantur deinceps quidam de familia regia, qui poſt captam Troiam miſerrimè perierunt. Duæ luſciniæ ſunt Caſſandræ ſorores duæ, Laodice & Polyxena. Canis dicitur Hecuba, quòd in canem conuerſa fuerit.

316 *Vnam.*] Laodicen, quæ quum capta Troia & hoſtium vim timeret, & alioqui ob excidium patriæ (quod heic vocat cladem gemituum, ſeu gemendam) magno cruciaretur dolore, vltrò ſe de rupe quadam pręcipitē dedit. Eius ſepulchrum dudum pòſt à Maximo quodam, Aſiæ prętore, inſtauratum fuit, addito epigrammate, quod quia ad hiſtoriam pertinet, ex epigrammat. Gręcis huc tranſcribendum putaui:

τῇ δή ποτ' ἀκπερέϊστον ἐδέξατο γαῖα χανοῦσα
  Λαοδίκην, δηΐων ὕβριν ἀλευομένην.
σῆμα δ' ἀμαλδυνθέντος ἀϊστοῖο χρόνοιο,
  Μάξιμος ἔκδηλον θῆκ' Ἀσίης ὕπατος,
καὶ κούρης χάλκειον ἐπεὶ τύπον ἐφράσατ' ἄλλῃ
  κείμενον ἀκλειῶς, τῷ δ' ἐπέθηκε κύκλῳ.

quæ nos ita conati ſumus vertere:

Laodicen quondam heic ſuſcepit terra dehiſcens
  Hoſtilem fugeret quum tremebunda manum.
Sed quod tempus edax conſumſerat vſque ſepulcrum,
  Splendorem huic prætor Maximus attribuit:
Quæq; alibi ſine honore puellæ ſtabat imago
  Aerea, ſic tumulo deſuper impoſuit.

319 *Vbi ſaltus aui.*] Locum exprimit, vbi ſe pręcipitauit Laodice: nempe iuxta ſaltum ſeu nemus aui ſui Trois, vel Ili ſepulcrum, de quo Homer. vbi quondam Cilla, quæ cum Priamo occultam aliquando conſuetudinem habuerat, ſimul cum filio necata eſt ipſius iuſſu, qui Æſaci oraculum ſuper Hecubæ ſomnio (de quo ſuprà) de ipſis interpretabatur. Filius autem Cillæ quo nomine fuerit, non poteſt ex Lycophrone cognoſci. verùm Scholiaſtes ait Munippum fuiſſe vocatum, ac reprehendit etiam Lycophronem, quaſi Cillæ & Laodices hiſtorias confundat, vtrique tribuendo filium Munippum. Enimuero Laodices quidem filium vocat Munitum Lycophron, non Munippum: Cillæ autem filij nomen nuſquam, vt dixi, exprimit, ideóque non rectè ſugillat eum Scholiaſtes.

321 *Antequàm laticem mulgeret.*] Puer enim, mox atque editus in lucem fuit, ſublatus eſt vnà cum matre, ſic vt nec lac maternum haurire, nec corpus aqua lauare, ſeu nutrici lauandum prębere potuerit.

323 *Te.*] Polyxenam. hæc enim ad Achillis tumulum mactata fuit ab Iphidis leone, ſeu Neoptolemo, Iphigeniæ F. matris ſuæ ſacra, quibus illa in Tauris hoſpites Græcos mactabat, imitante.

326 *Quam.*] Iphigeniam. nam ad illam hęc malim, quàm ad Polyxenam, referre, ratione ſequentium. ποιμανδρία non eſt hoc loco nomen gentile, vt putauit Scholiaſtes, nec non Stephanus, qui hoc nomine dicit olim nuncupatam Tanagram: ſed vas quoddam ſacrum, ad excipiendum ſanguinem, quod aliter σφαγεῖον vocatur. cuius me rei admonuit Ioſephus Scaliger. ac ſimili compoſitione dicitur γεράνδρυον de ligno vetuſto, apud Apoll. ἐς ποιμανδρίαν porrò dicit, quemadmodum Virg. vlt.

In flammam iugulant pecudes.

Draco Diomedem, vel quemuis alium ſacerdotem Gręcum ſignificat.

328 *Candaonis.*] Si Candaon Bœotis Orionem ſonat, & eius enſem habuit Diomedes: exiſtimarim legendum τριπάτρου. notum eſt enim, Orioni tres fuiſſe patres. Candaon tamen infrà, duobus locis, de Marte dicitur.

329 *Lupis.*] Gręcis, qui hoc nomine etiam in Iphigen. Taurica inſigniuntur. Vocat autem hoc iuſiurandum πρωτόσφακτον, quòd in eo iciendo victima humana primùm fuerit adhibita: quę quidem in priore iureiurando, quod in Tyndari domo conceptum fuiſſe antè diximus, omiſſa fuerat. aliter enim non video, quomodo ſenſus Poëtæ conſtare poſſit. nec placet Scholiaſtis interpretatio, quæ relationis vocabulum ad qualitatem detorquet, vt logicè loquar. Æſchylus hoc ſacrificium προτέλεια ναῶν dixit, id eſt ἀπαρχὰς καὶ προτέλεια. qua quidem ratione poſſet etiam heic, vt πρωτόλειον de pręda, ita πρωτόσφακτον de ſacrificio dictum videri.

330 *Vetulam.*] Hecubam, quæ quum in Thraciam captiua eſſet abducta, ibíque præ nimio dolore atro-

 cius

eiùs Gręcis conuiciaretur, lapidata fuit. & quia Gręcos perpetuis conuiciis quaſi allatrabat, finxerunt eam poſt mortem in canem mutatam. vide Ouid. Plautus quoque Menęchmis:

Omnia mala ingerebat, quemquem aſpexerat,
Itaque adeo iure cœpta eſt appellari canis.

334 *Mæræ f.c. permutaris.*] in canem mutata fueris. Męra mulier quia in canem olim fuit mutata, teſte Ouid.

Et quos Mæra nouo latratu terruit agros:

hinc pro cane ponitur.

335 *Ille.*] Priamus. is ad Iouis Hercei aram domi ſuæ confugiens, à Neoptolemo trucidatus eſt. Agamemnonis nomen Ioui tribuitur, quòd, vt vult Euſtathius, ſicut Agamemnon εὐρυκρείων, ſic Iupiter εὐρυμέδων dicatur. quæ duo epitheta quũ idem ſignificent, inde fieri, vt proprium Agamemnonis nomen Ioui pro adiecto tribuatur, ſicut Antenoris nomen apud Æſchylum de mortuorum reliquiis vſurpatur. Alij putant Agamemnonem ea de cauſa Iouem dici, quòd, quum Iupiter ſit æther, Agamemnon quoque æther dicatur. Colebatur autem hic Iupiter Spartæ.

337 *Qui flammeo.*] Quũ Heſione poſt captam ab Hercule Troiam captiua cum fratre abduceretur, redemtum flammeo ſuo Troiam eum remiſit: vnde is Priamus dictus eſt, quum antè Podarces vocaretur. Lucianus Tragopodagra,

πρίαμος ποδάρκης, ποδαγρὸς ὢν, ἐκλήζετο.

Sed hæc quia fabuloſa ſunt, adferam Diodori Siculi hac de re verba, quæ mihi vero magis conſentanea videntur. ἡρακλῆς τὴν πόλιν ἑλὼν, πριάμῳ τὴν βασιλείαν ἀπέδωκε τῶν ἰλιέων, διὰ τὴν δικαιοσύνην. οὗτος γὰρ μόνος τῶν υἱῶν τοῦ λαομέδοντος ἐναντιούμενος τῷ πατρὶ, τοὺς ἵππους συνεβούλευεν ἀποδοῦναι τῷ ἡρακλεῖ κατὰ τὰς ἐπαγγελίας. Nec deſunt, qui Priamum ab Hercule ipſo à vicinis hoſtibus redemtum, in regno paterno collocatum aſſerant.

340 *Chelydrus.*] ſerpens aquatilis, quo nomine heic Antenorem inſigniuit, qui ſecundùm quoſdam Troiam Gręcis prodidit. quæ quidem opinio inde putatur

orta,

orta,quòd,vt ait ille,ſuaderet belli pręcidere cauſas,& pacis auctor eſſet:tum etiam,quia capta Troia, ipſi ab hoſtibus parcitum fuit. Facem dicit eam, quam lucebat Gręcis ex equo deſcendentibus Sinon. Grauidus dicitur equus Durateus, quem Gręcorum fortiſſimi quique conſcenderant.

344 *Siſyphiæ vulpeculæ.*] Vlyſſis aſtuti, qui è Siſypho natus eſt, vt volunt nonnulli, & exprobrat ei apud Sophoclem Philoctetes. eius conſobrinus erat Sinon (de quo Virgil.) natus ex Æſimo fratre Anticleæ, quæ fuit Vlyſſis mater. Leucophrys inſula poſtea Tenedus eſt à Teno rege dicta, vt ſuprà docuimus.

347 *Inſulas duas.*] Calydnas, iuxta Tenedum ſitas: è quibus egreſſi ſerpẽtes, filios Laocoontis interemerũt. hiſtoriam habet Virgilius.

348 *Nuptiis.*] Apollinis: de quibus, vt & de carcere Caſſandræ, diximus aliquid in Prolegomenis. Cenaculis carere ſe dicit, quoniam turris ipſius habebat pyramidis figuram. Genitalis, Ptous, & Horarius dicitur Apollo: Genitalis quidẽ ſeu Genitor, cuius ara fuit in Delo: & Horarius, quòd ſol motu ſuo tùm producat omnia, tum anni tempora diſtinguat: Ptoi verò rationẽ antè reddidimus.

356 *Innuptæ.*] quæ & ἀειπάρθενος idcirco vocatur, ac proprio παρθένυ cognomine Athenis colebatur. eadem & Laphria dicta eſt à Calydoniis & Meſſeniis, à Laphrio quodam erecta, teſte Pauſan. & Ianitrix, quòd in ædium foribus, & oppidorum portis ponebatur.

358 *Raptabor.*] ab Aiace. Coniunguntur heic οἰνὰς & φάσσα, quomodo ſuprà τριόρχης & αἰγυπιός. Budea dicitur Pallas à ciuitate quadam Theſſaliæ vel Phrygiæ. eadem & Fulicæ cognomento coli ſolita eſt, quòd in mergum fuerit olim conuerſa (vt Odyſſ. ε.) teſte Heſychio.

361 *Domus.*] templi ſui, ex quo etiam abreptam Caſſandram, non è carcere, ſunt qui velint. Propertius:

Victor Oilide, rape nunc & dilige vatem,
Quam vetat auelli veſte Minerua ſua.

Cõſentit & Virgilius. Huc etiam pertinet, quod inquit

Strabo, Mineruam ſe, quum ſtuprabatur Caſſandra, totam auertiſſe. Exercitum, intellige Grẹcorum.

363 *E cælo.*] Palladium enim Ilo regi, ſignum poſtulanti cẹlitùs demiſſum fertur. vide Apollodorum. Idem Ilus, quum Palladium hoc quodam tempore è templo igne correpto vellet auferre, repentè excẹcatus fuit, narrante Plutarcho.

365 *Vnius.*] Aiacis. Virgilius:

Vnius ob noxam & furias Aiacis Oilei.

Minerua etenim propter Aiacis ſtuprum Grẹcis, quibus antea fauerat, irata, tempeſtates & procellas horrendas redeuntibus immiſit.

Quum Pallas vſto vertit iram ab Ilio
In impiam Aiacis ratem : Horatius.

369 *Mos eſt.*] Solet enim peregrè mortuorum crematorumq́; cinis, in vrnis conditus, domum referri. Expreſſit autem Homericum illud,

—— *ἥτις δίκη ἐστὶ θανόντων.*

373 *O Ophelta.*] Alloquitur loca, & rupes eas, in quibus Grẹci naufragium fecerunt. Sunt autem omnes Eubœæ montes, niſi quòd Trychas vrbem Stephanus vult eſſe, quam Lycophron per Metaplaſmum Trychánta appellarit. Phorcus deus eſt marinus.

380 *Refluis.*] Scaliger *παλιρροίβδησιν* hoc loco legit. ego potiùs *δίναις παλιρροίησιν* ita dictum a Poëta credo, vt *πότμον φθόγγον* poſtea dicet, & Homerus *νῆα πρύμνην* vſurpat.

381 *Thunnos*] Grẹcos naufragos. Guſtabit, ſiue feriet: qua figura dicuntur apud Hom. antagoniſtæ *γευσόμεθ᾽ ἀλλήλων.* Virg tangendi ſenſu vti maluit,

Fulminis afflauit ventis, & contigit igni.

386 *Noxius.*] Nauplius. is quum filium ſuum, Palamedem, à Græcis interemtum cognouiſſet, omnibus eos modis vlciſci conatus eſt, adeò vt & principum vxores in adulterium per certos homines pelliceret, & Grẹcis redeuntibus lucernam de Caphareo monte ſuſpenderet, ad quam illi tamquàm ad portum aut ſtationem nauigantes, facerent omnes naufragiũ. Propertius,

Nauplius vltores ſub noctem porrigit ignes,
Et natat exuuiis Græcia preſſa ſuis.

Quod

Quod additur de crapula, ſumtũ eſt ex Homeri verſu,

οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες ὗες ἀχαιῶν.

387 *Illum ſanè.*] Ab hoc loco catalogum texit Græcorum, qui partim naufragio perierint partim variis erroribus longo tempore circumacti fuerint. Primo loco ponitur Aiax, qui inter Myconum & Tenum, Aegæi maris inſulas, naufragium ad ſcopulos fecit. Ad Gyras deinde, ſeu Gyrades petras fuit eiectus. Homerus,

γυρῇσι μὲν πρῶτα ποσειδάων ἐπέλασσεν.

389 *Iactatum.*] Hoc pereleganter Euripides Hecuba expreſſit,

πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος.

ac vocat *δίαυλον* hic, quod alij *παλιρροίαν.*

391 *Alteram t. ſalſuginem.*] iterum cadet in mare. Verbo trahendi etiam Horatius in hac notione eſt vſus,

Pocula Lethæos ut ſi ducentia ſomnos
Arente fauce traxerim.

Neptunum vocat mercenarium, quòd mœnia Troiana mercede cõductus extruxerit. Cuculum deinde appellat Aiacem, quoniam erat garrulus & maledicus. nam, ut Homerus inquit,

φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

397 *Delphini.*] Aiacis, more delphini, de quo videndus Oppianus, in litus expoſiti. alij delphinum heic de Sole dici malunt. Sirius deinde pro Sole capitur, vt & apud Archilochum citante Suida,

πολλοὺς μὲν αὐτῶν σείριος καθανανεῖ.

& apud Heſiodum initio ſecundi, ſecundùm quoſdam.

399 *Neſeæ.*] Nereidis apud Homerum, Heſiod. & Virgilium. eius ſoror eſt Thetis. Lapidem dicit Iouẽ, pro quo lapis fuit Saturno propoſitus deuorãdus. idem Cynæthei nomine in Arcadiæ vrbe Cynætha colitur, teſte Strabone. Quin etiam in Olympia ſignum Iouis Cynæthaënſes poſuerunt, auctore Pauſan. Iouis porrò adiutrix fuit Thetis, quum eum reliqui dij ligare vellent. nota eſt fabula.

402 *Tremens.*] Quoniam iuxta Delum Aiax in litore ſepultus fuit, factum eſt vt aqua maris altior, Aiacis etiam ſepulcrum ſubinde inundaret, ita vt illud ſub

aquis quaſi tremere & fluctuare videretur. ſimiliter dixit Horat. trementes verbere ripas. Dicitur quoque poëticè ſepulcrum cauere maris ſtrepitum & fluctum, quaſi metuat vndas alludentes, quemadmodum contrà turris alta, nec inundationibus obnoxia, dicitur à poëtis interrita fluctibus. Quod enim de Tremonte ait Scholiaſtes, minus placet. noſtram quidem ſententiam adiuuant verba Pauſaniæ qui in Atticis de quodam audiſſe ſe refert, ὃς τοῦ τάφου τὸν πρὸς αἰγιαλὸν ἔφασκεν ἐπικλύσαι τὴν θάλασσαν, καὶ τὴν ἔσοδον πρὸς τὸ μνῆμα οὐ χαλεπὴν ποιῆσαι. Iam coturnicem alatam intellige Delum. Aſteria enim, ſeu Latona, ſeu Latonæ ſoror, in coturnicem commutata, facta pòſt eſt inſula Ortygia, quæ deinde Delus fuit. vide Callimachum & Athenæum.

403 *Caſtniam.*] Venerem hanc καστνιῆτιν appellauit Callimachus citante Strab. Nominis origo videtur à Caſtnio, Pamphyliæ monte ducta, cuius ἐθνικὰ ſunt, auctore Stephano, κάστνιος & καστνιήτης. Scholiaſtis quidē commentum nimis eſt ineptum. Melinæa dicitur Venus à Melina, vrbe Argiua.

405 *Oeſtri.*] amoris, quo percitus, Caſſandram compreſſit. Sequens in Poëta dicendi figura ſimilem habet apud Muſæum verſu venuſtiſſimo:

μοιράων αἰέφαινε καὶ σύκεῖν δαλὸν ἐρώτων.

Euripides quoque eodem, quo Lycophron, ſenſu dixit,

γάμος οὐ γάμος, ἀλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς.

408 *Omnis.*] terra. ſiue Græcia, quæ tota ferè Arætho Dotióque comprehenditur. Aræthus, eſt Epiri fluuius: Dotium, Olympi promontorium.

Quibus.] Græciæ incolis. tranſitum facit à terra ad homines, more poëtis familiari.

417 *Vnum.*] Phœnicem, qui in Eone, vrbe Thraciæ, ad Strymonem ſita (vnde vocatur ab hiſtoricis ἠϊὼν ἡ ἐπὶ στρυμόνι, vel αἰγιαλὸς παρὰ τῷ στρυμόνι) ſepultus fuit. Abſinthij, Biſtones, Edoni, Thraciæ ſunt populi. Nutricius vocatur, quòd Achillem educauerit, vt ipſe longa oratione narrat Iliad. decimo.

420 *Collem.*] patrium, Trachine. Phœnicis pater fuit Amyntor, qui illum cum pellice deprehēſum viſu priuauit, ſanatum pòſt à Chirone.

424 *Cercaphi.*] qui mõs eſt Colophonis, cuius & fluuius eſt Alens vel Ales. Lari cognomen ſenectuti tribuitur.

426 *Primum.*] Calchantem. is enim quũ poſt Ilium captum veniſſet Colophonem, quæſiuit è Mopſo vate, quot groſſos ficus quædam haberet. reſpondet ille, decies mille, modium, & vnam. id quod ita ſe habere cõpertum eſt. Tum viciſſim ex Calchante Mopſus de ſue quadam quæſiuit, quot illa porcellos ferret. ad quam quæſtionem quum non poſſet Calchas reſpondere, poſſet verò Mopſus, Calchas ex oraculo periit, quo fuerat illi mors indicta, quum primùm in vatem ſe prçſtãtiorem incidiſſet. de genere mortis infrà dicetur. Moloſſus, Cypeus, Cubicularis vocatur Apollo: Moloſſus à Moloſſis, Cypeus, quòd ſolis calor inſtar veſtis (id enim valet *κυπὰς*) nos tegat & foueat: Cubicularis, quòd rerum ortui præſit, vnde & Genitor quibuſdã dictus eſt. cygnum denique pro vate ponit.

429 *Aemulum.*] Mopſum, quem tamen Clemẽs Calchante facit longè antiquiorem, vt Argonautam. verũ Scholiaſtes duos ponit Mopſos, alterũ Apollinis F. vatem: alterum Ampyci F. Argonautam.

431 *Alterum*] Idomeneum, quartum à Ioue. Minos enim, pater Deucalionis, qui genuit Idomeneum, filius fuit Iouis. Erechtheus Iupiter Athenis & in Arcadia colitur. Neque pugnat heic Lycophron cum Homero, apud quem Idomeneus in Cretam rediiſſe dicitur. nam rediit quidem, ſed mox è regno fuit expulſus, vt infrà dicetur, & Colophonem venit.

432 *Aethonis germanum.*] Vlyſſes quũ Ithacam tandem rediiſſet, nec agnoſci primùm vellet, Cretenſem ſe finxit, & Æthonem vocari: fratrem autem habere Idomeneum. ſic enim ait Odyſſ. τ.

> δευκαλίων δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἰδομενῆα ἄνακτα.

& paulo poſt,

> ——— ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν αἴθων
> ὁπλότερος γενεῇ, ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.

Quin & apud Mineruam atque Eumæum, Cretenſem patriam ſibi aſciſcit.

433 *Tertium.*] Sthenelum, Capanei F. is quum vel inuito Ioue in vrbẽ Thebanã ſe irrupturũ iactaſſet, fulmine

mine eſt interemtus. vide Aeſchylum & Euripidem. Ceterùm Thebas dicitur ſubruiſſe, quomodo Melampus apud Propert. narratur,

Cognitus Iphicli ſubripuiſſe boues:

id eſt, ſubripere voluiſſe. Ecteni populi primi Thebis habitarunt, teſte Pauſan. cuius hæc ſunt in Bœoticis verba: γῆν δὲ τὴν θηβαΐδα οἰκῆσαι πρώτους λέγουσιν ἐκτῆνας. βασιλέα δὲ εἶναι τῶν ἐκτήνων ἄνδρα αὐτόχθονα ὤγυγον. ἐσοικίσασθαι δὲ μετὰ τοὺς ἐκτῆνας εἰς τὴν χώραν ὕαντας καὶ ἄονας. Nonnus quoque quinto Dionyſ. ἐκτήνων προμάχους vocat principes Thebanos. Quis igitur non admiretur hoc loco Scholiaſtis & aliorum ineptias, qui à beſtiis etymon vocabuli repetunt. Gongylates dicitur Iupiter à torquendis fulminibus, & βουλαῖος, vt apud Hom. μητιετής. eius ſimulacrum erat Athenis in curia Duirum. Piſtor Iupiter ex Ouidio notus eſt. Germanos dicit Eteoclem & Polynicem. Noctis filiæ intelliguntur Furiæ.

439 *Duo.*] Mopſus & Amphilochus, qui quum in Ciliciam ſimul veniſſent, Amphilochus, quia volebat Argos ſecedere, tradidit Mopſo ſacerdotium ſuum in annum ſeruandum: quo elapſo, quum nollet Mopſus depoſitum reddere, ventum eſt ad arma, ſéque mutuò interfecerunt. Alij hanc pugnam è diſceptatione de artis peritia, ortam volunt. Vates hos vocat Apollinis canes, ſeu ſatellites. Apollo enim Derænus ſiue Abderitanus ab incolis Abderæ colitur.

439 *Pyrami.*] fluuij Ciliciæ. Pamphyli filia vocabatur Megarſus, à qua deinde arx, ſiue vrbs editior nomen ſumſit, vt à patre Pamphylia. Sacra vocat ſepulcra, quòd in illis vates, gens ſacra, eſſent conditi.

447 *Spheceam Ceraſtiam.*] Cyprum, quæ olim Sphecea ab incolis, qui σφῆκες vocabantur, dicta fuit. Ceraſtia quoque eſt appellata, quòd haberet multa cornua, id eſt, montes & colles. Satrachus Cypri vrbs eſt. Syluanus Apollo in Hyle, Cypri vrbe ac ſilua, & in Tēbro oppido, atque Amamaſſo colebatur. Venus deinde Morpho vocatur, & Zerinthia: Morpho, quòd formæ præſit, & pulcritudini: Zerinthia à Zerintho, Thraciæ antro & vrbe. Morphonis templum in Laconicis prodidit

didit Pauſanias.

450 *Primus.*]Teucer is quum in patriam rediiſſet,à patre Telamone fuit repulſus, quòd Aiacem fratrem nec moriturum adiuuiſſet, nec mortuum vltus eſſet. Salamine igitur fugatus,in Cyprum venit,vbi nouam condidit Salamina, vt eleganter ab Horatio deſcribitur.Dido quoque apud Virg.ſic de Teucro,

Atque equidem Teucrum memini Sidona venire,
Finibus expulſum patrijs,noua regna petentem
Auxilio Beli.genitor tum Belus opimam
Vaſtabat Cyprum,& victor ditione tenebat.

Itaque quod ait Seruius,Teucrum totam Cyprum occupaſſe,falſum videtur. Antrum Cychrei dicit Salaminem, cui Cychreus vel Cenchreus olim imperauit, occiſo dracone (quanquàm alij Cychreum ipſum ſerpentem fuiſſe velint)vnde & Cychrea dicta fuit,ſi Euſtathio credimus. Bocarus etiã Salaminius eſt fluuius, de quo Strabo.

452 *Meus cognatus.*] erat enim filius Heſionæ, quæ fuit Priami ſoror, ac Telamoni, capta ab Hercule Troia,pro præmio donata,quòd muros primus conſcẽderat.Patrium pullũ dicit Aiacem Telamonium, quoniam ex eodem, quo Teucer patre, ſed matre alia natus erat. Cognatos intelligit Troianos, quorum plurimos Teucer telis transfixit, vt eſt apud Homerum videre.

454 *Qui rabiem.*] Notus eſt Aiacis furor ex Sophocle, Ouidio,aliis. Leonem dicit Nemæum, cuius pellẽ Aiaci dederat Hercules. Corytum vocat Scythicum, quòd eum à Teutaro Scytha Hercules primum acceperat, vt antè dictum eſt. is Herculi tegebat latus, vt Aiaci clypeus.

459 *Quando Comyroni.*] Quum Telamon quodã tempore pro liberis Ioui ſacra faceret,Hercules caſu illac tranſiens, hoſpitióque exceptus, ſacris interfuit, puerúmque Aiacem, quem brachiis geſtabat, leonina ſua donauit,ſimul precatus Iouem patrem, vt infantẽ redderet inuulnerabilem. quod eius votum aquilæ præteruolantis omine comprobatum fuit, & inde puer Aiax dictus putatur. Meminit fabulæ Pindarus Iſtm.6. Comyro Iouis eſt apud Halicarnaſſenſes cognomen.

Pro

Pro ἀέτου lego ἀήτου, vel αἰήτου, vna dumtaxat mutata litera.

460 *Patri.*] Telamoni. Lemnium fulmen vocat Aiacem bellicoſum, quòd Lemnij, ſecundùm nõnullos, primi armorum fabricam inuenerint. Hoſpitẽ dicit Hectorem, à quo Aiax gladium dono accepit, reddito illi baltheo, vt Homerus tradit.

467 *Trambelli fratrem.*] Teucrum, quem poſtquàm ex Telamone genuerat Heſiona, & rurſum deinde grauida fuit facta, Miletum aufugit, vbi Trambelum peperit, qui poſtea Lelegum rex fuit, vt vult Athenæus. Sororem patris, Priami, dicit Heſionam, quam Telamon ab Hercule præmium accepit, vt diximus.

470 *Quam aliquando.*] Quũ cetus à Neptuno immiſſus (de quo initio libri dictum eſt) humanis corporibus alendus eſſet, ideoq; ſorte quotidie ducerentur è Troianis, quos obiicerent ceto, cecidiſſet autem ſors tandem in Phœnodamantem: ille quum nollet filias ſuas ceto exponi, habita concione perſuaſit populo, vt Heſiona, filia Priami, propter cuius periurium cetus eſſet immiſſus, deuoranda belluæ proponeretur. quod quum factum eſſet, ſeruata tamen fuit ab Hercule puella. Pipo eſt auis marina, cui confert Heſionam, vt Herculem ſcorpio. Partum vocat Herculem, qui è ceti mortui vẽtre exiit, vt antè expoſitum eſt.

478 *Secundus.*] Agapenor. Verſum proximum, qui hactenus priorem locum occupauit, tranſpoſuimus, ita re exigente. qualem loci mutationem etiam infrà neceſſariò duobus in verſibus faciendam fuiſſe, apertè illic oſtendemus.

480 *Terrigena conuiua.*] Sequẽtes quatuor verſus patriam Agapenoris, Arcadiam, longa periphraſi explicant. Vocatur enim primùm terrigena, ſiue αὐτόχθων, propter Arcadum vetuſtatem: conuiua deinde nepotum quercus, ſeu Arcadum, quoniam ex Hamadryade nympha, cum qua cubuit Arcas, nati ſunt Arcades. Dicitur autem propriè αὐτίδαιτος, ſeu αὐτόδειπνος, ſiue etiam αὐτόσιτος is conuiua, qui ſymbolam ſuam ſecum defert, itaque de ſuo cenat. quale quidem conuiuium vocabãt antiqui σύνδειπνον, & ἔρανον: alia verò εἰλαπίνας, quas Martialis rectas cenas nuncupat. Eoſdem porrò

Arcades

Arcades vocat etiam lupiformes, quòd olim ſe transformare, ſtagno quodam traiecto, ſoliti ſint, teſte Plinio: niſi quis malit hoc ad Lycaonem referre. Nyctimi ſectores deinde vocantur ob Lycaonem, qui Nyctimi filij carnem Ioui hoſpiti appoſuit. Arcades denique glandibus victitaſſe, & Luna ſe antiquiores dieere ſolitos, vnde βαλανηφάγοι & προσέληνοι ſint appellati, notius eſt, quàm vt referri debeat. Pater Agapenoris fuit Ancæus, qui ab apro Calydonio, ex Oeta in Ætoliam ingreſſo fuit interemtus. Agapenorem denique, quum in Cyprum veniſſet, Paphum condidiſſe, & in ea Veneris templum: teſtatur etiam in Arcadicis Pauſanias.

489 *Multa inter labrum.*] Adagium eſt, de quo Eraſmus. Ceterùm nulla nos vrget neceſſitas, vt putemus adagij originem huic Ancæo à Lycophrone tribui, quamuis id exiſtimet Scholiaſtes: quandoquidẽ multi poſſunt eiuſdem rei dictiq; veritatem euentu ſuo cõprobare.

492 *Setoſa beſtia.*] στόρθυγξ vt acuta omnia, quemadmodum & στόνυξ, ita etiam ſetam, quæ heic pro beſtia ſetoſa ponitur, ſignificat. Interfecturum intelligo Ancæum, qui cum apro congreſſus erat. Scholiaſtis enim argutia nimis videtur hoc loco violenta,

494 *Tertius.*] Acamas, F. Theſei, qui gigantis Ægei arma abſtulit. vide Plutarch. Theſeo.

495 *Cuius olim.*] nempe quum Acamas legationem apud Troianos de Helena reddẽda obiret. Tunc enim Laodice, amore capta, furtim cum ipſo concubuit, & poſtea Munitum peperit.

497 *Viua deſcendens.*] Eodem ſenſu ſuprà dixit, ipſam de rupe ſe præcipitaſſe, cõſpecto patriæ excidio. Scholiaſtes heic nimis audacter Poëtam reprehendit, ipſe meritò grauiter increpandus, qui doctiſſimi poëtæ doctiſſima carmina, quæ non intelligit, traducat. Non enim ſic ait Lycophron, Laodicen in Thracia mortuam eſſe, poſtquam filium ſuum periiſſe cognouit: ſed ita, Laodicen, quæ fuit Muniti mater, præ nimio dolore ex incendio Troiæ viuam ſe præcipitem dediſſe: nec eſt horum verborum iſta ſyntaxis, Matrem tabefactam lacrymis Muniti mortuam eſſe, vt putauit

Schol

Scholiaſtes: ſed iſta, Matrem Muniti vivam periiſſe, idque lacrymis tabefactam. Hanc interpretationem noſtram facilè defendet Calaber, cuius hi ſunt verſus extremo lib. 12.

> καὶ τότε πυ πριάμοιο πολυκτήτοιο θύγατρα
> λαοδίκην ἐνέπουσιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ὀρέξαι
> ἀχνυμένην μακάρεσσιν ἀπειρέσιν, ὄφρα ἑ γαῖα
> ἀμφιχάνῃ, πρὶν χεῖρα βαλεῖν ἐπὶ δούλια ἔργα·
> τῆς δὲ θεῶν τις ἄκουσε, καὶ αὐτίκα γαῖαν ἔνερθεν
> ῥῆξεν ἀπειρεσίην. ——

Iam quoniam in Poëta vtcumque intricatus eſt priorũ verborum ordo, pro ἡ ζῶσα poſſet alicui ἴζουσα cum Aurato legẽdum videri. qua de re iudicet eruditus lector. Euripides quidem extrema Ione ſic loquitur, εἰς θρόνους ἵζε παλαιούς. alioqui ita καταιβάτης erit ſumendum, vt infrà λαφυσίαν ponitur.

499 *Quem aliquando.*] Munitus ab Acamante (ſecũdùm alios, Demophoonte) patre Miletum reductus vt fuit, in venatione periit. Acamantem tamen in Phrygiam, capta Troia, aberraſſe, ibiq; Synnada oppidum extruxiſſe, ſunt qui tradant. At Demophoon Aepeã vrbem in Cypro condidit, quam poſtea Philocyprus rex à Solone Solos vocauit.

501 Quando.] Quum, inquit, Aethra, Acamantis auia (fuit enim Theſei mater) Munitum patri Acamãti tradet. Aethræ namque Laodice filium ſuum dederat educandum. In tenebris nutritum puerum dicit, quem aliter σκοτεινὸν & παρθένιον Græci vocant.

503 *Cui ſoli.*] Quum Theſeus Helenã rapuiſſet, apud Aethràm matrem Athenis (ſecundùm alios, Aphidnis) depoſuit. Dioſcuri deinde quum ob Helenam repetendã Athenas expugnaſſent, Aethram ſolam, raptoris matrem, vnà cum Helena captiuam abduxerunt, ſororis raptum hac ratione vlti. Poſtea, quũ ſecundò rapta eſt à Paride Helena, ſequuta eſt vltro Aethra, & ita demum, exciſa Troia, cum Acamante in Græciam rediit.

506 *Quorum caput.*] Quoniã ex ouo nati erant Dioſcuri, ad eius rei memoriam galea vtebantur, quæ dimidiati oui figuram haberet.

508 *Reliqua porrò.*] Dioſcuri enim, vt cœpimus dicere,

cere, captis Athenis, Helenam ſolam cum Æthra abduxerunt, reliquis Athenienſium ædibus intactis relictis. Vermiculatũ ſigillum vſurpat, quia veteres olim lignis vermiculatis & à vermibus exeſis vtebantur pro ſigillis.

510 *Id quod.*] Athenienſes conſpecta Dioſcurorum æquitate, qui ſolos ſontes puniuiſſet, eos admirati ſunt, & inter deos retulerunt, ἄνακας dictos, ipſiſq; ferias ἀνάκεια inſtituerunt. Vocantur autem Dioſcuri tum ſemidei, quòd alternis diebus cælo fruantur: tum Laperſij à Laperſa oppido, teſte Didymo. Quod enim ait Stephanus, Laperſam à Dioſcuris nomen duxiſſe, non fit mihi veriſimile.

513 *Bis.*] à Theſeo primùm, deinde à Paride. Si legas δυσαρπάγῳ, id infeliciter raptam ſonabit. Crex eſt auis marina, nuptiis infauſta. quare conuenit hoc nomen Helenæ. Bebryces olim Phrygiam habitarunt, Bebryciam à ſe denominatam.

517 *Fortiores.*] huc veniant, ſubaudi ἀπὸ κοινοῦ. Intelligit autem Apharei filios, Idam & Lynceum: quos quũ ait à Marte & Bellona amari, bellicoſos eſſe innuit. Tritonia dicitur Minerua, quòd è Iouis capite nata ſit. nam ex τριτογένεια factum eſt à Poëta per Syncopen τριγένητος. Colitur & Iugæ nomine à Bœotis, quòd arationis auctor fuerit: eandémque puto eſſe, quam Panyaſis vocauit ζυγίαν, citante Clemente, niſi hoc potiùs ad coniugij rationem pertineat. Longatis dicitur à loco quodam Bœotiæ: niſi potiùs λογχᾶτις, vt rectè quidam videntur ſentire, legendum ſit, vt ab haſta denominetur. Homolois denique Minerua colitur à Thebanis; apud quos erant portæ Homoloides, in quibus Mineruæ Homoloidis ſtatuam fuiſſe collocatam coniicio: Homoloides autem ab Homole Theſſaliæ vrbe, qua capta, per has portas in patriam rediêre Thebani, nominatæ ſunt. teſtis Pauſanias.

521 *Gemini.*] Neptunus & Apollo, qui muros Troianos extruxerunt. Apollo quidem Drymius Mileſiis colitur, Neptunus verò Prophantus Thuriis, qui & Cromnæ rex dicitur, quæ eſt vrbs in Paphlagonia, aliter Amaſtris, & alia in Peloponneſo. Regem periurum vocat Laomedontem qui equos Herculi ſanctè pro-

miſſos abnegauit.

525 *Ad ſuſtinendam.*] Malim στέξαι, quàm στέρξαι. nam ſic Aeſchylus,

πύργων στέγειν δ᾽ εὔχεσθε πολεμίων δόρυ.

Canaſtræum dicit Thracem, ſed addit *indigenam*, vt intelligatur Canaſtræus per ſimilitudinem tantùm Hector vocari. Pecorum vaſtatorem vocat Proteſilaũ, qui primus è nauibus ad agrum Troianum populandum egreſſus, primus ab Hectore trucidatus eſt.

530 *Cuius.*] Hectoris. Accipiter eſt Proteſilaus. Græcorum porrò nomen antiquius eſſe, quàm ἑλλήνων, nemini mirum debet videri. nam & γραῖκας dixerunt Alcman & Sophocles Græcorum matres. ac dicti ſunt Græci à Græco, Theſſali F.

534 *Cherroneſi.*] in Thracia. Cornu vocauit promõtorium, propter formæ ſimilitudinem. Herodotus Calliope: ἐν Ἐλεοῦντι τῆς χερσονήσου ἐστὶ πρωτεσίλεω τάφος καὶ τέμενος περὶ αὐτόν. χερσαῖον autem pro χερσόνησον vel χερρόνησον dixit, quemadmodum χέρνησον Apollonius.

535 *Sed eſt.*] Confirmat ſe tandem Caſſandra ſpe certa venturi ab Ioue auxilij, is à Pamphylis Drymius vocatur, à Thuriis Promantheus, à Chiis Aethiops & Gyrapſius.

537 *Erronem.*] Paridem. Vaſtatoris cognomen heic aquilæ tribuitur. quare licebat etiam ſic vertere,

Noxiam aquilam acceperint.

Poſtquam igitur, inquit, Paris hoſpitio acceptus à Menelao (itáque etiam à Dioſcuris & Apharidis vt Menelai cognatis) Helenã rapuerit, tum deinde grauis inter Dioſcuros & Apharidas excitabitur contentio.

539 *Paſſuri.*] quia mutuis perituri cædibus, vt mox dicetur.

541 *Moroſum.*] nec boni conſulentem illorum ſacrificia. Cragus Iupiter in Lycia colebatur, vbi Strabo montem Cragum ponit. Horatius,

—— aut Erymanthi
Siluis aut viridis Cragi.

542 *Iurgium.*] inde ortum, quia Dioſcuri filias Leucippi Apharidis deſponſas, ſibi rapuerant, non datis de more ſocero ſponſalibus donis. quod quum illis exprobraſſent Apharidæ, ipſi boues Apharei clàm ablatos ad

Leuc

Leucippum loco ſponſalium attulerũt. Hac re cognita Apharidæ prœlium cum Dioſcuris iniuêre, nolentes raptoribus conſobrinas nubere. Alias contentionis huius cauſas habet Apollodorus.

646 *Conſobrini.*] Apharidæ cum Dioſcuris. Erant enim Tyndarus, Aphareus & Leucippus, tres fratres. Sobrinas dicit Leucippi filias duas, Phœben & Ilairã. Cognatos intellige Dioſcuros.

550 *Cnecei.*] Laconiæ fluuij, ad quem pugna commiſſa. Pheræos nominat Laconas, quamuis Pheræ ſit Arcadiæ ciuitas. nam ex Arcadia profecti primùm dicuntur Lacones.

553 *Alter quidem.*] Idas. is enim Caſtorem cum Lynceo pugnantem occidit, feriens quercus truncum, quem ille ſibi pro clypeo prætendebat. erat enim δρυὸς ἐν στελέχει ἥμενος, vt canit Pindarus.

656 *Alter autem.*] Pollux, qui Lynceum proſternit. Pollucem deinde Idas ictu ſecundo (nam primo Caſtorem petierat) aggreditur, arrepta de vicino patris tumulo columna. ſiquidem Amyclæum ſepulcrum heic pro Laconico ſumitur. erat autem Aphareus natione Lacon.

659 *Columnam.*] Elegantiſſimè Pindarus:

ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄγαλ
μ' ἀίδα, ξεστὸν πέτρον,
ἔμβαλον στέρνῳ πολυδεύ-
κεος, ἀλλ' οὔ νιν φλάσσαν.

quos verſus ita ludibundi exprimebamus,

Vnde correptum decus in-
ferium, læuem petram,
pectus in Pollucis age-
re, tamen citra malum.

Theocritus quoque Dioſcuris non minus venuſtè,

ἦ γὰρ ὅγε στάλαν καφαρηῒς ἐξανέχουσαν
τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως μεσσάνιος ἴδας,
μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα.
ἀλλὰ ζεὺς ἀπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.

Reliquam pugnæ ſeriem, non omnino cum noſtra cõuenientem, apud illum, qui volet, videat.

560 *Simul autẽ.*] Iupiter cõſpecta Idæ impietate, qui

 pater

paternũ ſepulcrum violaret, fulmine ipſum vnà cum fratre percuſſit, Polluce interim ferro rem agente. is enim ſuperſtes remanſerat.

561 *Vnius.*] Idæ, qui cum Apolline de Marpeſſa, Eueni F. ſagittis contendit, idq́; victoria dubia. Propert.

Non Idæ & cupido quondam diſcordia Phœbo
Eueni patrijs filia littoribus.

Sciaſtes Apollo ab Arcadibus (eſt enim Scias Arcadiæ regio) Orchieus à Laconib. colitur, Telphuſius à Bœotis, quanquam heic τιλφούσιος malim ſecundùm Pauſan. legere, illud etenim etiam Arcadibus conuenit, vt infrà dicetur.

564 *Hos quidem.*] Apharidas. *illos* Dioſcuros, qui alternis diebus in cælo, ut notum eſt, verſantur.

569 *Aliorum.*] Græcorum, qui magno numero ad Troiã veniẽt. Rhœonis filius fuit Anius, rex Deli, qui Græcos ad inſulam ſuam appellentes detinere voluit, donec Troiæ capiẽdæ tempus à diis præſtitutum, quod erat annorum decẽ, veniret: interim ſe vini, frumenti, oleiq́; illis affatim ſuppeditaturum promittens. Dictys verò promiſſis iſtis etiam facta adiungit extremo ſecundo: *Ceterùm frumenta, vinum, aliaq́; ſibi neceſſaria Anius & eius filiæ præbuêre, quæ Oenotropæ & diuinæ religionis antiſtites memorabantur.*

574 *Cynthiam.*] Deli, vnde & Apollo Cynthius. Inopus Deli fluuius ſeu fons eſt, qui vnà cum Nilo flantibus Eteſiis incrementũ accipit, vt & Clepſydra, fons arcis Atticæ: vnde creditus eſt occultam ab illo originẽ ducere. Problaſtus dictus eſt Bacchus, cui ante vites germinantes fiebat ſacrum. idem & audax vocatur de vini effectu. Ceterùm Bacchus, vt ad hiſtoriam veniamus, Anij, abnepotis, tribus filiabus (hę Oeno, Spermo, Elais vocabantur) hoc donum conceſſerat, vt quandocumque vellent, vinum, triticum & oleum ſuppeditare poſſent, ſingulę ſingula, prout nominis ipſarum ferebat notatio. Totam hiſtoriam breuiter apud Ouid. lib. 13. deſcriptam reperies.

580 *Viniferas.*] Phabs auis eſt de columbarum genere. Appellat Anij filias aues viniferas, ſicut antea Phœnicem κυεροτρόφον πύγυεον dixit: niſi quis putet ad Oenades columbas alluſum eſſe. Stephanus quidẽ αἰανίν cuiuſdam,

cuiuſdam, τοῦ πατρὸς τῶν οἰνοτρόπων meminit : quod an ex αὐτῆς corruptum affirmare debeam,neſcio. Alius etiam grammaticus Δωρίππης, μητέρος τῶν οἰνοτρόπων, & Anij vxoris mentionem facit. Iam Zarex quia Rhœonem poſt Anium ex Apolline & ipſa natum, in vxorem duxit, auus appellatur filiarum Anij, quomodo Amphitruo Herculis pater eſt putatus. De Rhœone plura memorat Siculus fol.229.editionis Græcæ.

581 *Quæ &c.*] Agamemnon,exercitu ſuo fame laborante,filias Anij curauit accerſendas.Canes dicit Græcos. Sithonia proles fuit Rhœtea, de qua dictum eſt Rhœteum promontorium,quod aliter Sigeum nuncupatur. fuit & vrbs huius nominis in Troade.

585 *Senes puellæ.*] Parcæ. Hæc,inquit,ita ſunt à fatis conſtituta.Sic Ouid.

—— veterum decreta ſororum.

588 *Quinti quarti.*] Quoniam ſimul ambo venerũt, vterque quintus aut quartus dici poteſt : ſiquidem tres præceſſerunt, & hi duo poſtremi ſimul quinarium implent numerum.Sic Horat.

Si quadringentis ſex ſeptem millia deſunt.

Nec aliter Cicero quodã loco,& Lucretius lib.4.Quin & apud Terent.Eunucho ſic legendum credo,

Illum liquet mihi deierare his menſibus
Sex ſeptem prorſum non vidiſſe proximis:

extrita particula Vel.Golgorum regina eſt Venus, cuius terra Cyprus.

589 *Alter quidem.*] Praxander, Lacon. Therapne vrbs eſt Laconiæ.

590 *Alter verò.*] Cepheus, Achiuus. Notant autem grammatici, θάτερος pro ἅτερος barbarè dici, quamuis eo Lycophron,& alij quidam vtantur. Olenus & Dyma ſunt vrbes Achaicæ. Bura quoque vrbs quõdam in Achaia fuit,hiatu terræ pòſt abſorpta.

592 *Alius.*] Ingreditur hiſtoriam Diomedis, qui ex Aetolia aufugiens,in Dauniã ſiue Apuliam venit,ibiq; Argyrippam vrbem,patriæ ſuæ cògnominem,ſiue Argos hippion,ſiue Arpos condidit.Vt enim ſcribit Strabo, ἐκαλεῖτο δ' ἐξ ἀρχῆς Ἄργος ἵππιον, εἶτ' Ἀργυρίππα, εἶτα νῦν Ἄρποι. quam quidem nominum mutationem vetùſtatis corruptelæ tribuit Seruius. Auſonius,

Argyripam, claróſque viris qui condidit Arpos,
Clarior vrbe noua, patriæ quàm ſede vetuſta.

Phylamus quid ſibi velit, nõdum potui inuenire. Scio equidẽ, Stephanũ pro φύλαμον legere πύργαμον. ſed nec hoc ad rem quicquam. aliis igitur hac de re poſt nos inquirendum relinquimus.

594 *Amaram ſociorum.*] Diomedis ſocij in aues mutati dicuntur (quanquam Ariſtoteles canum, non auiũ facit mentionem) ab aliis in ardeas, ab aliis (quos & Lycophron ſequitur) in cygnos. Ouidius his arbitrum ſe interponit,

Si, voluctrum quæ ſit dubiarum forma, requiris:
Vt non cygnorum, ſic albis proxima cygnis.

Cauſam quoque transformationis ibidem habes. Pro ἐπληρωμένην malim ἐπληρωμένων, gignendi caſu.

599 *Cognominem.*] Diomedeam dictam, & apud Ionium ſinum ſitam. Zethum porrò, Amphionis fratrem, paſtorem egiſſe ruri, nemini eſt ignotum.

603 *Simul porrò.*] Deſcribit auium diætam, quæ Græcos ament, & ex ipſorum manibus cibum capiant, atque in veſtium ſinubus cubent: barbaros autem auerſentur. quod idem de canibus refert Ariſtoteles. Priorem victum vocat, quo ante transformationẽ vtebantur. Si quis malit πάσονται, Comedent exponat.

610 *Træzeniæ.*] Veneris, cui Trœzene templũ Phædra dedicauit, ſecundùm alios, Athenis in arce, idq́; amore Hippolyti, Trœzene degentis. Venus autem quũ à Diomede vulnus accepiſſet, vt ex Homero liquet, vxorem eius adulteram reddidit, ipſiq́; Troia redeunti inſidias coëgit collocare. quod quum animaduertiſſet Diomedes, in Iunonis templum primò confugit, & inde mox in Dauniam ſe contulit, vbi poſtea fuit à Dauno rege interfectus.

612 *Canis.*] Ægialea, quæ Diomedem reuerſum ad concubitum alliciebat, quo faciliùs occideret. Hoploſmia Iuno ab Eleis colitur, in cuius templum aufugiens Diomedes, ſeruatur.

615 *Columniſcenſor.*] Quũ enim in Apuliam veniſſet Diomedes, & Colchicum draconem, qui totam regionem vaſtabat, interfeciſſet, ſtatuæ ipſi publicè ſunt erectæ. Dicitur autem κιονοστοβάμων, qui columnam

conſc

conſcendit:vt ἱπποβάμων,qui equum. Membra in ſaxis fulcire,Hypotypoſis eſt τοῦ κηλοστοβάμονος.

617 *Solo Architecti.*] De quibus lapidibus columnæ ſint erectæ , exponit, iis videlicet, quos Diomedes in patriam reuerſurus in nauem pro ſaburra impoſuerat, de mœnibus Troianis ſumtos. Itaque vocantur ſolum Neptuni , quòd iis ille mœnium Troianorum fundamenta iecerit.à qua quidem ſtructura Architectus appellatur. Amœbei nomine Delphis colitur, ob tranſmutatos cum Apolline Delphos (id erat antea Neptuni oraculum) pro Calabria,quæ ante Trœzenẽ eſt. De hermate(vnde fit ἑρματίτης,ſicut ab ἅρμα ἁρματίτης,à δῶμα δωματίτης,)vide Feſtum.

619 *At Alæni.*] Quum in Italiam veniſſet Diomedes,eius auxilio Daunus in bello , quod tum gerebat, conficiendo vſus, promiſerat ſe illi vel regionem totã, quam cepiſſet,vel bellicam prędam omnem daturum, prout frater eius, Alænus , arbiter conſtitutus,cenſuiſſet. Alænus autem quũ Euippen,Dauni filiam,amaret, Dauno regionem,fratri ſpolia adiudicauit. Feſtus tamen Diomedis camporum meminit.

620 *Preces.*] execrationes , quæ poſtea propter efficaciam in prouerbium venerunt. Similiter Horat. de puero,

Miſit Thyeſteas preces.

arua,intellige Daunia,

623 *Niſi quis.*] niſi ab aliquo eius gentili poſſideantur & colantur.

625 *Columnis.*] ſtatuis ipſi poſitis, quæ quamuis poſt eius mortem in mare fuerint proiectæ iuſſu Dauni, propter execrationes irati, rurſum tamen in ſummam aquam enatantes , ad baſim ſuam redierunt. quapropter heic immotæ vocantur.

630 *Magnus verò.*] Diomedes mortuus pro deo habitus eſt à Phæacibus, propter occiſum draconem. Ionis ſolum, nuncupat mare Ionium ab Ione denominatum. quod etiam Æſchylus Prometheo videtur ſentire, qui ad Ionem ſic aït:

χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχὸς,
σαφῶς ἐπίστασ', ἰόνιος κληθήσεται,
τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς. id eſt,

In poſterum tempus marinus hic ſinus,
Certò ſcias, Ionius appellabitur,
Erroris omnibus tui memoria.

633 *Alij.*] Ad Bœotorum hiſtoriam tranſit. ij veſtibus villoſis more patrio vtebantur. σισύρνα enim eſt μαλλωτὸν στρῶμα, ſecundùm Ariſtophanis Schol. nō ἀτρίχον δερμάτιον, vt vult noſter Tzetzes. Gymneſiæ inſulæ ſunt in Iberia, quas Baleares vocant. in his funditores optimi.

636 *Tribus.*] quarum vna pendet à collo, altera ſunt accincti, tertiam manu tenēt. ac vocat bifunes fundas propter funes duos, qui ſunt in fundæ pede, vt ita dicā, quibusq; inſeruntur funditoris digiti.

639 *Nullus enim.*] Diodorus lib. 5. προκειμένου σκοποῦ κατά τι ξύλον ἠρτημένου ἄρτου, οὐ πρότερον δίδοται τῷ μελετῶντι φαγεῖν, ἕως ἂν τυχὼν τοῦ ἄρτου, συγχωρούμενον λάβῃ παρὰ τῆς μητρὸς καταφαγεῖν τοῦτον.

642 *Illi.*] Bœoti. Iberiferas ripas dicit, quòd in Iberia ſitæ ſint Baleares inſulæ. Tarteſus vrbs eſt, & inſula & fluuius Iberiæ apud Herculis columnas, inter quas anguſtum quod eſt oſtium, id heic porta dicitur.

644 *Arnes vetuſtæ ſoboles.*] id eſt, è Bœotia oriūdi. eſt enim Arne Bœotiæ vrbs, poſtea Chæronea dicta. Tēmices quia olim Bœotiam incoluerunt, heic pro Bœotis ponuntur. Græa (nunc integrè Tanagra dicitur) Leontarne, Scolus, Tegyra, Oncheſtus, Bœotię ſunt oppida. Oncheſtum quidem Neptuni F. Oncheſtus incoluit. Thermodum ſimiliter & Hypſarnus, fluuij Bœotiæ.

648 *Alios.*] Ad Vlyſſis & ſociorum errores longa narratione exponendos nunc pergit Caſſandra. illi etenim primùm circa Syrtes errarunt, quæ ſunt in mari Libyco. Fretū deinde intelligit, quod eſt inter Adriaticum & Tyrrhenum maria.

650 *Et ſemiferæ.*] Scyllæ, quam ab Hercule interfectam, ac deinde reſuſcitatā fuiſſe, initio docuimus. Meciſteus Hercules ab Eleis Meciſtijs colitur, videtúrque idem, qui Maciſtus Strabonis. foſſorem etiam vocat, propter Augiæ ſtabulum: bubulcum quoque, propter boues Geryonios, quos abegit.

653 *Auiformium.*] Sirenum, quæ quia parte inferiori

ſunt aues, videntur ex harpyis, ſeu auibus (nam ſpecies heic vſurpatur pro genere, quũ infrà ὀρνιθόπαιδος ἴσμα dicat) prognatæ, quamquam ſunt Acheloi filiæ ac Terpſichores. Crudeliter laceratos intellige à Polyphemo.

657 *Vnum.*] qui ſolus ex ſociis ſuis omnibus ſaluus euaſit. itaque dicet infrà,

μόνος πρὸς οἴκους ναυτίλων σωθεὶς τάλας.

Cęterùm Vlyſſes delphini ſignum ſolebat in clypeo gerere, cuius rei cauſam tradit Plutarch. *πότερα τῶν ζώων φρονιμ. νήπιος ὢν ὁ Τηλέμαχος, εἰς ἀγχιβαθὲς τῆς θαλάττης ὀλισθὼν ἐσώθη, δελφίνων ὑπολαβόντων καὶ ἀνανηξαμένων. ὅθεν ἐποιήσατο γλυφὴν τῇ σφραγῖδι καὶ τῆς ἀσπίδος κόσμον ὁ πατὴρ, ἀμειβόμενος τὸ ζῶον.* Vocat etiam Vlyſſem furem Punicæ deæ, quoniam Palladium furatus eſt, & Pallas à Corinthiis Punica colitur.

659 *Qui videbit.*] Errores Vlyſſis quum ſint ab Homero copioſè deſcripti, ſatis nobis erit hoc loco, ſi ſumma dumtaxat rerum capita indicemus, ad Homericum fontem limpidiſſimum lectoribus remiſſis. Vnoculum dicit Polyphemum Cyclopem.

662 *Sagittarum reliquias.*] Læſtrygonas, ab Herculis ſagittis reliquos factos. Quum enim Herculem Geryonis boues abigentem ſpoliare Lęſtrygones conarentur, ille magnam eorum partem ſagittis confecit. eum cur vocet Alexicacum, notum eſt. Tedifer appellatur à tedis quibus ad certamina, in quibus excellebat Hercules, vtebantur: Palęmon autem, quòd cum patre Ioue, & cum Antęo gigante ſit luctatus. Quin etiam Palęmon dictus eſt proprio nomine, vt volunt quidam, antequam Hercules vocaretur.

664 *Conterentes omnia.*] Vlyſſem videlicet cum ſociis & nauibus. Qui σκάφη mauult, is σύντροφα quoque in σύντροχα mutet, atque ita vertat:

Qui rotundas omnes conterentes naues.

Nam quod Scholiaſtes adfert de portu, nequaquam placet. Noſtra quidem interpretatio Alexidis & Antiphanis comicorum teſtimoniis, quæ in Athenæo leguntur, nititur.

665 *Perforabunt.*] perfodien- eos tamquam mugiles, & ita deuorabunt. expreſſit H meri verſum:

ἰς ς ἰχθῦς

ἰχθὺς δ' ὡς πείρωντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.

668 *Quæ non.*] Enumerat pericula, quæ ſubiit Vlyſſes. Semiuirginem canem intelligit Scyllam. Luſcinias vocat Sirenes, vt antè fecerat. eæ ſteriles dicuntur, quia virgines: Centauricæ, quòd ad ipſas delati Cẽtauri, poſtquam è Theſſalia fuerant ab Hercule exacti, perierint: Ætolicæ vel Acarnaniæ, quòd ipſarum, ſiue patris Acheloi regio inter Ætoliam & Acarnaniam ſit media, nec magis ad hanc, quàm ad illam, pertinere videatur.

672 *Suadebit carnes e.p.t.*] id eſt, cantu ſuo perſuadere conabitur Vlyſſi cum ſuis, vt ad ipſius ſaxa perpetuò cantilenis aures præbentes fame denique contabeſcant. Ferarum formatricem, & noxam monſtriformẽ dicit Circen, quæ ſocios Vlyſſis transformabat.

677 *Acinos vuarum*] Homerus,

——— τοῖσι δὲ Κίρκη
πάρ ῥ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπόν τε κρανείης
ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσι.

678 *Ipſum.*] Vlyſſem, qui ne ſimul cum reliquis transformetur, Moly herba ſe tuebitur, à Mercurio accepta. is heic Ctarus vocatur, vel à poſſeſſionibus & lucris, quibus præeſt, vel ab inferiis & exequiis, quum ſit νεκυοστόλος. Nonacriates Mercurius in Arcadia colitur, quæ Nonacrin vrbem habet. vocatur quoque Triceps, quoniam tali figura ponebantur in vicis Hermæ veterum: & Pulcer, quo nomine à Bœotis colitur, teſte Pauſan. ſic ab Orpheo εὔφρων dicitur. Iam de μῶλυ hęc habet Theophraſtus lib. dec. τὸ δὲ μῶλυ περὶ φανεὸν γίνεται, καὶ ἐν τῇ κυλλήνῃ. φασὶ δ' εἶναι καὶ ὅμοιον ὡς ὅμηρος εἴρηκε. τὴν μὲν ῥίζαν ἔχον στρογγύλην, προσεμφερῆς κρομμύῳ, τὸ δὲ φύλλον ὅμοιον σκίλλῃ. χρῆσθαι δ' αὐτῷ πρός τε τὰ ἀλεξιφάρμακα καὶ τὰς μαγείας.

681 *Campum.*] inferos. Senem intelligit Tireſiam, vtrumque genus expertum. de eo ſic apud Callimachum Pallas:

καὶ μόνος εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος ἀγεσίλᾳ.

Solus pręterea mentis poſt fata vigebit
Vſu, Plutoni carus & hoſpes erit.

684 *Aſpergens.*] ſic enim Circe præceperat, vide Odyſſ.

Odyſſ. lib. vndec.

688 *Vnde Gigantum.*] Ab inferis reuerſus Vlyſſes, in Siciliam venit, ſub qua gigantes cum Typhone oppreſſi iacent.

691 *In qua.*] Iupiter, interemtis gigantibus, inſulam dedit ſimiis habitandam, à quibus dictæ ſunt inſulæ Pithecuſæ. Ouid.

Inarimen, Prochytenq́; legit (Aeneas) *ſteriliq́; locatas*
Colle Pithecuſas, habitantum nomine dictas.

Simias etiam à Tyrrhenis Arimos vocari, auctor eſt Strabo. Saturni poſteri ſunt dij.

694 *Baq.*] qui fuit Vlyſſis nauclerus, & in Sicilia ſepultus eſt. Cimmerij ſunt apud Oceanum occidentalem. Acheron eſt Heracleæ fluuius prope Cumas: Oſſa, mons Italiæ. Leonem dicit Herculem, qui Orontem fluuium rupibus ſtrauit, vt boues Geryonios abigeret. Huc pertinent verſus Propertij,

Clauſus ab vmbroſo qua alludit (ſic lego) *pontus Auerno*
Humida Baiarum ſtagna tepentis aquæ:
Qua iacet & Troiæ tubicen Miſenus arena,
Et ſonat Herculeo ſtructa labore via.

& quæ Silius Italicus lib. duod. pluribus explicat,

Vnde ferant nomen Baiæ, &c.

Cur Obrimo vocetur Proſerpina, infrà dicemus. Collem capacem vocat Apẽninũ (ineptè Scholiaſtes τὸ πολυδέσμων facit nomen proprium) è quo Italiæ fluuij oriuntur. Lucanus,

Fontibus hic vaſtis immenſos concipit amnes
Fluminaq́; in gemini ſpargit diuortia ponti,

Polyb. lib. 3. ἀπέννινος ἐστὶν ὄρος συνεχὲς, ὃ διείργει πάσας τὰς κατὰ τὴν ἰταλίαν ῥύσεις. Cicer. *Vt ex Apennino fluminum, ſic ex communi ſapientium iugo ſunt doctrinarum facta diuortia.*

Lethæon mons eſt Italiæ. Palus auerna quędam (ſunt enim plures) iacet prope Cumas: cuius figura quia rotunda, dicit eam laqueo circumductam. Cęterùm eodem ferè modo apud Eurip. Troadibus eadem Caſſandra de Vlyſſis erroribus vaticinatur: quem quidem locum iuuabit cum iſto conferre.

707 *Iuriſiurandi.*] Per Stygem Iupiter (is terminalis dicitur

dicitur à terminis rerum tum ſtatuendis, tum conſeruandis) deos voluit iurare, poſtquam ab illa contra Titanes fuit adiutus. qua de re vide Heſiodum Theogonia. Neceſſariò autem heic verſus duos inter ſe loco mutauimus, ne ſententia vacillaret: ſicut & ſuprà fecimus, vbi de Agapenore agebatur.

709 *Libamina.*] ad ſacrificandum. Maritus Proſerpinæ eſt Pluto, cui Vlyſſes ab inferis reuerſus columnam cum galea dedicauit. δάειραν appellarunt Proſer pinam primùm Æſchylus, & poſt eum Apollonius. quò videtur δαειρίτης Pollucis pertinere.

712 *Virgines.*] Sirenes, Parthenopen videlicet, Leucoſiam, Ligeam. earum pater Achelous, Tethyis erat F. mater fuit Terpſichore. Illæ porrò de contemtu Vlyſſis indignantes, in Tyrrhenum mare pręcipites ſe dederunt. Dicit eas pennis vrinaſſe, quoniam auiformes erant, vt dictum eſt. Lanificum ſtamen de Parcarum filis intelligitur.

717 *Vnam.*] Sirenum, nempe Parthenopen, quæ iuxta Neapolin in litus eſt à mari eiecta. Neapolis autem Phaleri, Siculi tyranni arx fuit (niſi id malis cum Stephano vrbis nomen eſſe) quæ à Parthenope poſtea nomen ſumſit. Glanis eſt Italiæ fluuius prope Neapolim.

721 *Enipei.*] Neptuni.is enim à Mileſiis hoc nomine colitur, quòd in Enipeum, fluuiũ Theſſaliæ, aliquando mutatus fuerit, vt tradit Ouidius. Leucoſia igitur, Sirenum altera, in Neptunium promontorium fuit eiecta, & inſulam à ſuo nomine Leucoſiam appellauit.

726 *Ligea.*] Sirenum tertia. Terina ſecundùm Stephanum eſt vrbs Italiæ. meminit etiam Thucydides κόλπου τεριναίου. Ocinarus fluuius eſt apud Terinam, quem cornigerum vocat ex figura: fortem, propter fluxionis vehementiam.

732 *Primæ.*] Parthenope, cui Diotimus, Atticæ claſſis pręfectus, ex oraculo ſacrificauit, quũ in Italiam veniſſet, & curſum lampadum (eum in Ceramico quotannis peragebant Athenienſes) inſtituit, quem deinceps Neapolitani quotannis inſtaurarunt. Mopſopia olim dicta Attica de Mopſopo rege: vnde Ouid.

Barbar

Barbara Mopſopios terrebant agmina muros.

Tibullus:

Libaq; Mopſopio dulcia melle feram.

Seneca extrema Hippolyto:

Mopſopia claris tota lamentis ſonet.

Miſenus mons eſt Neapolitanus, à Miſeni ſepulcro denominatus, vt vult Virgilius.

738 *Ventis.*] quos ab Æolo acceperat. Vtribus deinde opera ſociorum apertis, in Æoliam reuectus eſt. poſtea, quum ſocij boues Solis deuoraſſent, fulmine procelláque vexatus, ſocios omnes amiſit. Larum dicit Vlyſſem.

741 *Caprifici.*]Hęc ſic apud Hom. ipſe narrat:

ἦλθον ἐπὶ σκύλλης σκόπελον, δεινήν τε χάρυβδιν.
ἡ μὲν ἀνερρόιβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ᾽ ἀερθεὶς,
τῷ προσφὺς ἐχόμην, ὡς νυκτερίς. & paulò pòſt:
νωλεμέως δ᾽ ἐχόμην, ὄφρ᾽ ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις, ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν
ὄψε. —— Atlantidem dicit Calypſonem.

747 *Ratem.*]de qua Hom. Od. ε. Baris eſt propriè nauis Aegyptiaca, teſte Herodot. & Propert. quum ait,

Baridos & contis roſtra Liburna ſequi:

de Cleopatra, Aegypti regina, loquens. ſæpe tamen pro quauis naui ſumitur, vt heic, & apud Aeſchylum Perſis.

749 *Neptunus.*] ἀμφιβαῖος Neptunus à Cyrenæis colebatur. halcedo vocatur femina ceryli.

754 *Anthedonis.*] è qua Glaucus piſcator oriundus erat, qui olim guſtata herba, in mare deſiliit, vt ex prouerbio notum eſt. Anthedon autem Bœotiæ eſt vrbs, quam Threſſam nuncupat, quòd à Thracibus condita fuerit. Iam Glauco contubernalis fuit Vlyſſes, poſtquàm in mare eſt eiectus.

756 *Iactante.*] Vlyſſem. Leucothea porrò Vlyſſi per vndas iactato capitis ſui redimiculum tradidit, quo ille pectori ſuppoſito enataret.

762 *Drepanum.*] aliter Corcyram, vel Phæaciam: in qua defoſſa fuit falx, qua Iupiter Saturno patri, vel Saturnus Cœlo pudenda deſecuit. Apollonius:

ἔστι δέ τις πορθμοῖο παραιτέρη ἰονίοιο

ἀμφιλ

ἀμφιλαφὴς πίειρα Κεραυνίῃ εἰν ἁλὶ νῆσος,
ᾗ ὕπο δὴ κεῖσθαι δρέπανον φάτις, ᾧ ἄπο πατρὸς
μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος. οἱ δέ ἑ Δηοῦς
κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην.
Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνί δήποτε ναάσσατο γαίῃ,
Τιτῆνας δ' ἔδαεν στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι
Μάκριδα φιλαμένη. Δρεπάνη τόθεν ἐκλήισται.

In hanc inſulam delatus Vlyſſes, Alcinoo regi longam ſuorum errorum ſeriē explicuit. Monſtrum dicit Cyclopem, de cuius imprecationibus vide Hom.

766 *Nec tatis.* Homerus:

——— *οὐδ' ἐνοσίχθων*
λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
πρόσθεν ἐπηπείλησε. ———

Melanthus Neptunus ab Athenienſibus colebatur, ita dictus propter *μέλανα πόντον* & *πολιὰν θάλατταν*, vt volūt grammatici. equeſtrem autem Delij colunt, quòd equitum præſes, & equorum ſit inuentor: vel quòd naues equis reſpondeant, vt exiſtimat Artemidorus.

768 *Portum.*] Ithacæ. Neritus etiam Ithacæ mons & portus. Quod heic de Pane cōminiſcitur Scholiaſtes, qui non potuit commune nomen à proprio diſtinguere, id vel in puero ſcutica dignum foret.

771 *Meretrix.*] Penelope, quæ honeſtè & magnificè ſcortabatur, vt nonnulli volunt. ac ſimiliter *σεμνὴ* apud Ariſtophanem in malam partem ſumitur. Ad Scæas portas de corpore Patrocli pugnatum eſt. Mendicum vocat Vlyſſem, qui mendici habitu patriam ſit ingreſſus, & à procis conuiciis ac baculis petitus.

779 *Nec enim.*] Non, inquit, primi eum proci flagellabunt, quum ſit etiam in patria cicatrices plagarum à Thoante quondam incuſſarum retenturus. Quum enim in Troiam irrepere vellet Vlyſſes (vt Palladium, credo, raperet) à Thoante ſe flagellari paſſus eſt: & laceras veſtes, ne à Troianis agnoſceretur, induit. qua de re ſic apud Hom. Helena,

αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας,
σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών, οἰκῆϊ ἐοικώς,
ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν. Plautus Bacchidibus,

Ille mendicans penè inuentus interijt.

Dum

Dum ibi exquirit fata illorum. & mox,
——Vlyſſem vt prædicant
Cognitum ab Helena eſſe, proditumq; Hecubæ, ſed ille ſe
Blanditiis exemit, & perſuaſit, ſe vt amitteret.

785 *Regem.*] Priamum, apud quem fingebat ſe indigna multa ab Agamemnone paſſum fuiſſe: vt apud Virg. Sinon, apud Herod. Zopyrus.

786 *Promontorium.*] Bœotiæ, in qua Autolycus, pater Anticleæ, quæ Vlyſſem è Siſypho peperit, habitabat. Ipſe quoque Vlyſſes Odyſſ. vltimo de apro, à quo fuerat in Parnaſo morſus, narrat. de Temmicibus dictum eſt.

791 *Proniorum.*] Pronij natione erant Penelopes proci, ex vna quatuor Cephalleniæ gentium. Lacęnam intellige Penelopen. Marinum tegmen de Ithacæ portu dicitur.

795 *Occidet autem.*] Vlyſſes Ithacam reuerſus, à Telegono inter venandũ ſagitta de improuiſo transfixus eſt, cui pro cuſpide aculeus turturis, ſeu paſtinacæ marinæ, qui piſcis venenum habet, præfixus erat. Ouid. in Ibin,

Oſsibus inq; tuis teli genus hæreat illud,
Traditur Icarij quo cecidiſſe gener.

Oppianus ait Telegonum, quum patris armenta abigeret, Vlyſſem ſibi occurrentem, & ab ipſo tanquam fure pecora repetentem, vulneraſſe & occidiſſe, quum neuter ab altero cognoſceretur. verſus eius hi ſunt:

——αὐτὰρ ὁ νήσῳ
αἰγιβότῳ προσέκελσε, καὶ ἐ μάθε πώεα πέρθων
πατρὸς ἑοῦ. γεραρῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆι
αὐτῷ, τὴν μάστευε, κακὴν προσεμάξατο κῆρα.

Dictys extremo ſexto aliter tradit. Telegonum quidẽ ad inueſtigandum patrem è Tyrrhenia profectum fuiſſe, refert etiam ex Ariſtocle Plutarchus. Cæterùm iuxta Sardiniam inſulam habitabat Circe, mater Telegoni. hinc piſcis Sardonicus.

796 *Piſcis.*] Tale mortis genus videtur apud Hom. Tireſias Vlyſſi prędicere, quum ait,

——θάνατος δέ σοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνῃ

γήρᾳ.

γήραϊ ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον.——

Vxor Achillea eſt Medea, quemadmodum ſuprà diximus. eius conſobrinus erat Telegonus: nam Aeetes, Medeæ pater, Circes frater fuit.

799 *Eurytanus.*] Aetoliæ populus, apud quem oraculum Vlyſſis extitiſſe, teſtatur etiam Ariſtoteles. Abiit autem in Aetoliam & Epirum Vlyſſes, poſtquam in patriam redierat, partim quòd Ithacam exoſus eſſet, partim quòd ita iuſſiſſet Tireſias, cuius hæc habentur in Poëta verba:

αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
κτείνης ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ,
ἔρχεσθαι δ' ἤπειτα λαβὼν εὐῆρες ἐρετμὸν,
εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν ἀνέρες.——

In his enim verſibus regiones, quas diximus, videtur innuere, non *βουνίμαν* nec *κελκέαν* Euſtathij. eſt autem Trampya vrbs Epiri.

801 *Herculem.*] Alexandri Magni ex Barſine F. quem Polyſperchon Tymphæus ſeu Epirota, dux Aethicum ſeu Epirotarum, in Caſſandri gratiam interfecit, annos natum 14. hiſtoriam integram leges apud Diodorum Sic. lib. 20. Hic Hercules ab Aeaco, Perſeo, & Hercule (eius abnepos Temenus) dicitur originem ducere, quòd pater Alexander M. paternum genus ad Herculem & Perſeum, maternum ad Aeacum referret.

805 *Perge.*] ad quem montem vel rediit viuus, vel ſaltem poſt mortem delatus eſt ex Epiro, vel Ithaca: niſi eum quis malit è Tyrrhenia in Epirum tranſlatum. Gortynia, Tyrrheniæ regio.

807 *Vitam expirarit.*] Fabulantur enim Vlyſſem à Telegono priùs occiſum, à Circe deinde reſuſcitatum fuiſſe, & ſecundò poſtea mortuum eſſe propter filij Telemachi & vxoris Circes, quas deplorabat, miſerias. Apertius erit, ſi Vlyſſem dicamus, dum iſta deploraret, ſimul à filio occiſum fuiſſe, vel Ithacæ, vel in Tyrrhenia, vel in Epiro. Videtur enim Vlyſſes ex Epiro Ithacam rediiſſe, atque inde in Tyrrheniam conceſſiſſe, vbi & mortuus fuerit & ſepultus. Adiiciam huc Plutarchi verba, quoniam ad hiſtoriam pertinent. *τῷ ὀδυσσεῖ μετὰ τὴν μνηστηροφονίαν οἱ ἐπιτήδειοι τῶν τεθνηκότων ἐπανέστησαν.*

μεταπεμφθεὶς δ' ὑπ' ἀμφοτέρων διαιτητὴς Νεοπτόλεμος, ἐδικαίωσε τὸν μὲν Ὀδυσσέα μεταναστῆναι καὶ φυγεῖν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου καὶ Ἰθάκης ἐφ' αἵματι, &c. αὐτὸς μὲν οὖν εἰς Ἰταλίαν μετέστη. καὶ τὰ ἑξῆς. Facit huc etiam epitaphium Vlyſſis nuper in membranis antiquis repertum,

ἐπὶ Ὀδυσσέως κειμένου ἐν Τυῤῥηνίᾳ.

Ἀνέρα τὸν πολύμητιν ἐπὶ χθονὶ τῇδε θανόντα
κλεινότατον θνητῶν τύμβος ἐπεσκίασεν, id eſt,

Vlyſſi in Tyrrhenia.

Prudentem celebrémque virum poſt aſpera fata
Hoc gratus tumuli ceſpite cælat honor.

808 *Quam occidens.*] Telemachus ducta Caſſiphone ſorore, Circes filia (alij Calypſonis filium faciunt Telegonum) matrem occidit. qua re cognita Caſſiphone maritum viciſſim interemit. eam porrò vocat Glauconis Abſyrtiq; conſobrinam. ſiquidem Circe, Caſſiphones mater, ſoror fuit Aeetæ & Paſiphaës: quorum ille pater Abſyrti, hæc Glauconis mater fuit. Denique ſecundum iter dicit, quia ſecundò poſt Circen occiſam, quæ prior mortem obiit, interfectus eſt Telemachus.

813 *Secundò.*] Iam enim ad inferos ante venerat, Tireſiam conſulturus.

816 *Aſinum.*] Vlyſſes, vt eſt in fabulis, quum ad Troiam nollet accedere, inſaniam ſimulauit, & bouem cũ aſino vel equo ad aratrum iunxit. deprehenſus deinde fuit dolus à Palamede.

820 *Alius.*] Menelai errores poſt abſolutam Vlyſſis peregrinationem ſubiungũtur. Menelaus enim quum Helenam Troiæ non reperiſſet, verùm abreptam fuiſſe, nec vnquam Troiam veniſſe cognouiſſet: ad eam quęrendam longis itineribus in Ægyptum contendit. Homerus tamen peregrinationis cauſam tribuit ſacrificiis, quæ quondam omiſſa, in Ægypto eſſent inſtauranda. Alij etiam ſaluti eius hoc modo conſultum fuiſſe volunt, ne vnà cum fratre, vt erat in fatis, interimeretur. Cęterùm ex hac eius peregrinatione quędam Ægypti præfectura nomen de illo ſumſit.

822 *Aufugerat.*] abreptum à Mercurio, vt oſtendit Euripides Helena. poteſt etiam ſimpliciter dici, Helenã inſtar auis alicuius auolantis euanuiſſe.

825 *Scopulos.*] Sicilia, Arima dictos. Per anum capularem Cyprum ſynecdochicè innuit. Nam quum in Cypro quondam latêret Venus, & à diis quæreretur, anus cuiuſdam indicio prodita eſt, quam deinde irata mutauit in ſaxum. Atque ita quidem Scholiaſtes: verùm ego Plutarchum ſequi malim, qui Erotico, poſtquam dixit, grauiter ſæpe puniri eos, qui ſunt in amantes ingrati, de hac anu ſubiungit: εἰ γὰρ αὖ λέγοι τις εὐξυνθέτου καὶ λευκομαντίδα τὴν ἐν κύπρῳ παρακύπτουσαν νῦν προσαγορευομένην. & paulo pòſt, ἐκείνη μὲν ἀπελιθώθη παρακύψασα τὸν ἐραστὴν ἰδεῖν ἐκκομιζόμενον. Similis eſt in Ouid. Anaxaretes fabula.

827 *Eremborum.*] apud Nilum habitantium: qui aliter Troglodytæ & Ichthyophagi nuncupantur. Myrrhæ vrbem dicit Byblum, in qua Myrrha, poſtquam in arborem verſa fuit, partu ſoluta eſt. hiſtoriam narrat Ouidius. Puerperæ dicuntur ægritudines, vt Lucinas horas protulit Prudentius.

831 *Gauantis.*] Adonidis Byblij, qui tamen cum Cyprio ſæpe confunditur. eum Veneris odio Muſæ interemerunt, immiſſo per venationem apro, cuius dente periit. vide Theocriti canticum elegantiſſimum εἰς νεκρὸν ἄδωνιν. Schœnis dicitur Venus à iuncis, vt vult Scholiaſtes: Arenta à iungendis & copulandis amantibus. Hoſpita Venus colebatur ab Ægyptiis, teſte Herodoto.

834 *Cephei.*] Aethiopum regis. Per calcitratus intelligit fontem, quem olim Mercurius, quũ Ionem cuſtodiret, pedis pulſu excitauit: vnde & locus ipſe πτέρνα ἑρμοῦ dictus. Laphrius vocatur Mercurius, quomodo Minerua ſuprà Laphria.

836 *Cepphus.*] is heic pro ceto ponitur, quem Neptunus in Aethiopiam immiſerat, iuſſo inſuper Cepheo Andromedam filiam belluæ epulandam proponere: quam deinde Perſeus monſtrata ceto Gorgonis facie (aut in ventrem ceti ingreſſus, more Herculis, vt videtur velle Lycophron) à morte liberauit, & vxorem duxit. Aurigenam dicit Perſeum, ex aureo Danaës imbre genitum. eundem vocat & pennipedem, quòd Mercurij talaria ſumſerat, à quo etiam falcem acceperat, quæ heic nouacula.

840 *Int*

840 *Interficeretur.*] interfectus fuit. neque rectè heic Scholiaſtes Poëtæ inſultat, & crapulam obiicit, quum tales Metachroniſmi & poëtis familiares ſint, & Caſſandram valdè deceant. itaque eadem figura dicet infrà,

θαλασσόπτης δίμορφος αὐδήξει θεός.

Meſſorem vocat Perſeum, qui Meduſæ Gorgonis caput demeſſuit & amputauit.

842 *Equihominis.*] Nam collo Meduſæ amputato, equus ex eo & homo prodierunt. Itaque vocat Meduſam ex collo parientem: nec non ſaxificam, propter effectum. muſtelæ autem marinæ dicuntur ex collo ſiue ore parere.

845 *In ſtatuas c.*] oſtenſo Meduſæ capite, vt Cephenis apud Ouid. Pro *πέτρων* legendum cenſuerim *πέτρον*. Vocat deinde Perſeum furem lucernæ ſeu oculi, quo Gorgones tres viciſſim vtebantur, quémque Perſeus, vt Meduſam commodiùs obtruncaret, interuertit.

847 *Arua.*] Aegypti, quam Nilus quotannis inundat. In Aegypto porrò Troiam nouam condidiſſe Menelai comites, auctor eſt Diodorus. Aſbyſtes dicitur fluuius gentili vrbis nomine, ſicut & Biſaltes.

849 *Condormiens.*] ad obtinendum à Proteo reſponſum. extat fabula Odyſſ. δ. Argiuam canem dicit Helenam, quæ tantùm feminas pariebat, vt Hermionam & Iphigeniam: ac tres habuerat viros, Menelaum, Paridem, Deiphobum. nam reliqui duo, Theſeus & Achilles, legitimi coniuges non fuêre, quum alter eam ſeptennem, alter ſecundùm quietem vxorem habuerit. Cæterùm pro *ὀργείας* habet Stephanus *αἰγύας*. eſt enim illi *αἶγυς* vrbs Laconiæ, ſecundùm Euphorionem.

852 *Iapygum.*] Apulorum, quorum deuicto exercitu, Mineruæ Spoliatrici, cui ſpolia tribuuntur, dicabit donaria. *ἀσκέρας* & *διμαρεῖδες* idem valent. Siris Italiæ fluuius eſt, & vrbs. Lacinium Crotonis eſt promontorium, in quo & Iunonis Laciniæ templum fuit.

857 *Iuuenca.*] Thetis. De Hoploſmia Iunone diximus. Nouemcubitalem intellige Achillem, Thetidis

F. ab Aeaco Pelei patre , & Doride Thetidis matre ortum. Quin etiam Eleæ matronæ, primis ludorum initiis, inter cæteros, quos Achilli habebant honores, ſolenni ritu pectus plãgebant. teſtis Pauſan. Eliac. β. Terræ cacumen de Lacinio intelligitur.

866 *Tauri.*] Erycis Siculi, qui hoſpites lucta victos interimere ſolebat. filius autem fuit Veneris, quæ Colotis vocatur à iuuene quodam, qui à manibus & pedibus (ea Græcis κῶλα) olim ſuſpenſus, poſtquam à puella quadam ſolutus fuit, Veneri Colotidi templum Athenis dedicauit. alij malunt à femoribus nomen duci, vt Lucianus à promontorio. Alentia vel Aleſias dicitur Venus ab Alente, Colophonis fluuio, ad quem colebatur. Longurus Siciliæ lacus, vt & Gonuſa.

869 *Saltum.*] Corcyram, in quam Saturni falx decidit. De Conchea nihil adhuc apud vllum ſcriptorem reperire potui. De Sicanis vide Diodorum.

871 *Induti.*] Herculis, cui Iaſon, Crethei nepos, templum circa Syrtin, peractis ibi certaminibus, extruxit.

875 *Seruant.*] Strabo ε. καὶ δὴ καὶ ἀπὸ τῶν ἀποστλεγγισμάτων παγέντων, ἃ ἐποίουν οἱ Ἀργοναῦται, φασὶ διαμένειν ἔτι καὶ νῦν διὰ ποικίλους τὰς ἐπὶ τῆς ἠιόνος ψήφους. Apollonius hæc Aethaliæ inſulæ tribuit.

877 *Alios.*] Guneum, Prothoum, & Eurypylum. Teuchira Libyæ vrbs, pòſt Arſinoë dicta. Atlantis diuerſorium eſt Libya, in qua eſt Atlas mons altiſſimus, ab incola denominatus.

881 *Mopſum.*] Argonautam, Ampyci F. & Titæronis, qui vrbi nomen dedit, nepotem. is morſu ſerpentis periit, teſte Apollonio. Iam alius eſt hic Mopſus ab eo, qui ſuprà fuit Apollinis F.

883 *Erexerunt.*] Idem fit Elpenori apud Homerum, Idmoni apud Apollon. Palinuro & Miſeno apud Virgilium.

885 *Auſigda.*] Libyæ vrbem, numero multitudinis. ſecundùm Callimachum: inſulam ſecundùm Hecatæum. eam Cinnyphus præterfluit.

887 *Colchica.*] Medea. Quod heic de patera dicitur, id ab Apollon. tripodi cuidam Apollinis Hyllæenſib. viæ ducibus, & item alteri Tritoniæ paludis prę ſidib. donato tribuitur: apud quem deinde, ſicut & apud Pindarum,

darum, glebam Triton Euphemo & Argonautis tradit in xenium. Scopulos dicit Syrtes. De Tiphy Ouidius,

Tiphys in Aemonia puppe magiſter erit.

891 *Regionis.*]Libycæ. Apollonius:

——— πέμπτον δ' ὅπη χθονὸς ἱδρυθεῖεν,
μήποτε τὴν δηΐοισιν ἀριστήσεσθαι ἰοῦσι.

Triton biformis vocatur, quoniam ſuprà homo, infrà piſcis eſt. fuit autem rex Libyæ ſecundùm veram hiſtoriam. Per donum intellige pateram Tritoni donatam; quam deinde Libyes acceperint. Aſbyſtæ ſunt Libyæ populi. Cyphæi ſunt in Perrhæbia, Gunei regno.

899 *Tenthredonis F.*] Prothoum. Palythrium ſumit pro Magneſio. Cęterùm hunc verſum cum Stephano ſic lego,

ἀμφρύσιον σκηπτοῦχον δ' εὐρυάμπιον.

Amphryſus Magneſiæ fluuius, cuius & vrbs Euryampe. Prothoi porrò epitaphium in cenotaphio tale reperitur,

σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου Τενθρηδόνος υἱοῦ
κεῖται. ἀνοίκτιστον δ' οὔνομα τύμβος ἔχει. id eſt:

Corpus habet pontus Prothoi Tenthredone nati.
Iſte viri tumulus nomen inane gerit.

901 *Lupi.*] Locus eſt in Theſſalia, qui λυκοστόμιον appellatur, quòd ibi lupus quidam quum boues & oues, quas pro Actore interfecto, Peleus Acaſto patri miſerat, comediſſet, in lapidem ſit conuerſus. Huius loci, ſicut & Theſſaliæ totius, rex fuit Eurypylus: cuius latiorem hiſtoriam vide in Achaicis Pauſaniæ. Tymphreſtus Melienſium mons eſt, Theſſaliæ populorum.

903 *Aegoneam.*] Melieſium vrbem, aliis Ægonem. Echinus, Irus, Trachin, vrbes Theſſaliæ: Titarus verò mons. Gonus etiam Gonuſa dicitur, & ab Hom αἰπεινὴ γονόεσσα. Phalanus & Oloſſon (contractū ex Olooſſon) Epiri & Theſſaliæ ſunt vrbes. Caſtanæa Magneſiæ vrbs. de qua dicta ſunt ſecundùm quoſdam τὰ κασταναία, ſicut à Ceraſunte ceraſa.

911 *Alium.*] Philoctetem, qui quum in Lemno relictus eſſet, à Gręcis poſtea fuit arceſſitus, quoniam ad expugnandam Troiam, Herculis ſagittis, quæ penes

ipſum erant,opus videbatur. Hinc Propertius,

Troia bis Oetæi numine capta dei.

ſiquidem ſemel ab Hercule ipſo capta fuit, iterum ipſius mortui ſagittis, quas iubebat oraculum in caſtra Græcorum deferri. Æſarus, Crotonis fluuius. Ab hydro morſum fuiſſe Philoctetem, vel è Sophocle notũ. De Crimiſſa Virg. lib. 3.

——heic illa ducis Melibœi
Parua Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

eam poſtea Lucanorum fuiſſe metropolin, tradunt interpretes.

913 *Facis.*]Paridis,quem dum gereret in vtero mater,facem in ſomniis viſa eſt videre.Tubicina Minerua ab Argiuis tamquam tubarum inuentrix colebatur. Illa, inquit Caſſandra, telum Philoctetis in Paridem rectà diriget, intendens nexum Męotium, ſiue arcum flexilem(niſi quis πλόκον de crinibus malit dici) quem Hercules à Teutaro Scytha acceperat.

916 *Duræ.*]Trachiniæ fluuij, iuxta quem Hercules in rogo viuus combuſtus eſt,miniſtrante illi Philoctete,& pro mercede arcum ſimul cum ſagittis accipiente. arcum enim heic draconem vocat, propter formã rotundam:vt alij,propter ſibilum telorum. ſic ὄφιν vocauit ſagittam Aeſchylus. Et quemadmodum heic lyræ de telis dicuntur, ita viciſſim Pindarus cantica ſua lyrica vocat tela : & ψαλμοὶ per tranſlationem de arcu dicuntur. Molares pro telis ponit,quæ tamquam dentes,mordent.

919 *Crathis.*] fluuius Sybaritidis. Ouidius:

Crathis & hinc Sybaris veſtris conterminus oris,
Electro ſimiles faciunt auroq; capillos.

Alæo Apollini templum cum arcu dedicauit Philoctetes,poſtquam certam nactus ſedem,ἀλᾶσθαι,id eſt, errare & vagari deſiit.Nauæthus, Italiæ fluuius, à nauiũ incendio denominatus.vide Halicarnaſſ.

922 *Occident autem.*]Quum enim Pellenij ex Achaia profecti Italiam incolerent, ſuperuenientes poſtea Lindij ſiue Rhodij, illos expellere noluerunt. quod dum fieret, aduenit eò Philoctetes, qui à Rhodiis quum ſtaret,occiſus eſt in prœlio à Pelleniis.

924 *Quos.*]Lindios &Rhodios.nam Lindus eſt vrbs Rhodi,

Rhodi, in qua Thermydrus & Carpathus montes. Alienam terram intellige Italicam.

927 *Macellis.*] Italiæ ciuitate, quam Polybius μάκελλαν vocat. Quoniam tamen Macellus Siculis & Ionibus hortorum ſeptum ſignificat, vt docet libro 4. Varro: non abſurdè quis exiſtimet μακέλλας heic maceriam ſonare, in qua ſepultus fuerit Philoctetes.

930 *Equi fabricator.*] Epeus Phocenſis, Panopei (ab hoc vrbs Panopeus dicta) F. qui Durateum equum fabricatus eſt. Langaria, vrbs Italiæ, quam incoluit Epeus: id quod heic, tamquam ἐλλειπτικῶς propter hyperbaton ſequens omiſſum, ſubaudiendum venit.

933 *Quod de ouibus.*] Quum liberi Pterelai, Teleboarum ac Taphiorum regis, boues Electryonis, Mycenarum regis abegiſſent, & liberos vnà occidiſſent: Alcmena, Electryonis filia, matrimonium ſuum illi promiſit, quicumque fratrum ipſius mortem vlciſceretur: qua accepta conditione Amphitruo, Cephalo Athenienſi & Panopeo Phocenſi aſſumtis, Teleboas expugnauit opera Comæthonis, filiæ Pterelai, quæ Amphitruonis (ſecundùm alios, Cephali) amore capta, aureum patris capillum deſecuit. Iam in hoc bello milites ſuos ſacramento obſtrinxerat Amphitruo, ne quid de præda (nam per oues tota præda intelligitur) abſconderent. quod quidem iuſiurandum Panopeus tranſgreſſus eſt. Vxoria connubia dicit nuptias Alcmenæ, quas ambibat Amphitruo.

936 *Alætin.*] Mars & Minerua, bellici ſunt dij, per quos peierarat Panopeus. Dicitur Minerua Cydonia à Cydoniis Arcadiæ vel Cretæ populis. eius templum Clymenus in Elide extruxit. Alœtis quomodo dici potuerit, non video, niſi ea fortè ratione, qua Bacchus ἄτης cognominatur, & Venus κύοσία. Mars deinde Thraciæ deus vocatur, quòd olim Thraces fuerint bellicoſi. quanquam & in Thraciæ finibus procreatum tradidit Sophocles. Frater Panopei fuit Criſſus.

943 *Dij.*] Mars & Minerua, irati Panopeo periuro.

Pugilem egregiũ fuiſſe Epeum, ex Iliade manifeſtum fit, Calaber etiam hoc elogium illi tribuit:

— ἀλλ' ὔ οἱ τις ἐτόλμα ἐνεχῦς ἱκέσθαι
εἵνεκα πυγμαχίης. πολέμου δ' ὐ πάγχυ δαήμων
ἔπλετο λευγαλέυ, ὁπότ' ἄρης ἔσσυτο δήοις.

Cyris, & Cyliſtarnus, Italiæ fluuij.

948 *Statuam.*] equum Durateum. hunc ad Mineruam Iliacam placandam Græcos erexiſſe, probare nititur Dio in oratione pulcerrima, quæ τρωϊκὸς inſcribitur. Myndia dicitur Pallas à Myndo, Cariæ vrbe. Stephanus tamen eam vult in Calchide coli. De hac Epei dedicatione conſcripta eſt Theocriti πέλεκυς (eam Simmiæ attribuit Hephæſtio) poëma elegans & artificioſum.

953 *Phœnodamantis.*] cuius hiſtoria iam eſt explicata. Clades dicit eas, quibus Laomedon coactus fuit Heſionam filiam ceto exponere. Læſtrygones nunc Leontini vocantur.

958 *Luctatoris.*] Erycis, à cuius matre, Venere, ſeruatæ ſunt Phœnodamantis filiæ.

963 *Catulum.*] filium, Egeſtem nomine, & Aceſtem Virgilio dictum: qui tres in Sicilia vrbes condidit, Segeſtam, ſiue Aceſtam, Erycem, & Entellam. Spurius Anchiſæ dictus eſt Elymus, quem in Siciliam, tres habentem colles atque promontoria, abduxit vnà cum aliis Troianis Egeſtes: vnde Trinacrius iuuenis videtur à Poëta vocari. Hiſtoriam vide in Halicarnaſſ. fol. 31. codicis Græci.

970 *Patriam.*] antiquam, nempe Troiam. Lego autem heic περιστρόπαιον vno verbo. nam de lugubribus veſtibus loquitur Caſſandra. niſi quis malit περιστροπαῖον gentile. eſt enim περιστρόπαια Siciliæ vrbs. Quinetiam Gregor. Nazanzenus in tragœdia ſua carmen hoc à Lycophrone mutuatus, περιστρόπαιον habet.

976 *Intonſa.*] Hoc de viris intellige. mulieres enim contrà comam in luctu tondebant apud Græcos.

978 *Multi.*] reliquorum Troianorum. Siris & Leutarnia, Italiæ vrbes. harum Siris poſtea πολίειον dicta, pro fluuio quoque ſumitur.

980 *Calchas.*] de quo ſuprà dictum fuit. Miris verò modis torquet ſe heic ſcholiaſtes, & ſolita audacia Lycophr

cophronem temerè reprehendit. Id enim ſciendum eſt, Calchanti prædictam fuiſſe mortem in hoc tempus, quo in vatem ſe peritiorem incideret, vt Colophone accidit. eam hiſtoriam nunc Lycophron repetit, quaſi diceret: Calchantem, poſtquam inferior in arte vaticinandi deprehenſus eſt, occiſum ab aliquo fuiſſe: quãuis alij dolore periiſſe tradant. nam quod ait de Hercule Scholiaſtes, ab eo occiſum Calchantem: id vnde ſumſerit, neſcio. ex Poëtæ certè verbis nihil tale colligi poteſt, neque adeò ex quoquam eorum, qui Herculis res deſcripſerunt. Sepulchrum Calchantis, cuius heic fit mentio, honorarium dumtaxat fuit. nam de eodem dicetur infrà,

> ὁ δ' αὐσονείων ἄγχι κάλχαντος τάφων
> δυοῖν ἀδελφοῖν ἄπεργε ψουδηρίων.

Siſyphium vocat Calchantem, quòd inſtar Siſyphi, qui etiam in prouerbium venit, callidus calculator, & prudens fuerit. Theognis,

> πλείονα δ' εἰδείη αἰολίου σισύφου.

Dercyllidas quoque Xenophonti Siſyphus cognominatur. Flagellum rotundum de pugno poteſt intelligi, quandoquidem & alios multos hoc modo ſuſtulit Hercules, vel de fulmine. dicitur enim & γογγυλάτης Iupiter. Chonia ſiue Chone olim dicta fuit Italia, teſtibus Heſych. & Steph. Itaque rectè apud Ariſtot. χῶνες pro χάονες à doctiſſ. viro, P. Victorio, repoſitum eſt. Nominis originem quidam ad Herculem referunt, qui quũ Ægyptiorũ lingua Chon vocaretur, in Italiam delatus, Chones à ſe quoſdam denominauerit.

985 *Dolore afficient.*] Quum enim Troiani iſti in Italiam veniſſent, Ionas ſiue Athenienſes, qui priores illã occuparant ſedem, expulerunt, adiuuantibus Crotoniatis & Achiuis: quique in Mineruæ templum confugerant, eos vnà cum ſacerdote trucidarunt. Laphria & Tubicina cur dicatur Mineruа, docuimus. pro ξουθίδος repono ξουθίδας, ex emendatione I Aurati, viri vtraque lingua doctiſſimi. nam Ion fuit Xuthi F. à quo Iones appellati Xuthidæ, teſte Heſych.

990 *Gentilem.*] Græci enim cum Græcis, nempe Athenienſes cum Achiuis, commiſſi erant. Pro flamine poſſet etiam proprium Letarchi nomẽ, qui fuerit ſacri-

ficulæ filius,poni. λήϊτον quidem Herodotus ab Achiuis prytaneum dici teſtatur.

993 *Alij.*] Græci. Tulleſij montes ſunt in Theſſalia. Pro ἀλισμίκτριο Scaliger legit ἀλισμηκίοιο.

995 *Amazonis.*] Cletes, quæ quum Pentheſileam heram, quæ heic impigra puella vocatur, per mare quæreret, in Italiam tempeſtate delata, Cletem vrbem condidit, cuius reginæ deinceps omnes Cletes nomen tenuerunt.

999 *Cuius.*] Pentheſileæ, quam etiam poſt mortem Achilles amauit. Propertius:

Cuius vt auratam nudauit caſsida frontem,
Vicit victorem candida forma ſuum.

Poſtquàm igitur cognouit à Therſite, qui heic propter formæ turpitudinem ſimiformis vocatur, eius oculum eſſe læſum, ipſum occidit.

1002 *Vrbem.*] Cleten. Quam heic vocat reginam Cleten, poſterior fuit illa, quæ vrbem condidit. ſiquidē omnes, vt dicebam, Cletes vrbis reginæ, Cletæ vocabantur. Laures filios nuncupat Crotoniatas. Laure enim Crotonis vxor fuit. De Terina & Ocinaro dictum eſt.

1012 *Ferentem.*] Nireum. Homerus,

νιρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ ἴλιον ἦλθε
τῶν ἄλλων δαναῶν μετ᾽ ἀμύμονα πηλείωνα.

Aprum ducem intellige Thoantem, Andræmonis & Gorges F. Aetolum natione, eſt enim Lycormus Aetoliæ fluuius. Pedata vela dicit, quòd pede ſuo ſiue fune ſubtus vtrimque tendantur & circumagantur. nam, ut inquit interpres Apollonij, τὰ σχοινία, οἷς ἰσχυροποιεῖται ὁ ἱστὸς κατὰ τὰς γωνίας, πόδας καλοῦσιν, ἐφεξῆς δὲ τούτων, προπόδας. Virgilius,

Vnà omnes fecere pedem. —— Lucanus quinto,

—— *& flexo nauita cornu*
Obliquat læuo pede carbaſa. —— & octauo,
—— *quo nunc pede carbaſa tendi*
Noſtra iubes. ——

Catullus pedem pro ipſo velo poſuit. Plautus verſoriam vocat, vt nuper Turnebus docuit, vir doctiſſimus. Argyrini porrò ſunt Epiri populi, teſte Stephano, ne Scholiaſtis deliria ſequamur. Ceraunia quoque Epiri

Epiri promontoria.

1020 *Lacmonij.*] Lacmóne vocatur Pindi montis vertex, à quo multi oriuntur fluuij, in his Aeas.

1021 *Vicinus.*] Aeanti. Crathidē Callimachi ſcholiaſtes in Arcadia, Herodotus in Achaia ponit, à quo etiam is, qui in Italia fluit, nomen acceperit. id quod & Pauſaniæ videtur. Mylaces, Epiri populi, in qua Nereus ac Thoas cum ſuis habitarunt. Polæ etiam oppidum eſt Epiri, quod Colchi, quum Medeam non inueniſſent, ad quam inueſtigādam ab Aeete (is fuit Aeæ vrbis in Colchide, & Corinthi princeps) miſſi fuerant, nec auderent in patriam reuerti, iuxta Dizerum fluuiū extruxerunt, & ab exilio, quoniam πόλας Colchis exules notant, denominarunt. Callimachus, citante Strabone, de Colchis & Polis hæc cecinit:

οἱ μὲν ἐπ' ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσαντες ἐρετμὰ,
λᾶα παρὰ ξανθῆς ἁρμονίης ὄφιος
ἄστυρον ἐκτίσσαντο, τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι
γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε πόλας.

Apollonius quoque,

οἱ δ' ἄρ' ἐπ' ἰλλυρικοῖο μελαμβαθέος ποταμοῖο,
τύμβος ἵν' ἁρμονίης κάδμοιό τε, πύργον ἔδειμαν
ἀνδράσιν ἐγχελέεσσιν ἐφέστιοι. ———

Hanc vrbem Plinius Colchinum videtur vocaſſe, Spōſiferam nauem vocat Argonem, qua Medea fuerat abducta.

1027 *Meliten inſulam.*] Pachyno obiectā: à qua Melitæi catelli celebrantur, quanquam alij ad Illyricā Meliten hanc originem referant. Othronus, inter Epirum & Italiam inſula.

1030 *Siſyphij filij.*] Vlyſſis, qui quum propter Hecubam lapidatā in ſomniis territus in Sicilia fuiſſet, Hecate, quæ ſomniis præeſt, templum extruxit, & Hecubæ cenotaphium. vnde factum eſt, vt pars quædam Pachyni ab Vlyſſe denominata fuerit Vlyſſeum promontorium. Longatis hoc loco Hecate dicitur, quemadmodum ſupra Minerua. ſolēt enim aliquando poëtæ idem epitheton diuerſis diis attribuere.

1034 *Aui occiſor*] Elpenor, qui auum Abantem, quē videbat negligenter à famulo duci, imprudens occidit. nā in ſeruum directo baculo, caſu auum petiit, vt etiam

etiam Tlepolemus Licymnium. qua de cauſa quum exulare cogeretur, expeditionis Troianæ ſocius fuit, & inde in Epirum deuenit. Homerus tamen ad Troiam occiſum tradit, & epitaphium Græcum, cuius hæc eſt inſcriptio: ἐπὶ ἐλεφήνορος κειμένου ἐν τροίῃ. Coſcynthus aliter Euripus dicitur, Eubœæ fluuius.

1039 *Integro a.e.*] Hoc Græci vno verbo ἀπενιαυτίσαι, & exilium ipſum ἀπενιαυτισμὸν dicunt. Solebant autem veteres, ſi quem ciuium, ac præcipuè propinquorum occidiſſent, annuo exilio multari.

1040 *Telphuſia.*] Arcadica, à Telphuſſa, vrbe Arcadiæ. éſtque hoc Erinnyis epitheton, eam enim Thelpuſij (ſic eos vocat Pauſanias) Cererem appellant. Abantia, vrbs Illyriæ (Amantia κατὰ βαρβαρικὴν προφορὰν teſte Steph. dicta) ab Abantibus Troia redeuntibus condita. Atitanes Epiri populi. Iam pro πράκλην. vel κράκτην, vel πλακτιὴν (quorum nullum placet) lego ἀκτὴν, ídque ſumo ἐμφατικῶς (quemadmodum & Plutarchus Arato, præſertim quum adiiciatur αὐτὴν) pro Leucade, quam Homerus ἀκτὴν ἠπείροιο dixit: licet id Stephanus Nerico tribuat, ſed Leucadi poſtea dictæ. Prope Leucadem eſt Actium promõtorium. Varias Actas enumerat Stephanus. Pro πολυάνθου quoque reſtituo πολυάνθους, ex Apollonio & Steph. eſt enim Polyanthes Chaoniæ fluuius, de quo ſic Apollonius:

ἡμιδαὴς φαέθων πέσεν ἅρματος ἠελίοιο
λίμνης ἐς προχοὰς πολυάνθεος, ἡ δ᾽ ἔτι νῦν περ
τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνακηκίει ἀτμόν. id eſt,
Semuſtus Phaëthon Solari decidit axe
Florentem in Polyanthis aquam, quæ nunc quoque paſſim
Vulneris ardentis tetros expirat odores.

1047 *Alius.*] Podalirius, frater Machaonis, ab Eurypylo occiſi, vt refert Calaber. De Aſclepiadarum peregrinationibus Ariſtides, orator diſertiſſimus, hæc tradit: τότε μὲν τὴν θεραπείαν ἡμερῶσιν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ πατρὸς, τότε δὲ, ὡς ὁ κοινὸς λόγος, πλεύσαντες εἰς κῶ τὴν μητρίδα, οἰκίζουσί τε, καὶ εἰς ἤδη πρέποντα τῇ φύσει τῆς χώρας κατέστησαν. & paulo pòſt: ἔχον δὲ καὶ τὸν καρικὸν τόπον, καὶ κνίδον τὴν τῆς ἀφροδίτης ἱεράν. ἀπέλαυσε δέ τι καὶ κύρνος αὐτῶν. De Calchantis ſepulcro dictum eſt. Pro ὀγχήστου

Scal

Scaliger mauult ἐγκάσῃ, & mox τύμβῳ pro τύμβον.

1050 *In ouillis.*] Daunij enim ſecundùm quietem accipiebant oracula, quũ ouillis pellibus ante templũ ſiue aram Podalirij incubarent. lauabant præterea ſimul cum pecorib. in Althæno fluuio, valetudinis cauſa. Aeſculapius olim Epius dicebatur, vt & medicus quilibet. eius filius, Podalirius.

1056 *Legatis Aetolorum.*] Diomedes, vt ſuprà diximus, Dauniæ terræ imprecatus fuerat, ne vnquam fructum ferret, niſi ab aliquo eius gentili coleretur. Venerunt igitur poſt aliquod tempus in Dauniam Aetoli, & hereditariam terrã repetierunt. Iuſtinus tamen initio duodec. hanc hiſtoriam ſic enarrat:

Pulſi ab Apulis (Diomedis ſocij) *conſulentes oracula, reſponſum acceperant, locum, quem reperiſſent, perpetuò poſſeſſuros. Hac igitur ex cauſa per legatos, ſub belli comminatione, reſtitui ſibi ab Apulis vrbem*(Brunduſium)*poſtulauerãt. Sed vbi Apulis oraculum innotuit, interfectos legatos in vrbe ſepeliunt, perpetuò ibi ſedem habituros. atque ita defuncti reſpõſo, diu vrbem poſſederunt.*

Salangi & Angæſi ſunt Italiæ populi. Diomedes autem filius fuit Tydei, quem heic cerebriuorum vocat, quòd Melanippi hoſtis, à quo grauiter vulneratus fuerat, cerebrum in bello Thebano vorarit, vt eſt apud tragicos.

1067 *Nauboli poſterorum.*] Schedij & Epiſtrophi, ducum Phocenſium, qui ad Troiam perierunt. Temeſſa Calabriæ ciuitas eſt, quam antea Tamaſam vocauit. Hipponium Italię mons. Ceterùm in Temeſſam etiam Vlyſſes aberrauit: cuius rei hiſtoriam deſcribit Pauſan. Eliac. β.

1070 *Criſſes.*] in Phocide. Lilæa quoque Anemorea, Amphiſſa, Abæ, Phocidis vrbes.

1075 *Setæa.*] Hæc mulier fuit Troiana, quæ quũ in exilium abduceretur, & iter longius ægrè ferret, naues Troianorum apud Crathidẽ & Nauæthum, Italiæ fluuios combuſſit. qua re cognita Troiani ipſam ad rupẽ quandam, quæ inde Setæa dicta, vt & regio ipſa Setæum, cruci affixerunt.

1083 *Membletis.*] Italiæ fluuij. Quam heic κιγνᾶζιν

νῆσον

νῆσον vocat Lycophron, eadem videtur, quæ κύρνος dicitur: quam quidem Latinis Corſicam eſſe, ignorat nemo. Lameтus etiam Italiæ fluuius, iuxta Crotonem.

1087 *Atque illos q.*] Epilogus enumerationis Græcorum, qui peregrè vel perierunt, vel diu vagati ſunt, & nouas deduxerunt colonias. hinc ad eos tranſit, qui in patriam reuerſi, indignè ſunt excepti.

1092 *Cerdylæ.*] Ioui, qui à lucro ſic denominatus videtur, vt ab vrbe Larynthius. Cum echino comparat Nauplium, propter aſtutiam. de eius technis diximus. Gallinas dicit vxores Græcorum Troiam profectorum. Nauiuoras faces intelligit eas, quas de Caphareo mõte ſuſpenderat Nauplius. Ramum vocat Palamedem dolis Vlyſſis interfectum, & in Lepetymno, monte Methymnæo ſepultum.

1099 *Vnus.*] Agamemnon. is Mycenas reuerſus, ab vxore fuit interfectus, ſumta in balneo tunica, quæ nec colli nec manuum exitus haberet. Homerus in menſa occiſum tradit ὡς βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. Cum Lycophrone facit Aeſchylus Eumenidibus. De balneis veterum hæc Artemidorus: πάλαι μὲν εἰκὸς εἶναι πονηρὰ τὰ βαλανεῖα: ἐπεὶ μὴ συνεχῶς ἐλούοντο οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' ἢ πόλεμον καταστρεψάμενοι: ἢ μεγάλου παυσάμενοι πόνου. ἦν γὰρ αὐτοῖς ὑπόμνημα πόνου ἢ πολέμου τὸ βαλανεῖον, καὶ αὐτὸ τὸ λούεσθαι.

1106 *Tænarum.*] ad inferos, quo fert ex Tænaro via. Leænam dicit Clytæmneſtram.

1108 *Ego autem.*] Caſſandra enim ſimul cum Agamemnone, cui ab Aiace tradita fuerat, in balneo, tanquam pellex eſt occiſa. Eodem quoque modo apud Aeſchylum de morte ſua vaticinatur Caſſandra, & ſic ait inter cetera:

ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.

1110 *Siquidem mihi.*] Quæ heic eſt in Græco contextu loquendi forma, gemina eſt illi Euripidis Alceſtide,

ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις
σοὶ τούσδε θεῖναι πλευρὰς —— & iterum:
πάλαις σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φόβην.

Nec diſcrepat hinc, quod extremis Troadibus legitur, μέλας γάρ σ' ὄσσε κατακαλύψει θάνατος. ſic enim hunc

locum

locum reſtituimus. Neque ignotum eſt Homeri hemiſtichium,

ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.

Similiter quoque Virgilius:

—— *nec te tua funera mater*

Produxi : —— quem locum peruertunt interpretes.

1114 *Vipera dipſas.*] Clytæmneſtra, de qua ſic eadem apud Aeſchylum,

—— *τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος,*
τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν ἢ σκύλλαν τινὰ
οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην,
θύουσαν ᾅδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἀρὰν
φίλοις πνέουσαν: ——

Viperam autem à dipſade differre, naturæ ſtudioſis notum eſt.

1117 *Sine gemitu.*] Pro *ἀστένακτα* videntur Scholiaſtæ quidam Græci *ἀστέμβακτα*, id eſt, ſine intermiſſione ac mutatione, legiſſe.

1118 *Vocans autem.*] Miror audaciam prioris interpretis, qui hæc ad Clytæmneſtram refert, ideóque *θοῦσα* pro *θοῦσαν* auſus eſt reponere: quũ & ſenſus huic repugnet, & ſcriptorum teſtimonia longè aliò vergant. Nã apud Homerum Agamemnon ad Vlyſſem de Caſſandræ clamore & eiulatu ſic ait,

οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα πριάμοιο θυγατρὸς
κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε κλυταιμνήστρη δολόμητις
ἀμφ' ἐμοί. ——

Aliud etiam teſtimonium ſi quis requirat, Imagines Philoſtrati conſulat.

1120 *Catulus.*] Oreſtes. de quo ſic eadem apud Aeſchylum:

ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,
μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός.

Tractarunt hoc argumentum Sophocles Electra, Aeſchylus Choephoris.

1123 *Maritus.*] Agamemnon, cui mortuo templum Spartani dedicarunt, Agamemnonis Iouis appellatũ. Sicut enim Iupiter Spartæ vocabatur Agamẽmnõ, vt ſuprà diximus, ſic Agamemnon vice verſa poſt mortẽ cognominatus eſt Iupiter. Similiter in Aegypto Venus

Zephyritis appellata fuit Arſinoë,reginæ cognomine, vt apud Callimachum in Athen. lib. 7. & Arſinoë rurſum Zephyritis,vt apud Catullum eſt videre, & Edylū in Athen.lib 11. vbi & Arſinoës templum commemoratur. Ariſtæus quoque Iupiter quondam dictus eſt, ſi Apollonij ſcholiaſtæ credimus,& Pythionice meretrix, Venus teſte Theopōpo. Quinetiam Ammonis ac Beli cognomina ab hominib. deſumta, teſtatur Pauſanias. Oebalus autem Tyndari pater fuit, rex Spartanorum, ſecundùm quoſdam.

1128 *Templum.*] Pauſanias quoque de templo quodam Alexandræ, Amyclis extructo, ſcribit in Laconicis:atque alio Leuctris. Dardanus,Italiæ vrbs,iuxta paluſtres Salpes aquas.

1133 *Hectorea.*] quæ in occipitio nutriebatur. Errat enim hac in re Scholiaſtes,& quicumque eum ſequuti ſunt.Sic enim Timæus , citante Polluce lib.2. τὴν κουρὰν ταύτην περιεστάλθαι μὲν δεῖ περὶ τὸ μέτωπον. περικεχύσθαι δὲ τῷ τραχήλῳ. Abantum autem coma aliter,vt poëticè loquar,ſecabatur.

1136 *Remedium.*] Adumbrauit illud Euripidis ex Hippolyto,

πένθη μέγιστα δακρύων καρπούμεναι.

Multa quidē habet hic poëta ex Euripide atque etiam Sophocle ſumta hemiſtichia : ſed nobis omnia annotare non libet.

1137 *Furiarum veſtem.*]id eſt,nigram.cum tali enim veſte pingebantur Furiæ.Virgines igitur Dauniæ,quæ nubere nolebant, veſtem nigram ſumebant, & ambulabant cum baculo. faciem quoque cærulea tinctura deformabant.

1141 *Luctum contra.*] Tertio poſt excidium Troianum anno peſtis grauiſſima per totā Locrēſem regionem eſt graſſata.de hac ſedanda Apollo conſultus,iuſſit Locrenſes mille deinceps annis cōtinuis ad Mineruam Troianam, quæ ipſis ob Caſſandræ ſtuprum grauiter eſſet infenſa,puellas duas ſorte lectas mittere.Eas deinde Troiani,quum primùm mittebantur,in itinere occidebant,&combuſtorum cadauerum cinerem proiiciebant in mare,vnde aliæ cautiores deinceps factæ, furtim Troiam vſque in Mineruæ templum commeabant,

bant, vbi poſtea Deæ perpetuò miniſtrabãt. quem quidem morem ad ſuam penè ætatem vſque duraſſe teſtatur Plutarchus, περὶ τῶν βραδέως τιμωρουμένων, adductis etiam poëtæ cuiuſdam hac de re verſibus, *καὶ μὴν οὐ πολὺς χρόνος ἀφ' οὗ Λοκροὶ πέμποντες εἰς Τροίαν πέπαυνται τὰς παρθένους,*

> *αἳ καὶ ἀναμπέχονοι γυμνοῖς ποσὶν ἠΰτε δοῦλαι.*
> *ἢ οἶαι* (lego *ἠοῖαι*) *σαίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμὸν*
> *νόσφι κρηδέμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ γῆρας ἱκάνοι,*

διὰ τὴν Αἴαντος ἀκολασίαν. Quocirca minus mirum videri debet, quod inquit paulo pòſt de millenario tempore Poëta, Si quis enim à Troia capta mille deinceps annos numeret, ad 574. annũ ab V.C. perueniet. Quid quod etiam D. Hieronymus huius hiſtoriæ quodam loco meminit his verbis: *Iuſtum eſt & Locridas virgines non tacere: quæ quum Ilium mitterentur ex more per annos circiter mille, nulla obſceni rumoris & pollutæ virginitatis vllam fabulam dedit.*

Veneris prædonem vocat Aiacem, quòd Caſſandram virginis nomine ſpoliauerit.

1146 *O Larymna.*] Enumerat regiones eàs, ex quibus puellæ ſorte ductæ, Troiam ſint miſſæ. Larymna Bœotiæ vrbs eſt, ſecundùm Strabon. & Pauſan. Spercheus & Boagrius ſunt fluuij Theſſaliæ, Locridi vicinæ. Cynus, vrbs Opuntis & nauale. Scarphea, cui poſtea Pharygis nomen inditum: Naryx, à qua Narycius dictus Aiax: Phalorias quoque ac Thronium, Locridis ſunt oppida. Hodœdocea domus ab Hodœdoco, Oilei patre, teſte Euſtathio, denominatur. Itaque pro *ἰλέως* lubens repoſuerim *οἰλέως* (aut ſaltem dixerim, primam nominis huius literam poëtica licentia, qua etiã Heſiodus, Pindarus, & Euripides vſi, ſublatam) quam quidem coniecturam noſtram, ſicut & alias quaſdam, Scaliger quoque in verſione ſua ſequutus eſt. Gygæa Minerua videtur à palude Gygæa dicta. vocatur etiam ...eſtis de agriculturæ inuentione.

1159 *Traronis.*] montis Troiani, vt vult Scholiaſtes. Scaliger, quem heic ſequi malim, *τρήρωνος* legit. Quod autem de cõbuſtione ait, fuit hoc apud veteres quoddam ſacrificij genus, quo ciuitates fame vel peſte laborantes expiabantur. atque ad id infelicia ligna ſole-

re adhiberi,refert Macrobius.Sithonia filia fuit Rhœtea, à qua dictum Rhœteum promontorium, quod heic totum agrum Troianum comprehendit.

1163 *Amphiræ.*] Mineruæ, quæ cur hoc nomen habuerit,adhuc ignoro. Robuſta autem Trœzeniis colebatur,quemadmodum Robuſtus Iupiter Argiuis.

1170 *Baculum.*] ramum,ad verbum.Propertius,

Ille etiam Hylæi percuſſus vulnere rami. & iterum;

Mænalio iacuit pulſus tria tempora ramo.

1173 *Pernicioſam gentem.*] Locrenſium, quorum princeps, Aiax,olim Troianis pernicioſus fuerat.

1174 *O mater.*] Hecubam alloquitur, quomodo Penelopen Telemachus Odyſſ. ψ.

μῆτερ ἐμὴ δυσμῆτερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα.

Perſei ſiue Perſæ filia eſt Hecate, quæ Perſeis ideò vocatur,& à ſe deinde Perſeides herbas denominat. vocatur & Brimo, quòd contra Mercurium infremuerit, licet hoc Ioui filio tribuat Clemens Alexandrinus.Hecubam porrò ab Hecate transformatum iri dicit, quòd illa canum ſit dea. De Strymone & Zerintho dictum eſt.Phærea nuncupatur Hecate à Pheris, vrbe Theſſaliæ. Alij tradunt eam Iouis & Phereæ filiam fuiſſe.

1183 *Herilibus.*] Vlyſſis heri, cui Hecuba ſorte obtigerat,vt eſt in Eurip. is enim honorarium Hecubæ ſepulcrum, vt ſuprà diximus,in Sicilia extruxit. Tricerui cem vocat Hecaten,vt modò triformem. nam,vt ille ait,

—— *tria ſunt Hecateidos ora Dianæ.*

ſiquidem Hecate Proſerpina cenſetur: ac Diana inferna dicitur Hecate,ſicut inferna Iuno,Proſerpina.

1189 *Frater.*] Hector. eum propter pietatem & cultum deorum, poſt mortem in beatorum inſulas prædicit abducendum eſſe. Ceterùm Ophion ante Saturnum cum Eurynome in cælo regnabat: cuius ſolium poſtea tenuit Iupiter, expulſo Saturno, Ophionis ſucceſſore. Natalem Iouis terram dicit Thebas, vbi locus erat quidam, Διὸς γοναὶ dictus, in quo Iupiter, ſecundùm quoſdam, natus eſt. Thebas quoque vocarũt Græci quidam beatorum inſulas, vt habet epigramma apud Herodotum,

μή δ'

αὐδ' εἰσὶ μακάρων νῆσοι, τόθι περ τὸν ἄριστον
ζῶα θεῶν βασιλῆα ῥέη τέκε τῶδ' ἐνὶ χώρῳ.

Mater Iouis eſt Rhea, quæ Eurynomen, priorem reginam, de cælo deturbauit. quare & luctæ perita hoc loco dicitur.

1199 *Pueriuoras.*] Lapidem Saturno, qui liberos omnes deuorabat, pro Ioue ſuppoſitum fuiſſe, vt & equum pro Neptuno, docent fabulæ. Iam Pauſanias extremis Bœoticis ſupra Chæroneam tradit eſſe montem Petrachum, in quo Saturnus hunc lapidem comederit. Centaurum vocat Saturnum, quòd infrà draco fuerit, itaque biformis, inſtar Centauri: vel quòd olim in equum ſe conuerterit.

1206 *Quo te.*] Quum Thebani bello ſimul & peſte vexarentur, Apollinis oraculo iuſſi ſunt Hectoris oſſa Thebas deferre. id erat huiuſmodi, citante Pauſania:

θηβαῖοι κάδμοιο πόλιν καταναιετάοντες,
αἴκ' ἐθέλητε πάτραν οἰκεῖν σὺν ἀμύμονι πλούτῳ,
Ἕκτορος ὀστέα πριαμίδου κομίσαντες ἐς οἴκους
ἐξ ἀσίης διὸς ἐννεσίης ἥρωα σέβεσθε. id eſt:

Cadmei ciues, dentalis clara propago,
Si patria vultis felices degere auita,
Priamidæ Thebas arceſſite Hectoris oſſa
Ex Aſia Iouis auſpiciis heroa colentes.

Huc pertinet epitaphium Hectoris, nuper in ſchedis antiquis repertum,

ἐπὶ ἕκτορος κειμένου ἐν θήβαις.
Ἕκτορι τῶνδε μέγαν βοιώτιοι ἄνδρες ἔτευξαν
τύμβον ὑπὲρ γαίης σῆμ' ἐπιγιγνομένοις. id eſt,
Hectori Thebis.

Heroum tibi Bœoti terram ſuper, Hector,
Hoc ſtruxêre viri, lucida ſigna ſuis.

Ogygi populũ vocat Thebanos, ab Ogygo rege. eoſdem præterea ex dentibus draconis à Cadmo ſatis ortos eſſe, non eſt obſcurum: licet nonnulli διὰ τὸ σποράδην οἰκῆσαι, eos Spartos dictos putent.

1207 *Lepsij Terminthei.*] Lepſius dicitur Apollo ab oraculorum obſcuritate: Termintheus ab herbis quibuſdam. Ophrynium eſt Troiæ oppidum, in quo erat Hectoris ſepulcrum. Calydni mœnia Thebas dicit à Calydno, rege Thebano. Aoniam quoque fuiſſe priùs

appellatam Bœotiam, teſtatur Apollonij ſcholiaſtes, & Theocritus,

ἀόνιες πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀρδεῦντες,

de agro Thebano loquens. Tenerus denique Apollinis fuit F. cuius apud Iſmenum extabat oraculum, de quo Pindarus Pyth. 11. De Ectenis diximus.

1214 *Gnoſum.*] quæ eſt Cretæ vrbs, vt & Gortyna. Cretæ autem imperabat Idomeneus. Piſcatorem dicit Nauplium, qui inſtar piſcatoris coniuges Græcorum in adulterium pelliciebat.

1218 *Leucum.*] Talonis F. apud quem Idomeneus, Troiam petiturus, regnũ depoſuerat: ille verò à Nauplio inſtigatus, occiſa vxore & liberis Idomenei, regnũ Cretẽſe ſibi vindicauit. Alumnum dicit eundem Leucum, quem, quum puer eſſet expoſitus, alendum pro adoptato ſuſceperat Idomeneus, eidem quoque filiam ſe daturum in vxorem; poſtquam domum rediiſſet, promiſerat.

1224 *Oncææ.*] Oncæa Ceres ſeu Erynnis in Oncio, Arcadiæ regione, ſecundùm Pauſ. colebatur, vt & Apollo Oncæus. Cereri porrò in fouea templi, ceu infernæ deæ, ſacrum fiebat. cuius geminum quiddam ſuprà de Baccho relatum eſt.

1226 *Gloriam.*] Originem Vrbis & imperij Romani, ab Ænea ad Romulum & Remum deducti, deinceps explicat.

1232 *Conſanguineus.*] Æneas. Tros enim Ilum genuit & Aſſaracum: quorum ille Laomedontem, Priami patrem, hic Capyn, patrem Anchiſæ, procreauit. Ab Ænea deinde orti Romulus & Remus, quos heic leunculos vocat. Caſtnia & Chœras, Veneris epitheta, matris Aeneæ. ac de Caſtnia quidem antè diximus: Chœras autem à porcis, quos illi mactabant Argiui, poteſt nuncupata videri.

1236 *Rhæcelum.*] Macedoniæ vrbem. Ciſſus etiam eius regionis mons eſt. Laphyſtiæ mulieres aliter Mimallones vocantur. nomen ducunt à Baccho, qui Laphyſtius à monte quodam Bœotiæ denominatur. gerunt quoque cornua, Bacchi exemplo. Pro *ἀλμωνίας* lego *ἀλμωπίας* ex Stephano & Thucyd. eſt enim regio Macedoniæ, ab Halmope gigante nomen ſortita, &

poſtea

poſtea Minya dicta. Pauſanias tamẽ Halmones vicum Bœotiæ tradit. Piſa & Agylla (quæ aliter Cære) vrbes Italiæ. Virg.

Vrbis Agyllinæ ſedes, vbi Lydia quondam
Gens bello præclara, iugis conſedit Etruſcis.

Agyllæ etiã nymphæ meminit Silius Ital. initio quinti.

1242 *Cum illo.*] Aenea. Nanus quondam appellatus fuit Vlyſſes. alij hoc vocabulum Tyrrhenum eſſe malunt, & erronem ſonare. Vlyſſes igitur primum Aeneã ad fœdus feriendum adiget. deinde etiam adiungent ſe Aeneæ Tarchon & Tyrrhenus, Telephi filij: cuius quidem ſocietatis cauſam Euandro tribuit Virgilius, qui & lib. 10. ſic ait,

—— *Tarchon*
Iungit opes, fœduſq; ferit. ——

1245 *Simul.*] Quemadmodum heic σὺν vſurpatur, ita quoque apud Sophocl. Antigone,

——— σὺν δέ νιν
θηρώμεθ᾽ οἴθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην. & Eurip. Hippolyto,

σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι. σὺν δ᾽ ὁ ποικιλόπτερος, &c. Nec aliter intelligendum eſt illud, σὺν διοσὰ, quod olim in oraculo quodam Sibyllino reponẽdum docuimus. Pro σὺν nonnunquam vſurpant ἐν, vt Sophocles initio Oedipi regis,

——— ἐν δ᾽ ὁ πυρφόρος θεὸς
σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν.

1246 *Cuius.*] Hiſtoriam Telephi vulnerati ſuprà enarrauimus. Vocatur Bacchus Latitans, quòd eius myſteria nocte celebrabantur: ſymbolicè verò, quaſi vinũ diligenter ſeruandum ſit & abſcondendum.

1249 *Herculeo.*] Telephus enim pater, Herculis erat F. ex Auge, Alei filia.

1252 *Oraculorum.*] ab Harpya, ſi Virgilio credimus, & Anchiſe acceptorum, vel potiùs à Ioue Dodonæo. ea iubebant Aeneam eo loco vrbem condere, vbi, poſtquã ſocij menſas comediſſent, quadrupes animal præcedẽs procumberet.

1253 *Aboriginum.*] quo quidem nomine quondam fuerunt Itali. Quòd autẽ triginta vrbes ab Aenea conditas ait Lycophron, defendi ſanè vix vlla ex hiſtoria

 poteſt.

poteſt. quinimo veniam meretur omnino Poëta, ſi Chalcidenſis ipſe, in hiſtoria Romana, quæ ipſius ætate paucis erat cognita, minus fuit verſatus. Ceterùm vera hiſtoria tradit, Aeneam quidem Lauinium condidiſſe, filium autem, Aſcanium, triceſimo pòſt anno Albam extruxiſſe, albæ ſuis omine dictam, quæ fuit, vt ait Iuuenalis,

—— nunquam viſis triginta clara mamillis.

1254 *Vltra Latinos.*] Stephanus hunc verſum ſic legit,

ὑπὲρ λακίνου, δαυνίου τ' ᾠκισμένην. vt ſint vrbes Italiæ duæ.

1258 *Totidem.*] Heic etiam Scholiaſtes antiquum obtinet, quæq; non intelligit, ineptè carpit.

1259 *Cuius etiam.*] Nonius Marc.

Grundules lares dicuntur Romæ conſtituti ad honorem porcæ, quæ triginta pepererat.

1261 *Myndiæ Pallenidi.*] Minerua cur Myndia vocetur, iam diximus: Pallenis autem dicitur à Pallene, vico Atticæ Eurip.

παλλανίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπέρσων πάγον
δίας ἀθάνας. ——

1266 *Canes.*] Græci, qui, direpta Troia ſolum Aeneam, vt volunt nonnulli, liberum dimiſerunt. Xenophon κυνηγετικῷ, Αἰνείας δὲ σώσας μὲν τοὺς πατρῴους καὶ μητρῴους θεούς, σώσας δὲ καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα, δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο ὥστε καὶ οἱ πολέμιοι μόνῳ ἐκείνῳ ὧν ἐκράτησαν ἐν τροίᾳ, ἔδοσαν μὴ συληθῆναι.

1267 *Patriam.*] Romam. hanc Aeneas per poſteros, Romulum & Remum, extruxit. Circæus mons eſt, vel litus, à Circe incola denominatum. Ouidius,

Et quod adhuc Circes nomina littus habet. Virg.
Circæumq; iugum. ——

Horatius etiã Circæa mœnia dixit. Aeetes, Italiæ portus, ad quem Argo nauis quondam fuit appulſa. verùm eſt alius ab Argoo portu Aethaliæ inſulæ. Titon, Italiæ fluuius, qui non in mare, ſed in ſpecum quandam defluit.

1283 *Quid enim.*] Poſt longam enumerationem variarum calamitatum ex bello Troiano tũ Græcis tum Troianis ortarũ, quærit apud ſe Caſſandra, quæ fuerit belli

belli tanti origo, quod inter Aſiam & Europam fuit commiſſum, quarum tamen exactiſſimè definiti ſint termini. Prometheum ex Iapeto peperit Aſia, vt Sarpedonem ex Ioue Europa: à quibus continentes duas quidam denominatas volunt. Inhoſpitalem fluctum vocat pontum Euxinum, quem Aeſchylus ſimili figura ἐχθρόξενον dixit. Tanais porrò per paludem Mæotidem, ex qua oritur, purus tranſit, non permiſtus: qui mos eſt rapidorum fluminum. Pernionibus laborant Scythæ, paludis accolæ, propter intenſum loci frigus.

1291 *Pereant nautæ.*] Originem & ſeriem bellorum inter Aſiam & Europam vſque ad Magnum Alexandrũ geſtorum exorditur hoc loco Poëta, miro artificio & venuſtate contextam. iuuabit autem hæc cum initio Herodoti conferre.

1291 *Carnitæ.*] Phœnices, ex Carne, Phœniciæ vrbe. illi enim Argos profecti, Ionem, Inachi regis filiã, rapuerunt, & ad Oſiridem, Aegypti principem, abduxerunt. ea bouis faciem habuiſſe dicitur, quòd in bouẽ olim fuerit mutata. qua de cauſa etiã tauriuirgo nuncupatur. Lerna, palus Argiua, ſecundùm quoſdã, etiam vrbs. Continentes duas dicit Aſiam & Europam.

1297 *Curetes.*] qui Iouem in Creta educarunt. Cretenſes enim Europam viciſſim pro Ione ex Sarape, ſiue Sarapta, Phœniciæ vrbe, rapuerunt. Dictæũ palatium eſt in Creta, cuius mons Dicte. Stellatum imp. vocat Iouem, qui cum Europa rem habuit: niſi malis Aſterum per Syncopen dici Aſterium, Minois F. qui Europam, poſtquam à Ioue rapta fuit, in vxorem duxerit, vt auctor eſt Diodorus Siculus.

1304 *Scamandro.*] qui cum filio, Teucro, in Aſiam profectus eſt ad coloniam deducendam, quum datum eſſet illi oraculum, vt eo loco vrbem conderent, quo terrigenæ ipſos inuaſiſſent. Ad Troiam igitur quũ veniſſent, mures eadem nocte arma ipſorum arroſerunt. quo euentu poſtquam intellexerunt oraculum eſſe abſolutum, Sminthium ſiue Smintham vrbem extruxerunt, & in ea Sminthij Apollinis templum (in eo ſepulta fuit Herophile Sibylla, templi eius quõdam æditua) à muribus quos Cretẽſes vocãt Sminthos denomi-

 nati.

nati. Dardanus deinde Ariſbam vel Bateam, Teucri filiam vel ſororem, duxit: ex qua Erichthonium, patrem Trois, auum Ili procreauit.

1309 *Rapaces.*] Pro ἅρπυιας Stephanus & Euſtathius legunt ἄτρακας, id eſt Theſſalos. eſt enim Atrax Theſſaliæ oppidum & fluuius. Catullus,

Smyrna cauas Atracis penitus mittetur ad vndas.

Hinc Atracius pro Theſſalico. Statius,

—— qualis per nubila Phœbes
Atracia rubet arte labor. —— Valerius Flaccus,
Quamuis Atracio Lunam ſpumare veneno
Sciret, & Aemoniis agitari cantibus vmbras.

1310 *Regi.*] Iaſoni. Argonauticam hiſtoriam totam habent Orpheus & Apollonius. Cytæa, vrbs Colchidis. Pro λιγυστικὴν in Stephano legitur λιβυστίνην. ſunt autem Libyſtini Colchis vicini. Sin alterum malis, dices cũ Euſtathio, à Tyrrhenis Ligurib. deductam fuiſſe in Aſiam coloniam. Promiſerat autem Iaſoni vellus aureũ Aeetes, vt eſt in Apollonio, ſi priùs tauros igniuomos ſub ferreum iungeret aratrum, itáque draconis à Cadmo interfecti dentes ſereret. quod certamen quum Iaſon opera Medeæ pharmacorum peregiſſet, iiſdem deinde pharmacis etiam draconem, velleris aurei cuſtodem, ſopiuit, & impunè vellus abſtulit. Iam Iaſonem à Medea recoctũ fuiſſe, notum eſt. Quem vocat Medeã, quæ Abſyrtũ fratrẽ, & liberos trucidauit. Et quemadmodum heic γνωτοφόντης de fratre dicitur, ita quod inquit ad Antigonen Sophoclis Chorus, σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά, eodem pacto de fratre Polynice, non de propria Antigones voluntate eſt intelligendum. nam fratris ira bellum commouentis, prima fuit Antigones mortis cauſa. neque aliter ipſa modò dixerat ad fratrẽ, θανὼν ἔτ' οὖσαν κατηνάρες με. Mortuus, inquit, viuam me peremiſti. Atque hæc ἐν παρόδῳ.

1319 *Loquacem i. picam.*] Argonautarum nauem intelligit, quæ loquuta eſt aliquoties, vt apud Apollon. lib. 4. vnde picæ garrulæ confertur. eius tranſtra vocat Chaonica, quoniam ex lignis Dodoneis erant. Apollonius,

ἐν γὰρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.

ἠρμάτιξαν videtur ab ἑρματίζομαι deduci, quod ſit, in nauem pro ſaburra impono. Euripides,

νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται βροτοί.

1324 *Phemij nepos.*] Theſeus, de quo dictum eſt. is in Scyro, Cycladum inſula, de ſaxo in mare pręcipitatus fuit. lego autem ῥοιζουμένων, quemadmodum mox dicet,

κύφελλα δ' ἰῶν τηλόθεν ῥοιζουμένων.

1327 *Leone.*] Hercule, quem initiatum vocat, quòd primus peregrinorũ fuerit Athenis Eleuſiniis initiatus: qua de re Ariſtidis in Panathenaica, quam nos nuper Latinam dedimus, verba ſunt hæc: ἡρακλέους ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων, ἡ πόλις καὶ νεὼς καὶ βωμοὺς ἱδρύεται πρώτη, καθάπερ καὶ πρόσθεν τοῖς μυστηρίοις ἐτίμησε πρῶτον ξένων. Hercules etiam Iunonis mammam puer ſuxit. vocatur autem Iuno Trophæa, cui trophęa dedicabantur.

1327 *Veniens.*] in Scythiam ad Amazones. Balthei furem vocat Theſeum, quòd Hippolytæ Amazonis baltheum ablatum dederit Herculi. ipſam deinde Hippolytam ſibi Theſeus rapuit, tametſi diſſentiunt ea de re hiſtorici. Themiſcyra, Paphlagonię vrbs, Amazonum regia, ex qua fuit Hippolyta rapta, quę heic Orthoſia vocatur, proprio Dianæ cognomine.

1332 *Neptunides.*] Amazones, à Neptunide quadam Amazone. Eris, Lagmus, Telamus, montes Paphlagoniæ. Iſter, Theſſaliæ fluuius.

1341 *Auus meus.*] Ilus, ſecundùm Herodotum: Laomedon ſecundùm alios. hic Troianum imperium vſq; ad Theſſaliam propagauit. Herodotus Polymnia, οἳ διαβάντες τὸν βόσπορον κατὰ βόσπορον τούς τε θρήικας κατεστρέψαντο πάντας, καὶ ἐπὶ τὸν ἰόνιον πόντον κατέβησαν, μέχρι τε πηνειοῦ ποταμοῦ ἔλασαν.

1346 *Illa*] Gręcia, ſive Theſſalia. Bubulcum vocat Herculem, qui cum ſex nauibus Troiam expugnauit. Gorgas dicitur Iuno, quia terribilis. ea quũ Herculem ſemper antea fuiſſet exoſa, poſtea mutata ſententia generum aſciuit, & inter deos collocauit. Propertius,

Sancte pater ſalue, cui iam fauet aſpera Iuno.

1351 *Accipitres.*] Tyrrhenus & Lydus, Atyis Lydorum regis FF. ij quum aliquando fame Lydiam occu-

pante ſorti committerent, vter nouam coloniam deduceret, cecidit ſors in Tyrrhenum, qui in Italiam ſe contulit, dictam à ſe Tyrrheniam. Huc pertinēt verſus Virgilij ſuprà poſiti. Alij Tyrrhenos volunt eſſe indigenas: quos etiam Dionyſius Halicarn. ſequitur. Tmolus, mons Lydiæ: Cimpſus, pagus. Paludem dicit Gygæam in qua Typhonis eſt vxor, Vipera, mater Chimæræ. ſunt enim propinqui Lydiæ ſecundùm quoſdam montes ij, qui Arima vocantur.

1356 *Liguſtinu.*] Italis ac Tyrrhenis, qui tam bellicoſi erant, vt à Thracibus gigantibus orti viderentur. Polybius, *τὴν ἐπὶ τὸ τυῤῥηνικὸν πέλαγος παραλίαν ἀπεννίνου κεκλημένην λιγυστινοὶ κατοικοῦσι μέχρι πόλεως πίσσης, ἣ πρώτη κεῖται τῆς τυῤῥηνίας πρὸς τὰς δυσμάς.*

1362 *Vit mu.*] Paris. Pelaſgos intelligit Menelaum cum ſuis, qui Troiam venerant ad ſepulcra Lyci & Chimęrei placanda, vt initio libri dictum eſt. qua quidem occaſione Paris amicitiam cum Menelao contraxit, & cum eo Spartam rediit, poſtquam Antheum occiderat. Rhyndacus fluuius inter Gręciam & Helleſpontum.

1366 *Illa.*] Græcia, ſiue Sparta.

1369 *Primus.*] Agamemnon, qui cognominis eſt Iouis Agamemnonis, de quo ſuprà. Deſcenſor dicitur Iupiter à fulminum deſcenſu: quod nomen heic eleganter Agamemnoni Ioui ex nominis ſimilitudine tribuitur. Putabant autem veteres Iouem per tonitru in eam nubem, quæ fulmen conceperat, curru vectum deſcendere, vt annotauit doctiſſimus Turnebus.

1374 *Secundus.*] Oreſtes Agamemnonis à Clytæmneſtra occiſi F. is quum furiis agitaretur, oraculum accepit ab Apolline Medico, qui aliter *ἰήϊος* dicitur, fore vt inſania liberaretur, ſi Tauricam Dianam in patriam detuliſſet. Itaque Tauros cum Æolibus profectus, expugnauit, & Iphigeniam ſimul cum Diana reportauit. Meminit & Pindarus, quum ait, *αἰολέων στρατιᾷ χαλκεντέων δεῦρ᾽ ἀνάγων.* vide etiam Euripidem.

1378 *Tertius.*] Neleus, F. Codri, quem lignatorem vocat, quòd ſumta lignatoris veſte, pro patria obierit. Neleus autem quum ex oraculo cognouiſſet, ſe Carica regione potiturum, ſi quis ipſi Carum terram & a-

quam

quam tantùm porrexiſſet : à figuli puella Mileti glebam petiit ad literas obſignandas (vnde γῆν σημαντρίδα dixit Herodotus Euterpe, ac meminit cretæ Aſiaticæ ad ſignandum adhibitæ Cicero pro Flacco) hac ratione arbitratus oraculo ſatisfactum iri. Itaque debellatis tandem Caribus, vt ſequitur, Cariæ imperauit, & in ea vrbes aliquot poſuit. Quin & Miletum ab eo deductam coloniam tradit Ammianus initio lib. 28.

1379 *Mileſiam.*] è Caria, cuius oppidum eſt Miletus. Gręcè Brancheſia vocatur à Brancho vate, qui Mileſios olim luſtrauit teſte Clemente, & Mileti oraculum habuit. Proprium tamen à quibuſdam traditur τὸ βραγχιδῶν ἄστυ, ſiue βραγχίδαι, ut οἰνιάδαι in Acarnania. Phthiri, Cariæ populi, à monte dicti, ſecundùm Steph. mons porrò à Phthiro Endymionis F. nomen accepit. De Carum vilitate & ſtipendiis vide Parœmiographum.

1385 *Puella.*] Nelei filia, quæ quum antea Pero diceretur, poſtea ob inſignem impudicitiam ἐλεγηὶς eſt vocata, teſtibus grammaticis. Datum autem erat Neleo alterum oraculum, vt illic domicilium ſibi, vbi iuſſiſſet filia, pararet. Quũ igitur Athenas veniſſet, offendit filiam, quæ nuſquam illic maritum propter libidinem nimiam poterat nanciſci, ſubductis veſtibus ita naturam ſuam alloquentem,

δίζεο σεῦ μάλα θαλερὸν πόσιν ἢ ἐς ἀθήνας
ἢ εἰς μίλητον, καὶ τ' ἔξον (pro καὶ ἔξω) πήματα καρσί. id eſt:
Quęre tibi validus qui coniux fiat Athenis,
Vel qui Mileti, quò clades Caribus addas.

Itaque Miletum profectus Neleus cum filia, incoluit. Aliud etiam oraculum ad huius coloniæ deductionem pertinens citat Callimachi ſcholiaſtes. Barbaros dicit Cares. Aliam quoque Peronis vel fabulam, vel hiſtoriam enarrant in vndecimum Odyſſ. Græcorum commentarij.

1388 *Quarti.*] in Aſiam venient, ſubaudi. Dymanteam ſtirpem vocat Dores, quorum rex fuit Dymas, Heraclidarum vnus. Per Lacmonios etiam & Cytineos iidem Dores intelliguntur, partim à Lacmone Perrhębiæ monte, dicti, partim à Cytino, vel Cytinio, Dorico oppido. Theon tamen in commentar. in Lycophron

phronem, citante Stephano, Cytinum facit vrbem Theſſaliæ. Codrij dicuntur Athenienſes à rege Codro. Euſtathius Codros vocari ſtolidos omnes aſſerit.

1391 *Peninſulam.*] Dorim, iuxta Cariam: in qua, vt videtur, habitauit Eriſichthon Theſſalus, qui Cereri fuit inuiſus, quòd eius in Theſſalia lucum excidiſſet. Vocatur autem Ceres Curita, quemadmodum Gręcè κυρῖτις, niſi malis ad vrbem Sabinam nominis originem reducere. forte etiam ad ξιφηφόρου cognomen alluſit. Cęterùm hiſtoriam totam Eriſichthonis, eiúſque immenſæ βουλιμίας explicant Ouidius lib. 8. & Callimachus hymno Cereris.

1393 *Omniformis.*] Meſtrã filiam habuit Eriſichthõ, quæ corporis quęſtu patrem ſemper inſatiabilem alebat. Atque hęc eſt vera hiſtoria: quam fabulæ ſic inuoluunt, vt Meſtram dicant in omne genus animalis à ſe mutatam, venditam ſępius à patre fuiſſe, ad quem ſubinde, reſumta priore forma, rurſum vt venderetur, recurreret. hinc vocatur omniformis. nam in ſcriptis codicibus malè puto legi πενταμόρφου.

1396 *Aethonis.*] Hoc nomine appellatus fuit Eriſichthon, teſtibus Heſiodo & Athenæo, propter ardentem ingluuiem, & igneam abſumendi vim. quomodo αἴθωπα λιμὸν dicunt poëtæ. Extremitates vocat agros, quos Eriſichthon alienos colebat, quum ſuos abſumſiſſet. Poëtæ hęc etiam addunt,

Ipſe ſuos artus lacero diuellere morſu
Cœpit, & infelix minuendo corpus alebat.

Callimachus quoque panem oſtiatim refert mendicaſſe. Extrema porrò terrarum & oras etiam Eſaias vates alicubi alas dixit, vt hic πτερά.

1397 *Phryx.*] Midas, Phrygiæ rex. hic ſororis Cleopatræ cędem perſequens, Thraciam depopulatus eſt. verùm quomodo Cleopatra fuerit occiſa, nec à Scholiaſte dicitur, nec apud hiſtoricum vllum adhuc reperire potui. Mortuorum pręſidem dicit Minoëm, ex Europa genitum, in Europa educatum. de eius ſeueritate multa legũtur apud tragicos, teſte Platone. quin etiam à Catullo rex iniuſtus appellatur.

1401 *Qui olim.*] Nota eſt fabula de Midæ auribus, quamuis illam alij ad hiſtoriam, alij ad mores referant.

rant.Poëta tamen heic fabulam ſequitur.ait enim, Midam muſcis auricularum motu metum, vt ad ipſum non auderent accedere, incuſſiſſe. quod etiam ſi quis allegoricè ad hoſtes referat, non imperitè fecerit.

1404 *Phlegræ.*] quæ eſt vrbs Thraciæ. Thrambus, Macedoniæ promontorium, vt Titon Thraciæ.Sithonia quoque & Pallene ſunt in Thracia.Macedoniæ verò portionem quandam tenuiſſe Midam, ſcribit etiã Iuſtinus.Iam Bruchon heic proprium fluuij nomen videtur,licet ferè ſit commune vocabulum:ſicut κελάδων apud Homerum & Callimachum. vtrumque nomen ab impetu & fremitu fluminum ductum apparet.Cornigeros dici fluuios,antè docuimus.Vocat deinde Bruchontem gigantum miniſtrum, quòd hi in Thracia iuxta Pallenen verſati ſunt.

1409 *Viciſſim.*] nunc in Aſia,nunc in Europa.Candæus appellatur Mars,& Candaon,vt ſuprà.

1411 *Paſtum prælijs.*]Horatius:

Quem iuuat clamor,galeaq́; laues.

vnde & αἱμοχαρὴς vocatur. Epimethei mater eſt Aſia, quæ Prometheum & Epimetheum ex Iapeto peperit.

1413 *Perſei.*] Danaës F. à quo Perſæ omnes ducunt originem. Gigantem dicit Xerxem, Perſarum regem, qui & Helleſpontum ponte iunxit, & Athonem perfodit.Catullus:

Ille quoque euerſus mons eſt quem maximum in orbe
Progenies Phthiæ clara ſuperuehitur,
Quum Medi irrupêre nouum mare,quumq́; iuuentus
Per medium claſſi barbara nauit Atho.

1416 *Laphriæ.*] Mineruæ, cuius ædes erant Athenis, quarum arcem tenebat Minerua.

1417 *Combuſtæ.*]à Xerxe. Etenim quum Athenienſes Apollinem de Xerxe repellendo conſulerent, iuſſit eos lignea ſibi parare mœnia, quibus à Xerxe tuti forent. quod oraculum quum inſcitè de ligneis arcis propugnaculis, quæ pòſt à Perſis vnà cum arce combuſta ſunt, intellexiſſent, factum eſt, vt vulgò mendacij incuſarent Apollinem, cuius oraculum non erant aſſecuti.Solus enim Themiſtocles deprehenſa vaticinij ſententia, naues ædificandas, è quibus ad Salaminam

minam cum hoſte confligerent, cenſuit.

1420 *Plutonis famulum.*] Quoniam è ſpecu quadam Delphica reddebantur oracula, putabat ex inferis illa vulgus vaticinantibus à Plutone ſuggeri.

1421 *Exercitu.*]Magnus enim Perſarum numerus in Grçciam eſt à Xerxe adductus, adeò vt, quemadmodum elegantiſſimè dixit Ariſtides, ſola numeri inter hiſtoricos diuerſi differentia iuſto ſufficiat exercitui. τὸ διαλλάττον παρ' ἑκάστοις τοὺς ἀφηγουμένους τοσοῦτόν ἐστιν, ὥστ' εἶναι τὸ μέγιστον ὅρον στόλου. quo factum eſt, vt nec cibus illis ex arboribus, nec potus ex fluminibus tandem potuerit ſuppetere.

1423 *Fructifera arbos.*]Herodotus Vrania; εἰ δὲ καρπὸν μηδένα εὕροιεν, οἱ δὲ τὴν ποίην τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναφυομένην, καὶ τῶν δενδρέων τὸν φλοιὸν περιλέποντες, καὶ τὰ φύλλα καταδρέποντες, κατήσθιον ὁμοίως τῶν τε ἡμέρων καὶ τῶν ἀγρίων, καὶ ἔλιπον οὐδέν.

1426 *Nubes.*] Eleganter & hoc Ariſtides alicubi expreſſit, ἦν δὲ πλήρης, ἡ μὲν θάλαττα νεῶν, ἡ δὲ γῆ πεζῶν, ὁ δ' ἀὴρ βελῶν. & paulò antè, ὁ δ' ἥλιος συνεκρύπτετο τοῖς ἐξάλμασι. Facetè quoque Plautus dixit,

—— boat
Cælum fremitu virûm: ex ſpiritu & anhelitu
Nebula conſtat. ——

1428 *Solem.*] Ita videtur interpretanda vox πέῤῥων, quæ nuſquam extat alibi. Putarunt quidam hoc vocabulum Perſas de Sole vſurpare, quem illi aliter Adad & Mithram dei nomine vocant. Si quis etiam velit πέτρον reponi, quo vocabulo ſimiliter nonnunquam Sol ſecundùm Anaxagoram innuitur, vt apud Eurip. Oreſte, & Callimachum, non magnoperè repugnabo.

1429 *Floruerit.*] Xerxes. Roſæ florem caducum eſſe, norunt omnes. ita Xerxes poſt magnos conatus & apparatus nauali prœlio victus, in Perſiam confugit, relicto Mardonio. Hiſtoriam totam pete ab Herodoto, Cteſia, & Diodoro. nolumus enim heic de rebus notis longas narrationes, vt Scholiaſtes facit, contexere. Cçterùm quod ad Locrenſem roſam attinet, eius Pollux quoque lib. 5. in ſynonymis fucorum his verbis meminit: ῥόδον παρειᾶς φυτεύει, αὐθωρὸν αἰθοῦν καὶ θᾶττον ἀπανθοῦν, κατὰ τὸ λοκρόν.

1432 *Turrim.*] nauem, in quam ſe recipiat. alludit enim ad oraculi τεῖχος ξύλινον. Nauem autem arripiebat in fuga Xerxes, vt puella timida locum tenebroſum, in quo lateat, quum eam latro cum enſe perſequitur.

Certamina.] Gręcorum cum Perſis, & inter ſe: de quibus vide totos Thucydidem & Xenophontem.

1437 *Imperiis.*] Ineptit Scholiaſtes in litoribus. Dorſa terræ dicuntur, vt νῶτα θαλάσσης. per priorem terram videtur vaſtam & ſterilem intelligere.

1440 *Progenitus.*] Alexander Magnus, qui maternũ genus ad Achillem & Helenum referebat: quorum ille ab Æaco, hic à Dardano erat oriundus. eundem vocat Theſprotium, quòd eſſet à matre Epirota: Chaladręum verò, quòd à patre Macedo. Pro χαλαδραῖος poteſt æquè legi καναστραῖος, χαλαδραῖος vel χαλαστραῖος. videntur enim Chaladra, Chalaſtra, & Canaſtra, eandem vrbem grammaticis denotare. Charadra verò Phocidis eſt vrbs.

1442 *Cognatorum.*] Perſarum. Alexander enim à Perſeo per Herculem, non minùs quàm Perſæ, ducebat originem.

1443 *Argiuos.*] Gręcos: non rectè enim Perſas intelligit Scholiaſtes, quum illorum facta iam ſit mẽtio, & Alexander vtroſque ſubiugarit. Chaladręum lupum vocat, quem iam leonem appellarat: quæq; illic erat ſcripturæ varietas, eadem & heic locum habet.

1446 *Cum quo.*] Alexandro Magno. quis autem fuerit iſte Caſſandræ conſanguineus, non facile quis dixerit. De Taxile quidem & Poro narrant hiſtorici, in amicitiam ab Alexandro receptos fuiſſe: ſed an huc iſta pertineant, dubito. Scholiaſtes quidem non pręter morem ſatis ridiculũ ſe prębet. Pro κεἰς διαλλαγάς lego cum Scaligero εἰς διαλλαγάς. ac ſimilis eſt in Eur. loquendi modus, quum ad Nutricem ſic ait Hippolytus:

ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν πατρὸς, ὦ κακὸν κάρα,
λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς συναλλαγάς.

1451 *Quid multa.*] Poſt longam oraculorum ſeriem revocat ſe tandem à vaticiniis Caſſandra, dum cogitat, ſe fruſtra tot verba fundere, cui nemo ſit crediturus: atque ita finem dictis imponit ſuis. Non diſſimile eſt illud Euripidis Phœniſſis extremis,

ἀτὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀδύρομαι;
τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.

1454 *Lepſieus.*] Apollo, ſic à tegendis oraculis dictus. is curauerat, vt in Prolegomenis diximus, ne fides Caſſandræ vaticinanti haberetur. Itaque in tragœdia quadam ait:

ἄκραντα γάρ μ' ἔθηκε θεσπίζειν θεὸς,
καὶ πρὸς παθόντων κἀν κακοῖσι κειμένων
σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ μαίνομαι.

1458 *Faciet autem.*] Oracula mea, inquit, quamuis nunc contemnantur, effectum tamen ſuum tandem conſequentur. Similiter apud Æſchylum ait,

τὸ μέλλον ἥξει. καὶ σύ μιν τάχει παρὼν,
ἄγαν γ' ἀληθόμαντιν οἰκτείρας ἐρεῖς.

1460 *Hirundinem.*] me, cuius verba tum demum cũ euentu coniuncta, fidem apud homines merebuntur. Atque hactenus Caſſandræ verba fideliter a Nuncio relata ſunt. ſequuntur ipſius Nuncij ad Priamum verba.

1464 *Claria.*] ex Aſiæ vrbe, Clarij Apollinis oraculo celebri. Mimallones vocantur Bacchæ furibundæ. Melancræra dicebatur Sibylla Cumęa teſte Ariſtotel. Phiceum monſtrum dicit Sphingem, quam Bœoti φίκα, vnde mons in quo verſabatur, Phiceus dictus. Caſſandram igitur obſcuram & intricatam, rectè cum Baccha, Sibylla, Sphinge comparat.

1468 *Phœbadis.*] Ouidius:

Serua Mycenæo eſt Phœbas amata duci.

1472 *Deus.*] Tibullus:

Hæc Deus in melius crudelia ſomnia vertat.

Bebryces Troiani ſunt, vt dictum eſt.

Gul. Canteri Annotationum in Lycophronem finis.

ΓΝΩΜΟΓΡΑΦΟΙ

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ
ΜΕΓΑΡΕΩΣ
ΓΝΩΜΑΙ.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ποίημα νουθετικόν.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ χρυσᾶ ἔπη.

ΣΟΛΩΝΟΣ γνῶμαι.

THEOGNIDIS
PHOCYLIDIS, PYTHAGORÆ, SOLONIS & aliorum poemata gnomica.

Græcis ex aduerſo Latina interpretatio appoſita multis in locis correcta, additaq; variantis ſcripturæ notatio,

OPERA FRIDERICI SYLBURGII.

Heidelbergæ, typis Hieronymi Commelini,
ANNO CIƆ IƆ XCVII.

LIBELLO HOC CONTI-
NENTVR GNOMÆ

Theognidis	*Eratoſthenis*
Pythagoræ	*Panyaſidis*
Phocylidis	*Lini*
Solonis	*Menecratis*
Naumachii	*Poſidippi*
Callimachi	*Metrodori*
Eueni	*Simonidis*
Rhiani	*Antimachi.*

HIERONYMVS COMMELINVS DAVIDI HOESCHELIO

S. P. D.

HABE, mi Hœſcheli, Theognidem reliquosq́ poetas gnomographos, vna cum Variis lectionibus emendationibusq́ Fr. Sylburgii noſtri, in tyronum ac rudiorum gratiam a nobis, ne operæ, dum maiora paramus, ceſſarent, expreſſos. quibus ſi in me ſitum fuiſſet, & illa quæ abs te animaduerſa olim ad illum miſiſti, libens addidiſſem: ſed in alienas deuenere manus. retexes aliquando, ſpero. idq́ partim in cauſa eſt quod cum mſ. conferendi diligentiusq́ ſingula examinandi laborem hoc tempore non ſuſceperim; ne actum agere viderer. Paucula interea hæc, quæ, dum curſim & obiter lego, occurrerunt, de quibus Sylburgianas Notas fruſtra conſului, ſubindicare libuit.

V.156, *χρημοσύνην* pro paupertate accipi, patet ex verſu 670. vbi conqueritur Theognis, *εἰμὶ δ' ἄφωνος χρημοσύνῃ*. quo in verſu, pro *opibus*, non dubitaui *paupertate* reponere.

V. 175, *Quam vtiq́, &c.* male hæc reddita. hoc enim vult Poeta, Paupertatem qui fugere cupit, non eſt quod detrectet terra marique vitæ adire pericula. huius verſus optimus interpres Solon, quem vide verſ. 43 & ſeqq. item Aphthonium in Progym.

V.203, Palat. mſ. *οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοὺς τίνονται*, & quidam editi. atque id ipſum eſt de quo conqueritur Solon v. 25 & ſeqq. quid ſibi hoc loco interpres velit, neſcio.

V.253, Palat. *σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς*.

V.311, q. *εἰς δὲ φέρειν*. Pal. *εἰς δὲ φέρεις*.

V. 516, *Ζεῦ, φίλος ὤν*. ſic & H.Steph. editio. *Σεῦ* vero legendum eſſe nemo inficiabitur.

V. 583, Sic Phocylides: *Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον*.

V.809, *morte quidem indigna non deteriorem.*

V. 841, alii ſic diſtinguunt: Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν, ἐὼν ὑπένερθε, γένηται: *Verum quando ſuperius exiſtens* ego, *inferiusque fuerit* vinum, *Tum domum, &c.* Hoc ego exiſtimo præcipere Poetam: Dum adhuc ſuperior es, vinum vero inferius, recipe te domum, neque exſpecta donec ab illo ſuperere.

V.851, Notat Sylburgius in quibusdam legi λώονα δὴ νῷ. recte hoc quidem: ſed quod præcipuum, ab eo præteritum; nempe pro ἠδέα, ᾔδεα reponendum, i. ᾔδειν, vt eſt apud Homerum, εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδεα. eodem modo corrige & verſum 1033, vbi idem error commiſſus. ibi pro λώονα δὴ νῷ, ſcribitur, λώϊον ἤδη.

V. 983, ὅταν τοὶ θυμὸν ἀσηθῇ, Μηδείς, &c. verterim, *poſtquam deſideria ſatiaſti*, i. poſtquam ſatur es.

V.993, quidam cum Camerario interp. Gr. legunt, δείπνου δὴ θιγγοίμεθα. *Tum cœnam attingamus quo quemque deſiderium impellit, &c.* mſ. P. cum edito conſentit.

V. 995, στεφανώματα δ' εἴσω] Richardus Hemelius noſter legit, στεφάνῳ δ' ἀναδήσοι. legerim cum Palat. στεφανώματα δήσοι.

V.1039, μελήσει Ἀστυφελῆς, vnica dictione, demptaque interpunctione. *cuſtodibus curæ erit Minime aſperæ amabilisque patriæ noſtræ.*

V. 1054, alii legunt, σοὶ καὶ ἐμοὶ ἡμῖν ἀμφιπερικτύοσι. lacuna eſt in Pal.

V.1081, δ' ἀξιοῖ, ita interpres: nec ſecus mſ. P. quod admitti poteſt per συνίζησιν.

V.1188, *niſi fatum finem imponat.*

Hæc ſunt, doctiſſime Hœſcheli, quæ raptim notaui. Quæris in tuis literis quid excudam, quid porro moliar: quærunt idem alii non pauci. En indicem Græcorum, qui te cum aliis certiorem faciet: Latinorum vero, breui cum Tertulliano exſpecta. Vale.

LIBRO-

LIBRORVM GRÆCORVM AVT GRÆGOLAT.

qui in Bibliopolio noſtro reperiuntur, INDEX.

Alphabetum Græcum. 16.
Andreæ Cæſarienſis Cappadociæ Commentarius in Ioannis Theologi Apocalypſin, Latine reditus a Theodoro Peltano, Notisque & Indicibus illuſtratus opera Friderici Sylburgii, e Bibliotheca Palatina. fol.
Aphthonii Sophiſtæ progymnaſmata & fabulæ non prius editæ Gr. Lat. 8. 1597.
Apollinarii Græca Pſalterii Dauidis metaphraſis verſibus heroicis, cum interpretatione Latina. 8
Apollodori Bibliotheca, ſiue de deorum origine, Gr. Lat. 8. 1597.
Arati Phænomena Gr. Lat. cum aliis.
Athenæus Gr. Lat. ab Iſaaco Caſaubono ope mſſ. emendatus & notis illuſtratus. fol. 1597.
Athanaſii omnia quæ exſtant opera, Grçce ex optimo & integerrimo Baſilienſis Academiæ mſ. deſcripta, & cum aliis collata, addita Latina P. Nannii interpretatione. fol. 1597.
Baſilii Seleuciæ Epiſcopi opera quæ exſtant, in lucem nũc primum edita. e Bibliotheca Bauarica & Beſſarionis. 8.
Baſilii Magni epiſtola Gr. Lat. qua præſens eccleſiarum ſtatus repræſentatur.
* *Caſſiani Baſſi* Collectanea de re Ruſtica, falſo hactenus Conſtantino Cæſari adſcripta, Gr. Lat. 8. 1597.
Chryſoſtomi Archiepiſcopi Conſtantinopolitani expoſitio in omnes D. Pauli Epiſtolas, Gr. cum interpretatione Latina. Grçca Veronenſis editio locis quamplurimis mutila & hiulca, integritati reſtituta ope mſſ. fol.
Euangeliſtæ & *Apoſtolorum Actus* epiſtolas, iuuãte Deo, ſequẽtur.
Clementis Alexandrini opera omnia Gr. & Lat. fol. cum notis Fr. Sylburgii, Canteri, Arcerii, Hœſchelii & aliorum.
Colloquiorum quotidianorum libellus Gr. & Lat.
Æſopi fabellæ breuiores Gr. & Lat.
Epiſtolæ breues variorum, Gr. & Lat. 8.
Curopalates, vide *Georgium Codinum*.
Etymologicon Magnum, ſiue Magnũ grammaticæ penu, cum tribus indicibus ac Notis Frid. Sylburgii. fol.
Eunapii Sardiani vitæ philoſophorum Gr. & Lat. vna cum Legationibus e libris hiſtoriarum, nunc primum editis. 8. 1596.
Georgii Codini Selecta de Orginibus Conſtantinopolitanis, Georgio Douſa Iani F. interprete.
Eiusdem, ſeu, vt vulgo, *Curopalatæ*, de officialibus Palatii Conſtanſtinopolitani liber, F. Iunio interprete, auctior quam ante. 8.
Georgii Piſidæ diaconi Opus ſex dierum, ſeu Mundi opificium Gr. Latinis verſibus expreſſum per Fridericum Morellum.

¶ 3 Gr-

Gregorii Nazianzeni definitiones rerum ſimplices Gr. Lat. cum Hœſchelii notis. 8.

Ex Heraclide de Rebuſpub. Commenrarius Gr.& Lat. 8. 1593.

Heliodori Æthiopica hiſtoria, ope mſſ. Palatinæ & Vaticanæ Bibliothecæ aucta & emendata, adiuncta interp. & lectionibus variis. 8. 1596.

Heſiodi opera omnia Gr. Lat. cum doctorum virorum annotationib. 8.

Heſychii Lexicon Gr. fol.

Iuſtini Martyris opera Gr. & Lat. fol. cum Tatiano, Theophilo, Athenagora, &c. additis notis variorum, opera. F. Syl. 1593.

Lycophronis Caſſandra, cum interpretatione & Notis Gulielmi Canteri. 8. 1596.

Eadem carmine Latino reddita a Ioſepho Scaligero. 4.

Matthæus Deuarius de particulis linguæ Græcæ. 8.

Mythologiarum Scriptores Græci veteres: nempe Heſiodus, Apollodorus, Phornutus, Palæphatus,&c. 1597.

Ex Nicolao Damaſceno de moribus gentium Gr.& Lat. 4. 1593.

Nonni Panopolitani metaphraſis Euangelii ſecundum Ioannem, cum mſ. Palat. collata per Sylburgium G.Lat. 8.

Ocellus Lucanus philoſophus de Vniuerſo liber Gr. Lat. cum Commentariis.

Orphei, ſeu, vt alii volunt, *Onomacriti* Argonautica, hymni, & de lapidibus liber. ope mſſ. Palat. aucta omnia & emendata. Gr. & Lat. 8. 1597.

Patricii presbyteri Chriſtias, ſeu de Chriſti incarnatione, vita, morte, Homerocentra, cum interpretatione Æmylii Porti. 8. 1597.

Phalaridis, & *Bruti* epiſtolæ Græcæ cum Latina interpretatione. 8. 1597. quas & aliæ aliorum ſequentur.

Phile ſapientiſſimi Animalium hiſtoria verſibus iambicis conſcripta, cum Latina interpretatione Berſmanni: adiuncto auctario I. Camerarii.

Platonis opera Gr.Lat cum interpretatione Marſilii Ficini, apud Laimarium. fol.

Saracenica ſeu *Moametica Euthymii Sigaleni* & aliorum Gr. Lat. cum notis F Sylb. 8.

Synodi Epheſinæ acta omnia Gr. fol. cum Indicibus ac Notis.

Theocriti, Moſchi, Bionis Idyllia Gr. Lat. ad eoſdem *Ioſephi Scaligeri*, & *Iſaaci Caſauboni* emendationes: *Scholia Græca* cum *Lexico Dorico.* 1597.

Theodoreti Cyrenſis Epiſcopi, de curatione Græcarum affectionum Gr.& Lat. libri xij. additis variorum notis, a Frid. Sylburgio nunc primum editi. 1593.

Theognidis, Pythagoræ, Phocylidis, Solonis ſententiæ, a Sylburgio emendatæ. 8. 1597.

Theophylacti Symocati expræfecti opera. nempe Problemata Phyſica, Orientalis hiſtoria, Legationes, & epiſtolæ Gr. Lat. 8. 1597. e Bibliotheca A.Schoti.

Theſaurus Latinogræcus, cum interpretatione Gallica, Gulielmo Morelio auctore. 4.

I N

EX SVIDÆ LEXICO.

ΘΕΟΓΝΙΣ.

Θέογνις Μεγαρεὺς, τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων, γεγονὼς ἐν τῇ νθ΄ Ὀλυμπιάδι· ἔγραψεν ἐλεγείαν εἰς τοὺς σωθέντας τῶν Συρακουσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ· γνώμας δι᾽ ἐλεγείας εἰς ἔπη βω΄· καὶ πρὸς Κύρνον τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον γνωμολογίαν δι᾽ ἐλεγείων, καὶ ἑτέρας ὑποθήκας παραινετικάς· τὰ πάντα ἐπικῶς. καὶ παραινέσεις μὲν ἔγραψε Θέογνις· ἀλλ᾽ ἐν μέσῳ τούτων παρεσπαρμέναι εἰσὶ μιαρίαι καὶ παιδικοὶ ἔρωτες, καὶ ἄλλα ὅσα ὁ ἐνάρετος ἀποστρέφεται βίος.

THEOGNIS.

Theognis Megarenſis, ex Siciliæ Megaris; vixit LIX Olympiade. Scripſit *Elegiam* in eos qui e Syracuſarum obſidione ſeruati ſunt incolumes; *Sententiasq; elegiacas*, ad verſus 2800: & ad Cyrnum amaſium ſuum *Gnomologiam* elegiacis verſibus, aliaque *Præcepta adhortatoria*; carmine omnia. Et Adhortationes quidem ſcripſit Theognis: ſed interſperſæ eius ſunt impuritates & puerorum amores, & alia quę virtutem ſequens vita auerſatur.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

Πυθαγόρας Σάμιος συνέγραψε μόνα τρία βιβλία, Παιδευτικὸν, Πολιτικὸν, Φυσικόν· τινὲς δὲ ἀνατιθέασιν αὐτῷ καὶ τὰ Χρυσᾶ ἔπη. ἤκμαζε δὲ (inquit Diogenes Laertius) κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα· καὶ αὐτοῦ τὸ σύστημα διέμεινε μέχρι γενεῶν ἐννεακαίδεκα.

PYTHAGORAS.

Pythagoras Samius conſcripſit tres tantum libros, *Inſtitutorium*, *Politicum*, *Phyſicum*. Quidam vero ei tribuunt etiam *Aurea carmina*. Floruit autem *(inquit Diogenes Laertius)* circa ſexageſimā Olympiadem: & collegium ab eo inſtitutum perdurauit vsque ad XIX generationes.

ΦΩΚΥΛΙΔΗΣ.

Φωκυλίδης Μιλήσιος φιλόσοφος, σύγχρονος Θεόγνιδος· ἦν δὲ ἑκάτερος μετὰ χμζ΄ ἔτη

PHOCYLIDES.

Phocylides, philoſophus Mileſius; eodē cũ Theognide vixit tēpore: vterq; DCXLVII annis

poſt

poſt res ad Troiã geſtas; Olympiade LIX. Scripſit *Carmina hexametra* & *Elegias*, *Adhortationes* ſiue *Sententias*: quæ *Capita* inſcribunt. ſurrepta autem ſunt e Sibyllinis.

ἔτη τῶν Τρωϊκῶν· Ὀλυμπιάδι γεγονότες νθ΄. ἔγραψεν ἔπη καὶ ἐλεγείας· παραινέσεις ἤτοι γνώμας· ἅστινας Κεφάλαια ἐπιγράφουσιν. εἰσὶ δὲ ἐκ τῶν Σιβυλλιακῶν κεκλεμμένα.

SOLON.

SOlon, philoſophus Athenienſis, legislator & actor popularis. Vixit Olympiade XLVII: vt alii tradunt, LVI. Scripſit Leges; qui AXONES nominati ſunt: Carmen item verſibus elegiacis, quod SALAMIS inſcribitur: *Præcepta* quoq; verſibus elegiacis, & alia. Eſt vero & hic vnus e Septẽ qui nominantur Sapientibus.

ΣΟΛΩΝ.

ΣΟλων Ἀθηναῖος φιλόσοφος, νομοθέτης καὶ δημαγωγός. γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς μζ΄ Ὀλυμπιάδος· οἱ δὲ νς΄. ἔγραψε νόμους, οἵτινες ἄξονες ὠνομάσθησαν· ποίημα δὲ δι᾽ ἐλεγείων, ὃ Σαλαμὶς ἐπιγράφεται· ὑποθήκας δὲ (f. δι᾽) ἐλεγείας, καὶ ἄλλα. ἔστι δὲ καὶ οὗτος εἷς τῶν ἑπτὰ ὀνομαζομένων σοφῶν.

ΘΕΟ-

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ
ΓΝΩΜΑΙ.

THEOGNIDIS
MEGARENSIS
SENTENTIAE.

THEOGNIDIS
MEGARENSIS
SENTENTIAE.

O Rex Latonæ fili, Iouis proles, numq̃ tui
Obliuiſcar exordiens, neq; finiens:
Sed ſemper primumque, & vltimũ, inque mediis
Canam: tu autem me audi, & bona da.
Phœbe rex, quando equidẽ te dea peperit venerãda
Palmam agilibus manibus amplexata, [Latona,
Immortalium pulcherrimum in rotunda palude,
Tota quidem impleta eſt Delus ingens
Odore diuino: riſit vero terra prodigioſa;
Gauiſusq; eſt profundus pontus maris albicãtis.
Diana fericida, filia Iouis; quam Agamemnon
Statua honorauit, cum in Troiam nauigaret nauibus velocibus;
Precantem me audi, mala autem fata expelle:
Tibi quidem hoc, dea, paruum; mihi vero magnum *eſt*.
Muſæ & Gratiæ filiæ Iouis, quondam Cadmi
Ad nuptias profectæ, pulchrũ ceciniſtis carmen:
Nam quod pulchrum, amicum eſt; quod non pulchrum, non amicum eſt.
Hoc carmen immortalia venit per ora.
Cyrne, docenti quidem mihi ſigillum imponatur
His carminibus. latebit .n. numq̃ ſi ſurripiatur.
Neque quisquam mutabit peius, bono præſente.
Sic vero quisq; dicet: Theognidis ſunt carmina

Mega-

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ
ΓΝΩΜΑΙ.

Ὦ Ἄνα, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ᾽ ἀποπαυόμενος·
Ἀλλ᾽ αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν
Ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι, καὶ ἐσθλὰ δίδου.
Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ
Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδεῖ λίμνῃ,
Πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
Ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
Γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.
Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων
Εἵσαθ᾽, ὅτ᾽ ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς·
Εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ᾽ ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε·
Σοὶ μὲν τοῦτο, θεὰ, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.
Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμου
Ἐς γάμον ἐλθοῦσαι, καλὸν ἀείσατ᾽ ἔπος·
Ὅττι καλὸν, φίλον ἐστί· τὸ δ᾽ οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί.
Τοῦτ᾽ ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.
Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
Τοῖσδ᾽ ἔπεσιν, λήσει δ᾽ οὔποτε κλεπτομένη.
Οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοῦ ἐσθλοῦ παρεόντος.
Ὧδε δὲ πᾶς ἐρέει, Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη

Τοῦ Μεγαρέως, πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός·
Ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι.
Οὐδὲν θαυμαστὸν Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.
Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτὸς
Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, παῖς ἔτ' ἐών, ἔμαθον.
Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι, μηδ' ἀδίκοισι
Τιμάς, μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄφενος.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι. κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
Ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
Καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
Ἵζε, καὶ ἅνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσι
Συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
Ταῦτα μαθών, ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε, καί ποτε φήσεις
Εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.
Κύρνε κύει πόλις ἥδε· δέδοικα δέ, μὴ τέκῃ ἄνδρα
Εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ὑμετέρης.
Ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε, σαόφρονες· ἡγεμόνες δὲ
Τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.
Οὐδεμίαν πω Κύρν' ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
Ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἅδῃ,
Δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν,
Οἰκείων κερδῶν εἵνεκα, καὶ κράτιος·
Ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμέεσθαι,
Μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ,
Εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
Κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.

Megarenſis,omnes quidem inter homines celebris;
Ciuibus vero nondum omnib.placere poſſum.
Nihil mirum,ô Polypæda : nec enim Iupiter
Neque pluens omnibus placet, neque ſuſtinens.
Tibi vero ego beneuolus p̃cepta dabo, qualia ipſe,
Cyrne, a bonis *viris* puer adhuc exſiſtens,didici.
Sapito:neque turpibus ex factis,neque iniuſtis,
Honores, neque potentiam trahe, neq; diuitias.
Hæc quidem ſic ſcito. cum malis vero ne verſare
Viris,ſed ſemper cum bonis conuerſare:
Et cum eis bibe & comede,& cum eis
Sede:& place illis,quorum magna poteſtas *eſt*.
A bonis enim *viris* bona diſces:ſi vero malis
Commiſcearis, perdes & quam habebas mentem.
Hæc cum didiceris, cum bonis conuerſare: & aliquando dices,
Bene conſulere amicis me.
Cyrne,vterum fert ciuitas hæc:timeo autem ne pariat virum
Correctorem malæ inſolentiæ veſtrę.
Ciues enim adhuc illi *ſunt* modeſti: præfecti vero
Verſi ſunt multam in nequitiam vt cadant.
Nullam vmquam, Cyrne, boni ciuitatem perdiderunt viri:
Sed quando contumelioſis eſſe malis placuerit,
Populũq; corruperint, iudiciaq; iniuſtis dederint,
Propriorum lucrorum cauſa,& potentiæ:
Spera non diu illam ciuitatem quietam fore,
Etſi nunc manet multa in quiete;
Cum malis amica viris hæc fuerint,
Lucra publico cum malo venientia.

Ex his enim ſeditio eſt, & inteſtinæ cædes virorum,
Rex vero ciuitati numquam illi placeat.
Cyrne ciuitas quidem adhuc hæc ciuitas *eſt:* populi autem alii
Qui prius fuere, neq; iura nouerant, neq; leges:
Sed circum latera pellem caprarum atterebant:
Foris autem, tamquam cerui, hanc depaſcebantur ciuitatem.
Et nũc ſunt boni ô Polypęda. at qui prius boni erãt,
Nunc mali ſunt. quisnam hæc ferret inſpiciens?
Se inuicem autem decipiunt, alii alios ridentes,
Neque malorum rationes cognoſcentes, neque bonorum.
Neminem horũ amicum fac ô Polypæda ciuium
Ex animo, vtilitatis cauſa alicuius:
Sed videaris quidem omnibus lingua amicus eſſe,
Rem vero communices nemini vllam
Seriam. cognoſces enim improborũ mẽtes virorũ,
Quod ipſis in factis fides eſt nulla:
Sed dolos, deceptionesque verſutiasque dilexerunt
Sic vt viri non amplius ſeruandi.
Numquam Cyrne improbo fidens cõſulta cũ viro,
Quando ſeriam rem volueris facere:
Sed ad ꝓbum profectus, conſulta multũ laborans,
Et longum pedibus Cyrne iter peragens.
Rem vero ne amicis omnino communica cum omnibus:
Pauci ſane e multis fidelem habent mentem.
Paucis viris fidens magnas res aggredere:
Ne forte inſanabilem Cyrne accipias dolorem.
Fidelis vir auroque & argento rependi
Dignus *eſt* in moleſta Cyrne ſeditione.

Paucos

Ἐκ τῶν γὰρ στάσις ἐστὶ καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν·
  Μούναρχος δὲ πόλει μή ποτε τῇδε ἅδοι.
Κύρνε πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις· λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι
  Οἳ πρόσθ', οὔτε δίκας ᾔδεσαν, οὔτε νόμους·
Ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον·
  Ἔξω δ', ὥστ' ἔλαφοι, τήνδ' ἐνέμοντο πόλιν·
Καὶ νῦν εἰσ' ἀγαθοί, Πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοί,
  Νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν.
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
  Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, οὔτ' ἀγαθῶν.
Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ Πολυπαΐδη ἀστῶν
  Ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς·
Ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι·
  Χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν
Σπουδαῖον. γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
  Ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔτ' οὐδεμία,
Ἀλλὰ δόλους ἀπάτας τε, πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
  Οὕτως ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.
Μή ποτε Κύρνε κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρί,
  Εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι·
Ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν, βουλεύεο πολλὰ μογήσας,
  Καὶ μακρὴν ποσσὶν Κύρν' ὁδὸν ἐκτελέσας.
Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσι·
  Παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.
Παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει·
  Μή ποτ' ἀνήκεστον Κύρνε λάβῃς ἀνίην.
Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
  Ἄξιος, ἐν χαλεπῇ Κύρνε διχοστασίῃ.

Παύρους εὑρήσεις Πολυπαΐδη ἄνδρας ἑταίρους
　Πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους,
Οἵτινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
　Ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
Τοὺς δ' οὐκ εὑρήσεις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας
　Ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι·
Οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
　Αἰδώς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἔπι κέρδος ἄγει.
Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλῃ,
　Εἴ με φιλεῖς, καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.
Ἤ με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν
　Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
Ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
　Δεινός, Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.
Εἴ τις ἐπαινέσει σε τόσον χρόνον ὅσον ὁρῴη,
　Νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἵησι κακήν·
Τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλός,
　Ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷστα, φρονεῖ δ' ἕτερα.
Ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
　Γιγνώσκων ὀργὴν, καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
Ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
　Φράζεο, καὶ ποτέ μου μνήσεαι ἐξοπίσω.
Μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι
　Κύρνε. τί δ' ἔστ' ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν;
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
　Οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.
Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν,
　Ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.

Οὔτε

Paucos inuenies ô Polypæda viros amicos
  Fideles in difficilibus rebus perſiſtentes,
Qui auſint, concordem animum habentes,
  Æque bonorum malorumque participes eſſe.
Hos vero non inuenies quærens, neq; inter omnes
  Homines, quos nauis non vna omnes agat,
Quibus in lingua & oculis ineſt
  Pudor: neque ad turpem rem quæſtus agit.
Ne me verbis q dẽ cole, mentẽ aũt habe & præcor-
  Si me amas, & tibi fidelis ineſt mens. [dia alibi;
Aut me ama, purã afferens mentẽ: aut me auerſatus
  Odio proſequere, manifeſte contentionem ſu-
    ſcipiens. [amicus
Qui vero vna lingua dupliciter habet mentem, hic
  Grauis Cyrne, inimicus melior quam amicus ex-
    ſiſtens, [rit *te*,
Si quis laudabit te, tanto tempore quanto vide-
  Separatus vero *a te* alio linguam mittit malam.
Talis profecto ſodalis vir, amicus *eſt* nõ valde bon⁹,
  Qui dixerit lingua optima, cogitat autem alia.
Sed ſit talis mihi amicus, qui ſodalem [tem ferat
  Cognoſcens ingenium, etiam grauem exſiſten-
Pro fratre. Tu autem mihi amice hæc in animo
  Conſidera, & aliquando mei memineris in po-
    ſterum. [amare,
Nullus hominum perſuadeat, improbum virum
  ô Cyrne. quę enim erit vtilitas, ille vir amicus ſi ſit?
Neque te ex graui labore liberauerit & detrimento:
  Neque bonum habens, illius *te* participem face-
    re voluerit.
Improbis vero benefacienti vaniſſima gratia eſt:
  Perinde *eſt* ac ſeminare pontum maris albi.

Neque

Neque enim pontum ſeminans, profundam ſegetem metas:
Neq; malis benefaciens, beneficium viciſſim acCipias.
Inexpletam enim habent improbi mentem. ſique vnum deliqueris,
Superiorum omnium effuſa periit amicitia.
At probi plurimum fruuntur beneficio accepto:
Memoriamq; habēt beneficiorū,&gratiā poſtea.
Numquam malum virum,amicum fac ſodalem:
Sed ſemper fuge,tamquam malum portum.
Multi ſane potus & cibi ſunt amici:
In ſeria autem re pauciores *ſunt amici.*
Fucato vero viro cognitu difficilius nihil *eſt*
Cyrne,neque cautionis eſt maioris.
Auri adulterini & argenti tolerabile detrimentum
Cyrne, & inuenire facile *eſt* viro ſapienti:
Si autem amici mens viri in pectoribus latuerit
Tenuis exſiſtens, doloſumque in præcordiis cor habeat:
Hoc Deus fucatiſſimum fecit hominibus,
Et cognitu omnium hoc difficillimum:
Nō enim poteris cognoſcere viri mentem neq; fœminæ,
Priusquam tentaueris ceu iumentum.
Neq; poteris coniectare,tamquam aliquando tempeſtiue profectus:
Sæpe enim animum fallunt ſpecies.
Neque potentiâ opta *ô* Polypæda eximius eſſe,
Neque facultatibus:dumtaxat aūt viro adſit fortuna.
Nihil in humanis patre & matre melius
Eſt,quibus ſanctum Cyrne curæ eſt ius.
Nemo Cyrne damni & lucri cauſa ipſe *ſibi eſt*;
Sed dii horum datores amborum.

Neque

Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων, βαθὺ λήιον ἀμῷς·
  Οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἢν δ' ἓν ἀμάρτης,
  Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
  Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω.
Μή ποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
  Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι,
  Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδὲν,
  Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.
Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀνσχετὸς ἄτη
  Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
Εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε
  Ψεδνὸς ἐὼν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει·
Τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι,
  Καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον·
Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον, οὔτε γυναικὸς,
  Πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου.
Οὐδέ κεν εἰκάσσαις, ὥσπερ ποτ' ἐς ὥριον ἐλθών·
  Πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.
Μήτ' ἀρετὴν εὔχου Πολυπαΐδη ἔξοχος εἶναι,
  Μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
  Ἔπλετο τοῖς ὁσίη Κύρνε μέμηλε δίκη.
Οὐδεὶς Κύρν' ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτὸς,
  Ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.

Οὐδ'

Οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς
Ἐς τέλος, εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται, εἴ τε κακόν.
Πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν, ἐσθλὸν ἔθηκε·
Καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν, ἔθηκε κακόν.
Οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίνεται ὅσσ' ἐθέλῃσιν·
Ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
Ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
Θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.
Οὐδείς πω ξεῖνον, Πολυπαΐδη, ἐξαπατήσας,
Οὐδ' ἱκέτην θνητῶν, ἀθανάτους ἔλαθε.
Βούλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή ἐστι·
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δίκαιος ἐών.
Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.
Ὕβριν Κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ,
Οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.
Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.
Μήποτέ μοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεὶς,
Μηδὲ ἀχρημοσύνην Κύρνε κακὴν πρόφερε.
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ,
Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν.
Μή ποτε Κύρν' ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
Ἀνθρώπων ὅτι νὺξ χἠμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.
Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
Οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.

Εἰσὶν

Neque quiſpiam hominum facit,in præcordiis ſci-
 Finem,ſiue bonum ſit,ſiue malum. [ens
Sæpe enim putans ſe facturũ malum, bonum fecit:
 Et putans ſe facturum bonum, fecit malum.
Neq; cuiquam hominum aduenìunt quæ voluerit;
 Impediunt enim grauis fines impoſſibilitatis.
Nos homines aũt vana exiſtimamus,ſcientes nihil:
 Dii vero ſecundũ ſuam omnia perficiunt mentẽ.
Nemo vmquam, hoſpitem ô Plypęda qui fefellerit,
 Atque ſupplicem mortalium,immortales latuit.
Malis autem iuſte paucis cum facultatibus viuere,
 Quam diues eſſe,iniuſte opes adeptus:
In iuſtitia autem comprehenſim omnis virtus ineſt:
 Omniſque vir bonus *eſt* Cyrne, iuſtus qui eſt.
Diuitias quidem dæmon etiam improbiſſimo viro dat:
 Sed virtus paucos viros Cyrne comitatur.
Iniuriam Cyrne Deus primum malum dedit viro,
 Cuius eſt locum nullum poſiturus.
Parit ſane ſatietas iniuriam, cum improbum opes ſequuntur
 Hominem,& cui non mens ſana ſit.
Numquã mihi paupertatẽ pernicioſam,viro iratus,
 Neque egeſtatem Cyrne malam obiice.
Iupiter enim ſane libram inclinat aliâs alii,
 Aliâs quidem diteſcere,aliâs vero nihil habere.
Nnmquam Cyrne loquere verbum magnum: nouit enim nemo
 Hominum quid nox & dies viro perficiat.
Multi quidem vtuntur malis conſiliis; numine autem dextro,
 Quibus, quod malũ videbatur, cedit in bonum.

Sunt

Sunt vero *alii* q & conſilio bono & numine ſiniſtro
Res gerunt,finis autem rebus non ſuccedit.
Nemo hominum neque diues,neque pauper,
Neque malus ſine numine,neque bonus *eſt*.
Aliud alii malum eſt,reuera autem beatus nemo *eſt*
Hominum,quotquot ſol intuetur.
Quem autem dii amant,& inuidus laudat;
Viri viro ſtudium eſt nullum.
Deos ora, quibus eſt magna poteſtas. nihil ſine diis
Eſt hominibus,neque bona,neque mala.
Virum bonum paupertas omnium domat maxime,
Et ſenectute cana,Cyrne,& febri *magis*:
Quam vtique oportet fugere & in immenſum mare
Proiicere,& petras, Cyrne,contra altas.
Omnis enim vir paupertate domitus, neque quicquam dicere,
Neque facere poteſt: lingua vero ei ligata eſt.
Oportet igitur ſimul ſuper terram & lata dorſa maris
Quærere grauis, Cyrne,liberationē paupertatis.
Mori *ô* amice Cyrne pauperi melius eſt viro,
Quam viuere dura afflictum paupertate.
Arietes quidem & aſinos quærimus,Cyrne,&equos
Generoſos,& quisque vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali *filiam* non renuit
Generoſus vir,ſi ei pecunias multas dederit:
Nulla *fœmina* mali viri recuſat eſſe vxor
Diuitis; ſed diuitem vult pro bono.
Opes quidem æſtimant: & ex malo *natam* bonus duxit,
Et malus ex bono *ortam*: diuitiæ miſcent genus.
Itaque

Εἰσὶν δ' οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι φαύλῳ
Μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος, οὔτε πενιχρὸς,
Οὔτε κακὸς, νόσφιν δαίμονος, οὔτ' ἀγαθός.
Ἄλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι· τὸ δ' ἀτρεκὲς, ὄλβιος οὐδεὶς
Ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσιν, ὁ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·
Ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία.
Θεοῖς εὔχου, οἷς ἐστι μέγα κράτος· οὔτι ἄτερ θεῶν
Γίγνεται ἀνθρώποις οὔτ' ἀγαθ', οὔτε κακά.
Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου·
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακήτεα πόντον
Ῥίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος, οὔτε τι εἰπεῖν,
Οὔθ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Δίζεσθαι χαλεπῆς Κύρνε λύσιν πενίης.
Τεθνᾶναι φίλε Κύρνε πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.
Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδεμία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.

Οὕτω

Οὔτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
  Μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
  Εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Ἔνδοξος κακόδοξον· ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
  Ἐντύει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.
Χρήματα δ' ᾧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
  Καὶ καθαρῶς, αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει.
Εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέι θυμῷ
  Κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών,
Αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
  Αὖθις ἔγεντο κακὸν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
Ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον. οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς
  Γίγνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίης·
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος· ὃς δὲ φίλοισιν
  Ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν.
Ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
  Πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο, κῆρα φέρων.
Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
  Τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶν τοῦτ' ἀνιηρότερον.
Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν, κακόν· ἢν δέ τις αὐτὸν
  Πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Κύρνε, φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
  Ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.
Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
  Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
Νῦν μὲν τῇδ' ἐφέπου, ποτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίγνου·
  Κραιπνόν τοι σοφίη γίγνεται εὐτροπίης.

Μηδὲ

Itaque ne mirare genus ô Polypæda ciuium
  Labefactari. cum malis enim miſcentur bona.
Ipſe quidem hanc, cognoſcens malo patre ortã eſſe,
  In ædes *ſuas* ducit, opibus *illius* inductus,
Nobilis ignobilem; quandoquidem fortis ipſum neceſſitas
  Cogit, quæ viri fecit miſeram mentem.
Opes vero cui a Ioue & cum iuſtitia viro fuerint,
  Et integre ſemper ac ſtabile permanent:
Si vero iniuſte præter tẽpus vir lucri cupido animo
  Acquiret, ſiue iureiurando præter iuſtũ capiens,
Statim quidem ferre lucrum videtur; in finem vero
  Rurſum eſt damnum. Deorum enim ſuperior eſt mens.
Sed hæc hominum fallunt mentẽ. non enim ob ea
  Fiunt beati, vel errore:
Sed hic quidem ipſe ſoluit malum debitum, ille vero caris
  Noxam poſtea liberis appendit.
Alium vero non apprehendit vindicta: mors enim impudens
  Prius ſuper palpebras ſedebat, fatum afferens.
Nemo profecto exſuli amicus & fidelis ſodalis *eſt:*
  Exſilio autem eſt hoc acerbius.
Vinum ſane potare multum, malum *eſt:* ſi vero quis ipſum
  Potarit prudenter, non malum, ſed bonum *eſt.*
Cyrne, amicos ſecundum omnes, commuta varios mores
  Ingenium attemperans, quod quiſque habet.
Polypi mentem obtine verſipellis, qui ad petram,
  Cui adhæſerit, talis viſu apparet.
Nũc quidẽ hac ſequere, aliquando alius colore fias.
  Celeris mutatio quidem ſapientia eſt morum.

Neque nimis indignare, cum perturbantur ciues,
Cyrne:media autem perge via, quomodo ego.
Quiſquis quidem putat proximum ſuum ſcire nihil,
Sed ſe ſolum varia conſilia habere:
Ille ſane amens eſt, mente priuatus bona:
Æque enim omnes varia ſcimus.
Sed hic quidem non vult turpes quæſtus ſequi:
Alteri vero, doli magis infideles placent.
Diuitiarum autem nullus *eſt* finis certus hominibus
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properãt. quisnam ſaturauerit omnes?
Opes quidem mortalibus ſunt amentia.
Ate autem ſtatim emergit; quam cum Iupiter
Mittet laborantibus, aliâs alius habet.
Arx & turris qui erat ſtulto populo,
Cyrne, modicum honorẽ cõſequitur bonus vir.
Neque amplius decet nos, nimirum viros ſaluos,
Diruere tamquam ciuitatis mœnia expugnandę.
Tibi quidem ego alas dedi, cum quibus ſuper immenſum mare
Volabis, per terram omnem ſublatus
Facile: epulis vero & conuiuiis aderis
In omnibus, multorum verſans in oribus.
Et tibi cum tibiis canoris iuuenes viri
In mundo amabiles honeſta & ſuauia
Canent. & poſtquam tenebroſas ſub latebras terræ
Iueris luctuoſas in Ditis domos;
Numquam, ne mortuus quidem, amittes gloriam, neque latebis,
Immortale hominibus ſemper habens nomen

Cyrne,

Μηδὲ ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιτῶν,
    Κύρνε· μέσην δ' ἔρχευ τὴν ὁδὸν, ὥσπερ ἐγώ.
Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδὲν,
    Ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν·
Κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ·
    Ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα.
Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείῃσιν ἕπεσθαι·
    Τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἅδον.
Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν.
    Οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
    Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.
Ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
    Πέμψῃ τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ,
    Κύρν', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.
Οὐδ' ἔτι γε πρέπει ἡμῖν, ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισι,
    Λύειν, ὡς πόλεως τείχη ἁλωσομένης.
Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
    Πωτήσῃ, καὶ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος
Ῥηϊδίως, θοίναις δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
    Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασι·
Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
    Ἐν κόσμῳ ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
Αἴσονται· καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθμασι γαίης
    Βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
Οὐδέποτ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, οὐδέ γε λήσεις,
    Ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα

Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος, ἠδ' ἀνὰ νήσους
Ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον·
Οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος, ἀλλά σε πέμψει
Ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
Πᾶσι γὰρ, οἷσι μέμηλε καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ,
Ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σοῦ τυγχάνω αἰδοῦς,
Ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.
Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
Πρᾶγμα δὲ τερπνότατον, οὗ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.
Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
Ἄνδρα φέρω· καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον·
Πολλάκι δὴ μέλλησα, διαρρήξασα χαλινὸν,
Φεύγειν, ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.
Οὔ μοι πίνεται οἶνος· ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, πολλὸν ἐμοῦ κακίων.
Ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνουσι τοκῆες·
Ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρεύει, καί με γοῶσα φέρει.
Ἔνθα μέσην περὶ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα
Δειρήν· ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.
Γνωτή τοι πενίη, καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα·
Οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται, οὔτε δίκας.
Πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντῃ δ' ἐπίμικτος,
Πάντῃ δ' ἐχθρὰ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθά περ ᾖ.
Ἴσως τοι, τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
Γῆράς τ' οὐλόμενον, καὶ νεότητ' ἔδοσαν.
Τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
Καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον,

Παῖδας

Cyrne, per Græcam terram verſans, & per inſulas,
Piſcoſum tranſiens mare ſterile;
Non equorum tergis inſidens, ſed te mittent
Splendida Muſarum dona violis coronatarum.
Omnibus enim quibus curæ eſt etiam poſteris carmen,
Eris vnâ, donec terra & ſol *erunt*.
Cæterum ego modicam a te conſequor reuerentiã:
Sed tamquam puſillum puerũ verbis me decipis.
Pulcherrimum *eſt quod* iuſtiſſimum, optimum vero eſt valere:
Res vero iucundiſſima eſt, quod quis amat, aſſequi.
Equa ego *ſum* pulchra, & certatrix; ſed peſſimum
Virum fero: & mihi hoc moleſtiſſimum.
Sæpe profecto cogitaui effringens frenum
Fugere, excutiens malum aurigam.
Non mihi bibitur vinum, poſtquam ad puellam teneram
Alius vir habitat, multo me peior.
Frigidam mihi apud eam cari bibunt parentes:
Quare ſimul aquatur, & me gemens fert.
Ibi mediam puellam amplexus brachio, oſculatus ſum
Collum: illa vero tenerum loquebatur ex ore.
Nota *eſt* ſane paupertas, & aliena exſiſtens:
Neque enim in forum venit, neque iudicia:
Vbique enim deterius habet, vbique & permiſta:
Vbique vero æque inimica eſt, vbicumq; fuerit.
Equaliter ſane alia quidẽ dii mortalib. hominibus
Senectutemq; grauem & iuuentutem dederunt.
Omnium vero peſſimum inter homines, morteque
Et omnibus morbis eſt deterius,

Liberos poſtquam educaueris, & neceſſaria omnia
præbueris, [peſſus,
Pecuniamque repoſueris, multa moleſta per-
Patrem odio proſequuntur, imprecanturque *illi* in-
terire,
Et exſecrãtur, veluti mendicũ ſuperuenientem.
Veriſimile eſt malum virũ male iura adminiſtrare,
Nullam in poſterum reuerentem deorum iram.
Improbo .n. homini difficilia licet multa ſuſcipere
Eueſtigio, cogitareq; quomodo recta oĩa faciet.
Ciuium nulli fidelis exſiſtens pedẽ hunc ꝓgredere,
Neque iureiurando credulus, neque pacto:
Neque ſi Iouem vult præbere regem maximum
Sponſorem immortaliũ, pignora ponere volens.
Nam in ciuitate ita maledica placet nihil,
Quam *ſe* ſeruare: vulgus infelicius.
Nunc vero proborum mala, ſunt bona improbis
Virorum, ſuntque peruerſis lex.
Pudor enim periit; impudentia autem & iniuria,
Superans iuſtitiam, terram totam occupat.
Neque leo ſemper carnes comedit; quinimmo i-
pſum,
Et fortem etiam exſiſtentem, capit perplexitas.
Garrulo homini tacere grauiſſimum onus eſt:
Loquens autem imperitus, quibus cum eſt, one-
ri eſt;
Oderuntque *eum* omnes: neceſſarius vero congreſ-
Viri talis conuiuio eſt: [ſus
Neq; vult amicus eſſe, poſtquam malum viro eue-
Neq; ſi ex vtero Cyrne vno natus fuerit. [nerit:
Aſper & dulcis eſto, moroſus & immitis
Famulis ac ſeruis, vicinisque propinquis.

Non

Παῖδας ἐπεὶ θρέψαιτο, καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
Χρήματα δ' ἐγκαταθῇς, πόλλ' ἀνιηρὰ παθὼν,
Τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
Καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.
Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
Μηδεμίαν κατόπιν ἀζόμενον νέμεσιν.
Δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
Παρ ποδὸς, ἡγεῖσθαι θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.
Αστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν, πόδα τόνδε προβαίνε,
Μήθ' ὅρκῳ πίσυνος, μήτι συνημοσύνῃ,
Μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλει παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
Ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.
Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἁνδάνει οὐδὲν
Ὡς δὲ τὸ σῶσαι, οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.
Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ, γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
Ἀνδρῶν, γίγνονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμος.
Αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν· ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις,
Νικήσασα δίκην, γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.
Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης,
Καὶ κρατερόν περ ἐόνθ', αἱρεῖ ἀμηχανίη.
Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος·
Φθεγγόμενος δ' ἀδαὴς, οἷσι παρῇ, μέλεται·
Ἐχθαίρουσι δὲ πάντες· ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
Ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.
Οὐδ' ἐθέλει φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
Οὐδ' ἣν ἐκ γαστρὸς Κύρνε μιᾶς γεγόνει.
Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι, καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνὴς
Λάτρεισι καὶ δμωσὶν, γείτοσί τ' ἀγχιθύροις.

Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν·
Τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ βάλῃς.
Οἱ κακοὶ, οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἄνδρεσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.
Ἔργα τε δειλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενος κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.
Ἐν μὲν συσσιτίοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἴσθι·
Πάντα δέ μιν λήθειν, ὡς ἀπεόντα, δοκεῖ.
Εἶδε φέρειν τὰ γελοῖα· θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴης,
Γιγνώσκων ὀργὴν ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.
Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι· ἐν δὲ δικαίοις
Πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.
Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν, ἔμπεδον αἰεί·
Χρήματα δ', ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν' ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ,
Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος, ἔν τε κακοῖς.
Εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει,
Ἀφραίνων, κακίην οὐ δύναται κατέχειν.
Μήποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσ-
Πειθόμενος χαλεπῇ Κύρνε διαβολίῃ. [σῃς,
Εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,
Οὔποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
Εἶεν. ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
Θνητοῖς Κύρνε, θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.
Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων
Κύρνε, σὺν εὐθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.

Ἥσυχος,

Non oportet concutere bonam vitam,ſed quietam
continere:
Malam aũt mouere, donec in rectũ conſtitueris.
Mali,non prorſus mali ex vtero nati ſunt;
Sed cum viris malis iungentes amicitiam.
Factaq; improba didici, & verba maledica, & con-
Sperans illos omnia dicere vera. [tumeliam,
Inter ſodales vir prudens eſto:
Omnia autem te latêre, tamquam abſentẽ, puta,
Scito ferre ridicula: foris vero fortis ſis,
Cognoſcens mores quos quisque habet.
Inter inſanos maxime inſanio;ſed inter iuſtos
Omnium hominum ſum iuſtiſſimus.
Multi quidem diuites ſunt mali, boni aũt ſunt pau-
Sed nos cum illis non commutabimus [peres
Virtutem diuitiis: quoniam illud quidem, ſtabile
eſt ſemper;
Opes vero,hominum aliâs alius habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum
ſemper,
Fortisque *eſt* inque bonis poſitus, inque malis:
Si vero Deus malo viro facultates & diuitias dabit,
Inſipiens, malitiam non poteſt continere.
Numquam ob paruam cauſam amicum virum per
dideris,
Credens graui Cyrne calumniæ.
Si quis peccatis amicorum in omni *re* iraſcatur,
Numquam inter ſe concordes neque amici
Poterunt eſſe. Peccata enim homines inſequuntur
Mortales Cyrne,dii vero non volunt ferre.
Et lentus cõſultus cepit celerem hominẽ inſequens
Cyrne,cum recta deorum iuſtitia immortalium.
Quietus,

Quietus, ſicut ego, mediam viã ingredere pedibus:
Neque aliis tribuens Cyrne ea quę ſunt aliorum.
Numq̃ exſulem virum ob ſpem Cyrne oſculaberis:
Neq; enim domum regreſſus, eſt idem amplius.
Ne quid nimis propera:omniũ media optima: & ſic
Cyrne habebis virtutem,quâm quidem accipere
difficile *eſt*. [me amant;
Iupiter mihi amicorum det remunerationem, qui
Et *me* quam inimicos magis Cyrne potentẽ fore:
Et ſic poſſim videri inter homines deus eſſe,
Si,poſtquam remuneraucro, me ſors apprehen-
dat mortis. [tum:
Sed Iupiter perſice mihi cæleſtis opportunum vo-
Da vero mihi pro malis & aliquo affici bono.
Moriar aũt ſi nullã malarũ ſedatione ſollicitudinũ
Inuenero,dederisq; pro calamitatibus calamita-
Fatũ enim ſic eſt:vltio vero non apparet nobis [tes.
Virorum, qui meas facultates tenent, vi
Deprædati:ego autem canis tranſiui alueum,
Torrente fluuio omnibus ſpoliatus.
Horum liceat nigrum ſanguinem bibere; ac bonus
adiuuet
Genius,qui ex mea ſententia perficiat hæc.
O improba paupertas, cur manes & omittis ad aliũ
Virum ire? curque me non volentem amas?
Quin abi, & domum aliam accede, neq; cum nobis
Semper miſeræ huius vitæ ſis particeps.
Forti ſis animo Cyrne in malis, poſtquam & in bo-
nis gaudebas,
Quando te & hæc fatum iubebat habere.
Sicut autem ex bonis accepiſti malum, ſic vero &
Emergere tenta, deos precans. [rurſus

Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγὼ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσὶ,
Μηδ᾽ ἑτέροισι διδοὺς Κύρνε τὰ τῶν ἑτέρων.
Μή ποτε φεύγοντ᾽ ἄνδρα ἐπ᾽ ἐλπίδι Κύρνε φιλήσῃς·
Οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς, γίγνεται αὐτὸς ἔτι.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ᾽ ἄριστα· καὶ οὕτως
Κύρν᾽ ἕξεις ἀρετὴν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν.
Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλεῦσι,
Τῶν τ᾽ ἐχθρῶν μεῖζον Κύρνε δυνησόμενον·
Χοὕτως ἂν δοκέοιμι μετ᾽ ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
Ἤν ἀποτισάμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.
Ἀλλὰ Ζεῦς τέλεσόν μοι ὀλύμπιε καίριον εὐχὴν,
Δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
Τεθναίην δ᾽, εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνῶν
Εὑροίμην, δοίης τ᾽ ἀντ᾽ ἀνιῶν ἀνίας.
Αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ᾽ οὐ φαίνεται ἡμῖν
Ἀνδρῶν οἳ τἀμὰ χρήματ᾽ ἔχουσι βίῃ
Συλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,
Χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ᾽ ἀποσεισάμενος.
Τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν· ἐπί τ᾽ ἐσθλὸς ὄροιτο
Δαίμων, ὃς κατ᾽ ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.
Ὦ δειλὴ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ᾽ ἄλλον
Ἄνδρ᾽ ἰέναι; τί δὲ δή μ᾽ οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
Ἀλλ᾽ ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μὴ δὲ μεθ᾽ ἡμῶν
Αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.
Τόλμα Κύρνε κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
Εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ᾽ ἐπέβαλλεν ἔχειν.
Ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακὸν, ὣς δὲ καὶ αὖτις
Ἐκδῦναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Μηδὲ

Μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι Κύρν' ἐπιφαίνειν,
Παύρους κηδεμόνας τῆς κακότητος ἔχεις.
Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει, μέγα πῆμα παθόντος
Κύρν'· ἀπολλυμένου δ' αὔξεται ἐξοπίσω.
Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
Τῖσαί μιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.
Ἴσχε νόον, γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω·
Δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.
Οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν, ὅντιν' ἔχουσιν·
Οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω, οὔτε κακῶς·
Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί·
Μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.
Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑφ' ἅμαξαν ἔλαυνε,
Εἰς φιλότητα λίην Κύρνε προσελκόμενος.
Ζεῦ φίλε θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
Τιμὴν αὐτὸς ἔχων, καὶ μεγάλην δύναμιν·
Ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον, καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον βασιλεῦ.
Πῶς δὴ σεῦ Κρονίδη τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς
Ἐν ταὐτῇ μοίρᾳ, τόν τε δίκαιον ἔχειν;
Ἤν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τερφθῇ νόος, ἤν τε πρὸς ὕβριν
Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων·
Οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
Οὐδ' ὁδὸς ἥντιν' ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι.
Ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
Ἔργων ἴσχονται θυμὸν ὁμῶς πενίης.
Μητέρ' ἀμηχανίην ἔλαβον τὰ δίκαια φιλεῦντες,
Ἥτ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,

Βλάπτουσ'

Neque nimis oſtenta;malum vero eſt Cyrne oſten-
Paucos ſollicitos tui mali habes. [tare.
Viri cor minuitur,magnam iniuriam paſſi,
Cyrne: vlciſcentis vero augetur poſtea.
Bene demulce inimicum: cum vero ſub poteſtatem venerit tuam,
Vlciſcere ipſum,excuſationē nullam admittens.
Refræna mentem : linguam vero ſuauitas ſemper
Improborum ſane eſt cor acrius. [ſequatur.
Non poſſum noſcere animū ciuium, quem habent:
Neque enim bene faciens placeo, neque male:
Vituperant autem me multi ſimul mali, atque etiam boni:
Imitari vero nemo inſipientium poteſt.
Ne me inuitum vi pungens ſub plauſtrum adige,
In amicitiam nimis Cyrne attrahens.
ô Iupiter care, miror te. tu enim omnibus imperas,
Honorem ipſe habens, & magnam potentiam:
Hominum vero bene noſti mentem, & animum cuiusque:
Tua vero potentia omnium eſt ſumma ô Rex.
Quomodo autem tua ô fili Saturni, audet mens viros iniuſtos
In eadem ſorte ac iuſtum habere?
Siue probitate delectetur mens, ſiue ſcelere
Hominum iniuſtis operibus obſequentium:
Nec quidquam diſcretū ex numine eſt mortalibus,
Neq; via quā ingreſſus *quis* imortalibus placeat.
Attamen diuitias habēt innocuas: alii vero ex malis
Factis cohibent animum tamen paupertatis.
Matrem inopiam acceperunt qui iuſta amant;
Quæ virorum impellit animum in errorem,

Lædens

Lædens in pectoribus mentes forti præ neceſſitate?
Audet vero *vir* non volens turpia multa ferre,
Diuitiis cedens,quæ ſane mala multa docent,
Mendaciaque, dolosque, pernicioſasque lites,
Virum etiam inuitum: malum aũt ei nihil videtur.
Hæc enim & moleſtam parit anxietatem.
In paupertate autem cum *eſt* malus vir,tunc multo melior
Apparet; donec quidem diuitiæ *eum* occupant.
Huius quidem iniuſta cogitat mens, neque ſemper
Recta ſententia pectoribus innata eſt.
Illius autem neque mala ſequitur mens, neq; bona:
Sed virum bonũ audere oportet hæc & illa ferre.
Reuerere amicos, fugeque pernicioſum viris iusiurandum:
Verere autem immortalium iram deuitans.
Nil nimis feſtina:tempus aũt in omnibus optimum
Factis hominum. ſæpe vero ad virtutem
Feſtinat vir lucrum quærens;quem fortuna
Propenſa in magnum delictum protrudit:
Et eum fecit putare, q̃ quidẽ ſint mala, ea bona eſſe
Facile; quæ vero ſint vtilia, ea mala *eſſe*.
Amiciſſimus cum eſſes, peccaſti: ego tamen tibi cauſſa non *fui*,
Sed tu ipſe mentem non bonam nactus eras.
Nullum theſaurum liberis repones meliorem
Pudore;qui bonos viros Cyrne ſequitur.
Nullius hominum vitii videaris eſſe ſocius,
Quem conſiliumque ſequitur Cyrne, & quem potentia.
Bibens vero non ſic inebrior;neque me vinum
Exagitabit, vt dicam graue verbum de te.
Neminem

Βλάπτει ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
 Τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
Χρημοσύνῃ εἴκων, ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
 Ψεύδεά τ', ἐξαπάτας τ', οὐλομένας τ' ἔριδας,
Ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
 Ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.
Ἐν πενίῃ δ' ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, τότε πολλὸν ἀμείνων
 Φαίνεται, ἔστ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ.
Τοῦ μὲν γάρ τ' ἄδικα φρονέει νόος, οὔτε περ αἰεὶ
 Ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ·
Τοῦ δ' αὖ οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος, οὔτ' ἀγαθοῖσι·
 Τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε καὶ τὰ φέρειν.
Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους·
 Ἔντρεπε δ' ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
 Ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ, κέρδος διζήμενος ὅντινα δαίμων
 Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει·
Καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν ἃ μὲν ᾖ κακὰ, ταῦτ' ἀγαθ' εἶναι
 Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.
Φίλτατος ὢν ἥμαρτες· ἐγὼ δέ τι αἴτιος οὐδὲν,
 Ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.
Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
 Αἰδοῦς, ἥτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρν' ἕπεται.
Μηδενὸς ἀνθρώπων κακίας δόκει εἶναι ἑταῖρος,
 Ὧι γνώμη θ' ἕπεται Κύρνε, καὶ ὧ δύναμις.
Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήσομαι, οὐδέ με οἶνος
 Ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περί σου.

Οὐδὲν

Οὐδέν' ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν
Πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος.
Ες βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι, ὥστε μολύβδῳ
Χρυσός. ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι νόος.
Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρην δύναμιν.
Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκειν(ται)
Ἁρμόδιαι, καί σφιν πολλ' ἀμέλητα μέλει.
Πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον, ἄμεινον·
Εσθλὸν δ' ἐξελθὸν λώϊον, ἢ τὸ κακόν.
Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας ἀΐδαο περῆσαι,
Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.
Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτὸν, ἢ φρένας ἐσθλὰς
Ενθέμεν· οὐδείς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
Ὅστις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐσθλόν.
Εἰ δ' ἀσκληπιάδαις τοῦτ' ἔδωκε θεὸς,
Ἰᾶσθαι κακότητα, καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
Πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.
Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
Οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακὸς,
Πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
Οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.
Νήπιος, ὃς τὸ ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι,
Τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται.
Οὐδείς τοι πάντ' ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
Τολμᾷ ἔχειν τὸ κακὸν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως·

Neminem ſimilem mihi poſſum quærens inuenire
Fidelem ſodalem, cui nullus eſt dolus. [plumbo
Ad probationem vero profectus atteror, tamquam
Aurum: præſtantior vero nobis ineſt mens.
Multa me &intelligentẽ prætereunt; ſed neceſſitate
Taceo, cognoſcens noſtram potentiam.
Multis hominibus linguæ oſtia non adiacent
Congrua; & ipſis multa non curanda curæ ſunt.
Crebro enim malum reconditum intus, melius *eſt*:
Bonum vero foras egreſſum, melius *eſt* quam malum.
Omnium quidem non naſci hominibus optimũ *eſt*,
Neque intueri radios celeris ſolis:
Natum vero, quã citiſſime portas Plutonis tranſire,
Et iacêre multa terra obrutum.
Procreare &educare facilius hominem quam mentem bonam
Inſerere. nemo adhuc hoc perpendit,
Quisquis ſapientem fecit inſipientem, & malũ bonum.
Si vero Æſculapiadis hoc dediſſet Deus,
Sanare malitiam & peruerſas mentes virorum,
Multas mercedes & magnas tuliſſent.
Si vero procreari poſſet & inſeri in homine mens,
Numquam ex bono patre eſſet malus *filius*,
Parens ſermonibus prudentibus. verum docens
Numquam facies eum qui malus *eſt* virũ bonum
Stultus *eſt* qui meam quidem habet mentem in cuſtodiis,
Suam vero ipſius propriam nihil curat.
Nemo ſane *in* omnibus eſt beatus: ſed *vir* bonus quidem
Suſtinet habere malum, & non manifeſtus *eſt* tamen:

Improbus vero neque *in* malis nouit neq; *in* bonis
Animũ habens manere. Immortalium autẽ dona
Varia mortalibus adueniunt: ſed ſuſtinere
Oportet dona deorũ, qualiacumq; dant, habere.
Si me vis lauare, capite impolluta a ſummo
Semper alba aqua fluet noſtro:
Inueniesque me omnibus in rebus tamquam excoctum
Aurum, rubrum aſpectu, quando teritur indice:
Cuius colorem deſuper nigra non tangit rubigo,
Neque caries; ſemper vero florem habet purum.
ô homo ſi prudentiæ ſortitus eſſes partem, vt amentiæ,
Et prudens ſic vt demens fuiſſes:
Multis admirandus & ęmulandus videreris ciuium,
Sic vt nunc nihili es.
Nequaquam congrua res eſt mulier iuuenis viro ſeni:
Non enim gubernaculo paret, quomodo acatium:
Neque ancoram habent: abrumpens vero vincula,
Sæpe de nocte alium habet portum.
Numquam non faciendis mentem adhibe: neque intendas animum
Rebus quarum effectio eſt nulla.
Facile ſane rem dii dederunt, neque quidq̃ malam,
Neq; bonam; difficili autẽ facto gloria *nos* habet.
Circa virtutem conteritor; &tibi iuſta amica ſunto:
Neque te vincat lucrum, cum turpe eſt.
Neminem horum inuitum manere coge apud nos;
Neq; foras iube non volentem ire.
Neq; dormientem excita, *ô* Simonides, quemcumquè noſtrûm
Thoracatum vino mollis ſomnus corripuerit.

Neque

Δειλὸς δ' οὔτε κακοῖσιν ἐπίσταται οὔτ' ἀγαθοῖσι
Θυμὸν ἔχων μίμνειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'· ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.
Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
Αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης·
Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
Χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασάνῳ·
Τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰὸς,
Οὐδ' εὐρὼς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.
Ἄνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος, ὥσπερ ἀνοίης,
Καὶ σώφρων οὕτως, ὥσπερ ἄφρων, ἐγένου,
Πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν
Οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.
Οὔ τοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
Οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται, ὡς ἄκατος,
Οὐδ' ἄγκυραν ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ,
Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.
Μή ποτε ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα
Χρήμασι τῶν ἄνυσις γίγνεται οὐδεμία.
Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν, οὔτε τι δειλὸν,
Οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔχει.
Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω,
Μὴ δέ σε νικάτω κέρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔοι.
Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
Μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι.
Μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε Σιμωνίδη, ὅντινα ἡμῶν
Θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι.

Μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν·
 Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.
Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
 Οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν.
Αὐτὰρ ἐγώ, μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου,
 Ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών.
Δείξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·
 Οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω·
Ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κεῖνος
 Τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερός, οὐδὲ νόου·
Μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφουσ' εἴδεται αἰσχρά·
 Αἰδεῖται δ' ἕρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ·
Τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος· ἀλλὰ σὺ ταῦτα
 Γιγνώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην·
Ἀλλ' ἤ, πρὶν μεθύειν, ὑπανίστασο, μή σε βιάσθω
 Γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον·
Ἢ παρεών, μὴ πῖνε. σὺ δ' αὖ ἔχε τοῦτο μάταιον
 Τῆς κοτύλης αἰεί, τοὔνεκά τοι μεθύεις.
Ἡ μὲν γάρ, φέρεται φιλοτήσιος· ἡ δέ, πρόκειται·
 Τὴν δέ, θεοῖς σπένδεις· τὴν δ', ἐπὶ χειρὸς ἔχεις.
Ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας. ἀνίκητος δέ τοι οὗτος,
 Ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
Ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
 Ἀλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερυκόμενοι,
Εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασι·
 Χοὕτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.
Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος· ὅταν δὴ
 Πίνεθ' ὑπὲρ τὸ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

Neque vigilantem iube inuitum dormire:
Omnis enim coacta res, moleſta eſt.
Bibere vero volenti, aſtando *quis* miſceat:
Non omnes noctes contingit ſuauia pati.
At ego; modum enim habeo ſuauis vini;
Somni ſedatoris malorum memor ero domum profectus.
Oſtendam autem quod vinum iucundiſſimum eſt viro potatu:
Neque enim ſobrius ſum, neque valde ebrius.
Quiſquis autem præterierit potus modum, non amplius ille
Suæ ipſius linguæ compos eſt, neque mentis:
Loquitur autẽ infinita, quę ſobriis videntur turpia:
Veretur vero faciens nihil, quando ebrius fuerit:
Ante qui erat ſapiens, tunc ſtultus. Sed tu hæc
Cognoſcens, ne bibe vinum ſupra modum:
Sed aut, priuſquam potus ſis, ſurge, ne te vrgeat
Venter ceu malum ſeruum quotidianum:
Aut præſens, ne bibe: tu vero habe hoc vanum
Calicis ſemper, propter quod ſane potus es.
Hic enim, fertur amicitiæ gratia; ille vero, proponi-
Alium diis libas, alium in manu habes. [tur:
Negare non noſti; inuictus ſane is *eſt*,
Qui multos bibens nil ineptum dicet.
Vos vero bene loquimini ad craterem manentes,
Inuicem iurgia longe prohibentes,
In medium loquentes ſimul cum vno & cum omnibus;
Et ſic conuiuium fit non iniucundum.
Inſipientis viri ſimul & ſapientis, vinũ: quando ſane
Potatur ſupra modum, leuem facit mentem.

In igne quidem aurum & argentum periti viri
Cognoſcunt:viri vero vinum indicat mentem,
Et quantumlibet ſapientis: quod ſupra modum bibens extollitur,
Ita vt deturpet etiam eum qui prius erat ſapiens.
Vino grauor caput ô Onomacrite;&mihi vim infert
Vinum,& mentis non amplius ego ſum condus
Noſtræ:at domus circumcurrit. ſed ſane ſurgens
Tentabo num forte & pedes vinum habeat,
Et mentē in pectoribus.timeo autē ne quid ſtultum
Faciam ebrius,& magnum dedecus habeam.
Vinū potatum copioſe, malū *eſt*: ſi vero quis ipſum
Bibat ſapienter, non *eſt* malum,ſed bonum.
Veniſti ſane ô Cleariſte, profundum pontum permenſus
Huc ad nihil habentem,ô miſer,nihil habens.
Nauis ſane lateribus tranſtra ſupponemus nos
ô Cleariſte,qualia habem⁹,& qualia tribuunt dii.
Eorum autem quæ ſunt optima, dabimus: ſi vero quis venerit, [citiam habes.
Iupiter,amicus qui ſit,*dicam ei*, Recumbe,vt ami-
Neq; quid eorū quę ſuppetunt,ſeponam;neq; quid
Tui cauſa hoſpitii, aliunde afferemus. [maius
Si vero quis percontetur *de* mea vita,ſic illi dicito:
Ad bene quidem, difficulter; ad difficulter vero, valde bene:
Sic vt vnum quidē hoſpitem patriū non deſtituam,
Xenia vero pluribus non poſſim præbere.
Non te fruſtra ô Plute mortales colunt maxime:
Reuera enim facile mala fers.
Etenim diuitias quidem habere bonos par eſt:
Paupertas vero malo congrua viro ferre.

Heu

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
Γιγνώσκουσ'· ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
Καὶ μάλα περ πινυτοῦ· τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρετο πίνων,
Ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.
Οἰνοβαρῶ κεφαλὴν Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
Οἶνος· ἀτὰρ γνώμης οὐκ ἔτ' ἐγὼ ταμίης
Ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει. ἀλλ' ἄγ' ἀναστὰς
Πειρήσω, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει,
Καὶ νόον ἐν στήθεσι. δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
Ἔρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.
Οἶνος πινόμενος πουλὺς, κακός· ἢν δέ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Ἦλθες δὴ Κλεάριστε βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας
Ἐνθάδ', ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ', ὦ τάλαν, οὐδὲν ἔχων.
Νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάριστ', οἷ' ἔχομεν, χ' οἷα διδοῦσι θεοί.
Τῶν δ' ὄντων τὰ ἄριστα παρέξομεν. ἢν δέ τις ἔλθῃ,
Ζεῦ, φίλος ὤν, κατάκεισ', ὡς φιλότητος ἔχεις.
Οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
Σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
Ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν,
Ὡς εὖ μὲν, χαλεπῶς· ὡς χαλεπῶς δὲ, μάλ' εὖ·
Ὥσθ' ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
Ξείνια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.
Οὔ σε μάτην, ὦ πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
Ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.
Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
Ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

Οἴ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
　Τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ᾽ ἀπανισαμένης.
Οὔτε τινὰ προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
　Οὔτ᾽ ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι.
Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεται, ὁππότ᾽ ἀκούσω
　Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.
Χαίρω δ᾽ εὖ πίνων, καὶ ὑπ᾽ αὐλητῆρος ἀκούων·
　Χαίρω δ᾽ εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.
Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ εὐθεῖα πέφυκεν,
　Ἀλλ᾽ αἰεὶ σκολιή, καὐχένα λοξὸν ἔχει.
Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, οὔθ᾽ ὑάκινθος·
　Οὐδέ ποτ᾽ ἐκ δούλης τέκνον ἐλεύθερον.
Οὔτις ἀνήρ, φίλε Κύρνε, πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
　Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.
Δειμαίνω μὴ τήνδε πόλιν Πολυπαίδη ὕβρις
　Ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους, ὀλέσῃ.
Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμην τήνδε δικάσσαι
　Κύρνε δίκην, ἶσόν τ᾽ ἀμφοτέροισι δόμεν,
Μάντεσιν, οἰωνοῖς τε καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
　Ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.
Μηδένα πω κακότητι βιάζεο· τῷ γὰρ δικαίῳ
　Τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον.
Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει,
　Κύρν᾽, ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.
Ἀλλ᾽ ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτερύγεσσι χαλινούς,
　Δηΐων γάρ σφ᾽ ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
Οὐ πολλὸν τὸ μεσηγὺ διαπρήσουσι κέλευθον,
　Εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Χρὴ

Heu mihi ob pubertatem & ſenectutem exitialem;
Hanc quidẽ imminentẽ, illam vero diſcedentẽ.
Neq; quemquã prodidi amicum & fidelem ſocium,
Neque in meo animo ſeruile quidquam ineſt.
Semper mihi carum cor exſultat quando audiero
Tibias ſonantes deſiderabilem ſonum.
Lætor vero bene bibens, & *bene* canentem tibicinem audiens:
Lætor vero & beneſonam manibus lyram moderans.
Numquam ſeruile caput rectum natum eſt;
Sed ſemꝑ obliquum, & ceruicem obliquã habet.
Neque enim ex ſcilla roſæ naſcuntur, neque hyacinthus;
Neque vmquam ex ancilla filius ingenuus.
Nullus vir, amice Cyrne, compedes fabricat ſibi;
Si non meam mentem decipiunt dii.
Timeo ne hanc ciuitatem, ô Polypæda, iniuria
Quæ Centauros crudiuoros, perdat.
Oportet me ad amuſſim & rectam rationem hanc iudicare
Cyrne cauſam: æquumque vtrisque dare,
Vatibus, auibusque & ardentibus ſacrificiis;
Vt non erroris turpe probrum habeam.
Neminem vmquam malo vrge; ſed iuſto
Beneficentia nihil *eſt* melius.
Nuncius mutus bellum multilacrymum excitat,
Cyrne, ex procul conſpicua apparens ſpecula.
Quin equis iniice velocibus fræna;
Hoſtilibus enim ipſos viris occurſuros video.
Non multo ſpatio pertranſibunt ſemitam,
Niſi meam mentem fallunt dii.

Oportet

Oportet tolerare grauibus in doloribus conſtitu-
tum virum,
Aque diis petere liberationem immortalibus.
Conſidera periculum ſane in nouaculæ ſtat acie:
Aliâs multa habebis, aliâs pauciora;
Ita vt neque valde abundans poſſeſſionibus fias,
Neque in multam opulentiam euadas.
Sit mihi alia quidem me habere, plerasque vero lar-
Opes hoſtium amicis habendas. [giri
Vocari vero ad conuiuium, ſedere autẽ iuxta bonũ
Virum oportet, ſapientiam omnem ſcientem,
Cauſa intelligendi, quando aliquid dixerit ſapiens,
vt docearis,
Et hoc ad domum lucrum habens abeas.
Pubertate *me* oblectans ludo: diu enim ſub
Terra, amiſſa anima, iacebo ſicut lapis
Mutus; linquam autem amabilem lucem ſolis.
Quãuis vero bonus fuerĩ, videbo nihil amplius.
Opinio quidem hominibus malum magnum *eſt*,
experientia autem optimum:
Multi inexpertam opinionem habent bonorum.
Bene habeo, bene habe. quid nuncium aliũ mittis?
Beneficii facilis *eſt* nuncius.
Amici me produnt; quoniam inimicum fugio,
Tamquam gubernator chœradas marinas.
Facile *magis* ex bono facere malum, quam ex malo
bonum.
Ne me doce; non id ætatis ſum vt diſcam.
Odi malum virum: obnupta vero adſum,
Paruæ auis leuem habens mentem.
Odi vero mulierem circumcurſantẽ, virumq; pro-
Quicumq; alienum vult aruum arare. [cacem,
Sed

Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
Πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.
Φράζεο· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς,
Ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα·
Ὥστε σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
Μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.
Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
Χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.
Κεκλῆσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρέζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλὸν
Ἄνδρα χρεὼν, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον·
Τοῦ συνιεῖν, ὁπότ' ἄν τι λέγῃ σοφὸν, ὄφρα διδαχθῇς,
Καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.
Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
Γῆς, ὀλέσας ψυχὴν, κείσομαι, ὥστε λίθος
Ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο·
Ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν, ὄψομαι οὐδὲν ἔτι,
Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον.
Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.
Εὖ ἔρδω, εὖ πράττε. τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλεις;
Τῆς εὐεργεσίης ῥηϊδίη ἀγγελίη.
Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν· ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι,
Ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.
Ῥήδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν, ἢ ἐκ κακοῦ ἐσθλόν.
Μή με δίδασκ'· οὔ τοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.
Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα· καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
Μικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.
Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον,
Ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

Ἀλλὰ

Αλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
Ἔργα. τὰ δ' ἐξοπίσω, τῇ φυλακῇ μελέτω.
Πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδε
Ποῖ σχήσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου.
Αλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
Εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσε.
Τῷ δὲ καλῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησι,
Συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
Τολμᾶν χρὴ τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι·
Ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.
Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τερφθῇς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν,
Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν εἶμεν ἑταῖροι·
Πλὴν τούτου, παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.
Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν· ἀτάρ τ' ἄλλοισιν ὁμιλεῖν
Ανδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσωσι νόον.
Οὔ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτὸν, ἣν ἄρα καὶ πρὶν
Ηλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
Ἔρρε θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ, καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
Ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.
Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα, καὶ ὕβρις,
Οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.
Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
Ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.
Αρχῇ ἔπι ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτὴν
Αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακὸν ἀμφότερον
Γίγνεται· οὐδέ τι καλὸν, ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ
Ανδρὶ, κἂν ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.

Sed quæ quidẽ præterierunt,impoſſibilia ſunt factu
Opera:quæ autem poſt erunt,cautioni ſint curę.
Omnibus ſane periculum in rebus: neq; quis nouit
Quo appulſurus ſit, re incipiente.
Sed hic quidem celebrari tentans,non prouidens,
In magnum incommodum & graue cecidit.
Sed bene facienti Deus omnia circumponit,
Succeſſum bonum, liberationem ſtultitiæ.
Tolerare oportet quę dant dii hominibus mortali-
Facileque ferre vtramque ſortem, [bus,
Neque malis ægrotans ange mentem, neque bonis
Oblecteris repente, antequam finem extremum
videris.
ô homo,inter nos deprocul ſimus amici:
Præter hanc, omnis rei eſt ſatietas.
Diu ſane & amici ſimus: cæterum etiam aliis con-
uerſare
Viris,qui tuam magis norunt mentem.
Non me fefelliſti itans per viam quam & prius
Agebas,furans noſtram amicitiam.
Peri diisque inimice,& hominibus infidelis,
Frigidum qui in ſinu varium habebas anguem.
Talia vero & Magnetas perdiderunt facinora & in-
iuria,
Qualia nunc ſacram hanc ciuitatem occupant.
Multo ſane plures, quã fames, ſatietas perdidit iam
Viros, quotquot portione *ſua* plus habere vole-
bant.
In initio, mendacii modica gratia, atque in fine:
Turpe ſane lucrum & malum vtrumque
Eſt;neque quidquam pulchrũ *eſt* ei quẽ mendaciũ
Viro,etſi exierit primum ex ore, [comitetur,

Non

Non difficile *eſt* vituperare propinquum, neque ipſum
Laudare:improbis viris hæc curæ ſunt.
Tacere autem non volunt mali mala garrientes;
Sed boni omnium modum ſciunt habere.
Neminem prorſus bonum & moderatum virum,
Eorum qui nunc ſunt hominum,ſol aſpicit.
Non admodum hominibus ex animi ſententia omnia fiunt:
Multo enim mortalibus præſtantiores *ſunt* immortales.
Multum in anxietatibus verſor,mœrens corde:
Summam enim paupertatē non prętercurrimus.
Quilibet diuitem virum colit, contemnit autem pauperem:
Omnibus vero hominibus ea ineſt mens.
Omnigenæ nequitiæ inter homines ſunt;
Omnigenæque virtutes,& vitæ artes.
Difficile *eſt* ſapientē apud inſipientes multa loqui,
Et tacere ſemper:hoc enim non *eſt* poſſibile.
Turpe ſane *eſt* ebrium apud viros ſobrios eſſe:
Turpe vero,ſi ſobrius apud ebrios maneat.
Pubertas & iuuentus alleuat mentem viri;
Multorum vero effert animum in errorem.
Cui non animi libidine fortior *eſt* mens, ſemper in noxis,
Cyrne, & magnis verſatur in erroribus.
Conſulta bis & ter, quodcumq; tibi in mentem venerit:
Nocuus enim profecto præceps vir eſt.
Viros bonos ſequitur conſilium, & pudor;
Qui nunc inter multos reuera *ſunt* pauci.
Spes & periculum inter homines *ſunt* ſimilia:
Hæc enim grauia ſunt numina ambo.

Sæpe

Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ κεν αὐτὸν
  Αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
Σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ, κακὰ λεσχάζοντες·
  Οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.
Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
  Τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.
Οὔ τι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
  Πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.
Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενος κῆρ·
  Ἄκρην γὰρ πενίην οὐχ ὑπερεδράμομεν.
Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν.
  Πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος·
Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι·
  Παντοῖαι δ' ἀρεταὶ, καὶ βιότου παλάμαι.
Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν,
  Καὶ σιγᾶν αἰεί. τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.
Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφουσ' εἶναι·
  Αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων πὰρ μεθύουσι μένῃ.
Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρὸς,
  Πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.
Ὧιπερ μὴ θυμοῦ κρέσσων νέος, αἰὲν ἐν ἄταις
  Κύρνε τι καὶ μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.
Βουλεύου δὶς καὶ τρὶς, ὅ τοι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
  Ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.
Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδὼς,
  Οἳ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.
Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὅμοιοι·
  Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Πολλάκι

Πολλάκι πὰρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὑρεῖν
　Ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.
Οὔτοι κήδεο εἶς, οὔτ' εὔνουν, οὔτε τὸν ἐχθρὸν,
　Εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.
Πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι,
　Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους,
　Κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμοῦ ἀμηχανίῃ.
Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
　Αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.
Ἆ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖσι καθημένη ὤμοις
　Σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον;
Αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ καὶ πολλὰ διδάσκεις,
　Ἐσθλὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ καλ' ἐπιστάμενον;
Εὐδαίμων εἴην, καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι
　Κύρν'· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.
Σὺν σοὶ Κύρνε παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
　Ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.
Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσι
　Χαῖρ', ἐπεὶ ἔστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.
Οὐδ' ὀμόσαι χρὴ τοῦτό τι, μή ποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται·
　Θεοὶ γὰρ καὶ νεμεσῶσ', οἷσιν ἔπεστι τέλος.
Καὶ πρῆξαι μέντοι τι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
　Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ· καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
Αἶψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπασται,
　Ἐξαπίνης, πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιᾷ.
Καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
　Ἕσπετο· καὶ τιμὴν καὶ κακὸς ὢν, ἔλαχεν.

Εἰ μὲν

Sæpe præter opinionem & ſpem contingit inuenire
Res virorum : conſiliis vero non reſpondit finis.
Non ſane moleſtia afficit vllus neq; amicum neq; i-
Niſi ſeriam rem conſequaris. [nimicum;
Multi apud craterem amici fiunt ſodales:
In ſeria autem re pauciores.
Paucos curatores fideles inuenias,licet ſodales,
Poſitus in magna animi anxietate.
Iam nunc pudor quidem inter homines periit:
At impudentia terram obit.
Heu improba paupertas, cur meis inſidens humeris
Corpus deturpas,& mentem noſtram?
Turpia autem me non volentem vi,& multa doces;
Bona quippe ab hominibus & honeſta edoctum.
Beatus ſim, & diis carus immortalibus,
Cyrne; virtutem vero aliam nullam amo.
Tecum Cyrne affecto male,mœremus omnes:
Sed ſane alienus dolor diem vnum durat tantum.
Nihil nimis difficilibus contriſteris mentem, neque bonis
Gaude:quoniam eſt viri omnia ferre boni.
Neq; iurare oportet tale q.d; Numquã res hæc erit:
Dii etenim ſuccenſent, quibus adeſt finis.
Et facere tamen aliquid oportet:& ex malo bonum factum eſt,
Et malum ex bono. & pauper vir
Statim valde diues euaſit; & qui valde multa acquiſiuit,
Derepente omnia vtique perdidit nocte vna.
Et ſapiens peccauit,& inſipientem ſæpe gloria
Secuta eſt:& honorem, etiam qui malus erat, inuenit.

Si quidem opes haberem ô Simonide, quales noui,
Non poſſem mœrere bonis congrediens:
Nũc autẽ me cognoſcentẽ ꝑtereunt; ſum vero mutus
Paupertate, multis licet melius adhuc ſciẽs.
Quare nunc ferimur velis albis expaſſis,
Melio ex ponto noctem per tenebroſam.
Exhaurire autem ſentinam non volunt; ſuperat autem mare
Vtrumque nauis parietem : vnde valde quis difficile
Seruatur. illi vero dormiunt: gubernatorem quidem fecerunt quieſcere
Bonum licet, qui cuſtodiam habebat perite.
Opes autem rapiunt vi: decor vero periit:
Diuiſio autem non amplius æqualiter fit in medium.
Baiuli vero imperant, mali autem ſuper bonos:
Timeo ne quo modo nauem fluctus abſorbeat.
Hæc mihi ænigmatice dicta ſint, occulta probis:
Cognoſcere autem poteſt quis etiam malum, ſi ſapiens ſit.
Multi diuitias habent imperiti: alii autem honeſta
Quærunt, graui oppreſſi paupertate.
Facere autem vtrisque impotentia ineſt:
Prohibent enim hos quidẽ opes, illos vero mens.
Non licet mortalibus aduerſus im̃ortales pugnare,
Neque dicam dicere: nemini hoc fas *eſt*.
Non oportet paſcere quod non paſcendum ſit;
Neque facere quod non melius ſit perficere:
Gaudens bene perficias viam magnũ per pontum,
Et te Neptunus gaudium amicis reducat.
Multos ſane ſatietas viros perdidit inſipientes:
Noſſe enim difficile *eſt* modum quando bona adſunt.

Non

Εἰ μὲν χρήματ᾽ ἔχοιμι Σιμωνίδη, οἷά περ ᾔδειν,
Οὐκ ἂν ἀνιῴμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών.
Νῦν δέ με γιγνώσκοντα παρέρχεται· εἰμὶ δ᾽ ἄφωνος
Χρημοσύνῃ, πολλῶν γνοὺς περ ἄμεινον ἔτι.
Οὕνεκα νῦν φερόμεσθα, καθ᾽ ἱστία λευκὰ βαλόντες,
Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν·
Ἀντλεῖν δ᾽ οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
Ἀμφοτέρων τοίχων· ἦ μάλα τις χαλεπῶς
Σώζεται. οἱ δ᾽ εὕδουσι, κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
Ἐσθλόν γ᾽, ὃς φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως.
Χρήματα δ᾽ ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ᾽ ἀπόλωλε·
Δασμὸς δ᾽ οὐκέτ᾽ ἴσως γίγνεται εἰς τὸ μέσον.
Φορτηγοὶ δ᾽ ἄρχουσι, κακοὶ δ᾽ ἀγαθῶν καθύπερθεν·
Δειμαίνω μήπως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.
Ταῦτά μοι ἠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι·
Γιγνώσκοι δ᾽ ἄν τις καὶ κακὸν, ἂν σοφὸς ᾖ.
Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες· οἱ δὲ τὰ καλὰ
Ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ·
Ἔρδειν δ᾽ ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται·
Εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.
Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι,
Οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.
Οὐ χρὴ πημαίνειν ὅ τι μὴ πημαντέον εἴη·
Οὐδ᾽ ἔρδειν ὅ τι μὴ λώϊον ᾖ τελέσαι.
Χαίρων εὖ τελέσσας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
Καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.
Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφρονέοντας·
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ᾽ ἐσθλὰ παρῇ.

Οὐ δύναμαί σοι θυμὲ παρασχεῖν ἄρμενα πάντα·
Τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὔ τι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.
Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ, πολλοὶ φίλοι· ἢν δέ τι δεινὸν
Ἐγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.
Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε,
Πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος·
Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδου Σισύφου·
Ὅστε καὶ ἐξ ἀΐδεω πολυϊδρίησιν ἀνῆλθεν,
Πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις·
Ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόημα·
Ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
Ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψοι,
Ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
Κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
Ψυχὰς εἴργουσιν, καί περ ἀναινομένας·
Ἀλλ' ἄρα κἀκεῖθεν Σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως
Ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις,
Οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιεῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
Ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν ἀρπυιῶν,
Καὶ παίδων Βορέου, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες,
Ἀλλά γε χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
Ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.
Ἶσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστι,
Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
Ἵπποι θ', ἡμίονοί τε· καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστι,
Γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν

Παιδός

Nõ poſſum tibi ô anime præbere neceſſaria omnia:
Tolera: nam pulchra non vtique tu ſolus amas.
Bene quidem habente me, multi *ſunt* amici: ſi vero quid graue
Inciderit, pauci fidelem habent mentem.
Vulgo autem hominum virtus vnica eſt hæc,
Diteſcere: ſed aliarum rerum nullus ſane eſt vſus;
Neq; ſi iuſtitiam quidẽ habeas Rhadamãthi ipſius,
Pluraque ſcias quam Æolides Siſyphus;
Qui etiam ex inferno multiſcientia ſua rediit,
Perſuaſa Proſerpina blandis verbis,
Quæ hominibus ꝑbet obliuionem, lædens mentẽ;
Alius vero nondum quis hoc conſiderauit,
Quemcumque ſane mortis nigra nebula obtexerit,
Veneritque in horridum locum mortuorum,
Nigrasque portas tranſierit, quæ mortuorum
Animas cohibent, etſi recuſantes:
Verum tamen & illinc Siſyphus rurſus rediit heros,
Ad lucem ſolis, ſua multiplici peritia.
Neque ſi falſa quidem facis veris ſimilia,
Linguam habens bonam Neſtoris diuini;
Celeriorque fueris pedes velocibus Harpyiis.
Et filiis Boreæ, quorum celeriter eunt pedes.
Ac certe oportet omnes ſentẽtiam hanc reponere,
Quod diuitiæ plurimam *in* omnibus habent poteſtatem.
Æqualiter porro diuites ſunt, *is* cui multum argentum eſt,
Et aurum, & terræ farriferæ campi,
Equique mulique; & cui ea quibus opus eſt adſunt
Ad ventre & lateribus & pedibus voluptatem percipiendam

Ex puero & muliere. quando vero illorum venerit
  Tempus,& cum pubertate ſit congruum;
Hæc *ſunt* diuitiæ hominibus.nam ſuperfluas omnes
  Opes habens nemo venit in infernum:
Neque pretia dans,mortem fugerit,neque graues
  Morbos, neque malam ſenectutem inſtantem.
ô Iupiter pater, vtinã ſit diis libitum; ſceleſtis quidẽ
  Contumeliam placere,& ipſis hoc ſit gratum,
Animo improba facinora;in mente autem quisquis immanis,
  Fecerit,deos nihil curans;
Ipſum poſtea rurſus luere mala; neque poſtea
  Patris improbitas liberis ſit malum;
Sed filii, qui *cum ſint* iniuſti patris, iuſta cognoſcentes
  Faciunt, ô Saturnie,tuam iram reuerentes,
Denuo iuſta inter ciues amantes,
  Ne quam transgreſſionem luant parentum.
Hæc ſint beatis diis grata. nũc vero qui patrat *ſcelus*,
  Effugit;pœnam autem alius poſtea fert.
Et hoc,ô immortalium rex, quomodo eſt iuſtum?
  Facinora qui vir extra eſt iniuſta,
Nullam iniquitatem habens, neque iusiurandum impium,
  Sed iuſtus exſiſtens;non iuſta patiatur?
Quis itaq; & homo alius, reſpiciens ad eum, poſtea
  Veneretur deos?& quem animum habeat,
Quando vir iniuſtus, & ſceleratus, neque quidquam viri
  Neque deorum iram timens,
Contumeliam facit,diuitiis ſaturatus; iuſti vero
  Affliguntur graui preſſi paupertate?

Hæc

Παιδός τ' ἠδὲ γυναικός. ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
  Ὥρη, σὺν δ' ἥβη γίγνεται ἁρμόδιος,
Ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάντα
  Χρήματ' ἔχων, οὐδεὶς ἔρχεται εἰς ἀΐδην.
Οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς, θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
  Νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.
Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
  Ὕβριν ἁδεῖν, καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον,
Θυμῷ σχέτλια ἔργα· μετὰ φρεσὶ δ' ὅστις ἀπηνὴς,
  Ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τῖσαι κακὰ, μηδέ τ' ὀπίσσω
  Πατρὸς ἀτασθαλίη παισὶ γένοιτο κακόν·
Παῖδες δ' οἵ τ' ἀδίκου πατρὸς, τὰ δίκαια νοεῦντες
  Ποιοῦσι, Κρονίδη, σὸν χόλον ἀζόμενοι,
Ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
  Μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίειν πατέρων·
Ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
  Ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.
Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον;
  Ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
Μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων, μήθ' ὅρκον ἀλιτρὸν,
  Ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν, μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
Τίς δὴ καὶ βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
  Ἅζοιτ' ἀθανάτους; καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
Ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος, καὶ ἀτάσθαλος, οὔτι τευ ἀνδρὸς,
  Οὔτέ τι ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος,
Ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος· οἱ δὲ δίκαιοι
  Τρύχονται, χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ;

Ταῦτα μαθὼν φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
　Σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
Αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος· ἐς δὲ τελευτὴν
　Αἰνήσεις μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.
Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι αἰθέρι ναίων
　Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
Ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
　Ἀρθρώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον·
Φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος, ἠδὲ καὶ αὐλῷ·
　Ὑμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι,
Πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
　Μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
Ὧδ' εἶναι, καὶ ἄμεινον εὔφρονα θυμὸν ἔχοντας,
　Νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
Τερπομένους· τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
　Γῆράς τ' οὐλόμενον, καὶ θανάτοιο τέλος.
Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
　Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν,
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
　Τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος;
Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
　Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
Αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
　Τῆσδε πόλευς, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
Ἦρος ἐπερχομένου, κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
　Τερπόμενοι κιθάρῃ, καὶ ἐρατῇ θαλίῃ,
Παιάνων τε χοροῖς ἰαχαῖσί τε σὸν περὶ βωμόν.
　Ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ', ἀφραδίην ἐσορῶν

Καὶ

Hæc diſcens, care ſodalis, iuſte opes acquire,
Temperatum animum habens ſine peccato,
Semper horum verſuum memor:ad poſtremũ vero
Probabis verbo frugi obtemperans.
Iupiter quidem ſuper hanc ciuitatem teneat *in* æthere habitans
Semper dextram manum in incolumitatem,
Aliique immortales beati dii : ſed Apollo
Concinnet linguam & mentem noſtram:
Citharâ item ſonet ſacrum melos, atq; etiam tibia:
Nos vero libationibus deos placantes,
Bibamus, iucunda inter nos loquentes,
Nil Medorum metuentes bellum.
Sic eſſe *detur*,& meliorem lętum animum habentes,
Sine curis hilariter viuere
Oblectatos;longe vero malas ſortes arcere,
Senectutemque exitialem,& mortis finem.
Oportet Muſarum famulum & nuncium, ſi quid eximium
Nouerit ſapientiæ,non inuidum eſſe;
Sed alia quidem inquirere, alia vero oſtendere, alia vero facere.
Quorſum eis vteretur, ſolus ſciens?
Phœbe rex, ipſe quidem turri muniſti arcem,
Alcathoo Pelopis filio gratificans:
Ipſe item exercitum iniurioſum Medorum arcere
Hac ciuitate,vt tibi populi in lætitia
Vere ineunte claras mittant hecatombas
Delectati cithara,& hilari conuiuio,
Pæanumque choris vociferationibusque tuum circum altare.
Profecto enim ego timeo,ſtultitiam intuens

Et

Et ſeditionem Græcorum populi corruptricem.
Sed tu Phœbe
Propitius noſtram hanc cuſtodi ciuitatem.
Veni quidẽ enim ego &in Siculã aliquando terram;
Venique in Eubœæ vitiferum ſolum,
Spartamque Eurotæ arundiniferi claram vrbem:
Et me excipiebant alacriter omnes aduenientẽ:
Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit illarũ:
Adeo nihil ſane erat carius aliud patria.
Numquam mihi cura recentior alia occurrat
Præ amabili ſapientia: ſed hanc ſemper habens,
Oblecter cithara, & ſaltatione, & carmine:
Et cum bonis bonam habeam mentem.
Neque quemquam externum offendens factis improbis,
Neque quemquam ciuium, ſed iuſtus exſiſtens,
Tuam ipſius mentem oblecta: moroſorum vero ciuium
Alius tibi male, alius melius dicet.
Bonos alius valde vituperat, alius laudat;
Malorum vero mentio fit nulla.
Hominũ autem inculpatus ſuper terram eſt nullus:
Sed cui melius *eſt?* cuius non pluribus cura eſt.
Nullus hominum neque erit, neque ortus eſt,
Qui omnibus placens deſcendat in *domum* Plutonis:
Neque enim qui mortalibus & immortalibus imperat,
Iupiter Saturnius, hominibus omnibus placere poteſt.
Torno & amuſſi & gnomone virum oracula conſulentem
Rectius oportet Cyrne obſeruare;
Cui nempe *in* Pythone deus, reſpondens ſacerdoti,
Vaticinium ſignificauerit pingui ex adyto.
Nec

Καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον. ἀλλὰ σὺ Φοῖβε
Ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.
Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν,
Ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
Καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
Ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων·
Οὕτως οὐδὲν ἄρ ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.
Μή ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
Ἀντ' ἀρετῆς σοφίης, ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων
Τερποίμην φόρμιγγι, καὶ ὀρχηθμῷ, καὶ ἀοιδῇ,
Καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.
Μήτέ τινα ξεῖνον δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς,
Μήτέ τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών,
Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
Ἄλλός τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.
Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
Τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.
Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς,
Ἀλλ' ὡς λώϊον; οὐ μὴ πλεόνεσσι μέλει.
Οὐδεὶς αἰθρώπων οὔτ' ἔσσεται, οὔτε πέφυκεν,
Ὅστις πᾶσιν ἀδὼν δύσεται εἰς ἀΐδου·
Οὐδὲ γὰρ, ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.
Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
Εὐθύτερον χρή μιν Κύρνε φυλασσέμεναι·
Ὧιτινί κεν Πυθῶνι θεὸς, χρήσας ἱερεία,
Ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου.

Οὔτε

Οὔτέ τι γὰρ προσθεὶς, οὐδέν κε τι φάρμακον εὕροις·
    Οὔτ' ἀφελὼν, πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.
Χρῆμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔ τι κάκιον,
    Τῶν δ' ἄλλων πάντων Κύρν' ἀνιηρότατον·
Οἵ με φίλοι προὔδωκαν, ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθεὶς
    Εἰδήσω καὶ τῶν, ὅντιν' ἔχουσι, νόον.
Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
    Ἴσχει κωτίλλειν, καίπερ ἐπιστάμενον,
Κύρν'· ἔμπης δ', ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι·
    Ὅττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔ τι δέδοικα παθεῖν.
Ἐς πολὺ ἄρρηκτον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα
    Κύρνε συν' ἀμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.
Οἳ δ' ἀπογηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
    Τούτων τοι χώρη Κύρν' ὀλίγη τελέθει.
Μήτέ τιν' αὖξε τύραννον ἐπ' ἐλπίσι κέρδεος εἶναι,
    Μήτε κτεῖνε, θεῶν ὅρκια συνθέμενος.
Πῶς ἡμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
    Θυμός; γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
Ἥτε τρέφει καρποῖσιν, ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
    Ξανθῇσίν τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, Σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
    Πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον.
Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
    Γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ· οὐδέ τις ἡμῖν
    Αἴτιος ἀθανάτων Κύρνε θεῶν μακάρων·
Ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη, καὶ κέρδεα πολλὰ, καὶ ὕβρις,
    Πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλον.

Δισσαὶ

Nec quicquam enim addens, vllum remedium inueneris;
Neque auferens, a diis delictum profugeris.
Rem paſſus ſum morte indigna nihil inferiorem,
Sed aliarũ omnium *rerum* Cyrne moleſtiſſimam:
Amici me prodiderũt. ego vero inimicos accedens,
Videbo & eorum, quamnam habeant, mentem.
Bos mihi ſuper lingua forti pede calcitrando inſiſtens,
Prohibet garrire, etiam ſcientem,
Cyrne: tamẽ, quod fatũ *eſt* pati, non licet effugere.
Quod vero fatum *eſt* pati, timeo pati.
In valde durum malum venimus: vbi maxime
Cyrne ambos fatum corripiat mortis.
Qui vero ſeneſcentes contemnunt parentes,
Horum quidem locus Cyrne modicus eſt.
Neque quemquam adiuua tyrannum, ſub ſpe lucro *id* fore;
Neque occide, deorum fœdera iniens.
Quomodo nobis ſuſtinuit ad tibicinem canere
Animus? terræ autẽ moderator apparet ex foro,
Quæ nutrit frugibus, in conuiuiis geſtantes
Flauiſque comis purpureas coronas.
Sed agedum *ô* Scytha, tonde comam, ſeda comiſſationem:
Luge vero ſuaueolentem locum pereuntem.
Fide opes perdidi, diffidentia autem ſeruaui:
Conſilium vero difficile eſt amborum.
Omnia illa in coruis & in corruptione *ſunt:* neque quis nobis
Autor immortalium Cyrne deorum beatorum;
Sed virorum vis, & lucra multa, & iniuria,
Multis ex bonis in calamitatem protruſerunt.

Duæ

Duæ ſane *ſunt* potus labes miſeris mortalibus;
Sitis membra reſoluens, & inebriatio difficilis.
Horum vero per medium verſabor; neque mihi perſuadebis, [briari.
Neque quidquam non potare, neque nimis ine-
Vinum mihi in reliquis quidem placet, in vno autem diſplicet, [cum agit.
Quando *ſcilicet* armans me, virum contra inimi-
Sed quando ſupra exſiſtens, infra fit,
Tunc domum ito, intermiſſo potu. [cile eſt:
Bene quidem conſtitutũ virum male cõſtituere, fa-
Bene vero cõſtituere male cõſtitutũ, difficile *eſt*.
Calcibus inſulta populo fatuo, percuteque ſtimulo
Acuto, & iugum graue circumpone:
Non enim vmquam inuenies populum, domini amantem adeo,
Hominum quotquot ſol aſpicit.
Iupiter virum perdat cæleſtis, qui ſodalem
Mollia garriens fallere vult.
Suauia quidẽ & prius, ſed multo meliora quam nũc:
Quia miſeris nulla eſt gratia.
Sæpe ciuitas hæc per rectorum nequitiam,
Velut nauis inclinata, ſecus terram cucurrit.
Amicorũ vero ſi quidẽ quis videt me aliquid aduer-
Ceruicẽ auertens, neq; videre vult: [ſi habentẽ,
Si vero quidpiam mihi alicunde boni, qualia ſæpe contingunt viro;
Multas ſalutationes & amicitias habeo.
Amici me produnt, & non volunt quidquam dare,
Viris apparentibus: ſed ego vltronea
Serotinaq; egredior, & matutina rurſus ingredior,
Cum gallorum vox *auditur* expergiſcentium.

Multis

Διοσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσι,
    Δίψα τε λυσιμελὴς, καὶ μέθυσις χαλεπή.
Τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις,
    Οὔτε τι μὴ πίνειν, οὔτε λίην μεθύειν.
Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἓν δ' ἀχάριστος,
    Εὖτ' ἂν θωρήξας μ', ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγει.
Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν, ὑπένερθε γένηται,
    Τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενον πόσιος.
Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν, εὐμαρές ἐστιν·
    Εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον, ἀργαλέον.
Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ.
    Ὀξεῖ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.
Οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
    Ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
    Μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.
Ἤδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώονα ἢ νῦν·
    Τοὔνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἐστὶ χάρις.
Πολλάκις ἡ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα,
    Ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς, παρὰ γῆν ἔδραμε.
Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ μέ τι δεινὸν ἔχοντα,
    Αὐχέν' ἀποστρέψας, οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
Ἢν δέ τί μοι ποθὲν ἐσθλὸν, ἃ πολλάκι γίγνεται ἀνδρὶ,
    Πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.
Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι
    Ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη
Ἑσπερίη τ' ἔξειμι, καὶ ὀρθρίη αὖθις ἔσειμι,
    Ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.

Πολλοῖς

Πολλοῖς ἀχρήστοισιν θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
  Ἐσθλόν, ὃς οὔθ' αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐών,
Οὔτε φίλοις· ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
  Αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.
Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
  Χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων,
Εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω, οἵ με φιλεῦσι·
  Τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.
Οἶνε, τὰ μέν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
  Οὔτέ ποτ' ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
Ἐσθλὸς καὶ κακὸς ἐσσί· τίς ἄν σε γε μωμήσαιτο;
  Τίς δ' ἂν ἐπαινήσῃ, μέτρον ἔχων σοφίης;
Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμῆς κορυφῆς αἱ Ταϋγέτοιο
  Ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
  Ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
Τοῦ πίνων, ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
  Θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.
Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
  Κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.
Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
  Οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
Ἀλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
  Ἵππων, μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.
Οἴμοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε,
  Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν·
  Ὡς κυψελλίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

Γνώμης

Multis inutilibus Deus dat viris diuitias
Bonas: qui neq; ſibi melior quidquam exſiſtens,
Neque amicis. virtutis autem magna gloria nunquam peribit.
Bellator enim vi terram & vrbem ſeruauerit.
In me deinde cadat magnum cælum latum ſuperne
Æreum, hominum metus antiquorum,
Si non ego illis quidem auxiliabor, qui me amant;
Sed inimicis moleſtia & magnũ nocumentũ ero.
Vinum, partim quidem te laudo, partim vero te culpo. nec tamen te omnino
Neque vmquam odiſſe, neque amare poſſum.
Bonum & malum es: quis te quidem vituperauerit?
Quis vero laudauerit, mediocrem habens ſapientiam?
Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti
Vites tulerunt, quas plantauit ſenex
Montis in cliuis, diis carus Theotimus,
Ex plataneto frigidam aquam inducens.
Ex quo bibens quidem, graues diſſipabis curas;
Potus vero, eris multo alacrior.
Pax & diuitiæ habeant ciuitatem, vt cum aliis
Comiſſer: malum enim non amo bellum.
Neque nimis præconi aurem præbe longe late vociferanti:
Non enim paterna pro terra pugnamus.
Sed turpe *eſt* præſentem & velocibus inſidentem
Equis, non bellum lacrymoſum intueri.
Heu mihi ob ignauiam; Cerynthus enim periit;
Lelantique bonum tondetur vinetum:
Boni exſulant, ciuitatem vero mali adminiſtrant:
Vt Cypſellizon Iupiter perdat genus;

Conſilio vero nil melius vir habet in ſeipſo;
Neque inconſiderantia Cyrne *quidquam* peius.
Cyrne ne viris per omnia mortalibus ſuccenſe,
Expendens quod mentem,qualem quisq;,habes
Ipſe in pectoribus, & facta: & iuſto
Et iniuſto magnum damnum mortalibus ineſt.
Eſt aliud quidem peius, aliud vero melius factum cuiusque:
Nullus vero hominum ipſe *per* omnia, ſapiens.
Quisquis impenſam ſeruat,pecunias captans,
Clariſſimam virtutem apud intelligentes habet.
Si enim perſpicere vitæ finem liceret,quanto *tempore* quis
Emenſo in *domum* Plutonis tranſiturus eſſet;
Par eſſet *eum* qui quidem plus temporis fatū exſpe-
Parcere magis huic quam haberet vitæ. [ctaret,
Iam vero non licet: quod ſane & mihi magnum luctum excitat:
Et mordeor mentẽ, & dupliciter animũ habeo.
In triuio conſiſto: duæ ſunt ante viæ mihi:
Conſidero,harum vtram ingrediar priorem.
Aut nihil expendens, teram vitam in miſeria:
Aut viuam iucunde,opera faciens pauca.
Vidi enim ego qui parceret, & numquam ventri
Cibũ liberaliorẽ,diues exſiſtẽs,daret: [nis intra,
Verum prius quã perfeciſſet,deſcẽdit domũ Pluto-
Opes vero *is* hominũ,qui in *eas* incidit,accepit:
Adeo vt intempeſtiue laboraret, & nõ daret vt vel-
Noui vero aliũ,q erat ventri indulgens: [let q̨s.
Facultates quidem dilapidauit:dicebat enim, Viuo mentem oblectans: [viderit.
Mendicat vero *apud* amicos omnes, vbi aliquem
Sic

Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἐν γε ἑαυτῷ,
    Οὐδ' ἀγνωμοσύνης Κύρν' ὀδυνηρότερον.
Κύρνε μὴ ἀνδράσι πάντα καταθνητοῖς χαλεπαίνειν,
    Γιγνώσκων ὡς νοῦ, οἷον ἕκαστος ἔχει
Αὐτὸς ἐνὶ στήθεσι, καὶ ἔργματα· τῷ τε δικαίῳ,
    Τῷ τ' ἀδίκῳ, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆ.
Ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἑκάστου·
    Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.
Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν,
    Κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
Εἰ μὲν γὰρ καθιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὁπόσον τις
    Ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς ἀίδαο περᾶν,
Εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἴσαν ἔμιμνε,
    Φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον.
Νῦν δ' οὐκ ἔστιν· ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε,
    Καὶ δάκνομαι ψυχήν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω·
Ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα· δύ' εἰσὶ δὲ πρόσθεν ὁδοί μοι·
    Φροντίζω, τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην·
Ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
    Ἢ ζώω τερπνῶς, ἔργα τελῶν ὀλίγα.
Εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετ', κοὔποτε γαστρὶ
    Σῖτον ἐλευθέριον, πλούσιος ὤν, ἐδίδου·
Ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι, κατέβη δόμον ἄϊδος εἴσω·
    Χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυχὼν ἔλαβεν·
Ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν, καὶ μὴ δόμεν ᾧ κ' ἐθέλοι τις.
    Εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦ γαστρὶ χαριζόμενος·
Χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ', Ὑπάγω φρένα τέρ-
    Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ. [ψας.

Οὕτω Δημόκλεις, κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
Τὴν δαπάνην θέσθαι, καὶ μελέτην ἐχέμεν·
Οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν ἄλλῳ κάματον μεταδοίης,
Οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις·
Οὐδ', εἰ γῆρας ἵκοιτο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη.
Ἐν δὲ τοιῷδε γενεῇ χρήματ' ἄριστον ἔχειν·
Εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι· ἢν δὲ πένηαι,
Παῦροι· κοὐκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.
Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον· ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
Οὐδεὶς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.
Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
Ὄλβιος ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν·
Πάντες μὲν λιμῶσιν ὁμῶς ἴσοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
Εἴκουσιν χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν, ὥσπερ ἀηδών·
Καὶ γὰρ τὴν προτέραν νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.
Οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι, ἀλλά μ' ἑταῖρος
Ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.
Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι, ὧδε καταστὰς
Δεξιὸς, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.
Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδὸν, οὐδετέρωσε
Κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.
Πατρίδα κοσμήσω λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ
Τρέψας, οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.
Νεβρὸν ὑπ' ἐξ ἐλάφοιο λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ποσσὶ καταμάρψας, αἵματος οὐκ ἔπιον.
Τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
Ζευξάμενος δ' ἵππους, ἅρματος οὐκ ἐπέβην.

Πρήξας

Sic ô Democles,pro facultatibus optimũ omnium
Sumptum facere,& curam habere.
Neqne enim cum prælaboraueris, alii laborem *tu-um* impertieris;
Neque mendicans,ſeruitutem finieris:
Neque ſi ſenectus venerit, opes omnes effluxerint:
Nam in iſto genere opes optimum *eſt* habere:
Si enim diues es,multi *ſunt tibi* amici:ſi vero pau p ſis,
Pauci, nec iam ſimiliter ipſe vir bonus *eſt*.
Parcere quidem melius eſt:quoniam nec mortuum Iuget
Quiſquam,ſi non videt opes relictas.
Paucis hominum virtus & pulchritudo obuenit:
Beatus *eſt* qui hæc ambo ſortitus eſt.
Omnes quidem *eum* colunt ſimul æquales; quique pares ei ſunt,
Cedunt loco, quique ſeniores *ſunt*.
Non poſſum voce ſuaui canere,velut luſcinia:
Etenim ſuperiori nocte ad comiſſationem iui.
Neque tibicinem cauſor:ſed me ſodalis
Deſerit,ſapientiæ non indigens.
Prope tibicinem canam, iſtic conſtitutus
Dexter, immortales deos precans.
Eo ad amuſſim rectam viam, neutram in partem
Inclinãs: oportet enim me recta omnia cogitare.
Patriam ornabo opimam ciuitatem, neque ad populum
Verſus, neque iniquis viris obediens.
Hinnulum ex ceruo leo vt viribus confidens,
Pedibus comprehendens,ſanguinem non bibi.
Muroſque altos conſcendens ciuitatẽ non diripui:
Iungenſque equos currum non inſcendi:

Agens vero non egi, & non finiui finiens;
Faciensque non feci, perfecique non perficiens.
Ignauis vero benefacienti duo *ſunt* mala: nam ſe ſuis
Priuabit multis, & gratia nulla *habebitur*.
Si quo affectus a me beneficio magno, non gratiam habes,
Egens noſtras iterum adeas domos.
Donec quidem ipſe bibi ex fonte profundo,
Suauis mihi videbatur & pulchra eſſe aqua:
Modo vero iam turbatus eſt, aqua vero commiſce-
Alio fonte bibam aut fluuio. [tur limo:
Ne vmquam laudes prius quam noueris virũ clare,
Ingenium, & modum, & mores qualis ſit.
Multi ſane fucatos fallaces mores habentes,
Occultant. induentes animum diurnum:
Horum vero indicat omnium tẽpus mores cuiusq;.
Etenim ego mentem longe iam extra perrexi;
Præuenique laudans, priusquam tuos per omnia didiciſſem
Mores: nũc autẽ iam, nauis velut, longe diſcedo.
Quæ vero virtus *eſt* bibentẽ, vini p̃mium reportare?
Sæpe ſane vincit & malus virum bonum.
Nullus hominum, quem poſtquam tandem terra texerit,
Inque erebũ deſcenderit domumq; Proſerpinæ,
Oblectatur, neque lyram neque tibiam audiens,
Neque Bacchi dona tollens:
Hæc intuens, corde voluptatem percipiam, donec leuia
Genua, & caput intremulus proferam.
Ne mihi vir ſit lingua amicus, ſed magis re ipſa:
Vtrumque, & manibus properet, & opibus:

Neque

Πρήξας δ᾽ οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
  Δρήσας δ᾽ οὐκ ἔδρησ᾽, ἤνυσα δ᾽ οὐκ ἀνύσας.
Δειλοὺς δ᾽ εὖ ἔρδοντι δύο κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
  Χηρώσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.
Εἴ τι παθὼν ἀπ᾽ ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα, μὴ χάριν οἶδας,
  Χρήζων ἡμετέρους αὖθις ἵκοιο δόμους.
Ἔς τε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
  Ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ·
Νῦν δ᾽ ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ᾽ ἀναμίσγεται ὕδει·
  Ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.
Μή ποτ᾽ ἐπαινέσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
  Ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες,
  Κρύπτουσ᾽, ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον·
Τούτων δ᾽ ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου·
  Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ᾽ ἐκτὸς ἔβην·
Ἔφθην δ᾽ αἰνήσας πρίν σου κατὰ πάντα δαῆναι
  Ἤθεα· νῦν δ᾽ ἤδη, ναῦς ἅθ᾽, ἑκὰς διέχω.
Τίς δ᾽ ἀρετὴ πίνοντ᾽ ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
  Πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ᾽ ἀγαθόν.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεί ποτε γαῖα καλύψῃ,
  Εἴς τ᾽ ἔρεβος καταβῇ δώματα Περσεφόνης,
Τέρπεται, οὔτε λύρης οὔτ᾽ αὐλητῆρος ἀκούων,
  Οὔτε Διωνύσου δῶρ᾽ ἐσαειράμενος.
Ταῦτ᾽ ἐσορῶν, κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρα τ᾽ ἐλαφρὰ
  Γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρομέων προφέρω.
Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
  Χερσίν τε σπεύδοι χρήμασί τ᾽ ἀμφότερα·

Μηδὲ παρὰ κρητῆρσι λόγοισιν ἐμὴν φρένα τέρποι,
Ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δύναιτ' ἀγαθόν.
Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμὸν,
Ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
Αἶψα γὰρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη,
Οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη,
Αἵτε περ ἄνδρα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
Λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.
Πῖν', ὁπόταν πίνωσιν· ὅταν τι θυμὸν ἀσηθῇς.
Μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.
Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε θ' ἔρδων
Χαιρήσειν δύνασαι, ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἀνήρ.
Εἰ θείης Ἀκάδημε ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
Ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων,
Σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντοιν,
Γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.
Ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
Ἄρτι παραγγέλλει, μέσσατον ἦμαρ ἔχων·
Δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγει,
Παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι·
Χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
Εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.
Ἥδ' ἀρετὴ τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον,
Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισιν ἔνι.
Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβης
Ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων, καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ·

Τῶν

Neq; inter pocula verbis meam mentem oblectet:
Sed faciens appareat,ſi quid poſſit,bonum.
Nos vero in conuiuiis carum deponamus animum,
Vt inſuper oblectationis opera amabilia ferat.
Statim enim,tamquam cogitatio, præterit ſplendi-
da pubertas:
Neque equarum impetus eſt velocior,
Quæ quidem virũ ferunt haſtiuibrũ in laborem vi-
Præcipites,farrifero oblectatæ campo. [rorum.
Bibe,cũ bibunt *alii:* cũ quidẽ animo mœſtus fueris,
Nemo hominum norit te grauatum.
Interdum quidem patiens mœrebis,interdumq;fa-
Gaudere potes, aliâsque alius vir. [ciens
Si inſtitueris ô Academe amabilẽ hymnum canere,
Præmium autem in medio puer pulchrum flo-
rem habens,
Tibique ſit & mihi de ſapientia certantibus:
Cognoueris quanto aſinis præſtãtiores *ſint* muli.
Cum vero ſol quidem in æthere ſolidũgulos equos
Iam admouerit,medium diem habens,
A cœna ceſſemus *& eamus* quo quem animus iubet,
Variis bonis ventri ſatisfacientes:
Gutturniumque ſtatim foras ferat, coronas vero
intro
Formoſa agilibus manibus Lacæna puella.
Virtus vero præmium inter homines optimum,
Pulcherrimumque reportatu eſt viro ſapienti.
Cõmune vero bonũ hoc ciuitatiq; omniq; populo,
Quisq; vir paſſis pedib. inter ꝓpugnatores ſtat.
Communiter item hominibus præcepta dabo, vt
quis pubertatis
Nitidũ florem habens, & mẽtibus bona cogitet:

De

Deſuis poſſeſſionibus bene ſibi facere *oportet*: non
enim repubeſcere
Bis datur a diis, neque fuga mortis
Mortalib. hominibus: grauis aũt ſenectus coarguit
Pernicioſa, caputque apprehendit ſummum.
Quam beatus fortunatusque & felix *eſt*, quisquis
expers
Laborum, in Plutonis domũ nigram deſcendit:
Priusquã inimicos conſternare & ſupare vi licuerit,
Examinareq; amicos, quamnam habeant mentem.
Statim mihi ꝑ quidem corpus fluit im̃enſus ſudor;
Conſternor vero intuens florem iuuentutis,
Iucundũ ſimul & pulchrum: quia diutius debebat
Verum breuis eſt, velut ſomnium, [eſſe:
Adoleſcentia pretioſa: ſed pernicioſa & deformis
Confeſtim ſuper caput ſenectus pendet.
Numquam inimicis ſub iugum ceruicem ponam
Graue, neque ſi mihi Tmolus inſtet capiti.
Ignauis ſane *in* malis vaniores luctus ſunt:
Proborum vero ſemper actiones rectiores.
Facilisque actio inter homines, malitiæ:
Boni autem difficilis, Cyrne, eſt conatus.
Confide anime malis pariter intoleranda paſſus:
Improborum ſane cor eſt citatius.
Neque tu inf ectas ob res dolorem augens
Oderis, neque ægre feras: neque amicos moleſtia
affice,
Neq; inimicos exhilara. Deorum enim fatata dona
Non facile mortalis vir effugerit;
Neque nigræ deſcendens in fundum paludis,
Neq; cum ipſum habuerit tartarus tenebroſus.
Virum

Τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν· οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν, οὐδὲ λύσις θανάτου
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
Οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.
Ὡς μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
Ἄθλων, εἰς ἄδου δῶμα μέλαν κατέβη·
Πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι, καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκῃ,
Ἐξετάσαι τε φίλους, ὅντιν' ἔχουσι νόον.
Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
Πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης,
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν· ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι,
Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
Ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
Αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.
Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
Δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ.
Δειλοῖς τοι κακότητι ματαιότεροι νόοι εἰσί,
Τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.
Ῥηιδίη τε πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
Τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπὴ Κύρνε πέλει παλάμη.
Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὁμῶς ἄτλητα πεπονθώς·
Δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη.
Μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
Ἔχθει, μηδ' ἄχθου· μηδὲ φίλους ἀνία,
Μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
Οὐκ ἂν ῥηιδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
Οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
Οὔτ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ τάρταρος ἠερόεις.

Ἀνδρί

Ἄνδρά τοι ἐς' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
Ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ Κύρνε πάλαι κέκριται.
Ἤδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊον ἤδη·
Οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἐστὶ χάρις.
Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
Μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.
Δεῦρο σὺν αὐλητῆρι παρὰ κλαίοντι γελῶντες
Πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.
Εὕδωμεν· φυλακὴ δὲ πόλεως φυλάκεσσι μελήσει.
Ἀστυφελῆς ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.
Ναὶ μὰ Δί', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει,
Ἡμέτερον μῶμον δέξεται ἀργαλέως.
Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
Ἅσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
Σοὶ δ' αὖ, οἷά τε παιδὶ φίλῳ, ὑποθήσομαι αὐτὸς
Ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε.
Μή ποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς κακὸν, ἀλλὰ βαθείῃ
Σῇ φρενὶ βούλευσαι, σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ.
Τῶν γὰρ μαρναμένων μάχεται θυμός τε νόος τε·
Βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσθλὸν ἄγει.
Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν· αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
Αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφότεροι.
Αὗται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
Σοὶ καὶ ἐμοὶ, καὶ μὴν κ' ἀμφιπερικτύοσι.
Τιμαγόρα πολλῶν ὀργὴν, ἀπάτερθεν ὁρῶντι,
Γιγνώσκειν χαλεπὸν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.
Οἱ μὲν γὰρ, κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
Πλούτῳ· τοὶ δ', ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ·

Ἐν

Virum ſane eſt bonum difficillimum fallere,
Vt in mea mente Cyrne olim iudicatum eſt.
Iucunda quidem & prius, verum multo melius nunc:
Quoniam ignauis nulla eſt gratia.
Amentes homines & ſtulti, qui quidem vinum
Non bibunt aſtro & cane incipiente.
Age, cum tibicine iuxta-flente ridentes
Bibamus, illius luctibus oblectantes *nos*.
Dormiamus: cuſtodia vero vrbis, cuſtodibus curæ erit.
Heu aſperam amabilem patriam noſtram.
Per Iouem ſi quis illorum & occultus dormit,
Noſtram reprehenſionem accipiet moleſte.
Nunc ſane bibentes oblectemur, pulchra dicentes:
Quæ vero poſt erunt, hæc diis curæ ſint.
Tibi vero ego, vt puero caro, præcepta dabo ipſe
Bona: tu vero animo & mentibus hæc immitte.
Numquam feſtinans facias malum, ſed profunda
Tua mente conſulta, tuo bonoque animo.
Eorũ enim qui pugnant, pugnat animusq; mensq;:
Conſilium vero in bonum & mentem probam ducit:
Sed ſermonem quidem hunc omittemus. Cæterum mihi tu
Tibia cane, & Muſarum recordabimur ambo.
Ipſæ namque hæc dederunt habere grata dona
Tibi & mihi, atque adeo & vicinis.
Timagora, multorũ ingenium a longe inſpicienti,
Cognoſcere difficile, etiam ſi ſit ſapiens.
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus; alii vero virtutẽ pernicioſa paupertate.

In

In adoleſcentia vero iuxta æqualem melius *eſt* dormire,
Deſiderabilium operum amorem explentem:
Eſtque comiſſantem cum tibicine canere:
His nihil ſane aliud adeſt delectabilius
Viris & fœminis. quid mihi opes & pudor?
Oblectatio vincit omnia cum lætitia.
Dementes homines & ſtulti *ſunt*, qui mortuos
Lugent, non autē pubertatis florem pereuntem.
Oblectare mihi care anime: forſan mox aliqui alii erunt
Viri; ego vero mortuus terra nigra ero.
Cyrne, amicos ad omnes conuerte varios mores,
Commiſcens ingenium, qualis quisq; natus eſt,
Nūc quidē hūc ſequere, aliâs vero alius ſis ingenio.
Melior res ſane ſapientia *eſt* vel magna virtute.
Rei infectæ difficillimum eſt finem
Cognoſcere, quomodo ſit eā Deus perfecturus.
Caligo enim extenſa eſt: & ante id quod futurū eſt,
Non intelligibiles *ſunt* humanæ fines inualiditatis.
Neminē inimicorū vituperabo, bonū exſiſtentem:
Neque item laudabo, ſi malus ſit, amicum.
Sic oportet bonum quidem certe, aduertentem, mentem
Firmam ſemper habere in finem viro amico.
Populum vero rogat multa ferre grauis: non enim nouit
Hoc facere quod tibi non gratum ſit.
Caſtor & Pollux, qui in Lacedæmone diuina
Habitatis Eurota pulchrifluo fluuio;
Si vnquam conſulam amico malum, ipſe habeam:
Si vero aliquod ille mihi, bis tantum ipſe habeat.

Moleſte

Ἐν δ' ἥβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι κάλλιον εὕδειν,
Ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον.
Ἐστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν·
Τούτων οὐδέν τι ἄλλ' ἔπι τερπνότερον
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί· τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
Τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.
Ἀφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
Κλαίουσ', οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.
Τέρπεό μοι φίλε θυμέ· τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσονται
Ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.
Κύρνε φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
Συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφυ.
Νῦν μεν τῷδ' ἐφέπου, ποτὲ δ' ἀλλοῖος πέλευ ὀργήν·
Κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.
Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
Γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
Ορφνὴ γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
Οὐ ξυνετὰ θνητῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα·
Οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.
Οὕτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν, ἐπιστρέψαντα, νόημα
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ,
Δῆμον δ' ἄξια πολλὰ φέρειν βαρύς· οὐ γὰρ ἐπίστῃ
Τοῦθ' ἔρδειν ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.
Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
Ναίετε Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ·
Εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμι·
Εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοὶ, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.

Ἀργαλέως

Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμαι·
Γιγνώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
Ἐχθαίρειν· χαλεπὸν δ', οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον. ἐμοίγε μὲν οὔτις ἀνάγκη
Τοῦθ' ἔρδειν· τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.
Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι, ὥστε πετεινὸν
Ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγὼν,
Βρόγχον ἀπορρήξας· σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν,
Ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην·
Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσεν
Οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην.
Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
Καὶ Σμύρνην· πάντως Κύρνε καὶ ὔμμας ὀλεῖ.
Εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν, παρατριβόμενός τε μολίβδῳ,
Χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν, καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.
Οἴμοι ἐγὼ δειλὸς, καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
Τοῖς δὲ φίλοισι πόνος, δειλὰ παθὼν γενόμην.
Κύρν', οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ, νῦν αὖ κακοί· οἱ δὲ κακοὶ πρὶν,
Νῦν ἀγαθοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν,
Τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
Τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
Οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες, οὔτε κακῶν.
Χρήματ' ἔχων, πενίην μ' ὠνείδισας· ἀλλὰ τὰ μέν μοι
Ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.
Πλοῦτε θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
Σὺν σοὶ, καὶ κακὸς ὢν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ.

Ἥβης

Moleſte mihi animus habet de tua amicitia:
Neque enim odiſſe,neque amare poſſum;
Cognoſcens moleſtum quidem *eſſe*, quando amicus viro fuerit,
Odiſſe;moleſtumque non volentem,amare.
Speculare igitũ nũc aliũ: mihi qdẽ nulla neceſſitas *eſt*
Hoc facere: ſuperiorum mihi gratiam repone.
Iam & alis attollor, vt volucris
E lacu magno,virum malum profugiens,
Laqueũ abrũpens. tu vero mea amicitia fruſtratus,
Poſtea noſtram cognoſces prudentiam.
Quisquis tibi conſuluit de me,& te iuſſit
Abire,relinquentem noſtram amicitiam.
Iniuria & Magnetas perdidit, & Colophonem,
Et Smyrnam:omnino Cyrne & vos perdet.
Ad probationem vero veniens, attritusq; plumbo,
Aurum excoctũ exſiſtens, probus omnibus eris.
Heu me miſerũ! etenim ludibriũ quidem inimicis,
Amicis vero labor, infelicia paſſus fui.
Cyrne,qui prius boni *erant*, nunc contra mali *ſunt*: quique mali,
Nunc boni. quis poſſet hæc ſuſtinere,iutuens
Bonos quidẽ cõtẽptiores eſſe, peiores vero ſortitos
Honorem? vxorẽ autẽ ambit ex malo bonus vir.
Se inuicem vero fallentes,ſibi mutuo irrident,
Neque bonorum memoriam habentes, neque malorum.
Opes habens, paupertatem mihi obiiciſti; ſed aliqua tamen mihi
Sunt,alia comparabo, diis vota faciens.
Plute deorũ pulcherrime & deſiderabiliſſime oĩm,
Cum te,& malus ſi ſim, fio bonus vir.

F Pubertatis

Pubertatis modum habeam; ametque me Phœbus
Apollo
Latonius,& Iupiter immortalium rex,
Vt vitam viuam mala extra omnia,
Pubertate & diuitiis animum exhilarans.
Ne me malorum commonefacito: tuli ſane qualia
Vlyſſes,
Qui Ditis magnam domum adiit, *inde* regreſſus:
Qui ſane & procos interemit immiti ferro
Penelopes memor,puellaris vxoris:
Quæ quidē diu exſpectauit,carū apud filiū manens,
Donec terram ingreſſus eſt, formidabilesque
ſeceſſus.
Si bibero, paupertatē animi corruptricē non curo:
Neque viros inimicos,qui mihi dicunt male:
Sed pubertatē amabilem queror,quæ me relinquit:
Lamentorque moleſtam ſenectutem inſtantem.
Cyrne,præſentibus amicis mali ſedemus principiū;
Quæramusque hulceri remedia naſcenti.
Spes inter homines ſola dea bona eſt:
Alii vero *dii* in cęlum,*nos* relinquentes,abierunt.
Abiit quidem Fides magna dea,abiitque virorum
Temperantia;Charitesque,ô amice,terram reli-
querunt: [nes *ſunt* iuſta,
Iuramentaque non amplius fidelia inter homi-
Neque deos vllus veneratur immortales.
Piorum vero virorum genus periit, neque iura
Amplius cognoſcunt, neque item pietatem:
Sed donec quis viuit & videt lumen ſolis,
Pius exſiſtens erga deos,ſpem exſpectet:
Precetur vero deos, & ſplendidas coxas adolens,
Speique primæ & vltimæ ſacrificet:

Conſide-

Ἥβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς·
Ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.
Μή με κακῶν μίμνησκε· πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς,
Ὅστ' Ἀΐδου μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς.
Ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ χαλκῷ
Πηνελόπης ἔμφρων κουριδίης ἀλόχου.
Ἣ μὲν δήθ' ὑπέμεινε, φίλῳ πρὸς παιδὶ μένουσα,
Ὄφρά τε γῆς ἐπέβη, δειμαλέους τε μυχούς.
Εἰ πίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνω,
Οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς.
Ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει·
Κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.
Κύρνε παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν·
Ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ.
Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν·
Ἄλλοι δ' οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
Ὤιχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον·
Ὅρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
Οὐκέτι γιγνώσκουσ', οὐδὲ μὲν εὐσεβίας·
Ἀλλ' ὄφρά τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Εὐσεβέων περὶ θεούς, ἐλπίδα προσμενέτω.
Εὐχέσθω δὲ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.

Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
Οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.
Μήποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον, ἄλλον ἐρεύνα,
Δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.
Εἴη μοι πλουτοῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνῶν
Ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Οὔτ' ἔραμαι πλουτεῖν, οὔτ' εὔχομαι· ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Πλοῦτος καὶ σοφίη, θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί·
Οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις.
Ὣς δ' αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
Ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι.
Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
Αἰτεῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρνε δίδου.
Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς,
Τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν, οὐκ ἐπίδηλον ὅμως·
Δειλὸς δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται, οὔτε κακοῖσι
Θυμὸν ὁμῶς μίσγειν· ἀθανάτων δὲ δόσεις
Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'· ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.
Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα, καὶ οὔατα, καὶ νόος ἀνδρῶν,
Ἐν μέσσῳ στηθῶν ἐν συνετοῖς φύεται.
Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μήποθ' ὁμάρτει,
Εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέῃς τέρματά τ' ἐμπορίης.
Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα·
Τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.

Ἐκ

Conſideretq; iniuſtorum virorum obliquum ſermonem ſemper,
Qui deos immortales nihil reuerentes,
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpia malis operibus ſigna ponentes.
Numquam præſentem relinquens amicum, alium quære,
Miſerorum hominum verbis perſuaſus.
Liceat mihi ditato malis absque curis
Viuere innoxie, nullum habenti malum.
Neque amo diues eſſe neque opto: ſed mihi liceat
Viuere ex modicis, nullum habenti malum.
Opes & ſapientia mortalibus inexpugnabilis *res* ſemper:
Neque enim opibus animum exſaturaueris.
Itidem & ſapientiam ſapientiſſimus non refugit,
Sed amat; animum vero non poteſt explere.
Nullum theſaurum recondere filiis melius *eſt:*
Petentibus vero bonis viris Cyrne da.
Nemo enim per omnia eſt omnino beatus: ſed bonus quidem
Tolerat habens malum, nec manifeſtum tamen:
Improbus vero neque bonis ſcit, neque malis,
Animũ pariter tẽperare. immortaliũ vero dona
Varia mortalibus accidunt: ſed tolerare
Oportet dona immortalium, qualia dãt, habere.
Oculi, & lingua, & aures, & mens virorum
In medio pectorum in prudentibus ſunt.
Bonis conuerſare: malos vero numquam ſequere,
Siquando viæ perficis fineſque negotiationis.
Bonorum bona quidem reſponſio, bonaq; opera:
Malorum vero venti miſera ferunt verba.

Ex malo conſortio mala fiunt: bene vero & ipſe
Cognoſces, cum magnos acceſſeris immortales.
Mentem Cyrne dii mortalibus dant optimam:
Hominis mens fines cuiusque habet.
O beatus quisquis eam habet pectore. vtique multo potior
Eſt inſolentiâ pernicioſa, moleſtaque ſatietate.
Eſt vero malum mortalibus ſatietas:iis nil peius:
Omnis enim ex his Cyrne exſiſtit malitia.
Vtinam ſis rerum turpium nec patiens nec faciens,
Cyrne: maximam ſane experientiam haberes virtutis.
Cyrne deos reuerere,& time:hoc enim virum
Cohibet neque facere neque dicere impia.
Plebiuorum autem tyrannum, quomodo volueris, deiicere,
Non indignatio a diis eſt vlla.
Mens bona,& lingua; at hæc in paucis ſunt
Viris,qui horum vtriusque *ſint* diſpenſatores.
Nullus pecuniam dans,mortē fugerit,neq; grauem
Aduerſitatem,niſi fatum ad finem proiiciat:
Neq; poterit triſtitiam, quando nempe Deus mœrores mittit,
Mortalis vir donis,ſi velit,effugere.
Non amo ſolio regio inſidere
Mortuus;ſed mihi viuenti contingat bonum.
Tribuli tapetibus ſimile ſtratum mortuo:
Lignum aut durum eſt,aut molle.
Neq; deos peierando iura:non enim tolerabile *eſt*
Immortales celare rem debitam.
Auis vocem, ô Polypæda, clare vociferantis
Audiui, quæ mortalibus nuncia venit arationis

Tempe-

Ἐκ καχεπιρείης κακὰ γίγνεται. ἀλλ᾽ ἢ καὶ αὐτὸς
   Γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἤλυθες ἀθανάτους.
Γνώμην Κύρνε θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην·
   Ἀνθρώπου γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.
Ὦ μάκαρ, ὅστις δή μιν ἔχει φρεσίν· ἦ πολὺ κρείσσων
   Ὕβριος οὐλομένης, λευγαλέου τε κόρου.
Ἔστι κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος· τῶν οὔ τι κάκιον·
   Πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων Κύρνε πέλει κακότης.
Εἴθ᾽ εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργὸς
   Κύρνε· μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.
Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι. τοῦτο γὰρ ἄνδρα
   Εἴργει μήθ᾽ ἔρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.
Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλῖναι,
   Οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία.
Νοῦς ἀγαθὸς, καὶ γλῶσσα· τὰ δ᾽ ἐν παύροισι πέφυκεν
   Ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.
Οὔτις ἄποινα διδοὺς, θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
   Δυστυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ᾽ ἐπὶ τέρμα βάλοι·
Οὐδ᾽ ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
   Θνητὸς ἀνὴρ δώροις, βουλόμενος, προφύγοι.
Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
   Τεθνεὼς, ἀλλά τι μοι ζῶντι γένοιτ᾽ ἀγαθόν·
Ἀσπάλαθοι τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι·
   Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται, ἢ μαλακόν.
Μήτε θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνεκτὸν,
   Ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.
Ὄρνιθος φωνὴν Πολυπαΐδη ὀξὺ βοώσης
   Ἤκουσ᾽, ἥτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ᾽ ἀρότου

Ὡραίου, καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
Ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς.
Οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων᾽ ἕλκουσιν ἀρότρου,
Τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίης.
Οὐκ εἰμ᾽, οὐδ᾽ ὑπ᾽ ἐμοῦ κεκλήσεται, οὐδ᾽ ἐπὶ τύμβῳ
Οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ.
Οὐδ᾽ ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ᾽ ἀνιῷτο,
Οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.
Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομαι, οὔτε καλοῦμαι·
Ἀργαλέος γὰρ ἐὼν, καὶ φίλος, εὖτ᾽ ἂν ἀπῇς.
Αἴθων μὲν γένος εἰμί· πόλιν δ᾽ εὐτείχεα Θήβην
Οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.
Μή μ᾽ ἀφελῶς παίζουσα, φίλους δ᾽ εὔναζε τοκῆας
Ἄργυρι· σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι·
Ἡμῖν δ᾽ ἄλλα μέν ἐστι γυναι κακὰ πόλλ᾽, ἐπεὶ ἐκ γῆς
Φεύγομεν, ἀργαλέη δ᾽ οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
Οὔθ᾽ ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡμῖν
Καλὴ, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.
Μή ποτε πὰρ κλαίουσι καθεζόμενοι γελάσωμεν,
Τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς Κύρν᾽ ἐπιτερπόμενοι.
Ἐχθρὸν μὲν, χαλεπὸν, καὶ δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι
Κύρνε· φίλον γε φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν.

Adſcribuntur & hæc Theognidi.

Οὐδὲν Κύρν᾽ ὀργῆς ἀδικώτερον, ἣ τὸν ἔχοντα
Πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.

Οὐδὲν Κύρν᾽ ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός·
Μάρτυς ἐγὼ, σὺ δέ μου γίγνου ἀληθοσύνης.

Πολλὰ

Tempeſtiuæ, & mihi cor percuſſit nigrum,
Quod mihi florentes alii habent agros,
Neque mihi muli ſtiuam trahunt aratri,
Alius promiſſæ causâ nauigationis.
Non eo; neque a me vocabitur, neq; ad tumulum
Ploratus in terram it tyrannus vir.
Neque ille me mortuo, neque doleat,
Neque de palpebris calidas miſerit lacrymas.
Neque te comiſſari veto, neque prouoco:
Moleſtus enim exſiſtens, etiam amicus *eris* quando abfueris.
Splendidus quidem genere ſum: vrbem autem benemunitam Theben
Habito, patria terra exſulans.
Ne me viliter ludens, ſed caros ſopito parentes,
ô Argyri: tibi enim ſeruilis dies inſtat:
Nobis vero alia quidem ſunt ô mulier mala multa, poſtquam ex terra
Fugimus: moleſta tamen non imminet ſeruitus;
Neq; nos vendunt. ciuitas quidem certe eſt & nobis
Pulchra, Lethæo iacens campo.
Ne vmquam, iuxta lugentes ſedentes, rideamus
Noſtris ipſorum bonis Cyrne illætantes.
Inimicũ quidẽ difficile *eſt* ac maleuolum decipere,
Cyrne: amicum autem amico facile *eſt* decipere.

Eiusdem.

Nihil Cyrne ira iniuſtius *eſt*, quæ habentem
Lædit, animo mala gratificans.

Nihil Cyrne bona dulcius eſt muliere:
Teſtis ego; tu vero meæ *teſtis* eſto veritatis.

Multas

Multos ferre ſolet ſermo mortalibus viris
Offenſiones, mente Cyrne turbata.

Curæ hominum ſortitæ ſunt, alas varias habentes,
Diuidi animi gratiâ & victus.

Iuuenare care anime: mox forſan aliqui alii erunt
Viri: ego autem mortuus, terra nigra ero.

Seneſcens autem, ciues inter decorus eſt; nec quiſquam eum
Lædere vel reuerentiæ vel iuris *gratia* vult.

Nullum, Cyrne, radii lucem-hominibus-ferentis Solis
Virum aſpiciunt cui nõ reprehenſio impendeat.
Ciuium vero non poſſum noſſe mentem, quamnam habeant.
Neque enim *vel* bene faciens placeo, vel male.

Iam enim me vocauit marinus domum defunctus,
Mortuus, & *tamen* viuo ſonans ore.

PYTHA-

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσι
Πταίσματα, τῆς γνώμης Κύρνε ταρασσομένης.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ᾽ ἔχουσαι,
Μειρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

Ἡβῴοις φίλε θυμέ. τάχ᾽ αὖ τινες ἄλλοι ἔσονται
Ἄνδρες· ἐγὼ δὲ θανὼν, γαῖα μέλαιν᾽ ἔσομαι.

Γηράσκων δ᾽ ἀστοῖσι μεταπρέπει· οὐδέ τις αὐτὸν
Βλάπτειν οὔθ᾽ αἰδοῦς οὐδὲ δίκης ἐθέλει.

Οὐδένα Κύρν᾽ αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
Ἄνδρ᾽ ἐφορῶσ᾽ ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.
Ἀστῶν δ᾽ οὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὅντιν᾽ ἔχουσιν.
Οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω, οὔτε κακῶς.

Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάττιος οἴκαδε νεκρὸς,
Τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκεινται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον· ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυοὺς,
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων.
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πρᾳέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' ἐθίζεο τῶνδε·
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἀσκεῖν ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε·
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Ὅσά τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν·
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πρᾴως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει·
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζευ·
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ'· ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἂρ ἐάσῃς

Εἴργεσθαι

PYTHAGORÆ
AVREA CARMINA.

PRimum deos immortales, vt lege illis ordinatum eſt,
Cole; & iuſiurandum obſerua: deinde heroas præclaros,
Et inferos dæmonas venerare legitima *eis ſacra* faciens.
Parentesq; honora,& qui genere tibi proximi ſunt.
Ceterorũ vero tibi amicũ virtute fac quisquis *eſt* optimus.
Lenibus cede verbis factisq; vtilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati cauſa,
Quoad poteris: potentia enim prope neceſſitatem habitat.
Hæc quidem ſic teneas. Cæterũ his ſuperior eſſe aſſueſce:
Ventre quidem primum,& ſomno, & libidine,
Et iracundia. Turpe vero quidpiam numquam facies nec cum alio,
Nec tecũ: ſed omnium maxime teipſum reuerere.
Deinde iuſtitiam exerce, & verbis & factis.
Neque inconſiderate te in vlla re gerere aſſueſce:
Sed noris quod omnibus fato deſtinatum ſit mori:
Pecuniæ vero aliâs acquiri ſolent, aliâs perdi,
Quasq; diuina ſorte homines calamitates habent,
Earum quamcumq; portionem habes, leniter fer, nec indignare:
Mederi tamen *illis* decet, quantum potes. Sic vero cogita;
Nõ admodũ multũ bonis *viris* Parca de illis tribuit.
Multi vero inter hoĩes tam mali quã boni ſermones
Incidunt: quibus neque exterrearis, neque ſinas

Te dimoueri *ab inſtituto.* mendacii vero ſi q̯d dicat,
Leniter ſuſtine. Quod autem *nunc* dicam, per omnia perficitor:
Nemo tibi neque verbis, neq; factis perſuadeat,
Vt facias dicasve quod tibi non ſit commodum.
Conſulta ante opus, vt ne ſtulta *inde* exſiſtant,
Stolidi vtiq; eſt viri & facere & dicere incõſiderata.
Verum ea perage, quæ te poſtea non moleſtent.
Nihil aũt illorũ age q̃ ignoras: ſed diſce [tã trãſiges.
Quæcumque opus eſt: atque ita iucundiſſimam vi-
Neq; ſanitatẽ quę corpori debetur, neglectui habe-
Sed modũ in potu, cibo, & exercitiis [beri oportet:
Adhibeas: Modum autem voco id quod tibi dolorem non pariat.
Sed aſſueſce victum habere purũ, non deliciosũm,
Et caue ea facere quæcumque inuidiam habent.
Nec ſumpt⁹ importune facias, velut honeſti ignar⁹,
Nec illiberalis ſis: Modus quippe in omnib. optim⁹.
Fac ea quæ tibi non noceant: & ante opus delibera.
Neque ſomnum mollibus oculis admittas,
Priusquam diurnorum operum ſingula ter *animo* percurras: [non peractum eſt?
Vbi tranſilii? quid feci? quid mihi, cum oporteret,
Exorſus autem a primo percenſe: & deinde
Turpibus quidem perpetratis, increpare; bonis vero, delectare.
Hæc elabora; hæc meditare; hæc te amare oportet:
Hæc te in diuinæ virtutis veſtigia conſtituent.
Ita certe per eũ qui animæ noſtræ tribuit quaternũ,
Fontem perennis naturæ. Cæterũ ad opus accede,
Deos vt *id* perficiant precatus. Hæc adeptus,
Cognoſces & imortaliũ deorũ & mortaliũ hominũ
Conſiſten-

Εἴργεσθαι σαυτόν. ψεῦδος δ' ἤν πέρ τι λέγηται,
Πράως ἴσχ'· ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω.
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ·
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκου
Ὅσσα χρεών· καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή·
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μή σ' ἀνιήσῃ.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ' ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου,
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου, ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα,
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο· χρηστὰ δὲ, τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾶν σε·
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.
Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν,
Παγὰν ἀενάου φύσεως· ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων

Σύστασιν,

Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ᾗ τε κρατεῖται·
Γνώσῃ δ', ᾗ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην·
Ὥστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας.
Τλήμονες, οἵτ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων, οὐκ ἐσορῶσιν,
Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· οἱ δὲ κυλίνδροις
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθεν
Σύμφυτος· ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν γε κακῶν λύσειας ἅπαντας,
Ἢ πᾶσιν δείξαις οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Ἀλλὰ σὺ θάρσει· ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς
Ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· καὶ φράζευ ἕκαστα,
Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

Τοῦ αὐτοῦ.

Φείδεο τῆς ζωῆς, μή μιν κατὰ θυμοβορήσῃς.

ΦΩΚΥ-

Conſiſtentiam, qua & transeunt ſingula, & continentur.
Cognoſcesq; quâ fas eſt, naturã in omni re ſimilem,
Vt neq; ſperes non ſperanda, neq; quicquã *te* lateat.
Cognoſces quoque homines ſua ſponte accerſita mala habere.
Miſeri, qui bona cum prope ſunt, non inſpiciunt,
Neque audiunt. Malorum vero ſolutionem pauci intelligunt.
Talis ſors hominum lędit mentes. illi vero cylindris
Aliâs aliô feruntur, infinita habentes mala.
Triſtis enim comes lis latenter nocet,
Cõgenita: q̃ nõ decet accerſere, ſed cedẽdo fugere.
Iupiter pater, aut multis omnes ſolueres malis,
Aut omnibus, quali fortuna ſint vſuri monſtrares.
Sed tu confide; quandoquidem diuinum eſt mortalibus genus
Quibus ſancta proferens natura oſtendit ſingula.
Quorũ ſi qua tibi portio eſt, tenebris quæ te iubeo
Medela adhibita, & animã ab iſtis ęrumnis liberabis.
Sed abſtine edulibus quæ diximus, cum in purgationibus,
Tum in animę ſolutione diiudicans; & ſingula con-
Auriga ſuperne cõſtituta optima ratione. [ſidera,
Quod ſi relicto corpore ad liberũ æthera pueneris,
Eris immortalis Deus incorruptibilis, nec amplius mortalis.

Eiusdem.

Parce tuæ vitæ, ne ipſam animi affectibus deuores.

PHOCYLIDIS POEMA ADMONITORIVM.

NEc furtiuas nuptias quære, nec maſculam venerem exerce.
Ne fraudes necte, neque ſanguine manus pollue.
Ne diteſcas iniuſte, ſed ex iuſte partis viue.
Eſto contentus præſentibus, & ab alienis abſtine.
Mendacia ne dixeris, ſed vera omnia loquere.
Primum Deum cole; poſtea vero tuos parentes.
Omnibus iuſta tribue, neq; iudiciū ad gratiā trahe.
Ne abiicias paupertatē iniuſte, ne iudica perſonā:
Quod ſi tu male iudicaueris, Deus te poſtea iudicabit.
Teſtimonium mendax fugito, & iuſta loquere.
Virginitatem cuſtodi, fidemque in omnibus ſerua.
Menſuras tribue iuſtas: quoniam modus in omnibus bonus *eſt*.
Lancem ne impellas in alteram libræ partem, ſed æqualem trahe.
Ne peieraueris, neque inſcienter, neque ſponte:
Falſum iuramentum odit Deus immortalis, quicumque iurauerit.
Semina ne furare: exſecrabilis *eſt* q̧squis abſtulerit.
Mercedem laboranti da; ne afflige pauperē. [tine.
Linguę mētē adhibe; occultū verbū in pectore cō-
Nec iniurius velis eſſe; neq; itē iniuſte agentē ſinas.
Mendico ſtatim da, neque cras venire iube.
Impleta manu tua, miſericordiam egeno exhibe.
Exſulem in domum excipe; & cæcum in viam duc.

Naufra-

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ

ΠΟΙΗΜΑ ΝΟΥΘΕΤΙΚΟΝ.

Μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα κύπριν ὀρίνειν.
Μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν.
Μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν.
Ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.
Ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα· μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
Πᾶσι δίκαια νέμειν, μὴ δὲ κρίσιν ἐς χάριν ἕλκειν.
Μὴ ῥίψῃς πενίην ἀδίκως, μὴ κρῖνε πρόσωπον·
Ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.
Μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν, τὰ δίκαι' ἀγορεύειν.
Παρθενίην τηρεῖν, πίστιν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
Μέτρα νέμειν τὰ δίκαια· καλὸν δ' ἐπὶ μέτρον ἅπασι.
Σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν.
Μήτ' ἐπιορκήσῃς, μήτ' ἀγνῶς, μήτε ἑκόντι·
Ψεύδορκον στυγέει θεὸς ἄμβροτος ὅστις ὀμόσσῃ.
Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος ὅστις ἐρεῖται.
Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλῖβε πένητα.
Γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν, κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
Μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλῃς, μήτ' οὖν ἀδικοῦντα ἐάσῃς.
Πτωχῷ δ' εὐθὺ δίδου, μήτ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃς.
Πληρώσας σέο χεῖρ', ἔλεον χρήζοντι παράσχου.
Ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει.

Ναυηγοὺς οἴκτειρον ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἄδηλος.
Χεῖρα πεσόντι δίδου, σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα·
Κοινὰ πάθη πάντων· ὁ βίος τροχός· ἄστατος ὄλβος.
Πλοῦτον ἔχων, σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον.
Ὧν σοι ἔδωκε θεὸς, τούτων χρήζουσι παράσχου.
Ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος, καὶ ὁμόφροα πάντα.
Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ, μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν·
Εἴθε δὲ μὴ χρήζοις μήτ' ἔννομα, μήτ' ἀδίκως γε.
Ἢν γὰρ ἀποκτείνῃς ἐχθρὸν, σέο χεῖρα μιαίνεις.
Ἀγροῦ γειτονέοντος ἀπέχεο, μὴ δ' ἄρ' ὑπερβῇς.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.
Μηδενὸς αὐξόμενον καρπὸν λωβήσῃς ἀρούρης.
Ἔστωσαν ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις.
Πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου·
Χώρη δ' οὔτι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν.
Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.
Χρυσὸς ἀεὶ δόλος ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισι.
Χρυσὲ κακῶν ἀρχηγὲ βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων·
Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν.
Σοῦ γὰρ ἕκητι μάχαι τε, λεηλασίαι τε, φόνοι τε·
Ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε συναίμοις.
Μηδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων·
Μηδ' ὡς πετροφυὴς πολύπους κατὰ χῶρον ἀμείβου·
[Πᾶσιν δ' ἁπλόος ἴσθι τὰ δ' ἐκ ψυχῆς ἀγόρευε.]
Ὅστις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης,
Οὐκ ἐρέω τὸ τέλος· βουλὴ δ' εὐθύνει ἑκάστου.
Μὴ γαυροῦ σοφίῃ μήτ' ἀλκῇ μήτ' ἐνὶ πλούτῳ·
Εἷς θεός ἐστι σοφὸς, δυνατός θ' ἅμα καὶ πολύολβος.

Μηδὲ

Naufragorũ miſerere; quoniã nauigatio incerta eſt.
Manum lapſo porriges; ſerua cui nemo aſſiſtit, virũ.
Communes caſus omnium; vita trochus; inſtabilis felicitas.
Si diuitias poſſides, tuam manũ pauperib. porrige.
Quæ tibi dedit Deus, de his egentibus præbe.
Sit communis omnis vita, & concordia omnia.
Gladium accinge, non ad cædem, ſed ad vltionem:
Vtinam vero non indigeas *hoc*, neque legitime, neque iniuſte,
Nam etiamſi hoſtẽ occideris, manũ tuam polluis.
Ab agro vicino abſtine, neq; tranſeas. [ro vitioſæ.
Omnium optimus modus eſt; transgreſſiones ve-
Non creſcentem adhuc agri fructum lædes.
Sint in pari honore aduenæ cum ciuibus:
Omnes enim paupertatem experimur vagam:
Regioque nullum ſtabile habet ſolum hominibus.
Auaritia mater eſt mali omnis.
Aurũ ſemper ineſcatio eſt, & argentũ, hominibus.
O aurum malorum dux, vitæ corruptela, omnia conuellens.
Vtinam non eſſes mortalibus malum deſiderabile.
Tuâ enim cauſſa pugnæ, prædæ, cædesque *ſunt*;
Infenſi parẽtibus liberique, fratresq; cõſanguineis.
Neq; aliam occulta in corde ſententiã, aliam effare:
Neq; vt ſaxis adhærens polypus, pro loco muteris:
[Sed omnibus ſimplex eſto; & ex animo loquere.]
Qui volens iniuſte agit, malus vir *eſt*: ſed qui ex neceſſitate, [na cuiusque.
Non dico prorſus *malum*: ſed inſtitutum exami-
Ne efferaris ſapientia, neque robore, neq; opibus:
Vnus Deus eſt ſapiens, potẽs ſimul & opulentus.

Neque præteritis malis macera cor tuum:
Nec enim amplius poteſt, quod *ſemel* factum eſt, eſſe infectum.
Ne *ſis* præceps ad manum; ſed frena ferocem iram.
Sępe enim percutiens, inuitus cędem perpetraueris.
Paſſiones ſint communes: nihil magnum neque ſuperbum *ſit*.
Non bona eſt redundans mortalibus vtilitas.
Nimius autem luxus ad immodicos trahit amores.
Inflat autē nimia opulētia, & ad contumeliā incitat.
Excandeſcentia ſubrepens, furorē parit pnicioſum.
Ira, cupiditas eſt, *temporis* vero *modum* excedens, ira inueterata.
Æmulatio bonorum, bona: malorum vero, praua.
Audacia malorum, exitioſa; ſed valde iuuat bona tractantes.
Virtutis amor, honeſtus eſt: at Veneris, auget dedecus.
Voluptas *vir* prudens vocatur inter ciues.
Moderate comede, bibe, ac loquere:
Omniū modus optimus, exceſſus vero vitandus eſt.
Ne inuideas bona ſociis, ne reprehēſionem affigas:
Sine inuidia etiam dii inter ſe degunt.
Non inuidet luna longe præſtātioribus Solis radiis:
Nec terra altitudini cæleſti, licet ipſa ſit infra:
Nō flumina mari; ſed ſempiternā concordiā agunt.
Nā ſi diſcordia inter deos eſſet, nō cōſiſteret polus.
Temperantiam exerce: & obſcenis factis abſtine.
Ne ſectare malignitatem, ſed iure abole vindictam.
Perſuaſio quidem vtilitatem, lis vero litem gignit.
Ne credas cito, priusquam certo finem perſpicias.
Vincere benefacientes pluribus meritis conuenit.
Pulchrius eſt excipere hoſpitem ſtatim frugalibus menſis,

Quam

Μηδὲ παροιχομένοισι κακοῖς τεύχου τεὸν ἦτορ.
Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.
Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα, χαλίνου δ' ἄγριον ὀργήν.
Πολλάκι γὰρ πλήξας, ἀέκων φόνον ἐξετέλεσσας.
Ἔστω κοινὰ πάθη· μηδὲν μέγα, μήθ' ὑπέροπλον.
Οὐκ ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ·
Ἡ πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς ἀμέτρους ἕλκει ἔρωτας.
Ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος, καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.
Θυμὸς ὑπερχόμενος, μανίην ὀλοόφρονα τεύχει.
Ὀργὴ δ', ἐστὶν ὄρεξις· ὑπερβαίνουσα δὲ, μῆνις.
Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸς, φαύλων δ' ὑπέρεργος.
Τόλμα κακῶν, ὀλοὴ, μέγ' ὀφέλλει δ' ἐσθλὰ πονεῦντας.
Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δὲ Κύπριδος, αἶσχος ὀφέλλει.
Ἡδὺς ἀγανόφρων κικλήσκεται ἐν πολιήταις.
Μέτρῳ μὲν φαγέειν, πιεῖν καὶ μυθολογεύειν.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίη δ' ἀλεγεινή.
Μὴ φθονέῃς δ' ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς·
Ἄφθονοι οὐρανίδαι καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν.
Οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς·
Οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι νέρθεν ἐοῦσα·
Οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν· ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν.
Εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσιν ἔην, οὐκ ἂν πόλος ἔστη.
Σωφροσύνην δ' ἀσκεῖν, αἰσχρῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπάλειψον ἄμυναν.
Πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
Μὴ πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει.
Νικᾶν εὖ ἔρδοντας ἐπὶ πλεόνεσσι καθήκει.
Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιτῇσι τραπέζαις,

Ἢ πλείσταις δολίαισι, βραδυνούσαις περὶ καιρόν.
Μηδέποτε χρήσῃς πικρὸς γίνῃ ἀνδρὶ πένητι.
Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω·
Μητέρα δ' ἐκπρολίπῃς, ἵν' ἔχῃς πάλι τῆσδε νεοττούς.
Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἄνδρας ἐάσῃς·
Τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος.
Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν·
Οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἱ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.
Μηδὲ τραπεζοχάρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους.
Πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Καιρὸν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσιν·
Ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις, καὶ πολλοῖς πάντες ἄπληστοι.
Λαῷ μὴ πίστευε· πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος.
Λαὸς γὰρ, ὕδωρ, καὶ πῦρ, ἀκατάσχετα πάντα.
Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθῃς φίλον ἦτορ.
Μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.
Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι.
Μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μηδ' ἀθέητα
Δείξῃς ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
Οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο.
Καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν,
Λείψαν' ἀποιχομένων· ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται·
Ψυχαὶ γὰρ μιμνοῦσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι.
Πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών·
Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, καὶ πάντες ἐς αὐτὴν
Λυόμενοι κόνις ἐσμὲν, ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.
Πλούτου μὴ φείδου· μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις·
Οὐκ ἔν' ἐς ᾅδην ὄλβον ἄγειν καὶ χρήματ' ἄγεσθαι·

Πάντες

Quám pluribus ſubdolis &tardantib.intempeſtiue.
Numquam fœnerator amarus ſis viro pauperi.
Neque quis aues e nido ſimul omnes auferat;
Sed matrem dimittas, vt rurſus habeas ex ea pullos.
Numquam iudicare homines ſiueris imperitos:
Sapientiam ſapiens dirigit ; artes autem qui eiuſdem eſt artis.
Non capit magnã doctrinam qui nõ didicit audire:
Nihil enim intelligunt qui numquã bona didicere.
Nec menſipetas adulatores fac ſodales.
Multi námque cibi & potus ſunt ſodales,
Tempore ſeruientes, ſi habeant vnde ſatientur;
Succenſentes paucis, & omnes multis inexplebiles.
Vulgo ne fide:mutabilis ingenio eſt türba:
Vulgus,aqua,& ignis, cohiberi nequeunt.
Neque fruſtra ad ignem ſedens deuores carum cor.
Moderata diis præſta:modus enim eſt optimus.
Terram impartire inſepultis cadaueribus.
Ne tumulum mortuorum refodias, neque non aſpectanda
Soli monſtres, diuinamque iram prouoces.
Non honeſtum eſt hominis compagem reſoluere.
Et mox e terra ſperamus nos in lucem prodituros,
Defunctorum reliquias: poſtea vero dii erunt.
Animæ namque incorruptæ manent in mortuis.
Spiritus enim vſui a Deo datus eſt mortalibus, & imago Dei.
Corpus enim ex terra habemus,& omnes in eam
Reſoluti puluis ſumus,cęlum vero ſpiritum recipit.
Diuitiis ne parcas;*ſed* recordare quod mortalis es.
Non licet in infernum opus habere, vel pecuniam *eo* vehere.

Omnes

Omnes vita functi, pares ſunt; animabus autem Deus imperat.

Communia domorum tecta æterna, & patria orcus:
Cõmunis locus vniuerſis, & pauperibus & regibus.
Non multũ temporis viuimus hoĩes, ſed ad tempus:
Anima vero immortalis & ſenectutis expers viuit perpetuo.

Neque malis ſuccumbe, neq; item exſulta gaudio:
Sæpe in vita etiam confidentibus diffidendum.
Tempori ſerui, nec refla ventis.
Infortunium & afflictis mali ſolutio venit repente.
Ne grandiloquentiæ indulgens, mẽte rabioſus fias:
Facundiam exerce, quæ magno omnibus erit emolumento.

Telum ſane homini penetrantius ferro, ſermo eſt.
Arma vnicuique tribuit Deus naturam aeriam;
Auibus quidẽ, magnã celeritatẽ, & robur leonibus,
Taurisque ſponte fuſa cornua, & aculeos apibus
Innatum dedit tutamen: at ſermo propugnaculum eſt hominibus.

Sed diuinitus inſpiratæ ſapientiæ ſermo eſt optim⁹.
Præſtantior eſt robuſto vir ſapientia præditus:
Agros, vrbes, & naues ſapientia gubernat.
Non fas eſt occultare virum ſceleratũ, ne puniatur:
Sed maleficum auerſari oportet neceſſario.
Sæpe cum malis moriuntur qui cum eis ſunt.
Furacium hominũ ne accipe furtiuum depoſitum:
Vtrique fures ſunt, & qui recipit, & qui furatur.
Suũ omnib. tribue: æqualitas in omnibus optima.
Incipiens parcè cunctis vtere, ne tandem egeas.
Ne pecudis mortalis cibum ad menſuram ceperis.
Quod ſi inimici pecus in via ceciderit, colleua.

Errantem-

Πάντες ἴσοι νεκύων ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει·
Κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια καὶ πατρὶς ᾅδης·
Ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.
Οὐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ καιρόν·
Ψυχὴ δ' ἀθάνατος, καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.
Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ·
Πολλάκις ἐν βιότῳ καὶ θαρραλέοισιν ἄπιστον.
Καιρῷ λατρεύειν, μηδ' ἀντιπνέειν ἀνέμοισι.
Πῆμα καὶ ἀχθομένοισι κακοῦ λύσις ἤλυθεν ἄφνω.
Μὴ μεγαληγορίῃ τρυφῶν φρένα λυσσωθείης·
Εὐεπίην ἀσκεῖν ἥτις μάλα πάντας ὀνήσει.
Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου.
Ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεὸς φύσιν ἠερόφοιτον,
Ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ', ἀλκήν τε λέουσι,
Ταύροις δ' αὐτοχύτοις κεράεσσιν, κέντρα μελίσσαις
Ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε· λόγος δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισι.
Τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος.
Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ.
Ἀγροὺς καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἄπιστον·
Ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπιάσθαι ἀνάγκῃ.
Πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην·
Ἀμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος, καὶ ὁ κλέψας.
Μοῖραν πᾶσι νέμειν· ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἀρίστη.
Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃς.
Μὴ κτήνους θνητοῖο βορὴν κατὰ μέτρον ἕληαι.
Κτῆνος δ' ἢν ἐχθροῖο πέσῃ καθ' ὁδόν, συνέγειρον.

Πλαζό-

Πλαζόμενόν τε βροτοῖς καὶ ἀλιτρότερον οὐχ ὑπαλύξεις.
Βέλτερον αὖτ' ἐχθροῦ τυχέειν φίλου ὀλλυμένοιο.
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκέσασθαι.
Μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας, ἀργίποσιν δὲ
Λείψανα λεῖπε κυσίν· θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδωνται.
Φάρμακα μὴ τεύχειν· μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.
Νηπιάχοις ἁπαλοῖς μὴ μάρψῃς χεῖρα βιαίως.
Φεῦγε διχοστασίην καὶ ἔριν πολέμου προσιόντος.
Μὴ κακὸν εὖ ἔρξῃς· σπείρειν ἴσον ἔς ἐνὶ πόντῳ.
Ἐργάζου, μοχθῶν ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύσῃς·
Πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
Μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδεις σκυβάλισμα τραπέζης·
Ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἰδίων βιότων φαγέοις ἀνύβριστος.
Εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκαπτοῖτο δικέλλῃ.
Ἔστι βίῳ πᾶν ἔργον, ἐπὴν μοχθεῖν ἐθέλῃσθα.
Ναυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλεις, εὐρεῖα θάλασσα·
Εἰ δὲ γεωπονίην μετελθεῖν, μακραί τοι ἄρουραι.
Οὐδὲν ἄτερ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον,
Οὐδ' αὐτοῖς μακάρεσσι· πόνος δ' ἀρετῇ μέγ' ὀφέλλει.
Μύρμηκες, γαίης μυχάτους προλελοιπότες οἴκους,
Ἔρχονται βιότοιο κεχρημένοι, ὁππότ' ἄρουραι
Λήια κειράμεναι καρπῶν πλήθουσιν ἀλωαί·
Οἱ δ' αὐτοὶ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν,
Ἢ κριθῶν· αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει,
Ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βίον σφετέρην ἐπάγοντες
Ἄτρυτον· φῦλον δ' ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον·
Κάμνει δ' ἠερόφοιτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα,
Ἢ πέτρης κοίλης κατὰ κοιλάδος, ἔνδοθι σίμβλων

Ἢ δρυὸς

Errantemq; hominem & mari iactatum ne deuites.
Satius pro hoſte amicum nanciſci beneuolum.
Incipiens malum præcide,& hulceri medere.
Ne-quam a feris depaſtam comedas carnem , ſed velocibus
Reliquias linque canibus:feris feræ veſcantur.
Venena ne parata magicis libris abſtine.
Infantulis tenellis ne violẽter manum corripueris.
Seditionem & litem declina bello ingruente.
Ne malo bene feceris : idẽ eſt ac ſeminare in ponto.
Opus fac,allaborans vt de propriis viuas:
Omnis enim opus fugitans homo , de furtiuis viuit manibus.
Neque de alterius cœna veſcaris menſæ reiectamentis,
Sed de propriis facultatibus edas , expers contumeliæ.
Quod ſi quis non didicit artem,fodiat bidente.
Eſt vitæ quodcumque opus,ſi laborare volueris.
Nauta ſi nauigare velis , patet mare ſpatioſum:
Si vero agriculturam ſectari,lati campi.
Nullum opus hominibus facile eſt ſine labore,
Nec diis ipſis. & labor virtutẽ magnopere adiuuat.
Formicæ, intimis terræ penetralibus relictis,
Prodeunt victus indigentes,quando arua
Segetibus detonſis,fructibus implent areas:
Eædem tritici recens extriti onuſculum geſtant,
Aut hordei, ſemperque geſtans geſtantem vrget,
Ex æſtate in hiemem victum ſuum comportantes
Indefeſſum:natioque parua,laborioſa eſt.
Operatur quoque aeria optimeque laborans apis,
Siue cauæ petræ in cauerna,ſiue in arundinibus,

Siue

Siue in antiquæ quercus cauitate, intra aluearia,
Fauis milleforos per flores cereas cellas ſtruens.
Ne maneas cælebs, ne forte ſine nomine pereas:
Da q̃d naturæ & ipſe: gigne viciſſim, ſicut genit⁹ es.
Ne proſtituas vxorẽ, liberis tuis maculã aſpergens.
Non enim ſimiles progignũt filios adulterini lecti.
Nouercæ ne attinge ſecundos parentis lectos;
Sed vt matrem cole quæ matris veſtigia inſiſtit.
Neque in auerſandum ſororis cubile venias:
Neque pellicum patris lecto commiſcearis.
Neq; mulier conceptũ fœtũ corrumpat in ventre;
Neque poſt partum canibus proiiciat aut vulturibus lacerandum.
Neque vllus ſuæ coniugi grauidæ manum afferat.
Nec item generationi aptum puerum marem vnquam exſeca:
Nec cũ brutis animalibus initoriũ in torum venias.
Nec petulanter mulierem viola ob pudẽdum concubitum.
Ne naturæ toros tranſilias ad venerem nefariam:
Ne ipſis quidem feris maſculi complacuerunt tori.
Nec itẽ fœminæ maſculorũ concubitus imitentur.
Neque amore mulieris totus diffluas effreni:
Non enim amor deus eſt, ſed affectus occultus oĩm.
Neque fratrum vxorum conſcende cubilia:
Tuam ama coniugem. Quid enim ſuauius & præſtantius,
Quam ſi viro conſentit caro vxor vsq; ad ſenectam,
Et maritus ſuę vxori, neq; inter eos incidit cõtẽtio?
Neq; q̃s ſine deſpõſatione violẽter puellis miſceat̃.
Neque malam vxorem domum tuam ducito:
Seruias quippe vxori triſtis gratia dotis.

Equos

Ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος, ἔνδοθι σίμβλων
Σμῆνέσι μυριοτρητα κατ᾽ αὔγεα κηροδομοῦσαι
Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμος ὄληαι.
Δός τι φύσει καὐτός· τίκε δ᾽ ἔμπαλιν ὡς ἐλοχεύθης.
Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, σέο τέκνα μιαίνων.
Οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
Μητρυιῆς μὴ ψαῦέ γε δεύτερα λέκτρα γονῆος·
Μητέρα δ᾽ ὡς τίμα, τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
Μὴ δὲ κασιγνήτης ἐς ἀπότροπον ἐλθέμεν εὐνήν·
Μηδ᾽ ἐπὶ παλλακίοισι πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
Μηδὲ γυνὴ φθείρῃ βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός·
Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ καὶ γυψὶν ἕλωρα.
Μηδέ τις ἢ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάληται.
Μηδ᾽ αὖ παιδογόνον ποτὲ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον.
Μηδ᾽ ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἐλθεῖν.
Μηδ᾽ ὕβριζε γυναῖκα ἐπ᾽ αἰσχυντοῖς λεχέεσσι·
Μὴ παραβῇς εὐνὰς φύσεως ἐς κύπριν ἄθεσμον·
Οὐδ᾽ αὐτοῖς θήρεσσι συνευαδὸν ἄρσενες εὐναί.
Μηδέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.
Μηδ᾽ ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥεύσῃς ἀκάθεκτον·
Οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι, πάθος δ᾽ ἀΐδηλον ἁπάντων.
Μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν·
Στέργε τὴν ἄλοχον. τί γὰρ ἥδυπερον καὶ ἄρειον,
Ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρι,
Καὶ πόσις ἢ ἀλόχῳ, μηδ᾽ ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος.
Μηδέ τις ἀμνήστευτα βίῃ κούρῃσι μιγείη.
Μηδὲ γυναῖκα κακὴν οἴκοισιν σοῖσιν ἄγεσθαι·
Λατρεύῃς δ᾽ ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν εἵνεκα φέρνης,

Ἵππους

Ἵππους δ' εὐγενέας δίζεσθαι μὲν κατ' οἶκον,
Ταύρους δ' ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων πανάγρεις·
Γήμαντι δ' οὐκ ἀγαθὴν ἐρίδαινομεν ἀφρονέοντες·
Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνειὸν ὄντα.
Μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγῃς, ἐπὶ πήματι πῆμα.
Παισὶ δὲ μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἤπιος ἴσθι.
Ἢν δέ τι παῖς ἀλίτῃ, κωλυέτω υἱέα μήτηρ,
Ἢ καὶ πρεσβύτεροι γένεος, ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν χαίτην πλοκαμῖδος·
Μὴ κορυφὴν πλέξῃς, μήθ' ἄμματα λοξὰ κορύμβων.
Ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδαὶ δὲ γυναιξί.
Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὥρην·
Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μίξιν ἔρωτος.
Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι,
Μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς·
Κάλλος δυστήρητον ἔφυ παίδων τοκέεσσι.
Συγγενέσιν φιλότητα νέμοις, ὁσίην θ' ὁμόνοιαν.
Αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους, εἴκειν δὲ γέρουσιν
Ἕδρης καὶ γεράων πάντων· γενεῇ δ' ἀτάλαντον
Πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς, ἴσαις τιμαῖσι γέραιρε.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχου θεράπουσι.
Δούλῳ τακτὰ νέμοις, ἵνα τοι κατάθύμιος εἴη.
Στίγματα μὴ γράψῃς ἐπονειδίζων θεράποντα.
Δοῦλον μὴ βλάψῃς τι κακηγορέων πρὸς ἄνακτα.
Λάμβανε καὶ βουλὴν παρὰ οἰκέτου εὖ φρονέοντος.
Ἁγνεῖαι ψυχῆς, τοῦ σώματός εἰσι καθαρμοί.

Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια· οἷα βιεῦντες,
Ζωὴν ἐκτελέοιτ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος οὐδοῦ.

Καὶ

Equos generoſos quærere per domos,
Taurosque robuſtos,& feroces catulos;
Sed bonam *vxorem* ducere non contendimus inſi-
pientes;
Neque malum reſpuit mulier virum,ſi diues ſit.
Neq; nuptiis nuptias inducas,malum ſuper malo:
Liberis autem tuis ne difficilis,ſed lenis eſto.
Si quid deliquerit puer, caſtiget mater filium,
Aut etiam ſeniores familiæ,vel populi proceres.
Ne in maſculo puero nutrias iubam cirri,
Nec verticis plex⁹, neq; nexus obliquos cincinorũ.
Maſculis non conuenit coma,ſed mulieribus luxus.
Pueri formoſi iuuenilem cuſtodi formam:
Multi enim rabido amore ad maſculos congreſſus
feruntur.
Virginem cuſtodi bene clauſis thalamis;
Nec eam vsq; ad nuptias ante domũ cõſpici ſiueris.
Liberorum pulchritudo difficilis eſt cuſtoditu pa-
rentibus.
Cognatis amorem tribue, iuſtamque concordiam.
Reuerere canos circum tempora, cedeque ſenibus
Sede & honoribus omnibus: natu vero præſtantem
Senem, æqualem patris, paribus *cum patre* honori-
bus venerare.
Ventris debitam portionem præbe miniſtris.
Seruo demenſum tribuas,vt tibi gratus ſit.
Notas ne ſeruo imprimas, probro eum afficiens.
Seruum ne lædas maledictis deferendo apud herũ.
Accipe vel a ſeruo,ſi recte ſapiat,conſilium.
Caſtitas animæ,corporis eſt purgatio.
Hæc iuſtitiæ arcana:ſecundum quæ viuentes,
Bonam vitam vsque ad ſenectutis limen transege-
ritis.

Et hęc Phocylidis *ſunt:* Ex quatuor iſtis nata ſunt
Mulierum genera:alia ex cane; alia, ex api;
Alia,ex torua ſue; alia, ex equo iubato.
Ex equo nata,commoda eſt,velox, diſcurrens, ſpecie præſtans:
Ex torua autem ſue, neq; mala, neq; item bona eſt.
Ex cane vero,moleſta & fera eſt: Ex apicula autem,
Bona eſt rei familiaris adminiſtratrix, & ſcit opus facere: [opta.
Cuius,care ſodalis, nuptias deſiderabiles ſortiri ex-

Eſt & hoc Phocylidis *dictum:* complures eſſe genere nobiles,
Quos neq; in verbis,neq; in cõſiliis gratia ſequitur.

Eiusdem.

Puerum adhuc exſiſtentem oportet vtique honeſtas res docere.

Multa decipi *oportet eum* qui quærit eſſe bonus.

Omnia mediis optima,medius in ciuitate eſſe volo.

Eiusdem.

Oportet in conuiuio,calicibus circumitantibus,
Suauiter garrientem ſedere ac vinum potare.

Opibus ſi eges,curam habe pinguis agri:
Agrum etenim dicunt Amaltheæ cornu eſſe.

EX

Καὶ τάδε Φωκυλίδεω, τετόρων ἀπὸ τῶνδε γένοντο
Φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνός, ἡ δὲ μελίσσης,
Ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ᾽ ἵππου χαιτηέσσης.
Εὔφορος ἥδε, ταχεῖα, περίδρομος, εἶδος ἀρίστη.
Ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς οὔτ᾽ ἂρ κακὴ οὐδὲ μὲν ἐσθλή,
Ἡ δὲ κυνός, χαλεπή τε καὶ ἄγριος. ἡ δὲ μελίσσης,
Οἰκονόμος τ᾽ ἀγαθή, καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
Ἧς εὔχου φίλ᾽ ἑταῖρε λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

Καὶ τόδε Φωκυλίδου· τὸ πλέον γένος δυσγενὲς εἶναι·
Οἷς οὔτ᾽ ἐν μύθοις ἕπεται χάρις, οὔτ᾽ ἐνὶ βουλῇ.

Eiusdem ex Plutarcho.

Παῖδ᾽ ἔτ᾽ ἐόντα χρεὼν δὴ καλὰ διδασκέμεν ἔργα.

Πολλὰ ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν.

Πάντα μέσοισιν ἄριστα, μέσος θέλω ἐν πόλει εἶναι.

Eiuſdem ex Athenæo & Stobæo.

Χρὴ δ᾽ ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισσομενάων,
Ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

Χρηΐζων πλούτου, μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ.
Ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείας κέρας εἶναι.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΛΩΝΟΣ
ΕΛΕΓΕΙΩΝ.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.
Ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἁπάντων
Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν·
Εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν·
Τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
Πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ
Ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος ἐς κορυφήν·
Ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
Ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος,
Οὐκ ἐθέλων ἕπεται, ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτη·
Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται, ὥστε πυρός·
Φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ·
Οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει·
Ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος· ἐξαπίνης δὲ
Ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν
Ἠρινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
Πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον
Δῃώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἕδος αἰπὺν ἱκάνει
Οὐρανόν, αἰθρίην δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν·

Λάμπει

EX SOLONIS ELEGIIS.

MEmoriæ & Iouis Olympii inclytæ filiæ
Muſæ Pierides, audite me precantem.
Felicitatē mihi a diis beatis præbete, & ab omnibus
Hominibus ſemper bonā habere exiſtimationē;
Et iucundum hic amicis eſſe,inimicis aūt acerbum;
Illis quidem venerandum,his autem formidabilem aſpectu.
Pecunias porro deſidero quidem habere ; iniuſte vero poſſidere
Nolo;omnino *enim* vindicta tandem venit.
Ac diuitiæ quidem quas dii tribuerint,manent homini
Stabiles,ab imo fundo ad verticem vsque:
Quas vero colunt homines, ab iniuria,non rite
Proueniunt;ſed iniuſtis operibus pellectæ,
Sequuntur inuitę, ſtatimq; pmiſcentur calamitati:
Initium antem a paruo *momento* fit , tamquam ignis;
Leue quidem primum,ſed deſinit dolorificum:
Non enim diu mortalibus iniuriæ opera durant:
Sed Iupiter finem inſpicit omnium ; atque repente
Vt ventus nubes illico diſſipat
Vernus, qui fluctuoſi maris immenſi
Agitans fundum, *&* per terram triticiferam
Lætas vaſtans ſegetes, ad deorum ſedem in altum peruenit
Cælū,& rurſus ſerenitatem ſpectandam exhibet:

Relucetque vis ſolis per terram opimam
Pulchre,nubium vero nihil amplius eſt videre.
Talis eſt *quoq;* vindicta Iouis: neque ob quodlibet,
Vt mortalis homo, eſt citus in iram.
Cæterum non ſemper latet in perpetuum,quicumque ſceleroſum
Pectus habet;ſed omnino tandē detect⁹apparuit.
At hic quidem ſtatim luit,ille poſt.quod ſi fugerint
Ipſi,nec deorū fatum inſecutum eos corripuerit;
Omnino tandem venit, atq; īmeriti facinora luunt
Liberi auctorum *iſtorum* in poſterum.
Nos vero mortales ita cogitamus;Idem valet bonus & malus.
Quam opinionem, *vt* bonam quisque habet
Antequam aliquid patiatur;tunc *rurſus* lamentatur: eousque autem
Oſcitantes leui ſpe fouemur.
Ac ſi quis morbis difficilibus implicetur,
Id cogitat quomodo ſanus ſit futurus.
Alius, timidus cum ſit , fortis vir *ſibi* eſſe videtur;
Et pulcher *ſibi* videtur qui formæ gratiam non habet.
Si qs caret pecuniis, & pauptatis eum onus premit,
Omnino *tamē* multas opes acquiſiturus videtur.
Accelerat alius aliunde.hic quidē per mare vagatur
In nauibus,cupiens lucra referre domum,
Per mare inquam piſcoſum,ventis agitatus periculo-
Nihil penitus animæ *i.vitæ* ſuæ parcens. [ſis,
Alius,terram ſcindens arboroſam in annum
Famulatur; quibus *ſcilicet* curua aratra curę ſunt.
Alius ex Mineruæ multasq; artes callente Vulcano
Operoſis manibus colligit victum.

Alius,

Λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατὰ πίονα γαῖαν
  Καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν.
Τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἑκάστῳ,
  Ὥσπερ θνητὸς ἀνήρ, γίγνεται ὀξύχολος·
Αἰεὶ δ' οὔτι λέληθε διαμπερές, ὅστις ἀλιτρὸν
  Θυμὸν ἔχει, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη.
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δὲ φύγωσιν
  Αὐτοί, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιοῦσα κίχῃ,
Ἤλυθε πάντως, αὐτίκ' ἀναίτια ἔργα τίνουσιν
  Οἱ παῖδες τούτων ἡγεμόνων ὀπίσω.
Θνητοὶ δ' ὧδε νοοῦμεν, ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε·
  Ἐσθλὴν ἣν αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,
Πρίν τι παθεῖν· τότε δ' αὖτις ὀδύρεται· ἄχρι δὲ τούτου
  Χάσκοντες, κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
Χὤστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέῃσι πιεσθῇ,
  Ὡς ὑγιὴς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο.
Ἄλλος, δειλὸς ἐών, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνήρ·
  Καὶ καλός, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων·
Εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
  Κτήσασθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
Σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μέν, κατὰ πόντον ἀλᾶται
  Ἐν νηυσί, χρῄζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν,
Ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισι,
  Φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίαν θέμενος.
Ἄλλος, γῆν τέμνων πολυδένδρεον, εἰς ἐνιαυτὸν
  Λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει.
Ἄλλος, Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
  Ἀργαλέοιν χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον.

Ἄλλος, Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδαχθεὶς,
    Ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.
Ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
    Ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
Ὧι συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
    Οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται, οὔθ' ἱερά.
Ἄλλοι, Παιᾶνος πολυφαρμάκου ἔργα ἔχοντες,
    Ἰητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος·
Πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
    Κοὔτις λύσαιτ' ἂν ἤπια φάρμακα δούς·
Τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κυκώμενον ἀργαλέαις τε,
    Ἀψάμενος χειροῖν αἶψα τίθησ' ὑγιῆ.
Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει, ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
    Δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
Πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν
    Ἧι σχήσειν μέλλει χρήματος ἐρχομένου.
Ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
    Εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσε·
Τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσι
    Συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται.
    Οἳ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλασίως σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
    Κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
Ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται· ἣν ὁπόταν Ζεὺς
    Πέμψῃ τισομένην, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος, ἠδὲ χαλάζης·
    Βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·

Alius, Olympiadum Muſarum munera edoctus,
Amabilis ſapientiæ modum aſſequitur.
Alium rex longe conficiens Apollo vatem effecit;
Qui malum homini veniens de longe prænouit:
Cui *ſcil.* dii ſecundi fuerint: verum fatalia prorſus
Nec vllũ auerruncabit augurium, neq; ſacrificia.
Alii, Pæonis multa pharmaca tenentis, opa exercẽt,
Medici. hos quoque nullus conſequitur finis:
Sed ſæpe ex modico dolore morbus fit magnus;
Nec quisq̃ ſoluerit licet mitia remedia præbens:
Alium *tamen* malis ægritudinibus & moleſtis agitatum,
Manibus contingens, illico ſanum reddit.
Fatum porro mortalibus adducit mala, ſed & bona:
Donaq; deorum immortalium ſunt ineuitabilia.
Omnibus ſane factis periculũ ineſt: neq; quis nouit
Quo appulſurus ſit a negotii principio.
Alius bene *rem* gerere aggrediens, nec *ſatis* proſpiciens,
In magnam noxam difficilemque ruit:
Alii male rem tractanti Deus in omnibus largitur
Succeſſum bonum, liberationem ab inſipientia.
At diuitiarum nullus hominibus conſtitutus eſt terminus.
Nam q nũc inter nos plurimũ poſſident victum,
Bis tantum quærunt. Quisnam ſatiauerit omnes?
Lucra quidem certe mortalibus dederunt immortales:
At noxa e nobis exſiſtit: quam cum Iupiter
Miſerit vt pœnas ſumat, alias alius *eam* habet.

Ex nube exſiſtit vis niuis & grandinis;
Tonitruque ex coruſco naſcitur fulgure.

A ventis

A ventis autem marc turbatur. quod ſi quis
Non moueat, omnium eſt iuſtiſſimum.
Per magnos viros perditur ciuitas, & in monarchæ
Seruitutem populus incidit per inſcitiam.
Populo enim dedi tãtum imperii quantum ſufficit,
Honoris *ei* nec auferens *quidquam* nec præbens.
Qui vero potentiam habebant, opibusque erant ſpectabiles,
Etiam iis proſpexi ne quid haberent quod non conueniret.
Stetique validum vtrisque ſcutum circumponens;
Neutrosque iniuſte vincere ſiui.

Noſtra vero vrbs numquam ex Iouis óccidet
Fato, & beatorum deorum ſententia.
Talis.n. magnanima inſpectrix potente patre nata,
Pallas Minerua, manus deſuper tenet.
Ipſi autem magnam vrbem perdere imprudentia
Ciues volunt, pecuniis illecti.
Populiq; ducum mens iniuſta; quibus promptũ eſt
Ex magna iniuria multos dolores pati.
Non ſciunt enim ſatietatẽ cohibere, nec præſentes
Lætitias epuli in quiete moderari.
Parit vtique ſatietas petulantiam, cum multæ *illam* opes ſequuntur.
Neque ſacris poſſeſſionibus, neque publicis
Parcentes, furantur direptionibus aliunde alius:
Neque veneranda Iuſtitiæ ſtatuta obſeruant:
Quæ tacens, conſcia eorum quæ fiunt, quæque ante fuerunt,
Suo tempore omnino venit, vt pœnas exigat.
Hinc ergo vniuerſæ vrbi venit ineuitabile vlcus,
Inque malam repente ſeruitutem incidit;

Vel

ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἢν δέ τις αὐτὴν
Μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη·
Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται, εἰς δὲ μονάρχου
Δῆμος ἀϊδρείῃ δουλοσύνην ἔπεσε.
Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖ,
Τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν, οὔτ' ἐπορεξάμενος.
Οἳ δ' εἶχον δύναμιν, καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοὶ,
Καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν.
Ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισι,
Νικᾶν δ' οὐκ εἴασ' ἀμφοτέρους ἀδίκως.

Ἡμετέρη δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται
Αἶσαν, καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων.
Τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει.
Αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
Ἀστοὶ βούλονται χρήμασι πειθόμενοι.
Δήμου δ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἑτοῖμον
Ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν.
Οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον, οὐδὲ παρούσας
Εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.
Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται.
Οὔθ' ἱερῶν κτεάνων οὔτέ τι δημοσίων
Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος.
Οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ δίκης θέμεθλα·
Ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα, πρό τ' ἐόντα·
Τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισαμένη.
Ταῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον,
Εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην·

Ἣ στάσιν

Ἣ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει,
  Ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην.
Ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ
  Τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλους.
Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά, τῶν δὲ πενιχρῶν
  Ἱκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν
Πραθέντες, δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες

. . . .

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ,
  Αὔλειοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι·
Ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορεν, εὗρε δὲ πάντως
  Εἴ γέ τις ἢ φεύγων ἐν μυχῷ ᾖ θαλάμῳ.
Ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
  Ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει·
Εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
  Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·
Τρηχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
  Αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα·
Εὐθύνει δὲ δίκας σκολιάς, ὑπερήφανά τ' ἔργα
  Πραΰνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης·
Παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον· ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
  Πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
  Μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε.
Αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὐξήσατε, ῥύσια δόντες·
  Καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔσχετε δουλοσύνην.
Ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνια βαίνει·
  Σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ἔνεστι νόος.

Vel ciuilem ſeditionem dormiensve bellũ excitat:
Quod multorum amabilem perdidit ætatem.
Ab hoſtibus enim cito vrbs amabilis
Atteritur prœliis, quæ amicos iniuria afficiunt.
Hæc quidem in populo obuerſantur mala: pauperum vero
Multi in peregrinam terram deueniunt
Venditi, vinculisque indignis conſtricti
. . . .
Sic publicum malum cuique domum venit,
Nec atrienſes inhibere *illud* volunt ianuæ;
Sed altos ſuper muros tranſcendit, & oĩno inuenit
Siue quis in penetrale fugiat, ſiue in thalamum.
Hæc docere animus me iubet Athenienſes,
Quod plurima *ſcilicet* mala vrbi conciliet legum neglectus:
Legũ aũt obſeruatio, decẽtia & recta reddit omnia,
Et ſubinde iniuſtis compedes iniicit,
Aſpera læuigat, ſatietatẽ compeſcit, iniuriã abolet,
Noxæque naſcentia exſtinguit ſemina:
Lites prauas corrigit, elata facta
Manſuefacit, ſeditionisque opera compeſcit:
Compeſcit etiam grauis contentionis bilem: ſuntque ſub ea
Omnia inter homines integra & cauta.

Si vero mala paſſi eſtis ob malitiam veſtram,
Ne diis horum cauſam aliquam imputetis.
Ipſi enim iſtos auxiſtis, præmia ceu liberatoribus dantes:
Et propterea malam adepti eſtis ſeruitutem.
Veſtrum autem quisque vulpis incedit veſtigiis,
Omnibusque vobis laxa ineſt mens.

Linguam

Linguam enim hominis inſpicitis,& verſuta verba;
In res vero quæ fiant nullas intuemini.

Primũ quidem Iouem Saturnium regẽ precemur,
Vt legibus his proſperum ſucceſſum & gloriam largiatur.

Omnino autem hominibus obſcura *eſt* mens deorum.

Nec beatus eſt vllus mortalis;ſed ærumnoſi
Omnes quotquot mortales ſol aſpicit.

Eamus in Salaminem,pugnaturi pro inſula
Deſiderata,graueque probrum depulſuri.

Oſtendet ſanę inſaniam meã breue tempus ciuibus;
Oſtendet inquam, veritate in mediũ prodeunte.

Cognitionis vero obſcuram difficillimum eſt cognoſcere
Menſurã: quæ ſane omnium fines ſola continet.

Opera vero Cyprigenæ nunc mihi grata,& Bacchi
Ac Muſarum:quæ hominibus afferunt lætitias.

Ne mihi mors indefleta veniat; ſed amicis
Linquam defunctus dolores & gemitus.

Seneſcoque multa ſemper diſcens.

Puer impubis adhuc infans,ſeptum dentium
Emittit primis ſeptem annis. [annos,
Poſtquam vero alteros ſeptem *ei* Deus abſoluerit
Pubis indicia generationi aptæ apparent.
Tertia *hebdomade* mentũ augeſcentibus iam mẽbris,
Lanugine obducitur,colore florem mutante.

Quarto

Εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε, καὶ εἰς ἔπος αἰόλον ἀνδρός·
Εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

Πρῶτα μὲν εὐχώμεσθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῆι,
Θεσμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὀπάσσαι.

Πάντῃ δ' ἀθανάτων ἀφανὴς νόος ἀνθρώποισι.

Οὐδὲ μάκαρ οὐδεὶς πέλεται βροτὸς, ἀλλὰ πονηροὶ
Πάντες ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ.

Ἴομεν ἐς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
Ἱμερτῆς, χαλεπόν τ' αἶσχος ἀπωσόμενοι.

Δείξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς·
Δείξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι
Μέτρον· ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα, καὶ Διονύσου,
Καὶ Μουσῶν, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

Μὴ δέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι
Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος, ἕρκος ὀδόντων
Φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἑπτ' ἔτεσιν.
Τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἑπτ' ἐνιαυτοὺς,
Ἥβης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης.
Τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἔπι γυίων
Λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης.

Τῇ

Τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς ἐν ἑβδομάδ' ἐστὶν ἄριστος
  Ἰσχὺν, οἵ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
Πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα μεμνημένον ἀρ γάμου εἶναι,
  Καὶ παίδων ζητεῖν ἐξοπίσω γενεήν.
Τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρὸς,
  Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
Ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσι μέγ' ἄριστος·
  Ὀκτὼ δ', ἀμφότερα, τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη.
Τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ
  Πρὸς μεγάλην ἀρετὴν γλῶσσά τε καὶ σοφίη.
Τῇ δεκάτῃ δ' εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἵκοιτο,
  Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

ΝΑΥΜΑΧΙΟΥ.

Χρυσός τοι κόνις ἐστὶ καὶ ἄργυρος, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Λᾶες ἐπὶ ῥηγμῖνι πολυψηφῖδι θαλάσσης·
Πολλοὶ δ' ἐρρίφαται ποταμῶν παρὰ χείλεσιν αὔτως.
Εἵματα δ' εἰναλίης ἐρυθραίνεται αἵματι κόχλου,
Τοῖς ἔπι φυσιόωσι δαλίφρονες ἀσπαλιῆες.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
  Ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἀκρολιπῆ στεφάνοις,
Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ'· ὅσσα τ' ὀδόντων
  Ἔνδοθι νειαίραν τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ,
Καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον· ὅσσα δ' ἀκουαῖς
  Εἰσεθέμην, ἔτι μοι μοῦνα πάρεστι τάδε.

Οὔτ'

Quarto ſeptenario quisque præſtantiſſimus eſt
Robore, ipſique viri ſigna virtutis edunt.
Quinto, maturum iam virum nuptias meminiſſe oportet,
Et liberorum procreationem in futurum quærere.
Sexto, in omnibus abſoluitur viri mens,
Nec amplius æque ineluctabilia peragere opera vult.
Septimo ſeptenario mente & lingua fiet optimus;
Et octauo, ambobus illis, annis quatuordecim.
Nono adhuc aliquid poteſt; verum remiſſior eſt ipſius
Ad magnam virtutē tam lingua quam ſapientia.
Decimo, ſi quis menſura completa eo peruenerit,
Iam non immaturus mortis fatum ſubeat.

NAVMACHII.

Aurum ſane & argentum ſunt puluis, atq; adeo ipſi
Lapilli in calculoſa maris crepidine:
Multi autem proiecti iacent ad oras fluuiorum temere,
At veſtes marini conchylii cruore rubeſiunt,
Quibus inhiare ſolent ſtolidi piſcatores.

CALLIMACHI.

Etenim ego, quæcumque olim capiti largitus ſum,
Flaua cum odoratis vnguenta corollis,
Omnia ſtatim odorem amiſerunt: & quæ dentes
Intra in ventrem ingratum ſubiuerunt,
Eorum quoque nihil in craſtinum remanſit. Quæ vero in aures
Recondidi, ea ſola mihi adhuc manent.

Nec proſperitas ſine virtute poteſt homines prouehere.

Dii ſemper tenuibus tenuia largiuntur.

EX EVENO PARIO.

Multis contradicere quidem in omnibus ex æquo mos eſt; [re eſt.
Recte vero contradicere non id amplius in mo-
Et aduerſus illos ſufficit, vt vetus verbum eſt,
Tibi quidem hæc videntur, mihi vero iſta.

Ad ſapientiam *quærendam* adhibere audaciam, percongruens eſt:
Alioquin & noxia eſt, & malum affert.

Sæpe ira mentem hominum detexit
Latentem, inſania multo peiorem.

Exercitationem diuturnam rem eſſe dico, amice: atque adeo
Eam hominibus tandem naturam eſſe.

Omnis enim res coacta, naturâ moleſta eſt.

E RHIANO.

Profecto igitur omnes omnino erramus animis
Homines, ferimusq; deorum alterutra lance tribu-
Pectore inconſulto. Nam qui victus inops [ta dona
Obuerſatur, diis grauem impingit culpam
Mœſtus; ſuam vero virtutem animumque negligit,
Nec dicere quidquam neque facere audet,
Exhorreſcens vbi viri locupletes adfuerint:
Sed animum ei rodunt mœſtitia & ærumna.
At qui proſpere agit, & cui opes Deus tribuit,
Ac dominium in multos; hic obliuiſcitur cuius gratia telluri

Pedibus

Οὔτ' ἀρετῆς ἅπερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν.

Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ διδοῦσι θεοί.

ΕΥΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως·
Ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει.
Καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ, λόγος ὡς ὁ παλαιὸς,
Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἐστὶν, ἐμοὶ δὲ τάδε.

Πρὸς σοφίαν μὲν ἔχειν τόλμαν, μάλα σύμφορόν ἐστι·
Χωρὶς, καὶ βλαβερὴ, καὶ κακότητα φέρει.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
Κρυπτόμενον, μανίας πολὺ χερειότερον.

Φημὶ πολυχρόνιον μελέτην ἔμεναι φίλε· καὶ δὴ
Ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.

ΡΙΑΝΟΥ.

Ἦ ἄρα δὴ μάλα πάντες ἁμαρτίνοοι πελόμεσθα
Ἄνθρωποι· φέρομεν δὲ θεῶν ἑτερόρῥοπα δῶρα
Ἀφραδέϊ κραδίῃ· βιότοιο μὲν ὅς κ' ἐπιδευὴς
Στρωφᾶται, μακάρεσσιν ἐπὶ ψόγον αἰνὸν ἰάπτει
Ἀχνύμενος, σφετέρην δ' ἀρετὴν καὶ θυμὸν ἀτίζει·
Οὐδέ τι θαρσαλέος νοέειν ἔπος, οὐδέ τι ῥέξαι,
Ἐῤῥιγὼς ὅθι τ' ἄνδρες ἐχεκτέανοι παρέωσι,
Καί οἱ θυμὸν ἔδουσι κατηφίη καὶ ὀϊζύς.
Ὃς δέ κεν εὐοχθῆσι, θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὀπάζει
Καὶ πολυκοιρανίην, ἐπιλήθεται οὕνεκα γαῖαν

Ποσσὶν ἐπιστείβει, θνητοὶ δέ οἱ εἰσὶ τοκῆες·
Ἀλλ' ὑπεροπλίῃ καὶ ἀμαρτωλῇσι νόοιο
Ἶσα Διὶ βρομέει, κεφαλὴν δ' ὑπὲρ αὐχένας ἴσχει,
Καί περ ἐὼν ὀλίγος, μνᾶται δ' εὔπηχυν Ἀθήνην·
Ἠέ τιν' ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται Οὔλυμπόνδε,
Ὥς κε μετ' ἀθανάτοισιν ἀρίθμιος εἰλαπινάζῃ.
Ἡ δ' ἄτη ἁπαλοῖσι μεταστρωχῶσα πόδεσσιν,
Ἄκρῃς ἐν κεφαλῇσιν ἀΐστος καὶ ἄφαντος,
Ἄλλοτε μὲν γραίῃσι νεωτέρη, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὁπλοτέρῃσι γρηῢς ἐφίσταται ἀμπλακίῃσι,
Ζηνὶ θεῶν κρείοντι Δίκῃ τ' ἐπίηρα φέρουσα.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρα
Ἔλθῃ· κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἅλα
Βορρῆς ἠὲ νότος· τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει,
Βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

ΠΑΝΥΑΣΙΔΟΣ.

Οἶνος μὲν θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
Πινόμενος κατὰ μέτρον· ὑπὲρ μέτρον δὲ, χερείων.

ΛΙΝΟΥ.

Φράζεο δὴ, σπουδὴν ἐντυνάμενος δι' ἀκοῆς,
Μύθων ἡμετέρων ἀτραπὸν πρὸς παντὸς ἀληθῆ.
Κῆρας ἀπωσάμενος πολυπήμονας, αἵτε βεβήλων
Ὄχλον αἰστῶσαι, ἄτης περὶ πάντα πεδῶσι
Παντοίαις, μορφῶν χαλεπῶν ἀπατήματ' ἔχουσαι·
Τὰς μὲν ἀπὸ ψυχῆς εἴργειν φυλακῇσι νόοιο.

Pedibus inſiſtat, & mortales ei ſunt parentes;
Sed ſuperbia & vitioſa elatione animi
Inſtar Iouis tonat & caput ſupra ceruicem tollit,
Quamuis paruus, pulchrisq; decoram cubitis Mi-
neruam ambit;
Aut ſemitam aliquam rimatur ad Olympum,
Vt diis immortalibus annumeratus, epulis eorum
fruatur.
At noxa teneris accurrens pedibus,
In ſummis capitibus nec exſpectata, nec viſa,
Aliâs quidem vetulis ipſa iuuenili forma; aliâs con-
Iuuenculis ſenili ſpecie ſuperuenit delictis, [tra,
Ioui deorum principi & Iuſtitiæ gratum faciens.

EX ERATOSTHENE.

Vinum igni æqualem vim habet, ſiquando virum
Subierit; conturbat *eum* ceu Libycum mare
Aquilo vel auſter: & quamuis occulta profert
E pectoris fundo; omnemque virorum mentem
excutit.

EX PANYASI.

Vinum, optimũ quidem mortalib. a diis donũ eſt,
Si bibatur moderate: immoderate vero, peſſimũ *fit*.

E LINO.

Perpende, ſtudioſe præbitis auribus,
Verborum noſtrorum viam omni ex parte veram.
Noxas repelle damnoſas, quæ profanorum
Vulgus ſubuertunt, calamitatibusque per omnia
implicant
Variis, fallaces grauesque formas ſibi ſumentes:
Quas tu cautione mentis ab animo arceto.

Hæc enim purgatio iuſto ritu te expiabit:
Si quidem re vera exitioſum earum genus odiſti.
Et in primis materiam omniũ turpium largitricem,
Quam cupiditas inſtar aurigæ effuſis regit frenis.

Sperare oportet omnia: quia non eſt quidquam inſperatum.

Omnia Deo facilia factu ſunt, nihilque effectu impoſſibile.

E MENECRATE.

Senectutem, ſi abſit, quilibet exoptat: ſi quando venerit,
Incuſat: ſemper vero melior eſt quæ exſpectatur.

E POSIDIPPO.

Qualem quis vitæ inſiſtat callem? Nam in foro
Sunt lites & actiones moleſtæ; in ædibus autem
Curæ: ruri, laborum ſatis; at in mari
Timor: peregre, ſi quid habes, metuendum eſt;
Si eges, moleſtum eſt. vxorem habes? non ſine curis
Eris. nõ ducis vxorem? eo magis viuis ſolitarius.
Liberi, labores pariunt: vita ſine liberis, orbitas eſt. iuuentus
Amens eſt; cani contrâ inualidi.
E duobus ergo alterum erat eligendum, aut natum eſſe
Numquam, aut ſtatim natum vita fungi.

METRODORI, *e contrario.*

Quemlibet vitæ ſequeris callem. in foro *enim*
Gloria & actiones cautæ: domi,
Quies: ruri, naturæ venuſtas: in mari autem
Lucrum: peregere, ſi quid habes, laus eſt;

Sin

Οὗτος γάρ σε καθαρμὸς δικαίως ὅσιός ἐστι,
Εἴ κεν ἀληθείῃ μισέῃς ὀλοὸν γένος αὐτῶν·
Ἡ δ' ὕλην πρώτης αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων·
Ἣν ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μαργοῖσι χαλινοῖς.

Ἔλπεσθαι χρὴ πάντ'· ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἄελπτον.
Ῥάδια πάντα θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Γῆρας ἐπὰν μὲν ἀπῇ, πᾶς εὔχεται· ἢν δέ ποτ' ἔλθῃ,
Μέμφεται· ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
Νείκεα, καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
Θάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιαρόν· ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
Ἔσσεαι. οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερον.
Τέκνα, πόνοι· πήρωσις, ἄπαις βίος. αἱ νεότητες,
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ
ἐκ τοῦ ἐναντίου.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον· εἰν ἀγορῇ μὲν
Κύδεα, καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Ἄμπαυμ'. ἐν δ' ἀγροῖς, φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Κέρδος. ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχῃς τι, κλέος·

Ἦν δ' ἀπορῇς, μόνος εἶδας. ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριστος
Ἔσσεται. οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόθος· ἄφροντις ἄπαις βίος. αἱ νεότητες,
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίου.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί·
Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον, Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
Στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ
Ἀνδρῶν, ἥτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχει πολυήρατον ἥβης,
Κοῦφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν, οὐδὲ θανεῖσθαι·
Οὐδ' ὑγιὴς ὅπεν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι οἷς ταύτῃ κεῖται νόος· οὐδέ τ' ἴσασιν
Ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
Θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν, βιότου ποτὶ τέρμα
Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ.

Ἔστι δέ τις Νέμεσις μεγάλη θεὸς, ἣ τάδε πάντα
Πρὸς μακάρων ἔλαχεν· βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος
Ἄδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο,
Ἔνθα τετίμηται καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.

ΤΕΛΟΣ.

Sin eges,ſolus nouiſti. vxorē habes? domus optima
Erit. non ducis vxorem? viues adhuc leuius.
Liberi,deſiderium pariunt; vita ſine liberis, ſecura
eſt. iuuentus,
Robuſta eſt; cani contra,pii.
Non ergo alterutrum e duobus eligendum eſt, aut
natum eſſe [tes bonæ ſunt.
Numquam,aut *ſtatim* mori:omnes enim vitę par-

E SIMONIDE.

Nulla inter homines res perpetuo ſtabilis manet;
Sed vnū *hoc* Chius vir pulcherrimū dixit verbū:
Qualis foliorum generatio eſt, talis etiam hominū.
Sed pauci mortaliū id *verbum* auribus perceptum
In pectore condunt. eſt enim ſpes vnicuique
Virorum,qualis iuuenum pectoribus innaſcitur.
Quamdiu vero quis amabilē pubertatis florē habet,
Leuem gerens animum, multa cogitat irrita.
Nam neque ſenectutem ſibi neque mortem affuturam exſpectat:
Neque cum ſanus eſt,laboris curam gerit.
Inſipientes quibus hæc mens eſt:neque ſciunt
Quod pubertatis & vitæ breue ſit tempus
Mortalibus:ſed tu hæc diſcas,& ad vitæ finem
Animo tuo de bonis gratificari ſuſtineas.

EX ANTIMACHO.

Eſt vero Nemeſis quædam, magna dea, quæ hæc omnia
A beatis diis ſortita eſt: aram vero ei ſtatuit primus
Adraſtus ad Æſepi amnis fluenta;
Vbi honoratur & Adraſtia vocitatur.

FINIS.

FRIDERICI SYLBVRGII NOTÆ IN THEOGNIDEM.

THeognidis verſus eſſe pleroſque omnes quos vulgati libri nobis exhibent, non tantum Stobæi, ſed etiam grauiorum vetuſtiorumq; philoſophorum teſtimonio cognoſcimus; Platonis inquam, Xenophontis, Plutarchi, Athenæi, a quibus horum verſuum multi paſſim citantur. Tum magnam eius omnibus omnino ſeculis auctoritatem fuiſſe, Plato declarat, dum honorifico elogio teſtem eum ciet libro 1 De legibus; his verbis; *ποιητὴν δὲ καὶ ἡμεῖς μάρτυρα ἔχομεν Θέογνιν πολίτην τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων.* Et Xenophon apud Stobæum Sermoue 86, qui eſt de Nobilitate, *οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς* (inquit) *περὶ οὐδενὸς ἄλλου λόγον πεποίηται, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων· καὶ ἔστιν ὁ ποιητὴς* (pro *ἡ αὐτοῦ ποίησις*) *σύγγραμμα περὶ ἀνθρώπων· ὥσπερ εἴ τις ἱππικὸς ὢν, συγγράψειε περὶ ἱππικῆς.* quibus verbis oſtendit, Speculum quoddam humanæ vitæ hanc poeſin eſſe, in quo virtutum vitiorumque luculenta deſcriptio proponatur. Sed an integra hæc ad nos peruenerit poeſis, & an eodem ab auctore conſcripta ſit ordine, ea de re non immerito dubitauerimus. Xenophon enim eo quem modo citaui loco, *ἡ οὖν ἀρχή μοι δοκεῖ τῆς ποιήσεως*, inquit, *ὀρθῶς ἔχειν. ἄρχεται γὰρ πρῶτον ἀπὸ τοῦ εὖ γενέσθαι. ᾤετο γὰρ οὐδὲ ἄνθρωπον, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδὲν ἂν ἀγαθὸν εἶναι, εἰ μὴ τὰ γεννήσοντα ἀγαθὰ εἴη. ἔδοξεν οὖν αὐτῷ παραδείγμασι τοῖς ἄλλοις ζώοις χρήσασθαι, ὅσα μὴ εἰκῆ τρέφεται, ἀλλὰ μετὰ τέχνης ἕκαστα θεραπεύεται, ὅπως γενναιότατα ἔσονται. δηλοῖ δὲ ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσι· Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα Κύρνε καὶ ἵππους*, & quæ ſequuntur. Quibus verbis ſignificat, poſt prooemium, hoc eſt poſt verſum 28, in ſui temporis editionibus collocatum fuiſſe locum illum modo citatum, qui eſt hodiernarum editionum verſu 183. Deinde cum Suidas tradat Theognidem ſcripſiſſe *γνώμας δι' ἐλεγείας εἰς ἔπη ͵βω'· καὶ πρὸς Κύρνον τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον, γνωμολογίαν δι' ἐλεγείων, καὶ ἑτέρας ὑποθήκας παραινετικάς*: de tribus hiſce poematiis exiguam ſupereſſe partem videmus: immo ea ipſa *λείψανα* mire inter ſe confuſa eſſe. in

reliquis

reliquiis enim hodiernis paſſim quidem Cyrnus ab eo compellatur; ſed nonnuſquam etiam Polypædes; rarius Simonides, Onomacritus, Cleariſtus, Democles, Academus, Timagoras. vt clarum ſit, quæ Suidæ temporibus in tres tomos diſtincta fuere, noſtro ſeculo in vnam farraginem absque omni ordine cõgeſta eſſe. Præterea non pauci verſus in his vulgatis editionibus repetiti ſunt: idque nunc iisdem plane verbis; vt 799 & 1033: 441 & 1159: nunc verbis paulum mutatis, vt 115 & 643: 351 & 648: 591 & 1163; & alii complures. Nec mulier tantum hic loquens inducitur, v. 581, & 859: ſed etiam equa, 257; quamquam allegorice. Tum quædam in hac farragine leguntur quæ a Plutarcho & Baſilio tribuuntur Soloni: qua de re infra in fragmentis Solonis. vt neceſſe ſit, vel Theognidem a Solone quædam mutuatum eſſe, vel conſarcinatores huius vulgati centonis Solonica pro Theognideis ſuppoſuiſſe. Sed & qui apud Phocylidẽ verſus eſt 87, apud Theognidem eſt 115: & qui apud Theognidem eſt 472, legitur etiam in Eueni Parii fragmentis, pag. 131, v. 11. Iam quod attinet ad ſententiarum ipſarum pondus, non negligendum quod Suidas notat, interſperſas eis eſſe nonnusquam impuritates & puerorum illicitos amores, & alia quæ a virtutis norma ſint aliena: cuiusmodi eſt etiam quod magis Epicuream licentiam quam Socraticam ἐγκράτειαν plerisque in locis ſpirat. vt non absq; cautione piæ iuuentuti hæc legenda ſint. Patriam vero Theognidi Plato tribuit Megara Siciliæ, vt e loco paulo ante citato planum eſt: ſed verior eſt Harpocrationis & Stephani ſententia; qui, vt Elias Vinetus adnotauit, Megara inter Atticam & Corinthium agrum ſita, patriam ei fuiſſe tradunt. quod ipſe quoq; Theognis confirmat, cum ſe v. 782, præter alias Græciæ regiones, etiam in Siciliam veniſſe ait, nec in omni peregrinatione iſta vllum ſolum patrio dulcius inueniſſe. vbi de aduentu in Siciliam non meminiſſet, ſi Siciliam patriam habuiſſet. Deinde cum v. 771 ab Apolline petit vt vrbem quam Alcathoo Pelopis filio pro ſua benignitate arce ac turribus muniuit, eandem etiam a Medorum inſolentia tueatur; eandem quoque in Græcorum diſcidiis cuſtodiat; Græciæ Megara ſatis luculenter intelligenda præbet; vt ex Pauſania prolixe idem Vinetus adſtruit. Adhæc, cum idem Theognis v. 890, a Ioue petit vt τὸ κυψελιζὸν γένος perdat, Cypſelidarum tyrannidem apud Corinthios vicinos ſuos ita perſtringere videtur, vt Solon paſſim in ſuis elegis Piſiſtrati apud

Athe-

Athenienſes tyrannidem taxat. Quamquam & exſulaſſe illum patet e fine huius rhapſodiæ, v.1209; Thebas ſcilicet migratione facta; non tamen conditione ſeruili. Ac licet paſſim de fortunarum ſuarum tenuitate conqueratur, vt quæ genio ſuo minus reſpondeat: tamen & vineam in Taygeti cliuis (qui Peloponneſi mons eſt in Laconia) ſe habuiſſe teſtatur v.875. Forſan autem vel negotiationis vel peregrinationis amore incenſus, contracto ære alieno grandiore, agros & bona relinquere ſolumque vertere coactus eſt, vt e v. 1199 conicere eſt. Qui vero Siculum eum fuiſſe tradiderunt, inde fortaſſe coniecturam ceperunt, quod (Suida teſte) in Syracuſanos ex obſidione ſeruatos elegiam conſcripſit. Amaſium ei Cyrnum qui fuiſſe tradiderunt, vt Suidas, inter cetera documenta tueri ſe poſſunt v. 1045: quamquam ibi Cyrni nomen diſerte expreſſum non eſt. Nomen ipſum Θέογνις, deminutionis ſpecie quadam factum e Θεογένης.

Sed tempus tandem poſtulat vt ad variantis ſcripturæ notationem me conferam; & quæ partim a Vineto iampridē congeſta, partim a me ipſo recens collecta ſunt, deinceps exponam. quibus additurus eram quæ a Dauide Hœſchelio his diebus communicata fuerant; niſi ea mihi neſcio quo caſu nec opinanti periiſſent. Igitur v.2, quidam libri habent οὐδ' ἀναπαυόμενος. V.6, q.l. φοίνικος ῥαδινῆς inſolentius. noſtram lectionem ῥαδινῆς χερσὶ confirmat v.996. V.12, q.l. ἥσαθ', augmento Attico, vt in ἠγόραζον, ᾔδειν, & ſimilibus. Heſychius certe & ipſe ἥσατο pro ἱδρύσατο agnoſcit. Ionicus accentus eſt, εἵσαθ', vt infra, p. 136, verſu antepenultimo: ſicut etiam ἕδος pro ἔδος. V.20, q.l. λήσει: ea ſcil. forma qua πύσις deriuatur a πυνθάνεσθαι. V.21, quidam malunt τοὐσθλοῦ: & ſeq. v. Θεύγνιδος. ſed vulgatam ſcripturam tuentur ſimiles in ſequentib. σωιζήσῃς, v.147, 171, & alibi: immo & hoc ipſo in loco, verſu 23. V.33, apud Platonem in Menone, vbi locus hic citatur, legitur παρὰ τοῖς: vulgata ſcriptura, vt magis poetica, magis etiam Vineto placet. 35 verſum præ ceteris Theognideis Socrati placuiſſe, docet Plato Menone, Xenoph. Apomomnemon. lib.1, & in Sympoſio. ſed ibi pro μαθήσεαι, συμμιχθῇς, ἐόντα, legitur διδάξεαι, συμμίξαις, (item συμμιγῇς) ἐόντα: teſte Vineto. Apud Ariſtotelem Eth. lib. 9 extremo, tantum priores quinque huius diſtichi voces citantur: vt alibi quoque paſſim prouerbialium verſuum initia dumtaxat duobus aut tribus verbis allegata inueniuntur.

V.44,

V.44,q.l κακοῖσι δοκῇ. V.59,q.l.ἀπατεῦσι: Ionico more,vt μωκεύμενος v.169. ſed vſitatum ἀπατῶσι repetitur etiam v.540, 1109,& alibi. V.86, q.l. αἰσχρὸν χρῆμ᾽ ἐπὶ κέρδος ἄγει, res turpis ad lucrum agit,ſeu inducit. V.98,ὀργὴν,ſiue cum antecedente γιγνώσκων, ſiue cum ſequente βαρὺς iungamus, ellipſin habet præpoſitionis κατὰ. ſenſus enim eſt, ad ingenium & animi inclinationem quod attinet. qua ſignificatione vocabulum hoc ſæpe apud hunc poetam legitur , cum alibi , tum v.958: vbi eadem conſtructio repetitur.ſic 214,215:1070,1071.

V.119, q. l. ἄχετος. ſed aptius αἴχετος, poetica ſyncope pro ἀνάχετος,quod idem ἀνεκτὸν 1195. V.126,q.c.προσφαθείης: minus recte.citat eum verſum Ariſtoteles Ethic.Eudem.lib.7,c.2. V.127, q. ἐς ὤνιον, ad rem emptitiam ſeu promercalem. V.132, q.ἔπλεθ᾽ ὅσοις ὁσίης Κύρνε μέμηλε δίκης: eodem ſenſu,ſed peius ſonante ſtructura. V.145, cum βούλεο ſubaudiendum aduerbium μᾶλλον:qui Græciſmus ita frequens eſt,etiam in proſa, vt & Ammianus Marcellinus in Latina hiſtoria eum vſurparit. Tertius abhinc verſus de Iuſtitia, citatur ab Ariſtotele Eth. lib. 5,c.1. V.153,inter Soloneos quoque legitur v.99. V.155, μοι ferri poteſt; familiari ellipſεως genere, pro, ſi mihi vis obſequi. quidam libri habent τοι: & mox χολωθείς:& ſeq.v.μηδὲ χρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε. quæ lectio ferri nequit, niſi χρημοσύνην pro indigentia ſeu egeſtate accipiamus;cum alioqui paſſim pro opulentia vſurpetur ab hoc poeta. V.157, apud Baſilium homilia πρὸς τοὺς νέους.legitur ἄλλοτε ἄλλως,alias aliter. V.179, πᾶς γὰρ eſt etiam apud Ariſt.Ethic. Eudem lib.3,cap 1. itemque apud Plutarch.in lib. πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν: & apud Lucianum in dialogo περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων,nec nō apud Stobæum,teſte Vineto;qui pleraſque omnes editiones καὶ γὰρ habuiſſe ſcribit. V.185, in eo Xenophontis loco quem harum Notationum initio e Stobæo citaui,κτήσασθαι legitur,i.acquirere ac poſſidere. vbi & paraphraſis huius loci additur; magnam ſcil.hominum eſſe negligentiam atque incuriam;qui, cum pecorum propagationem non niſi e generoſis animalibus quærant,ſua ipſorum propagine ſusque deque habita,in connubiis non ingeniorum morumque generoſitatem,ſed opum amplitudinem ſpectent. quam amentiam reprehendit & Phocylides v.190. Seq.v.q.πολλὰ φέρῃ:apte. V.190,q. πλοῦτον ἔμιξε γένος. vt ſcil.e connubiis coaceruentur opes.

V.204,q.τίνυνται μάκαρες,puniunt ſuperi:parum conuenienter,

ter. V.215,apud Plutarch.in lib.περὶ πολυφιλίας legitur, Πουλύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος:& ſeq.v.τῇ περ ὁμιλήσῃ.vulgatam lectionem ſequitur etiam Athenæus lib. 7,158, 16. V.221,q. ὅστις σοι δοκέει:& mox ἔμμεναι οὐδὲν,*nihil eſſe*. Vinetus Stobæum & ceteros gnomologos ſequi maluit. V.226,q.μᾶλλον ἔτ' εἰσὶ φίλαι. Tria ſequentia diſticha leguntur etiam in Solonis fragmentis infra,v.71;exigua admodum diſcrepantia. atque adeo Soloni ea tribuit etiam S.Baſilius in orat.πρὸς τοὺς νέους. V.235, metro conuenientius πρέπει ἄμμιν. Seq.v.q.ἀλύειν,*animum deſpondere*:contra metrum. σωζομένοις autem rectius fortaſſe vertemus *ſaluandis,ſalutis ſpem habentibus*. V.233, metrum poſtulat παρὰ σεῖό γε τυγχάνω, vel παρὰ σοῦ ἐπιτυγχάνω, vel aliam huiusmodi ſcripturam; vt rectius ſibi conſtet metrum. V.256, apud Stobæum,ἥδιστον δὲ τυχεῖν ὧν τις ἕκαστος ἐρᾷ,*ſuauiſſimum vero nanciſci ea quæ quisque amat*. V.257,allegoria equæ, Vineto deſumpta videtur ex Iliad. ψ; vbi Echepolus Sicyonius, vt a bello immunis eſſet, Agememnoni Ætham equam præſtantiſſimam dono dediſſe dicitur. V. 286, vertere poſſis etiam, *fidem facere volens:* & v.288, *Ad ſeruandum autem plebs minus habet opum.*

V.300, q. γεγόνῃ, ſubiunctiuo modo, ſeq. v. Camerarius legendum ſuſpicatur ἐπηνής, i. προσηνής, *lenis, propenſus*, ſeu benignus:vt ſcil. talis ſit antitheſis qualis in præcedenti commate. V.305, q. ἐς ὀρθὰ λάβῃς, *recte ceperis*. V.308,q.ἐλπόμενοι, plurali numero. V.315,apud Plutarchum Solone legitur πολλοὶ γὰρ πλουτοῦσι: & ſeq.v.ἡμεῖς αὐτοῖς: & tertio abhinc verſu,ἔμπεδόν ἐστι.vbi Soloni, non Theognidi triſtichon hoc Plutarchus tribuit. V.329,q.aduerbialiter εὐβούλως. V.352,q.δίδου,imper.modo. V.351, pro interiectione ὦ infra legitur ἆ, v. 649: rectius. V.359,pro κακὸν q.l. habent καλόν: minus apte; vt ex antecedenti præcepto manifeſtum eſt. V.377, pro σεῦ metrum poſtulat σέο,σέθεν,vel ſimile quid. V.393, q. Ἐν πενίῃ ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅ τε πολλὸν ἀμείνων φαίνεται, i. *in paupertate & ignauus vir, & qui multo eſt præſtantior, cernitur*. eo nempe modo quo vinum humana ingenia prodere dicitur v.497.

V. 400, ἔντρεπε abſolute ac neutraliter vſurpatum pro paſſ. ἐντρέπου. V. 409, q. Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσεαι ἔνδον ἀμείνω Αἰδοῦς, ἣν ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύρνε δίδως. infra, v. 1157, multo alia huius diſtichi eſt lectio. V.411,q. κακίων,*peior*. V.413,q.θωρήξομαι,fut.temp. V.425,pro πάντων q.habent ἀρχὴν, *initio*,

vel

vel *omnino, penitus.* Fuſius & luculentius hanc ſententiam extulit Poſidippus infra, pag. 93, ſub finem: & Auſonius ea ecloga cuius initium eſt, *Optima Graiorum ſententia: quippe homini aiunt Non naſci eſſe bonum, natum aut cito morte perire.* Eandem refutauit Metrodorus infra, pag. 135, initio. V. 431, q. κἀκ κακοῦ ἐσθλὸν, *& ex malo bonum.* V. 461, q. μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι, *ad res quæ fieri nequeunt, adhibe.* V. 465, q. φίλ' ἔσται, *cara erunt.* V. 472, πρᾶγμ' ἀνιηρὸν legitur infra in Eueni fragmentis p. 131, v. 11. itemque apud Ariſtotelem Ethic. Eudem. lib. 2, cap. 7: vbi & ipſe Eueno hunc verſum tribuit. V. 478, apud Athenæum lib. 10, eſt, οὔτε τι νήφων εἴμ', οὔτε λίαν μεθύων: & ſeq. v. σοὐκέτ' ἐκεῖνος. Idem Athenæus v. 481, habet τὰ νήφουσι γίνεται αἰσχρὰ, contra metri legem: & rurſum v. 483, σώφρων τε καὶ ἤπιος, minus apte. V. 485, apud Athenæum loco citato eſt, Πρὶν μεθύειν δ' ἄρξῃ γ', ἀπανίστασο. V. 487, q. σὺ δ' οὖν ἔχε: quo modo ſupra quoque οὖν pro αὖ vſurpatum aliquoties; atq; idem apud Phocylidem, v. 111. alii habent σὺ δ' ἔχεις. V. 488, q. κωτίλλεις δ' αἰεὶ, *garrisq; ſemper.* ſed cotylæ mentio melius huc quadrat, vt declarant ſequentia. V. 492, q. πολλοὺς, maſc. genere: quod cum præcedentibus non congruit. V. 497, pro ὁμῶς q. habent ἄγαν, *nimis, valde:* parum apte. Sequens lectio ferri poteſt; ὅταν δὲ πίνῃ, *cum vero bibit.*

V. 501, q. ἤρατο, aoriſto 1: quod actiua potius quam paſſiua ſignif. vſurpari ſolet. V. 506, q. πειρηθῶ: & mox ἔχει: permutatis ſcil. verborum modis. V. 509, q. κακόν: itemque mox v. 510, οὐ κακὸν, ἀλλ' ἀγαθόν: ſcil. χρῆμα, *res mala eſt.* vt & apud Virg. *Triſte lupus ſtabulis:* &, *Dulce ſatis humor.* Exſtat eadem ſententia ſupra, v. 211, verbis paulum variantibus. V. 522, q. οὐ πλέον ἔστ': hoc ſenſu; *ſed xenia plura non potis eſt præbere:* minus apte. V. 523, q. θεῶν τιμῶσι μάλιστα, *deorum maxime colunt.* Sequens diſtichon in Anthologia Epigrammatum tribuitur Byzantino cuidam, ſed pentametro paulum variante, ita; τοῦ μὲν ὑπερχομένου, τοῦ δ' ἀπονισσομένης, vt Vinetus adnot. V. 531, q. ἦτορ ἰαίνεται. V. 549, q. ἀγείρει, *cogit, congregat.* V. 551, q. ξυνυπλέρνοισι. V. 553, q. διαπρήξουσι κελεύθου, *non multum viæ interiectæ conficient.* V. 572, q. πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθὴν, *multi inexperti opinionem* (vel *exiſtimationem*) *habent bonam:* & ſeq. v. εὖ ἔρδων, *bene faciens.* V. 583, q. ἀμήχαν' ἔτ' ἐστὶ γενέσθαι, *non ſunt amplius factu poſſibilia.* alii ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι, *impoſſibile eſt fieri.* V. 587 cum quinq; ſequutibus, inter Soloneos infra legitur, num 65,

cum

cum quinque ſequentibus, inter Soloneos infra legitur, num. 65, verbis non multum variantibus. V. 589, q. καλῶς ἔρδοντι. alii, τῷ δὲ καλὸν ποιοῦντι Θεὸς καλὰ πάντα δίδωσι. apud Stobæum totum diſtichon paulo aliter legitur, ſic, τῷ δὲ καλὸν ποιοῦντι Θεὸς καλὰ πάντα τίθησι, Συντυχίην ἀγαθῶν, ἔκδυσιν ἀφροσύνης, i. *at bonum facienti bona Deus ponit omnia, Conſecutionem bonorum, effugium amentiæ.* Cum v. 591, conſonant quæ infra repetuntur v. 1159, & 1023, verbis paulum mutatis. V. 596, q. πλὴν πλούτου. *præter diuitias.* V. 599, q. οὐκ ἔλαθες: & mox aſpirate, καθ' ἁμαξιτόν.

Verſus 603, infra repetitur v. 1099. V. 606, q. πλεῦν' ἐθέλουσιν ἔχειν, *plura volunt habere.* Seq. v. q. ἔς τε τελευτήν: vt ſenſus ſit, paruam eſſe mendacii gratiam & in principio, & in fine. quod idem de proditione fertur. V. 618, q. πολλοί γάρ. V. 622, αὐτὸς poſitum pro οὗτος, *hic*; ſeu ωὑτὸς, *idem.* V. 632, q. c. Κύρνε τε: vt copulatio ſit, ἐν ἄταις τε καὶ ἀμπλακίαις. V. 634, q. πελέθεις, ſecunda perſona. V. 636, q. Οὐ νῦν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δ' ὀλίγοις: & ſeq. v. ὁμοῖα, *ſimilia, res ſimiles.* V. 641, quidam malunt, Οὔ τοι κηδεῖ σὺ, *punges,* ſeu *ſtimulabis animo.* Seq. v. q. εὐτυχοῖ, tertia perſona: minus apte. Tertius abhinc verſus idem fere cum 115. V. 648, q. γαῖαν ἐπέρχεθ' ὁμῶς, *terram vsquequaq; pariter obit.* Seq. v. q. ὦ δειλὴ πενίη: & mox alii, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις. quæ de paupertate querimonia legitur etiam ſupra, v. 351. V. 651, q. βίη καὶ πολλὰ διδάσκει, vt ſupra v. 389, & ſeq. v. μετ' ἀνθρώπων, *cum hominibus,* ſc. probis. V. 659, q. τοῦθ' ὅτι μή ποτε πρ. Et ſeq. v. Θεοὶ γάρ τοι νεμεσῶσ'. V. 670, q. γνοὺς ἂν ἄμεινον. V. 686, apud Stob. eſt, Εἴργει τοὺς μὲν δή γε. V. 693, apud eundem Stob. eſt ἀφραίνοντας: & ſeq. v. πλεῖον pro μέτρον. V. 696, q. οὐχὶ σύ. V. 699, Stobæus, πᾶσιν δ' ἀνθρώπων.

V 716, q. εἶσι pro ἴσι. V. 719, apud Stobæum eſt, πλουτοῦσ' ὅσοις πολλὺς ἄργ. Apud Plutarchum Solone, pro ὅτῳ eſt ᾧ τε: apte illud quidem ad ſtructuram, ſed metro minus congruenter; niſi per cæſuram excuſetur ψili productio. V. 721, Stob. τὰ δὲ πάντα: Plutarch. μόνα ταῦτα, pro vul. τὰ δέοντα. Seq. v. idem Plutarch. ſingulariter habet πλευρῇ. quo nomine concubitus ſignificatur; vt mox ποδῶν appellatione ſaltatio. eſt autem ἁβρὰ παθεῖν γυναικὸς ea forma dictum qua infra 1003, τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν: ſubaudita præpoſ. ἀπὸ, ἐκ, vel alia conſimili. Ac Theognidi quidem hæc tribuit Stobæus, Plutarchus autem

tem Soloni; qui in contemptum diuitiarum hæc a Solone decantata ſcribit. V. 724, q. ἥβη, nomin. caſu: vt cum præpoſ. σὺν e præcedenti commate ſubintelligatur pronomen αὐτῇ: hoc ſenſu, *& cum ea pubertas ſit congrua* ſeu *habilis*. Apud Plutarchum Solone, ita locus legitur, ἐπὴν καὶ ταῦτ᾽ ἀφίκηται, ἥβη σὺν δ᾽ ὥρῃ γίγνεται ἁρμονία: minus perſpicue. V. 744, congruentius optatiuum πάθοι, vel infin. παθεῖν, quod probat H. Stephani editio. Sequenti pentametro participium ἔχων ferri poteſt, ſi cum primo commatio accipiatur, hoc modo; τίς δὴ, καὶ ξεῖνα θυμὸν ἔχων, ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἅζοιτ᾽ ἀθανάτους; alioqui optatiue ſcribendum fuerit ἔχοι.

V. 817, q. ἄῤῥητον, *infandum*. V. 851, q. λάϊονα δὴ νῦν: infra, v. 1033, λώϊον ἤδη. V. 855, q. τί με δεινὸν ἔχ. eo nempe verborum ordine quo mox v. 857. V. 862, q. ἆμος, Dorice: cuius dialecti rarior hic vſus eſt. V. 875, q. κορυφῆς ἀπὸ Ταϋγ. verior fortaſſis hæc lectio, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ὕπο Ταϋγέτοιο ἄμπελοι ἤνεικαν, *quod meæ ſub Taygeti verticibus tulerunt vites*. V. 890, per κυψελλίζον γένος intelligi videtur Cypſeli poſteritas, vel ii ſaltem qui Cypſeli veſtigia ſecuti, tyrannidem apud Corinthios Megarenſibus finitimos exercebant. Cypſeli certe tyrannide, Tarquinii Priſci patrem Demaratum Corintho patria pulſum tradit Dionyſius Halicarnaſſeus l. 3, 184, 29. eo prope tempore quo Theognidem floruiſſe tradunt Chronographi. V. 893, malet forſan aliquis diuiſe πάντα κάτα, *per omnia*. ſed καταθνητοὺς ἀνθρώπους apud Homerum quoque inuenimus paſſim, cum alibi, tum Il. ζ. V. 895, q. ἐντὸς ἐνὶ στήθ. *intus in pect.*

V. 904, q. οὐ εἶχε βίου: rectius. V. 921, q. κτημάτου μεταδόσεως: quę ſtructura fere vſitatior eſt. V. 926, q. οὐκ ἔθ᾽ ὁμῶς, expuncta copula, & facta diremptione. V. 631, pro μὲν aptius fortaſſe reponemus *μιν, eum*. ſi quis etiam mox ἴσον malit, aduerbialiter ſc. pr^r *pariter*; ſuo fruatur iudicio. Seq. v. q. οἰκοῦσιν, *quiq; prope illum habitant*: quam ſcripturam Eraſmus quoque expreſſit hac verſione; *Omnes hi ſeſe venerantur, amantq; viciſſim, Vicini, æquales viribus, atq; ſenes.* V. 942, q. τέρψας: quod tamen abſolute ac neutraliter accipi non ſolet. V. 954, pro εἰμὶ ſunt qui malint ἦμεν: quod Doricam habet formam. vtrumque pro ὑπάρχειν agnoſcit Heſychius. V. 958, Stob. Ρυθμὸν καὶ θυμὸν καὶ τρόπον ὄντιν᾽ ἔχει. alii pro ῥυθμὸν in vulg. lectione ſubſtituunt θυμὸν, vt mox v. 960. V. 971. q καρδίην εὖ πείσομαι: ſubaudita ſc. præpoſitione κατά. ſed ferri poteſt etiam vulgata ſcriptura,

K καρδίη

κραδίῃ: ea nempe ſtructura qua ſupra v.722. V.987, q. εἴθ' εἴη, *vtinam ſit, vtinam detur*. non inconuenienter. & ſeq. v. παῖς καλὸς, *pulcher puer*: & v.989, δηριοώντοιν. alii plur. num. δηριόωσι: apud Athenæum ſcil. lib.7.

V.1000, q. ἐν προμάχοισι μένων: rectius. V. 1013, Vineti editio, καλὸν ἐπὶ πλέον ὤφελεν εἶναι, *pulchrum diutius debebat eſſe*. V.1021, q. Ῥηΐδιη τοι πρ.. V. 1029, q. καδδὺς, magis poetice. V.1036, q. ἐρχομένου, *veniente*. vbi etiam nota ἓν διὰ δυοῖν enunciatum. nam ἄστρου καὶ κυνὸς idem eſt quod κυνάστρου, *caniculæ ſidere*: vt apud Virgil. *pateris libamus & auro*. conſonat autem hic pentameter cum iſto Alcæi choriambo, Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται, *tinge pulmones vino: aſtrum enim exoritur*. V. 1042, q. κῶμον δέξεται ἁρπαλέως, *comiſſationem noſtram excipiet rapide*. V. 1054, prius καὶ omiſſum in vulg. ed. V.1060, q. ἱμερόεν ἱέμενον. V.1076, q. θνητοῖς, *mortalibus*: non male. V. 1081, interpres legit ἀξιοῖ, metro aduerſante. locus vitio non caret. V. 1084, q. Ναίετ' ἐπ' Εὐρώτᾳ, *habitatis ad Eurotam*.

V.1102, q. ἅπας ἂν ἔσῃ: ſtructura parum vſitata. V.1104, q. δεινὰ παθὼν, rectius. V.1119, q. μέμνησθε: quod neutraliter *meminiſſe* potius quam actiue *commonefacere* ſignificat. V.1123, pro μὲν conuenientius fortaſſe μιν, *cum*. V.1125, pro εἰ πίομαι q.l. habent Οὔ τι γε μὴν, *haud equidem*: vt ſignificet, ſe nec paupertatem nec obtrectationes curare; ſed tantum iuuentutem decedentem queri. V.1147, q. παρεὶς: eodem ſenſu, ſed peius ſonante metro. Verſum 1151, Theognidi adſcribit etiam S. Baſilius in orat. πρὸς τοὺς νέους, negatiuis tantum leuiter variatis; Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν, οὔτ' εὔχομαι. V.1157, rectius καταθνήσκῃς, vel καταθνήσῃ. ſequentia multo aliter leguntur ſupra, v. 409. V.1160, q. ἐπίδηλος: non male, vt ſignificet, virum bonum ita fortiter tolerare mala, vt tamen non præferat vllum mali prementis indicium. quæ ſententia ſupra quoque non multum abſimilibus verbis enunciata eſt v. 441, & 165. V. 1172, q. μεγάλως ἤλιτες ἀθ. *magnopere deliquiſti in d. im mort*. V 1178, q. ἐκ τούτου, ſ. κόρου. V.1183, q. κατακτῆναι, *occidere*. V.1198, q. ἄγγελός ἐστ' ἀρότου, *nuncius eſt arationis*: & paulo ante ἦτε pro ἦγε. quod eſt frequentiſſ. apud poetas. Verſus 1221, & quinque ſequentes, ex Stobæo additi ſunt a Vineto: ceteri, aliunde ſunt collecti. & horum ipſorum maior pars in ſuperioribus exſtat, ſi non verbis plane iiſdem, eadem tamen ſententia. nam 1229,

con-

ſonat cum 1067. ſic 1231, cum 931: & 1233, cum 165 & ſequentibus. Vltimum diſtichum, citatum ab Athenæo lib. 10 extremo, ænigmatice cochleam innuit.

IN PYTHAGORAM.

SVIDAS cum ſcribit quoſdam Pythagoræ præter tres genuinos libros, nempe παιδευτικὸν, πολιτικὸν, & φυσικὸν, adſcribere etiam τὰ χρυσᾶ ἔπη, ſignificat plures fuiſſe qui Pythagoram pro verſuum illorum auctore non habuerint. Quorum ſententiæ patrocinari videatur quod Diogenes Laertius in vita Pythagoræ nullam huius poematis mentionem facit. & cum Pythagoras fere Dorico idiomate in ſuis ſcriptis vſus ſit, in hoc poematio duo tantum verſus (47 & 48) Doriſmum, ceteri maiori ex parte Ioniſmum habent; & philoſophi huius ſublimitatem minus adæquant. Cum igitur, eodem Laertio teſte, Lyſis, Hippaſus, Aſto, quædam a ſe ſcripta, ſub Pythagoræ nomine in lucem ediderint, ſuſpicio eſt hæc quoque magis a diſcipulis Pythagoræ, quam ab ipſo Pythagora eſſe conſcripta: eo nempe modo quo Socratis ἀπομνημονεύματα a Platone & Xenophonte litteris ſunt mandata. Chryſippus ſane apud Gellium, lib. 6, cap. 2, hunc verſum, Γνώσῃ δ᾽ ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ᾽ ἔχοντας, qui 54 eſt in hoc opuſculo, Pythagoreis tribuit, non Pythagoræ: vbi etiam ſimilitudo quæ de cylindro paulo poſt hunc verſum ſequitur, luculentius exponitur. Quia tamen idem Suidas cum Laertio tradit Pythagoram ſubinde diſcipulis ſuis præcepiſſe, vt domum e publico regreſſi, ſecum ipſi ruminarent, Πῇ παρέβην; τί δ᾽ ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη; qui huius poematii verſus eſt 42: in eam ſententiam adducuntur alii vt ceteros quoque huius Aurei carminis verſus Pythagoræ eſſe credant; præſertim cum a Stobæo & aliis multis Pythagoræ adſcribantur. Is certe cuius poema eſt *De viro bono*, ſiue Virgilius eſt, ſiue alius potius, Pythagoræ locum eum quem vertit, adſcribere videtur. Vtut ſit, ſiue a Pythagora, ſiue a diſcipulis eius conſcripti ſunt hi verſus, pleraque omnia Pythagoricæ diſciplinæ præcepta continent: & quæ Laertius Pythagoræ præcepta tribuit, maxima ex parte hic quoque verbis non multum diſcrepantibus leguntur; vt ex collatione cuique perſpicere licet. Quam vtilia vero ſint hæc ἔπη, (ſiue *dicta*, ſiue κατ᾽ ἐξοχὴν *hexametros verſus* eo nomine accipere libet) ſatis declarat epitheton χρυσᾶ: vt auro ipſo pretioſiora præcepta iis

contineri lectores intelligant: quæ maiori ex parte talia certè ſunt vt cum Chriſtianæ doctrinæ præceptis non male conſonent. Sed vt quod præcipue mihi propoſitum hic eſt perſequar, diuerſam exemplarium ſcripturam; verſu 1, quidam libri habent διάκειται, imperſonaliter nempe pro *diſpoſitum eſt*. V.9, q.l. κρατεῖν δ' εἰθίζεο: magis poetice, vt mox v. 35. V.12, Stob. μήτ' αὐτός· πάντ. Auſonius eum verſum ita extulit, *Turpe quid auſurus, te ſine teſte time.* V.13, Stob. ἄσκει, imperatiuo modo. V.24, q.l. πρᾴως εἶχ' h.e. *leniter cede.* & mox ἐπὶ πᾶσι, *in omnibus.* V.40, locum hunc expreſſit auctor *Viri boni*, hoc diſticho, *Non prius in dulcem declinat lumina ſomnum, Omnia quam longi reputauerit acta diei.* Sequentia quoque idem poeta Latinus ſic reddidit; *Quà prætergreſſus? quid geſtum in tempore, quid non? Quid mihi præteritum? Sic dicta & facta per omnia Ingrediens, ortoq́ a veſpere cuncta reuoluens, Offenſus prauis, dat palmam & præmia rectis.* Eodem reſpexit Ciceronis Cato maior, cum inquit, *Pythagoreorum more, exercendæ memoriæ gratia, quid quoq; die dixerim, audierim, & egerim, commemoro veſperi.* V.42, Suid. πῇ παρέβην: i. *vbi*, ſeu *quo?* V.47, nota Doriſmum in ſolis hiſce verſibus; cum reliqui omnes Ioniſmum habeant. Sed Ionica etiam dialecto vſum eſſe Pythagoram, non tantum Dorica, inter cetera declarat apud Laertium Pythagoræ ad Anaximenem epiſtola Ionico idiomate ſcripta. De quaternario autem numero viſe Macrob. in Somn. Scip. lib.1, cap.6.

IN PHOCYLIDEM.

Vt Pythagoræ ſic & Phocylidis γνώμας ſæpiſſime citat Stobæus. Et vt eius ſententias e Sibyllinis oraculis furtim ſurreptas refert Suidas, ita recens epigramma eum ceu χριστομύστην euangelicæ ſanctitati conſona præcepta tradere affirmat: atque adeo multi huius poematii verſus tales ſunt vt non tam ex ethnica, (Pythagorea in primis) quam ex Iudaica & Chriſtiana philoſophia promanaſſe videantur. Ac fieri potuit vt quemadmodum Pythagoras & ceteri veteres philoſophi, ita & hic vel ab Hebræis, vel ab Hebræorum diſcipulis aut ſectatoribus aliqua ſui poematii præcepta deſumpſerit, niſi forte ab Hebræis & Chriſtianis nonnulla præcepta huic poematio ſunt inſerta; vt eo maiorem iuuentuti fructum afferre poſſent. Hoc certe non diſſimulandum eſt, in iis verſibus qui ſub finem huius admonitorii

nitorii poematis ex Athenæo ſub Phocylidis nomine ſunt additi, phraſin eſſe multo venuſtiorem; ſtilo nempe ad argumēti qualitatem conformato. Quod porro hic νουθετικὸν ποίημα inſcribitur, i. *admonitorium poema*; idem eſſe videtur quod Suidas παραινέσεις & γνώμας appellat, alii (eodem teſte) κεφάλαια inſcripſerunt, i. *Capita exhortatoria*, ſententias breuibus quibuſdam ceu capitibus partim naturæ, partim honeſtatis pietatiſque præcepta complectentes. Vixiſſe porro Phocylidem Suidas ſcribit eodem tempore quo Theognidem, Olympiade LIX: Euſebius autem Phocylidem floruiſſe Olympiade LX, Pythagoram Olympiade LXIII; eodē fere tempore quo in Iudea docuit Eſaias. Iam vt ad præcipuum huius inſtituti caput, variantis ſcripturæ notationem, aggrediar, v. 1, quidam libri habent μὴ ἀσελγέα κύπς. ὀρ. Deinde ſunt qui primos quinque verſus præpoſtere collocatos cenſeant; cum ii qui ſextum & ſeptimum locum in vulgatis editionibus tenent præire debeant vt in Pythagoræ poematio. Sed paruam ordinis legitimæque diſpoſitionis rationem eſſe habitam in tribus his poematis, cuique ſatis eſt perſpicuum; ſiue ab ipſis auctoribus ita, ferente poeſeωs impetu, ſunt effuſa, ſiue ab aliis hinc inde collecta. Is certe verſus qui primus hic eſt, aptius quadrat ad eos qui 164 loco & deinceps ſequuntur. V. 32, q. l. γείτονος ὄντος: & ſeq. v. ἀλεεινοί. V. 34, q. λωβήσῃς καρπόν. Verſus 46, e Io. Sambuci libro vetere additus eſt; monente Petro Victorio in Variarum lectionum appendice, ad libri 26, cap. 2. V. 65, q. l. ἀλεεινή, vt v. 32. Præcedenti verſu, metro conuenientius πίειν, facta dialyſi vt in φαγέειν. V. 106, q. l. ἴσοι νέκυες. V. 109. q. ἐπίχαρον, compoſite. V. 118, aptius fortaſſe ſic diſtinxeris cola, Ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε Θεὸς, φύσιν ἠεροφοίτον Ὄρνισι μὲν, πώλοις ταχυτῆτ', ἀλκὴν τε λέουσι, aut, φύσιν ἠεροφοίτον Ὄρνισιν, πώλοις ταχυτῆτ', ἀλκὴν τε λέουσι: quoniam vt leones, ita & equi magna pernicitate ſunt præditi. Quæ lectio ſi placeat, mox etiam non diſplicebit opinor iſtā ſequentis verſus lectio, Ταύροις δ' αὐτόχυτον κέρας ἐστίν· vulgatam ſane ſcripturam ego mendi ſuſpicione liberare hoc in loco nequaquam poſſim. V. 132, ſunt qui βορὴν paſſiue accipiant: vt ſenſus ſit, mortalis pecudis eſum, quantumuis moderatum, haud attingendum eſſe: vt Pythagorica ἐμψύχων ἀποχὴ hoc loco præcipiatur, ſicut mox v. 137: ſed βορὴ pro eſca & cibo vſurpatum etiam infra, v. 158. V. 137, rectius fortaſſe θηρόβορον, paſſiuæ ſignificationis accentu.

V.146,q.c.ἀπὸ οἰκείων βιότων. V.159,q.ἄτρητον,*imperforatum.* V.163, q.c. μυελότητος: hoc ſenſu, *fauus infinitam varietatem per flores cereis tectis ſtruens.* V.179,vulg.lib.οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσ' ἄρσενα συνδυάσαι ἐς εὐνήν: quidam etiam ἄνδρεσσ' edunt pro θήρεσσ': vtrique metro repugnante. ego eam lectionem ſequi malui quam Petrus Victorius loco paulo ante citato e Sambuci vetuſto codice adnotauit. Conſonant autem hæc pręcepta partim cum lege Moſaica, partim cum epiſtolis Paulinis. V.214, εὐφρονέοντος ferri poteſt pro εὐνοοῦντος, *beneuoli;* cum editiones quas vidi omnes ſic ſcriptum habeant. ſi quis tamen cum interprete malit εὖ φρονέοντος, haud equidem refragabor.

Seq.v. Aldina editió habet ψυχῆς σου, *animæ tuæ.* In additamento, verſu penultimo, Clemens Alexandrinus pagina 258 habet πολλὰ πλανηθῆναι, i. *ſæpe multumq; in errorem inductum eſſe* quæ notatio, cum tribus iſtis verſibus, Dauidis Hœſchelii diligentiæ a ſtudioſis debetur.

IN SOLONEM.

SOLONIS ὑποθῆκαι δι' ἐλεγείας ſi exſtarent integrę, primum ſibi locum antiquitatis iure vindicarent: quippe quod Solon XII circiter olympiadibus ante Phocylidem & Theognidem floruiſſe perhibeatur. nunc cum pauca tantum fragmenta ſuperſint, quartam eis ſedem aſſignare libuit poſt Theognidem: præſertim cum multa legantur apud Theognidem quæ a Plutarcho, Baſilio, & aliis, Soloni adſcribuntur, vt partim ſupra in Theognide dictum eſt, partim in ſequentibus ſuo loco indicabitur plenius. Vt porro notationis huius inſtitutum perſequar, v. 1, pro ἀγλαὰ τέκνα, quidam libri habent ἐννέα κοῦραι, *nouem Iouis filiæ.* Cum 5 verſu aliqua ex parte conſonat Theognidis verſus 301. V.27, fortaſſe rectius οὔ τι λέληθε, *haud quaquam latet.* V.30, q. μοῖραν ἐπουζα κίχοι. ſed verbum ἐπέρχομαι actiua forma vſitatum non eſt. Seq v. legi etiam poſſet, ἤλυθε πάντως αὐτίκ', ἀναίτια δ' ἔργα τίνουσι παῖδες. vt αὐτίκα pro *exinde* ſeu *tandem* accipiatur: quod mox v. 104 τῷ χρόνῳ dicitur. Sed cum αὐτίκα & ὕστερον diſerte opponantur v. 29, conuenientius hic ante αὐτίκα ſubaudiemus copulatiuam καὶ, vt alibi haud infrequenter. V.42, forſan aptius κτήσεσθαι, ſut.temp. V.57, q. Παιωνος, vſitatius: Verſus 69 inter Theognideos exſtat, numero 589: ſed verbis paulum mutatis. Itidemq; v. 71, apud Theognidem eſt 227. cui Theognidi etiã a S. Baſilio theologo adſcri-

adſcribitur. V.79,pro μένος apud Diog.Laert. eſt βία;qui Piſiſtratum hic notari ſcribit. V. 88, pro ἀμφοτέρους apud Plutarch.eſt οὐδετέρους,*neutros*;concinnius. V.99, vacabat hexametri ſpatium. ego igitur,cum hic verſus in fine ſeorſum Soloni tribueretur a ceteris editionibus; hic potius eum inſerendum exiſtimaui: quippe quod & cum præcedentibus & cum ſequentibus ſatis apte congruat. Non ignoro tamen & apud Theognidem eum legi v.153: quamquam vno verbo mutato. Pindari ſcholiaſtes Olympiων ode 13, Homero eum tribuit. V.104,forſan aptius ἀπολοιμένη,fut.temp.Sequenti etiam verſu legi poſſet ταύτῃ δὴ, *hac igitur ratione, hac igitur ex cauſa.* V.120,q τοῖς ἀδικοῦσι φίλοις:vt ſenſus ſit,*in cõgreſſibus cum amicis iniuriam facientibus.* V.123,pentameter talis quiſpiam deeſſe videtur,"Αλλους δ' ἐνταυθοῖ δουλοσύνη κατέχει. Apud Plutarchum ſane & apud Ariſtidem oratorem his iambis gloriatur Solon,

> Πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον
> Ανήγαγον πραθέντας ἄλλον ἐκδίκως,
> Ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὕπο
> Χρησμὸν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν
> Ἱέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους.
> Τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλείην ἀεικέα
> Ἔχοντας, ἤδη δεσπότας τρομευμένους,

Ἐλευθέρους ἔθηκα. quorum iamborum reſtitutionem debemus Gulielmo Cantero Nou.lectionum lib.5,cap.9. V.139, pro λυγρὰ apud Diog.Laert.eſt δεινὰ, eodem ſenſu. V.141, q. τούτοις:referentes ad participium δόντες:minus commode. Ibidem mox apud Plutarch. eſt ηὐξήσατ' ἐρύματα δόντες, *auxiſtis, datis tutaminibus.* Præcedenti verſu apud eundem Plutarch.eſt μῆνιν ἐπαμφέρετε,*eo nomine iram aduerſus deos gerite.* V.143. apud Diog.Laert.ἴχνεσι βαίνει:(itemque apud Plutarch.)& ſeq. v. κοῦφος ἔνεστι νόος:ac rurſum v.145, εἰς ἔπη αἱμύλου ἀνδρὸς apud Plutarchum;necnon & apud Clementem Alexandrinum,pag. 98, teſte Hœſchelio. in Piſiſtratum vero hæc quoque a Solone ſcripta eſſe, adnotant idem Diogenes Laert. & Plutarchus. Verſus 147 & 148,leguntur apud Plutarchum:itemque 158,159 & 162. Eidem Soloni a Plutarcho tribuitur tetraſtichon quod inter Theognidea legitur v. 315: & hexaſtichon quod apud Theognidem eſt v.719: item hexaſtichon quod apud eundem Theogn. eſt v.227. quod ipſum etiam a S. Baſilio ad Solonem referri,ſupra docui.

IN

IN CETERA FRAGM.

Pag.131, EVENI verſus 9 & 10, apud Ariſtot. leguntur Eth. Nicomach. lib. 7, cap. 10: & Eudem. 6,10. Vltimus, ab eodem Ariſtotele in Ethic. Eudem. 2,7, eidem Eueno tribuitur: legitur tamen & inter Theognideos, v.472. Apud eundem Ariſtot. in libello De virt. & vit. Eueno tribuitur & hic pentameter, de ἀδικίᾳ ſeu Iniuſtitia, ἥτις κερδαίνουσ' οὐδὲν, ὅμως ἀδικεῖ. RHIANI v.16, rectius fortaſſis ἀθανάτοις ἐναρίθμιος.

P.135, LINI v.2, q. lib. περὶ παντὸς, *omni de re*. V.4, participium αἰστῶσαι, Doriſmo excuſari poteſt. alioqui communis ratio poſtulat αἰστοῦσαι, vt χρυσοῦσαι, πληροῦσαι, & ſimilia. V.7. pro δικαίως metri lex poſtulat εὐσεβέως *pie*, ἐπιστρεφέως *obſeruanter*, vel ſimile quid. Pro ὁσιοῦσαι quoque vſitatius ὁσιῶσαι, vt apud Plutarch. De deo Socr. ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα. cuius expiationis præceptum eſt etiam apud Pythagoram ſupra, v.67.

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ καὶ ΒΡΟΥΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

PHALARIDIS & BRVTI EPISTOLAE.

His præfixa Epiſtolarum conſcribendarum methodus, Græcè & Latinè.

Apud Hieronymum Commelinum.
cIↃ IↃ XCVII.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΑΛ-
τικοῦ χαρακτῆρος.

Ὁ Μὲν ἐπισταλτικὸς χαρακτὴρ ποικίλος τε καὶ πολυειδὴς ὑπάρχει. ὅθεν καὶ τὸν γράφειν βουλόμενον προσήκει, μὴ ἁπλῶς, μηδ᾽ ὡς ἔτυχεν ἐπιστέλλειν· ἀλλὰ σὺν ἀκριβείᾳ πολλῇ, καὶ τέχνῃ ἄριστ᾽ ἂν ἐπιστέλλειν δυνηθείη τις, εἰ γνοίη τί ἐστιν ἐπιστολή, καὶ τί λέγειν ὅλως ἐν αὐτῇ θέμις, καὶ εἰς πόσας προσηγορίας διαιρεῖται. ἐπιστολὴ μὲν οὖν ἐστιν ὁμιλία τις ἐγγράμματος, πρὸς ἀπόντα γινομένη, καὶ χρειώδη σκοπὸν ἐμπληροῦσα. ἐρεῖ δέ τις ἐν αὐτῇ, ἅπερ ἂν ὡς παρὼν εἴπῃ τις πρὸς παρόντα. Διαιρεῖται δὲ εἰς συχνάς γε καὶ παμπόλλας προσηγορίας. οὐδὲ γὰρ ἐπειδὴ ἐπιστολὴ προσαγορεύεται ἑνικῷ ὀνόματι, ἤδη καὶ πᾶσι τῶν κατὰ τὸν βίον φερο-

DE MODO CONSCRIBENDI EPISTOLAS: INTERPRETIBUS CASPARO STIBLINO & CHRISTOPHORO CASSEANO.

DE MODO CONSCRI-
bendi epiſtolas : interpretibus
Caſparo Stiblino & Chriſto-
phoro Caſſeano.

RATIO conſcribendi epiſtolas varia eſt, & multiplex. proinde neceſſe erit, ei qui velit conſcribere, non ſimpliciter, aut temerè exarare, ſed accuratè & conſilio: quod quidem, ſi quid epiſtola, quid in ea ſcribendum, adeóque in quot genera diuidatur, cognitum habuerit, aſſequetur. Eſt ergo Epiſtola, literis comprehenſum colloquium, ad abſentem, vtile aliquod inſtitutum implens: qua omnia quis explicat, quæ præſens præſenti indicata vellet. Diuiditur autem in multas & varias ſpecies: neq; eſt quòd, quia nomen ſingulare epiſtola, putes ideo etiam vnum

μένων ἐπιστολῶν εἷς τις χαρακτήρ ἐστι, καὶ μία προσηγορία, ἀλλὰ διάφοροι, καθάπερ ἔφην. εἰσὶ δὲ πᾶσαι αἱ προσηγορίαι, αἷς ὁ ἐπιστολιμαῖος ὑποβάλλεται χαρακτήρ, αἵδε.

Παραινετική.

Παραινετικὴ μὲν ἐστι, δι' ἧς παραινοῦμέν τινα, προτρέποντες αὐτὸν, ἐπί τι ὁρμῆσαι, ἢ ἀφελέσθαί τινος. ἡ δὲ παραίνεσις εἰς δύο διαιρεῖται, εἴς τε προτροπὴν καὶ ἀποτροπήν· ταύτην δέ τινες καὶ συμβουλευτικὴν εἶπον τὴν ἐπιστολὴν, οὐκ εὖ· Παραίνεσις γὰρ συμβουλίας διαφέρει. Παραίνεσις γάρ ἐστι λόγος παραινετικὸς ἀντίρρησιν οὐκ ἐπιδεχόμενος. οἷον, ὡς εἴ τις εἴπῃ, ὅτι δεῖ τὸ θεῖον τιμᾶν. οὐδεὶς γὰρ ἐναντιοῦται τῇ παραινέσει ταύτῃ, μὴ πρότερον μανείς. Συμβουλὴ δὲ ἐστι λόγος συμβουλευτικὸς, ἀντίρρησιν ἐπιδεχόμενος· ὡς εἴ τις εἴπῃ, ὅτι δεῖ πολεμεῖν· πολλὰ γάρ ἐστι τὰ ἐκ τοῦ πολέμου κέρδη. ἕτερος δέ τις ἀντείπῃ, οὐ δεῖ πολεμεῖν. πολλὰ γὰρ τὰ ἐκ τοῦ πολέμου συμβαίνοντα, οἷον ἧτ-

τα, αἰχ-

exemplum, vnam formam ſolam de iis quę in humanis rebus occurrere ſolent, ſcribendi: ſed varias potius, &, vt diximus, multas. Sunt igitur, quas potiſſimum ſequimur, vſurpamúſque, fermè hæ ſpecies.

Hortatoria.

Hortatoria eſt, qua hortamur aliquem, excitantes ad audendum, auerſandúm ve aliquid. Eſt igitur duplex, Exhortatio & dehortatio: hanc nonnulli ſuaſoriam, ſed perperam, appellare conſueuerunt. Differt enim hortatio à ſuaſione, quòd illa controuerſiam neſcit: veluti ſi quis dicat Deos eſſe colendos, quod apud neminem niſi captus mente ſit, controuerſum erit. hæc verò controuerſiam admittit, vt ſi quis ſuadeat, Bellum gerendum, quòd ex eo magna ſpes prædæ lucríque ſit: alius verò non eſſe gerendum contendat, quòd plura detrimenta ex eo ſequantur, quod ge-

τα, αἰχμαλωσία, κίνδυνος, πληγαί, πολλάκις δὲ καὶ πόλεως κατασκαφή.

Παραινετικῆς παράδειγμα.

Ζηλωτὴς ἀεὶ, βέλτιστε, γίνου τῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν. κρεῖττον γάρ ἐστι, τοὺς ἀγαθοὺς ζηλοῦντα καλὸν ἀκούειν, ἢ φαύλους ἑπόμενον, ἐπονείδιστον εἶναι τοῖς πᾶσι.

Μεμπτική.

Μεμπτικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς μεμφόμεθά τινα. Οὐ καλῶς ἔδρασας, τοὺς εὖ ποιήσαντας ἀδικήσας. δέδωκας γὰρ τοῖς ἄλλοις κακίας χαρακτῆρα, τοὺς εὐεργέτας ὑβρίζειν.

Παρακλητική.

Παρακλητικὴ δέ, δι' ἧς ἀξιοῦμέν τινα διά τι πρᾶγμα. Καὶ πάλαι μὲν ἠξίωσα τὴν σὴν ἱερὰν διάθεσιν. καὶ νῦν ἀξιῶ, τυχεῖν τοῦδε τοῦ πράγματος. καὶ εὖ οἶδα ὅτι τεύξομαι. δίκαιον γάρ ἐστι, τοὺς γνησίους φίλους τυγχάνειν τῶν αἰτήσεων, ὅταν αὗται μὴ πονηραὶ πεφύκασι μάλιστα.

Συστατική.

Συστατικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς συνιστῶμέν τινα πα-

nus eſt fuga, captiuitas, vulnera, & ſæpenumero totius ciuitatis euerſio.

Hortatoriæ exemplum.

Eorum ſemper, chariſſime, qui virtutibus ſunt dediti, imitator eſto. præſtat enim bonos imitantem bene audire, quàm ſectantem malos, apud omnes probro eſſe obnoxium.

Obiurgatoria.

Qua obiurgamus aliquem. Peſſimè abs te factum eſt, quòd eos qui te plurimis beneficiis proſecuti ſunt, iniuria afficis. & ferendum hoc, quanquam atrociſſimum: ſi non aliis exemplum, bene meritos de ſe eadem ingratitudine tractandi, præberes.

Petitoria.

Eſt, qua aliquem oramus, alicuius gratia. Et antea quidem oraui tuam excellentiam, & nunc oro, vt me voti tandem compotem facias: quódque certò ſcio, facies. par eſt enim, ſynceros amicos precum, præſertim ſi piæ fuerint, compotes fieri.

Commendatitia.

Eſt, qua commendamus aliquem ali-

ρά τινι. ἡ δὴ αὐτὴ καὶ παραθετικὴ καλεῖται. Τὸν τιμιώτατον ἄνδρα καὶ περισπούδαστον τόνδε δεξάμενος, ξενίσαι μὴ κατοκνήσῃς, σαυτῷ πρέποντα πράττων, καὶ μοὶ κεχαρισμένα.

Εἰρωνική.

Εἰρωνικὴ δέ ἐστι, δι᾽ ἧς ἐπαινοῦμέν τινα ἐν ὑποκρίσει παρὰ τὴν ἀρχὴν· ἐπὶ τέλους δὲ τὸν ἑαυτοῦ σκοπὸν ἐμφαίνομεν, ὡς καὶ τὰ ῥήματα καθ᾽ ὑπόκρισιν εἰρήκαμεν. Λίαν ἄγαμαι τὴν σὴν ἐπιείκειαν, ὅτι οὕτω ταχέως μεταβάλλῃ ἀπ᾽ εὐνομίας εἰς τὸ ἐναντίον. ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν εἰς μοχθηρίαν, * οὐδὲ ἔοικεν οὐ τοὺς ἐχθροὺς φίλους ποιεῖν παρασκευάσαι, ἀλλὰ τοὺς φίλους ἐχθρούς. Τὸ δὲ δρᾶμα δέδειχεν, ὡς καὶ φίλοις ἀνάξιον, καὶ τῆς σῆς παροινίας ἐπάξιον.

* ὁ οὐκ ὡς ἔοικεν, τοὺς ἐχθ.

Εὐχαριστική.

Εὐχαριστικὴ δέ ἐστι, δι᾽ ἧς χάριν γινώσκομέν τινι διά τι. Πολλῶν μὲν καὶ ἄλλων ἀγαθῶν ἕνεκα χάριν γινώσκω τῇ σῇ καλοκἀγαθίᾳ, μάλιστα δὲ οὖ τοῦδε πράγματος, ἐφ᾽ ᾧ μετὰ τῶν ἄλλων ὑπὲρ ἁπάντων ὠφέλησας πλέον.

cui. eadem & Collocatoria, ſiue Traditoria dici poteſt. vt: Optimum hunc virum, ſimul & doctiſſimum, excipere, tractaréque ne graueris: in eo facturus es officium, & nobis rem quàm qui gratiſſimam.

Ironica, ſeu ficta.

Eſt, qua laudamus aliquem fictè, ſiue diſſimulanter, in principio: in fine verò mentem, & quid velimus, declaramus. vt: Supra modum admiratus ſum humanitatem tuam, tam ſubitò à tanta æquitate in contrarium (vereor enim dicere iniquitatem) tranſmutatam eſſe, vt ex amicis hoſtes, cum ex hoſtibus amici tibi ſint parandi, conciliandos exiſtimes. Quo, vt res indicat, amicis indigna, tua verò dementia digniſſima moliri videris.

Gratiarum actio.

Eſt, qua alicui gratias agimus ob aliquid. vt: Cùm ob alia beneficia innumera, tum ob hoc quoque, quòd præ omnibus aliis me fideliter iuuiſti, gratias ago immortales.

Φιλική.

Φιλική δέ ἐστι, δι' ἧς φιλίαν ψιλὴν ἐμφαινόμεθα † μόνην. Γνησίων εὐπορήσας γραμματοφόρων, ἐσπούδασα τὴν σὴν ἀγχίνοιαν προσειπεῖν. ὅσιον γὰρ ὑπάρχει, τοὺς γνησίους φίλους παρόντας μὲν τιμᾶν, ἀπόντας δὲ προσερεῖν.

μόνον.

Εὐκτική.

Εὐκτική δέ ἐστι, δι' ἧς τυχεῖν τινὸς εὐχόμεθα. Εἴθε μοι τὸ θεῖον παράσχοι τὴν σὴν ἱερὰν θεάσασθαι μορφήν, ἧς ἀπολαῦσαι πάλιν ἐλπίζω, διηνεκῶς εὐχὰς ὑπὲρ τούτου ποιούμενος τῷ κρείττονι.

Ἀπειλητική.

Ἀπειλητική δέ ἐστι, δι' ἧς ἀπειλοῦμέν τινι. Εὖξαι πάσῃ ψυχῇ, ἢ πολύτι σθένει, μὴ παραλύωμαι. καὶ γὰρ εἰ παραλύωμαι, πολλῶν πειραθήσῃ κακῶν, ὧν οὐκ ἤλπισας πεῖραν λήψεσθαι.

Ἀπαρνητική.

Ἀπαρνητική δέ ἐστι, δι' ἧς ἀπαρνούμενοί τινι φαινόμεθα. Οὐδὲν εἴργασμαι βέλτιστε ἀνδρῶν, ὧν ἀκηκοὼς ἐγκαλεῖς μοι δεινῶν, † ὅθεν μὴ φαῦλα φρόνει περὶ ἐμοῦ. οὐ γὰρ θέμις

ὅτι

διαβο-

Amatoria.

Eſt, per quam amicitiam ſolam declaramus. Idoneos nactus tabellarios, conatus fui tuam prudentiam compellare: præſertim cùm pium iudicarem, præſentes amicos colere, abſentes verò literis compellare.

Votiua, ſiue Optatiua.

Eſt, qua impetrare aliquid optamus. Vtinam mihi Deus præberet copiam tui conſpectus, quo tandem frui indeſinenter ſpero: vtque fiat, Deo opt. max. vota faciam.

Comminatoria.

Eſt, qua minamur alicui, vtque deprecetur intima mente, ſummiſque viribus noſtrum aduentum, denunciamus: alioquin ex aduentu maiora, quàm ſperaret, mala ſenſuro.

Expurgatoria.

Eſt, qua inficiando expurgare nos ſolemus. vt, Optime vir, nihil eorum commiſi, quorum me inſimulas. Quare tam inepta de me non eſt quòd ſuſpiceris, neque

διαβολῇ πιστεύειν, καὶ φήμῃ ματαίᾳ μηδὲν ὑγιὲς ἐχούσῃ· διαβολὴ γὰρ μήτηρ ἐστὶ πολέμου.

Παραγγελτική.

Παραγγελτική ἐστι, δι᾽ ἧς παραγγέλλομέν τινι περί τινος. αὕτη δὲ καὶ διαμαρτυρητικὴ καλεῖται. Πολλάκις ἠδίκηκας τὸν ἡμέτερον γεωργόν, ὡς μὴ γινώσκων εἰς ἡμᾶς ἀνατρέχουσαν τὴν ὕβριν. ἀλλὰ παῦσαι τοῦ λοιποῦ, μή σε καὶ τῆς προτέρας ἀδικίας δίκην εἰσπραξώμεθα.

Μεταμελητική.

Μεταμελητική ἐστι, δι᾽ ἧς δοκοῦμεν μεταγινώσκειν, ἐφ᾽ οἷς ὑποδεχόμεθά τινα, † ἐσφάλθαι. Οἶδα σφαλεὶς, ὡς κακῶς σε διαπραξάμην. διὸ μεταγνοὺς ἐπὶ τῷ σφάλματι, συγγνώμην αἰτῶ μεταδοῦναι μοι ταύτης μὴ κατοκνήσῃς. δίκαιον γὰρ ἐστιν συγγινώσκειν πταίουσι τοῖς φίλοις, ὅτε μάλιστα καὶ ἀξιοῦσι συγγνώμης τυχεῖν.

† καὶ ἐφ᾽ οἷς ἐδεξάμεθα ἐσφάλ.

Ὀνειδιστική.

Ὀνειδιστική ἐστι, δι᾽ ἧς ὀνειδίζομέν τινα, ἐφ᾽

οἷς ὑφ᾽

calumniæ leui, famǽque qua nihil incertius, aures præbeas, vt quæ mater omnis diſcordiæ habeatur.

Denunciatoria.

Denunciatoria eſt, per quam denunciamus alicui aliquid: quæ ipſa vel Proteſtationis vocari nomine poteſt. Sæpe iam agricolam noſtrum, ignorans eius iniuriam ad nos attinere, offendiſti. Ab eo te deſiſtere in poſterum velim, ne pœnam & priorum iniuriarum abs te exigere cogamur.

Deprecatoria.

Eſt, qua pœnitentia ducimur ob ea quibus aliquem læſimus. Agnoſco errorem, quódque te offenderim. Quocirca eius erroris, cuius me pœnitet, quoniam veniam peto, mihi largiri non graueris. AEquum enim, amicorum erroribus, potiſſimum verò ſi veniam orent, ignoſcere.

Exprobratoria, ſiue expoſtulatoria.

Eſt, qua exprobramus alicui, quòd parum

οἷς ὑφ' ἡμῶν πεπονθὼς καλῶς ἀμνημονεῖ. Πολλὰ καὶ καλὰ πέπονθας ὑφ' ἡμῶν, καὶ θαυμάζω καθ' ὑπερβολήν, πῶς οὐδενὸς τούτων μνήμην ποιεῖς, ἀλλὰ † κακὰ λέγεις· ὅπερ ἐστὶν ἀχαρίστου γνώμης. οἱ γὰρ ἀχάριστοι, τῶν καλῶν ἀμνημονοῦσι, καὶ τοὺς εὐεργέτας ὡς ἐχθροὺς κακῶς ἐπὶ τούτοις διατίθενται.

† καὶ κακοὺς

Συμπαθητική.

Συμπαθητική ἐστι, δι' ἧς δοκοῦμεν τινὶ συμπάσχειν, ἐφ' οἷς ὑπέστη κακοῖς. Σφόδρα κατὰ τὴν ψυχὴν ἠχθέσθην, ἀκηκοὼς περί τινος συμβεβηκότος σοι δεινοῦ, καὶ τὸ θεῖον ἱκέτευσα, τούτων ἐλευθέραν σε καταστῆσαι. Φίλων γάρ ἐστιν, εὔχεσθαι τοὺς φίλους ἀεὶ κακῶν ἐλευθέρους ὁρᾶν.

Θεραπευτική.

Θεραπευτική ἐστι, δι' ἧς θεραπεύομεν λυπηθέντα τινὰ πρὸς ἡμᾶς περί τινος. Ταύτην δὲ καὶ ἀπολογητικὴν τινες καλοῦσιν. Ἐγὼ μὲν ἐφ' οἷς εἶπον λέγεις, ἢ μετῆλθον ἔργῳ. τὸ γὰρ σύνολον, οὐκ ἐνόμιζόν σε ποτὲ λυπηθήσεσθαι,

memor beneficiorum à nobis acceptorum. vt: Multis quidem, magníſque officiis affectus à nobis es, quorum omnium te tã immemorem eſſe impendiò miror. Eſtque ingrati animi nobis maledicere, beneficiorúmque obliuiſci. Quod facere ingratorum eſt, qui beneficiorum immemores, benemeritos pro hoſtibus inſectantur.

Condolitoria.

Qua condolemus alicuius, quibus angitur, malis. vt: Miſerè quidem affectus ſum hoc malo, quod tibi accidiſſe intelligo. Deúmque precibus ſollicitaui, vt eo te liberet. id enim verorum amicorum cenſui, optare, precaríque, vt amici aduerſis eripiantur.

Reconciliatoria.

Qua reconciliamus offenſum erga nos, alicuius gratia. hanc alii Defenſoriam nominarunt. Ego quidem iis quæ dixi, fecíque, non te offenſum iri vnquam exiſti-

θήσεσθαι, εἰ δ' ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν ἢ πραχθεῖσιν ἠχθέσθης, ἴσθι, κράτιστε ἀνδρῶν, ὡς οὐκέτι τῶν ῥηθέντων λόγων ὅλως ποιήσομαι. σκοπὸς γάρ μοι, θεραπεύειν, † ἀεὶ τοὺς φίλους ἐστὶν, ἢ περιλυπεῖν.

μᾶλλον ἀεί.

Συγχαριστική.

Συγχαριστική ἐστι δι' ἧς συγχαίρομέν τινι εὖ πράττοντι. Συγχαίρω σοι λίαν, ἐφ' οἷς ἀγωνισάμενος εὐδοκίμησας, εἰς τοσοῦτον, ὡς καὶ γραφῇ τι μνηθῆναι. συγχαίρειν δὲ χρὴ τοῖς φίλοις εὖ πράττουσιν, ὡς καὶ συναλγεῖν λυπουμένοις.

Παραλογιστική.

Παραλογιστική ἐστι, δι' ἧς ὑπερφρονοῦμέν τινος εὐτελοῦς. εἰ καὶ μέγας τις ἦσθα, καὶ τῶν ἐπὶ δυνάμει βοωμένων εἷς, ἐν οὐδενί σε μέτρῳ δὲ παράπαν ἐπιπλήξαιμι. πολὺ δέ γε † ἧττον νῦν προσποιοῦμαι, διὰ τὴν καθένοιάν σου.

μᾶλλόν σε νῦν οὐ προσποιοῦμαι, διὰ τὴν ὑπόνοιαί σου. οὐδὲν γάρ μελυπεῖς οὐδὲ κατ' ἀρετὴν τοῦτο, τοῦ μὴ θέλειν ἀδικεῖν ἀλλὰ τοῦ δυναμένως ἀπορεῖν.

Ἀντεγκληματική.

Ἀντεγκληματική ἐστι, δι' ἧς ἐγκαλούμενοι, ἀντεγκαλοῦμέν τινι, δὲ ἐπιφερόμενον

ἡμῖν

mabam. Quocirca ſi ob ea ſiue dicta ſiue facta indignaris, optime vir, velim credas, me deinceps iſta ſolum curaturum, amicos quibus conciliem, potius quàm offendam.

Gratulatoria.

Qua congratulamur alicuius fœlicitati. Gratulor tibi ex animo, quòd ita præclarè te geſſeris, vt immortalibus literis merueris inſeri. Congratulandum enim non minus amicorum fœlicitati, quàm condolendum calamitati.

Cauillatoria.

Qua contemnimus tenuis aut vilis conditionis hominem. Etſi eximius quiſpiam eſſes, vnuſque ex potentioribus, ne pili tamen te facerem: multo minus, quum priuatus iam ſis, id diſſimulo.

Recriminatoria, vel tranſlatoria criminis.

Recriminatoria eſt, qua in autorem retorquemus accuſationem intentam.

ἡμῖν ἔγκλημα περιτρέποντες τῷ ἐγκαλοῦντι. Τί δὴ ἐγκαλεῖς ἡμῖν, ὡς αἰτίοις σοὶ γινομένοις συμφορᾶς; καὶ οὐκ ἐγκαλεῖς σεαυτῷ, τῷ κακώσαντι τὰ καθ' ἡμᾶς. σὺ γὰρ ἡμῖν αἴτιος γέγονας ἀπείρων κακῶν, ὃ καὶ πολλοὺς ἄλλους λυπῆσαι, καὶ οὐχ ἡμεῖς, οἱ μηδένα τὸ παράπαν ἠδικηκότες ποτέ.

Ἀντεπισταλτική.

Ἀντεπισταλτική ἐστι, δι' ἧς τὰ γραφέντα ἡμῖν ἀντεπιστέλλομεν. Δεξάμενος τὰ γράμματα τῆς σῆς γνησιότητος, καὶ γνοὺς δι' αὐτῶν ὡς ἐν εὐπραγίᾳ διάγεις, λίαν ἥσθην. δι' εὐχῆς γὰρ ἔχω, τοὺς φίλους εὖ πράττειν ἀεί.

Παροξυντική.

Παροξυντικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς ἐρεθίζομέν τινα, καὶ παροξύνομεν, πρὸς τὴν κατά τινος μάχην. Εἰ καὶ πόῤῥω τυγχάνω ἐγὼ τοῦ κακοδαίμονος, καὶ μηδέ ποτε ἀπ' ἐκείνου ὑβρισθεὶς λίαν ἄχθομαι, καθὸ κακῶς ἅπαντες διατίθενται. πολὺ γὰρ μᾶλλον καὶ σὺ τῆς εἰς σε λοιδορίας χάριν ὠφελείας ἀμύνασθαι.

καθὸ οἱ κακῶς παθόντες ὀργῆς διατίθ.

Quid tandem nos arguis, tanquam autores huius calamitatis? & non te potius, vaſtatorem, noſtra ætate, in culpam vocas? Tu enim nobis autor plurimorum malorum es, qui etiam multos alios afflixiſti, & non nos tantum, qui erga neminem iniurii vnquam fuimus.

Renunciatoria.

Renunciatoria eſt, qua ſcriptis nobis reſpondemus. Accepi literas tuæ humanitatis, intellexíque ex illis, quòd fœliciter, adeóque ex animi ſententia viuis. Lætor itaque etiam atque etiam. In votis enim habeo, amicis perpetuò proſperari.

Irritatoria.

Irritatoria eſt, qua irritamus, & accendimus ad pugnam contra aliquem. Etſi procul abſum ab infœliciſſimo iſto, atque nullo admodum offenſus: attamen offendor cùm pleriſque aliis, tum multo iuſtius tibi, cui iniuria facta eſt, vlciſci conue-

σθαι. Καλὸν γάρ ἐστι τοὺς πονηροὺς μείζοσιν ὧν ἀδικοῦσι περιβάλλειν κακοῖς, καὶ τῆς πολλῆς ἐπιστομίζειν φλυαρίας.

Ὑβριστική.

Ὑβριστική ἐστι, δι' ἧς ὑβρίζομέν τινα διά τι. Εἰ καλὸς ἂν ἦσθα, πολλοὺς ἂν εἶχες φίλους καὶ γνησίους. νῦν δ' ἐπεὶ φαῦλος ἔφυς, εἰκότως οὐδένα κέκτησαι φίλον. ἕκαστος γὰρ τῶν ἐμφρόνων ἀνδρῶν, σπουδὴν ποιεῖται † τὸ ἄτοπον φεύγειν ἀεί.

Ἐπαγγελτική.

Ἐπαγγελτική ἐστι, δι' ἧς ἐπαγγελλόμεθά τι τῶν συμβαινόντων πραγμάτων. Πολλὰ δεινὰ τῇ νῦν ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ συμβέβηκε πόλει. πολέμου γὰρ αὐτὴν ἐμφυλίου κατειληφότος, τὸ πλεῖστον αὐτῆς ἐξηφανίσθη, ὡς μηδὲν διαφέρειν τῆς Σκυθῶν ἐρημίας.

Σχετλιαστική.

Σχετλιαστική ἐστι, δι' ἧς σχετλιάζοντές τε καὶ ὀδυρόμενοι φαινόμεθα. Ὢ πόσων ἡμῖν κακῶν αἴτιος γέγονεν ἡ συντυχία τοῦ κακοδαί-

niet. AEquum enim, tales nebulones maioribus malis perſequi, adeóque petulantiam eorum reprimere.

Conuitiatoria.

Qua criminamur aliquem ob aliquid. vt Si frugi eſſes, haberes plures amicos: iam quia nihili homo es, meritò neminem amicum habes. Cordatiſſimus enim quiſque, id quod abſurdum eſt, vitare ſtudet.

Nunciatoria.

Qua ſignificamus aliquid quod geſtum eſt. vt, Multa mala & aduerſa Reipub. noſtrę acciderunt nunc. Inteſtino enim bello bona pars eius oppreſſa, vaſtatáque ita eſt, vt nihil diſcrepet à Scytharum ſolitudine.

Conqueſtoria, vel Lamentatoria.

Qua querimur & lamentamur. vt, O quantorum malorum cauſa conuerſatio infœ-

μόνος Ἑρμογένους. ὦ πόσαις συμφοραῖς καὶ δεινοῖς ἡμᾶς περιέβαλε. κρεῖττον γὰρ ἦν ἡμῖν τῷ Πλούτωνι συντυχεῖν, ἢ τῷ τοῖς θεοῖς ἐχθρῷ.

Παραμυθητική.

Παραμυθητική ἐστι, δι' ἧς παραμυθούμεθά τινα ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν αὐτῷ λυπηροῖς. Συμφοραῖς πυθόμενός σε περιπεπτωκέναι μεγίσταις, συνήλγησα μὲν, καὶ συναλγῶ σοι σφόδρα, διὰ τὸν τῆς φιλίας ὅρον. παρακαλῶ δὲ, μὴ πολύ σε τῇ λύπῃ διὰ τὸ τὸ δεινὸν πένθος καταβαπτίζεσθαι.

Πρεσβευτική.

Πρεσβευτικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς πρεσβεύομεν περί τινος. Ἀεὶ τὴν δωρεὰν τῆς ὑμετέρας κηδεμονίας ἀπολαύομεν, ὅθεν καὶ νῦν ἀγαθοὶ διὰ τὴν δὲ τὴν πρεσβείαν ἀξιοῦμεν τοῦδε τοῦ πρά-
ἠξιοῦτ γματος τυχεῖν, ὃ συνήθως + ἠξιοῦμεν, χαρίσασθαι. καὶ ἐν τούτῳ τὸ μεγαλόψυχον τῆς ὑμετέρας ἀρετῆς ἐπιδεικνύμενοι.

Ἐπαινετική.

Ἐπαινετική ἐστι, δι' ἧς ἐπαινοῦμέν τινα

ἐφ'

licis Hermogenis fuit, ô quantis calamitatibus malíſque nos grauauit. Satius fuerat cum Plutone, pro hoc, qui etiam Diis inuiſus, familiaritatem miſcuiſſe.

Conſolatoria.

Qua aliquem ob ea quæ triſtia, aduerſaque acciderunt, conſolamur. Grauiſſimè quidem affectus ſum, vbi audiui te in calamitates tantas incidiſſe. condoleo itaque vehementer, pro eo ac neceſſitudinis noſtræ nomine debeo. Velim tamen caueas, ne immoderatiore malorum luctu & mœrore mergaris.

Legatoria.

Qua per legationes poſtulamus aliquid. Aliquoties antè veſtram magnificentiam experti ſumus iam: quo fit, vt hic denuò faciles oremus, hoc impetrare: pro eo minimè ingrati futuri, adeóque veſtras illas virtutes & magnificentiam apud omnes prædicaturi.

Laudatoria.

Qua laudamus, ob virtutem, qua

διαφέροντα

ἐπ' ἀρετῇ τινὶ† διαφέροντα. Ἀγχίνουν ὄντα σε καθ' ὑπερβολὴν, καὶ σφόδρα συνετὸν, ἐπαινῶ καὶ τιμῶ. πρέπει γὰρ τοὺς θείους ἄνδρας οὐ μόνον ἐπαινεῖν, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν.

Διδασκαλική.

Διδασκαλική ἐστι, δι' ἧς διδάσκομέν τινα περί τινος. Μὴ νόμιζε τῶν συμβαινόντων σοι δεινῶν αἴτιον τὸ θεῖον γεγενῆσθαι. πανταχοῦ γὰρ τὸ θεῖον ἐλεύθερον κακῶν ὑπάρχει. τὸ γὰρ τοῖς ἄλλοις φεύγειν τὰ κακὰ παρακελευόμενον, οὐκ ἂν αἴτιόν τινι ποτὲ κακίας γένοιτο.

Ἐλεγκτική.

Ἐλεγκτικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς ἐλέγχομέν τινα ἀρνούμενον † πρᾶξίν τινα πραχθεῖσαν αὐτῷ, καὶ λόγον λεχθέντα. ΟΥ' λέληθας τόδε τὸ πρᾶγμα διαπραξάμενος. πολλοὺς γὰρ ἔχεις ἐλέγχους, κἂν ἀρνῇ. καὶ μᾶλλον τοὺς συνίστορας σοι γεγονότας, καὶ τῆς αὐτῆς κεκοινωνηκότας πράξεως. ὅθεν μηδὲ τινὰ τιμωρίαν ἔλπιζε διαφεύξεσθαι.

πρᾶξαι τινὰ πραχθέντα.

Διαβλητική.

Διαβλη-

prænditus eſt aliquis. vt, Prudentem eſſe te, atque ita eximiè ſapientem, laudo : venerórque etiam : quando non ſolum conuenit tales viros prædicare, verùm etiam venerari.

Monitoria, vel inſtructiua.

Eſt, qua aliquem de aliquo edocemus. Non debes exiſtimare, Deos mali eius eſſe authores, quod tibi accidit: cùm Dii ab omnibus malis immunes & liberi ſint. Qui enim monet alios vt fugiant mala, ille pro authore mali nequaquam habendus.

Conuictoria.

Qua conuincimus aliquem, quod fecit, dixit ve, inficiantem feciſſe, vel dixiſſe. Nequaquam occultum hoc quod admiſiſti. multos enim iudices habes, imò conſcios participéſque eius negotii. Quare nec eſt quòd pœnam te vitaturum ſperes.

Calumniatoria, ſiue delatoria.

Διαβλητική ἐστι, δι᾽ ἧς διαβάλλομέν τινα ἐφ᾽ οἷς ἔπραξε. Πολλῶν μοι κακῶν αἴτιος γέγονεν ὁ δεῖνα, φαῦλος ἀεὶ ὢν τὸν τρόπον. ὑποδὺς γάρ με καθάπερ φίλος, καὶ πολλὰ καλὰ ὑπ᾽ ἐμοῦ πεπονθώς, καὶ μὴ δυνηθεὶς τοῖς ἴσοις ἀμείψασθαι, διὰ τὸ καλῶν ἀπορεῖν, μεγίστοις περιέβαλε κακοῖς. † φυλάττων γοῦν τοῦτον, μὴ καὶ σὺ τῶν ὁμοίων ὑπ᾽ αὐτοῦ πειραθῇς κακῶν.

† φύλαττε.

Ἐπιτιμητική.

Ἐπιτιμητική ἐστι, δι᾽ ἧς ἐπιτιμῶμέν τινα, ἐφ᾽ οἷς ἀσέμνως πράττει. Αἰδέσθητι λοιπὸν ἐφ᾽ οἷς ἁμαρτάνεις, καὶ παῦσαι τοῦ πλημμελεῖν, καὶ μὴ μελέτην ἁμαρτημάτων τὸν σὸν βίον ποιοῦ. σοῦ γὰρ ἕνεκεν ἡμεῖς αἰσχυνόμεθα.

Ἐρωτηματική.

Ἐρωτηματική ἐστι, δι᾽ ἧς ἐρωτῶμέν τινα περί τινος, ἀγνοοῦντες ἐπὶ τῷ τὴν ἐπιστήμην εὐτυχῆσαι παρ᾽ αὐτοῦ τοῦ ζητουμένου. Πολλὴν ζήτησιν εἰσενεγκάμενος περὶ τόδε τὸ κεφάλαιον, καὶ μὴ καταληφὼς αὐτοῦ τὴν εὕ-

ρεσιν,

Qua quem ob ea quæ commiſit, deferimus. Multorum malorum cauſa iſte homo fuit, inſinuans ſe mihi, beneficiis non paucis adfectus: quæ quia rependere deſperauit, quòd omni bono deſtitueretur, maximis malis me inuoluit. Obſerues igitur ipſum oportet, ne ſimilibus malis te adoriri tentet.

Reprehenſoria.

Qua reprehendimus aliquem, ob ea quæ deliquit. Erubeſce igitur te deliquiſſe, idque facere deinceps deſine: & peccare quoad viuis caue. nam & nos tua quoque cauſa erubeſcimus.

Percontatoria.

Qua aliquem percontamur de aliquo, ignari tamen, num ab eo quem quærimus, declaratio obtingere queat. Sæpe quidem in hoc loco excutiendo occupatus fui, neque eius conſilium vnquam apprehendere po-

ρεσιν, δίκαιον ἡγησάμην διὰ τοῦδε τοῦ πρὸς ἡμᾶς ἐρωτηματικοῦ ῥήματος, τὴν ἐπιστήμην τοῦ ζητουμένου παρ' ὑμῖν ἐντυχῆσαι. Λοιπὸν, ἀξιοῦντι μηδαμῶς ἀποκνήσητε παρασχέσθαι τὴν χάριν, καὶ ἐπιστῆσαι τῷ ζητουμένῳ.

Παραθαῤῥωτική.

Παραθαῤῥωτικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς παραθαῤῥυνόμεν τινα, καὶ ἄφοβον αὐτὸν καθιστῶμεν. Ἄφοβος ἔσο τὸ παράπαν σεμνῶς πολιτευόμενος, διὰ τὸ, τὸ θεῖον ἔχειν εὐμενές. πανταχοῦ γὰρ τὸ θεῖον τῷ ὀρθῶς βιοῦντι παρίσταται.

Ἀναθετική.

Ἀναθετικὴ δέ ἐστι, δι' ἧς τὴν ἑαυτῶν γνώμην ἀνετιθέμεθά τινι τῶν φίλων, συμβουλῆς παρ' αὐτοῦ δεόμενοι. Δέδοκταί μοι τόδε τὸ πρᾶγμα διαπράξασθαι, διὸ καὶ τὴν ἐμαυτοῦ βουλὴν ἀνατίθημί σοι, ὅθεν καὶ τὸ συμφέρον σκοπήσας, ἐπέστειλον τὸ πρακτέον. ποθῶ γὰρ ἀεὶ παρὰ τῶν ἐμφρόνων δέχεσθαι γνώμας. αἱ γὰρ ἄρισται τῶν φίλων συμβουλίαι, καλλίστας ἔχουσι τὰς εὐεργεσίας.

Ἀποφαι-

tui: ſed illius quæſtionis ſeu ſcrupi abs te explicationem audiendam, expectandámque exiſtimaui. Quare oranti mihi, ne graueris hoc gratificari, hæſitantique tandem ſuccurrere.

Fiduciam addens.

Qua animum addimus, & intrepidum eſſe aliquem iubemus. Caue metuas, repub. adeò ſanctè à te adminiſtrata: quia numen habes propitium. Vbique enim piè viuenti adeſt numen.

Communicatoria conſilij.

Eſt, qua noſtram ſententiam cuidam amico offerimus expendendam, illiuſque conſilium viciſſim efflagitamus. Deliberatum eſt apud me hoc conari: vnde, vbi cognoueris è re noſtra fore, ſi perſequamur, fac intelligamus. Cupio enim à prudentibus conſilia capere: quæ inter alia beneficia multo pulcherrima iudicanda ſunt.

Ἀποφαντική.

Ἀποφαντικὴ δέ ἐστι, δι᾽ ἧς ἀποφαινόμεθα, καὶ ἀπότιμον κρίσιν ἐκφέρομεν κατά τινος. Τὸν ἐμὸν οἰκέτην ἐβουλευσάμην τιμωρήσασθαι, δι᾽ ἣν μοι κατασκευάσεν ἐπιβουλήν, ὅθεν μή μοι παρακλήσεις προσάγειν περὶ αὐτοῦ πειρῶ. ἀδύνατον γάρ ἐστι, μὴ τὴν ἐμαυτοῦ βουλὴν εἰς πέρας ἥξειν, καὶ τοῦτον πολύτη τε καὶ πολύτως κολάσαι.

Σκωπτική.

Σκωπτική ἐστι, δι᾽ ἧς σκώπτομεν τινὰ ἐπί τινι. Κίλικα μέν σε παρ᾽ ἁπάντων ἀκούω τυγχάνειν τὸ γένος. Ἰνδὸν δὲ σκοπῶν ἐξευρίσκω, καθάπερ αὐτὸς ὁ μελαίτατος τοῦ σώματος κέκραγε χρῶς.

Αἰνιγματική.

Αἰνιγματική ἐστι, δι᾽ ἧς ἄλλα μέν τινα λέγεται, ἄλλα δὲ ὑπονοεῖται. Ἐστι τὸ λεγόμενον περί τινος ὑπὸ ἀνδρός. λέγει οὕτω, φυλάττου μὴ τὴν ἀλλοτρίαν γυναῖκα ἐγκύμονα

δίκῃ ποιήσας † δίκην περιπέσῃς. οἱ γὰρ τὴν ἀλλο-

τρίαν

Declaratoria.

Qua declaramus, enunciamúſve contra aliquem, ſuccinctam ſententiam. De ſeruo meo propoſui, propterea quòd mihi inſidiatus eſt, ſupplicium ſumere. Quare pro eo orare ne præſumas: fieri enim nequit, vt propoſitum meum auertatur, ipſéque impunis euadat.

Iocoſa.

Qua iocamur cum aliquo, in hanc ſententiam. Cilicem te natione ab omnibus eſſe audieram: AEthiopem verò penitius intuens deprehendo: talem enim color corporis arguit.

AEnigmatica.

Qua alia dicuntur, alia verò intelliguntur. In fabulis eſt de quodam effœminatiore: cui alius: caue ne alienam mulierem prægnantem ſi reddas, pœnam tibi concilies. Qui enim alienam

τείαν γῆν γεωργοῦντες, δίκαις οὐ μικραῖς περιπίπτουσιν.

Ἀπομνηστική.

Ἀπομνηστική ἐστι, δι᾽ ἧς δοκοῦμεν τινα τοῦ ζητουμένου πράγματος, ἡμῖν ὑπομιμνήσκειν, τὸν σκοπὸν ἡμῖν ἐν αὐτῇ χαράττοντες. Παραγενόμενος ἐν τῷδε τῷ τόπῳ, καὶ ἀνερευνήσας τὸν τιμιώτατον ἄνδρα τὸν δεῖνα, λέξον ἐξ ἐμοῦ τῷδε τάδε.

Λυπητική.

Λυπητική ἐστι, δι᾽ ἧς ἐμφαίνομεν ἑαυτοὺς λυπουμένους. Σφόδρα καθ᾽ ὑπερβολὴν ἡμᾶς λελύπηκας, τόδε τὸ πρᾶγμα διαπραξάμενος. ὅθεν ἰσχυρῶς ἄχθομαι πρὸς σε, καὶ δυσιατόν τινα λελύπημαι λύπην. αἱ γὰρ ἐκ φίλων εἰς φίλους γινόμεναι λῦπαι, δυσθεράπευτοι λίαν τυγχάνουσιν, καὶ μείζους τῶν ἐχθρῶν ἔχουσι τὰς ἐπηρείας.

Ἐρωτική.

Ἐρωτική ἐστι, δι᾽ ἧς ἐρωτικοὺς πρὸς τὰς ἐρωμένας προσφερόμεθα λόγους. Ἐρῶ, ἐρῶ,

νὴ τοὺς

terram colit, graues pœnas incurrit.

Commonefactoria.

Qua videmur aliquem commonefacere certæ alicuius rei, in ipſa modum tamen exprimentes. Vbi veneris illuc, atque incideris in ornatiſſimum illum virum, dicere ex me hæc memineris.

Lamentatoria.

Qua declaramus nos triſtari vehementer. vt, Mirum in modum moleſtum nobis fuit, te iſta auſum eſſe. Proinde tua cauſa grauiter crucior, laboróque propè incurabili morbo. Dolores quippe qui ex amicis nobis obueniunt, inſanabiliores, maioréſque habent cruciatus, quàm qui ab hoſtibus.

Amatoria.

Eſt, qua amatorios cum illis, quas amamus, ſermones conferimus. Amo per

νὴ τοὺς θεοὺς, τῆς σῆς εὐπρεποῦς τε καὶ ἐρωτικῆς μορφῆς, καὶ ἐρῶν οὐκ αἰσχύνομαι. τὸ γὰρ εὐπρεπὲς † εὐπρεπὸν ἐρᾶν, οὐκ αἰσχρόν. εἰ δέ γε καὶ ψέξειέ τις ὅλως ἐρῶντα, πάλιν ὡς καλῆς ἐφιέμενον ἐπαινέσθε.

Μικτή.

Μικτή ἐστιν, ἡ ἐκ διαφόρων συνεστῶσα. Οἶδα μὲν ὡς εὐσεβῶς ζῇς, καὶ σεμνῶς πολιτεύῃ. καίτοι τῆς ἀνεπιλήπτου τε καὶ ἁγνῆς πολιτείας ἀρετῆς, τὸ περιβόητον αὐτὸ τῆς φιλοσοφίας κοσμεῖς ὄνομα. Καθ' ἓν δὲ τοῦτο μόνον σφάλλῃ, καθὸ τοὺς φίλους κακῶς λέγεις, ὅπερ ἀποθέσθαι χρή. διαβολὴ γὰρ τοῖς
γρ. φιλοσόφοις οὐχ ἁρμόζει. ἐρρωμένος + δὲ πολυχρόνιος διαφυλαχθείης, παντὸς ἀπευκταίου ἐκλυτρούμενος, καὶ τῶν καταθυμίων ἀπολαύων.

Deum immortalem, amo excellentem illam tuam & venuſtam pulchritudinem, méque amare non erubeſco. Pulchrum enim amare, minimè turpe: atque ſi quis etiam prorſus amantem abominetur, formoſæ tamen amantem prædicabit.

Mixta.

Eſt, quæ ex diuerſis concinnata. Noui quidem quòd ſanctè viuis, præclaréque in Rep. munere tuo fungeris: qua virtute celeberrimum nomen philoſophiæ etiam illuſtras. In vno tamen culpandus, quòd dicendo in amicos, amarulentior es. quod vitium te deponere oportebit. Calumniæ enim nihil cum philoſophis. Incolumis itaque & diutius ſuperſtes eris ſi poſthabitis moribus iſtis deteſtandis, humanioribus te tradideris.

DEMETRII PHALEREI EIVSDEM ARGVMENTI SCRIPTVM.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΑΛΗΡΕΩΣ ΠΕΡΙ Ἑρμηνείας.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ ἐπιστολικὸς χαρακτὴρ δεῖται ἰσχνότητος, καὶ περὶ αὐτοῦ λέξομεν. Ἀρτέμων μὲν οὖν, ὁ τὰς Ἀριστοτέλους ἀναγράψας ἐπιστολάς, φησίν, ὅτι δεῖ ἐν τῷ αὐτῷ τρόπῳ διάλογόν τε γράφειν καὶ ἐπιστολάς· εἶναι γὰρ τὴν ἐπιστολήν, οἷον τὸ ἕτερον μέρος τοῦ διαλόγου. καὶ λέγει μέν τι ἴσως, οὐ μὴν ἅπαν. δεῖ γὰρ ὑποκατεσκευάσθαι πως μᾶλλον τοῦ διαλόγου τὴν ἐπιστολήν. ὁ μὲν γάρ, μιμεῖται αὐτοσχεδιάζοντα. ἡ δέ, γράφεται καὶ δῶρον πέμπεται τρόπον τινά. τίς γοῦν οὕτως ἂν διαλεχθείη πρὸς φίλον, ὥσπερ ὁ Ἀριστοτέλης πρὸς Ἀντίπατρον, ὑπὲρ τοῦ φυγάδος γράφων τοῦ γέροντος, φησίν; Εἰ δὲ πρὸς ἁπάσας οἴχεται τὰς φυγὰς οὗτος, ὥστε μὴ κατάγειν, δῆ-

λον

EX DEMETRII PHALEREI DE ELOCVTIONE.

QVONIAM verò & Epiſtolicus character Exilitate indiget, etiam de ipſo dicemus. Artemo igitur, is qui Ariſtotelis epiſtolas collegit & euulgauit, ait *eodem modo oportere Dialogum & Epiſtolas ſcribi. Eſſe enim epiſtolam quaſi alteram Dialogi partem.* Et aliquid quidem dicit, non tamen omnia. Oportet enim epiſtolam paullò magis adornari & quaſi exſtrui, quàm Dialogum. Iſte enim imitatur negligenter & ex tempore dicentem: illa autem ſcribitur, & aliquo modo mittitur quaſi donum. Quis igitur ita ſermocinetur cum amico, ſicut Ariſtoteles ad Antipatrum, ſuper ſene quodã exſule, ſcribẽs ait? *Si verò ad omnia exſilia iſte ita abijt, vt* non redeat: manifeſtũ* non redũcatur.

λον ὡς τοῖς γε εἰς ᾅδου κατελθεῖν βουλομένοις, οὐδεὶς φθόνος. ὁ γὰρ οὕτω διαλεγόμενος, ἐπιδεικνυμένῳ ἔοικε μᾶλλον, οὐ λαλοῦντι. καὶ λύσεις συχναὶ, ὁποῖαι οὐ πρέπουσιν ἐπιστολαῖς. ἀσαφὲς γὰρ ἐν γραφῇ ἡ λύσις. καὶ τὸ μιμητικὸν, οὐ γραφῆς οὕτως οἰκεῖον, ὡς ἀγῶνος. οἷον ὡς ἐν τῷ ΕΥ'θυδήμῳ, Τίς ἦν ὦ Σώκρατες, ᾧ χθὲς ἐν Λυκείῳ διελέγου; ἦ πολὺς ὑμᾶς ὄχλος περιειστήκει. καὶ μικρὸν προελθὼν ἐπιφέρει, Ἀλλά μοι ξένος τις φαίνεται εἶναι, ᾧ διελέγου. τίς ἦν; ἡ γὰρ τοιαύτη πᾶσα ἑρμηνεία καὶ μίμησις ὑποκριτῇ πρέπει μᾶλλον, οὐ γραφομέναις ἐπιστολαῖς. πλεῖστον δὲ ἐχέτω τὸ ἠθικὸν ἡ ἐπιστολὴ, ὥσπερ καὶ ὁ διάλογος. σχεδὸν γὰρ εἰκόνα ἕκαστος τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφει τὴν ἐπιστολήν. καὶ ἔστι μὲν καὶ ἐξ ἄλλου λόγου παντὸς ἰδεῖν τὸ ἦθος τοῦ γράφοντος· ἐξ οὐδενὸς δὲ οὕτως, ὡς ἐπιστολῆς. τὸ δὲ μέγεθος συνεστάλθω τῆς ἐπιστολῆς, ὥσπερ καὶ ἡ λέξις. αἱ δὲ ἄγαν μακραὶ, καὶ προσέτι κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ὀγκωδέστεραι, οὐ μὰ

τὴν

eſt, quòd nemo inuidet ire ad inferos volentibus.Nam qui ita diſſerit,demonſtranti magis quàm ſermocinanti ſimilis apparet. Et ſolutiones crebræ *in ſermone* , quales non decent epiſtolas: quia obſcurum quiddam in ſcriptione ſolutio. Et illud Imitatorium, non tam ſcriptionis proprium , quàm contentionis . Sicut in EVthydemo : *Quis ille erat ô Socrates , cum quo heri in Lyceo diſſerebas ? certè frequens turba vs circumſiſtebat.* Et paullùm progreſſus, infert: *At mihi hoſpes quiſpiam eſſe uidebatur qui cum loquebare.quis erat ?* Hæc enim talis elocutio & imitatio , hiſtrionem magis decet, non epiſtolas ſcribentem. Plurimum autem Morale Epiſtola habeat, ſicut & Dialogus. Ferè enim animi ſui ſimulacrum quiſque & imaginem, epiſtolam ſcribit.Et eſt quidem ex alia omni oratione videre ac noſcere mores ſcriptoris: ex nulla tamen æquè,atque ex epiſtola. Magnitudo autem epiſtolæ modica & contracta eſto, ſicut & dictio. Valdè autem longæ , & elocutione magis inflatæ , non , per

τὴν ἀλήθειαν ἐπιστολαὶ γίνοιντο ἄν, ἀλλὰ συγγράμματα, τὸ χαίρειν ἔχοντα προσγεγραμμένον. καθάπερ τὰ Πλάτωνος πολλὰ, καὶ Θουκυδίδου. καὶ τῇ συντάξει μέντοι λελύσθω μᾶλλον. γελοῖον γὰρ περιοδεύειν, ὥσπερ οὐκ ἐπιστολὴν, ἀλλὰ δίκην γράφοντα, καὶ οὐδὲ γελοῖον μόνον, ἀλλ' οὐδὲ φιλικόν. τὸ γὰρ δὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, τὰ σῦκα, σῦκα λεγόμενον, ἐπιστολαῖς ταῦτα ἐπιτηδεύειν. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι οὐχ ἑρμηνεία μόνον, ἀλλὰ καὶ πράγματά τινα ἐπιστολικά ἐστιν. Ἀριστοτέλης γοῦν, ὃς μάλιστα ἐπιτετευχέναι δοκεῖ τοῦ τύπου ἐπιστολικοῦ, Τοῦτο δὲ οὐ γράφω σοὶ, φησίν. οὐ γὰρ ἦν ἐπιστολικόν. εἰ γάρ τις ἐν ἐπιστολῇ σοφίσματα γράφει καὶ φυσιολογίας, γράφει μὲν, οὐ μὴν ἐπιστολὴν γράφει. φιλοφρόνησις γάρ τις βούλεται εἶναι ἡ ἐπιστολὴ σύντομος καὶ περὶ ἁπλοῦ πράγματος ἔκθεσις, καὶ ἐν ὀνόμασιν ἁπλοῖς. κάλλος μέντοι αὐτῆς αἵ τε φιλοφρονήσεις, καὶ πυκναὶ παροιμίαι ἐνοῦσαι. καὶ τοῦτο γὰρ μόνον ἐνέστω αὐτῇ σοφὸν,

διότι

Fidem, epiſtolæ ſunt, ſed Libri aut ſcripta *Saluere* illud habentia. ſicut Platonis plurima ſunt, & Thucydidis. Et Conſtructione quidē epiſtola ſoluta eſſe debet magis. Ridiculum enim per periodos ire, tanquam non epiſtolam ſed iudicialem cauſſam ſcribentem: imò non ridiculum tantùm, ſed nec familiare aut amicum. Illud enim quod prouerbio fertur, Ficus, ficus, epiſtolæ oportet accommodare. Sciendum autem, quòd non ſolùm Elocutio quædam, ſed & Res ſunt Epiſtolis propriæ. Ariſtoteles igitur, qui formam maximè epiſtolæ concepiſſe & aſſecutus videtur, ait: *Hoc tibi non ſcribo: non enim eſſet epiſtolicum.* Siquis enim in epiſtola Sophiſmata aut cauillos ſcribat, aut Naturales diſſertiones; ſcribit quidem, non tamen epiſtolam. Come enim quiddam vult eſſe Epiſtola; breue; & de re ſimplici expoſitio, etiam verbis ſimplicibus. Pulchritudo enim eius & decor, amica benignitas, & crebra Prouerbia inſerta. Atque hoc vnum ſapiens inſit epiſtolæ:

διότι δημοτικόν τι ἐστὶν ἡ παροιμία καὶ κοινόν.
ὁ δὲ γνωμολογῶν, καὶ προτρεπόμενος, οὐ δι'
ἐπιστολῆς ἔτι λαλοῦντι ἔοικεν, ἀλλὰ μηχα-
νῆς. Ἀριστοτέλης μέντοι καὶ ἀποδείξεσί που
χρῆται ἐπιστολικῶς. οἷον διδάξαι βουλόμε-
νος, ὅτι ὁμοίως χρὴ εὐεργετεῖν τὰς μεγάλας
πόλεις καὶ τὰς μικράς, φησίν, Οἱ γὰρ θεοὶ ἐν
ἀμφοτέραις ἴσοι· ὥστ' ἐπεὶ αἱ Χάριτες θεαί,
ἴσαι ἀποκείσονταί σοι παρ' ἀμφοτέραις. καὶ
γὰρ τὸ ἀποδεικνύμενον αὐτὸ ἐπιστολικόν, καὶ
ἡ ἀπόδειξις αὐτή. ἐπεὶ δὲ καὶ πόλεσί ποτε
καὶ βασιλεῦσι γράφομεν, ἔστωσάν τοι αὗται
αἱ ἐπιστολαὶ, μικρὸν ἐξηρμέναι πως· στοχα-
στέον γὰρ καὶ τοῦ προσώπου, ᾧ γράφεται. ἐξηρμένη
μέντοι, καὶ οὐχ ὥστε σύγγραμμα εἶναι ἀντ' ἐπι-
στολῆς, ὥσπερ αἱ Ἀριστοτέλους πρὸς Ἀλέξαν-
δρον, καὶ πρὸς τοὺς Δίωνος οἰκείους ἡ Πλάτω-
νος. Καθόλου δὲ μεμίχθω ἡ ἐπιστολὴ κατὰ τὴν ἑρ-
μηνείαν ἐκ δυοῖν χαρακτήροιν τούτοιν, τοῦ τε
χαρίεντος καὶ τοῦ ἰσχνοῦ. Καὶ περὶ ἐπιστολῆς μὲν
τοσαῦτα, καὶ ἅμα περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἰσχνοῦ.

quoniam populare quiddam eſt Parœmia, & vulgo notum. Qui verò ſententias loquitur, aut ſeriò cohortatur, non per epiſtolam iam loquenti ſimilis eſt, ſed per artem. Ariſtoteles ſanè & demonſtrationibus vtitur interdum epiſtolicis. ſicut cùm docere vellet, pariter magnis & paruis ciuitatibus benefaciendum eſſe, ait: *Dij enim in vtriſque æquales ſunt. itaque & Gratiæ, quoniam deæ, æquales tibi reſidebunt apud vtraſque.* Nam & quod demonſtratur, Epiſtolicum eſt: & demonſtratio ipſa. Quoniam autem & ciuitatibus interdum & regibus ſcribimus, ſunto eiuſmodi epiſtolæ paullò magis eleuatæ. (mens enim dirigenda & in perſonam, cui ſcribitur.) eleuatæ tamen, ſed non vti Liber aut Commentatio fiat pro epiſtola. ſicut illæ Ariſtotelis ad Alexandrum, & Platonis ad Dionis familiares. Vniuerſè autem miſcetor epiſtola, quod ad Elocutionem, è duobus characteribus iſtis, Vrbano & Exili. Et de Epiſtola quidem hactenus, & ſimul de charactere exili.

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ

ΤΥΡΑΝΝΟΥ

Ἀκραγαντίνων

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

PHALARIDIS

TYRANNI

Agrigentinorum

EPISTOLÆ.

PHALARIDIS EPISTOLÆ.

Phalaris Alciboo. 1

POLYCLITVS Meſſanenſis, quem apud ciues proditionis accuſas, morbum meum immedicabilem ſanauit. Non ignoro autem, quod fauſtus hic nuncius dolorem tibi atque lachrymas ſit allaturus. Te vero ne ipſe quidem artis princeps Æſculapius, cum omnibus diis, ſanare poſſit. Malam enim corporis valetudinem, ars medica ſanat: animæ autem morbum, medicus ſanat Mors: quam tu minime inuidioſam pro multis magniſque maleficiis, non præter voluntatem patratis (ad qualia me hortaris) ſed ſponte commiſſis (qualia ipſe patraſti) expecta.

Megarenſibus. 2

NON reprehendo ingratitudinem veſtram, ſæpenumero beneficiis a me affectorum, quod diſceptante me cum vicinis ob limites, falſum dixeritis teſtimonium. Accuſo autem memetipſum ſtuporis, quod frequ ẽter ab iiſdem lęſus, non diſco ſapere. Vos enim nunquam meorum beneficiorum meminiſtis: at ego vos ceu nunquam oblitos beneficiis afficio.

Tyr-

ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Φάλαρις Ἀλκιβόῳ. α

Πολύκλειτος ὁ Μεσσήνιος, οὗ κατηγορεῖς παρὰ τοῖς πολίταις προδοσίαν, ἰάσατό μου νόσον ἀνήκεστον. οὐκ ἀγνοῶ δέ, λύπας διαγγελιζόμενός σοι καὶ δάκρυα. σὲ δὲ οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἡγεμὼν Ἀσκληπιὸς μετὰ πάντων ἰάσαιτο τῶν θεῶν. σώματος μὲν γὰρ ἀρρωστίαν θεραπεύει τέχνη· ψυχῆς δὲ νόσον, ἰατρὸς ἴαται θάνατος, ὃν αἰεπαχθέστατον ἀντὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀδικημάτων, οὐκ ἀκουσίων, ὧν ἐμοὶ προτρέπεις, ἀλλ' ἑκουσίων ὧν αὐτὸς εἴργασαι, προσδέχου.

Μεγαρεῦσιν. β

Οὐ μέμφομαι τὴν ἀχαριστίαν ὑμῶν πολλάκις εὐεργετημένων· ὅτι μου κρινομένου περὶ τῶν ὅρων πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας κατεψευδομαρτυρήκατε· κατηγορῶ δὲ ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι προπηλακιζόμενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις, οὐ σωφρονίζομαι. ὑμεῖς μὲν γὰρ οὐδέποτε χάριτος ἐμοὶ μνημονεύετε· Ἐγὼ δέ, ὡς μηδέποτε ἐπιλελησμένοις χαρίζομαι.

Τυρσηνῷ. γ

Εἰ τοὺς μετ' ἀνάγκης τι πράξαντας τῶν μὴ νομίμων, χαλεπὰς ἔχειν δεῖ περὶ τοῦ μέλλοντος [βίου] προσδοκίας, ὡς ὑπέφαινες Αἰγεσταίοις, εἰς τὴν τοῦ δαιμονίου πρόνοιαν ἀναφέρων τὰ περὶ ἐμοῦ. τίνας ἐχρῆν ἐλπίδας ἔχειν [σε] περὶ σεαυτοῦ, τὸν μὴ μετ' ἀνάγκης, μηδὲν ὧν παρανενόμηκας, μετὰ γνώμης δὲ ἅπαν ἠσεβηκότα.

Λυκίνῳ. δ

Οὐκ ὀρθῶς ἠρώτησας ἐν Λεοντίνοις, ὡς παρόντα με καὶ δυνάμενον ἀποκρίνεσθαί σοι, τίς εἰμι, καὶ τίνων, καὶ πόθεν. ἐγὼ γὰρ ὡς ἐμαυτὸν οἶδα Φάλαριν Λεωδάμαντος υἱόν, Ἀστυπαλαιέα τὸ γένος, πατρίδος ἀπεστερημένον, τύραννον Ἀκραγαντίνων, ἔμπειρον πολλῶν, ἀπείρατα μέχρι τοῦ παρόντος· οὕτως οἶδα καὶ Λυκῖνον πόρνον μὲν ἐν παισί, λάγνον δὲ ἐν νέοις, μοιχὸν δὲ ἐν γυναιξίν, ἀκόλαστον δὲ ἐν νόμοις, ἀσελγῆ δ' ἐν ἡδοναῖς, ἀργὸν δ' ἐν εἰρήνῃ, λειποτάκτην δὲ ἐν πολέμοις· δώσοντά μοι καὶ τῶν δημηγορῶν, καὶ τούτων ὧν ἐλέγχω σε δίκην· ἐὰν μὴ θᾶττον ἀλῷς, [ἀλλ' οὖν] ὅταν ἔκδοτόν σε παραδῶσι Λεοντῖνοι, βουλόμενοι τοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι πολέμου.

Λεοντίνοις. ε

Εἰ καταλῦσαί με τὸν πρὸς ὑμᾶς ὀρέγεσθε πόλεμον, μηδὲν αἰδεσθέντες, ἔκδοτέ μοι Λυκῖνον, ἵνα τὴν ὀργὴν ἅπασαν εἰς τοῦτον ἀφεὶς, παύσωμαι τοῦ πρὸς τὴν πόλιν θυμοῦ, χρήσωμαι δὲ οὐδὲν αὐτῷ χαλεπώτερον, ἢ πάντας ὑμᾶς ἐπίσταμαι βουλομένους.

Tyrſeno. 3

SI eos qui aliquid, neceſſitate cogente, contra leges fecerunt, malas habere oportet de futura vita expectationes, quemadmodum Ægeſtenſibus demonſtraſti, in Dei prouidentiam referens ea quę mihi contigerunt: quales te ſpes habere oportet de te, qui nihil eorum quæ contra leges feciſti, vlla ex neceſſitate, ſed conſulto omnia impie patraueris?

Lycino. 4

NON recte interrogaſti, inter Leontinos, (quaſi præſens eſſem, tibique poſſem reſpondere) quis ſim, quorumque parentum, & vnde. Ego enim, ſicut memetipſum noui Phalarin eſſe, Leodamantis filium, Aſtypalæenſem genere, patria orbatum, tyrannum Agrigentinorum, multarum peritum rerum, non lapſum vſq; ad præſens: ita noui & Lycinum inter pueros eſſe ſcortum, inter iuuenes effœminatum, inter mulieres adulterum, in legibus proteruum, in voluptatibus laſciuum, in pace inutilem, in bellis aciei deſertorem: daturum denique mihi & cōcionum, horumque quorum te arguo pœnas. Si non ocyus fueris a me comprehenſus, attamen tum dabis, cum te deditīcium tradiderint Leōtini, volentes á bello, quod aduerſum nos gerunt, liberari.

Leontinis. 5

SI me cupitis bellum, quod aduerſum vos gero, diſſoluere, nihil reueriti, dedite mihi Lycinū, vt omni in eum effuſa ira, ciuitati iraſci deſinam. Nihil autem atrocius illi ſum facturus, quam vos omnes velle ſcio.

Zeuxippo. 6

TVO quidem filio propter adoleſcentiam ignoſco, tibi vero propter ſenectutem: licet ea feceritis, quæ non ſunt ignoſcenda. Porro ſi non a contumacia deſtiteritis, neq; illum adoleſcentia, neque te ſenectus eripiet: ſed ob hæc ipſa magis puniemini, ob quæ nunc venia dignati eſtis.

Eueno. 7

QVVM prius in animo haberem, captum in bello tuum filium interficere, iis pro iniuriis quibus meos nauium præfectos affecit, mutaui poſtea animum, viuumque conſeruaui. Malo enim per illius vitam dolore afficere te, quam per occiſionem illum morientem. Vale.

Samea. 8

SCIENS tuorum morum probitatem, excellentemq; erga omnes humanitatem, quodque proximorum felices ſucceſſus leniter, proque humano affectu, tuos dolores calamitateſque putes: ſcripſi tibi compẽdio, quod & in cauſa iudiciaria, & in nauali pugna, terreſtriq; prælio, atque in equeſtri denique certamine victoriam adepti ſimus: vt his auditis, quemadmodum honeſto bonoque viro conuenit, gemas indeſinenter, accipiens a tuo ipſius ingenio digna, tantamque decentia malignitatem tormenta.

Cleoſtrato. 9

PRORSVS mihi cum riſu dignum videtur admiratione, quod quidam abs te caſtigentur. Eũ enim qui alios increpare affectat, omni ipſum

ſcelere

Ζευξίππῳ. ς

Τῷ μὲν υἱῷ σου διὰ τὴν νεότητα συγγινώσκω, σοὶ δὲ διὰ τὸ γῆρας, καίπερ ἀσύγγνωστα πεποιηκόσιν. ἂν μέντοι μὴ παύσησθε τῆς αὐθαδείας, οὔτε ἐκεῖνον ἡ νεότης, οὔτε σὲ τὸ γῆρας ἐξαιρήσεται. δι᾽ αὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ μᾶλλον κολασθήσεσθε, δι᾽ ἃ νῦν συγγνώμης ἀξιοῦσθε.

Εὐήνῳ. ζ

Γνώμης γενόμενος τὸ πρῶτον, ἁλόντα αἰχμάλωτον ἀποκτεῖναί σου τὸν υἱὸν, ἀνθ᾽ ὧν ἠδίκηκέ μου τοὺς ναυάρχους, μετέγνων ὕστερον, καὶ σέσωκα. μᾶλλον γὰρ βούλομαι διὰ τῆς ἐκείνου ζωῆς σε λυπεῖν, ἢ διὰ τῆς αἱρέσεως τὸν ἀποθανόντα. ἔρρωσο.

Σαμέα. η

Εἰδώς σου τὴν χρηστότητα τοῦ τρόπου, καὶ τὴν ὑπερφυῆ πρὸς ἅπαντας φιλανθρωπίαν, καὶ ὅτι τὰς τῶν πλησίον ἀτυχίας ἡμέρως καὶ συμπαθῶς ἰδίας ἀλγηδόνας καὶ συμφορὰς ἡγῇ, γέγραφά σοι συντόμως, ὅτι καὶ τὴν δίκην καὶ τὴν ναυμαχίαν καὶ τὴν παράταξιν, καὶ τὸ τελευταῖον, τὸν ἱππικὸν ἀγῶνα νενικήκαμεν, ἵνα ἀκούσας ὡς προσήκει καλῷ κἀγαθῷ, στένῃς ἀδιαλείπτως λαμβάνων παρὰ τῆς σεαυτοῦ φύσεως τὰς ἀξίας καὶ πρεπούσας τοσαύτῃ κακοηθείᾳ βασάνους.

Κλεοστράτῳ. θ

Πάνυ μοι δοκεῖ μετὰ γέλωτος ἄξιον εἶναι θαυμάσαι τὸ σωφρονίζεσθαί τινας ὑπὸ σοῦ. τὸν γὰρ ἄλλοις ἐπιτιμᾶν ἐπιβαλλόμενον, αὐτὸν ἀπηλ-

λάχθαι χρὴ πάσης πονηρίας. σὺ δὲ τῆς τῶν ὑπὸ σοῦ νουθετουμένων κακίαις ἔνοχος ὤν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἁπάσαις, ὡς ἀνεπίληπτος εἰς πονηρίαν, οὕτω νουθετεῖς.

Λακρίτῳ. ι

Ἀχθομένῳ μέν σοι βαρέως ἐπὶ τῇ τοῦ παιδὸς τελευτῇ, πᾶσα συγγνώμη. κἀγὼ δὲ σφόδρα συμπαθῶν, ὡς εἰς τῶν οἰκείων τὸ συμβεβηκὸς ἡγούμενος, μεῖζον ἄχθομαι. καί τοι στερροτέρᾳ φύσει, πρὸς τὰ τοιαῦτα χρώμενος, διὰ τὸ μηδὲν ὄφελος ὁρᾶν μηδὲ τοῖς ἀμέτρως ἀνιωμένοις. παραμυθία δὲ ἔστω σοι μεγάλη τῆς ἐπ᾽ αὐτῷ συμφορᾶς· πρῶτον μέν, ὅτι ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζόμενος ἐν πολέμῳ, σὺν ἀριστείᾳ τέθνηκεν· εἶθ᾽ ὅτι νικῶν, καλλίστου τέλους ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης ἠξίωται. τὸ δὲ τελευταῖον, ὅτι μηδὲν ἁμαρτὼν παρὰ τὸν βίον, ὑπεσφράγισται τὴν ἰδίαν ἀρετὴν θανάτῳ. ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ ζῆν ἀγαθός, ἄδηλον, εἰ μεταβαλεῖ πρὸς τὸ χεῖρον. αἱ τύχαι γὰρ ἀνθρώπων τὸ πλεῖστον, οὐχ αἱ γνῶμαι κρατοῦσιν. ὁ δὲ τελευτήσας ἀκατηγόρητος, ἐν τῷ καλλίστῳ σχήματι τῆς δόξης καθίδρυται. νομίσας οὖν ἀξίας παρ᾽ αὐτοῦ χάριτας ἀπειληφέναι γενέσεως καὶ ἀνατροφῆς, τὸ καλὸν κἀγαθὸν μέχρι τέλους αὐτὸν γεγονέναι, ταύτην αὐτῷ τὴν ἀμοιβὴν ἀντίδος, τὸ πράως καὶ εὐπαρηγορήτως, τὴν ἐπ᾽ αὐτῷ λύπην ἐνεγκεῖν.

Μεγακλεῖ. ια

Καὶ τοὺς ἵππους ἐκπέπομφά σοι, κεκοσμημένους

ἐπὶ

ſcelere carere oportet. Tu vero quum & iis vitiis, quibus illi quos caſtigas, obnoxius ſis, atque aliis vniuerſis: ſic alios caſtigas, quaſi ipſe, quod ad ſcelera attinet, plane ſis irreprehenſibilis.

Lacrito. 10

QVOD ob filii mortem grauiter doleas, omnis tibi debetur venia. Nam & ego vna tecum vehementer commotus, eum caſum, vt vnus ex familiaribus reputans, plus doleo: tametſi rigidiori ingenio in huiuſmodi caſibus vtar, quod nullam prouenire vtilitatem videam, ne iis quidem qui ſupra modum contriſtantur. Magna autem iſtius tibi calamitatis conſolatio ſit; primum quidem, quod pro patria certans, in bello cum ſumma laude mortuus ſit: Deinde, quod vincens, optimo vitæ termino a fato ſit dignatus: Poſtremo autem, quod nullo per vitam admiſſo peccato, propriam virtutem morte obſignauerit. Qui enim, dum viuit, probus eſt, de eo perincertum eſt, an in deterius mutetur. Fortuna enim plurimum hominibus, nõ conſilia dominantur. Qui autem mortuus eſt inculpatus, is in pulcherrimo glorię ſtatu fundatus eſt. Exiſtimans igitur, dignam te ab eo gratiam generationis educationiſque percepiſſe, quod bonum ſe atque honeſtum ad finem vſque præſtiterit: hoc illi viciſſim tribue beneficiũ, vt conceptum eius cauſa mœrorem, leniter admiſſaque facile conſolatione feras.

Megacli. 11

ET equos emiſi ad te, exornatos ad certamen

& Teu-

& Teucro præcepi, vt pecunias tibi ſuppeditet. Et, ſi quo alio habes opus, ad me ſcribere ne cũ-ɛteris. Nullam enim rem tam magnam petiturus es, quam petenti non ſimus omni modo donaturi.

Aglao. 12

OPES quantaſcunque dedit Deus, repoſuimus, ad incerta fortunæ, non in terræ ſinibus, quemadmodum hortaris: ſed in amicis, dona noſtra recipere volentibus. Tu quidem te nobis ne ad hoc quidem promptum exhibuiſti, vt, quantum in vobis amicis ſitum eſt, ſi a principatu excidamus, ſpem retinere poſſimus. Veruntamen etſi non prius vnquam, nunc ſaltem accipiens veluti depoſitum mihi cuſtodiẽdum, aliquod amici facito officium. Nullam enim terræ partem exiſtimabimus fidam, ſi vos amicorum præſtantiſſimos, quaſi puluere inſidiores, præterimus: quibus feliciter agentibus, etiamſi ego ipſe cum alia conflixero fortuna, læticia tamen inde affectus, nihilominus feliciter agere mihi videbor.

Herodico. 13

ALTERIVS quidem iniuria affecti eſſet, nihil de vltione cõfiteri illi qui affeciſſet, vt quam minime apud eum ſuſpectus, eum comprehenderet. Ego vero hoc quidem ignobilis eſſe viri cenſeo, ignorantem in poteſtatem redigere. prior autem abs te affectus iniuria, ſignifico tibi vt caueas futuram a nobis vltionẽ: quo ante pœnam quidem ipſa te puniat expectatio, poſt expectationem autem, ipſa pœna.

Eume-

ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καὶ τὰ χρήματα δοῦναι Τεύκρῳ προστέταχα. κἂν ἄλλου του δέῃ, μὴ κατόκνει γράφειν. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἔσται μέγα τῶν αἰτημάτων, ὃ μὴ πάντως αἰτησαμένῳ χαριούμεθα.

Ἀγλαῷ. ιβ

Εκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου, ὅσα παρέσχεν ὁ θεός, εἰς μεταβολὰς τῆς τύχης, οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ὡς παρῄνεις, ἀλλ᾽ εἰς τοὺς βουληθέντας τῶν φίλων τὰς δωρεὰς λαμβάνειν. σὺ μὲν, οὐδ᾽ εἰς τοῦτο πρόθυμον ἡμῖν σεαυτὸν ἐχαρίσω, τὸ κατά γε ὑμᾶς τοὺς φίλους, κἂν ἀποσφαλῶμεν τῆς ἀρχῆς, ἔχεσθαι τῶν ἐλπίδων. οὐ μὴν· ἀλλ᾽ εἰ καὶ μὴ πρότερον, νῦν γε λαβὼν ὡς παρακαταθήκην ἐμοὶ φυλαχθησομένην φίλου τι ποίησον ἔργον. πιστὸν γὰρ οὐδὲν ἡγησόμεθα γῆς μέρος, παρελθόντες ὡς κόνεως ἀπιστοτέρους τοὺς ἐξ ὑμῶν τῶν ἑταίρων κρατίστους. ὧν εὐτυχούντων, κἂν αὐτὸς ἑτέρῳ συμπλακῶ δαίμονι, ἡσθεὶς οὐδὲν ἧττον εὐτυχεῖν δόξω.

Ἡροδίκῳ. ιγ

Ἄλλου μὲν ἦν κακῶς πεπονθότος, μηδὲν ὁμολογῆσαι πρὸς τὸν δεδρακότα περὶ ἀμύνης, ἵν᾽ ὡς ἥκιστα πρὸς αὐτὸν ὕποπτος ἁλώῃ. ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν ἀγεννοῦς ἀνδρὸς ἔργον ἡγοῦμαι, τὸ τὸν ἀγνοοῦντα χειρώσασθαι. προηδικημένος δ᾽ ὑπὸ σοῦ, μηνύω σοι φυλάττεσθαι τὴν ἐπιοῦσαν ἐξ ἡμῶν ἄμυναν, ἵνα πρὸ τοῦ μὲν παθεῖν, ἡ προσδοκία κολάζῃ σε· μετὰ δὲ τὴν προσδοκίαν, αὐτὸ τὸ παθεῖν.

Εὐμή-

Εὐμήλῳ. ιδ

Οὔτε δοκοῦντος οὔτε ὄντος ἀδίκου τὸν κατάρξαντα πλημμελεῖν, ἀμύνεσθαι· τοῦ πρώτου γεγονότος ὑπὸ σοῦ, τὸ δεύτερον ἀφ' ἡμῶν ἔσεσθαι προσδέχου.

Τεύκρῳ. ιε

Ταυρομενείταις τὰ λύτρα τῶν αἰχμαλώτων, ἅπερ ἔλαβον, ἀπόδος, μὴ ποιούμενος ἐμὴν τὴν χάριν, ἀλλὰ Στησιχόρου. ζῇ γὰρ ἐκεῖνος εἰς τὴν τῶν ληψομένων εὐεργεσίαν, ὁ παρ' ἐμοῦ ταύτην ᾐτημένος. τέθνηκε μὲν τι, ἡ περὶ τούτων αὐτῷ χάρις, εἰς ἀμνήμονας ἀνθρώπους δεδομένη.

Ἀριφοίτῃ. ιϛ

Τὰ μὲν σὰ, καὶ τούτων ὧν πεπόμφαμεν, καὶ πλειόνων ἔτι καὶ μειζόνων ἀγαθῶν, ἄξια· τὰ δ' ἐμὰ, μὴ βούλου μαθεῖν. οὐδὲν γὰρ ἐπ' αὐτοῖς ἔχομεν σιγῆς κρεῖττον.

Ἀμφινόμῳ. ιζ

Οὐ διδόναι χάριτας οἴομαι δωρούμενος ἀγαθοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον παρ' αὐτῶν λαμβάνειν. ὅθεν ἀξιῶ μὴ ὡς προδεδωκότα με χάριν, ἀλλ' ὡς προσοφείλοντά σοι, διὰ τὸ μὴ βουληθῆναί σε λαβεῖν ἃ ἐπέμψαμεν, γράφε. ἔρρωσο.

Ἐρυθίᾳ. ιη

Καὶ περὶ [μὲν] ἐμαυτοῦ πλείστην οἶδά σοι χάριν, καὶ περὶ τοῦ κοινοῦ παιδὸς, ὃν ἐπὶ σοὶ κατέλιπον Ἐρυθία. περὶ μὲν ἐμαυτοῦ ὅτι φεύγοντος μου χηρεύειν ὑπέμεινας μᾶλλον ἢ γήμασθαί τινι, πλείστων ἀγαγέσθαι

γέσθαι

Eumelo. 14

CVM iniuſtum neque videatur, neque ſit, eum qui prior delinquere cœpit, vlciſci: primo illo abs te facto, alterum a nobis futurum expecta.

Teucro. 15

TAVROMENITANIS precia, quæ pro captiuorum redemptione accepi, reddito: non mihi illud aſcribens beneficium, ſed Steſichoro. Viuit enim ille, ad eorum qui accepturi ſunt, beneficentiam, qui hanc a me petiit. Porro gratia illi de his mortua eſt, quod beneficium homines in immemores collatum ſit.

Ariphœti. 16

TVÆ quidem res, & his quæ miſimus, & pluribus inſuper maioribuſque bonis dignæ ſunt: meas autem ne velis cognoſcere. Nihil enim ſuper iis ſilentio habemus melius.

Amphinomo. 17

NON me beneficia dare puto, donando bonis viris, ſed magis ab illis accipere. Vnde peto, ne ſcribas quaſi prior tibi beneficium dederim, ſed quaſi inſuper tibi debeam: eo quod ea quæ miſimus, volueris accipere. Vale.

Erythiæ vxori. 18

ET propter memetipſum plurimas habeo tibi gratias, & propter communem filium, quem apud te reliqui, Erythia. Propter me quidem ipſum, quod me in exilio conſtituto, vidua permanere malueris, quam cuiquam nubere,

bere,quum plurimi te ducere vellent: propter filium autē, quod illi pariter & mater & nutrix paterque facta ſis, neq; virum alium Phalaridi, neque filium Paurolæ præpoſueris, ſed pro ſecundo marito priſtinam cum primo manſionē elegeris: proque alio filio, eum qui a primo genitus eſt, ſeruaueris. Perfice igitur marito & filio beneficium, quod vltro illi tribuiſti, donec temporibus congruentia ſapere cœperit, neque patre amplius neque matre indiguerit. Obſecro autem te hac tanta deprecatione, non quaſi diffidam matri de filio, præſertim tali matri: ſed vt pater vnico metuens filio. Poteris autem ex tuis ipſius affectibus, & patrum ſuper filiis metum expendere, meque ita ad te ſcribentem venia dignari. Vale.

Paurolæ filio. 19

MAXIME quidem ambos te parentes, o fili amare conuenit, ac maximi facere, (hoc enim alioquin honeſtum atque pium eſt, vt filius gratiam iis referat qui genuere, tantiſque affecere beneficiis) potius tamen patrem negligito, quam matrem. Non enim æqualia vel ſimilia poſſunt eſſe patris circa liberorum incrementum officia, iis quæ ſunt matris. Verum mater quidem, pręter id quod vterum tulit ac peperit, nutriciſque functa eſt munere, innumeros alios pertulit labores: pater vero iam educati a matre filii & adulti, fruitionis vult eſſe particeps, rem nullam expertus difficilem. Peculiarius autem præ aliis tua mater, propter

meum

γέσθαι βουλομένων. περὶ δὲ τοῦ παιδὸς, ὅτι σὺ ἀμφότερα καὶ μήτηρ αὐτῷ καὶ τροφὸς καὶ πατὴρ ἐγένου, οὔτε ἄνδρα ἕτερον ἀντὶ Φαλάριδος, οὔθ' υἱὸν ἀντὶ Παυρόλα προτιμήσασα· ἀλλ' ἀντὶ μὲν ἀνδρὸς δευτέρου, τὴν ἐπὶ τῷ πρώτῳ μονὴν ἑλομένη· ἀντὶ δὲ παιδὸς ἄλλου, τὸν ὑπὸ τοῦ πρώτου σπαρέντα σώζουσα. τελείωσον οὖν ἀνδρὶ καὶ υἱῷ τὴν ἀπὸ σεαυτῆς αὐτῷ δεδομένην χάριν, ἄχρις ἂν φρονήσας τὰ ἁρμόζοντα τοῖς χρόνοις, μήτε πατρὸς ἔτι, μήτε μητρὸς προσδέηται. λιπαρῶ δέ σε μετὰ τοσαύτης [τῆς] δεήσεως, οὐχ ὡς ἀπιστῶν μητρὶ περὶ τέκνου, καὶ ταῦτα τοιαύτῃ, ἀλλ' ὡς πατὴρ ὑπὲρ ἑνὸς υἱοῦ φοβούμενος. δικαία δ' ἂν ἀπὸ τῶν ἑαυτῆς παθῶν, καὶ τῶν παρὰ πατέρων ἐπὶ τέκνοις ἐνθυμηθεῖσα δέους, συγγνώμης ἀξιοῦν τὸν οὕτως ἐπιστέλλοντά με. ἔρρωσο.

Παυρόλᾳ. ιθ

Μάλιστα μὲν ἀμφοτέρους τοὺς γονέας, ὦ παῖ, στέργειν σοὶ προσήκει, καὶ περὶ πλείστου ποιεῖσθαι· τοῦτο γὰρ καὶ σεμνὸν, καὶ ἄλλως εὐσεβὲς υἱῷ μεμνῆσθαι τῆς τῶν γεγεννηκότων, καὶ τοσαῦτ' εὐεργετησάντων χάριτος· ἔπειτα τοῦ πατρὸς ἀμέλησον μᾶλλον ἢ μητρός. οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων τὰ πατρὸς ἂν εἴη δίκαια πρὸς τέκνων αὔξησιν, καὶ τὰ μητρός. ἀλλ' ἡ μὲν σοῦ τῷ κυῆσαι, καὶ γεννῆσαι, καὶ τιθηνῆσαι, μυρίους ἄλλους ἀνέτλησε πόνους. ὁ δ' ἐκτραφέντος ὑπὸ τῆς τεκούσης, καὶ τελειωθέντος, ἀπολαύσεως μετέχειν ἀξιοῖ, δυσκόλου πειραθεὶς οὐδενός. ἰδιαίτερον δὲ τῶν ἄλλων ἡ σὴ μήτηρ διὰ

τὰς

τὰς ἐμὰς φυγὰς περὶ τῆς σῆς κεκοπίακε τελειώσεως, τὰς ὑπὲρ ἀμφοῖν μόνη φροντίδας ὑποστᾶσα. ὥστε καὶ σὺ τὰς εἰς ἑκατέρους τοὺς γονέας εὐχαριστίας, μιᾷ μητρὶ τῇ πάντα πονησάσῃ ἀπόδος. πεπληρώσεται γάρ σοι καὶ τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια, διὰ τῆς εἰς τὴν μητέρα φιλανθρώπων. οὐδὲν γὰρ ἀπαιτήσω πλεῖον εἰς ἐμαυτὸν, ἂν εἰς ταύτην εὐσεβήσῃς. μᾶλλον δὲ καὶ προσειληφέναι παρὰ σοῦ πολὺ μέρος εὐεργεσίας ὁμολογήσω. πρέπει γάρ σοι μητρὶ χάριν περὶ πολλῶν ἀποδιδόντι, μεγάλης εὐεργεσίας ἀρχὴν κτήσασθαι πρὸς πατέρα.

Τῷ αὐτῷ. κ

Τὰ μὲν παρὰ πατρὸς εἰς υἱὸν ἔσχηκας δίκαια Παυρόλα· τὰ δὲ ἐκ σοῦ πατρὶ δυνάμενος οὐκ ἀντιπαρέχων, ἁμαρτάνεις. πυνθάνομαι γάρ σε παιδείας, ὃ πολλάκις ἐμεμψάμην, οὐκ ἐπιμελεῖσθαι. ἄλλην δὲ χάριν οὐκ ἐπιζητῶ λαβεῖν παρὰ σοῦ, ταύτης ὑστερήσας. ἴσθι δὲ, ὅτι καὶ τὸ παιδείας συμφέρον, ἐὰν χαρίσασθαι βουληθῇς, οὐχ ὁ ληψόμενος τὴν χάριν, ἀλλ' ὁ δώσων μᾶλλον καθέξει.

Μεσσηνίοις. κα

Πολύκλειτον (ὡς πυνθάνομαι) τὸν ἰατρὸν ὑμῶν μέμφεσθε, ὡς προδότην Ἀκραγαντίνων γεγονότα, ὅτι με κάμνοντα λαβὼν, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, χαλεπωτάτης ἐξήρπασε νόσου· καὶ τὸν ἔπαινον αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθε. καὶ τοῦθ' ὁμολογοῦντες, οὐκ αἰσχύνεσθε. ἐγὼ δὲ θαυμάζω τῆς τέχνης αὐτοῦ τὸν τρόπον μᾶλλον, ὅτι δὲ θνή-

σκοντά

meum exilium, in eo vt ad adultam peruenires ætatem, elaborauit, ſola omnes pro ambobus curas ſubiens. Proinde & tu gratiam vtrique parenti debitam, vni matri, vt quæ omnem ſubierit laborem, referto. Implebũtur enim abs te & patri debita officia, ſi matri omnem præſtiteris humanitatem. Nihil enim mihi ipſi vt facias plus exigam, ſi erga eam pietatem exercueris: imo & accepiſſe me abs te magnam beneficentiæ partem cõfitebor. Nam te decet matri gratiam ob multa referentem, magnæ initium beneficentiæ acquirere apud patrem.

Eidem. 20

QVÆ a patre filio debentur officia, Paurola, percepiſti: Quæ autem abs te patri debentur, ſi non viciſſim pręſtas cum poſſis, delinquis. Audio enim te eruditionis, id quod ſæpius reprehendi, nullam habere curam. Nullam autem mihi abs te gratiam referri volo, ſi hanc nõ fuero conſecutus. Scias autem, quod eruditionis fructum, ſi mihi gratificari volueris, non is cui refertur gratia, ſed magis qui refert, poſſeſſurus ſit.

Meſſanenſibus. 21

POLYCLITVM (vt audio) medicũ veſtrum reprehenditis, quaſi Agrigentinorum proditorem factum, quod me ægrotantem in curam ſuſceptum, quum poſſet occidere, ex difficilimo eripuerit morbo: Et iuſtitiæ illius laudem, in accuſationem detorquetis iniuriæ; neque vos pudet hoc ipſum confiteri. Ego vero magis admiror artis illius rationem, quod me iã morien-

tem, ſibi creditum, non vt tyrannum e medio ſuſtulerit, ſed vt ægrotantem ſuo ſeruauerit labore. Et propter veſtram quidem reprehenſionem, nihil omnino paſſus eſt mali: propter meã autem gratitudinem, diues effectus eſt, vt quiſquam inter Siculorum primos. Scio igitur quod propter gratitudinis meæ munera omnes optaretis [Agrigẽtinorum] potius proditores, quam Phalaridis tyrannicidæ prædicari.

Androcli. 22

ETIAM ego ipſe quidem ſtudioſe ſcripſi Steſichoro, ne quid commoueatur ob calumniam, quam aduerſus ipſum apud me ſtruxit Eubulus cum ſociis. tu autem & hoc mihi præſta beneficium, vt ſponſor illi fias me nihil aduerſus eum mali credidiſſe. Magis enim id mihi perſuaderi poſſet, quod ne initio quidẽ inſidiis ab illis petitus eſſem, quod ſunt confeſſi, quam quod propter illius poemata, & nõ ob ſuos ipſorum ſubdolos conatus, mihi eſſent inſidiati.

Pythagoræ. 23

PHALARIDIS tyrannis a Pythagoræ philoſophia plurimum ſeparata eſt. nihil tamen obſtat, etiamſi hæc ita ſe habeant, quo minus conueniamus, certumq; alter alterius capiamus experimentum. Poſſet enim etiam procul diſtantia in idem contrahere, colloquium & conuerſatio. Ego ſane ex fama de rebus tuis audiens, perſuaſus ſum te virum eſſe optimum: tu vero de me ne iudices. Nam falſa opinio moleſta mihi eſt. Porro mihi tutum non eſt accedere ad te, propter tyrannidem, qua de accuſor,

(nam

ἑκόντα με πεισθεὶς, οὐχ ὡς τύραννον ἀνῄρηκεν, ἀλλ' ὡς νοσοῦντα πονήσας ἔσωσε. καὶ διὰ μὲν τὴν ὑμετέραν μέμψιν, οὐδ' ὁτιοῦν πέπονθε κακόν· διὰ δὲ τὴν ἐμὴν εὐχαριστίαν, ὅμοια τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν τετελεύτηκεν. οἶδα γοῦν, ὅτι διὰ τὴν δόσιν τῶν εὐχαριστηρίων, πάντες εὔχεσθε προδόται μᾶλλον [Ακραγαντίνων] ἢ τυραννοκτόνοι Φαλάριδος ἀκουσθῆναι.

Ἀνδροκλεῖ. κβ

Κἀγὼ μὲν ἐσπουδασμένως ἐπέσταλκα Στησιχόρῳ, μηδὲν ἀχθεσθῆναι περὶ τῆς διαβολῆς, ἣν κατ' αὐτοῦ πεποίηνται πρός με οἱ περὶ Εὔβουλον. καὶ σὺ δὲ δός μοι ταύτην τὴν χάριν, ἀνάδοχος αὐτῷ γενόμενος, περὶ τοῦ μηδὲν ἐμὲ πονηρὸν κατ' αὐτοῦ πεπιστευκέναι. μᾶλλον γὰρ ἂν πεισθείην, ὡς τὴν ἀρχὴν οὐδὲ ἐπεβουλεύθην ὑπ' αὐτῶν· ὅπερ ὡμολογήκασιν· ἢ ὡς διὰ τὰς ἐκείνου ποιήσεις, ἀλλ' οὐ διὰ τὰς ἰδίας κακουργίας εἴησαν ἐπιβεβουλευκότες.

Πυθαγόρᾳ. κγ

Η Φαλάριδος τυραννὶς, τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας πλεῖστον ὅσον δοκεῖ κεχωρίσθαι. κωλύει δὲ ὅμως οὐδὲν, καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων, συγγενομένους ἡμᾶς, τὴν ἀτρεκῆ διάπειραν ἀλλήλων λαβεῖν. δύναιτο γὰρ ἂν καὶ τὰ πόρρωθεν διεστῶτα συναγαγεῖν ἐς ταυτὸν ὁμιλία. ἐγὼ μὲν οὖν ἀκοῇ τὰ περὶ σοῦ πυνθανόμενος, ἄριστον ἄνδρα πέπεισμαι σε εἶναι. σὺ δὲ περὶ ἐμοῦ μὴ κρῖνε. ψευδὴς γάρ με δόξα λυπεῖ. οὐ μὴν ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς ἀφικέσθαι πρὸς σὲ, δι' ἣν κατηγοροῦμαι τυραννίδα.

αἴδε μὲν γὰρ ὅπλων καὶ δορυφόρων ἐρχόμενος, δυσεπιχείρητος ἔσομαι· μεθ᾽ ὅπλων δὲ καὶ φρουρᾶς, ὕποπτος. σοὶ δὲ πᾶσα ἀσφάλεια κινδύνων ἀπηλλαγμένῳ, καὶ παραγενέσθαι πρός με καὶ μεθ᾽ ἡσυχίας συμβιῶναι. λαμβάνων δέ μου διάπειραν, ἐὰν μὲν ὡς τύραννον ἐξετάζῃς, ἰδιώτην εὑρήσεις με μᾶλλον ἢ τύραννον· ἐὰν δὲ ὡς ἰδιώτην, ἔχοντά τι διὰ τὴν ἀνάγκην καὶ τυράννου. κρατεῖν γὰρ οὐχ οἷόν τε τοιαύτης ἀρχῆς, ὠμότητι μὴ χρώμενον. εἰ δ᾽ ἔστιν ἐν τυραννίδι χρηστότης ἀκίνδυνον, διά τε τἄλλα καὶ διὰ τοῦτό σοι πόθῳ συγγενέσθαι. πείσομαι γάρ σοι τὴν ἡμερωτέραν ὁδὸν προστεθῆναι, ἐὰν τὸ πιστὸν εἰς σωτηρίαν τῷ πεισθησομένῳ, μετὰ τῶν Πυθαγόρου λόγων ἡ ἀλήθεια προσβεβαιώσῃ.

Θώρακι. κδ

Πότερον ἐμαυτὸν ὡς ἀσαφῶς γράφοντα μέμψομαι, ἢ σὲ ὡς ἑκουσίως μαθεῖν μὴ βουλόμενον αἰτιάσομαι, ἀγνοῶ. δύο γάρ σοι μυριάδες ἐκ λογισμῶν λελοίπασιν. εἰ σαφέστερον ἐπιζητεῖς διδαχθῆναι, τοὺς [οὖν] ἄλλῳ σε τρόπῳ διδάξοντας, ἢ σὺ μαθεῖν ἂν ἠθέλησας, ἐν τάχει παρ᾽ ἡμῶν προσδέχου. ἔρρωσο.

Λεοντιάδῃ. κε

Οὐ νῦν, ἀλλὰ πολλάκις ἤδη σοι γέγραφα, μηδεμίαν ἄλλην εὐχαριστίαν ἢ ταύτην ἡμῖν ἀποδιδόναι περὶ τῆς γυναικός. εἰ ἄρα νομίζεις ὑφ᾽ ἡμῶν εὖ πεπονθέναι διὰ τὸν γάμον, τὸ στέργειν ἐκείνην, δι᾽ ἣν ἡμῖν οἴει δεῖν χάριτας ἀπονέμειν, ἐξ ἧς ἡ συνάφεια

τοῦ

(nam abſque armis ac ſatellitibus veniens, patebo inſidiatoribus: cúm armis vero ac cuſtodia, ero ſuſpectus) tibi vero omnis eſt ſecuritas, nullumq; periculum & perueniędi ad me, & quiete mecum viuendi. Capiens autem mei experimẽtum, ſiquidem me vt tyrannum examinaueris, magis me priuatum inuenies quam tyrannum: ſi vero vt priuatum, habere me ob neceſſitatem nonnihil etiam tyranni. Obtinere enim huiuſmodi principatum non poteſt, qui non crudeliter ſe gerat. An autem in tyrannide clementia periculo vacet, propter & alia, & propter hoc, deſidero te conuenire. Parebo ſiquidem tibi, ad eundum manſuetiorem viam, ſi id mihi parituro certum eſſe ad ſalutem, cum Pythagoræ ſermonibus veritas quoque confirmauerit.

Thoraci. 24

VTRVM meipſum, quaſi obſcure ſcribẽtem, reprehendam: an te, quaſi data opera nolentem intelligere, accuſem, ignoro. nam duæ tibi myriades ex rationibus relictæ ſunt. Si manifeſtius quæris doceri, docturos te alio modo, quam tu forſan diſcere voluiſſes, breui a nobis expectato. Vale.

Leontiadi. 25

NON nunc primum, ſed ſæpius iam tibi ſcripſi, ne vllam aliam nobis gratiam referres de vxore (ſi modo te beneficio a nobis iſtis nuptiis affectum putas) quam vt illam amares, cuius gratia te nobis gratiam referre putas oportere, ex qua generis propinquitas

erga nos initium ſumpſiſſe tibi apparet. Vale.

Ariphradi. 26

CONTVMACIA, iuuentutiſque temeritas multos homines perdidit: quibus vtriſque vitiis tuum ſcito filium vſum eſſe. Affectus autem ab eo iniuria prædictis de cauſis, vltionem continui: tibi volens, non illi gratificari. Perhibetur enim tibi id a multis teſtimonium, quod optima ipſe moderatione præditus ſis. Quapropter viſum mihi non eſt, propter filii prauitatem, patris contriſtare ſenectutem, nullam facientis iniuriam. Quum enim vnicum iſtum habeas filium, licet omnino malus ſit, eum tamen ob alterius penuriam ſucceſſoris, amas. Nã filii malitiam, patris vincit beneuolentia. Porro ſi non ab inſolentia ceſſauerit, neque tuis præceptis, neque meis ſermonibus obtemperauerit, ne ignores, me tam pro me quam pro te cõuenientes ab eo ſumpturum pœnas. Ne autem, quum malum eum apprehenderit, tum ſuam expendens conditionem, ſimulet ſe ignoraſſe quæ ad te ſcripſerim, etiam ad illum ipſum eiſdem de rebus epiſtolam ſcripſi. Vale.

Antimacho. 27

SI tu quidem habes, & non reddis debitum, ſponte prauus es: ſin autem non habes, facis tu quidem iniuriam: attamen quod præter voluntatem noſtram fit, apud eos qui rem humaniter conſiderant, venia cenſetur dignum. Venia autem (cognoſce) dilatio eſt receptionis, non abſoluta pecuniarum remiſſio.

Ariſto-

τοῦ πρὸς ἡμᾶς γένους, ἀρχὴν εἰληφέναι σοι φαίνεται. ἔρρωσο.

Ἀριφεάδει. κϛ

ΑΥθάδεια, καὶ νεότητος ἀβουλία, πολλοὺς ἀνθρώπων ἀπώλεσεν. οἷς ἀμφοτέροις [τοῖς] πάθεσιν, ἴσθι σου τὸν υἱὸν κεχρημένον. ἀδικούμενος δ' ὑπ' αὐτοῦ δι' ἃς προείρηκα αἰτίας, τὴν ἄμυναν ἐπέσχηκα, σοὶ βουλόμενος, οὐκ ἐκείνῳ χαρίζεσθαι. μαρτυρῇ γὰρ ὑπὸ πολλῶν ἀρίστην ἐπιείκειαν ἔχων παρὰ σεαυτῷ. διόπερ οὐκ ἐδοκίμαζον διὰ τὴν τοῦ υἱοῦ πονηρίαν, λυπεῖν γῆρας πατρὸς οὐδὲν ἀδικοῦντος. ἕνα γὰρ ἔχων παῖδα τοῦτον, εἰ καὶ πάντη φαῦλός ἐστι, δι' ἐρημίαν ἄλλου διαδόχου, στέργεις. κακίαν γὰρ υἱοῦ, πατρὸς εὔνοια νικᾷ. ἐὰν μέντοι μὴ παύσηται πλεονάζων, ἀπειθῇ δὲ καὶ τοῖς σοῖς παραγγέλμασι καὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις, μὴ ἀγνοήσῃς, ὅτι καὶ περὶ ἐμαυτοῦ καὶ περὶ σοῦ λήψομαι τὰς προσηκούσας παρ' αὐτοῦ δίκας. ἵνα δὲ, ὅταν ἐπ' αὐτῷ γένηται τῷ κακῷ, διατείνων ἐν οἷς ἐστι μὴ προσποιηθῇ, δοκεῖν ἠγνοηκέναι, τὰ ὑπ' ἐμοῦ γεγραμμένα πρὸς σὲ, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον περὶ τῶν αὐτῶν ἐπέσταλκα. ἔρρωσο.

Ἀντιμάχῳ. κζ

Εἰ μὲν ἔχων οὐκ ἀποδίδως τὸ δάνειον, ἑκὼν εἶ πονηρός. εἰ δ' οὐκ ἔχων, ἀδικεῖς μὲν, τὸ δὲ ἀκούσιον παρὰ τοῖς ἀνθρωπίνως λογιζομένοις, συγγνώμης ἄξιον. ἡ δὲ συγγνώμη, γίνωσκε ὅτι μέλλησίς ἐστιν ἀπολήψεως, οὐ παντελὴς χρημάτων ἀπόγνωσις.

Ἀρισομένει. κη

Μὴ συνάχθου μοι περὶ τῶν τραυμάτων, ὧν τέτρωμαι κατὰ τὸν πόλεμον. τὸ μὲν γὰρ εὔνουν καὶ συμπαθές σου, ἄγαμαι· τοσοῦτον δ' ἀπέχω τοῦ βαρέως φέρειν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, εἰ καὶ πρὸς ὀλίγον ἦλθον ἐξ αὐτῶν ἀποθανεῖν, ὥστε ἀποφύκτου τοῦ θανάτου ὄντος πᾶσιν ἀνθρώποις, δεξαίμην ἂν καὶ τῆς εἱμαρμένης θᾶττον, εἰ καὶ πλείονά μοι χρόνον ἐπιτρέπει ζῆν, ἐν πολέμῳ τελευτῆσαι. τί γὰρ ἀνδρὶ γενναίῳ μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ νίκης ἀγωνιζομένῳ, ἀπερείσασθαι τὸν βίον.

Ξενοπείθει. κθ

Οὐκ ἄχθομαι ταῖς διαβολαῖς, ὅτι ταῖς δόξαις αἷς ἔχουσιν ἐφ' ἡμῖν οἱ μὴ δικαίως κατηγοροῦντες. καὶ τοῦτο δι' οὐδὲν ἕτερον πέπονθα, ἢ διὰ τὸ γινώσκειν, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει κακοῖς, ἐμοὶ δὲ διὰ τὴν καὶ θεῶν πλεῖον ἰσχύουσαν ἀνάγκην τοιούτῳ γενέσθαι συνέβη. διαφέρει δὲ καθόσον, ὅτι ἐγὼ μὲν τύραννος ὢν, ἐξουσίαν διὰ τὴν ἀρχὴν ἔχειν ὁμολογῶ· ὑμεῖς δὲ ἰδιῶται γεγονότες, πρὸς ὅσον δεδοίκατε νόμους, ὁμολογεῖν δέον, ἀρνεῖσθε.

Καταναίοις. λ

Ἀχθέντας αἰχμαλώτους τῶν ὑμετέρων πολιτῶν τινὰς, οὐδεμίαν ἐκ τῶν μυρίων ἔχοντας ἐλπίδα σωθῆναι, διὰ τὸ μὴ σφόδρα ὑμῖν αὐτῶν ἀναιρεθέντων μέλειν, σέσωκα, οὐκ ἐπιλελησμένος τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας· ἁπάντων γὰρ ἂν εἴην ἐπιλησμονέστατος, εἰ τοῦ θυμοῦ μικροτέραν δίκην παρ' ὑμῶν

λαβεῖν

Ariſtomeni. 28

NE condoleas mihi ob vulnera in prælio inflicta. Tuam quidem beneuolentiam atque cõmiſerationem amplector: tantum autem abeſt, vt talia grauiter feram, licet propemodum ex his mortuus ſim, vt, quum mors omnibus hominibus ſit abominabilis, a fato optem citius, etiamſi diutius permitteret viuere, in prælio mori. Quod enim maius bonum viro generoſo obtingere poteſt, quam de virtute ac victoria certantem, effundere vitam?

Xenopithi. 29

NON moleſte fero calumnias, neq; opiniones, quas de nobis ii habent qui iniuſte accuſant. Et propter aliud nihil ita ſum affectus, quam quod ſciam alios quidem eſſe natura malos: mihi autem contigiſſe, vt talis ſim neceſſitate, quæ plus etiam quam dii poteſt. Differt autem in tantum, quod ego quum ſim tyrannus, licentiam [male faciendi] me habere confitear propter principatum: vos autem priuati [a male faciendo abſtinetis] quatenus metuitis leges: & cum vos fateri oporteret, negatis.

Catanenſibus. 30

VESTRORVM quoſdam ciuium captiuos ad me perductos, nullamqne ex ſexcentis ſpem ſalutis habentes, eo quod nõ admodum vobis curæ eſſet, ſi interficerentur, viuos cõſeruaui: non oblit⁹ aduerſum vos inimicitiarũ: Omniũ enim eſſẽ obliuioſiſſim⁹, ſi minores ira pœnas a vobis

ſumere

ſumere negligerem. Quum autem iuſtas mihi pœnas perſolueritis, tum vobis calamitatis magnitudo, mala quæ patraſtis, reducet in memoriam.

Steſiohori filiabus. 31

TAVROMENITANI quidem, pro quibus ad me ſcribitis, mandatum vos habere dicentes a patre, cum diſcederet e vita, digni non erant qui vllam conſequerentur humanitatem: (nulla enim vnquam a me re, neque magna neque parua læſi, bellum mihi intulerunt:) Steſichorus autem non hocſolum beneficium, quod per vos petit, a me conſequi dignus eſt, vt nempe precia pro captiuorum redemptione accepta, ipſis reddi iubeam: verumetiam, ſi quid impoſſibilibus maius eſt. Nam tametſi quibuſdam mortuus eſſe videtur (quod nemo prudens dixerit) mihi tamen eiuſmodi vir nõ eſt mortuus. Haud enim tantum valere poterit odium, quo Tauromenitanos proſequor, vt Steſichorus nõ accipiat quod petit, ex his quæ in Phalaridis fuerint poteſtate. Omnes enim homines ab illo vinci decet: præ omnibus autem me, qui inter tot hominum millia, quorum cepi experimentum, nullius viderim animam illuſtriorem. Quamobrem & pecunias illis reddi præcepi: & beneficium hoc non (deos teſtor) patri dediſſe veſtro, ſed me ab illo magis accepiſſe exiſtimo.

Critodemo. 32

BONI quidẽ amici officiũ & tu facis, & omnes quicun-

λαβεῖν κατὰ φρονήσαιμι. ὅταν δὲ τὴν κατ' ἀξίαν ὑπόσχητέ μοι, τόθ' ὑμᾶς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ὧν ἐδράσατε κακῶν, ἀναμνήσει.

Ταῖς Στησιχόρου θυγατράσι. λα

Ταυρομενεῖται μὲν, ὑπὲρ ὧν γράφετε πρός με, ἐντολὴν ἔχειν λέγουσαι παρὰ τοῦ πατρὸς, ὅτε μετήλλαττε τὸν βίον, οὐδεμιᾶς ἦσαν ἐπιτήδειοι τυχεῖν ἐπιεικείας. οὐδὲν γὰρ ὑπ' ἐμοῦ πώποτε πλημμεληθέντες οὔτ' ἔλαττον οὔτε μεῖζον, ἐξήνεγκαν ἀδίκως τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον. Στησίχορος δὲ οὐ μόνον ταύτης τῆς χάριτος ἄξιός ἐστι παρ' ἐμοῦ τυχεῖν, ἣν αἰτεῖται δι' ὑμῶν, τὰ λύτρα τῶν αἰχμαλώτων αὐτοῖς, ἅπερ εἰσεπραξάμην ἀποδοθῆναι προστάξας· ἀλλ' εἰ καί τι τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ μεῖζον. καὶ γὰρ εἰ τεθνάναι δοκεῖ τισιν, ὅπερ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν εἴποι, ἐμοὶ γοῦν ὁ τοιοῦτος οὐ τέθνηκε. μὴ γὰρ τοσοῦτον ἰσχύσειε τὸ κατὰ Ταυρομενειτῶν μῖσος, ὥστε Στησίχορον αἰτησάμενόν τι μὴ λαβεῖν, ὧν Φάλαρις ἔχει τὴν ἐξουσίαν. πάντας μὲν γὰρ ἀνθρώπους ὑπ' ἐκείνου πρέπει νικᾶσθαι, πλεῖστον δὲ πάντων ἐμὲ, τὸν ἐν τοσαύταις μυριάσιν ἀνθρώπων ὧν ἐπειράθην, ἀνδρὸς ἐπιφανεστέραν ψυχὴν οὐκ ἰδόντα. διὸ τά τε χρήματα αὐτοῖς ἀποδοῦναι προστέταχα· καὶ τὴν χάριν ταύτην οὐ δεδωκέναι τῷ πατρὶ ὑμῶν μὰ τοὺς θεοὺς, ἀλλ' αὐτὸς παρ' ἐκείνου μᾶλλον εἰληφέναι νομίζω.

Κριτοδήμῳ. λβ

Ἀγαθοῦ μὲν ἔργον φίλου καὶ σὺ ποιεῖς, καὶ πάντες

ἔζοα

ὅσοι πλεῖόν τί μοι τοῦ μετρίου περὶ ἀνδρείας μαρτυρεῖτε, πεπεισμένοι ταῖς ἐμαῖς βουλαῖς ἢ πράξεσιν ἡττῆσθαι Λεοντίνους. ἐγὼ δὲ σαφῶς οἶδα τὴν μὲν ἀναγκαίαν ἄμυναν ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένην, τὴν δὲ εὐκταιοτάτην νίκην ὑπὸ τῆς τύχης κατωρθωμένην. οὐδὲν γάρ ἐστιν, ὦ φίλτατε, τῶν ἐν ἀνθρώποις, οὔτε μεῖζον, οὔτε ἔλαττον, ὃ μὴ τῆς ἐκείνης ῥοπῆς βεβαιοῦται.

Κλησίππῳ. λγ

Οὔτε πρῶτον, ὁπηνίκα Ταυρομενῖται ἀδίκως ἐξήνεγκαν τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον, ἀπολυτρώσας τοὺς αἰχμαλώτους ἐκείνους ἐχαριζόμην· τῷ κοινῷ δὲ νόμῳ τῶν Ἑλλήνων, οὐκ ἦν ἀντιώθην, οὔθ' ὕστερον ἀποδιδοὺς ἃ τότε ἔλαβον εὐεργετῶν τοὺς ἀποληψομένους, ὅπερ ὀνείδιζες, αὖθις ἀπέδωκα· Στησιχόρῳ δὲ πρεσβευσαμένῳ διὰ τῶν θυγατέρων, περὶ αὐτῶν ἐπείσθην. Ταυρομενῖται μὲν οὖν καὶ τεθνηκότι Στησιχόρῳ χάριν εἰδέτωσαν ὧν ἔτυχον· Στησίχορος δὲ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις. ἐγὼ δὲ περὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐκείνῳ χάριτας εἰδώς, οὐδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀμνημονήσω. γινώσκω γάρ, ὅτι δι' αὐτῆς αἰτησάμενός τι παρ' ἐμοῦ, καὶ τυχών, Ταυρομενίτας μὲν εἰς χρήματα εὐηργέτησεν· ἐμὲ δὲ εἰς ἐπίδειξιν ἧς ἔχειν ὑπ' ἀνθρώπων ἀπιστοῦμαι χρηστότητος.

Πολυδεύκει. λδ

Θαυμάζειν διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἔοικας τὴν παρὰ πολύ μου μεταβολὴν τοῦ βίου, ὅτι τὸν ἄλλον χρόνον θρασύτερος, ἢ κατὰ τύραννον ἐμφανὴς ὤν, τανῦν

οὐδὲ

quicunque ſupra mediocritatem aliquod mihi fortitudinis perhibetis teſtimonium: perſuaſi, meis conſiliis aut actionibus Leontinos eſſe victos. ego vero manifeſte ſcio, neceſſariam quidem vltionē a me factam, optatiſſimam autem victoriam fortunæ munus facinuſque eſſe. Nihil enim eſt, ô chariſſime, rerum humanarum neque magnum neque paruum, quod non illius nutu ſolidetur.

Cteſippo. 33

NEQVE antea, quando Tauromenitani iniuſte mihi bellum intulerunt, captiuos redimi paſſus, illis gratificari volui: communi autem Græcorum legi nolui aduerſari. neque poſtea reddens, quæ tum acceperam, accepturos beneficio afficere volēs, (quod exprobraſti) illis reddidi: a Steſichoro autem legationem ad me mittente per filias, ea de re perſuaſus ſum. Tauromenitani igitur, mortuo etiam Steſichoro gratiam habeant pro iis quæ ſunt conſecuti; Steſichorus autem ſuis moribus. Ego vero ob multa magnaque illi gratiam habens, neque legationis obliuiſcar huius. Nā cognoſco, quod quum per eam quiddam a me petierit, ſitque conſecutus: Tauromenitanos quidem beneficio affecerit in pecuniis; me autem in benignitatis demōſtratione, qua me præditum eſſe homines non credunt.

Polluci. 34

ADMIRARI per epiſtolam videris magnam vitæ meæ mutationem, quod quum ſuperiori tempore audacius quam tyranno conueniat, in ho-

in hominum oculis verſatus ſim,in pręſentia nè ab amiciſſimis quidem videar. Ego vero cupidius iam omnes fugio homines. Fidem enim neque apud alios vllos, neque in amicis firmam deprehendi. Quapropter omnibus magna induſtria perſpectis, deſertiſſimam in Libya ſolitudinem præ hominum conuictu eligendam cenſeo, habitaculaque Nomadum a feris trita. Magis enim adiunctus leonibus abſque periculo cohabitarem, cubaremque tutius cũ omnibus reptilibus, quàm cùm huius ſeculi hominibus. Tantum nobis multi ac varii continuique caſus experientiæ aſtutiæque contulerunt.

Polygnoto. 35

ET a donando tibi quicquam in poſterum, & a ſcribendo mox ceſſabo,Polygnote:ceſſa autem & tu a laudibus, quibus me apud multitudinem extollis.factis enim me accuſans,non recipiendo ea quæ tibi a me miſſa ſunt, ſermonibus me celebras:neque hoc intelligis, quod ſermo facti vmbra eſſe a modeſtioribus creditus ſit.

Cleomenidi. 36

MVNERA illa, quæcunq; quidẽ ad gymnaſii præfecturam conueniunt, miſimus tibi, olei nempe metretas ducentas, & tritici medimna quadringenta: quæcunque autem conueniunt iuuentuti, filio tuo, vinum nempe, ac pueros ſcribas, Steſichoriq; poemata: ſi modo non & hæc dona Syracuſanorum quiſpiam ſuſpecta

habet,

οὐδὲ τοῖς ἀναγκαιοτάτοις ὁρῶμαι. ἐγὼ δὲ ἐνδεέστερον ἢ δεῖ φεύγω πάντας ἀνθρώπους. πίστιν γὰρ οὔτε παρ' ἄλλοις τισὶν, οὔτ' ἐν φίλοις βεβαίαν εὗρον. διὸ πάντα πολυπόνως ἐπιγνοὺς, τὴν ἀοίκητον ἐρημίαν ἐν Λιβύῃ, τοῦ μετ' ἀνθρώπων βίου αἱρετωτέραν ὑπολαμβάνω, καὶ τὰ θηρόβατα Νομάδων ἐνδιαιτήματα. μᾶλλον γὰρ ἐμπελασθεὶς λέουσιν ἀκινδύνως συναυλισαίμην ἂν, καὶ συνηθείην ἑρπετοῖς πᾶσιν, ἢ τοῖς νῦν οὖσιν ἀνθρώποις. τοσοῦτον ἡμῖν αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ συνεχεῖς τύχαι ἐμπειρίας καὶ πονηρίας μετέδωκαν.

Πολυγνώτῳ. λε

Καὶ τοῦ δωρεῖσθαί τί σοι πρὸς τὸ μέλλον, καὶ τοῦ γράφειν πέπαυσμαι, Πολύγνωτε. πέπαυσο δὲ καὶ σὺ τοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς πολλοὺς ἐπαινῶν. τοῖς γὰρ ἔργοις μου κατηγορῶν, δι' ὧν οὐδὲν προσδέχῃ τῶν πεμπομένων ὑπ' ἐμοῦ, τοῖς λόγοις με ἐγκωμιάζεις· οὐδὲ τοῦτο συνιεὶς, ὅτι λόγος ἔργου σκιὰ παρὰ τοῖς σωφρονεστέροις πεπίστευται.

Κλεομενίδῃ. λϛ

Τῶν δωρεῶν ὅσαι μέν σοι πρὸς τὴν γυμνασιαρχίαν ἀνήκουσι, πεπόμφαμεν. ἐλαίου μετρητὰς διακοσίους, καὶ πυρῶν μεδίμνους τετρακοσίους. ὅσα δὲ νεότητός ἐστι τῷ υἱῷ σου, τόν τε οἶνον, καὶ τοὺς γραμματεῖς παῖδας, καὶ τὰ Στησιχόρου ποιήματα· εἰ μὴ καὶ ταῦτά τις τὰ δῶρα Συρακουσίων ὑποπτεύ-

σειε,

σειε, νεωτέρων ἕνεκεν πραγμάτων ὑπὸ τυράννου πεπέμφθαι.

Γοργίᾳ. λζ

Τὰ μὲν ἄλλα τῆς ἐπιστολῆς σου πάντα καλῶς ἡγοῦμαι γεγράφθαι· τὴν δὲ παράκλησιν τὴν ἐπὶ τοῖς μέλλουσι, περιττὴν εἶναι νῦν μάλιστα λογίζομαι. ἐγὼ γὰρ οὔτε τελευτὴν, οὔτε τελευτῆς εἶδος φεύγω, σωφρονεῖν ὑπολαμβανόμενος. εἱμαρμένη γὰρ οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων νομοθετεῖται, καὶ καθόλου δὲ τὸν ἐξετάζοντα περὶ τῶν τοιούτων, ἢ δεδιότα περὶ τῶν ἐσομένων καλῶν [ἢ κακῶν] λίαν εὐήθη νομίζω, εἴ τις ἢ προγνῶναι τὸ μέλλον δύνασθαι πεπεῖσθαι, ἢ προγνοὺς φυλάξασθαι. εἰ δέ τις τὸ μὲν γνῶναι δυνατὸν ἡγεῖται, τὸ δὲ φυλάξασθαι ἀδύνατον, τοῦ χάριν ἐσπούδακεν εἰδέναι τὸ γενησόμενον, ὅπερ ἀγνοοῦντος καὶ γινώσκοντος ἔσται· οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ σὺν τῷ γνῶναι καὶ τὸ φυλάξασθαι τοῦτον ἀνυστὸν εἶναι φήσει τις, ὡς γενέσθαι καὶ διατάξαι καὶ μεταθεῖναι ἄλλο ἀντὶ τοῦ προγνωσθέντος χείρονος ἐπιεικέστερον, ᾧ τελευτήσει δύναιτ' ἄν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι· θεοῦ γὰρ ἔργον τὸ τοιοῦτον, οὐκ ἀνθρώπου. ἐνθυμηθεὶς δέ τις τοὺς λεγομένους ἀπὸ τοῦ Διὸς Αἰακὸν καὶ Μίνω καὶ Ῥαδάμανθυν, καὶ τοὺς ἄλλους ἡμιθέους, οὔτε ἀθανάτους γενομένους, οὔτε ἄλλως ἀποθανόντας, ἢ μετὰ τὴν ἰδίαν ἕκαστον εἱμαρμένην, ἢ περὶ μοίρας, ἢ θανάτου δυσαναχετῶν ἢ φοβούμενος, ἐμπεδόφρων εἶναί σοι δοκεῖ. μάλιστα μὲν οὖν πειρῶ καὶ σὺ τοιαύτην διάνοιαν ἐν τοῖς ἰδίοις περὶ τῶν ἀφανῶν ἔχειν, ὡς μηδὲν περὶ αὐτῶν φροντίζειν· ἐπεί τοι περὶ ἡμῶν, ὡς μηδὲν μεριμνώντων ἐπίστασο.

Δημο-

habet, quaſi ob res nouas a tyranno miſſa ſint.

Gorgiæ. 37

CÆTERA quidem in tua epiſtola omnia probe ſcripta arbitror: adhortationem autem tuam futuris de rebus, ſuperfluam nũc maxime cenſeo. Ego enim neque mortem, neque mortis ſpeciem fugio, modeſte in hoc ſentire me exiſtimans. Fatum enim non gubernatur ab hominibus. Et in ſumma, interrogantem anxie de talibus, aut metuentem de futuris bonis, nimis ſtultum eſſe iudico, ſi quis vel præſcire ſe poſſe futura perſuaſus eſt: aut ſi præſciat, cauere. Si quis vero noſſe quidem futura poſſibile arbitratur, cauere autem impoſſibile: cuius rei gratia noſſe ſtuduit, quid eſſet futurum, quod tam eo ſciente quam neſciente erit? Atqui ſi pariter & præſcire ac cauere futura quis dixerit poſſibile eſſe, vt nempe fieri ac diſponi & ſurrogari aliud mitius in præſciti peioris locum poſſe arbitretur, quanam re id efficere poſſet? Ego ſane non puto [*effici poſſe.*] Dei enim hoc opus eſt, non hominis. Quum quis autem animaduerterit, eos qui feruntur a Ioue prognati eſſe, Aeacum & Mino atque Rhadamanthum, alioſque ſemideos, neque immortales factos, neque aliter eſſe mortuos, quam quemque iuxta proprium fatum: an is, vel moleſte ferens, vel metuens fatum aut mortem, prudens tibi eſſe videtur? Maxime igitur contende & tu eiuſmodi de obſcuris obtinere mentem, vt nihil de iis cures: quandoquidem de nobis ſcis, quod nihil anxie ſolliciti ſimus.

Demoteli. 38

VENIAM do tibi admonitionum tuarum. Nam cum nunquam fueris tyrannus, tyranno conſulis tyrannidem deponere: deorum quidem mihi neminem dans ſponſorem tutelæ, cui fortaſſis haberem fidem. Temetipſum autem fide dignum arbitraris tanta pro re fideiuſſorem: ignarus propemodum, quod talem deponere principatum periculoſius ſit, quam acquirere. Quemadmodũ enim homini priuato multo vtilius eſt tyrannidẽ nõ occupare, quam occupare: ita tyranno non deponere, quã deponere tyrãnidis principatum. In ſumma vero, de tyrannide ita, vt de hominis natiuitate ac vita, ſentiendũ eſt. Neq; enim homo qui audiſſet de ſua natiuitate (ſi quo modo fieri poſſet) in quot res difficiles per vitam eſſet incaſurus, vnquam vellet naſcî: neque homo priuatus tyrannidem affectans, auditis ante tyrannidis infelicitatibus, tyrannus mallet quam priuatus vitam agere. Sic, mi Demoteles, vtilius video homini eſſe, non naſci, quam naſci: & dum viuat, manere priuatum, quam tyrannum agere. Si tu mihi quidem ante occupatam tyrannidem, enarratis illius malis, conſilium dediſſes, omnino perſuaſus eſſem, ne tyrannidem occuparem. Quum autem iam tyrannus ſim, & propter principatus neceſſitatem in multis offenderim, a nullo poſſum homine perſuaderi, vt huius poteſtatem deponam: imo ne a deorũ quidem vllo, qui dominetur. Scio enim deponẽtem me principatum, oportere multa & atrocia paſſum

ab iis

Δημοτέλει. λη

Συγγνώμην ἔχω σοι τῶν παραινέσεων. τύραννος γὰρ οὐ γεγονὼς, τυράννῳ συμβουλεύεις καταθέσθαι τυραννίδα. θεῶν μὲν οὐδένα μοι διδοὺς ἐγγυητὴν τῆς ἀσφαλείας, ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. ἀξιόπιστον δὲ σαυτὸν ἡγούμενος ἀνάδοχον, [καὶ] ὑπὲρ τηλικούτου πράγματος σχεδὸν οὐκ εἰδὼς, ὅτι τοῦ κτήσασθαι τὴν τοιαύτην ἀρχὴν, ἐπισφαλέστερόν ἐστι τὸ καταθέσθαι. ὥσπερ γὰρ ἰδιώτῃ τοῦ τυραννῆσαι πολλῷ λυσιτελέστερόν ἐστι τὸ μὴ τυραννῆσαι· οὕτω τυράννῳ τοῦ καταθέσθαι, τὸ μὴ καταθέσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος. καθόλου δὲ τὸ περὶ τυραννίδος οὕτως, ὡς περὶ γενέσεως καὶ ζωῆς ἀνθρώπου φρονητέον. οὔτε γὰρ ἄνθρωπος ἀκούσας περὶ τῆς ἑαυτοῦ γενέσεως, εἴ πως γένοιτο δυνατὸν, ὅσοις μέλλει δυσκόλοις ἐγκυρήσειν παρὰ τὸν βίον, γεννηθῆναι βουληθείη[τε] πότ᾽ ἂν· οὔτ᾽ ἰδιώτης ἐσπουδακὼς τυραννῆσαι, προπυθόμενος τὰς ἐν τυραννίδι κακοδαιμονίας, τύραννος ἂν, ἀλλ᾽ οὐκ ἰδιώτης ἐθελήσειε καταβιῶναι. οὕτω, Δημότελες, ἀνθρώπῳ τοῦ μὲν γενέσθαι συμφερώτερον ὁρῶ, τὸ μὴ γενέσθαι· τοῦ τυραννῆσαι δὲ, τὸ μεῖναι μέχρι ζωῆς ἰδιώτην. εἰ μὲν οὖν πρὸ τῆς τυραννίδος τὰ περὶ αὐτῆς μοι διηγησάμενος κακὰ συνεβούλευες, πάντως ἂν ἐπείσθην μὴ τυραννῆσαι. τύραννος δὲ ὢν, καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀρχῆς εἰς πολλὰ προεπταικὼς, οὐχ οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθείην καταθέσθαι τὴν ταύτης ἐξουσίαν, ἀλλ᾽ οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι. καταθέμενον γὰρ τὴν ἀρχὴν, οἶδ᾽ ὅτι δεῖ πολλὰ καὶ δεινὰ παθόντα

πρὸς τῶν τυραννηθέντων, οὕτω καταστρέψαι τὸν βίον.

Ἀράτῳ. λθ

Καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι φίλοις ἐπέσταλκα διὰ ταχέως ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα· καὶ σοῦ δέομαι, παραγενέσθαι πρὸ ὀλυμπίων. βούλομαι γὰρ τὸν μάλιστα εὐνοούντων σύλλογον ἀγαγὼν, τὴν πρέπουσαν ἐπιμέλειαν, ὥσπερ ἄλλοτε, καὶ νῦν ποιήσασθαι, καὶ περὶ πραγμάτων ἐπισφαλῶν καὶ μεγάλων γνώμην λαβεῖν, ἀτόπου μὲν ἢ δυσκόλου μεταδώσων οὐδενός. ἀρκέσω γὰρ [ἐγὼ] τοῖς ἐμαυτοῦ πειραθησόμενος δὲ οἷς ἂν εἴποιτε, ἵνα μενούσης μὲν τῆς ἀρχῆς ἐν οἷς ἐστι, πολλάκις ὑμᾶς δεξιώσωμαι· πιπτούσης δὲ ταύτης, ἐὰν δοκῇ τῷ δαίμονι, τὴν ὑστάτην λαβόντες προσαγόρευσιν, μνήμονες εὐσεβεῖς ὧν ἐφιλοτιμήθημεν εἰς ὑμᾶς γένοισθε. ἥκετε οὖν ἀνυπερθέτως, τῇ προτέρᾳ προθυμίᾳ κεχρημένοι πρὸς Φάλαριν, ὃν μάλιστα ὑμεῖς γινώσκετε.

Παυρόλᾳ. μ

Ἐδεξάμην τὸν ὑπὸ σοῦ πεμφθέντα μοι στέφανον ὁλκῆς χρυσῶν ἑξακοσίων· ὃν τύχης μὲν ἕνεκα καὶ τοῦ πέμψαντος φιλοτιμίας εἴληφα. στεφανωσάμενος δὲ αὐτὸν ἡμέραν μίαν, ἐν ᾗ τοῖς πατρῴοις θεοῖς ἐπινίκια τῆς πρὸς Λεοντίνους μάχης ἐβουθύτουν, τὸν αὐτὸν ἀπέσταλκα δῶρον Ἐρυθίᾳ τῇ μητρί σου. οὐδένα γὰρ εὗρον ἀξιώτερον τοιαύτῃ κοσμηθῆναι πολυτελείᾳ, ἢ μητέρα. γένοιο δ' ἂν ἡμῖν καλλίων σὺ καὶ πρεπωδέστερος στέφανος, εἰ τῆς τῶν γονέων εὐχῆς ἄξια φρονῶν εὑρεθείης.

Ἱππο-

ab iis in quos tyrannidem exercui, ita vitam finire.

Arato. 39

ET aliis amicis omnibus per epiſtolas mandaui, vt quam primum ſe Agrigentum conferant: & te obſecro, vt venias ante Olympia. volo enim beneuolentiſſimis congregatis, decentem eorum curam, quemadmodum alias, ita & nunc gerere, ac rebus de periculoſis & magnis capere conſilium. Nullius quidem abſurdæ difficiliſq; rei vos facturus ſum participes (meis enim ipſius contentus ero) pariturus autem iis quę dixeritis, vt manente mihi quidem principatu, in quibus eſt, ſæpius vos laute ſuſcipiam: cadente autem eo, quum viſum fortunæ fuerit, poſtremum a me appellati, memores pie ſitis beneficiorum quæ in vos ſtudioſe ac prolixe contuli. Venite abſque dilatione, priſtina erga Phalarin vſi promptitudine, quem vos præ cæteris maxime cognoſcitis.

Paurolæ filio. 40

SVSCEPI coronã mihi abs te miſſam, aureorum ſexingentorum pondere. quam ob fortunam quidem, mittentiſque largitatem accepi: coronatus autem ea vnam diem, in qua paternis diis ob conſecutam pugnæ aduerſus Leontinos victoriam, mactaui victimas, dono ipſam miſi matri tuæ Erythiæ. Neminem enim reperi digniorem, qui tam precioſo dono exornaretur, quam matrem. Fieres autem tu nobis pulchrior decentiorque corona, ſi parentum voto digna ſapere inuenireris.

Hippolytioni. 41

PERMITTO tibi vt me accedas, ſicuti rogas. Iuſiurãdum autem tibi nullum do, te nihil paſſurum mali, ſed fidem. Si autem meorum verborum promiſſioni non credis, me nunc vere iniuria afficis, non quando accuſatus es. Nam cum ſcias me nulli vnquam transgreſſum eſſe fidem, quaſi me damnaueris, iureiurando tentas. Et quid intereſt ad pietatem, iuſiurandum vel fidem confundere? Vtraque enim voluntas rata facit. Vale.

Polytimoni. 42

SI tu quidem a tuis ipſius moribus facto iudicio, mihi non credis, prudentiæ me condẽnas, non malitiæ: ſin vero a meis, multum ob ignorantiam de me aberraſti. tantum enim abſum a trãſgredienda fide, vt vltro etiã aliis, plus quam conueniret, attendens, quaſi ſtabiliorem fide obtinerent pietatem, ſæpenumero lapſus ſim. Veni igitur, mihi fidem habens ſine dolo ac deceptione. paſſurus quidem nihil iniqui: teſtificaturus autem apud omnes, Phalarin non fallere fidem.

Teucro. 43

ARISTOMENI tuo prædium traditum eſt, & Hippolytion a criminibus abſolutus. Te vero, vt promittis, expectamus. Ego vero bene valeo: ſi hoc bene valere eſt, multa aggreſſum, pluri maque conſecutum, ob deteriora pœnitudine affici etiam de melioribus.

Niciæ.

Ἱππολυτίωνι, μα

Ἐπιτρέπω σοι πρός με παραγενέσθαι, καθὼς ἀξιοῖς. ὅρκον δὲ οὐδένα σοι δίδωμι τοῦ μηδέν σε πείσεσθαι κακὸν, ἀλλὰ πίστιν. εἰ δέ μου τῇ τῶν λόγων ἀπιστεῖς ὑποσχέσει, νῦν με ταῖς ἀληθείαις ἀδικεῖς, οὐχ ὅτι κατηγορήθης. εἰδὼς γάρ με μηδενὶ πώποτε παραβεβηκότα πίστιν, ὡς καταγνωκὼς, ὅρκῳ μετέρχῃ. καὶ τί διαφέρει πρὸς ἀσέβειαν, ὅρκον ἢ πίστιν συγχέαι· ἀμφότερα γὰρ ἡ γνώμη βεβαιοῖ. ἔρρωσο.

Πολυτίμωνι. μβ

Εἰ μὲν ἀπὸ τῶν σεαυτοῦ τρόπων στοχαζόμενος ἀπιστεῖς ἐμοὶ, σὴν ἐστιν ἐμοῦ καταδικάζεις, οὐ πονηρίαν· εἰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐμῶν, ἀγνοίᾳ μου πολὺ διημάρτηκας. τοσοῦτον γὰρ ἀπέχω τοῦ παραβῆναι πίστιν, ὥστε ἀπ' ἐμαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις πέρα τοῦ δέοντος προσέχων, ὡς βεβαιοτέραν πίστεως ἔχουσιν ἀσέβειαν, πολλάκις ἐσφάλην. ἧκε οὖν ἐμοὶ πεισθεὶς ἄνευ δόλου καὶ ἀπάτης· πεισόμενος ἄδικον μὲν οὐδὲν, μαρτυρήσων δὲ πρὸς ἅπαντας, ὅτι Φάλαρις οὐ ψεύδεται [πίστιν.]

Τεύκρῳ. μγ

Ἀρισομένει τῷ σῷ τὸ χωρίον παρεδόθη, καὶ Ἱππολυτίων ἀφείθη τῶν ἐγκλημάτων. σὲ δ' ὡς ἐπαγγέλλῃ, προσδοκῶμεν. ἐγὼ δὲ ἔρρωμαι, εἰ τοῦτ' ἐστὶν ἐρρῶσθαι, τὸ πολλοῖς ἐπιχειρήσαντα, καὶ τῶν πλείστων περιγενόμενον, διὰ τὰ χείρω μεταμελεῖσθαι καὶ περὶ τῶν βελτιόνων.

Νικίᾳ. μδ

Ἐφ' οἷς μισεῖς σου τὸν υἱὸν, ὅτι τοὺς σοὺς οὐ μιμεῖται τρόπους, ὑπὸ τῶν ἄλλων πάντων φιλεῖται. σκόπει οὖν, ὅτι πάντες οἱ τοῦτον φιλοῦντες, σὲ μισοῦσι.

Ἀδειμάντῳ. με

Ἀκούω σε διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ὁπότερος ὑμῶν ἐστι χείρων. σοῦ μὲν ἐκεῖνον λέγοντος, ἐκείνου δὲ τοὔμπαλιν σέ. ἐγὼ δ' οἴομαι, μᾶλλον δὲ καλῶς πέπεισμαι, τῶν μὲν ἄλλων πάντων ἐκεῖνον εἶναι κακίω· σοῦ δὲ οὔτε ἐκεῖνον, οὔτε ἄλλων ἀνθρώπων οὐδένα. ἔρρωσο.

Αἰγεσταίοις. μς

Παύσασθέ μου τοὺς φυγάδας ὑποδεχόμενοι· Φάλαριν γὰρ οὔτ' εὖ ποιῶν τις, οὔτε κακῶς, ἐνίκησε. μάθοιτε δ' ἂν τὸ τοιοῦτον, εἰ τὰ Μελιταίων καὶ Λεοντίνων ἴδοιτε· οἷς μὲν γὰρ ἐλευθερίας, Λεοντίνοις δὲ δουλείας, παραίτιος ἐγενόμην. οἱ μὲν, ὅτι τριήρη μου κατέδυσαν· [οἱ] Μελιταῖοι δὲ, ὅτι καταδυομένην ἐβούλοντο σῶσαι. ἔρρωσθε.

Ἀντισθένει καὶ Θεοτίμῳ. μζ

Τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεμφθεισῶν δωρεῶν, Ἀντισθένης μὲν τὸ μέρος ἐδέξατο, Θεότιμος δὲ οὔ. διὸ τῷ μὲν οἶδα χάριν, τὸν δὲ οὐ μέμφομαι· ὁ μὲν γὰρ οὐδὲν ἠλάττωσέ με λαβὼν, ὁ δ' οὐδὲν ἐζημίωσε.

Μενεκλεῖ. μη

Μὴ μεταμέλου χρηστὸς γενόμενος, εἰ βούλει τῆς τοῦ πατρὸς πονηρίας ἀπολιμπανόμενος νομισθῆναι· ἐπεὶ καὶ τοῦ πρώτου χρόνου τὴν πρὸς Καμαριναίους

ὑπό-

Niciæ. 44

PROPTER quæ tuum odiſti filium, quod tuos non imitetur mores: ob ea ab aliis omnibus amatur. Intellige igitur, quod omnes qui hunc amant, te oderunt.

Adimanto. 44

AVDIO te diſſidere cum fratre, vter veſtrum ſit deterior: te quidem illum dicente, illo autem viciſſim te. Ego vero puto, imo pulchre ſcio, illum quidem aliis omnibus eſſe peiorem, te vero neque illum neque alium vllum hominem. Vale.

Ægeſtanis. 45

CESSATE a recipiendo meos exules. Phalarin enim nemo neque beneficiis afficiens, neq; iniuria, ſuperauit. Diſcere autem hoc poſſetis, ſi res Melitenſium ac Leontinorum ſciretis. Illis enim libertatis, Leontinis autem ſeruitutis autor fui. His quidem, quod triremem meam ſubmerſerunt: Melitenſibus autem, quod ſubmerſam ſeruare voluerunt. Valete.

Antiſtheni ac Theotimo. 47

MVNERVM a me miſſorum Antiſthenes quidem partem recepit, Theotimus autem nõ. Quapropter illi quidem habeo gratiam; hunc autem non reprehendo. Ille enim recipiens, nihil me reddit pauperiorem: hic autem nullo affecit damno.

Menecli. 48

NE te pœniteat benignitatis, ſi patris prauitatem reliquiſſe vis exiſtimari: quoniam & ſuperioris temporis opinionẽ apud Camarinẽſes

ſimul

ſimul perdes. Pro tempore enim ſimulaſſe, non reuera benignus fuiſſe videberis.

Epiſtrato. 49

VIDERIS tibi quaſi ad fortunatum ſcribere. Ego autem res tibi meas ſummatim ac breuibus exponam. Si hoc eſt fortunatū eſſe, natum mox orbitatem experiri, iuuenem factum per infortunium ex patria eiici, perdereque plurimam bonorum partē, educari in barbaris moribus, fugere iniuria affectum ex omni terra: inſidias pati non ſolum ab inimicis, verum etiam ab iis quos affeceris beneficio: denique tyrannū factum, abominari vitam in tyrannide: ſane fortunati ſumus.

Onetori. 50

ET tu & omnes amici in hoc mihi certe gratificari poteſtis, vt ne quid rerum mearum examinetis, neque curioſe agatis, niſi ſi quid velim. Res enim noſtrę iuxta fortunam eiuſmodi ſunt, vt magis lætentur inimici, qui eas audierint; quam doleant amici, qui non audierint.

Eteonico, 51

ALIORVM quidem inimicitias, quicunque mali mihi aliquid fecerūt, etiamſi obliuiſcerer, quemadmodum hortaris (Nam cum mortales ſimus, immortalem iram gerere, vt quidā aiunt, non conuenit) hoſtile tamen Pythonis aduerſus me odium, non ſolum nō viuus, ſed ne mortuus quidē (quod tamen omnibus mortuis cōtingit) obliuiſcerer. Is enim eſt, qui maximis me affecit malis, quique poſtquam actus ſum in exilium,

Erythiam

ὑπόληψιν προσαπολεῖς. ὑποκρίσεσι γὰρ καιροῦ δόξεις, [καὶ] οὐκ ἀληθείᾳ χρηστὸς γεγονέναι.

Ἐπιστράτῳ. μθ

Ὡς πρὸς δυστυχῆ τινα γράφειν ἔοικας. ἐγὼ δέ σοι τὰ περὶ ἐμοῦ συνελὼν ἐν βραχεῖ δηλώσω. εἰ τοῦτ' ἐστὶν δυστυχεῖν, τὸ γεννηθέντα μὲν ὀρφανίαις πειραθῆναι νέον δὲ ὄντα κατὰ περίστασιν ἐκπεσεῖν τῆς πατρίδος, ἀπολέσαι δὲ τὰ πλεῖστα τῆς οὐσίας, τραφῆναι δὲ ἐν βαρβάροις ἔθεσι, φεύγειν δὲ ἐξ ἁπάσης γῆς ἀδικούμενον ἐπιβουλευθέντα δὲ μὴ μόνον ὑπ' ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν εὐεργετουμένων· τυραννήσαντα δὲ, ἀπεύχεσθαι καὶ τὸν ἐν τυραννίδι βίον, δυστυχοῦμεν.

Ὀνήτορι. ν

Καὶ σὺ, καὶ πάντες οἱ φίλοι οὕτ' ἄν μοι χαρίζοισθε, μήτε ἐξετάζοντες περὶ ἐμοῦ μηδὲν, μήτε πολυπραγμονοῦντες, εἰ μή τι βουλοίμην. τοιαῦτα γάρ ἐστι τὰ κατὰ τύχην περὶ ἡμᾶς, ὡς μᾶλλον ἡσθῆναι τοὺς ἐχθροὺς ἀκούσαντας, ἢ λυπηθῆναι τοὺς φίλους μὴ συνυπακούσαντας.

Ἐπονίκῳ. να

Τῆς μὲν τῶν ἄλλων ἔχθρας ὅσοι τι κακόν με δεδράκασιν, ὡς παρακαλεῖς, κἂν ἐπιλαθοίμην, θνητοὺς γὰρ ὄντας, ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὡς φασί τινες, οὐ προσήκει· τῆς μέν τοι Πύθωνος εἰς ἐμαυτὸν δυσμενείας, οὐ μόνον ζῶν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθανὼν, ὃ πᾶσι συμβαίνει τοῖς τετελευτηκόσιν, ἐπιλαθοίμην. ὁ γὰρ τὰ μέγιστά με τῶν κακῶν ἐργασάμενος, οὗτός ἐστιν ὁ μετὰ τὴν ἐμὴν ψυχήν,

Ἐρυθίαν

Ἐρυθίαν τὴν γυναῖκα, βουλομένην ἐμὲ διώκειν, ἀναινομένην δὲ τούτῳ γήμασθαι, φαρμάκῳ διαφθείρας.

Μεγαρεῦσιν. νβ

Οὐκ ἐλπίζων παρ' ὑμῶν ἀπολήψεσθαι χάριν, τὰς τριήρεις ὑμῶν ἁλούσας μεθῆκα, προφανῶς καὶ ἐμοῦ πλεούσας. εἰ γὰρ ἐμνημονεύετε χάριτος, οὐκ ἂν ἐπελάθεσθε, ὅτι πρότερον [τρεῖς] ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα.

Λεοντίνοις. νγ

Λεωνίδαν ὃν ἐξεπέμψατε κατάσκοπον τῶν ἐμῶν πραγμάτων ἁλόντα, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, σέσωκα, οὐχ ὑμῖν χαριζόμενος, ἀλλ' ἵνα μὴ ζητῶ, τίς ὑμῖν σαφῶς ἀπαγγείλῃ τὴν παρασκευὴν τοῦ καθ' ὑμῶν πολέμου. καὶ γὰρ ἐμοὶ πιστῶς αὐτὸς βασανισθεὶς τὰ παρ' ὑμῖν ἐδήλωσεν, ὅτι πάντων ἐνδεεῖς ἐστὲ, πλὴν λιμοῦ καὶ φόβου. τούτων δὲ ὑμᾶς [φησι] καὶ λίαν εὐπορεῖν.

Ἱμεραίοις. νδ

Ἐγὼ πάντα μὲν ὑπὲρ Στησιχόρου πράττειν ἕτοιμός εἰμι· καὶ, εἰ περὶ αὐτὴν ἔδει μετὰ τὴν μοῖραν ὅπλα δεξάμενον περὶ τοῦ θανάτου διαγωνίσασθαι, οὐκ ἂν ὤκνησα, ἐφ' ᾧ γε θεῖον ἄνδρα περὶ κάλλους ὑμνῳδίας ἐπαινούμενον, ὑμῖν τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις περισῶσαι· ὃν ἐξ ἁπάντων αἱ καθαρώταται θεαὶ μοῦσαι προετίμησαν ὑμνοπόλων, δι' οὗ μέλη καὶ χοροὺς [ἀνθρώποις] ἐξενήνεγκαν. λογίσασθε δὲ, ὡς ὅποί ποτ' ἂν ταφῇ Στησίχορος, Ἱμεραῖός ἐστι. καὶ πάσης μὲν πα-

τρίδος

Erythiam vxorem meam, volentem me ſequi, renuentemque illi nubere, veneno perdidit.

Megarenſibus. 52

NON quod me ſperem a vobis, gratiam recepturum, triremes veſtras captas dimiſi, manifeſte contra me nauigantes. Nam ſi beneficii memores eſſetis, non profecto eſſetis obliti, quod antea ter vos iam in frumentorum penuria morientes ſeruauerim.

Leontinis. 53

LEONIDAM, quem negociorum meorum exploratorem emiſiſtis, captum, cum poſſem interficere, viuum conſeruaui: non vobis gratificari volens, ſed vt non quæram, qui vobis manifeſte annuntiet belli contra vos apparatum. Nam mihi fideliter abſque tormentis res veſtras expoſuit, quod omnium nempe rerum magna laboretis penuria, præterquam famis ac timoris. Horum autem vobis nimis magnam ait ſuppetere copiam.

Himerenſibus. 54

EGO pro Steſichoro quidem omnia facere paratus ſum: etiamſi aduerſus ipſum fatum acceptis armis de morte certandum eſſet, in me nulla eſſet mora, vt diuinum virum, deque hymnorum pulchritudine laudatum vobis aliisque hominibus conſeruarem: quem præ omnibus poetis lyricis puriſſimæ deæ Muſæ ſingulari affecerunt honore: per quem carmina chorosque ediderunt. Expendite autem, quod Steſichorus, vbicũq; etiam ſepeliatur, Himerẽſis ſit. & propter virtutem quidem, cuiuſuis patriæ

triæ dicetur ciuis,manebit autem veſter. Simul autē ne putetis Steſichorū vnū eſſe ex mortuis, ſed in poematibus exiſtere,quę omnibus hominibus facta ſunt communia.Magni beneficii loco accipite, ô Himerēſes, quod herōs ille, apud vos quidē natus, educatus, in literiſq; eruditus ſit & vixerit,inq; hymnis carminibuſq; cōponēdis peruenerit ad ſenectutē: apud Catanēſes autē, qui hoc voluerunt ſiue potuerunt obinere, in aliud mutata natura defunctus ſit.EtHimerę quidē tēplū erigatur Steſichori, immortale virtutis monimentū: Catanæ autē (quod ipſi affectarunt)ſepulchrū. De hoc igitur,vt vobis ipſis videtur eſſe optimū,ita facite, vobis neq; pecunias, quantū in me fuerit, neq; arma defutura exiſtimantes,neq; viros. Vnū autē præcogitate, quod neque capientibus vobis ciuitatem in Sicilia, cū Siculi ſitis[indecorū : neq; non capientibus vobis ciuitatē in Sicilia, cū Siculi ſitis] decorū:neq; non capientibus, tutum ſit. Virū autē ne lugeatis, neq; deploretis, mouentes ac incuſantes quicquam illius fortunæ. Steſichori enim mortuum quidem eſt corpus, nomen autem accipiens efficax æuum: glorioſum quidem in vita, beatū autem in recordationibus conſecrabit [æternitati.] Carmina ſane ac verſus & omnigena illius poemata, hortor vt publice in omnibus templis perſcribantur, ac priuatim in ſuis ab vnoquoque ędibus.Tunc enim aboleretur Steſichorus,cum horū aliquid non cuſtodiretur. Quin ſtudioſe etiam ad alios homines quaquauerſus dimittite, ſcientes, quod ciuitas,

quæ

ἀΐδιος κληθήσεται διὰ τὴν ἀρετήν. μενεῖ δὲ ὑμέτερος. ἅμα δὲ μηδὲ οἴεσθε ἕνα τῶν νεκρῶν Στησίχορον, ἀλλ' ἐν τοῖς ποιήμασιν εἶναι, ἃ κοινὰ πάντων ἀνθρώπων πεποίηται. δέξασθ' ὦ Ἱμεραῖοι παρὰ μὲν ὑμῖν γεννηθέντα, τραφῆναι τὰ ἥραια καὶ παιδευθέντα βιῶναι, γηράσκοντα ἐν ὕμνοις καὶ μέλεσι. παρὰ δὲ Καταναίοις τοῦτο βουληθεῖσιν, εἴτε δυνηθεῖσιν, εἰς ἄλλο τι τῆς φύσεως μεταβαλλούσης, τελευτῆσαι. καὶ ἐν μὲν Ἱμέρᾳ νεὼς ἱστάσθω Στησιχόρου, μνημεῖον ἀρετῆς ἀθάνατον· ἐν δὲ Κατάνῃ τὸ σπουδαζόμενον ὑπ' αὐτῶν τάφος. περὶ μὲν οὖν τούτου ὅπως ἂν ἄμεινον δόξειεν ὑμῖν αὖτις, πράσσετε, μήτε χρημάτων τῶν ἐπ' ἐμοί, μήθ' ὅπλων ἐνδεεῖς εἶναι νομίζοντες, μήτ' ἀνδρῶν ἓν δὲ προνοεῖσθε, ὡς οὔτε ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ, Σικελιώταις οὖσιν [ἀπρεπές. οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ὑμῖν πόλιν ἐν Σικελίᾳ Σικελιώταις οὖσιν] εὐπρεπές· οὔτε μὴ ἑλοῦσιν ἀσφαλές. τὸν δὲ ἄνδρα μὴ στένετε, μήτ' ὀλοφύρεσθε, κινοῦντές τι τῆς ἐπ' αὐτῷ τύχης. τέθνηκε μὲν γὰρ τὸ σῶμα [τὸ] Στησιχόρου. τοὔνομα δὲ παραλαβὼν ὁ ἀνήνυτος αἰών, εὐκλεὲς μὲν ἐν βίῳ, μακάριον δὲ ἐν μνήμαις ἀναθήσεται. τὰ μέντοι μέλη καὶ ἔπη, καὶ παντοῖα ποιήματα παρ' ὑμῖν, καὶ δημοσίᾳ ἐν πᾶσι τοῖς ἱεροῖς ἀναγράψασθαι, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐν τῷ σφετέρῳ οἴκῳ. τότε γὰρ ἂν ἀφανίζοιτο Στησίχορος, ὅταν τούτων τι μὴ φυλάττηται. εἴς τε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους διαπέμψασθε ἐπιμελῶς· εἰδότες, ὅτι μᾶλλον τοῦ γράψαντος ἀνδρὸς,

ἡ θρέψασα

ἢ θρέψασα πόλις τὸν τοιοῦτον, ὑπὸ πάντων θαυμασθήσεται.

Θρασήνορι. νε

Τὸ Φρούριον ὃ σὺ προθῶν ἐγκατέλιπες, ὑπὸ τῶν περὶ Τεῦκρον ἐξ ἐπιδρομῆς καθῃρέθη. τοῦ δὲ περὶ τὴν ἐπιστολὴν τάχους, συντομώτερον ἴσθι ληφθὲν τὸ χωρίον.

Ἀβάριδι. νϛ

Πυνθάνομαί σε χαίρειν ὁμιλίαις ἀνδρῶν ἐπιφανῶν, ἐξ Ὑπερβορέων εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ἀφῖχθαι τόπους. Πυθαγόρᾳ μὲν οὖν τῷ φιλοσόφῳ καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ, καί τισιν ἄλλοις τῶν ἐλλογίμων Ἑλλήνων, συμμεμιχέναι καὶ πολλὰ παρ' αὐτῶν προσμεμαθηκέναι, ζητεῖν δὲ καὶ πλείοσιν ἱστορίας χάριν, ὧν οὐκ οἶδα, ἐντυχεῖν. εἰ μὲν οὖν προκατήχηται ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, καὶ πέπεισαι τοιοῦτον εἶναί με, ὁποῖον οἱ διαβάλλοντες εἰσάγουσι, μεταπείθειν οὐ ῥᾴδιον. εἰ δὲ τὸ ἀληθὲς ἐξετάζεσθαι δικαιοῖς, παρὰ πᾶσι μὲν ἀνθρώποις, μάλιστα δὲ παρὰ σοφοῖς ἀνδράσιν, ἐλθὲ πρός με συγγενησόμενος, ὥσπερ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἀξίων λόγου· γνώσῃ γὰρ ἐκ πείρας, τά τε ἄλλα ἅπαντα [παρ' ἐμοὶ] κάλλιον καὶ σεμνότερον· εἰ δὲ δεῖ εἰπεῖν μηδὲν ὀκνήσαντα, καὶ φιλανθρωπότερον ἢ πρὸς τὴν κατέχουσαν φήμην ἐσχηματισμένα, καὶ τὸν ταῦτα διέποντα καὶ κοσμοῦντα Φάλαριν, οὐδενὸς τῶν σφόδρα ἐπὶ τούτοις θαυμαζομένων ἐνδεέστερον.

Ἀβα-

quæ talem virum educauit, magis apud omnes erit admirationi, quam ipſe vir qui illa ſcripſit.

Thraſenori. 37

CASTELLVM, quod tu oppugnans reliquiſti, a Teucri militibus facto impetu deſtructum eſt. Supra vero epiſtolæ celeritatem, adhuc breuius ſcito locum illum eſſe captum.

Abaridi. 38

ACCIPIO te ob conuerſationem cum illuſtribus viris, ex Hyperboreis in loca noſtra veniſſe, & cum Pythagora quidem philoſopho, cumque Steſichoro poeta, cumque aliis quibuſdam præclaris Græcis conuerſatum, multaque ab illis addidiciſſe, quærere autem ob hiſtoriam earum rerum quas ignoras, & cum aliis pluribus congredi. Si tu igitur imbutus es calumniis, quæ aduerſum me feruntur, perſuaſuſque es, talem eſſe me, qualem calumniatores introducunt, a perſuaſione abducere te, non eſt facile. Sin autem æquum cenſes, vt verum examinetur ab omnibus quidem hominibus, maxime vero a ſapientibus viris, veni ad me, mea vſurus conſuetudine, quemadmodum & alii præſtantes viri multi. Cognoſces enim experiētia, cum alia omnia melius caſtiuſque, & (ſi oportet abſque contatione dicere) humanius, quam vt iuxta obtinentem famam ſunt compoſita, tum hæc gubernantem atque ornantem Phalarin, nemine eorum qui propter hæc in admiratione ſunt, inferiorem.

Abaris Phalaridi. 57

INGENIVM oſtendiſti iniuriis ac credulitati aſſuetum: teque genuit non mulier & vir, ſed leæna ſusq; agreſtis. Facis enim omnia vi, ac inſuper robore, malaque exiſtimatione, feritateque. Ne tu voces Abarin, pium virum, in ciuitatem Agrigentum. Aliena enim ſunt mihi, inuidia & immanitas, malaque ignorantia. Si autem prompte me vis in tuas venire ædes, legibus vtẽs Græcis, inuita me in tuam domum, pure agens manibus, animaque, erga quemuis ciuẽ tuum & hoſpitem: ſin minus, Abaris te valere iubet.

Phalaris Polyſtrato & Daiſco. 58

ACCREDIMINI, & ne procraſtinetis, celeriter mecum bellum gerere. Propter huiuſmodi enim pręmia, quę dixiſtis in concione, calumniantes me apud Leontinos, neque inuidemus vobis, nec dehortamur ambitioſe contendere.

Nauſicli. 59

EGO quidem (quod iam ſæpius tibi ſcripſi) etiam ſi Hermocrates, ſiue quis alius obſtet, ne dona a me miſſa Philodemi accipiat filia nuptũ data: attamen miſi, dedique. Et laudem æqualem, imo glorioſiorem habeo, in quantum cum huiuſmodi cognatis tyrannus ego, nihilque ad eos pertinens, comparor. Porro aduerſus vituperantes, quod munera dantes credimus, hanc habemus defenſionem, non poſſe beneficiis affectos, pro beneuolentia violentia vti.

Ariſto-

Ἄβαρις Φαλάριδι τῷ τυράννῳ. νζ

Ἔδειξας φύσιν οἰκείαν ὕβρεως καὶ ὠμότητος· καί σε ἔτεκεν οὐ γυνὴ καὶ ἀνὴρ, ἀλλὰ λέαινα, καὶ σῦς ἄγριος. ποιεῖς γὰρ πάντα βίᾳ, καὶ πρὸς ἔτι ἰσχύι, δόξῃ κακῇ καὶ ἀγριότητι. μὴ σύ γε κάλει Ἄβαριν, δυσσεβῆ ἄνδρα, εἰς πόλιν Ἀκράγαντα. ἀλλότρια γὰρ ἐμοῦ φθόνος καὶ χαλεπότης, καὶ κακὴ ἄγνοια. εἰ δὲ προθύμως με θέλεις ἐλθεῖν εἰς τὸν οἶκον, νόμοις ἑλληνικοῖς χρώμενος, προκαλοῦ με εἰς τὴν ἑστίαν; καθαρὸς ὢν χερσὶ, καὶ ψυχῇ πρὸς πάντα πολίτην σὸν καὶ ξένον. εἰ δὲ μὴ, χαίρειν σοι Ἄβαρις λέγει.

Φάλαρις Πολυστράτῳ καὶ Δαΐσκῳ. νη

Ἐγχειρεῖτε, καὶ μὴ μέλλετε διὰ τάχους ἐμοὶ πολεμεῖν. ἐπὶ τοιούτοις γὰρ ἄθλοις οἷς δημηγοροῦντες ἐλέγετε, διαβάλλοντές με πρὸς Λεοντίνους, οὔτε φθονοῦμεν ὑμῖν, οὔτε ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι.

Ναυσικλεῖ. νθ

Ἐγὼ μὲν, ὅπερ ἤδη πολλάκις ἐπεσταλκώς σοι τυγχάνω, κἂν Ἑρμοκράτης, ἤ τις ἄλλος εἴρξῃ τὰς παρ᾽ ἐμοῦ δωρεὰς λαβεῖν τὴν Φιλοδήμου θυγατέρα γαμουμένην, ἀποπέμπων δέδωκα· καὶ τὸν ἔπαινον ἴσον, μᾶλλον δὲ εὐκλεέστερον ἔχω παρ᾽ ὅσον τοιούτοις συγγενέσιν ὁ τύραννος καὶ μηδὲν προσήκων ἀντεξετάζομαι. πρὸς δὲ τοὺς ὀνειδίζοντας ὅτι χαριζόμενοι πείθομεν, ταύτην ἔχειν τὴν ἀπολογίαν, τὸ μὴ δύνασθαι τοὺς εὐεργετουμένους ἀντὶ φιλοφροσύνης, βίᾳ χρήσασθαι.

Ἀρισολόχῳ. ξ

Ἐπιλαθόμενος ἧς ἔχειν ἠρνοῦ πονηρίας, καὶ γενόμενος ἄλλος τις πρὸς ἡμᾶς, ἢ οἷος εἶ, χαλεπὸν καὶ καθ' ἑκάστην ὑπόλαβε. μὴ τοῦτο μόνον εἰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ καὶ καθ' ἑκάστην γε κατηγορίαν δὲ παθὼν, οὐ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμείβῃ. ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω χρηστότητα τὴν δοκοῦσαν εἶναί σοι, τῆς κατ' ἐμαυτοῦ πονηρίας ἐνέγκασθαι δευτέραν αἰτίαν. ἀλλ' εἰ μηδὲ σὺ σεαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένον φείδῃ, ἡμῶν γε οὕτως ἐχόντων ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τάχα ἂν ἐπιεικέστερος ὀφθείης.

Ἐπιχάρμῳ. ξα

Περὶ τῶν αὐτῶν ὧν σὺ καὶ Δημοτέλης ἡμῖν συνεβουλεύετε ἀποστῆναι τῆς τυραννίδος, ταῦτα οὐ δυσνοοῦντες, ἀλλ' ἀγνοοῦντες διὰ τὴν ἀπειρίαν, οὕτω συνεβουλεύετε. τὸ μὲν γὰρ ἄρξασθαι τυραννίδος, ὀρεγομένου· τοῦ παύσασθαι δὲ, οὐκ ἔτι διὰ τὸ πολλὰ μὴ δεόντως πρᾶξαι· ὥσπερ οὐδὲ τῷ τοξότῃ μεθέντι τὸν οἰστὸν, ἀναλαβεῖν τὸ βεβλημένον. ἀλλ' εἰ μὲν δυνατὸν ὑμῖν [ἐστιν] ἀνελεῖν τὴν ἀρχὴν τῆς τυραννίδος, καὶ δὴ ποιεῖτε. εἰ δὲ τοῦτ' ἐστὶν ἀδύνατον, ἀδυνατωτέραν ἴστε τὴν ὑμετέραν παραίνεσιν ἐμοὶ δόξαι συμφέρειν.

Τιμοσθένει. ξβ

Τῶν στρατιωτῶν οἱ μὲν ἡμίσεις εἰς τὸ φρούριον ἐπιμείναντες, ἐκκοψάτωσαν· οἱ δ' ἄλλοι, τὰς ἐπιδρομὰς τῆς θαλάσσης διαχωσάτωσαν· ἵνα τῆς πλημμυρίδος διαφυγείσης, ἐνεργὸν ἀντὶ ἀργοῦ γένηται τὸ πεδίον·

ἀνακείσθω

Ariſtolocho. 60

OBLITVS prauitatis, quã te habere negabas, factuſq; alius qſpiã erga nos, quã qualis es, videbaris. Difficile hoc, atq; ſingulas per accuſationes, temerariũ pene fuit credere: ego tamẽ accuſatorib. tuis nolui habere fidẽ. Inde quanto melior te fuerim, recordare, non hoc ſolũ, quod frequẽt a me, idq; ſingulis in accuſationib. beneficiis affectus, nõ ſimilia nobis retribuas. Ego .n. nõ ſinã, vt probitas, quæ qbuſdã ineſſe videtur, malitiæ aduerſũ memet ſecũdã culpã adferat. Verũ ſi nõ tibi ipſi, quẽ ego beneficiis afficere decreui, pcis: nobis ſaltẽ ita plurimũ affectis, [parce]. Quod ſi curares, cito humanior cõſpicereris.

Epicharmo. 61

EISDEM de rebus tu ac Demoteles nobis dediſtis conſilium, vt nẽpe a tyrannide deſiſtamus. Hæc vos non maleuolentes, ſed ignorantes, ob inexperientiam ita conſuluiſtis. Incipere enim tyrannidẽ, in volunlate appetentis eſt: deſiſtere autẽ a tyrannide, non iam, eo quod multa non conuenienter ſint perpetrata: quemadmodũ neq; ſagittarius telũ emiſſum poteſt recipere. Cæterũ ſi facere poteſtis, vt tyrannidis tollatur principiũ, id ſane facite. Sin vero hoc fieri non poteſt, multo minus fieri poſſe ſcitote, vt mihi veſtra cohortatio videatur eſſe vtilis.

Timoſtheni. 62

MILITVM dimidia pars maneant in caſtello, idq; exſcindãt: aſt alii incurſus maris aggeribus obſtruant, vt exũdatione perſiccata, pro cãpo inculto atq; ocioſo, aptum culturæ reddant.

Repoſita autem ſit illis de vtroque opere gratia, qui primi ſuum opus confecerint.

Ariſtolocho. 63

Si te id, quod Steſichorus olim captus venia a nobis dignatus eſt, impellit ad ſcribendum cõtra me Tragœdias, quaſi cum omnibus poetis placide ac manſuete acturum, multum a veritate aberras. Non enim approbo in commune poetas, ſed bonos tantum poetas: neque qui inimicitias mecum exercent, ſed generoſiſſimos inimicos. Tu vero malus poeta cum ſis, imbelliſque inimicus, tam iuxta virilem animum quã poeticã facultatẽ, Steſichoro temetipſũ æquas. Cognoſces autẽ celerrime dicti hui9 diſtinctionẽ, non multo poſt; nõ ob ea quæ in me ſcribis, (omnium enim hominũ timidiſſimus eſſem, ſi me vel conuerterem propter tuas fabulas) ſed quod talis inimicus & poeta cum ſis, iiſdem temetipſum & Steſichorum dignum putes.

Amphidamanti & Thraſybulo. 64

Vos quidem pecunias, quas mutuo accepiſtis, Teucro reddidiſſe dicitis: is vero negat ſe accepiſſe. Non poſſum mehercle, neque vobis, neque illi non credere. Is enim requirit, an habeatis redditionis roborationem: vos autem illi credidiſſe dicitis, vt amico. Quas ob cauſas licet non receperim, ne cuiuſquam tamen verbis non credere videar, tanquam relatas & acceptas exiſtimabo: idque tantiſper, dum vel omnino ignorauero huiuſce rei veritatem: aut impoſtorem illũ ex vobis, quiſquis eſt, prauum inuenero. Melius enim puto, multarũ pecuniarum

ἀνακείσθω δ' ἡ περὶ ἑκατέρων αὐτῶν χάρις, τοῖς πρώτοις τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἔργον ἀποτελέσασιν.

Ἀριστολόχῳ. ξγ

Εἰ τὸ Στησίχορον ἀδείας ἀξιωθῆναι παρ' ἡμῖν αἰχμάλωτόν ποτε γενόμενον, ἐπαίρει σε κατ' ἐμοῦ γράφειν τραγῳδίας, ὡς πᾶσι τοῖς ποιηταῖς ἡμέρως προσενεχθησομένου [μου], πολὺ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνεις. οὐ γὰρ ἀποδέχομαι κοινότητι ποιητάς, ἀλλὰ τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ποιητῶν· οὐδὲ τοὺς εἰς ἔχθραν ἐμοὶ καταστάντας, ἀλλὰ τοὺς γενναιοτάτους τῶν ἐχθρῶν. σὺ δέ, κακὸς μὲν ποιητής, ἄναλκις δὲ ἐχθρὸς ὤν, καὶ τὴν ἀνδρείαν καὶ κατὰ δύναμιν ποιητικὴν Στησιχόρῳ σεαυτὸν προσεικάζεις. γνώσῃ δὲ τὴν [ταχίστην] τοῦ λεγομένου διαίρεσιν, οὐκ εἰς μακράν, οὐ περὶ ὧν εἰς ἐμὲ γράφεις· πάντων γὰρ ἂν εἴην ἀψυχότατος, εἰ καὶ τῶν σῶν ἐπιστραφείην δραμάτων· ἀλλ' ὅτι τοιοῦτος ὢν ἐχθρὸς καὶ ποιητής, τῶν αὐτῶν σεαυτὸν καὶ Στησίχορον ἀξιοῖς.

Ἀμφιδάμαντι καὶ Θρασυβούλῳ. ξδ

Ὑμεῖς μὲν ἀποδεδωκέναι τὰ χρήματα, ἃ ἐδανείσασθε, Τεύκρῳ λέγετε· ὁ δ' οὔ φησιν ἀπειληφέναι. οὐκ ἔχω δὲ μὰ τὸν Ἡρακλέα, οὔθ' ὑμῖν ἀπιστεῖν, οὔτ' ἐκείνῳ μὴ πιστεύειν. ὁ μὲν γὰρ ἐπιζητεῖ βεβαίωσιν ὑμᾶς ἔχειν [τινα] τῆς ἀποδόσεως· ὑμεῖς δὲ ὡς φίλῳ πεπιστευκέναι λέγετε. δι' ἅς γε αἰτίας οὐκ ἀπειληφώς, ἵνα μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν ἀπιστεῖν ἐν τοῖς λόγοις, ὡς κεκομισμένος προσδέδεγμαι. εἴη μέν τοι μέχρι παντὸς ἀγνοεῖν με τἀληθές, ἢ τὸν πλάνον ὑμῶν τοῦτον ὅς τις ἐστὶ πονηρὸν εὑρεθῆναι. κρεῖττον γὰρ ἡγοῦμαι πολλῶν χρημά-

τὴν ἐνεγκεῖν ζημίαν, ἢ φίλων. ἀνάγκη δὲ τῆς ἀληθείας εὑρεθείσης, ἀντὶ φίλων τοὺς ἀδικοῦντας καὶ ψευδομένους, ἐχθροὺς γενέσθαι.

Πελοπίδῃ. ξε

Οὔτ' ἂν ἐγὼ γράψαιμι περὶ Στησιχόρου περὶ ὧν ἀξιοῖς· οὔτ' ἂν ἐκεῖνος ἐπινεύσειεν, εἴς τινα τῶν οὐκ ἔτι ζώντων ἐξενεγκεῖν μέλος, εἰ καὶ γράψαιμεν ἡμεῖς. ἀπόχρη δέ μοι χάριν εἰληφέναι παρ' αὐτοῦ, τὴν ἐπὶ τῇ Νικοκλέους γυναικὶ ποίησιν. εἰ δέ τι βούλει παρ' ἡμῶν αἰτεῖν, οὗ τινος ἡ ἐξουσία οὐκ ἐπ' ἀλλοτρίαν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἄνεισι γνώμην, ἐπίστελλε.

Τηλεκλείδῃ. ξϛ

Ἰδίᾳ τινὶ χρώμενος γνώμῃ, πρὸς πολλοὺς ἤδη τῶν ἐμῶν ἑταίρων διείλεξαι. τοῦτ' ἴσως διαπραττόμενος, ὃ καὶ γέγονεν, εἰς ἐμὲ κομισθῆναι τοὺς λόγους, ὡς οὐκ ἐχρῆν μετὰ τὸν δημιουργὸν τοῦ ταύρου Περίλαον, ἄλλους κατεργάσασθαι, τῷ τρόπῳ τῆς αὐτῆς αἰκίας· τὸν γὰρ ἴδιον λύειν ἔπαινον. ἐγὼ δὲ οὐδὲ τῆς ἐπὶ Περιλάῳ τιμωρίας ἐπαινούμενος, ἐπιστρέφομαι· τιμωρὸς γὰρ οὐκ ἐγενόμην ἐπαίνου χάριν, οὔτε τῆς ἐπὶ τοῖς ἄλλοις κολάσεως διαβαλλόμενος ἄχθομαι. δόξης γὰρ αἰσχρᾶς ἢ καλῆς, ἄμεινα κεχώρισαι. εὖ μέν τοι καὶ τοῦτο ἴσθι, ὅτι οὐ μέλλειν καὶ ἄλλους τινὰς ἐν τῷ ταύρῳ διαφθείρεσθαι χάριν, ἐκολασάμην αὐτόν, ἐπεὶ τῆς οὐ χαλκοῦ κατασκευῆς ἕνεκα, δωρεᾶς, οὐκ ἀπωλείας ἦν ἄξιος. δίκαιον μὲν οὖν ἐκείνῳ τὰς περὶ τούτων αἰτίας, καὶ τοῖς εἰς οὗ τι

τύχης

rum iacturam facere, quam amicorum. Neceſſum eſt autem inuenta veritate, pro amicis, eos qui fecerunt iniuriam, ſuntque mentiti inimicos fieri.

Pelopidi. 65

Neque ego ſcribere poſſem Steſichoro de iis quæ petis: neq; ille annueret, in quempiam qui adhuc viuat, carmen edere, etiamſi ſcriberemus nos. Sufficit autem mihi, quod beneficium ab eo receperim, poemate in Nicoclis vxorem cõpoſito. Si quid autem vis a nobis petere, cuius facultas non ad alienum, ſed ad meum redit arbitrium, ſcribe.

Teleclidi. 66

PROPRIO quodam vſus cõſilio, apud multos iam meos familiares diſſeruiſti, (hoc fortaſſe conſequi volens, quod & factum eſt, vt tui ad me perferrentur ſermones) quod non oportuerat poſt Perilaum tauri opificem, alios etiam eo ſupplicii modo conficere: Nam ita me meam ipſius deſtruere laudem. Ego vero, neque ſi ob Perilai ſuppliciũ lauder, me vorterim: (pœnam enim non ſumpſi laudis gratia) neque ſi vituperer ob aliorũ ſupplicia, ægre fero. Ab opinione ſiquidẽ turpi vel honeſta, vindicta ſeparata eſt. Quin & hoc bene ſcias, me illũ eã ob cauſam puniuiſſe, quod etiam alios quoſdã in tauro perditurus eſſem: quoniam quod ad æris opificium attinet, præmio, non perditione dignus erat. Iuſtũ igitur, illi culpas de his, & illis qui hãc ſubire fortunam

fortunã cogerentur, repoſitas eſſe. Si vero & in nos cõferuntur ab iis qui iniquius iudicant, non ægre ferimus, dum demonſtrare poſſimus, occiſos omnes, ſupplicio fuiſſe dignos. Nã incipite a primo qui punitus eſt, quẽ ego pro omnib⁹ hominibus, imo pro ipſa humana natura cõbuſſi, eodem modo de omnibus inquirite. Nã ſi Perilai ſuppliciũ, ceu iuſtũ, laudatis: etiã aliorũ ſupplicia, quoſcunque pro alienis iniuriis puniui, neutiquã conuenienter reprehẽdere poteritis: neq; eorũ quos perfidos factos occidimus, propter exitiũ quod mihi ſunt machinati. Nimirũ ſane valde inconſideratus eſſem, ſi eos qui aliis male fecerunt, etiamſi mihi benefeciſſent, ſupplicio afficerẽ: eos vero qui mihi ſtruxiſſent inſidias, indemnes ſinerẽ, infamiamq; pro iis qui nihil ad me pertinẽt, ad hoc vt inſidiãtibus terribilis eſſe viderer, in me recipiens, in propriis periculis contarer. [Certiores iã facti ſumus de tuo iudicio, neq; oportet pluribus obſtrepere, ſed deſine & tibi ipſi mihiq; negociũ faceſſere.]

Paurolæ filio. 67

QVVM perueniſſem Himeram neceſſarium ob negocium, audiui Steſichori filias poemata ad lyram canere, partim quæ ipſe Steſichorus ſcripſit, partim virginum propria. Erant autem virginum, Steſichori poematis inferiora: aliis autem, ſi qua per collationem examinarentur, multo meliora: vt ego ter beatum exiſtimauerim eum, qui ita eas docuiſſet: ipſas quoque ter beatas, quæ, præter naturam, ad tam profundam perductæ eſſent eruditionem.

Age

τύχης ἥκειν βιαζομένοις ἀνακεῖσθαι· εἰ δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς ἀναφέροιντο ὑπὸ τῶν ἀγνωμονέστερον κρινόντων, οὐκ ἀχθόμεθα, ἕως ἔχομεν ἀξίους ἀποδεικνύναι τῆς κολάσεως τοὺς ἀναιρουμένους. ἀρξάμενοι γὰρ ἀπὸ τοῦ πρώτου κολασθέντος, ὃν ὑπὲρ ἁπάντων ἀνθρώπων, μᾶλλον δὲ αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπυρπόλησα, τὸν αὐτὸν τρόπον τῆς ἐξετάσεως ἐπὶ πάντων ποιεῖσθε. εἰ γὰρ τὴν ἐπὶ Περιλάῳ κόλασιν ὡς δικαίαν ἐπαινεῖτε, καὶ τῶν ἄλλων ὅσους ὑπὲρ ἀλλοτρίων ἀδικημάτων ἐκολασάμην, οὐ δήπου μέμφοισθε ἂν προσηκόντως. [οὐδὲ] ὅσων ἀνῃρήκαμεν ἐκαστόνδων ἐμοὶ γεγενημένων, δι' οὓς ἐμηχανήσαντο ὀλέθρους. ἦ που γε σφόδρα ἂν ἄβουλος εἴην, εἰ τοὺς ὑπὲρ ἄλλων κακούργους, ἐάν με τὸ εὖ ποιῶσι, τιμωρούμενος, τοὺς εἰς ἐμὲ ἐπιβουλεύοντας ἀζημίους ἐάσαιμι· καὶ τὴν δύσκλειαν ὑπὲρ τῶν μὴ προσηκόντων, ἐπὶ τὸ φοβερὸς δοκεῖν εἶναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν ἀναδεχόμενος, ὑπὲρ τῶν ἰδίων κινδύνων ὀκνήσαιμι. [πεπείσμεθα δὴ περὶ τῆς ἀξιώσεώς σου, καὶ οὐ δεῖ πλείοσιν ἐνοχλεῖν. παῦσαι δὲ καὶ σεαυτῷ καὶ ἐμοὶ πράγματα παρέχων.]

Παυρόλᾳ. ξζ

Ἀφικόμενος εἰς Ἱμέραν, ἀναγκαίας ἕνεκα πραγματείας, ἤκουσα τῶν Στησιχόρου θυγατέρων ποιήματα λυριζουσῶν. ἃ μὲν αὐτοῦ Στησιχόρου γεγραφότος, ἃ δὲ τῶν παρθένων ἴδια. ἦν δὲ τὰ μὲν Στησιχόρου, τὰ τῶν θυγατέρων ἥττονα· τῶν δὲ ἄλλων εἴ τινα κατὰ σύγκρισιν ἐξετασθείη, κατὰ πολὺ βελτίονα· ὥστε με τρισόλβιον ἡγήσασθαι τὸν διδάξαντα, τρισολβίας δὲ καὶ τὰς παρὰ φύσιν ἐπὶ τοσοῦτον βάθος παιδείας ἀχθείσας.

εἶεν δὴ Παυρόλα. σφόδρα γὰρ καὶ διὰ ταῦτα ἐπιζητῶ μαθεῖν, τίνα δή ποτε γνώμην ἔχων, τὸ μὲν σῶμα γυμνάζεις ὅπλοις τε καὶ κυνηγεσίαις, καὶ ταῖς ἄλλαις κακοπαθείαις· τὴν δὲ ψυχὴν ἀγύμναστον ἐᾷς λόγου τε καὶ παιδείας ἑλληνικῆς, ἣν ἐχρῆν πρώτην ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συνασκῆσαι, καὶ μόνην. σώματος μὲν γὰρ ἐπιμελητέον, ὑγείας χάριν, ἢ ἰσχύος, εἰ μή τις τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἕνεκα ἀθλοίη· ψυχῆς δὲ πάντας τρόπους προνοεῖσθαι χρὴ, τὸν μέλλοντα μετὰ ἀρίστης τιμῆς ἐν δημοκρατουμένῃ ζήσεσθαι πόλει. εἴ γε μὴ σὺ τοῦθ' ὃ κατηγοροῦσί τινες, ὥρμηκας ἐπὶ τὸ ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι τὸν ἐν τυραννίδι βίον, ὡς προσήκοντά σοι κατὰ νόμους, καὶ διὰ τοῦτο σωματικὴν ἐπασκεῖς ῥώμην, οἰόμενος ἁρμόζουσαν εἶναί σοι τὴν ἰσχὺν, εἰς τοιαύτης δυναστείας κατάκλησιν. ὅπερ ἐὰν σωφρονῶν τυγχάνῃς, παρὰ τοῦ μεταμελομένου περὶ μοναρχίας, οὐχ ἑκουσίως, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης τοῦτον ἐπανελομένου τὸν βίον, γνώμην λάβε. ὁ γὰρ ἀμφοτέρων πεπειραμένος, τυραννηθῆναι μᾶλλον ἂν δέξαιτο, ἢ τυραννῆσαι. ὁ μὲν γὰρ, ἕνα φοβεῖται, τῶν ἄλλων χαλεπῶν ἀπηλλαγμένος, τὸν τύραννον· ὁ τύραννος δὲ καὶ τοὺς ἔξωθεν ἐπιβουλεύοντας, καὶ δι' οὓς σώζεται. ἀνάγκη γὰρ αὐτῷ μετὰ τῶν πολλῶν φόβων καὶ ταλαιπωριῶν, πρώτους εὐλαβεῖσθαι τοὺς φυλάττοντας· ὥστε ἐμφρονέστερον δεξάμενος τὴν τοῦ συμβουλεύοντος πατρὸς εὔνοιαν, ἴσος ἀξίου πᾶσιν εἶναι. τὸ δὲ ἐκ φόβων διηνεκῶν καὶ κινδύνων ἀδιαπαύστων αὐτεξούσιον, ἐχθροῖς καὶ

παισιν

Age nunc Paurola. valde enim & propter hæc cupio cognoſcere, quem nã tantũ animũ habẽs, corpus quidem exerces armis ac venationibus, aliiſq; vexationibus: animã autẽ inexercitatam ſinis & ſtudiis & Greca eruditione, quã primam ac ſolã ad huiuſmodi excultã ſimul eſſe oportebat. Corporis enim cura habenda eſt, ſanitatis gratia, vel roboris (niſi ſe quiſpiã ſacra ob certamina ærumnis exerceat) animæ autem habere prouidentiam omni eum modo conuenit, qui optimo cũ honore in ciuitate, populari vtenti gubernatione, victurus ſit. Niſi tu hoc (quod prædicãt quidã) inſtituiſti, ad ſectandã imitãdãque in tyrannide vitã, quaſi competentem tibi iuxta leges: & propterea corporis robur excolis, putans cõgruere tibi validas vires ad huiuſmodi dominationis acquiſitionem. Cuius tu rei (ſi recte ſapis) ab eo quẽ monarchię pœnitet, quiq; non ſponte, ſed ex neceſſitate hanc ſuſcepit viuendi rationẽ, conſiliũ accipe. Qui enim vtrãq; vitam, tyrãnicam nempe ac priuatam, expertus eſt: is potius ſub tyranno, quam tyrãnum agere optauerit. Priuatus enim vnum metuit tyrannum, ab aliis liber difficilibus rebus: tyrannus autem eos quoque qui foris ſibi ſtruũt inſidias, eoſque a quibus ſeruatur. Neceſſe enim illi eſt, cum multis timoribus atq; miſeriis ipſis, in primis metuere ipſos cuſtodes. Itaque prudentius cõſulentis patris amplexus beneuolentiã, velis omnib. æqualis eſſe. Cæterum monarchicã illã potentiam, inter timores aſſiduos periculaque indeſinẽtia verſantẽ, inimicis atq; inimicorum filiis

filiis dimitte. Si vero propter inexperientiam ac iuuentutem, tyrannicam putas vitam aliquid habere iucundum ac delectabile, & non ſupremas calamitates infelicitateſque, omnino quidem aberras, hocque tibi ignorantia vſu venit. roga autem Deum, ne tibi vnquam tyrannicæ vitæ experimentum exhibeat.

Eidem. 68

NON multas te pecunias cenſeo petiuiſſe, ita me dii ament, ſed meipſum reperio negligẽtius filii benignitati ſubminiſtrare. Eſſet enim tibi, vnde in ea quæ dicis poſſes expendere: atque ita danti tibi citius defuturi ſunt amici qui accipiant, quam petenti patris benignitas. Quãto enim magis prægreditur ſplendide donandi ſtudium, tanto ſequitur vt acquiras digne tanta animi magnitudine. Quum autem ſemel aliquibus faciendi alacritas adfuerit, iis recte abſoluẽdi copiam fortuna præſtat. Ne tu igitur, me reueritus, tali vtaris loquendi libertate, quaſi non libenter pauca dem filio, propter quem omnia acquiſiui. Tantum enim abeſt, vt te reprehendam ob liberalitatem in amicos: vt læter etiam ſupra modum, teque horter, vt digna cogites tanta humanitate: vt non ſolum ad præſens magnanimus ſis, ſed eadem tecum permanẽte fortuna, in perpetuum iſtud propoſitũ cuſtodias. Quod ergo damus, libenter damus (generoſe Paurola) & refertur nobis abs te gratia expenſorum modo, ita bonæ ſpei pleno atque benigno.

Erythia

παισὶν ἐχθρῶν πάρες. εἰ δὲ ἀπειρίᾳ καὶ νεότητι τὸν ἐν τυραννίδι βίον οἴει τι τερπνὸν καὶ προσφιλὲς ἔχειν, ἀλλ' οὐ τὰς ἀνωτάτω συμφορὰς καὶ κακοδαιμονίας, πάντως μὲν ἁμαρτάνεις, καὶ τοῦτο πάσχεις δι' ἄγνοιαν. εὔχου δέ σοι τὸν θεόν, μηδέποτε τυραννικῆς πεῖραν παραστῆσαι τύχης.

Τῷ αὐτῷ. ξη

Οὐχ ὑπὸ σοῦ πολλὰ νομίζω χρήματα αἰτεῖσθαι, μὰ τοὺς θεούς, ἀλλ' ἐμαυτὸν ἐνδεέστερον εὑρίσκω ἤδη χρηστότητι παιδὸς ὑπηρετεῖν. εἴη μέν τοι σε εἰς ὅσα φῂς ἀναλίσκειν· καὶ οὕτω διδοὺς τῶν ληψομένων φίλων ἀπορήσεις θᾶττον, ἢ παρὰ τοῦ πατρὸς αἰτούμενος. ὅσῳ γὰρ ἂν προηγῆται τὸ λαμπρῶς χαρίζεσθαι, ἕπεται τὸ [μὲν] μεγαλοφροσύνης ἀξίως κτᾶσθαι. ὅταν δὲ ἅπαξ τὸ δρᾶν πρόθυμον παρῇ τισί, τὸ κατορθοῦν ἕτοιμον αἱ τύχαι παρέχονται. μὴ δὴ καταιδούμενός με τοιούτοις παρρησιάζου λόγοις, ὡς οὐκ ἀσμένως ὀλίγα διδόντα ἐγώ, δι' ὃν τὰ πάντα περιεποιησάμην. τοσοῦτον γὰρ ἀπέχω τοῦ μέμφεσθαί σε τῆς πρὸς τοὺς ἑταίρους ἐκτενείας, ὥσθ' ὑπερφυῶς ἡδόμενος, ἄξια παραινῶ σοι διανοεῖσθαι τῆς τοσαύτης φιλανθρωπίας· ἵνα μὴ μόνον πρὸς τὸ παρὸν ᾖς μεγαλόφρων, συμπαραμενούσης δέ σοι τῆς αὐτῆς τύχης, ἔσαεὶ φυλάττῃς βούλημα. καὶ δίδομεν οὖν ἀσμένως, ὦ γενναῖε Παύρολα, καὶ λαμβάνομεν χάριν παρὰ σοῦ, τὸν τρόπον τῆς δαπάνης, οὕτως εὔελπιν καὶ χρηστὸν ὄντα.

Ερυ-

Ερυθίᾳ. ξθ

Εἰ μὲν εὐλαβουμένη τὸν ἐν τυραννίδι βίον, οὐ τολμᾷς εἰς Ἀκράγαντα πέμψαι Παυρόλαν, συγγνώμην ἔχω σοι, καὶ ὡς γυναικὶ καὶ ὡς μητρί, δεδοικυίᾳ περὶ ἀγαπητοῦ παιδός. εἰ δ' ὡς μόνη, καὶ οὐ μετ' ἐμοῦ γεγεννηκυῖα, μόνη δικαιοῖς ἔχειν αὐτόν, ἀγνωμένως κρίνεις τὰ περὶ γονέων. κατὰ μὲν γὰρ τὸν ἀποτομώτατον λόγον, πατρὸς ἂν εἴη παῖς μᾶλλον, ἢ μητρός· κατὰ δὲ τὸν εὐγνωμονέστερον, ἑκατέρων ἴσος. εἰ δὲ τὸ μεταδοῦναί ποτε καὶ τῷ γεγεννηκότι τὸν υἱόν. σαυτῆς ἐλαττῶσιν ἡγῇ, τί δοκεῖς τὸν μηδὲ μέρους ἀξιούμενον· κοινωνικώτερον δὴ ποιοῦσα, πέμψον αὐτὸν ὡς ἐμέ. οὐ διὰ μακρᾶς ἥξοντα πρὸς σέ, ἀλλὰ θᾶττον, καὶ μεθ' ὅσων δεῖ Φαλάριδος καὶ Ερυθίας παῖδα ἵνα εἰ καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ, μετ' ἀλλήλων γοῦν ἐν ἀφθονίᾳ πλούτου βιωτεύητε. εἰς τίνας γὰρ ἄν τις ἀναγκαιοτέρους εὔξαιτο περιουσιάζειν, γυναικὸς ἢ παιδὸς οὐκ ἐπιμεληθείς· ἐγὼ δὲ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακὼς ὡς εἰκὸς ἄνδρα καὶ πατέρα, βούλομαι τῶν παρ' ἐμοὶ χρημάτων μοῖραν οὐκ ὀλίγην ἐν ὑμῖν τοῖς φιλτάτοις ἐναπερείσασθαι. καὶ τοῦτο σὺν τάχει πρᾶξαι, καὶ διὰ τἆλλα μέν, οὐχ ἥκιστα δὲ [καὶ] διὰ τὸ ἐπιὸν γῆρας, καὶ διὰ τὴν πρόσφατον συμβεβηκυῖάν μοι χαλεπὴν νόσον. ὑπομιμνήσκει γάρ με τελευταίαν ἡγεῖσθαι τοῦ ζῆν ἀνθρώπῳ προθεσμίαν, τὴν ἐνεστῶσαν ἡμέραν. τῆς δὲ παρουσίας τῆς Κρήτηθεν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ τῆς ἐνθένδε πάλιν ἀφόβου, τὸ πιστὸν αὐτῷ πρὸς ἀσφάλειαν, ἡ τοῦ πατρὸς εὔνοια παρέξεται μᾶλλον, ἢ ὁ τῆς μητρὸς φόβος.

Πολυ-

Erythiæ vxori. 69

Si tu quidem ob metum tyrannicę vitæ, non audes Agrigentum mittere Paurolam, ignoſco tibi, & vt mulieri, & vt matri, chariſſimo filio metuenti: ſin vero, quaſi ſola & non mecum genueris, ſola eum habere iuſtum putas, inique iudicas de iure parentum. Nam iuxta exactiſſimam rationem, filius eſſet patris potius quam matris: iuxta æquiſſimam vero, amborum pariter. Quod ſi aliquãdo filium patri tradere, tuam ipſius diminutionem putas: quid cenſes ſentire patrem, cui ne pars quidem fruendi filii datur? Fac igitur pro amborum iure, ac mitte illum ad me, non poſt longum tempus ad te rediturum: ſed cito, & cum quibus redire oportet Phalaridis & Erythiæ filium, vt ſi non mecum, vos ſaltem iſtic ſimul in rerum opulentia viuatis. In quos enim magis neceſſarios ſua quis optet large profundere, qui non curam habuerit vxoris aut filii? Ego vero qui eam circa vos diligentiam curamque adhibui, quam adhibere maritum & patrem par eſt, volo mearum opum partem nõ paruam in vos mihi chariſſimos collocare. Atque hoc facere quamprimum, cum propter alia, tum non minus propter aduenientem ſenectutem, difficilemque morbum, qui recens mihi accidit. Commonefacit enim me, vt præſentem ſemper diem, ſtatum viuendi terminũ homini eſſe exiſtimem. Vt autem e Creta Agrigẽtum venire tuto queat, atque hinc redire, fidem illi ſecuritatis, magis præſtabit patris beneuolentia, quam matris timor.

Polyclito medico. 76

HAVD ſcio,vtrũ in te magis admirer, ô Polyclite, vimne artis medicæ, an morum tuorum fidem. Artis enim vis, morbum qui tyrannum occiſurus erat, ſuperauit: mores autem, honores,præmiaque tyrannicidarum.Per hæc autem ambo tua iuſticia diſcurrens, duobus me periculis perditum, nempe ineuitabilis morbi impetu,ac hoſtium præmiis, ſaluum conſeruauit. Soli enim tibi in manu erat, ſi me pererempturus erat morbus,tuque nihil ex arte opis tuliſſes,videri tyrannum occidiſſe: & ſi non peremiſſet, cum quidlibet mihi abs te datum, prompte, tãquam ad ſalutẽ faciens, acciperẽ, me perdidiſſe. iuuiſſet autem & opinio, quod me perdidiſſes, ad conſequenda eadem præmia. At tu noluiſti iniquum lucrũ, pro iuſta gloria amplecti. Fortaſſis autem, ne opportunitas quidem, quæ me tibi ob morbum in manus tradidit, pii tyrannicidii habebat formam. Ego igitur in tua poteſtate cõſtitutus, vt poſſes mihi quicquid velles facere: non habens quam tibi pro tanta virtute dignam gratiam referam:hoc vnum ſcio, quod medicinæ autore Deo digne ſapere eruditus ſis. attamen vna cum artis medicæ tuæq; fidei laudibus,miſi tibi pro vitæ meæ cõſeruatione præmia, phialas excocti auri quatuor, craterasque argenteos, non noſtri ſeculi arte factos, duos: thericliorũ poculorũ iuga decẽ, pueros incorruptos viginti, argẽtiq; myriadas Atticas quinque.Scripſi autem & Teucro procuratori meo, vt tibi annuũ det ſtipendium,quantũ accipiunt

nauium

Πολυκλείτῳ.

Οὐκ οἶδα τί σου μᾶλλον θαυμάσαιμι, ὦ Πολύκλειτε, τὴν ἰσχὺν τῆς ἰατρικῆς, ἢ τὴν τοῦ τρόπου πίστιν. ἡ μὲν γὰρ ἰσχὺς τυραννοκτόνον νενίκηκε πάθος. ὁ δὲ τρόπος, τιμὰς τυραννοκτόνους. δι' ἀμφοτέρων δὲ τούτων, ἡ σὴ δικαιοσύνη δραμοῦσα, τὸν δυσὶ κινδύνοις ἀναιρούμενον, ἀφύκτου τε νόσου προσβολῇ, καὶ τιμαῖς πολεμίων, διεσώσατο. μόνῳ γάρ σοι παρῆν, κτείναντός με τοῦ πάθους, μηδὲν ἀπὸ τῆς τέχνης αὐτὸ πράξαντι, τετυραννοκτονηκέναι δοκεῖν· καὶ μὴ κλείναντος, πᾶν ἐντίμως [τὸ] δοθὲν, ὡς ἐπὶ σωτηρίᾳ μου λαμβάνοντος, διαφθεῖραι. σὺ δὲ καὶ τὸ δόξαι διαφθεῖραι, πρὸς τὸ τυχεῖν τῶν ὁμοίων τιμῶν. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐβουλήθης κέρδος ἄδικον, ἀντὶ δόξης δικαίας ἑλέσθαι. ἴσως γὰρ οὐδὲ εἶχεν ὁ παραδούς σοι καιρὸς ἐμὲ διὰ τὴν νόσον, τυραννοκτονίας εὐσεβοῦς τύπον. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ σοὶ γενόμενος, ὅτι βούλοιό μοι χρῆσθαι, τὰς ἀξίας χάριτας οὐκ ἔχων τοσαύτης ἀρετῆς ἀποδοῦναι, τοῦθ' ἓν οἶδα, ὅτι οὐ κλίναντος θεοῦ τὴν τέχνην, ἄξια φρονεῖν ἐπαιδεύθης. ὅμως [δὲ] σὺν τοῖς τῆς ἰατρικῆς καὶ τοῖς τῆς πίστεως ἐπαίνοις, ἀπέσταλκά σοι τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς χαριστήρια, φιάλας ἀπέφθου χρυσοῦ τέσσαρας, καὶ κρατῆρας ἀργυροῦς οὐ τῆς καθ' ἡμᾶς τέχνης δύο· καὶ ποτηρίων θηρικλείων ζεύγη δέκα, καὶ παῖδας ἀφθόρους εἴκοσι, καὶ ἀργυρίου μυριάδας ἀττικὰς πέντε. γέγραφα δὲ καὶ Τεύκρῳ τῷ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, διδόναι σοι σύνταξιν, ὅσην λαμβάνουσιν οἵ τε

ναύαρχοι καὶ οἱ σωματοφύλακες, καὶ τῶν λοιπῶν οἱ ταξίαρχοι, μικρὰν ἀμοιβὴν ἀντὶ μεγάλης εὐεργεσίας. προσκείσθω δὲ τῷ κατὰ δευτέρῳ τῆς εὐχαριστίας, τὸ προσομολογεῖν, ἴσην ἀμοιβὴν οὐκ ἔχειν ἀποδοῦναι τὸν εὐεργετηθέντα.

Τῷ αὐτῷ. οα

Ἀπέλυσα διὰ σὲ Κάλλαισχρον, οὕτως ἐπιβουλεύσαντά μοι φανερῶς, ὡς μὴ μόνον ὁμολογῆσαι τὴν ἐπίθεσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνωμότας μηνῦσαι. προσθεῖναι δὲ τῇ μηνύσει, καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ, καὶ ὁπότε, καὶ πῶς ἔμελλον ἐπιχειρεῖν. ἀλλ' ἦν ἀμνήμονος, ὡς ἔοικεν, ἀνδρὸς, μὴ χαρίσασθαι σωτηρίαν ἀνθρώπῳ, τῷ ταύτην δεδωρημένῳ. ἅμα δὲ ἐλογιζόμην, ὅτι κἀμοῦ μὲν ἦν, τὸ δοῦναί τινι ταύτην χάριν ἰατρῷ σεσωκότι. πρὸ πολλοῦ δὲ σοὶ τὸ λαβεῖν πρεπωδέστερον, τῷ τῆς ἰατρικῆς προεστατοῦντι, καὶ πάντας σώζοντι τοὺς δεηθέντας. ἰδέτω μέν τοι τὸ παράλογον Κάλλαισχρος, ὅτι ζωῆς παρὰ σοῦ χάριν εἴληφεν, ἑτέρου ζωὴν οὐ δικαίως ἀφελόμενος. ἀφήρηται [μὲν] γὰρ οὐ μελήσας, ἄλλως δὲ ἠτύχηκεν.

Περιαθένει. οβ

Τὴν Εὐβούλου καὶ τὴν Ἀριφαύτου γυναῖκα, τῶν ἐπιβουλευσάντων μοι Περίαθενες, ἃς ἑλὼν αἰχμαλώτους ἔπεμψας, ὡς ἀπολουμένας πρός με, σφόδρα σπουδάσας τὸ πρῶτον ἀνελεῖν, σέσωκα. καὶ πάντως που θαυμάζεις, ὅτι ὑφήρηκα τῆς ὀργῆς. εἰ δὲ καὶ πύθοιο τὴν αἰτίαν, ὅτι δι' εὐγενείας ὑπερβαλλούσης ἀπόδειξιν, μᾶλλον ἂν ἔτι θαυμάσειας.

ἐρωτώ-

nauium præfecti ac corporis cuſtodes, cæteriq; ordinum duces: paruulam retributionem pro magno beneficio. Incumbat autem ei qui ſatis referre gratias non poteſt, confeſſio, quod qui beneficium accepit, parem retributionem reddere non poſſit.

Eidem. 71

DIMISI propter te Callęſchrũ, qui mihi ita manifeſte inſidiatus eſt, vt non ſolum inuaſionem confeſſus ſit, verumetiam coniuratos indicarit: indicioque addiderit locum in quo, & quando, & quomodo me aggreſſuri erant. Verum ingrati, vt videtur, viri erat, non donare ſalutem homini, qui eandem mihi quoque contuliſſet. Simul autem ratiocinabar, ad meum etiam pertinere officium, vt beneficium hoc darem medico, qui me ſaluum conſeruaſſet: multo autem tibi decentius eſt hoc accipere, qui artis medicæ primas tenes, omneſque ſeruas, ſalutem abs te petentes. Intueatur autem inopinatum caſum Callæſchrus, quod vitę beneficium abs te acceperit, qui alteri vitã iniuſte abſtulit, (nam ablata eſſet, ſi non curam adhibuiſſem) alioquin autem in calamitatem incidiſſet.

Periſtheni. 72

EVBVLI ac Ariphanti vxores, qui mihi ſtruxerunt inſidias, Periſthenes, quas captas ad me miſiſti perdendas, licet antea valde ſtuduerim eas occidere, ſaluas tamen conſeruaui: atque omnino forſan admiraris, quod iram remiſerim. Porro ſi etiam audires cauſam, quod nempe propter excellentis ingenuitatis demonſtrationem conſeruatæ ſint, magis etiam admirareris.

Interrogatæ enim a me, an conſciæ viris eſſent inſidiarum, non ſolum hoc confeſſæ ſunt, verumetiam, ſeſe vna cum illis ad tyrannicidium voluiſſe progredi. Ob quam iniuriam (dicente me) vel magnam vel paruam a me vobis factã? Ob priuatam nullam, ſed communem, reſponderunt. Communem enim ſe iniuriam exiſtimare, liberas ciuitates in ſeruitutem redactas eſſe. Quid igitur paſſæ (rurſum me interrogante) dignas mihi huius odii pœnas poteritis perſoluere? Si moriamur, addiderunt. Quum ergo viuere, non mori iudicarem eos qui cum tali virtute moriuntur, tantæ illarum animi magnitudini, Periſthenes, iure peperci ego: tuque omnia quæ cum his captis accepiſti, accerſitis illarum neceſſariis, redde, vt nulla de re, tanquam iniuria affectæ, querantur.

Euandro. 71

Et te, omneſque Himerenſes, imo Siculorum quam plurimos hoc noſſe puto, quod inſidias contra me Himeræ cõpoſitas ſuperauerim: iuſtior exiſtens, quam qui me aggreſſuri erant. Non enim vtique malus iudex, ſuſceptæ in ſuo delubro audaciæ Iupiter erat, vt eos qui iuſtum quid in tẽplo feciſſent, tanquã iniuſta facientes, in manus traderet illi, qui merito ab ipſis perdi debuiſſet. Hęc quidẽ alius nemo crederet: Steſichorum autem audiens contriſtatum, quod inſidiarũ cauſam in illius poemata contulit Eubulus, nollẽ ſane animo mœſto eſſe, quaſi ego id credi-

ἐρωτώμεναι γὰρ ὑπ' ἐμοῦ τὴν ἐπιβουλήν, εἰ συνῄδεσαν τοῖς ἀνδράσιν· οὐ μόνον ἔφασαν, ἀλλὰ καὶ συνορμηθῆναι τυραννοκτονεῖν. ἀντὶ ποίας δὲ ἀδικίας, εἰπόντος μου, μείζονος ἢ ἐλάττονος εἰς ὑμᾶς ἐξ ἐμοῦ γενομένης· ἰδίας μὲν οὐδεμίας, τῆς δὲ κοινῆς ἀπεκρίναντο. κοινὴν γὰρ ἀδικίαν ὑπολαμβάνειν τὸ καταδουλοῦσθαι πόλεις ἐλευθέρας. τί παθοῦσαι τί γάρ τοι πάλιν ἐπανερομένου μου, δίκην ἀποτίσαιντ' ἄν μοι τοῦ μίσους τὴν κατ' ἀξίαν· ἀποθανοῦσαι προσέθηκαν. ζῆν δὲ οὐ τεθνάναι κρίνας, τοὺς μετὰ τοιαύτης ἀρετῆς ἀποθνήσκοντας· φρονήματός τε τοσούτου, Περίσθενες, ἐγώ τε δικαίως ἐφεισάμην· σύ τε πάνθ' ὅσα μετὰ τούτων ἔλαβες ὅτε ἡλίσκοντο, μεταπεμψάμενος αὐτῶν τοὺς ἀναγκαίους ἀπόδος, ἵνα περὶ μηδενὸς ὡς ἠδικημέναι μέμψωνται.

Εὐάνδρῳ. ογ

Καὶ σὲ καὶ πάντας Ἱμεραίους, μᾶλλον δὲ τοὺς πλείστους Σικελιωτῶν οἴομαι γινώσκειν τοῦτο, ὅτι τῆς ἐν Ἱμέρᾳ συντεθείσης κατ' ἐμοῦ ἐπιβουλῆς, δικαιότερος ὢν τῶν ἐγχειρούντων περιεγενόμην. οὐ γὰρ δή που φαῦλος ἂν κριτὴς τῶν ἐν [τῷ] σφετέρῳ τεμένει τολμωμένων ὁ Ζεὺς ἐγένετο, ὥστε τοὺς δίκαιόν τι πράξαντας, ἐν ἱερῷ ὡς ἀδικοῦντας ὑποχειρίους παραδοῦναι τῷ προσηκόντως ἂν ὑπ' αὐτῶν ἀπολουμένῳ. ταῦτα μὲν οὖν οὐδεὶς ἂν τῶν ἄλλων ὑπολάβοι· Στησίχορον δὲ πυνθανόμενος ἀνιᾶσθαι, διότι τῆς ἐπιβουλῆς τὴν αἰτίαν, εἰς τὰς ἐκείνου ποιήσεις οἱ περὶ Εὔβουλον ἀνέφερον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην ὡς ἐμοῦ ταῦτα

πεπεισμένου δυσχεραίνειν. εἰ γὰρ τοῖς τούτου ποιήμασι προσεῖχον, ὡς φασὶν αὐτοί, οὐ πονηρίας ἂν ἀπεγνωσμένης, ἀλλὰ χρηστότητος ὑπερβαλλούσης ἔπαθλον ἤραντο.

Ὀρσιλόχῳ. οδ

Εἰ τὸ μὴ βουληθῆναί ποτε Πυθαγόραν τὸν φιλόσοφον ἀφικέσθαι πρός με, πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ καλούμενον, διαβολὴν ἔφευγέ μοι· καθὼς ἐγκωμιάζων αὐτὸν ἔλεγες, ἐπὶ τῷ φυγεῖν αὐτὸν τὴν μετ' ἐμοῦ συμβίωσιν· τὸ παραγεγονέναι, καὶ πέμπτον ἤδη μῆνα συνεῖναι μεθ' ἡδονῆς, πάντως ἔπαινός ἐστιν ἐμός. δῆλον γάρ, ὡς οὐκ ἂν ἔμεινεν οὐδὲ βραχὺ μόριον ἡμέρας, εἰ μὴ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις εὑρήκει κἀμὲ παραπλήσιον.

Λεοντίδῃ. οε

Ἀμέτροις κέχρησαι λόγοις πρὸς Καμαριναίους, ἐγείρων αὐτοὺς εἰς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον. εὖ μέν τοι καὶ τόδε ἀφ' ἡμῶν ἴσθι, μὴ καλῶς πεπεικὼς αὐτούς. ὅτι οὐ λόγοις ἀπράκτοις ἀμυνούμεθά σε, οἷς [εἰς] ἡμᾶς ἄρχειν δοκεῖς· ἀλλ' ἔργοις, ὧν οἱ πειραθέντες αὖθις οὐκ ἐπεβούλευσαν· τοῦτ' εἰδότες Καμαριναῖοι, πεῖραν οὐ βούλονται λαβεῖν ὀργιζομένου Φαλάριδος. χαριζόμενος γάρ, ἡδίων αὐτοῖς ἔδοξα.

Δημαράτῳ. ος

Μὴ θαύμαζε τὸν Ἀλκίνου καὶ Δορυμένους θάνατον, ὡς μετὰ πικρίας καὶ τυραννικῆς ὠμότητος πεπραγμένον. πολλῷ γὰρ ἔτι θαυμασιώτερον δὶς καὶ τρὶς ἀδείας ἀξιωθέντας ὑπὸ τυράννου, τότε κολασθῆναι.

Ηγη-

crediderim. Nam ſi illius poematibus animum aduortiſſet, (vt ipſe dicit) non deſperatæ malitiæ, ſed excellentis probitatis præmium abſtuliſſet.

Orſilocho. 74

SI id, quod Pythagoras philoſophus quondam noluit ad me venire, ſæpius a me vocatus, calumniam mihi attulit: quemadmodum tu illum laudabas, quod conuictum meum fugiſſet: omnino id, quod ad me venit, & tertium iam menſem mecum volupe viuit, laus mea eſt. Manifeſtum enim, quod non manſiſſet, ne paruulam quidem diei partem, ſi non & me ſuis moribus conſimilem reperiſſet.

Leontidi. 75

IMMODICIS vſus es ſermonibus ad Camarinenſes, excitans eos ad ſuſcipiendum contra me bellum. Liquido igitur & hoc a nobis ſcias, quum illis non bene perſuaſeris, quod te non ſermonibus inefficacibus, qualibus nos prior laceſſere videris, vlciſcemur; ſed factis: quæ qui ſunt experti, non iterum mihi ſtruxerunt inſidias. Quod quum ſciant Camarinenſes, experimentum Phalaridis irati capere nolunt. Gratificans enim, iucundior ipſis viſus ſum.

Demarato. 76

NE admireris Alcini ac Dorymenis mortem, quaſi cum acerbitate tyrannicaque crudelitate illatam. Longe enim adhuc admirabilius eſt, bis terque a tyranno impunitate dignatos, tandem puniri.

Hege-

Hegeſippo. 77

Tv fortaſſis,atq; alii cognati, quibus præcipue Cliſthenis exiliũ mœrori eſt, nunc tandem cognouiſtis,malo ipſum vſum conſilio in iis,ob quæ patria ſpoliatus eſt:quando nullius alterius rei tempus eſt,quam pœnitẽtiæ:ego vero quum maxime multus eſſet in vana gloria circa gerendam rempublicam aucupanda,tunc maxime illius miſerebar. ſcriptaq; ad eum de his epiſtola, teſtificatus ſum, quem exitum eſſent habitura. Is vero ob honoris voluptatem ſuperbiẽs, nihil mouebatur, nugas meras nos ſuſpicãs ſcribere, inexpertos ciuitatis populari regimine gubernatę:imo ne noſſe quidem volentes ob tyrannidem,illũ,qui pro ciuitate optima patraſſet: donec ſplendidius quam cõduceret,ſe inflans, ſuis ipſius flatibus ſubuerſus eſt. cumq; magno cognouit detrimento, nõ Phalarin imperitũ eſſe ciuitatis bonis legibus inſtitutę,propter principatũ:ſed ſemet ignarũ fuiſſe populi, ob momẽtaneũ ſucceſsũ. Multitudo enim facile in infortunia duci poteſt,principiaq; habet finibus diſſentientia.Proinde ego, & quicunq; nõ deſipit, exibilari mallẽ ab incõpoſita multitudine, quã honorari. Nã illius inimicitiæ citius, quam efficiant quod cupiunt,extinguuntur: neque tum, quum maxime vigent, damnoſæ ſunt. Beneuolentiæ autem opinio,exilia, aut mortes, aut bonorum publicationes, aut nihil ſane his mediocrius, adfert. Per maximum Iouem, Hegeſippe,vt ſcimus, ita dixerimus ad te: *Vulgus omne incompoſitum eſt, demens, inefficax, promptiſſimum*

vt ad

Ἡγησίππῳ. οζ

Σὺ μὲν ἴσως καὶ ἄλλοι συγγενεῖς, ὅσοις μάλιστα ἀχθομένοις ἐστὶ τὸ φεύγειν Κλεισθένην, νῦν ἔγνωτε κακῶς βεβουλευμένον ἐπὶ τούτοις, ἐφ' οἷς ἀπεστέρηται τῆς πατρίδος, ὅτ' οὐδενὸς ἑτέρου καιρὸς, ἢ μεταμελείας. ἐγὼ δὲ, ὅτε μάλιστα πολὺς ἐν ταῖς τοῦ πολιτεύεσθαι κενοδοξίαις ἦν, τότε μάλιστα ᾤκτειρον αὐτὸν, καὶ ἐπέστελλόν γε περὶ τούτων μαρτυρούμενος οἷ τελευτήσοι. ὁ δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τοῦ τιμᾶσθαι γαυρῶν, ἐμπαθὴς ἦν, λήρους ἡμᾶς ὑποπτεύων γράφειν, οὐκ ὄντας ἐμπείρους δημοκρατουμένης πόλεως· μᾶλλον δὲ οὐδὲ βουλομένους εἰδέναι, τὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως τὰ ἄριστα πράξαντα διὰ τὴν τυραννίδα· ἕως οὗ λαμπρότερον φυσήσας ἢ συνέφερε τοῖς ἰδίοις φυσήμασιν, ἀνετράπη. καὶ μετὰ ζημίας ἔγνω μεγάλης οὐ Φάλαριν ἀμαθῆ πόλεως εὐνομουμένης διὰ τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' αὐτὸν ἀγνῶτα δήμου διὰ τὴν πρόσκαιρον εὐπραγίαν. ἐπαγωγὸν γὰρ ὄχλος εἰς ἀτυχίας, καὶ τὰς ἀρχὰς πρὸς τὰ τέλη διαφωνούσας ἔχων. ἔγωγ' οὖν καὶ πᾶς ὁ μὴ παραφρονῶν, συρίττεσθαι μᾶλλον ὑπὸ πλήθους ἀκρίτου βουλοίμην ἂν, ἢ τιμᾶσθαι. τὸ μὲν γὰρ ἔχθος αὐτοῦ, τάχιον τοῦ διαφθεῖραι, σβέννυται. καὶ οὐδ' ἐν οἷς ἀκμάζει καιροῖς ἐπιζήμιόν ἐστιν. ἡ δὲ τῆς εὐνοίας δόκησις φυγὰς, ἢ θανάτους, ἢ δημεύσεις, ἢ τούτων γε μετριώτερον οὐδὲν, φέρει. νὴ [τὸν] Δία τὸν μέγιστον Ἡγήσιππε, ὡς ἴσμεν, οὕτως ἂν εἴποιμεν πρὸς σέ· δῆμος ἅπας ἄτακτος, ἄνους, ἄπρακτος, ἑτοιμότατος

ἐφ' ὃ

ἐφ᾽ ὅ τι τύχοι μεταχθῆναι, ἄπιστος, ἀβέβαιος, ὀξύς, προδοτικός, ἐψευσμένος φωνὴν μόνον, ἀνωφελής, καὶ πρὸς ὀργὴν καὶ πρὸς ἔπαινον εὐχερής. τοῦτ᾽ ἐστὶ, τὸ μετ᾽ ἐνδόξου προπηλακισμοῦ φθείρεσθαι, τὸ δήμῳ πολιτευόμενον ζητεῖν ἀρέσκειν. μεμήνασι δ᾽ ὅμως τινὲς εἰς τοῦτο, ἀνοήτῳ καὶ δυσκαθέκτῳ ὁρμῇ, μᾶλλον δὲ λύσσῃ χρώμενοι. καὶ πολλοὶ παίδων ὄντες ἐρασταὶ, τοσούτους πόθους οὐκ ἔσχον εἰς τέκνα· καὶ χαίροντες γάμοις, οὐχ οὕτως εἶδον ἀσμένως γυναῖκας· καὶ φιλόπλουτοι φύντες, οὐ παραπλησίως ἔστερξαν χρήματα· καὶ φιλόπλοι καὶ μαχηταὶ, καὶ φιλιπποτρόφοι νίκης ἕνεκα τῶν ἐν ὀλυμπιάσιν ἀγώνων, οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἤσθησαν ἑκάστοις τούτων, ὡς ἀθλίαν δόξαν καὶ τιμὴν ἀνόητον, καὶ κρότον ἐπὶ ζημίᾳ τῇ ἑαυτῶν ἀγρεύοντες. τοῖς δὲ τῶν τοιούτων ἐρασταῖς, οἱ μὲν οἰκεῖοι συναχθεσθεῖεν ἂν ὡς ἔνι μάλιστα· οἱ δ᾽ ἐχθροὶ, τὰ μέγιστα πάντων ἐφησθεῖεν. ὑμεῖς δὲ παραμυθεῖσθε μὲν Κλεοσθένην, συγγενεῖς ὄντες, εἰ ἄρα δυσθύμως ἔχοι ὡς ἀνθρώπινόν τι πεπονθότα· ἀποτρέπετε δ᾽ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς φιλοτιμεῖσθαι, ὡς ἀνήκεστα ἡμαρτηκότα.

Στησιχόρῳ. οη

Νικοκλῆς ὁ Συρακούσιος (οὐκ ἀγνοεῖς δ᾽ ἴσως ὃν λέγω· διὰ γὰρ ἐπιφάνειαν οἰκείαν, οὐκ ἔστι τῶν ἀγνοηθῆναι δυναμένων ὑπὸ Στησιχόρου) γυναικὸς ἀποθανούσης αὐτῷ, μέγα προσφάτως καὶ περιττὸν ἐπιτέθειται πένθος. εἰκότως· ἔτυχε γὰρ τὴν αὐτὴν ταύτην ἀδελφιδῆν ἔχων καὶ γυναῖκα. οὗτος ὁ Νικοκλῆς,

vt ad quiduis transferatur, inſidum, inconſtans, acerbum proditorium, mendax, vox duntaxat, inutile, ac ad iram laudemque procliue. Idem eſt, cum glorioſa contumelia peſſum ire, quod in gerenda republica quærere, vt vulgo placeas. Nihilominus tamen inſanierunt quidam in hoc, ſtulto & incoercibili impetu, imo rabie potius vſi: vt multi puerorum amatores, tanta deſideria erga pueros non habuerint: neque nuptiis gaudentes, ita libenter aſpexerint mulieres: & natura auari, non ſimiliter pecunias amauerint: & armorum ſtudioſi, pugnatoreſque: & equorum ſtudioſi altores, Olympica propter certamina: non vſq; adeo horum ſingulis gauiſi ſint, vt illi qui miſeram gloriam, honoremque ac plauſum ſtultum, ad ſuum ipſorum detrimentum venantur. Huiuſmodi autem rerum amatoribus, familiares quidem maxime, quantum fieri poſſet, condolere poſſent, inimici autem ſupra omnia inſultare. Vos autem conſolamini quidem Cliſthenem, quum ſitis cognati (ſiquidem in ægritudine eſt) vt humana paſſum: dehortamini autem ne in iiſdem ambitioſe contendat, vt qui irreparabiliter errauerit.

Steſichoro. 78

NICOCLES Syracuſanus (non ignoras autem fortaſſis quem dicam. nam propter ſuam ipſius claritudinem non eſt ex iis qui poſſint ignoti eſſe Steſichoro) vxore ſibi mortua in magnum recens ac excellentem luctum incumbit. Et merito: habebat enim hanc eandem & neptem ex fratre, & vxorem. Hic

Nico-

Nicocles(nouerat enim,vt veriſimile eſt,quantis inter nos deſideriis vſi ſumus) miſſo ad me Cleonico fratre ſuo,petiit vt rogarē te, aliquod poema in defunctę laudem cōponeres.Etenim, vt audio a Syracuſanis (qui & de aliis omnibus ei virtutibus, & de ſumma modeſtia teſtimoniū reddūt) nō eſt indigna quæ tuo ore celebretur. Vitaſti tu quidē de tui ſeculi hominibus ſcribere,vt ne quis opinetur poeſin tuā venalē eſſe:eſt autem,ô fide amice,ne ipſa quidem noſtri ſeculi, opportune hinc digreſſa. Ne tu igitur ſolitum tuum conſilium prætendens, repudies deprecationem meam.Neq; enim fas eſt,fruſtrari Phalarin, petentem aliquid a Steſichoro: non quia mihi gratiam vlla de re debeas, ſed quod creditam opinionē æquum putamus abs te confirmari. Da ergo mihi palā beneficium hoc ingenii tui vbertim collaturus: petenti quidem, quæ daturus es, in meipſum: accepturo autē,in amicum. Reliquum eſt, ſi tu quidē annuiſti hoc mihi beneficiū, vt noris eam dici Cleariſtā, Syracuſanam genere, patre Echecratide natam, neptem & vxorem,cuius dixi,quæ ſedecim cum marito vixit annos, adque trigeſimū ætatis pervenit annum, duorum puerorū matrem, mortuamque ex corruptione.Hæc quidē argumentorum capita ſunt. vtinam autem affleris à deabus, quarū es in poteſtate, vt ſingulas ſcriptionis partes digne exequaris, tuumque ſacrum ac hymnidicum caput Muſarū cognatio exornet, cùm aliis hymnis, tum quopiam etiam in Cleariſtam facto, de quo nunc tibi ſcripſimus.

Eidem.

Νικοκλῆς, ᾔδει γὰρ ὡς ἔοικεν ὅσοις πρὸς ἀλλήλους κεχρήμεθα πόθοις, πέμψας πρός με Κλεόνικον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἠξίου ὅπως σου δεηθείην ἔπαινον ἐν ποιήσει διαθέσθαι περὶ τοῦ ἀνθρώπου. καὶ γὰρ ὡς πυνθάνομαι Συρακουσίων, πᾶσάν τε τὴν ἄλλην ἀρετὴν πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀνωτάτω σωφροσύνην αὐτῇ προσμαρτυρούντων, οὐκ ἔστιν ἀνάξιος ὑπὸ τοῦ σοῦ στόματος ὑμνηθῆναι. πεφύλαξαι μὲν οὖν γράφειν εἰς τοὺς κατὰ σεαυτὸν ἀνθρώπους, ἵνα μὴ δόξῃ σου τις ὠνίαν εἶναι τὴν ποίησιν. ἔστι δ', ἡ πιστὴ φιλότης, οὐδὲ αὕτη καθ' ἡμᾶς, εἰς τὸ χρεὼν ἀπηλλαγμένη. μὴ δὴ τὸ συνηθές σου τῆς γνώμης προβαλλόμενος, ἀποστραφῇς μου τὴν δέησιν. οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἀτυχῆσαι παρὰ Στησιχόρου Φάλαριν αἰτησάμενον· οὐχ ὅτι χάριτας ὀφείλεις ὑπέρ τινος, ἀλλ' ὅτι τὴν πεπιστευμένην δόξαν ἀξιοῦμεν ὑπὸ σοῦ βεβαιωθῆναι. δὸς δή μοι προφανῶς χάριν τῆς σαυτοῦ φύσεως ἀφθόνως, αἰτουμένῳ μὲν ἃ δώσεις, εἰς ἐμαυτὸν· ληψομένῳ δὲ εἰς φίλον. λοιπὸν εἴ γε νένευκας ἐπὶ τὴν χάριν, Κλεαρίστην καὶ Συρακουσίαν τὸ γένος, Ἐχεκρατίδου πατρὸς, ἀδελφιδῆν, οὗ γεγράφαμεν, καὶ γυναῖκα, ἑκκαίδεκα συνεζηκυῖαν ἔτη, τριακοστὸν δὲ ζήσασαν, δυεῖν παίδοιν μητέρα, τεθνηκυῖαν δὲ ἐκ διαφθορᾶς, τὰ μὲν κεφάλαια τῶν ὑποθηκῶν ταῦτα. ἐμπνευσθείης δὲ εἰς τὰ κατὰ μέρος τῆς γραφῆς, ὑφ' ὧν κατέχῃ θεῶν, καί σου τὴν ἱερὰν καὶ ὑμνοπόλον κεφαλὴν, ἡ μουσῶν συγγένεια κοσμήσειεν ἄλλαις τε ὑμνῳδίαις, καὶ τῇ νῦν ὑφ' ἡμῶν εἰς Κλεαρίστην ἐπεσταλμένῃ.

Τῶ

Τῷ αὐτῷ. οθ

Τῶν μὲν ἐπὶ Κλεαρίστῃ μελῶν, πολλή σοι καὶ μεγάλη χάρις ἀποκείσεται. καὶ γὰρ ἐπέδωκας σαυτὸν εἰς ἃ παρεκάλουν, καὶ ταῖς κατὰ μέρος οἰκονομίαις ὑπερφυῶς συνηνέχθης· καὶ τὸ σχῆμα τῆς γραφῆς θαυμαστῶς ηὐδοκίμησεν, οὐ παρ' ἐμοὶ μόνῳ (ἐγὼ γὰρ ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως ἄγαμαι τοῖς Στησιχόρου) ἀλλὰ καὶ τοῖς συνακούσασιν Ἀκραγαντίνοις, πολλοῖς γενομένοις. ἔσονται δὲ οὐχ οἱ τὸ παρὸν ἀκηκοότες, οὐδὲ ὅσοι νῦν εἰσιν, ἀλλ' ὅσους ὁ μεθ' ἡμᾶς οἴσει βίος. ἡ μὲν οὖν ὑπὲρ ταύτης σου τῆς ποιήσεως χάρις, ὡς ἔφην, ὀφείλεται ὑπ' ἐμοῦ. κεχάρισται δὲ διὰ τῆς ἐμῆς ἀξιώσεως, τοῖς τε νῦν οὖσι καὶ τοῖς ἐσομένοις ἀνθρώποις, καὶ ταύτην τὴν μελῳδίαν, περὶ δὲ ἐμοῦ, καὶ τῶν ἐμῶν. τί οὖν γάρ τι διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐδήλους, πρὸς ἑταιρείου Διὸς, καὶ κοινῆς ἑστίας, μηδὲ ἓν ἐν ποιήσῃ, μήθ' ὡς κάκιστος ἐγενόμην μήθ' ὡς ἀγαθὸς, ἐπιμνησθῇς. ἐκμελὲς γάρ ἐστί μου τοὔνομα διὰ τὰς τύχας· γεγράφθω καὶ Φάλαρις ἐν αὐτῷ Στησιχόρῳ, εἴτε βελτίων τῆς κατεχούσης ἐν ἀνθρώποις δόξης, εἴτε τοὐναντίον ὑπείληπται.

Κλεαινέτῃ καὶ Θεανοῖ. π

Τὴν μὲν φιλοφροσύνην ὑμῶν ἀσμένως ἀποδέχομαι, τοσαύτῃ σπουδῇ βουλομένων ὀνομάσαι Φάλαριν. παραιτιῶνται δὲ αἱ τύχαι καὶ ἡμεῖς συνηγορῶμεν. εὑρήσετε γὰρ ἀνεπίληπτον καὶ ἀκατηγόρητον ἐκ τοῦ γένους ὄνομα αὐτῷ γεγενημένον. ἐγὼ καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα, διὰ πικρᾶς εἱμαρμένης [ἀνάγκην,]

ἀκου-

Eidem. 79

PRO carminibus in Cleariſtam factis, plurima tibi magnaque reponetur gratia. Nam & te totum ad ea contuliſti quæ petii, inque diſpoſitione partium ſingularum egregie te geſſiſti: tum figura ſcripturæ admirabiliter probata eſt, non ſolum a me (nam ego omnia Steſichori perinde admiror) ſed etiam ab Agrigentinis multis, qui audiuere vna. Erunt autem & alii, qui probent, non ſolum qui in præſentia audiuerunt, neque quicunque nunc exiſtunt, ſed quoſcunque & futura poſt nos vita feret. Gratia igitur pro hac poeſi (vt dixi) tibi debetur a me. Donaſti autem per meam petitionem & præſentibus & futuris hominibus, & hanc melodiam. Cæterum de me rebuſque meis (tale enim quippiam per epiſtolam ſignificaſti) per ſodalitium (rogo) Iouem, communemque Veſtam, ne vnum quidem in poeſi, neque quod peſſimus fuerim, neque quod bonus, memineris. Nomen enim meum abſonum eſt propter fortunam. Scriptus autem ſit Phalaris in ipſo Steſichoro, ſiue melior quam opinio inter homines obtinet, ſiue peior reputatus eſt.

Cleanetæ ac Theanei. 80

BENEVOLENTIAM quidẽ veſtrã libẽter amplector, tãto volentiũ ſtudio Phalarin nominare: recuſat autẽ id fortuna, etiam ſi nos aſſentiamur. Inuenietis .n. irreprehenſibile ac inculpabile ex genere ipſi nomẽ fuiſſe: ego vero multorũ magnorũq; facinorũ p acerbi fati neceſſitatẽ

præter voluntatem patratorum mihi, condemnatus ſum. Meumque nomen propter aliud nihil abſonum eſt, quam quod legibus non pareo, ſed ipſe ſubditis ſum lex. Quã autẽ mihi beneficij retributionem offertis, Phalarin nominantes, eam in hanc beneficentiam vertite, ne hoc nomen ponatis.

Ennenſibus.

NON quod me pœniteat remiſſarum vobis pecuniarum viri Ennenſes, hanc vobis miſi epiſtolam: ſed vt firmum habeatis iſtud beneficium, inque ius trahatis Periandrum. Nam eius quod ciuites non vere non habeat, ſed falſo prętextu vſa defraudat creditores, demonſtratio mihi erit, ſi vos hunc falſo furti arguere videbimini. Non enim ſanam habet rationem, eoſdem nunc quidem ceu paupertate preſſos accedere ac rogare pecunias: nunc autem ceu opulentos, multas publicas pecunias raptoribus permittere. Verum, aut etiam erga creditores oportet vos eſſe diuites, aut etiam erga publicas furantes pecunias, pauperes. Si vero vos ea quæ ciuitatis ſunt, interuertentibns donaueritis quaſi abundantes, creditoribus autem ſua abſtuleritis per veſtros magiſtratus, quaſi indigentes: primum quidem, quod & maius eſt, iniuriam facietis, nemine vobis iniuriam facere permittente: deinde multo iuſtius eſt, vt mutuo ſumptas pecunias reddatis, quum tenere non poſſitis per eos qui auferunt, ſuaq; recipiat creditor, quam vt Phalaridis ſub nomine, dono per fraudẽ ſurrepto, Periãder ſuauiter lucretur ea, quæ eius

ἀκουσίως πραχθέντα μοι καλέγνωσμαι. καὶ τοὐμὸν ὄνομα δι᾽ οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἐκμελες, ἢ ὅτι νόμοις οὐ πείθομαι, νόμος δέ εἰμι τοῖς ὑπηκόοις. ἣν δέ μοι χάριτος ἀμοιβὴν προσφέρεσθε, φάλαριν ὀνομάζοντες, ταύτην εὐεργεσίαν ποιήσασθε, μὴ τοῦτο τιθέναι τὸ ὄνομα.

Ενναίοις. πα

Οὐ μεταμελόμενος ἐπὶ τῇ παρέσει τῶν χρημάτων, ἄνδρες Ενναῖοι, τὴν ἐπιστολὴν ταύτην [ὑμῖν] ἐπέσταλκα· ἀλλ᾽ ἵνα βεβαίαν ἔχητε τὴν χάριν, ἐπεξελθόντες τῇ δίκῃ Περίανδρον. τοῦ γὰρ μὴ ἀληθῶς ἔχειν τὴν πόλιν, ἀλλὰ μὴ προφάσει ψευδεῖ κατὰ χρωμένην, ἀποστερεῖν τοὺς δεδανεικότας, ἀπόδειξις ἔσται μοι, τὸ τούτου τῆς κλοπῆς ὑμᾶς καταψηφίσασθαι. οὐ γὰρ ἔχει λόγον ὑγιᾶ, τοὺς αὐτοὺς, ποτὲ μὲν ὡς πενομένους παρεῖναι, καὶ δεῖσθαι χρημάτων· ποτὲ δὲ, ὡς πλουτοῦντας, πολλὰ τῶν κοινῶν εἰς τοὺς ἁρπάζοντας προΐεσθαι, ἀλλ᾽ ἢ καὶ πρὸς τοὺς δανειστὰς πλουσίους ἡμᾶς εἶναι δέον, ἢ καὶ πρὸς τοὺς κλέπτοντας, πένητας. ἐὰν δὲ τὰ μὲν τῆς πόλεως χαρίζησθε τοῖς νοσφιζομένοις, ὡς πλουσιάζοντες, τὰ δὲ τῶν δεδανεικότων ἀποστερῆτε διὰ τοὺς δημαγωγοὺς, ὡς ἀπορούμενοι, πρῶτον μὲν, ὃ καὶ μεῖζόν ἐστιν, ἀδικήσετε, μηδενὸς ὑμῖν ἀδικεῖν ἐπιτρέψοντες. ἔπειτα, πολλῷ δικαιότερόν ἐστιν, ἀποτίσειν ὃ δεδάνεισθε ὑμεῖς, ἔχειν οὐ δυνάμενοι διὰ τοὺς ἀφαιρουμένους, καὶ κομίσασθαι τὰ δεδανεικότα, ἢ Φαλάριδος ἐπ᾽ ὀνόματι δωρεᾶς χρεωκοπηθέντος, Περιάνδρου ἡδέως κεκερδακέναι

παρεικότος, ὥσθ' ὑμῖν πάρεστιν, ἢ σὺν τῷ σῶσαι τὰ σφέτερα, κυρίαν ἔχειν καὶ τὴν ἀπ' ἐμοῦ χάριν· ἢ μετὰ τῆς τῶν ἰδίων χρημάτων ἀπωλείας, πραχθῆναι καὶ τὰ παρειμένα.

Τιμάνδρῳ. πβ

Τῆς ἐν Καμαρίνῃ πολιτείας κατ' ἐμοῦ, μὴ πεπεισμένων Καμαριναίων μέγαν ὑπὲρ μικρᾶς αἰτίας ἐπάρασθαι πόλεμον, νῦν μὲν ἴσως παραμυθίαν ἔχεις, τὸ κατ' ἐμοῦ στρατιὰν ἀγείρειν. ὅταν δὲ τὸ κοῦφον ἐπιλίπῃ σε τῆς πεισθείσης ἐλπίδος, τότε κατὰ τὴν ἀξίαν οὐχ ὧν δέδρακας, ἀλλ' ὧν πέπονθας ἀνιάσῃ. καί τοι τί σοι ὄφελος εἰς παραμυθίαν; εἰ μὲν γὰρ ἐμελήσαμεν πεῖσαι, ὥσπερ ἐκπέπληξαι σὺ, τάχα ἄν τινος εἴχου λόγου διὰ τὸν ἐμὸν φόβον. νῦν δὲ εἰς τἄλλα μὲν, οὐδὲ ὅσον ἡμᾶς ἐλύπησας. σὲ δὲ τὸ μηκέτι ἐναρμόσαι σεαυτὸν, τῷ παρ' ἡμῖν ἀπολέσθαι βασανιστηρίῳ· οὐδεμιᾶς γάρ σοι δεῖ τελευτῆς, ἐπὶ τοιαύταις κολαζομένῳ συμφοραῖς, ἀλλὰ τῆς κατὰ φύσιν ζωῆς, εἰ οἷόν τε, μακροτέρου βίου.

Μελιταίοις. πγ

Συμπέπεισμαι πρεσβευσαμένοις ὑμῖν δανεῖσαι χρήματα, καίπερ πρὸς τὸ παρὸν οὐκ εὐπόρως ἔχων, διὰ τὸ συνεχῶς εἰς πολέμους ἀνηλωκέναι· ἀλλὰ προφάσεως οὔ φασι δεῖ πρὸς φίλους. πάθητε δὲ μηδὲν ὅμοιον τοῖς πολλοῖς, οἳ δανειζόμενοι μὲν τοῖς εὐφημοτάτοις ὀνόμασιν ἀποχρῶνται, ἀπαιτούμενοι δὲ τοῖς χαλεπωτάτοις, ἔργον οὔτε δίκαιον, οὔτε εὐχάριστον ποιοῦντες. δεῖ γὰρ λαβόντα, μεμνῆσθαι

τῶν

eius sũt qui debitũ remiſit. Itaq; vobis in manu eſt, aut vt cũ conſeruatione veſtrarũ pecuniarũ meũ etiã beneficiũ habeatis ratũ: aut vt cũ propriarũ pecuniarũ perditione, a vobis etiã eæ exigãtur, quæ remiſſæ ſunt.

Timandro. 82

GESTÆ apud Camarinenſes reipublicæ aduerſũ me, nõ perſuaſis Camarinenſibus, vt magnũ mihi pro parua cauſa inferrẽt bellũ, nũc tu quidẽ fortaſſe eã habes cõſolationẽ, quod exercitũ cõtra me colligis. quum te vero poſitæ ſpei leuitas dereliquerit, tũc digne nõ ꝑpter ea quæ feciſti, ſed quæ paſſus es, diſcruciaberis. Quãquã quid tibi cõducit ad cõſolationẽ? Nam ſi nobis ſollicitudini fuit eos perſuaderi, quẽadmodũ tu attonitus es, aliquã fortaſſe potuiſſes habere rationẽ, propter meũ timorẽ. Nũc autẽ in aliis ne tantillũ quidẽ nos dolore affeciſti: te vero dolore afficiet, quod teipſum nõ admoneas periturũ in noſtrati tormentorum loco. Nulla enim tibi opus eſt morte, huiuſmodi calamitatibus punito, ſed vita iuxta naturam (ſi fieri poteſt) etiam longiore.

Melitenſibus. 83

PERSVASVS ſum a veſtris ad me miſſis legatis, vt pecunias vobis mutuo darem: licet in præſentia non abundem, propter aſſiduos bellorum ſumptus. Sed prætextu (vt aiunt) non opus eſt erga amicos. Ne ſimiliter autem affecti ſitis, aliis multis, qui mutuo quidem accipientes, nominibus vtuntur blandiſſimis: de reddendo autem appellati, atrociſſimis, rem facientes neq; iuſtam, neque gratitudini conuenientem. Oportet enim accipientem meminiſſe

 datorum,

datorũ,& vſq; ad redditionem ſimiles exiſtimare creditores:& ſiue bonus fuerit, vt cum bono tranſigere:ſiue malus,vt cũ malo.Nã & honeſto & inhoneſto creditã reddere pecuniam, iuſtum eſt.Ego ſane(ô Melitenſes)& cum do mutuum, & cum repeto, idẽ ſum, meiq; ſimilis : mutuum autem accipientes, pro occaſione mores etiam, quemadmodum chamæleontas aiunt colores pro locorum qualitate,immutant.Et cum accipiunt, dantem me vt benefactorem ac Deum laudant:quum vero repoſcuntur, tyrannum ac impurum appellant. Scio autem & hoc, quod multo melius ſit,a priuato creditorem defraudari,quam a ciuitate. A priuato enim quiſpiam fraudatus, vnum ſibi acquirit inimicum,eumq; imbecillem : a ciuitate autem fraudatus, detrimentum quidem nihilominus accipit,inimicos autem multos & non vnũ habet. At non huiuſmodi quicquã de vobis ſuſpicor,ſed abſq; ſuſpicione pecunias vobis do.Nam &in aliis vos memores eſſe ſcio, & in contractibus iuſtiſſimos, atque cum aliis: neq; hoc ignorare, quod magis crimini detur multis, ſi vnum afficiant iniuria, quam vni, ſi multos. Non enim veriſimile ab vno multos, ſed a multis vnum poſſe contemni magis conſentaneum eſt.

Meſſanenſibus. 84

NON ignorabã, quod miſſis a me donis veſtratib.diis,tripodis Delphicis,coroniſq; aureis, aliiſq; multis ac precioſis muneribus,ꝓ gratiarũ actione ob recuperatã ſanitatẽ, alterutrũ facturi eſſetis: aut diis ea donaria pie ſuſpẽſuri : aut iis

fraudatis,

τῶν δεδωκότων, καὶ μέχρι τῆς ἀποδόσεως ὁμοίους ἡγεῖσθαι τοὺς δεδανεικότας. καὶ εἴτε χρηστὸς εἴη, ὡς χρηστῷ διαλύεσθαι. εἴτε καὶ φαῦλος, ὡς φαύλῳ. καὶ γὰρ ἐπιεικεῖ, καὶ μὴ τοιούτῳ δίκαιον ἀποδοῦναι τὸ πιστευόμενον. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Μελιταῖοι, καὶ ὅταν δανείζω, καὶ ὅταν ἀπαιτῶ, εἷς εἰμι, καὶ ἐμαυτῷ παραπλήσιος. οἱ δανειζόμενοι δὲ πρὸς τοὺς καιροὺς καὶ τὸν τρόπον, ὥσπερ φασὶ τοὺς χαμαιλέοντας τὰ χρώματα πρὸς τοὺς τόπους, ἀλλάττουσι. καὶ λαμβάνοντες μὲν, ὡς εὐεργέτην καὶ θεὸν ἐπαινοῦσιν· ἀπαιτούμενοι δὲ, ὡς τύραννον, καὶ οὐ καθαρὸν ἀποκαλοῦσιν. οἶδα δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πολλῷ κρεῖττόν ἐστιν ἰδιώτῃ δανείσαντα χρεωκοπηθῆναι, ἢ πόλει. ὑπὸ ἰδιώτου μὲν γάρ τις ἀποστερούμενος, ἐχθρὸν ἕνα κέκτηται, καὶ τοῦτον ἀσθενῆ· ὑπὸ δὲ πόλεως, ζημιοῦται μὲν οὐδὲν ἧττον, ἐχθροὺς δὲ τοὺς πολλοὺς ἔχει, καὶ οὐχ ἕνα. οὐ μὴν κατὰ γνώμην ὑμῶν πιόν δέ τι, ἀλλ' ἀνυπόπτως δίδωμι τὰ χρήματα. τά τε γὰρ ἄλλα μνήμονας ὑμᾶς ἐπίσταμαι, καὶ περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοτάτους, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐδὲ τοῦτο ἀγνοοῦντας, ὅτι κατηγορία μᾶλλόν ἐστι πολλῶν ἀδικεῖν ἕνα, ἢ ἑνὸς ὑπὸ πολλῶν ἀδικεῖσθαι. οὐ γὰρ εἰκὸς ἕνα πολλῶν, πολλοὺς δ' ἑνὸς κατὰ φρονεῖν εὐλογώτερον.

Μεσσηνίοις. πδ

Οὐκ ἠγνόουν, ὅτι πέμψαντές μου τοῖς παρ' ὑμῖν θεοῖς ἀναθήματα, τρίποδάς τε δελφικοὺς, καὶ στεφάνους χρυσοῦς, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ πολυτελῆ χαριστήρια τῆς σωτηρίας, δυεῖν θάτερον ποιήσετε· ἢ τοῖς θεοῖς εὐσεβοῦντες ἀναθήσετε· ἢ τούτους ἀπο-

ἀποστεροῦντες, αὐτοὶ διανέμεσθε, ὅπερ δεδράκατε. προσποιησάμενοι γὰρ ἐμοὶ λοιδορεῖσθαι, ὡς τῶν ἀναθημάτων διὰ τὸν κτησάμενον οὐ καθαρῶν ὄντων, τοὺς θεοὺς ἱεροσυλήκατε. τί γὰρ διαφέρει, τὰ καθωσιωμένα περιασπάσαντας ἀπενεγκεῖν, ἢ τὰ κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς· ἐκείνων γὰρ ἀμφότερα ἦν· καὶ οὐ τῶν πεπομφότων. ἡ μὲν οὖν παρ' ἐμοῦ χάρις εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ ἡ παρ' ὑμῶν ἀσέβεια, παντελής ἐστι. καὶ γὰρ ἐμὲ τὸν δεδωκότα, καὶ τοὺς ἁρπάσαντας ὑμᾶς, ἴσασιν. ἀρκεῖ δέ μοι τὸ, τῶν θεῶν οὐ λαβόντων, ἐναγεῖς ὑμᾶς ὁρᾶν γεγονότας, τῇ τῶν ἱεροσυληθέντων ὀργῇ. σὺν γὰρ τοῖς ἄλλοις, δι' ὧν αὐτὰ κέρδος ἡγήσασθε, προσωμολογήκατε μηδὲν εἶναι μυσαρὸν τῶν ἀπεσταλμένων, εἰ μὴ τὰ αὐτὰ κειμήλια, δίττας ἔχει τύχας· ἂν μὲν ὑμεῖς αὐτὰ διανέμησθε, τὰς ἀμείνους· ἂν δὲ τοῖς θεοῖς κομισθῶσι, τὰς χείρους. πρὸς δὲ τούτοις, ἑαυτοὺς ἐλέγχετε περιφανῶς ἠσεβηκότας. οἱ μὲν γὰρ ἄρχοντες, τοῦ ψηφίσασθαι πολέμια εἶναι τὰ χρήματα, τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὸν δῆμον ἀναφέρουσιν· ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος, ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, τοὺς μὲν θεοὺς ὡς κακοὺς ἀνθρώπους, προδότας ἂν γενέσθαι λέγετε, εἰ δῶρα παρὰ τυράννου λάβοιεν· τοὺς δὲ πολιτευομένους ἀγαθοὺς παρ' ὑμῖν, οἳ τρὶς καὶ οὐχ ἅπαξ Μεσσήνην, ὡς Ἀκράγαντά μοι ὑπὸ χεῖρα πεποιήκεσαν, εἰ χρήματα αὐτοῖς αἰτοῦσι προείμην, οὐ κολάζετε. τὸ δ' αἴτιον, ὅτι κοινωνεῖτε τῆς αὐτῆς προαιρέσεως, καὶ οὐ δύνασθε τοῖς αἰτίοις ἐλευθέρως ἐπεξελθεῖν. πάντες γὰρ

ἔνοχοι

fraudatis, ipſi inter vos diſtributuri: quod quidem & feciſtis. Simulantes enim mihi conuicium facere, tanquam dona propter eum cuius fuiſſent, non eſſent pura, deos ſacrilege ſpoliaſtis. Quid enim intereſt,conſecrata donaria detracta auferre, an diis nuncupata? illorum enim vtraque fuerunt, & non eorum qui miſerunt. Proinde mea gratiarum actio apud deos, ac veſtra impietas, omnino abſoluta eſt. Nam & me qui dederim, & vos, qui ſurripueritis, nouerunt. Cęterũ mihi ſufficit, quod cum dii non acceperint,obnoxios vos factos videam ſpoliatorum iræ.Quippe cum aliis,propter quę iſta [dona] pro lucro reputaſtis,etiam vna confeſſi eſtis,nihil eorũ quæ miſſa ſunt,eſſe deteſtãdũ, niſi ea κειμήλια duplicẽ habẽt fortunã: nẽpe, ſi vos ipſa diſtribuatis, meliorem: ſin vero diis apportentur,peiorem.Ad hæc,voſmetipſos cõuincitis propalam quod impie egeritis. Magiſtratus enim veſtri, decernendo, quas miſimus res ab hoſtibus eſſe, (ideoque publicas) cauſam in populũ cõferunt:vos autem populus, in magiſtratus. Et quod eſt omnium grauiſſimum, deos inſtar malorum hominum proditores fieri poſſe dicitis, ſi dona a tyranno acciperent: bonos autem apud vos reipublicæ rectores, qui ter & non ſemel Meſſanam mihi, vt Agrigentum,in manus tradituri erant, ſi ipſis pecunias petentibus obieciſſem,non punitis. Cauſa vero in promptu eſt, quod & vos eiuſdem propoſiti participes ſitis, neque queatis noxios ingenue adoriri. Omnes enim inueniemini rei eſſe

mune-

munerum corruptelæ. Verumtamen ego quidem, ne de donis conſecratis dicere videar, neq; eorum quæ apud me manſerunt, neque eorum quæ iam dicata ſunt dijs, vllam habebo curam. Pœnas autem à vobis repetent pro auſis digne, dij ſpoliati, tam mei cauſa, quam impietatis aduerſum ipſos commiſſæ. Valete. Quum autem τὸ valete, duplicem habeat ſignificationem, boni nempe ac mali: ne ignoretis, in peiorem partem aſcriptum eſſe.

Timonacti. 85

SVPERAVI prælio Leontinos. Vt autem in mœrore perdurare poſſis, neque omnibus confertim auditis te ſuſpendas, non ſcripſi tibi de omnibus: quod nempe Tauromenitanos etiam, & Zanclæos, qui illis tulerunt ſuppetias, bello funditus profligarim: neque quod pro captiuorum dimiſſione talentis centum acceptis, captiuos dimiſerim. Nolebam enim, ſi propter ſummam mihi nunciatam felicitatem tu periiſſes, videri hominem occidiſſe, cum tu homo nõ ſis.

Hieroni. 86

QVVM multa habeam dicere, cum aduerſum te, tum de ijs quæ contra me inter Leontinos, popularem auram captans, deblateraſti, nihil amplius dicam, quam elephantem Indicum culicem non curare.

Ariſtæneto. 87

NON mihi moleſta eſt ſenect⁹. Nõ enĩ tyrãnidis robur cõſenuit, ſed Phalaris. Tu vero mihi moleſtus es, nimiũ mihi metuẽdo. Fatum enim

veniet,

ἔνοχοι δωροδοκίας εὑρεθήσεσθε, οὐ μὴν, ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τῶν ἀναθημάτων λέγειν, μήτε παρ' ἐμοὶ μεμενηκότων, μήτε τοῖς θεοῖς ἀνατεθειμένων, οὐδεμίαν ποιήσομαι φροντίδα. μεταλήψονται δὲ ὑμᾶς ἀξίως τῶν τετολμημένων, οἱ σεσυλημένοι, καὶ περὶ ἐμοῦ, καὶ περὶ ὧν εἰς αὐτοὺς ἠσεβήκατε. ἔρρωσθε. τὸ δὲ ἔρρωσθε διπλῆν παρέμφασιν ἔχον, ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ, μὴ ἀγνοεῖτε ὅτι πρὸς τὸ χεῖρον γέγραπται.

Τιμώνακτι. πε

Νενίκηκα τῷ πολέμῳ Λεοντίνους. ἵνα δὲ τῇ λύπῃ διαρκέσῃς, καὶ μὴ πάντων ἀθρόως ἀκούσας ἀποκαρτερήσῃς, οὐκ ἔγραψά σοι περὶ τῶν ὅλων, ὅτι καὶ Ταυρομενείτας καὶ Ζαγκλείους συμμαχήσαντας αὐτοῖς, εἰς τέλος νενίκηκα. οὐδ' ὅτι λαβὼν ὑπὲρ τῆς ἀφέσεως τῶν ἑαλωκότων τάλαντα ἑκατὸν, ἀπελύτρωσα τοὺς αἰχμαλώτους. οὐ γὰρ ἐβουλόμην διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν τῶν εὐτυχημένων μοι προσαγγελίαν ἀπολλυμένου σου, τὸν οὐκ ὀρθῶς ὄντα, δοκεῖν ἄνθρωπον ᾑρηκέναι.

Ἱέρωνι. πϛ

Πολλὰ λέγειν ἔχων, καὶ κατὰ σοῦ, καὶ περὶ ἧς κατ' ἐμοῦ πεφλυάρηκας ἐν Λεοντίνοις δημοκοπίας, οὐδὲν ἐρῶ περισσότερον, πλὴν ὅτι κώνωπος ἐλέφας ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζει.

Ἀρισταινέτῳ. πζ

Οὐ λυπεῖ με τὸ γῆρας. οὐ γὰρ ἡ τῆς τυραννίδος ἰσχὺς γεγήρακεν, ἀλλὰ Φάλαρις. λυπεῖς δέ με σὺ λίαν ὑπερφοβούμενός μου. τὸ γὰρ εἱμαρμένον

ἥξει

ἥξει, κἂν Ἀρισαίνετος μᾶλλον ἢ δεῖ φοβηθῇ.

Πολλῷ δὲ κρεῖττόν ἐστι, μὴ δεδοικότα
Παθεῖν τὸ μέλλον δεινὸν, ἢ δεδοικότα ἵνα σοι καὶ μετὰ παραδειγμάτων ποιητικῶν ἐπιστέλλω.

Ἱμεραίοις. πη

Ἡμῖν μὲν, ὦ Ἱμεραῖοι, τὴν γνώμην τὴν ἑαυτῶν, καὶ σφόδρα δήλην ἐποιήσατε, ὅτι ὑμῖν οὐδὲν διαφέρειν ἡγεῖσθε, Φάλαριν ἐχθρὸν ἢ φίλον εἶναι. τὸ θεῖον δὲ καλῶς ἐποίησέ [τι] καὶ πείθομαι, ὅτι ἔχω ἰσχυρὸν παρ' αὐτοῦ σύμβολον, τοῦ, ὅτι καὶ τἄλλα χωρήσει μοι κατὰ νοῦν. ἐγὼ δὲ Κόνωνα μὲν, ὥσπερ καὶ πρότερον ὑμῖν ἐπέστειλα, ἀποσφάξαι εὐθέως ἐκέλευσα, εἰδὼς πονηρὸν ὄντα, καὶ οὐδὲ γονεῖς αὐτοῦ, οὐδὲ συγγενεῖς τῇ πόλει ὄντας. Δρωπίδαν δὲ ὑμῖν ἀπέπεμψα, τιμήσας ὡς ἐνῆν. οὔτε γὰρ πονηρὸς ὑμῖν, οὔτε ἠδικηκὼς ἡμᾶς οὐδέν. περὶ δὲ Στησιχόρου βουλευσόμεθα.

Νεολαΐδᾳ. πθ

Οὐδὲν ἄχαρι βούλομαί σε παθεῖν ἀπ' ἐμοῦ. πλείω γὰρ εὑρίσκω σοι τὰ ἀγαθὰ πεπραγμένα, τῶν χειρόνων. διὸ καὶ τοῦτό σου τῶν βελτιόνων ἓν γενέσθω, τὸ μὴ προσαναγκάσαι με, τῷ χαλεπωτέρῳ τῆς ψυχῆς κατὰ σοῦ χρήσασθαι πάθει.

Μνησικλεῖ. ϟ

Τῆς μὲν εὐτυχίας, ὡς μάλιστα συνήσθημεν, ἀκούσαντες, εἰ καὶ σφόδρα σοι βουλομένῳ υἱὸν ποιήσασθαι θυγάτηρ ἐγένετο. καὶ νομίζομεν αὐτὴν τοσούτῳ ποθεινοτέραν ἔσεσθαί σοι, καθ' ὅσον ἀντὶ υἱοῦ γέγονεν.

πέφυκε

ueniet, etiamſi Ariſtænetus, plus etiam quam oportet, metuerit. Multo autem ſatius, abſque metu futurum perpeti malum, quam cum metu, vt tibi aliquid etiam poeticarum exhortationum ſcribam.

Himerenſibus. 88

NOBIS quidem (ô Himerenſes) veſtrum animum valde notum feciſtis, quod nempe veſtra nihil referre exiſtimetis Phalarin inimicum vobis, an amicum eſſe: diuinum autem numen & benefecit, & bona in ſpe ſum (quia firmum ab eo pignus habeo) etiam cætera mihi iuxta animi mei ſententiam proceſſura. Aſt ego Cononem quidem, quemadmodum etiam antea vobis per epiſtolam ſignificaui, ſtatim iuſſi interfici, quod malum eſſe ſcirem, neque illius parentes, neque cognatos ad ciuitatem quicquam attinere. Dropidam autem vobis remiſi, honoratum pro facultate. Neque enim vobis fuit malus, neque nos vlla affecit iniuria. De Steſichoro autem conſultabimus.

Neolaidæ. 89

NIHIL acerbi volo te a me pati. Plura enim inuenio bona feciſſe te, quam mala. Quare & hoc benefactorum tuorum vnum ſit, vt ne me cogas atrociore animi affectione contra te vti.

Mneſicli. 90

AVDITA tua felicitate, quam maxime lætati ſumus: quod & ſi vehementer volueris tibi naſci filium, filia nata ſit. Et exiſtimamus eã hoc tibi amabiliorem fore, quod pro filio nata eſt.

Natura

Natura enim fit, vt filia magis, quā maſculi pueri, parētes maximi faciat. Cæterum dona noſtra tūc libēter videberis accipere, qūū nō ſolum ea quæ mittimus, prōpte receperis; verūetiā, ſi ea quibus tibi opus eſt, ignorātibus nobis per epiſtolā ſignificaueris. Porro tibi iam nūc pluribus & maiore ſumptu opus erit, ob natam filiam.

Alcandro. 91

NEQVE tu, neq; alius quiſquam hominū mihi ſe terrorem incutere poſſe ſermonibus putet, (etiamſi nihil dicam) imo ne factis quidem ſe poſſe ſperet. Nam & bellorum peritus ſum, neq; propter iniuſtas res, neq; ſupra vires inſoleſco: opportunitateſq; ſcio verſatiles, hucque & illuc mutabiles eſſe: præter ea fortunam quoq; eſſe inconſtantem. Sumque ad dicēdum aptior, quam ad audiendum. Spem quidem in memetipſo habeo, quantam nullus qui viuat. Credo autem Deo, me aduerſus neminem, qui faciat iniuriam, inferiorem fore. Firmiter enim mihi promiſit, ſe omnes, mihi inſidiantes, in meam redacturum poteſtatem.

Steſichoro. 92

AVDIO te & Aluntium perueniſſe, & Alæſam, pecuniaſque colligere, atq; aſſumere milites, in ſingulas mittentem ciuitates, & hæc omnia inſtruere aduerſum nos. Nō tu ergo, Steſichore, quieſces tandem ab hac rempublicam gerendi intemperie, tam grandis natu? Neqúe Muſas reuereberis, quarum te quidem amatorem fingis: eas autem damno afficis, rempub. gerendo aduerſum viros fortiores? Neq; tuorum

rum

πέφυκε γὰρ θυγάτηρ μᾶλλον ἀρσένων παίδων, περὶ τοὺς εἰς σου ποιεῖν γονέας. τὰς δὲ δωρεὰς τὰς παρ' ἡμῶν τότε ἂν ἀσμένως δόξειας λαμβάνειν, ὅταν μὴ μόνον ἃ πέμπομεν προθύμως ἀποδέχῃ, ἀλλὰ καὶ ὧν δεῖ σοι ἀγνοούντων ἡμῶν, ἐπιστέλλῃς. δεῖ δέ σοι καὶ πλειόνων ἤδη νῦν, καὶ πολυτελεστέρων διὰ τὴν θυγατέρα.

Ἀλκάνδρῳ. Ϟα

Μήτε σὺ, μήτε ἄλλος ἀνθρώπων μηδεὶς, ἐμὲ κατ' ὀργὴν ἐν λόγοις μὲν ἴσως οἰέσθω, καὶ μηδὲν εἴπω, ἀλλὰ μηδὲ ἔργοις ἐλπιζέτω. [καὶ] πολέμων γὰρ ἔμπειρος ὢν, καὶ οὔτε ἐπ' ἀδίκοις, οὔτε παρὰ δύναμιν θεραπευόμενος, καὶ τοὺς καιροὺς, ῥοπὰς ἀγχιστρόφους καὶ ἑτεροκλινεῖς εἰδὼς ἔχοντας, ἔτι δὲ τὰς τύχας ἀβεβαίους, εἴπερ ἂν μᾶλλον ἱκανώτερος πεφυκὼς ἢ ἀκοῦσαι, θαρρῶ μὲν ἐπ' ἐμαυτῷ, ὅσον οὐδεὶς τῶν ὄντων. πιστεύω δὲ τῷ δαίμονι, πρὸς μηδένα τῶν ἀδικησάντων ἔλαττον ἀγωνίσασθαι· ἔχω γὰρ παρ' αὐτοῦ πίστιν ἰσχυρὰν, τὸ πάντας ὑφ' ἡμᾶς ποιῆσαι τοὺς ἐπιβουλεύσαντας.

Στησιχόρῳ. Ϟβ

Ἀκούω σε καὶ εἰς Ἀλούντιον παρεληλυθέναι, καὶ εἰς Ἄλαισαν, καὶ χρήματα ἀγείρειν, καὶ στρατιώτας παραλαμβάνειν, περιπέμποντα κατὰ τὰς πόλεις, καὶ ταῦτα συντάττειν ἐφ' ἡμᾶς. οὐκ ἄρα Στησίχορε πέπαυσαι τῆς ἀκρασίας, τοῦ πολιτεύεσθαι τηλικοῦτος γέρων; οὐδὲ αἰσχύνῃ τὰς θεὰς, ὧν ζηλωτὴς μὲν εἶναι προσποιῇ, λυμαίνῃ δὲ αὐτὰς, ἐν αἷς πολιτεύῃ περὶ ἄνδρας ἀμείνους· οὐδὲ

ἐλεεῖς

ἐλεεῖς τοὺς παῖδας, οὐ πολὺ ἀποδέοντας ἄνδρας εἶναι ἤδη· ἀλλὰ προπετὴς εἶ ἀκμὴν, γέρων ὢν στρατιώτας ἔχειν, καὶ χρήματα ἀγείρειν ἐθέλων, μέλλων αὐτοῖς ἐχθρὸν ἐπιτειχίσειν οὕτω βαρὺν, ὃς αὐτοὺς ἐκτρίψω πίτυος δίκην. καὶ τοὺς μὲν τῶν Ἀχαιῶν νόστους πυνθάνομαί σε συγγράφειν, καί τισι τῶν ἡρώων ἐκείνων, ἀβουλίαν ἐπιτιμᾶν ἱκανῶς. ὅπως δὲ αὐτὸς ἀπονοστήσῃς ἀπαθὴς ἐξ Ἀλαίσης εἰς Ἱμέραν, οὐδὲν φροντίζεις. ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὅτι μένουσί σε καὶ αἱ Καφηρίδες πέτραι, καὶ πλαγκταὶ, καὶ Χάρυβδις, καὶ ὁ Ναύπλιος στόλος. καὶ οὐκ ἂν ἐκφύγῃς ὅλως τὰς ἐμὰς χεῖρας, οὐδ' ἂν εἰ θεός σέ τις (καθ' ὑμᾶς τοὺς ποιητὰς) ἀϊστώσῃ.

Ἱμεραίοις. ϟγ

Ἀπελύσαμεν Στησίχορον, ὦ Ἱμεραῖοι, παρέντες αὐτῷ τῶν πεπολιτευμένων πρὸς ἡμᾶς τὰς αἰτίας, οὐδ' ὑμᾶς ἀξιοῦντας, ὡς ὑμῶν γε ἕνεκα, κἂν ἀπολώλει πολλάκις, οὐχ ἅπαξ· ἀλλὰ ταῖς θεαῖς αὐτὸν ἀφήκαμεν, αἷς ἐστι κατάσχετος, καὶ ὅσοι ἔχουσι τὴν Ἱμερίδα γῆν θεοί τε καὶ ἥρωες. οὐδὲν γὰρ ἔχω ἐκείνοις ἐγκαλεῖν, εἰ καὶ ὑμῖν πάνυ πολλά. καὶ αὐτοὶ δὲ ὑμεῖς ἴστε, οἷα ἐπεχείρησε ποιῆσαι κακά. ἀλλ' ἠδέσθην ἱερὸν ἄνδρα, καὶ κατὰ σοφίαν εὔκλεα, καὶ ταῖς μούσαις ὡς ἀληθῶς καταπεπιστευμένον, συγκαταπτάξαι τῷ πόρνῳ καὶ βδελυρῷ Κόνωνι, καὶ βιάσασθαι ἀποθανεῖν, ὡς ἔθε γε καὶ τὴν μοῖραν ἐπέχειν τῶν τοιούτων ἐκείνην. καὶ ὑμῖν δὲ ἐπισκήπτω λιπαρῶς ὡς οἷόν τε ὦ Ἱμεραῖοι, μὴ κατασύρειν αὐτὸν εἰς ἐκμελῆ καὶ ἀπῳδὰ

τῶν

rum miſereberis liberorum, qui non multum iam a virili abſunt ætate? Verum petulans es ſupra modum, volens, quum ſis ſenex, & habere milites, ac pecunias colligere, conciliaturus illis inimicum adeo grauem, qui eos excindam inſtar pinus. Et Achiuorum quidem reditus audio te conſcribere, quoſdamque ex illis heroibus ob inconſultos actus luculenter caſtigare: quomodo autem ipſe ex Alæſa Himeram redeas abſque accepto malo, non conſideras. At bene ſcias, quod te maneant Caphareides petræ ac ſcopuli, Charybdiſque & Nauplia nauigatio. Nec tu e manibus meis effugies prorſus, neque ſi te Deus quiſpiam (vt vos poetæ dicitis) fecerit euaneſcere.

Himerenſibus. 93

DIMISIMVS Steſichorũ (ô Himerenſes) remiſſis illi culpis geſtæ aduerſum nos reipublicæ: non propter vos petẽtes, quaſi veſtri cauſa, (pe-rierat enim iã ſæpius, nõ ſemel) ſed deabus illũ, quarum eſt in poteſtate, dimiſimus, aliiſque diis ac heroibus, qui Himerenſem terram incolunt. Illos enim ob nihil culpare poſſumus, licet vos ob valde plurima. Ipſi autem vos ſcitis, quæ mala conatus ſit facere: ſed reueritus ſum ſacrũ virum, magnamque ob ſapientiam conſecutum gloriam, Muſiſq; reuera cõmiſſum, eodem habere numero cũ cinædo ac ſtolido Conone, adque mortẽ cogere. Vtinã autem huiuſmodi virorũ & fatum remorari poſſem. Vobis autẽ mãdo, quantum fieri poteſt, molliter, (Himerenſes) ne ipſũ laceretis propter abſona abſurdaq;

extreme ipſius acta in republica. Neque enim ipſe ſe ſponte ad ea contulit, ſicut accipio ab iis qui Alæſam veniunt, ſed victus eſt veſtra improbitate ac violentia. Ceſſate igitur a cogendo illum, atque vtimini magis idoneis. Steſichorum autem miſſum facite, ſuæque ipſum lyræ vacare permittite, noliteque illius ſimiles inimicos mihi comparare, non ſimiliter illi forſitan a me tractandos. Si vero omnino indigetis reipublicæ adminiſtratoribus, aſſumite ex vobis alios huiuſmodi quoſdam, quos ego cum cepero, vtvt mihi placuerit, vobiſque voluero gratificari, nulla cum ſuperſtitione interficiam.

Steſichoro. 94

TYRANNI ſumus, ô Steſichore, & non Himerenſium, ſed Agrigentinorum. Itaque tibi magnas habeo gratias, quod minorem nobis auferens principatum, maiorem dederis. Bene autem ſcias, quod nos Agrigentinorum principes, inimicos Himerenſes poterimus vlciſci.

Autonoæ. 95

MISI tibi argentum, ne tantillum quidem moratus, poſtquam tuas accepi literas: exiſtimans non beneficii eſſe ſolum hoc tempus, ſed etiam celeritatis. Tria igitur talenta (vt petebas) dedimus, vt perſoluta pro filio multa, eum liberes ab exilio, ne diutius huc illuc errare cogatur. Nam experientia nouimus exilii infelicitatem, quantum ſit malum. Cæterum tria alia

τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ πολιτεύματα. καὶ γὰρ οὐδὲ αὐτὸς ἑκὼν παραδίδωσιν ἑαυτόν, ὡς πυνθάνομαι παρὰ τῶν εἰς Ἄλαισαν ἀφικνουμένων, ἀλλ' ἡττῶν ὢν τῆς ὑμετέρας ἀγνωμοσύνης καὶ βίας. παύσασθε οὖν βιαζόμενοι αὐτόν, καὶ χρῆσθε τοῖς ἐπιτηδειοτέροις. Στησίχορον δὲ ἄνετον εἶναι, καὶ σχολάζειν πρὸς τῇ λύρᾳ τῇ ἑαυτοῦ, ἄφετε· καὶ μὴ ὁμοίους ἐμοὶ ἐχθροὺς αὐτῷ κατασκευάζετε, οὐχ ὁμοίως ἴσως αὐτῷ προσοισομένους. εἰ δὲ δεῖσθε πάντως τῶν προπολιτευομένων, προχειρίσασθε τοιούτους ἑτέρους ἐξ ὑμῶν τινάς, οὓς ἐγὼ λαβών, ὡς ἄν μοι φίλον ᾖ, καὶ πρὸς ὑμᾶς τύχω κεχαρισμένος, μετ' οὐδεμιᾶς δεισιδαιμονίας καταχρήσομαι.

Στησιχόρῳ. Ϟδ

Τυραννοῦμεν, ὦ Στησίχορε, καὶ οὐχ Ἱμεραίων, ἀλλὰ Ἀκραγαντίνων. ὥστε σοι πολλὴν εἰδέναι χάριν, ὅτι ἀφελόμενος ἡμᾶς ἐλάσσω ἀρχήν, τὴν μείζω δέδωκας. εὖ μέντοι ἴσθι, ὅτι καὶ οἱ ἐν Ἀκράγαντι ἄρχοντες, τοὺς ἐν Ἱμέρᾳ ἐχθροὺς ἀμύνεσθαι δυνησόμεθα.

Αὐτονόῃ. Ϟε

Ἔπεμψά σοι τὸ ἀργύριον, οὐδ' ὅσον ὑπαναβαλλόμενος, μετὰ τὸ λαβεῖν τὰ γράμματα· νομίζων οὐ χάριτος εἶναι τὸν καιρὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τάχους. τρία μὲν οὖν τάλαντα ὡς ἠξίους ἐπεδώκαμεν, ὅπως καταθεμένη τὴν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ζημίαν λύσῃς τὰς φυγὰς αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐπὶ πλεῖον ἀλητεύῃ. πείρᾳ γὰρ οἴδαμεν τὴν τοῦ φεύγειν ἀτυχίαν, ὅσον ἐστὶ κακόν. τρία δὲ παρ'

ἑαυτῶν ἀπεστείλαμεν, ἵνα τὰ δημιόπρατα τῆς οὐσίας παραλάβῃς. παραινῶ δὲ τοῦ λοιποῦ τῷ Κλεισθένει, πολιτείας ἀπέχεσθαι· καὶ μὴ τοιαύτας αἱρεῖσθαι πραγματείας, ἐν αἷς αἱ μὲν ὠφέλειαι πάσης γίνονται τῆς πόλεως, αἱ βλάβαι δὲ ἴδιαι τῶν προεστηκότων. καὶ εἰ τὰ οἰκεῖα, μὴ εἴα τε σωφρονίζειν ἑαυτὸν, τοῖς ἐμοῖς παραδείγμασιν ἀνεψιαδοῦ πρὸς μητρὸς ὄντος, χρήσθω. ὅτι κἀγὼ διὰ πολιτείας αἰτίαν ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος, οὐδὲ τύραννος ὢν ἴσχυκα κατελθεῖν. οὐδὲν δὲ τερπνὸν οὕτως ἡγοῦμαι τῆς ἀρχῆς, ὡς ἀνιαρὸν τὸ φεύγειν τὴν πατρίδα. ταῦτα δὲ ὑμῖν ἐπιστέλλω μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἐφ' οἷς δέδωκα ἀλγῶν, ἀλλ' ἐφ' οἷς πεπόνθατε ἀνιώμενος· οὐδ' ὅπως μὴ πάλιν ποτὲ δῶ, ἀλλ' ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰς μηδὲν κακὸν ἀξιώσητε λαβεῖν. ἐγὼ δὲ εἰς ἀτυχίας αἰτούμενος ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων, καὶ προθυμότερον καὶ πολυτελέστερον χαρίζομαι.

Νικοφήμῳ. ϟε

Οὓς ἐν Λεοντίνοις κατελέγου δημαγωγῶν, καταικισθέντας ἀπολέσθαι οἰκτίστως, ἐπιβουλεύσαντας, ἀπωλέσαμεν. σὺ δὲ τοῦτο αἰσθάνῃ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἐμοῦ τιμωρηθέντας παραφέρων, οὐ μόνον αὐτοὺς ἐπιβουλεύεις ἐμοὶ, τοιαῦτα ἔχων παραδείγματα, ἀλλὰ καὶ Λεοντίνους πολεμεῖν ἀναγκάζων, ὀκνηροτέρους ποιεῖς. ὅτι πρὸς τοιοῦτον ἐχθρὸν ἀδικοῦντες, πολέμου ἄρξουσιν. ἀμήχανον γὰρ τὸν αὐτὸν καὶ μισεῖσθαι διὰ χαλεπότητα, καὶ καταφρονεῖσθαι ἐπὶ μαλακίᾳ, εἴπερ ἀπέβη τὸ δόξαν. ἐπὶ

τοιούτοις

alia talenta a nobis ipſis miſimus, vt quicquid facultatum publice diuenditum eſt, recipias. Hortor autem Cliſthenem, vt in poſterum a republica gerenda abſtineat, neque eiuſmodi ſuſcipiat negocia, quorum emolumenta totius ſunt ciuitatis, detrimenta vero eorum propria qui præfuerunt. Et ſi domeſtica ipſum exempla corrigere non poſsunt, meis, nepotis filii a matre, vtatur. Nã & ego propter reipublicæ gerẽdę demẽtiã in exiliũ actus, ne tyrãnus quidẽ factus, vllis in patriã redire potui viribus. Nihil autem tam delectabile habere cẽſeo principatũ, quam moleſtũ eſt patriã fugere. Hæc autem vobis per epiſtolã ſignifico (ita me dii ament) non dolens ob ea quæ dedi, ſed contriſtatus ob ea quæ paſſi eſtis: neq; ideo, ne poſthac vnquam dem, ſed vt vos quidem nullo preſſi malo velitis accipere: ago autem a familiariſſimis ſecundas ad res rogatus, promptius atq; magnificentius donem.

Nicophemo. 96

QVOS inter Leontinos, populi gratiam venans, enumeraſti, tormentis affectos miſerabiliter periiſſe, eos ob ſtructas nobis inſidias perdidimus. Et ne hoc quidem intelligis, quod ſupplicio a me affectos in mediũ proferens, non ipſe ſolũ mihi inſidiaris, talia habens exẽpla: verũ etiam Leõtinos mihi bellũ facere cõpellens, facis eos cũctãtiores, quod aduerſus huiuſmodi inimicũ, bellum abſq; iure ſint incepturi. Fieri enim non poteſt, vt idem odio habeatur ob ſæuitiam, & tanquam mollis contemnatur, ſi quidem id quod ferebat opinio, euenit. Propter

huiuſmodi præmia non inuidemus vobis, neq; conſilio dehortamur, ne ambitioſe cōtendatis.

Lyſino. 97

NON tu ergo ceſſabis a temeritate, ſtolidiſſime Lyſine, neque parces tibiipſi, triginta natus annos, inimicos grauiores, quam ferre queas, cũ multis aliis tui ſimilibus, ſuſtinere tentans? Sed carmina & tragœdias in me ſcribis, quaſi dolorem mihi allaturus? Porro, exitus tibi atrociores quauis tragœdia, ne contingant, caue.

Epicharmo. 98

SATIS eſt mihi, quod nos ſolus iuſtos cenſeas, etiamſi alius nemo dicenti tibi crediderit. Vnus enim iſtiuſmodi vir, inſtar mihi totius Siciliæ eſt. Indiſcretam autem multitudinem, ſolitudinis exiſtimamus ſupplementum: a qua & ignorari nos, neque meliores videri, quam ſumus, non eſt fortaſſis inutile. Multos quidem habes tui ſimiles, (virtutem enim hominũ, non numerum conſideramus) quibus cum nos reputaſti bonos ac honeſtos eſſe: ſi tu tamen ſolus eſſes, abunde magnam teſtium haberemus copiam, pluribuſque laudibus non indigeremus.

Cebroni. 99

QVID tandem cauſæ eſt, quod ii qui propter mores me admirantur, tamque atrocibus vtentem ſuppliciis, non vos, multa contra me molientés, eo ipſo perterrefaciunt: ſed fortunam quidem affectorum ſuppliciis deploratis, conſilium autem ab illis non capitis ne Phalarin iniuria afficiatis? Melius ſane & mihi fuerat, non veniſſe in talis vltionis neceſſi-

τοιούτοις [γὰρ] ἄθλοις οὔτε φθονοῦμεν ὑμῖν, οὔτε ἀποσυμβουλεύομεν φιλοτιμεῖσθαι.

Λυσίνῳ. ϟζ

Οὐ παύσῃ τῆς ἀβουλίας ἀμαθέστατε Λυσῖνε· οὐδὲ φείσῃ σεαυτοῦ τριάκοντα ἔτη γεγονώς, βαρυτέρους ἐχθρούς, ἢ δύνῃ, μετὰ πολλῶν ἄλλων τοιούτων φέρειν πειρώμενος; ἀλλ' ἔτι καὶ τραγῳδίας εἰς ἐμὲ γράφεις, ὡς ἀνιασόμενον; τὰ δὲ ἀποτελέσματά σοι δεινότερα πάσης τραγῳδίας φυλάξῃ μὴ γίνεσθαι.

Ἐπιχάρμῳ. ϟη

Ἀρκεῖς μόνος δικαίους ἡμᾶς νομίζων, κἂν μηδεὶς ἄλλος λέγοντί σοι πείθηται. εἷς γὰρ ἀνὴρ ἐμοὶ πιστός, ἁπάσης ἐστὶ Σικελίας μέτρον. τὸ δὲ ἀνεξέταστον πλῆθος, ἐρημίας ὑπειλήφαμεν ἀναπλήρωμα· ὑφ' οὗ καὶ τὸ ἀγνοεῖσθαι καὶ μὴ χρηστοτέρους δοκεῖν οὗ ἐσμέν, τάχα οὐκ ἀνωφελές. πολλοὺς μὲν ἔχεις ὁμοίους σεαυτῷ· τὴν γὰρ ἀρετὴν τῶν ὄντων, οὐ τὸν ἀριθμὸν σκοπούμεθα, μεθ' ὧν ἔγνωκας ἡμᾶς καλοὺς κἀγαθούς· εἰ μέν τοι καὶ μόνος ἦσθα, ἐπλουτοῦμεν μαρτύρων, καὶ πλειόνων οὐ προσεδεόμεθα ἐπαίνων.

Κέβρωνι. ϟθ

Τί δή ποτε οἱ θαυμάζοντές με τῶν τρόπων, ὡς δειναῖς χρώμενον αἰκίαις, τοὺς ἐπιχειροῦντας ἐξ ὑμῶν τῷ τοιούτῳ οὐκ ἐξέπληξαν· ἀλλὰ τὰς μὲν τύχας ὀλοφύρεσθε τῶν τιμωρηθέντων· συμβούλους δ' αὐτοὺς οὐ ποιεῖσθε, μὴ ἀδικεῖν Φάλαριν. ἄμεινον μὲν οὖν κἀμοὶ ἦν, μὴ καθίστασθαι εἰς τοιαύτης ἀμύνης

ἀνάγκην. λυσιτελέστερον δὲ ὑμῖν, τὸ μὴ χρῆσθαι [τῇ] προπετείᾳ κατὰ πάντα. εἴπερ ἐστί τε ὡς ἐμοὶ ὁ τρόπος δυνουμένῳ τί ποτ' ἂν ἐπράξατε, εἰ μὴ πιστὸς ἐγενόμην ἔγωγε περὶ τὰς τιμωρίας, ὁπότε μηδὲν ἐλπίζοντες πείσεσθαι μέτριον, ἐμπαραβάλλεσθε αὐτοῖς. ἔστιν οὖν ἐμὲ παῦσαι τῆς ὠμότητος, ἐὰν αὐτοὶ πρότερον παύσησθε ἀδικίας.

Εὐκλήμονι. ρ

Οὐδὲν ἔψευσαι τῶν ἐπ' ἐμοὶ διαβολῶν. καὶ γὰρ αὐτὸς πάνθ' ὡς κατηγορεῖς ἐν Συρακουσίοις, ὁμολογῶ. ἀλλ' εἰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐγώ τε τοῦ τιμωρεῖσθαι τοὺς εἰς ἐμαυτὸν ἁμαρτάνοντας, οὐκ ἐφ' οἷς εἰκὸς τὸν παθόντα συγγνῶναι ἐφειδόμην, καὶ ὑμεῖς οὐ προπετῶς οὕτως, κἀμοὶ καὶ ἑαυτοῖς εἰς ἀνήκεστα ἐπιβουλεύειν, οὐδεὶς ἂν οὔτε ἐμοῦ κατηγόρησεν ὡς ἔκθεσμα δρῶντος, οὔθ' ὑμᾶς ὡς ἀνίατα πάσχοντας ᾠκτίζετο.

Κλεοβούλῳ. ρα

Οὐ πείθονταί σοι Καμαριναῖοι, τὸν πρὸς ἐμὲ πόλεμον ἐξενεγκεῖν, σφόδρα πολλὰ ἑκάστης ἐκκλησίας ποιοῦντι. καλῶς γὰρ ἴσασι, πόλεμον ἔργοις, οὐ λόγοις δημηγόρων κατορθούμενον. ὥστε εἰ βούλει πολεμεῖν αὐτοὺς, τὰ ἀποτελέσματα δεῖξον τῇ γνώμῃ συνοίσοντα. ἂν μέντοι μηδ' οὕτως ὑπακούσωσι, μεταβαλλόμενος τἀναντία παραίνει. καὶ τάχα ἂν τούτῳ τῷ ἐναντίῳ τῷ τρόπῳ, ὧν βεβούλησαι. δυεῖν γὰρ θάτερον ἐν τῷ παρόντι, ἢ τὴν γνώμην ἀσύμφορον, ἢ τὸν συμβουλεύοντα, οὐδενὸς ἄξιον ἡγοῦνται. ἐγὼ μὲν γὰρ

οἴομαι

neceſſitatem: vtilius autem vobis, non per omnia vſos eſſe petulantia, quaſi mores mihi eſſent beneuoli. Quid tãdem quæſo feciſſetis, niſi ego talis in pœnis irrogandis fuiſſem, quando vos nihil ſperantes mediocre paſſuros, in eas vos vltro præcipitatis? Poſſum igitur ego ceſſare a crudelitate, ſi vos prius ceſſaueritis ab iniuria.

Euctemoni. 100

NIHIL mentitus es in calumniis contra me. nam ipſe quoque omnia, ſicut accuſas, confiteor. Verum ſi eodem modo, & ego a puniendo eos qui aduerſum meipſum delinquũt, non eiuſmodi delicta, quibus veniam dari par ſit, abſtinuiſſem, & vos a petulanter adeo tam mihi quam vobis ipſis ad immedicabilia mala ſtruendis inſidiis, nemo me accuſaſſet, tanquam nefanda patrantem: neque veſtrum miſertus eſſet, tanquam irreparabilia patientium.

Cleobulo. 101

NON parem tibi Camarinenſes, vt bellum contra me ſuſcipiant, licet ſingulis in concionibus admodum multa facias. Quippe bene ſciunt, bellum factis, non oratorum ſermonibus recte confici. Itaque ſi vis eos bellum gerere, tuo conſilio exitum reſponſurum demonſtra. Quod ſi ne ſic quidem obedierint, mutata ſententia ad contraria eos cohortare, & forſan hoc modo ea obtinebis quæ voles. Nam in præſentia quidem ex duobus alterum, aut conſilium inutile, aut conſulentem nullius hominem precii exiſtimant. Ego ſane vtraque

puto

puto [eos exiſtimare.] bene autem ſcias & noſtra,quod te non ſermonibus vlciſcemur inefficacibus, quibus iniuriam videris aduerſum nos auſpicari, ſed factis: quorum qui ſunt experti, non iterum mihi ſunt inſidiati. Hæc cum Camarinenſes ſciant,irati nolunt Phalaridis capere experimentum.Nam gratificans illis,ſuauior viſus ſum.

Cleodico. 102

ADMODVM atrocia conſuluiſti aduerſum me Cleodice,ſupraque tuas vires.Vnde enim tu te ſperas malum dare poſſe Phalaridi, qui obſequeris Thracis illius coriarii nepti ex filia, & Autandri vxori, illius qui ſuum occidit dominum,ex quibus ipſi contingit ita ditari, quique præter naturæ leges fuiſti contumelioſus? At non in tantam prorumpam iram,vt tua facinora oratione recenſeam. Nam ſi te dignum vltione exiſtimabimus, non ſermonibus ſolum volemus, ſed etiam factis poterimus ea quæ aduerſum nos appetiiſti delinquere, in caput tibi tuoque generi conuertere.

Steſichori liberis. 103

LVCTVS veſtri quam quis aptiorem vobis conſolationem adferre queat, liberi, quam virtutem parentis, propter quem iſto in luctu eſtis? Non enim Steſichori fata lachrymis proſequenda ſunt, ſed hymnis celebranda. Et in vniuerſum quidem, nollem vos vel lamentationibus,vel corporum percuſſionibus indulgere: non quod communes hi affectus,

coacti

οἴομαι ἑκάτερα. σὺ μέν τοι ἴσθι καὶ τὰ ἐνθάδε, ὡς οὐ λόγοις ἀπράκτοις ἀμυνούμεθά σε, οἷς εἰς ἡμᾶς ἄρχειν δοκεῖς ἀδικίας, ἀλλ' ἔργοις ὧν οἱ πειραθέντες οὐκέτι αὖθις ἐπιβουλεύουσι. ταῦτα εἰδότες Καμαριναῖοι, οὐ βούλονται πεῖραν λαβεῖν ὀργιζομένου Φαλάριδος. χαριζόμενος γὰρ αὐτοῖς, ἡδίων ἔδοξα.

Κλεοδίκῳ. ρβ

Πολὺ δεινὰ βεβούλευσαι κατ' ἐμοῦ Κλεόδικε, παρὰ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν. πόθεν γάρ σοι τὸ ἐλπίσαι κακῶς ποιῆσαι Φάλαριν χαριζομένῳ τῇ τοῦ Θρᾳκὸς τοῦ βυρσοδέψου θυγατριδῇ, Αὐτάνδρου δὲ γυναικὶ, οὐ τὸν δεσπότην ἑαυτοῦ κτείναντος, ἐξ ὧν οὕτω πλουτῆσαι αὐτῷ συνέβη, καὶ παρὰ τοὺς τῆς φύσεως νόμους ἐνυβρικότι· οὐ μὴν εἰς τοῦτό γε προαχθήσομαι τῆς ὀργῆς, ὥστε τὰ σοὶ πεπραγμένα λόγῳ διεξελθεῖν. ἐὰν γάρ σε ἄξιον ἀμύνης ἡγησώμεθα, οὐκ ἐν λόγοις βουλησόμεθα μόνον, ἀλλ' ἐν ἔργοις δυνησόμεθα, ἅπερ εἰς ἡμᾶς ὠρέχθης ἐξαμαρτάνειν, εἰς κεφαλὴν σοί τε καὶ τῷ σῷ γένει τρέψαι.

Τοῖς Στησιχόρου παισίν. ργ

Τοῦ μὲν πένθους, τίνα αὖ τις ἄλλην ἱκανωτέραν ὑμῖν παράκλησιν εἰσενέγκοιτο, παῖδες, ἢ τὴν ἀρετὴν τοῦ γονέως, ἐφ' ᾧ γε τὸ πένθος φέρεσθε. οὐ γὰρ δακρύεσθαι τῷ Στησιχόρου πρέπον, ἀλλ' ὑμνεῖσθαι. καὶ καθόλου μὲν οὐκ ἂν ἐξελοίμην ὑμᾶς, οὔτε θρήνους, οὔτε αἰκισμοὺς προσώπων σωμάτων, οὐχ ὅτι οὐ κοινὰ ταῦτα πάθη

κατην-

κατηναγκασμένα παρέπεται πᾶσιν, ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀνθρώποις ἐστὶν ἁρμοστὰ δυστήνοις, ὧν οὐχ ἡ τελευτὴ τὰς ὀλοφύρσεις προσηκούσας, ἀλλ' ὁ βίος ἔχει. μᾶλλον δὲ οὔτις ἐστὶ δακρύων ἄξιος ὁ θάνατος, οὐ Στησιχόρῳ, ζήσαντι μὲν ἔτη τοσαῦτα, σὺν ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς, ἐν χοροῖς καὶ μέλεσι μουσῶν, ὀνομασθησομένῳ δὲ ἐπὶ τιμαῖς καὶ στεφάνοις. ὁμολογουμένως γὰρ οὔτε παρ' ἡμῖν, οὔτε παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις μεῖζον. ἡ γὰρ ἀθάνατος τοῦ θεοῦ μοῖρα, πρὸς τὸ πᾶν οὖσα, αὕτη, ἢ οὐχ ἑτέρα τίς ἐμοί γε εἶναι δοκεῖ. ὥστε, ὦ παῖδες μεγάλου καὶ ὑπερφυοῦς πατρὸς, φρονήσαιμεν ἄξια τοῦ τεκνώσαντος. οὐ γὰρ μικρὸς ὑμῖν ἀγὼν, μὴ πολὺ καταδεεστέρους ἐκείνου ὑμᾶς γενέσθαι. πενθεῖτε δὲ μηδαμῶς εὐτυχῆ μοῖραν ἥρωος οὐχ ἐνὶ μακαρισθησομένην χρόνῳ, παντὶ δὲ αἰῶνι. μηδὲ τῶν θυμῶν, ἃς ψηφίζονται ὡς ἐπὶ θεῷ Ἱμεραῖοι, τὸ λαμπρότατον ὑφαιρεῖσθε τὴν δόξαν, οὐ γὰρ ἐκεῖνός γε, ὃν ἡμεῖς ἴσμεν, ἠχθέσθη θανάτου προθεσμίᾳ συναιρούμενος, οὐδὲ τῶν ἡρώων τοὺς γενναιοτάτους, ἐπεὶ περὶ δόξης ἔθνησκον, ἐν τοῖς καλλίστοις ποιήμασιν ὑμνήσας (ἅπερ ὑμῖν χρήματα μὲν τοῦ παντός ἐστιν ἄξια, παραδείγματα δὲ βίου σωφρονέστατα) αὐτὸς, ὁπότε ἧκεν ἡ μοῖρα πρὸς τὸ πέρας, ἀπτοήτως ἔθνησκεν. εὖ γὰρ ἴστε, ὦ παῖδες· οὐ γὰρ ὑφ' ἡμῖν γενόμενος, ἐχθροῖς οὖσιν, ἔδεισεν, οὐδὲ ὡς δεινόν τι πείσεσθαι μέλλων ἐπεκλάσθη. πολὺ δὲ γενναιότερος αἰχμάλωτος ἡμῖν ἦν, ἢ ἀντίπαλος. ἡττήθη

γοῦν

coacti ſubſequuntur omnes homines: ſed quod talia hominib. congruant miſeris, quorum non mors ploratus cõuenientes, ſed vita habet. Magis enim horũ mors lachrymis digna eſt, quam Steſichori, qui tot annos vixit cum ſanctiſſimis deabus in choris canticiſq; Muſarum, quiq; nominabitur cũ honoribus & coronis. In cõfeſſo eſt enim, quod neque apud nos, neq; apud alios homines maius hoc quicquam ſit. Immortale ſiquidem Dei fatum, ad cuncta ſe extendens, idipſum, & non aliud quid mihi eſſe videtur. Quamobrem (ô liberi magni ac præſtantiſſimi patris) animũ gerite dignum genitore quidem, (haud enim paruum vobis certamen reſtat, ne illo ſitis multo inferiores) nequaquam autẽ lugete fortunatum herois fatum, non vno ſolum tempore beatũ prædicandũ, ſed omnibus ſeculis: neq; ex honoribus, quos illi tanquam Deo decernunt Himerenſes, ſplẽdidiſſimũ auferatis, diuinitatis opinionem. Nõ enim ille (quod nos ſcim⁹) moleſte tulit, quod ſtata mortis die hinc auferretur: neque cum heroas generoſiſſimos, quandoquidem ob gloriam conſequendã mortui ſunt, in pulcherrimis poematibus, laudibus ornaſſet (quæ vobis precioſiſſimæ ſunt opes, vitæque agundæ exempla caſtiſſima) ipſe, cum fatum ad ſuum terminum veniſſet, meticuloſe defunctus eſt. Bene ſiquidem hoc ſcitis, ô liberi. Nõ enim, quum in noſtram inimicorũ veniſſet poteſtatem, quicquam timuit: neque quaſi dira paſſurus, confractus eſt: ſed multo generoſior nobis fuit captiuus, quam aduerſarius. Victa eſt igitur

igitur tyrannidis acerbitas a ſapientia, neque quicquam illi atrox facere poteram. Nam quod feci, beneficiis affeci. Aſt ego cum ſexcentis illum laboribus capere ſtuduiſſem, poſtquam hoc conſecutus ſum, nihil habebam aliud (captus magis ab illo) quam vt haberem illi gratiam, etiam ſi beneficia a nobis voluiſſet accipere. Propter quod ne gratiam quidem mihi ipſi deberi puto, quum eum acquiſiuerim ad annos maxime duodecim (tot enim poſtea vixit) ſed me illi debere, quod & in aliis nos corroborauerit: ſoluſque mortalium perſuaſerit nobis, mortem contemnere.

Catanenſibus. 104

Vos fortaſſe videmini vobis, ſuperabundantes mihi perſoluiſſe pœnas iniuriarum, quibus me meoſque affeciſtis: quod pro viris triginta, quos impie combuſſiſtis, quingentos milites amiſeritis: quodque pro ſeptem talentis, quæ diripuiſtis, multis reditibus priuati ſitis. ego vero hęc quę modo facta ſunt, procœmiũ vobis eſſe denuncio eorum quæ a me paſſuri eſtis, vt propter me ipſum auxilium ferentem hoſtibus veſtris dira paſſi, paciſci erubeſcatis. Non equidem remittam ſuſceptas contra vos inimicitias, dum gubernatrix rerum prouidentia eandem mundi harmoniam cuſtodierit. Inferã autem vobis bellum, nõ tam pro me, quam pro diis, qui omnia & ſeruare ac perdere poſſunt: ſi modo diuinam ſortem, quemadmodum reliqua naturæ elementa, etiam ignis in Aetna

γοῦν τὰ πικρὰ τῆς τυραννίδος ὑπὸ σοφίας, οὐδ' ὀλίγον ἔχοντός μου δρᾶσαι καὶ αὐτοῦ δεινόν. ὁ γὰρ ἔδρων, ἐχαριζόμην. ἐγὼ δὲ μυρίοις πόνοις προθυμηθεὶς ἑλεῖν, ἐπεὶ τούτου περιεγενόμην, οὐδὲν ἔχον ἕτερον, αἱρεθεὶς ὑπὸ τούτου μᾶλλον, ἢ χάριν εἰδέναι, κἂν εὐεργεσίαν παρ' ἡμῶν ἐθελήσῃ λαμβάνειν. ἐφ' ᾧ οὐδ' ὀφείλεσθαι χάριν ἐμαυτῷ νομίζω, περιποιησάμενος εἰς δώδεκα μάλιστα αὐτὸν ἔτη· τοσαῦτα γάρ ἐστιν, ἃ προσδεβίωκεν· ἐγὼ δὲ ὀφείλειν, ὅτι καὶ τὰ ἄλλα προσεπέῤῥωσεν ἡμᾶς, καὶ θανάτου καταφρονῆσαι μόνος ἀνθρώπων ἔπεισεν.

Καταναίοις. ρδ

Ὑμεῖς μὲν ἴσως ἐμαυτῷ πλεοναζούσας δοκεῖτε, ποινὰς τετικέναι, ὧν εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς παρῳνομήσατε, ἀντὶ μὲν ἀνδρῶν τριακοντα, ὧν ἀσεβῶς κατεπυρπολήσατε, πεντακοσίους ὁπλίτας ἀπολωλεκότες· ἀντὶ δὲ ταλάντων ἑπτὰ, ὧν διηρπάσατε, πλείστας ἀπεστερημένοι προσόδους. ἐγὼ δὲ προοίμιον ὑμῖν, ὧν μέλλετε πάσχειν ὑπ' ἐμοῦ, τὰ νῦν γεγονότα καταγγέλλω· ἵνα δι' ἐμαυτὸν συμμαχήσαντα τοῖς ἐχθροῖς ὑμῶν πεπονθότες, ὁμολογεῖν αἰσχυνῆσθε. οὐ μὴν ἀνήσω γε τὴν πρὸς ὑμᾶς δυσμένειαν, ἕως ἂν ἡ διοικοῦσα πρόνοια, τὴν αὐτὴν ἁρμονίαν τοῦ κόσμου φυλάττῃ. ἐξοίσω δὲ τὸν πρὸς ὑμᾶς πόλεμον, οὐχ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ τοσοῦτον, ὅσον ὑπὲρ θεῶν, τῶν πάντα καὶ σώζειν καὶ φθείρειν δυναμένων. εἴγε θείας τύχης, ὥσπερ τὰ λοιπὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα, ἐστὶ καὶ τὸ κατὰ τὴν Αἴτνην πῦρ

μεμοι-

μεμοίραται, εἰς ὃ τοὺς ἱκέτας ἀθώους βαλόντες, οὐ Φάλαριν ἐχθρὸν, ἀλλὰ τὸν πάντων ἐπόπτην ἥλιον ἐπικέκτησθε.

Νικαινέτῳ. ρε

Τὸ πολλάκις ἴσως ἡμᾶς ἐπεσταλκέναι τῷ σῷ πατρὶ, παῦσαί σε τῆς ἀφροσύνης ἐπῆρκεν, ὡς οὐκ ἂν εἰ μὴ ἐδεδοίκειμεν, τὴν ἔχθραν ἀποτρέπειν παρεκελευόμεθα· ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτου μὴ οὕτως ἔχειν, οὐδὲ γράφειν ἀξιῶ. πυνθανόμενος δὲ ἐπιεικῆ τὸν γέροντα εἶναι, καὶ μηδὲ ἑτέρους αὐτῷ γεγενέναι παῖδας, ἐκεῖνον μὲν ἐλεῶν, σοῦ δὲ παρ' ἡλικίαν θρασυνομένου φειδόμενος, τέως τοῦ παρόντος ἀνέσχηκα· σὺ δὲ, οὔτε πατέρα πρεσβύτην οἰτείρεις, ἐφ' ἑνὶ κινδυνεύοντα παιδὶ, οὔτε σεαυτοῦ φροντίζεις. ἐπιμένεις δὲ τῇ προπετείᾳ. πρῶτον μὲν τάχα, παρ' ὅσον οὐθὲν ὑφ' ἡμῶν πέπονθας· εἶτ' οἰόμενος ἐξεῖναί σοι, ὁπόταν βούλῃ πεπαῦσθαι. τοῦτο δὲ οὐδὲ τοῖς πολὺ σοῦ δυνατωτέροις ἐγένετο. ἕως οὖν σοι πάρον, τὸ ἑκατέρων ἑλέσθαι τὸ λυσιτελέστερον, μὴ μιμοῦ Τίμανδρον· ἐχθρῷ δὲ μᾶλλον ὠφελίμῳ, ἢ λίαν ἐπιζημίῳ συμβούλῳ χρῆσθαι.

Πολυδεύκει. ρϛ

Ἐρρωμενέστερον ἀδικοῦμαι τῷ παντὶ, ἢ τιμωροῦμαι Πολύδευκες, οὐχ ὥσπερ ἔφησθα, καὶ πάσχειν με δεινὰ, καὶ δρᾶν· ἐγὼ μὲν γὰρ καὶ δὶς καὶ τρὶς, ἀδείας τοὺς αὐτοὺς τῶν ἐπιβουλευσάντων ἠξίωσα. τῶν δὲ ἀδικούντων οὐδείς ἐστιν, ὅστις [ἐπὶ τοῖς πρώτοις ἄλλοις κακοῖς] ἐπὶ τῷ δεύτερον πονηρὸς ὀφθῆναι, ἠδέσθη. ἔρρωσο.

Ἐγγυί-

ſortitus eſt: in quem quum ſupplices innocẽtes proieceritis, non Phalarin vobis inimicum, ſed omnium inſpectorem Solem acquiſiuiſtis.

Nicæneto. 105

QVOD ſæpenumero fortaſſe nos per epiſtolas tuo ſignificauimus patri, curaret, vt ab inſipientia ceſſares, te elatum fecit: quaſi, niſi metuiſſemus, non te iuſſiſſemus admoneri, vt ab inimicitiis deſiſteres. ego autem de hoc, quod non ita habeat, ne ſcribere quidem dignor. Quum accepiſſem autem, ſenem illum eſſe humanum, neque alios illi natos filios, illum quidem miſerans, tibi autem præter ætatem ferocienti parcens, ad præſens vſque ſuſtinui. Tu vero neque patrem ſenem miſeraris, periclitantem in vno filio; neque tui ipſius curam habes: ſed perſeueras in petulantia. primum quidẽ fortaſſis propterea, quod nihil a nobis paſſus ſis: deinde, quod putes licere tibi, quum volueris, ceſſare. At hoc neque multo te potentioribus contigit. Dum igitur tibi in manu eſt, ex duobus id quod ſit conducibilius, amplecti, ne imiteris Timandrum: ſed potius inimico vtili, quam damnoſo nimis conſiliario vtere.

Polluci. 106

MVLTO validius omni in re iniuria afficior, Pollux, quam ſupplicia irrogo: non quemadmodum dixiſti, atrocia me & pati & facere. Ego enim bis terque impunitate eoſdem inſidiatores dignatus ſum: iniuriam autem mihi facientium, nemo eſt qui [in primis deprehenſus peccatis] reueritus ſit iterum prauus conſpici. Vale.

Engyinis. 107

NEQVE prætextum mihi deeſſe cenſeo,quo iuſte vos poſſim vlciſci:neque volenti vos inuadere,potentiam. Volam autem, niſi nunc tandem reueriti nos, dimiſeritis viros, quos nullo iure,ſed quod & perditiſſimo Paſioni, apud vos verſanti, viſum ſit, tertium iam hunc menſem in carcere detinetis.

Himerenſibus. 108

STESICHORVM ſcitote, ac Cononem & Dropidam,traiicientes a Pachyno in Peloponneſum pro Corinthiis, ad quos a vobis miſſi ſunt, ad me perductos eſſe: & Dropidam quidem forſan reddemus vobis, Cononem autem ſtatim interfecimus.Steſichorus vero ſaluuseſt, donec modum excogitauerimus, quo punitum eum mori oporteat.

Steſichoro. 109

AVDIO te metu valde attonitum eſſe, expendentem potentiam noſtram:ſimulque conſcium, quæ in republica aduerſum me geſſeris. Demiror autem te, ſi nunc cœperis metu attonitus eſſe: & non tunc ſtatim, quando rempublicam aduerſum me gerebas, iniquũ principiũ (quemadmodum tu prædicebas Himerẽſibus) adiutare volens, expenderis, cito ea fieri poſſe quæ tu dicis Himerenſibus. Si tu igitur deſpiciebas mortem (quemadmodũ & conueniebat ſapientem virum)cur nũc, ô vane, vertigine laboras,quum liceat ea quę tunc expectãs nihilominus ferox eras,etiã appropinquãtia generoſe perferre?Sin vero (quemadmodum timidus es)

trepi-

Ἐγγυΐνοις. ρζ

Οὔτε προφάσεως ἐνδεῖν μοι δοκῶ, δι' ἣν οὐκ ἂν δικαίως ὑμᾶς ἀμυναίμην· οὔτε βουλομένῳ ἐπεξιέναι, δυνάμεως. βουλήσομαι δὲ ἂν μὴ νῦν γέ ποτε αἰδεσθέντες ἡμᾶς, ἀπολύσητε τοὺς ἄνδρας, οὓς οὐδενὶ δικαίῳ, διότι γε τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ Πασίωνι, παρατριβομένῳ πρὸς ὑμᾶς ἔδοξε, τρίτον ἤδη μῆνα τοῦτον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατέχετε.

Ἱμεραίοις. ρη

Στησίχορον ἴστε, καὶ Κόνωνα, καὶ Δρωπίδαν, περαιουμένους, ἀπὸ Παχύνου εἰς Πελοπόννησον, αἰτί Κορινθίων, πρὸς οὓς γε ἐπέμφθησαν ὑφ' ὑμῶν πρὸς ἐμὲ ἀχθέντας. καὶ Δρωπίδαν μὲν ἴσως ἀποδώσομεν ὑμῖν· Κόνωνα δὲ εὐθὺς ἀπεσφάξαμεν. Στησίχορος δὲ σῶός ἐστιν, ἕως ἂν τὸν τρόπον λογισώμεθα, ὃν χρὴ αὐτὸν τιμωρηθέντα ἀποθανεῖν.

Στησιχόρῳ. ρθ

Πυνθάνομαί σε περιδεῆ σφόδρα εἶναι, ἐννοοῦντα τὴν δύναμιν ἡμῶν, καὶ συνειδότα ἅμα τοῖς πρὸς ἐμέ σοι πεπολιτευμένοις. θαυμάζω δέ σε, εἰ νῦν ἤρξω περιδεὴς εἶναι, ἀλλ' οὐ τότε εὐθέως, ὅτε ἐπολιτεύου πρός με ἀρχῆς παρανόμου, ὥσπερ σὺ προὔλεγες Ἱμεραίοις συλλαβέσθαι βουλόμενος, ἐλογίζου, ὅτι γένοιτ' ἂν τάχα, ἃ σὺ λέγεις Ἱμεραίοις. εἰ μὲν οὖν ὑπερεφρόνεις θανάτου, ὥσπερ γε ἐχρῆν σοφὸν ὄντα, τί νῦν ὦ μάταιε ἰλιγγιᾷς, ἐξὸν ἃ προσδοκῶν τότε, οὐδὲν ἧττον θρασὺς ἦσθα, ταῦτα καὶ πελάζοντα γενναίως ὑπομένειν; εἰ δὲ, ὥσπερ δειλὸς εἶ,

περιτρόμως εἶχες πρὸς τὴν ἀφ' ἡμῶν δίκην ἐσομένην, τί, ὦ περιπετέστατε ἐβόας τότε, καὶ τοσοῦτον ἑαυτῷ παρεσκεύαζες ἐχθρὸν, ἐναγῆ καὶ αὐθάδη καλῶν, καὶ τὰς ἐκ τῶν ἐπῶν σου ῥήσεις εἰσφέρων εἰς τὰς ἐκκλησίας; τί δὲ μουσικὸς καὶ μελοποιὸς ὢν, καθίξας σεαυτὸν εἰς ἐναντίον σχῆμα καὶ προαίρεσιν βίου τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ἐξὸν σχολὴν ἄγειν καθεζόμενον, καὶ μὴ θερμοτέρων ἅπτεσθαι πραγμάτων, ἢ ποιηταῖς πρέπει; ἐπεὶ δὲ ἀντὶ ποιητοῦ δημαγωγὸς ὠρέχθης γενέσθαι, μένει σε, οἷα φημὶ οὐ ποιητὰς, οὐδὲ μουσικοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ δημαγωγοὺς ὑπὲρ δύναμιν θρασυνομένους, κρατούντων ἐχθρῶν.

Κλεισθένει. ρι

Οὐ τὸ τοῖς πολλοῖς εἰθισμένον, ὅταν ἐπὶ τοῦ λόγου βλαβέντες, ἐν τοῖς ἀποτελέσμασι τῶν ἔργων εὐδοκιμήσωσι, πρᾶξαι βουλόμενος, ἐπιστεῖλαί σοι δεῖν ᾠήθην· ἵν' ἐν ᾧ παρὰ γνώμην ἐσφάλης, οὐ πεισθεὶς ἐμοὶ τὰ βέλτιστα εἰπόντι, μέρος συμφορᾶς γενόμενος ἐπιτιμοίην. οὐδὲν γὰρ ἕτερόν μοι δοκοῦσιν οἱ τοῦθ' αἱρούμενοι ποιεῖν, ἢ πολὺν ἑαυτῶν ἔπαινον εὐβουλίας διατιθέμενοι, κατηγορεῖν τῶν ἐπταικότων. ὅτι οὔτε προέγνωσαν τὸ συμφέρον, οὔτε τοῖς προειποῦσιν ἐπείσθησαν· ἀλλ' ὥσπερ αἰσθανόμενος περὶ σοῦ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ἵνα μὴ πάθῃς οἰκειότατος ἐγενόμην, οὕτω πεπονθότος ἃ μή ποτε ὤφελες, αὐτὸς οἶμαι καὶ συναμαρτεῖν, καὶ συνταλαιπωρεῖν. προὔλεγον μὲν γὰρ ἵνα μὴ γένηται. γεγονότων δὲ διὰ τύχην ἴσως, ἢ γνώμην, συνατυχῶ. καὶ

τῇ τυ-

trepidabas ad futuram a nobis pœnam, cur ô petulãtiſſime tũ clamaſti, tantumque tibi comparaſti inimicũ, me ſceleſtum ac arrogãtem appellans, ſententiaſque ex tuis carminibus adferens in conciones? Cur te, quum muſicus ſis & verſificator, in ſtatum, viuendique propoſitum ſtudiis contrarium, conſtituiſti, quum tibi liceret ſedenti ocium agere, neque calidiora attingere negocia, quam poetis conuenit? Quoniam autem pro poeta, populi gubernator eſſe concupiuiſti: manent te, quæ non poetis nec muſicis viris, ſed populi gubernatoribus, ſupra vires ferocientibus, ſunt expectanda, ſi in poteſtatem venerint inimicorum.

Cliſtheni. 110

NON id quod multi ſolent, quum in ſermone læſi, in rerum euentis laudem conſequuntur, facere volens, tibi ſcribendum eſſe duxi: vt, in quo pręter animi ſententiam lapſus es, neque mihi optima dicenti obtemperaſti, pars ego calamitatis factus, te caſtigarem. Nihil enim aliud tales mihi homines facere videntur, quam ſuam ipſorum ob bonum cõſilium laudem cõponendo, accuſare lapſos, quod neq; vtilia præſciuerint, neque prædicentibus paruerint: ſed quemadmodum, quum præſentirem quæ tibi eſſent euentura, ne ea patereris, familiariſſimus tibi eram admonendo: ita cum paſſus ſis, (quæ vtinam nunquam) ipſe me puto ſimul & peccaſſe, vnaque in ærumna verſari. Prædicebam enim, ne fierent: quum autem facta ſint, caſu fortaſſe vel conſilio, aduerſum vna fero caſum,

nihilque vitupero fortunam: ſed vt res hoc in ſtatu non maneant, maximam, quantum fieri poteſt, operam nauo. Hæc tu quidem, ſi ad matrem tuam venires, melius poſſes cognoſcere: at tu miſer, qui ne in exiliũ quidẽ pulſus, apud nos beneuolentiſſimos volueris a fuga requieſcere. Porro hoc, ſi tu quidem ob aliud quiddam elegiſti, iuſtus erga nos non es: ſin vero, quaſi male auditurus, reueritus es nos, qui prædiximus, nec tibi perſuaſimus, propemodum dixerim, lætor etiam, quod ita te modeſte geras. Pudefactus enim ob prima quæ diximus, in iiſdem poſt peccatis non deprehenderis.

Nicippo. 111

QVOD dona a nobis miſſa receperis, maximam tibi habeo gratiam. Aſt ego, quod dicebas metuere te Syracuſanos, ne quid mali ex illis tibi oriatur, recipienti miſſas a nobis pecunias, indicio illis facto, id eram facturus, ſi non accepiſſes: nẽpe accuſaturus te erã, quaſi accepiſſes, vt in eodẽ fuiſſes periculo receptis illis, vel non. Imo propter illud in minore, at propter hoc in peiore prorſus. Nam ſi non acciperes, me accuſante, dediſſe, omnino hæreres in culpa, quaſi accepiſſes: ſin autem reuera acciperes, me dicente non dediſſe, non ſimiliter, ſed certo a culpa liberareris.

Hieronymo. 112

INTERROGASTI, quibus rebus expenderim, quod poſſim, Leontinis me inuadentibus, meamque regionem populantibus, victoriam adipiſci. Quod quidem iuſtiorem habeam

τῇ τύχῃ σου ὀνειδίζω· ἀλλ' ἵνα μὴ μένῃ τοιαῦτα, ὡς ἔνεστι πεφιλοτίμημαι. ταῦτα μὲν οὖν περὶ τῆς σεαυτοῦ μητρὸς ἥκων, ἄμεινον ἂν μάθοις. σὺ δὲ σχέτλιος, ὃς οὐδὲ ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος, παρ' ἡμῖν ἐβουλήθης ὡς συνευστάτοις τὰς φυγὰς ἀναπαῦσαι. τοῦτο δὲ εἰ μὲν ἄλλου του χάριν εἵλου, δίκαιος οὐκ ἂν εἴης περὶ ἡμᾶς. εἰ δ' ὡς ὀνειδιαθησόμενος, ἠδέσθης τοὺς περιεπόντας, καὶ οὐ πείσαντας, μικροῦ δέω λέγειν, ὅτι καὶ ἥδομαι, οὕτω σοῦ σωφρονοῦντος. αἰσχυνόμενος γὰρ ἐπὶ τοῖς πρώτοις εἰρημένοις, οὐκ ἂν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκοιο ἁμαρτάνων.

Νικίππῳ. ρια

Τοῦ μὲν εἰληφέναι σε τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς, πλείστη σοι χάρις. ἐγὼ δὲ, ὅπερ ἔλεγες φοβεῖσθαι Συρακουσίους, μή τι σοι χαλεπὸν ἐξ αὐτῶν ἀνάσχῃ, δεξαμένῳ τὰ παρ' ἐμοῦ χρήματα, μηνύσεως αὐτοῖς ἀποδοθείσης, τοῦτ' ἔμελλον ποιήσειν, μὴ λαβόντος σου, κατηγορεῖν ὡς εἰληφότος, ἵν' ᾖ σοι τὸ αὐτὸ δεξαμένῳ, καὶ μή. μᾶλλον δὲ τὸ μὲν ἧττον, τὸ δὲ τῷ παντὶ χεῖρον μὴ λαβὼν μὲν γὰρ, ἐμοῦ κατηγοροῦντος τὸ δεδωκέναι, πάντως ἂν αἰτίαν εἶχες εἰληφέναι· λαβὼν δὲ τῆς ἀληθείας, ἐμοῦ μὴ δεδωκέναι λέγοντος, οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως ἀπήλλαξο τῆς αἰτίας.

Ἱερωνύμῳ. ριβ

Ἐπυνθάνου τίσιν ἀντεξήτακα τὸ δύνασθαι Λεοντίνων μοι ἐπεξιόντων κατὰ τῆς χώρας, ἣν ἐμὴν οὖσαν ἀποτέμνονται, περιγενέσθαι. τὸ μὲν [οὖν] ὅτι δικαιοτέ-

ρων ἐχόμενος, καὶ οὐκ ἄρχων πολέμου, ἀλλ' ἀμυνόμενος, οὐκ ἂν ἐπιστείλαιμι. τούτων γὰρ παρ' ὑμῖν οὐκ ἔστι λόγος, ὃ δὲ καὶ μὴ προσποιῆσθε, ὑμᾶς εἰδέναι ἀνάγκη, τοῦτ' ἂν εἴποιμι, ὅπλοις πολλοῖς, καὶ ἀνδράσι δυνατοῖς, καὶ χρήμασι, καὶ ναυσὶ, καὶ ἵπποις, ὧν ἁπάντων ἐνδεεῖς ὄντες αὐτοὶ, μαχοῦνται πολεμίῳ καὶ περὶ ταῦτα καὶ περὶ τὰς τύχας πεπλουτηκότι.

Λαμάχῳ. ριγ

Τοὺς ἑπτὰ καὶ τριάκοντα τούσδε, ὅταν τοῦ πλήθους λάβῃ τῶν Καμαριναίων, χαλκοῦ θῦσαι κατὰ φύσεως ἀπανθρωπίαν ἀποφαίνεις. βούλομαι μὲν ἐν τούτῳ μεῖναι τῷ ἀριθμῷ, καὶ νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον εὔχομαι. οὐχ ὁρῶ δὲ ἐώμενον τοῦτο ὑπό τινων μέχρι τούτων ὡρίσθαι. σὺ γ' οὖν αὐτὸς ἐννέα καὶ τριάκοντα βιάζῃ τούτους γενέσθαι, προσνέμων σεαυτὸν, καὶ τὸν ἀναίσθητον Ἐπιτέρπην. καὶ οὐχ ὅμοιόν ἐστιν, ἢ ἐμὲ διαβάλλεσθαι ὑφ' ὑμῶν ἀπολλυμένων, ἢ ὑμᾶς πονηροτάτους ὄντας ὑπ' ἐμοῦ ἀμυνομένου ἀπόλλυσθαι.

Νικάρχῳ. ριδ

Οὐκ ἀναγκάζεις Καμαριναίους ἐμοὶ πολεμεῖν, ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ πολεμεῖσθαι. οἱ δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν ποιοῦντες πρᾶγμα, καὶ τοῦτο σαφῶς εἰδότες, καὶ πρὸ τῶν λόγων τὰ ἔργα σκοπούμενοι, καὶ πρὸ τῶν ἔργων ἔτι τάχιον τὰ ἀποτελέσματα, πολὺν ἤδη χρόνον παραπέμπουσί σου τὰς δημαγωγίας. σὺ δὲ οὐκ αἰσχύνῃ βαρύτερος ὢν

ἐκείνοις,

habeam cauſam, bellumque non inceperim ſed propulſem ac defendam, non ſcripſerim, (horum enim apud vos nulla habetur ratio:) quod autem, licet diſſimuletis, vos ſcire neceſſe eſt, illud dixerim, armis multis, viriſque fortibus & pecuniis, & nauibus & equis. Quorum omnium ipſi magnam habentes penuriam, pugnant cum hoſte, qui & in his & in rebus ſecundis diues effectus eſt.

Lamacho. *113*

TRIGINTA ſeptem hoſce, cum Camarinenſium multitudinem nanciſceris, in æreo tauro per naturæ immanitatem enecatos, demonſtras. Volo quidem in hoc manere numero: idque vt poſſim, (ita me Iupiter maximus amet) precor. Video autem mihi a quibuſdam non permiſſum iri, vt numerus in his conſiſtat. Tu enim ipſe cogis hos nouem & triginta fieri; temetipſum huic addens numero, & ſtupidum Epiterſen. Atque haud ſimile eſt me propter vos perditos ſuſtinere calũniam, maleque audire: aut vos, hominum prauiſſimos, a me vlciſcente perdi.

Nicarcho. *114*

NON tu cogis Camarinenſes mihi facere bellum, ſed bello a me vexari. Illi vero ſobriorum hominum fungentes officio, idque liquido ſcientes, anteque ſermones opera conſiderantes, & ante opera citius adhuc euenta, multum iam temporis conciones tranſmittunt tuas. Te vero non pudet grauiorem illis

illis eſſe ex ſuggeſtu ac ſermonibus, quam mihi, contra quem rempublicam adminiſtras.

Nicao. 115

NON acerbus tibi videtur eſſe tormenti locus, taurus, neque vlla apud nos machina: alioqui miſericordiam erga illa, quum ſis nobiſcum pugnaturus, non vtique prius inſumpſiſſes.

Cleomedonti. 116

TV quidem, vt audio, accuſans me, miſerabilem Cleombroti fortunam deplorare conaris: ego autem te, Cleomedon, multo iniquiora illo audentem, omni autem re inferiorem, in meam redigere poteſtatem.

Melitenſibus. 117

NON paruipendens, ô Melitenſes, honores veſtros, legatum remiſi veſtrum, obſignatos eos ferentem: non ſinunt autem me laudari, facta mea. Vos fortaſſe, qualem ipſi me cenſetis, talem putatis exiſtimari & apud alios. At ego noui, quod apud alios omnes in mala ſim exiſtimatione, apud vos autem cenſear bonus: neque hinc extendere famam poſſim ad alios. Multo autem magis læderem vos in hoc, vt homines de vobis ſiniſtre ſuſpicarentur, quod peſſimum, niſi ipſi huiuſmodi eſſetis, non laudaſſetis. Ex quibus igitur vos quidem inique praui, ego autem nihil humanior meipſo exiſtimarer, non putaui me oportere honorari.

Cama-

ἐκείνοις, ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ τῶν λόγων, ἢ ἐμοὶ, καθ' οὗ πολιτεύῃ.

Νικαίῳ. ριε

Οὐ δοκεῖ σοι πικρὸν βασανιστήριον ὁ ταῦρος, οὐδὲ τῶν παρ' ἡμῖν μηχανημάτων οὐδέν· ἐπεὶ τὸν εἰς ἐκεῖνα ἔλεον, οὐκ ἂν μέλλων ἡμῖν μάχεσθαι, προανήλισκες.

Κλεομέδοντι. ρις

Σὺ μὲν ὡς πυνθάνομαι κατηγορῶν ἐμοῦ, τὰς περὶ τὸν Κλεόμβροτον τύχας οἰκτρὰς, ὀδύρεσθαι ἐπιχειρεῖς· ἐγὼ δέ σε Κλεόμεδον, πολὺ μὲν ἐκείνου τολμῶντα ἀδικώτερα, τῷ παντὶ δὲ ὄντα ἀσθενέστερον, ἐμοὶ ὑποχείριον γενέσθαι.

Μελιταίοις. ριζ

Οὐκ ἐκφαυλίζων, ὦ Μελιταῖοι, τὰς τιμὰς ὑμῶν, ἀπέπεμψα τὴν πρεσβευτὴν, κατασεσημασμένας φέροντα αὐτάς. οὐκ ἐᾷ δέ με ἐπαινεῖσθαι τὰ πεπραγμένα ὑμεῖς μὲν οὖν ἴσως, οἷον αὐτοί με εἶναι δοκεῖν ἐθέλετε. τοιοῦτον οἴεσθε ὑπολαμβάνεσθαι καὶ παρ' ἑτέροις. ἐγὼ δὲ οἶδα, παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἅπασι, κακὸς ὑπολαμβανόμενος· παρὰ δ' ὑμῖν, καὶ νομίζομαι ἀγαθὸς, οὐδὲν ἐκλεῖναι δυνάμενος ἐντεῦθεν ἐπὶ τοὺς ἄλλους τὴν φήμην. πολὺ δὲ μᾶλλον εἰς τὰς ψευδοδοξίας τῶν ἀνθρώπων βλάψων ὑμᾶς, ὅτι τὸν κάκιστον, οὐκ ἂν εἰ μὴ τοιοῦτοι καθειστήκειτε, ἐπῃνεῖτε. ἐξ ὧν τοίνυν ὑμεῖς μὲν ἀδίκως πονηροὶ, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐπιεικέστερος ἐμαυτοῦ ὑπολαμβανοίμην, οὐκ ᾤμην δεῖν ἑαυτὸν τιμᾶσθαι.

Καμα-

Καμαριναίοις. ριη

Καὶ εἰς Γέλαν ἔπεμψα, καὶ εἰς Λεοντίνους, καὶ πρὸς ὑμᾶς πέμψαι δεῖν ᾠήθην, ὅπως μοι συλλάβησθε εἰς τὰ παρόντα· οὐχ ὅπλων, οὐδὲ ἵππων δεομένῳ, οὐδὲ ἀνδρῶν, ὧν κενὴν εἶναι λέγετε τὴν πόλιν, ἀλλ' ἀργυρίου. καὶ Λεοντῖνοι μὲν ἡμῖν ἔπεμψαν πέντε τάλαντα εὐθέως· Γελῷοι δὲ ὑπέσχηνται δέκα δώσειν. ὑμᾶς δὲ οὔτε βραδυτέρους Λεοντίνων, οὔτε μικροπρεπεστέρους ἔσεσθαι Γελῴων ὑπολαμβάνω.

Ἀστυπαλαιεῦσιν. ριθ

Οὔτε μᾶλλον ἀνιαθεὶς ἐν τῷ ζῆν ἐμαυτῷ σύνοιδα, ἄνδρες πολῖται, καί τοι πολλαῖς καὶ παραδόξοις χρησάμενος μεταβολαῖς, οὔτε πλέον ἡσθείς· ἄμοιρος γὰρ οὐδὲ τῶν τερπνῶν ἐγενόμην. ἠνιάθην μὲν οὖν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ τῆς πατρίδος ἐξέπιπτον ἀδίκως· ὅπερ ἀλγεινότατόν ἐστι, καὶ τοῖς δικαίως τοῦτο πάσχουσιν. ἥσθην δὲ ὅτε δημοσίᾳ μου μνησθέντες, ἐγράψατέ μοι περὶ ὧν ὁ καιρὸς ὑμᾶς ἤπειγεν. ὡς γὰρ παρ' ἑνὸς τῶν μάλιστα εὐνοουμένων, καὶ περὶ ὑμᾶς ἐσπουδακότων ᾐτήσασθε, οὐ τοσοῦτον, ὡς ἔοικε, τοῦ λαβεῖν τι τῶν ἐψηφισμένων, ὅσον τοῦ μαρτυρῆσαι μὲν ἐμοὶ δημοσίᾳ, τὸ μὴ δικαίως ἐξεληλάσθαι, καταγνῶναι δὲ τῶν τοῦτο δρασάντων. οὔτε γὰρ αἰτῆσαι χάριτας παρὰ τοῦ μὴ στεργομένου τίς ἂν, οὔτε λαβεῖν παρὰ τοῦ μὴ στέργοντος ὑπομείνειεν. οὔτε νῦν παραδέδωκεν ὁ καιρὸς, μέμψασθαι μὲν ὑμᾶς ὡς φιλτάτους, τοὺς πρώτους χρόνους μηδὲν αἰτιασαμένους·

εὐχαρι-

Camarinenſibus. 118

ET Gellam miſi, & ad Leontinos: & ad vos râtus ſum mittere oportere, vt auxilium mihi feratis ad res præſentes, non armis neque equis indigenti, neque viris, quorum inanem dicitis eſſe ciuitatem, ſed argento. Et Leontini quidem nobis miſerunt quinq; talenta confeſtim, Gellenſes autem promiſerunt daturos decem. Vos autem neque tardiores Leontinis, neque illiberaliores Gellenſibus fore exiſtimo.

Aſtypalæenſibus. 119

NEQVE me in vita mea plus contriſtatum fuiſſe, mihi conſcius ſum, viri ciues, multis licet & inopinatis vſus rerum mutationibus: neque plus lætatum eſſe. (Neque enim rerum delectabiliũ prorſus fui expers.) Cõtriſtatus quidẽ ſum in illa die, in qua iniuſte e patria excidi: quod maxime dolet etiam illis, qui iuſte hoc patiuntur. lætatus autem ſum, quando publice mei recordati, ſcripſiſtis mihi de iis, de quibus vos temporis occaſio compulit ſcribere, (quaſi enim ab vno maxime beneuolentium, quiq; omne vobis ſtudium impendiſſent, petiiſtis) non tantum, vt conuenit, propter acceptionem eorum quæ mihi decreuiſtis: quantũ ob publicum mihi datum teſtimonium, quod non iuſte ſim eiectus, eorumq; condemnationem, qui patrarunt. Neq; enim quiſquam ſuſtineat petere beneficium a non amato, neque accipere a non amante. Neque nunc temporis opportunitas dedit, vt reprehenderem vos, vt chariſſimos, quos ſuperioribus temporibus nihil culpaſſem:

ſed

ſed vt gratias agerem ob præſens tempus, quando petiiſtis, quæ vos accipiendo quidem, reuera mihi dabitis (nam petitionem veſtram beneficii in me collati loco habeo, ſuſcipioque) ego autem non tanta cum voluptate accepturus ſum, quanta cum daturus. Quid enim viro patriæ amanti pulchrius ac magnificentius, quam videri ſuos ciues beneficiis afficere, quod mihi per epiſtolam veſtram impletum eſt? Quod autem dona tardius ad vos, quam ad quod volebatis tempus, peruenerunt, neque me neque legatos veſtros culpetis, ſed hyemem, ac huius temporis tēpeſtatem. Quod enim ad nos attinet, nullam prorſus omiſimus promptitudinem:nauigare autem propter hyemis vehementiam, ne cum poſtrema quidem audacia licebat. Porro quod ea quæ miſimus, ſalua peruenerūt, licet marinis obiecta periculis,ſi habueritis fortunæ gratiam,non errabitis. Cæterum apportata quidem, indubie veſtri vobis legati reſtituent:ſingula autem manifeſtabit vir vna cum illis miſſus, qui & hanc fert epiſtolam, Eubulus. A quo ſpeciebus ac numero accepto,cætera quidem,quo vobis placuerit modo, inter vos diſtribuite: pecuniis autem ſi ad inſtaurationem,ornatumque ciuitatis vſi fueritis,bene ſapietis, nō propter meam admonitionem, ſed propter conſiliorum veſtrorum rectitudinem.Nullus enim aliena volūtate, ſed propria benignus eſt. Sin vero (quod etiam de vobis dici indignum eſt) donatis ad certam rem, in aliud quippiam rerum non neceſſariarū abutemini,

εὐχαριστῆται δὲ τοῦ παρόντος ἕνεκα αἰτεῖσθε, ἅπερ ὑμεῖς μὲν οἱ λαβόντες, δώσετε τῆς ἀληθείας. δέδεγμαι γὰρ ὑμῶν χάριν τὴν αἴτησιν. ἐγὼ δὲ οὐ μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς λήψομαι μᾶλλον, ἢ δώσω. τί γὰρ ἀνδρὶ φιλοπάτριδι κάλλιον καὶ μεγαλοπρεπέστερον, ἢ δοκεῖν τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας εὖ ποιεῖν; ὃ διὰ τῆς ἐπιστολῆς μοι τῆς ὑμετέρας πεπλήρωται. τὸ μὲν οὖν βραδύτερον ἀφῖχθαι τὰς δωρεὰς, ἢ παρ' ὃν ἐβούλεσθε χρόνον, μήτε ἐμὲ, μήτε τοὺς πρέσβεις ὑμῶν αἰτιᾶσθε· τὸν δὲ χειμῶνα, καὶ τὴν ὥραν τοῦ καθεστῶτος χρόνου. τὸ γὰρ ἐξ ἡμῶν, προθυμίας οὐδ' ἧς τινος ἀπελείπετο. πλεῖν δὲ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ χειμῶνος, οὐδὲ μετὰ τῶν ἐσχάτων τολμημάτων ἦν, τοῦ μέντοι σεσῶσθαι τὰ πεμφθέντα, καὶ τοι πελαγίῳ παραβληθέντα κινδύνῳ, τῇ τύχῃ χάριν εἰδότες, οὐκ ἂν ἁμαρτάνοιτε· οὐ μὴν ἀλλὰ τῶν κομιζομένων, ἀποδώσουσι μὲν ὑμῖν ὁμολογουμένως οἱ πρέσβεις. δηλώσει δὲ καθέκαστα καὶ ὁ συναπεσταλμένος αὐτοῖς ἀνὴρ, ὁ καὶ τὴν ἐπιστολὴν φέρων, Ἔιβουλος· παρ' οὗ τά τε εἴδη, καὶ τὸν ἀριθμὸν λαβόντες, τὰ μὲν ἄλλα διανείμασθε, καθ' ὃν ἂν προῃρῆσθε τρόπον. τὰ χρήματα δὲ πρὸς ἐπισκευὴν τῆς πόλεως, καὶ κόσμον χρησάμενοι, καλῶς ἂν εἴητε πεφρονηκότες, οὐ διὰ τὴν ἐμὴν παραίνεσιν, διὰ δὲ τὴν ὑμετέραν αὐτῶν εὐβουλίαν. οὐδεὶς γὰρ ἀλλοτρίᾳ προαιρέσει, ἀλλὰ τῇ οἰκείᾳ χρηστὸς πέφυκεν. εἰ δ' ὅπερ οὐδὲ λέγειν ἐφ' ὑμῶν ἄξιον, τοῖς εἰς ἕτερον εἶδος δεδωρημένοις, εἰς ἄλλό τι καταχρή-

σεσθε

σεσθε τῶν οὐκ ἀναγκαίων, εὖ ἴστε, ὅτι ὑμεῖς μᾶλλον μεμφθείητε τοῦ μὴ δεόντως προσενηνέχθαι τοῖς δωρηθεῖσιν, ἢ ὁ δοὺς ὀλιγωρηθείη τοῦ δεδωκέναι. ὡς γὰρ ἄτοπον τὸν ἐκπεπτωκότα τῆς πατρίδος διὰ τὴν φυγὴν ἐμὲ, τῶν αὐτῆς ἀνακτήσασθαι ζητεῖν τὰ κατερρηγμένα, οὕτω τοὺς ἐνοικοῦντας τὰ πίπτοντα μέρη περιιδεῖν, καὶ μηδὲ ἐξ ὧν ἄλλος δίδωσι φιλοτιμεῖσθαι. ἐὰν μέν τοι δικαιώσητε, μὴ μόνοις ὑμῖν πεπέμφθαι τὰς δωρεὰς, ἀλλὰ καὶ τοῖς μεθ' ὑμᾶς, καὶ μετ' ἐκείνων τῇ πόλει, καὶ τοῖς θεοῖς, τότ' ἂν ὑμεῖς θαυμασθείητε πλέον τῆς εὐβουλίας, ἢ οὗ δεδωρῆσθαί τι τῶν ἰδίων ὁ δεδωρημένος. τίς γὰρ ἂν ἀγνοήσειεν, ὅτι τὸ μὲν χαρίσασθαι, τοῦ διδόντος ἐπιμελείας ἔπαινός ἐστι; τὸ δὲ χρήσασθαι τοῖς δοθεῖσιν ὡς προσήκει, τῆς τοῦ λαβόντος εὐλογιστίας. βουλοίμην δ' ἂν ὑμᾶς μαρτυρηθῆναι περὶ ἀρετῆς μᾶλλον, ἢ περὶ πλούτου δαψιλείας ἐμαυτόν. τὸ μὲν γὰρ ψυχῆς ἀγαθῆς, τὸ δὲ τύχης περιουσιαζούσης ἐγκώμιον δόξει. ἔρρωσθε.

Ἀξιόχῳ. ρκ

Σεμνύνεσθαι μὲν ὥσπερ ἐπ' ἄλλῳ τινὶ τῶν καλῶν, καὶ ἐπ' εὐγενείᾳ εἰκός ἐστιν. ἐγὼ δὲ μίαν εὐγένειαν, ἀρετὴν οἶδα· τὰ δ' ἄλλα πάντα τύχην. καὶ γένοιτ' ἂν ὁ μὲν ἐκ φαύλων ἀγαθὸς, καὶ βασιλέων καὶ πάντων εὐγενέστατος· ὁ δὲ ἐξ ἀγαθῶν, φαῦλος, αὐτός τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ταπεινοτάτων δυσγενέστατος, ὥστε ψυχῆς ἔπαινον αὔχει περὶ Συρακουσίους, μὴ προγόνων τεθνηκυῖαν ἐν ἀδεξοτέροις διαδόχοις εὐγένειαν.

Ιμε-

temini, bene ſcitis, quod vos magis reprehendemini ob donatorum inconuenientem abuſum, quam is qui dedit laudabitur, quod dederit. Vt enim abſurdum eſt, eiectum me e patria per exilium, dirupta illius quærere vt reſtituantur: ita etiam, ſi inhabitantes cadentes negligant partes, & ne ex aliorum quidem donis ſibi decus quærant. Sane ſi cenſueritis non ſolis vobis munera eſſe miſſa, ſed etiam poſteris veſtris, cumque illis ciuitati atque diis: tunc vos magis in admiratione eritis propter conſilii rectitudinem, quam is qui donauit, quod aliquid ex ſuis donauerit. Quis enim neſciat, quod donare quidem dantis commendet curam: vti autem donis ſicuti cõuenit, ſanã accipientis rationem. Mallem autem vos teſtimonium conſequi de virtute, quam me ipſum de opum abundantia. Illud enim boni animi, hoc autem fortunæ opulentæ encomium eſſe videbitur. Valete.

Axiocho. 120

GLORIARI quidem, quemadmodum & ob aliud quiddam rerum bonarum, ita etiam ob generoſitatem licet. ego vero vnam tantum generoſitatem noui, virtutem: cætera vero omnia, dona fortunæ. Et fieri poteſt, vt ex malis prognatus, euadat bonus, & regibus omnibuſque hominibus generoſior: & vt prognatus ex bonis, euadat malus, & ſemetipſo atque omnibus abiectiſſimis ignobilior. Quare animi laudem iacta apud Syracuſanos, non maiorum tuorum mortuam in ſucceſſoribus obſcurioribus generoſitatem.

Himerenſibus. 121

IVSSI vos ad me celeriter mittere Steſichorum & Cononem atque Hermocratem:vos autem pro Hermocrate ac Conone ac Steſichoro, Sameam & Nicarchum miſiſtis. At ego,ſi quidẽ eiuſmodi eſſem,qualem vos putaſtis eſſe,non ignorabam,quod me propter illos immedicabile vobis malum reddere oporteret, & veniſſent ſtatim quoque Steſichorus atq; Conon ad me, ac Hermocrates.Neque enim Cononis vos,hominis libidinoſiſs. cura tangit: Sameæ autem & Nicarchi,clariſſimorum virorum, quique ex omnibus vobis honeſtiſſime vixerunt, non tangit. At neque honeſtos viros, quique nihil me læſiſſent,neq; illorum patriam lędere volui,neque communem Græcorum ſoluere legẽ: quãquam vos multas Græcorum communes leges ſoluiſtis nõ ſemel, ſed ſæpius, in geſta aduerſum me republica. Oratione autem recenſere non opus eſſe reor,quum & ipſe ſciam, ac ſcientibus ſcribam.At non ſum vos imitatus,neque imitabor etiam,ego homicida ille, totq; ſceleribus inquinatus: ſed remiſi vobis legatos, quum mihi in manu eſſet alterutrum, aut vos cogere vt illos pro his mitteretis: aut omnem iram contra illos cõceptam,in hos, quos habebam in manu, emittere. Sane eo loci nos iã negocia, iniuſteq; viuendi neceſſitates collocarunt,vt propter occiſos legatos veſtros nihilo peiores exiſtimaremur,neque meliores, ob ſeruatos. Cõtaminatę ſũt enim iã res meę,ac inquinatę,ſcioq; paruulũ adhuc vobis ſupereſſe momentum vel ad hominum

Ἱμεραίοις. ρκα

Ἐκέλευσα ὑμῖν Στησίχορόν μοι ἀποστεῖλαι, καὶ Κόνωνα, καὶ Ἑρμοκράτην διὰ τάχους. ὑμεῖς δὲ ἀντὶ Ἑρμοκράτους, καὶ Κόνωνος, καὶ Στησιχόρου, Σαμέαν καὶ Νίκαρχον ἐπέμψατε. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν οἷον ὑμεῖς με ὑπερπάσατε εἶναι, τοιοῦτος ἤμην, οὐκ ἠγνόουν ὅτι δι' ἐκείνους μὴ ἀποδοῦναι ὑμῖν τι τῶν ἀνηκέστων ἐχρῆν, καὶ ἧκεν ἂν καὶ Στησίχορος καὶ Κόνων πρός με καὶ Ἑρμοκράτης εὐθέως. οὐ γὰρ Κόνωνος μὲν ὑμῖν πεπορνευκότος ἀνθρώπου, ἔστι τις πρόνοια· Σαμέα δὲ καὶ Νικάρχου ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν, καὶ κάλλιστα ἐξ ἁπάντων ὑμῶν βεβιωκότων, οὐκ ἔστιν. ἀλλ' οὔτε ἐπιεικεῖς ἄνδρας, καὶ μηδέν με ἠδικηκότας, μήτε τὴν πατρίδα τὴν ἑαυτοῦ ἀδικεῖν ἐβουλόμην, οὔτε νόμον κοινὸν Ἑλλήνων καταλύειν. καίτοι ὑμεῖς γε πολλοὺς νόμους Ἑλλήνων κοινοὺς κατελύσατε, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις, ἐν οἷς πρός με ἐπολιτεύεσθε. λόγῳ δὲ οὐδὲν οἶμαι κατὰ λέγειν, αὐτός τε εἰδώς, καὶ πρὸς εἰδότας γράφων· ἀλλ' οὐκ ἐμιμησάμην ὑμᾶς, οὐδὲ μιμήσομαι, ἐγὼ ὁ ἀνδροφόνος, καὶ ἐναγὴς τοσούτοις ἄγεσιν· ἀλλ' ἔπεμψα ὑμῖν τοὺς πρέσβεις, παρὸν τοῖν δυεῖν θάτερον ἀμογητὶ ἔχειν, ἢ ἐκείνους ὑμᾶς ἀναγκάσαι ἀντὶ τούτων πέμψαι, ἢ εἰς τοὺς ἐν χερσὶν ὄντας ἀφεῖναι τὴν πρὸς ἐκείνους ὀργήν. καὶ μὴν εἰς τοῦτό γε ἤδη κατέστησε τὰ πράγματα ἡμᾶς καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ μὴ δικαίως βιοῦν, ὥστε μηδὲν παρὰ τοῦτο χείρους ἡμᾶς νομισθῆναι ἀποκτείναντας τοὺς πρέσβεις ὑμῶν, μηδὲ ἀμείνους σώσαντας. πέφυρται γὰρ ἤδη τὰ ἐμά, καὶ μεμίανται, καὶ οἶδα ὅτι μικρὰ

ῥοπὴ ἔτι ἡμῖν εἰς εὔνοιάν τε καὶ μῖσος ἀνθρώπων, δίκαιον ἢ μὴ δίκαιόν τι πράσσειν. καὶ εἰς τοῦτο οὐχ ἥκιστά με ὑμεῖς γ', ὦ Ἱμεραῖοι, τὸ σχῆμα κατεστήσατε, καὶ οἱ ἄνδρες ὑμῶν ἐκεῖνοι. καὶ τῶν μὲν ἄλλων, ὅσα ἔπαθον δι' αὐτοὺς κακὰ, ἔστι καὶ συγγνῶναι τοῖς αἰτίοις, καὶ κατὰ χρέαν λήθην τῶν γεγονότων. τοῦ δὲ μὴ ἐξεῖναι δίκαιόν τι πράσσειν, τίνα ἄν τις αὐτάρκη δίκην εἰσπράξαιτο παρὰ τῶν αἰτίων; ἐπεὶ τίνας ἦν δικαιότερον ἀπολαῦσαι τῆς ἡμετέρας ἀδικίας, ἢ δι' οὓς ἀνάγκη ἀδικεῖν ἡμᾶς ἐστιν. ἀλλ' ὅμως, ὦ Ἱμεραῖοι, ταῦτά γε ἅπαντα σκοπῶν, καὶ ὀργιζόμενος, καὶ τύραννος ὢν, καὶ ἔχων, εἰ καὶ πάνυ οὓς οὐκ ἐβουλόμην. ἀλλ' ὧν γ' ἀναιρεθέντων ἐμέλλομεν ὑμᾶς οὐδὲν ἧττον ἀνιάσειν, ἐφεισάμην αὐτῶν, καὶ ἀπέπεμψα ἑστιάσας. εἰ μὲν οὖν καὶ αὐτοὶ τὰ δίκαια ἐν μέρει ποιεῖν ἐθελήσετε, λογισάμενοι ὅτι οὐχ ἅπασαν ὀργὴν, ἐὰν εἰς δύο ἄνδρας, ἢ τρεῖς, ἅπαντα ἀποστρέψητε τὰ τῇ πόλει ἐπικρεμάμενα δεινά. εἰ δὲ Κόνων ὁ τέως ὑφ' ἑκάστου ὑμῶν εἰς τὸ σῶμα παροινούμενος σώζεται, αὐτοῖς βάθροις ὑπομενεῖτε, ἀνάστατον ἅπασαν γενέσθαι τὴν πόλιν. πειράσομαι γὰρ ὑμῖν μηδὲν ἐπιεικέστερος φανῆναι, ἢ ὑμεῖς νομίζετε.

Ἀθηναίοις. ρηβ

Ἀφίκετο ὡς ἡμᾶς Περίλαος ὁ πλάστης ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, δημιουργήματα πάνυ τὴν κατασκευὴν ἀποχρῶντα κομίζων. ἐφ' οἷς ἄσμενοί τε αὐτὸν ἐδεξάμεθα, καὶ δώροις ἀξίοις, διά τε τὴν τέχνην, καὶ οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν πατρίδα, ἠμειψάμεθα.

num beneuolentiam aut odium conciliandum, ſiue iuſtum quid, ſiue iniuſtum patrem. Et in hunc ſtatum vos me præcipue, ô Himerenſes, collocaſtis, & veſtri illi viri. Atque aliorum quidem malorum, quæ propter eos pertuli, venia dari poteſt autoribus, factiſq; offundi obliuio. Impediri autem ne quid iuſti facias, quam pœnam ſufficientem exigere poſſis ab autoribus? Nam quos iuſtius eſt noſtram ſentire iniuriam, quam eos qui nos cogunt iniuriam facere? Attamen, ô Himerenſes, hæc ego cuncta conſiderans, & ira commotus, & tyrannus, habenſq; licet, non eos quos volebam, quibus tamen interfectis nihilominus vos contriſtaturus eram, peperci illis, conuiuioque acceptos remiſi. Si igitur etiam ipſi iuſta viciſſim facere volueritis, mittetis illos quos volui: hoc conſiderantes, quod ſi omnem iram in duos aut tres viros effudero, omnia ſitis auerſuri impendentia ciuitati mala. Sin vero Conō, qui hactenus vniuſcuiuſq; veſtrum libidinem corpore perpeſſus eſt, conſeruatur, ſuſtinebitis vt tota ciuitas ab ipſis fundamentis vaſtetur. Tentabo enim nihilo humanior vobis apparere, quam vos cenſetis.

Athenienſibus. 122

PERVENIT ad nos, ô Athenienſes, Perilaus fictor veſter, opera quædam ſatis (quod ad opificium attinet) abſoluta ſecum ferens, propter quæ lubentes illum ſuſcepimus: digniſque donis & ob artem, & præcipue ob patriam remunerauimus. Hic vero intra tem-

poris ſpacium non magnum, ex ære fudit taurum, magnitudine grandiorem iis quos natura fert: pertulitq; Agrigentum. Lætati ergo ſumus, animali laboris cũ homine ac alimenti ſocio ſuſcepto: valdeq; nobis ſpectaculũ illud tyrannica res viſa eſt, inque mundo digna reponi. Nondũ enim nobis inſidioſe in eo paratum interitũ oſtenderat. Poſtquam autem remotis velaminibus latus nudauit, plenamq; omnis crudelitatis cædẽ, interitumq; omni morte diriorẽ oſtendit, tunc laudatũ ob artem, ob mores ſupplicio affecimus: ipſumq; ante alios, (poſtquam neminẽ ipſo artifice facinoroſiorẽ inuenimus) proprii inuenti vt daret demonſtrationẽ, dignũ duximus: Illum igitur tauro incluſimus, circũque ſuccendimus ignem (quemadmodum ipſe expoſuerat) vt exureretur. Acerbæ autem ſcientiæ, veras exhibuit demonſtrationes. Neq; enim videbamus quisnam ſupplicio afficeretur, neq; audiuimus ploratũ, neq; lamenta. Nã inclamatas intus lamentationes, æs ad carnifices audituros emugiit. Vos autem, ô Athenienſes, propter opificis occiſionem indignari audiens, nobiſq; iraſci, admirabar, & adhuc non credo. Nam ſi reprehenditis, quod non atrociori ipſum ſupplicio affecerimus, defenſio mihi apud vos in promptu eſt, quod mortem diriorem non potuerimus excogitare. Sin vero quomodocunq; ſupplicio affectum eſſe ægre fertis, periclitamini ſimul omnes, vos, qui de humanitate ſoletis admodum gloriari, acerbiſſimæ reos eſſe crudelitatis. Opꝰ enim aut vnius viri, aut totius veſtrę

ciuitatis

θαι. ὁ δ᾽ ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου χαλκευσάμενος ταῦρον, μεγέθει πλείω τοῦ κατὰ φύσιν εἰς Ἀκράγαντα ἤνεγκεν. ἥσθημεν σὺν ζῶον ἐργατικὸν, ἀνθρώπῳ σύντροφον, εἰσδεξάμενοι· καὶ σφόδρα ἡμῖν τὸ θέαμα τυραννικὸν κατεφάνη χρῆμα, κόσμου ἄξιον. οὐ γάρ πω τὸν ἐν αὐτῷ λελοχημένον ἐπεδέδεικτο μόρον. ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν ἐγύμνωσε, πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεω φόνον, παντὸς δὲ θανάτου δυσποτμότερον μόρον, ὅτε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντές τινες, τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα, καὶ τῆς ἰδίας ἐπινοίας τὴν ἀπόδειξιν, αὐτὸν πρὸ τῶν ἄλλων. ἐπεὶ κακουργότερον οὐδένα τοῦ δημιουργήσαντος εὕρομεν δοῦναι ἠξιώσαμεν. ἀνεβιβάσαμεν οὖν αὐτὸν, καὶ περιήψαμεν ὡς αὐτὸς ὑπεξέθετο πίμπρασθαι. πικρᾶς δὲ τῆς ἐπιστήμης, ἀληθεῖς οὔσας τὰς ἀποδείξεις δέδωκεν. οὔτε γὰρ εἴδομεν τίς ὁ τιμωρούμενος, οὔτε ἠκούσαμεν γόων, οὐδ᾽ ὀλοφυρμῶν· τὰς γὰρ ἔνδοθεν ἐμβοωμένας ὀλοφύρσεις ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουσομένους κελαδεῖς ἐξεμυκᾶτο· ὑμᾶς δὲ, ὦ Ἀθηναῖοι, πυνθανόμενος ἄχθεσθαι περὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ δημιουργοῦ, καὶ δι᾽ ὀργῆς ἔχειν ἡμᾶς ἐθαύμαζον, καὶ τέως ἀπιστῶ. εἰ μὲν γὰρ ὅτι μὴ χαλεπωτέρῳ ὀλέθρῳ ἠκισάμεθα αὐτὸν μέμφεσθε, ἀπολογοῦμαι πρὸς ὑμᾶς, τὸ μὴ δυσποτμότερον ἐπινοῆσαι μόρον. εἰ δ᾽ αὖ διὰ τὸ ὁπωσοῦν τετιμωρῆσθαι, κινδυνεύετε πανδημεὶ, οἱ ἐπὶ χρηστότητι ὑπεραυχοῦντες, πικροτάτην ὀφλῆσαι ὠμότητα. ἡ γὰρ ἑνὸς ἀνδρὸς τοὔργον ἡ ἁπάσης ὑμῶν τῆς

πόλεως εἶναι ἀνάγκη. τοῦτο δὲ διαγινώσκεται, μόνῃ τῇ ὑμετέρᾳ πρός με διαθέσει. εἰ μὲν γὰρ δικαίως ἀνὴρ ἀπώλετο, καὶ προσήκει τοὺς τρόπους καὶ τὴν φύσιν οὐδεὶς Ἀθηναίων ἐκείνῳ, οὗ χάριν ἡμᾶς μέμφοισθ' ἄν; εἰ δὲ ἀδίκως, ὑμεῖς μὲν ἐντεῦθεν ὁμολογεῖτε, οὐδὲν ἀμείνους εἶναι Περιλάου. ἐγὼ δὲ οὕτω δίδωμι, τὴν τιμωρίαν πεπρᾶχθαι ἄδικον, πρὶν ἂν ἐμαυτῷ δόξω παρὰ τὴν δίκην εἰργάσθαι. καί τι παρὰ τοῦ τυράννου τὰ δίκαια οὐδεὶς ἐπιζητεῖ. τὸ γὰρ σῶζον αὐτὸν, τοῦτ' ἔοικεν εἶναι, ἀλλὰ τοὐμὸν ἀσφαλὲς, καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς ὀχυρώτατον ὑπεξελὼν τότ' ἂν δόξαιμι, ὅταν κατ' ἀλήθειαν μὴ τετιμωρῆσθαι δοκῶ. πέποιθα δὲ μήθ' ὑμῶν τῳ, μήτε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, τὴν λώβην ἄδικον φανεῖσθαι, ἣν τις ἑτέροις ἐπεκτήσατο αὐτὸν ἐμφορήσασθαι τὸν μηχανησάμενον· τεκμαιρόμενος, ἔκ τε τῶν λοιπῶν ἁπάντων, οὐχ ἥκιστα μέν τοι καὶ δι' ἐμαυτὸν, ὅτι μοι ταύτῃ μάλιστα προσήκειν τιμωρηθῆναι ἔδοξε. καί τοι γ' ὑπὲρ ἐμοῦ τὸν ὄλεθρον εὗρε κατὰ τῶν ἐπιβουλευόντων ἀχθηρότατον· ἀλλὰ τοὐμὸν ἀσφαλὲς, ἐν οἷς τῆς φύσει δικαίου κριτὴς ἀπεδείχθην, ἀφῆκα. ἁπλοῦν δὲ αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ δίκαιον ἐλογισάμην. καὶ μὴν καὶ τὸ πικροτέρους ἐὰν πολλοὺς ὑπάρχειν, ἢ δὴ ἐμοὶ συναγορεῦον. καὶ ἡμερώτερος φανεὶς τῆς δόξης, μᾶλλον ἐπιβουλευθήσεσθαι, καὶ ὅτι παύσω πάντα τινὰ προθυμούμενον εἰς ἐμὲ διὰ τῆς τούτου κολάσεως, καὶ ὡς βέλτιον ἴσως τῇ βίᾳ χρῆσθαι, διὰ τὴν ἀνάγκην τῶν ἐπιχειρούντων· ἀλλ' ὅμως ταῦτα

εἰδὼς

ciuitatis eſſe, neceſſe eſt. Hoc autem dignoſcitur ſolo veſtro erga me affectu. Nam ſi vir iuſte periit, nemoque Athenienſium moribus & ingenio ad illum pertinet, cuius rei gratia nos reprehenditis? Sin vero iniuſte, vos ſane hinc confitemini, quod nihil ſitis Perilao meliores. At ego nondum concedo, ſupplicium iniuſte irrogatum eſſe, priuſquam mihi ipſi videar præter ius patraſſe, licet nemo iuſta abs tyranno requirit. quod enim ipſum ſeruat, hoc eſſe videtur. ſed ſub meam ſecuritatem, maximumque principatus robur tunc fugere videar, quum nõ recto modo ſupplicium irrogaſſe videbor. Confido autẽ neq; veſtrũ cuiquã, neq; aliorum Græcorum, eam ſuggillationẽ iniuſtam videri, quã quis aliis fabricauit: vt ipſe nẽpe qui machinatus eſt, ea fruatur, argumento ſumpto cum ex reliquis vniuerſis, tum præcipue propter me ipſum, quod mihi hac ratione maxime cõuenire viſum ſit illũ ſupplicio afficere, licet pro me hanc perniciem inuenerit contra inſidiatores doloroſiſſimam. Porro meam ſecuritatem, in quibus iuſtæ natura rei iudex ſum conſtitutus, omiſi: ſimpliciter autem, quod iuſtum eſſet per ſe, cõſideraui. Atqui & id, quod amariores ſinerẽ multas exiſtere mortes, noueram mihi patrocinari: meq; viſum mitiorẽ opinione, magis inſidiis petitũ iri: quodq; per huius ſuppliciũ alios a promptitudine erga me oſtendenda qualibet in re, faciam deſiſtere: & quod melius forſitã eſſet, vti violentia propter neceſſitatem quam mihi aggredientes me imponunt. attamẽ quũ hæc omnia

omnia ſcirẽ,bonaq; in poſterũ fama nihil habe-
rẽ opus,graue arbitratus ſum,hominẽ, qui talis
interitus autor hominibus fuiſſet,impunitũ di-
mittere. Propterea quibus artibꝰ alios, qui ipsũ
nihil læſiſſent,ſategit exuri: iiſdem iure a nobis,
quos tali dono dignatus eſt,incluſus eſt. Aliquis
fortaſſe veſtrũ, ô Atheniẽſes, audiens hoc ino-
pinatũ ius,quod ſi oporteat ipſum iiſdẽ mortibꝰ
puniri,qui eas aduerſum alios repperit, multis
me prorſus Erinnybus deberi cẽſet, imo ne ſuf-
ficere quidẽ totis vnã ipſius animam,contraque
meipſum mortes præſcribere. Cæterum ſi abſq;
inimicitiis rẽ conſiderare volueritis, neque nos
ſpõte facere inuenietis: neq; ſi patimur id quod
Deo viſum fuerit,iuſte malo perfrui. Etenim li-
cet habeamus poteſtatem,propter tyrannidem,
crudelia faciundi: ſcimus tamẽ ea enormia eſſe.
Quumq; nihil eorũ quæ facta ſunt, nobis reuo-
care queamus,cõfitemur ſane, hæc atrocia eſſe.
Vtinã vero non ad ea facienda neceſſitate ama-
ra cõpulſi eſſemus: certe nullus alius commodi
hominis laudẽ præ nobis præſentibus abſtuliſ-
ſet. Quis enim veſtrum eſt, ô Athenienſes, aut a-
liorũ hominũ, qui non inſidiantem ſibi inimi-
cum,omni vltionis genere, nactus occaſionem,
ſupplicio affecit? Quũ ergo huiuſmodi Perilaũ
eſſe deprehendiſſem, ſupplicio affeci. Et ipſe
quidem mihi conſcius ſum, quod nefanda pa-
trarim: habeo autẽ hanc conſolationẽ, quod ea
nõ cõſilio patrarim volũtario,quam ſupplicio a
me affecti nõ habẽt. Equidẽ, ô ſapientiſſimi ter-
rigenę Athenienſes, etiã veſtras in hoc imitatus
ſum

ἅπαντα, καὶ τὸ ὕστερον εὐφημίας οὐδὲν δεόμενος, δεινὸν ἡγησάμην ἄνθρωπον ἀνθρώποις τοιούτου μόρου ἄρξαντα, εἶναι ἀτιμώρητον. διὰ τοῦτο ταῖς τοὺς ἄλλους μηδὲν ἀδικήσαντας αὐτὸν, ἠπείχθη τέχναις ἐγκαταπρῆσαι, ταύταις ἐνδίκως ὑφ' ἡμῶν τῶν ἀξιωθέντων χάριτος τοιαύτης, ἐνεφρουρήθη. τάχα τις ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀκούων τὸν παράλογον, ὡς εἰ δέοι τούτοις αὐτὸν τοῖς ὀλέθροις, οἷς ἐπενόησε καθ' ἑτέρων, περιπεσεῖν τὸν ἐξευρόντα πολλαῖς πάνυ με ἐριννύσιν ὀφείλεσθαι νομίζει, μᾶλλον ἢ οὐδὲ ἐξαρκέσειν ὅλαις τῇ αὐτοῦ μιᾷ ψυχῇ, καθ' ἑαυτοῦ ἢ τοὺς μόρους ὑπογράφειν, ἀλλ' εἰ χωρὶς δυσμενείας σκέπτεσθαι ἐθελήσετε, εὕροιτε ἂν οὔτε δρῶντας ἑκόντας ἡμᾶς, οὔτε εἰ πάσχομεν, δόξαντας τῷ δαίμονι δικαίως ἀπολαύοντας. καὶ γὰρ ἐξουσίαν ἔχοντες δρᾶν διὰ τὴν τυραννίδα τὰ πρὸς ὠμότητα, ὅμως ἴσμεν ἔκτοπα ὄντα, καὶ μηδὲν τῶν πεπραγμένων ἑαυτοῖς ἀναλαβεῖν δυνάμενοι, τὸ μὲν ὅτι δεινὰ ταῦτ' ἐστὶν, ὁμολογοῦμεν. εἴθε μέν τοι μηδὲ δρᾶσαι αὐτὰ πικρᾷ ἀνάγκῃ ἐβιάσθημεν· καὶ οὐδεὶς ἕτερος ἦν ἂν, ὡς χρηστὸς ἐπαινούμενος, ἡμῶν παρόντων. τίς γὰρ ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἢ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τὸν ἐπιβουλεύοντα ἑαυτῷ ἐχθρὸν, οὐ διὰ πάσης ἀμύνης παρασχὼν ἐτιμωρήσατο; τοιοῦτον εὑρὼν Περίλαον ἐτιμωρησάμην, καὶ σύνοιδα μὲν ἐμαυτῷ, ἔκθεσμα δρᾶν. παραμυθίαν δὲ ἔχω, τὸ μὴ μετὰ γνώμης ἐθελουσίου, ὃ τοῖς ὑπ' ἐμοῦ τιμωρουμένοις οὐ πρόσεστιν. ἐγὼ μὲν, ὦ σοφώτατοι γηγενεῖς Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν τούτῳ τὰ ὑμέτερα

ἤθη

ἤδη ἐμιμησάμην. ἐκεῖνος δὲ, ἃ δέον ἔχειν ἡμᾶς τοὺς τυράννους, μετεδίωξε. καὶ δικαίως οὐχ οἷοι φύσει ἦμεν, ἀλλ' οἵους ἡμᾶς αὐτὸς ἔπλαττεν, εἰς αὐτὸν ἐγενόμεθα. εὖ μέν τοι καὶ νῦν ἴστε, ὅτι οὔτε ἐγὼ ἰδιωτεύων Περίλαος ἂν ἦν, οὔτε ἐκεῖνος μοναρχῶν Φάλαρις· ὑμῖν μέντοι οὐχ ὅτι ὄνειδος ἐὰν χαλεπήνητε περὶ τῆς τούτου κολάσεως, ἀλλ' ἐὰν καὶ μὴ κολάζητε τοὺς τοιούτους. κοινῇ μὲν γὰρ ἅπαντας ἀνθρώπους ἠδίκει, καθ' ὃ τοιούτους ἐπενόει μόρους· ἰδίᾳ δ' ὑμᾶς διαβάλλων εἰς ὠμότητα, καὶ τὸ τῆς πόλεως ἔμφυτον ἦθος λυμαινόμενος. ἅπαντας μὲν οὖν οἶμαι τὸν τρόπον τῆς τιμωρίας ἐπαινεῖν. ἄξιοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι πολῖται. εἰ δέ τις ἐστὶν, ᾧ ὁ μόρος οὐκ ἤρεσεν, ἰδέτω, ὡς οὐδὲ Περιλάῳ ἄριστα ἐπράξαμεν.

Λυσικλεῖ. ρηγ

Οὐ θαυμάζω τὴν αἰτίαν δι' ἣν οὐδὲν ἔχεις ἐμφερὲς, οὔτε τῷ πατρί σου, οὔτε τῷ υἱῷ, Λύσικλες. οὔτε γὰρ εἶ Λυσικράτους υἱὸς, οὔτε Νεοπτολέμου πατήρ. ταῦτα δέ φασι τὴν μητέρα σου, καὶ τὴν γυναῖκα, πρὸς πολλοὺς Σικελιωτῶν διαβεβαιοῦσθαι· καὶ διὰ τοῦτο τῶν μεγάλων τυγχάνειν ἐπαίνων· ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν θαυμαζομένων ἐστὶ, τὸ πρὸς πάντας μὲν, μάλιστα δὲ πρὸς εἰδότας ἀψευστεῖν.

Πολυδεύκει. ρηδ

Τοὺς ἐμοὶ περὶ τῶν κατὰ δίκην ἀναιρουμένων πολεμεῖν παρασκευαζομένους Πολύδευκες, ἀκούσαντας καὶ σαφῶς εἰδότας περὶ ὅτου τοῦτο ποιήσουσι, τιμωροὺς ὁμολογεῖν δέον. σὺ μέν τοι κατηγορῶν ἐν Συ-

ρακουσίοις

ſum conſuetudines: ille vero ea quæ nos tyrannos habere conuenit, inſecutus eſt, ac iuſte, non quales natura ſumus, ſed quales ipſe nos finxit, aduerſus illũ nos geſſimus. Quin bene & nũc ſcitis quod neq; ego ſi priuatus eſſem, Perilaus eſſem: neque ille, ſi eſſet monarcha, Phalaris eſſet. Vobis ſane foret opprobrium, non ſolum ſi ob illius pœnam indignemini, verumetiam ſi tales ipſi nõ puniatis. Communiter enim omnes homines affecit iniuria, quod tales excogitarit mortes: priuatim autem vos, quod crudelitatis vobis aſperſit maculam, inſitamque ciuitatis indolẽ ſuggillauit. Omnes proinde ſupplicii modum collaudare puto. Digni enim tales ſunt ciues. Si quis vero eſt, cui hæc mors non placet, is ſciat nos ne Perilao quidem placentia feciſſe.

Lyſicli. 123

NON admiror, cur nihil ſimile habeas neque patri tuo, neque filio, Lyſicles. Non enim es Lyſicratis filius, neq; Neoptolemi pater. Hoc autẽ aiunt, matrem tuam & vxorem, apud multos Siculos affirmaſſe, ac prapterea magnam conſequi laudem. Vnum enim & hoc eſt, quod quiſpiam poſſit admirari, quod apud omnes quidem, præcipue autem apud ſcientes nihil mentiantur.

Polluci. 124

QVI mihi bellum, pro iis qui iure occiſi ſunt, inferre parant, Pollux, quum & audierint, liquidoque ſciant, qua pro re hoc ſint facturi, eos vindices eſſe, oportet confiteri. Tu vero accuſans me inter Syracuſanos,

racuſanos,hoc quidem, quod atrox ſim vindex, dicis:cauſas autem,quas maxime oportebat,cur vt incurabiles ea ſint paſſi, nunquã dignatus es apponere. Conueniebat enim, ô concionator Pollux,mortẽ quidẽ dicere, oſtẽdere autẽ principalem cauſam: vt & circa cauſam magis affectus moueres, contra quos remp. geris. Si vero vos pudet aperire cauſas, propter quas quiſq; accuſabatur,quo iure bellum ob illas aduerſum me geſturi ſitis, haud(ita me dii ament) ſcio.

Lacrito. 125

QVOD quidem non conueniebat in pericula coniicere ob eiuſmodi ſpẽ, eos qui ſic timent, noueram: neque vellem ſane calidiorum euentuum in te ſumpſiſſe experimentum, poſtquam noſtrum timorem tua ſuperauit fortitudo. Bono proinde augurio tali vſus es, etiam alia tibi iuxta animi ſententiam proceſſura. Nihilo autem meliorem ſumpſimus animum,te liberato: ſed nobis etiam curæ adauctæ ſunt de te: & donec nobis ſaluus redieris, ad nuncios tuos ſuſpenſi ſumus. Quorum igitur & hinc te mittentes admonuimus,ea vellemus ita ceſſiſſe, vt nẽpe ante caſtellum ſtuderes nobis aſſerere ac cõſeruare Lacritum, quem multorum locorũ ciuitatumque ac tyrannidum,ipſiuſq; noſtræ (ita me dii ament)animæ loco nobis eſſe cenſemus.

Eidem. 126

ET tuarum memento promiſſionum, Lacrite, Phalaridiſque tibi ſolitudo ſit curæ. In quanta enim amicorum relinquar penuria, non ignoras. Scribo autem tibi ita timide affectus,

ἀκουσίοις ἐμοῦ, τὸ μὲν τιμωρὸς ὡς δεινὸς λέγεις· τὰς δ' αἰτίας, ἃς μάλιστα ἔδει, ἐφ' οἷς ταῦτα ἔπαθον ὡς ἀνήκεστα, οὐδέποτε ἠξίωσας προσθεῖναι. ἐχρῆν γάρ, ὦ δημαγωγὲ Πολύδευκες, λέγειν μὲν τὸν θάνατον, ἐπιδεικνύναι δὲ τὴν πρόφασιν, ἵνα καὶ παρὰ τὴν αἰτίαν μᾶλλον ἐπαχθῆς τὰ πάθη, καθ' ὧν ἂν πολιτεύῃ. εἰ δὲ αἰσχύνεσθε γυμνῶσαι τὰς αἰτίας, ἐφ' αἷς κατηγορεῖτε, τίνι δικαίῳ πολεμήσετε ἐπ' αὐτοῖς, μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα.

Λακρίτῳ. ρκε

Ὡς μὲν οὐκ ἐχρῆν εἰς κινδύνους καθίστασθαι περὶ τοιαύτης ἐλπίδος, τοὺς οὕτω δεδιότας, οὐδὲ ἐβουλόμην ἂν θερμοτέρων ἀποτελεσμάτων λαβεῖν ἐπὶ σοὶ πεῖραν. ἐπειδὴ δὲ τὸν ἡμέτερον φόβον ἡ σὴ νενίκηκε ῥώμη. ἀγαθῷ μὲν οὖν οἰωνῷ τοιούτῳ κέχρησαι, ὅτι καὶ τἄλλα σοι κατὰ νοῦν γενήσοιτο. τεθαρρήκαμεν δὲ οὐδέν τι μᾶλλον ἀπηλλαγμένου σου, ἀλλὰ καὶ ἐπιτάθημεν ταῖς φροντίσι καὶ μέχρις ἂν ἥκῃς ἡμῖν σῶος, πρὸς τὰς ἀπὸ σοῦ πεύσεις ἀνακρεμάμεθα. ἅπερ οὖν καὶ ἀποστέλλοντες παρῃνέσαμεν, ταῦτα ἂν ἀξιώσαιμεν ἀπηρκότα, περὶ οὗ χωρίου ζητεῖν ἡμῖν περιποιεῖσθαι Λάκριτον, ὃν ἀντὶ πολλῶν ἵππων καὶ πόλεων καὶ τυραννίδων, καὶ αὐτοῦ γε νὴ τοὺς θεοὺς τῆς ψυχῆς ἑαυτοῖς εἶναι νενομίκαμεν.

Τῷ αὐτῷ. ρκϛ

Καὶ τῶν σῶν ὑποσχέσεων μέμνησο Λάκριτε, καὶ τῆς Φαλάριδος ἐρημίας φρόντιζε. ἐν ὅσῃ γὰρ ἀπορίᾳ λείπομαι φίλων, οὐκ ἀγνοεῖς. ἐπιστέλλω δὲ περιφόβως

οὕτως

οὕτως ἔχων, οὔτε τὴν τῶν πολλῶν ἰσχὺν πεφρικὼς ἔγωγε (πολὺ γὰρ ἡμῶν εἰσὶ καταδεέστεροι) οὔτε τὴν τῶν συμμάχων ἀσθένειαν· τῷ παντὶ γὰρ μᾶλλον τῶν ἀντιπάλων ἔρρωμαι· ἀλλὰ τὴν σὴν περὶ τὰς μάχας προθυμίαν, μὴ μᾶλλον ἤδη σπουδῇ μεταποιήσῃ, ἀγαθὸς φανῆναι τὰ πολέμια, ἀχθόμενος, εἰ μὴ πᾶσι τοῖς ἔργοις ἐνὶ χρόνῳ πρασσομένοις παρέσῃ· μέμνησο δὲ, ὅτι παρακαταθήκην σοι σεαυτὸν ἐδώκαμεν ἐξιόντι, ἣν ὑπέσχου σώαν ἡμῖν ἀποδώσειν· καὶ νῦν τοῦθ' ἱκετεύομεν, οὐχ ἵνα τῆς σαυτοῦ φύσεως ἀνάξιόν τι φρονήσῃς (τοῦτο μὲν γὰρ ἀδύνατον) ἀλλ' ἵνα εἰς πολλοὺς ἀγῶνας ἑτέρους ἔχῃς ἐπιδεῖξαι σαυτὸν μαχητὴν φιλόμοχθον· τανῦν δὲ κἂν αὐτὸς σαυτοῦ γένῃ μαλακώτερος ἐν ἄλλοις ἡμῖν σεαυτὸν ἐκ πεπληρωμένων ἀποδώσεις.

Ἐπιστράτῳ. ρκζ

Μὴ βιάζου με νικῆσαι, δίκας παρὰ σοῦ λαβεῖν, τρὶς ἤδη παρεικότα· μηδὲ ἐμπαράβαλλου τῇ σαυτοῦ ψυχῇ, ὡς ἀλλότριον Φαλάριδος ἔλεον, εἰ καὶ πάνυ τοῦτο σέβεσθαι παραιτησάμενοι, τῇ τοῦ τυράννου χρησόμεθα ὀργῇ.

Ἀριφοίτῃ. ρκη

Μὴ λογίζου τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς τὸν ταῦρον ἀνηλωμένων. πλείους γάρ εἰσιν, ἐὰν τὰς πράξεις αὐτῶν ἐξετάσῃς, ἢ τὰ ὀνόματα. ἀλλ' ὅμως καὶ τοιοῦτοι ὄντες ὑφ' ἡμῖν ἐγένοντο. σὲ δ' οὐκ ἠξιοῦμεν, οὕτω νεώτερον ὄντα, πρεσβυτέρας ἐπαναιρεῖσθαι φροντίδας. δυσνόους γὰρ δείκνυμεν, τοὺς ἡμῖν ἀντιπράξαντας· ἐπεὶ δὲ

ὀργῇ

affectus, non ſane quod multitudinis vires exhorream ego, (multo enim nobis ſunt inferiores) neq; ſociorum infirmitatem, (plus enim in omni re valeo, quam aduerſarii) ſed tuam in præliis promptitudinem, ne magis iam diligenter ſtudeas vir fortis in rebus bellicis videri: ægre ferens, ſi non omnibus operibus vno tempore faciendis adeſſe queas. Memento autem quod proficiſcenti tibi depoſitum temetipſum dederimus, quod ſaluum te nobis promiſiſti redditurum: & nunc quoque id ſupplicamus, non, vt indignum aliquid tuo ſentias ingenio, (hoc enim fieri nequit) ſed vt temetipſum poſſis ad alia multa certamina pugnatorem ſtrenuum ac laborioſum exhibere. In præſentia vero, etiamſi teipſo fueris mollior, in aliis teipſum nobis robore plenum reſtitues.

Epiſtrato. 127

NE contendas me vincere, vt pœnas abs te ſumam, qui iam ter prætermiſerim: neque periclíteris anima tua in aliena Phalaridis miſericordia. Et ſi valde hoc reuereri recuſauerimus, tyranni vtemur ira.

Ariphœti. 128

NE ſupputes numerum eorum qui in tauro conſumpti ſunt. Plures enim ſunt, ſi actiones eorum expendas, quam nomina. Veruntamen & cum tales eſſent, in noſtram venerunt poteſtatem. Te autē nollemus ita iuuenem, ſeniores exercere curas. Miſeros enim eſſe oſtendimus, qui nobis repugnant. Quoniam autem

vitæ mutationem cupis cernere, admoneo te quidem adhuc, vt deſinas, non, ita me dii ament, quaſi metuam ne quid mihi facias mali, (non enim muliebri manu occidetur Phalaris) ſed ne tu quoque cum illis numerere, qui in taurum coniecti ſunt: parſque fias iniquæ de crudelitate calumniæ, ſupplicio a me affectus. Si vero non acquieueris, cito tu admodum expectes, te nobis & huius admonitionis daturum pœnas.

Timolao. 129

NIHIL peccare, merito forſan ac iuſte Dei eſſe cenſetur: in poſterum autem corrigi eo ipſo quod quis peccauit, hominis. Porro ſe non cuſtodire poſt lapſum atque infortunium, haud ſcio cuius eſſe alterius poſſit exiſtimari, quam mali. Turpe eſt igitur (adhuc enim propius accedemus) vt is qui aliis temeritatis exemplum factus eſt, non ſibi ipſi, ne propria quidem calamitate doctus, vtilis fiat.

Phædimo. 130

TERTIVM iam perſuaſi ſumus, nulla nos abs te affectos iniuria, tametſi atrocius in vnaquaque accuſatione criminibus circumuallaris. Sed qualem te volebamus, iuſtumque erat, erga nos eſſe, talem fuiſſe putauimus: accuſatorum autem ſermones cenſuimus falſos, quatenus veriti ſumus de te examinare veritatẽ. Bene autem ſcias, quod etiam innocentiam frequenter in iudicium vocatam, tutelã ipſius fortunæ

ὀρέγῃ μεταβολὴν τοῦ βίου ἰδεῖν, παύσασθαι μὲν ἔτι παραινῶ μὰ τοὺς θεοὺς, οὐχ ὡς δεδιὼς ὑπὸ σοῦ κακόν τι παθεῖν· οὐ γὰρ ἐκ γυναικείας χειρὸς τυραννοκτονηθήσεται Φάλαρις· ἀλλ' ἵνα μὴ καὶ σὺ συναριθμος τῶν εἰς τὸν ταῦρον γενηθέντων γένῃ, καὶ διαβολῆς ἀδίκου μέρος εἰς ὠμότητα, τιμωρηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ. ἐὰν δὲ μὴ πείθῃ, τάχα σὺ σφόδρα προσδέχου, καὶ περὶ ταύτης ἡμῖν τῆς παραινέσεως ἐκτίσαι δίκας.

Τιμολάῳ. ρκθ

Τὸ μηδὲν ἁμαρτάνειν, εἰκότως ἴσως καὶ δικαίως θεοῦ νομίζεται· τὸ δ' ἁμαρτόντα, τούτῳ αὐτῷ πρὸς τὸ μέλλον σεσωφρονίσθαι, ἀνθρώπου. τὸ μέντοι μηδὲ πταίσαντα καὶ ἀτυχήσαντα πεφυλάχθαι, οὐκ οἶδα ἄλλου τινὸς ὑποληφθῆναι δυνάμενον, ἢ κακοῦ. αἰσχρὸν οὖν (ἔτι γὰρ ἔγγιον προσελευσόμεθα) ἑτέροις παράδειγμα τῆς ἀβουλίας γενόμενον, αὐτὸν ἑαυτῷ μηδ' ἐκ τῆς οἰκείας συμφορᾶς χρήσιμον γενέσθαι.

Φαιδίμῳ. ρλ

Πεπείσμεθα τὸ τρίτον ἤδη, μηδὲν ἀδικεῖσθαι ὑπὸ σοῦ· καί τοι χαλεπώτερον τῆς αἰτίας, ἐφ' ἑκάστῃ κατηγορίᾳ περιεσχημένου, ἀλλ' οἷον ἐβουλόμεθά σε, καὶ δίκαιον ἦν περὶ ἡμᾶς εἶναι, τοιοῦτον ᾠήθημεν γεγονέναι. τοὺς δὲ τῶν κατηγορούντων λόγους ψευδεῖς ἐνομίσαμεν, παρ' ὅσον ἐδείσαμεν ἐλέγξαι περὶ σοῦ τὴν ἀλήθειαν. εὖ μέντοι ἴσθι, ὅτι καὶ τὸ μηδὲν ἀδικεῖν, ἐν αἰτίᾳ πολλάκις ἐνεχθὲν, ἀσφαλὲς αὐτοῦ

τοῦ δαίμονος ἔδοξαν, οἱ περὶ αὐτὸν δεδιότες κεκολάσθαι. φρόντιζε οὖν, ὅπως μήτε τὸν τρόπον ἡμῖν τὸν σεαυτοῦ ἐχθρὸν παρέξῃ, μήτε τὴν τύχην χαλεπὴν δέ σοι δοξάτω, μὴ τοῦτο μόνον, εἰ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ, καὶ ἐφ' ἑκάστῃ γε ἀδικίᾳ εὖ παθὼν, οὐ τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς οὖσι δικαίοις ἀμύνῃ. ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐάσω πονηρίας χρηστότητα ἐνέγκασθαι δ' εὐπρεπείᾳ, ἀλλὰ μηδὲ σὺ σαυτοῦ πρός με εὐεργετεῖν βεβουλημένον, ἀνεπιεικέστερος ὀφθήσῃ.

Φιλοδήμῳ. ρλα

Ἐν μεγάλῃ μοι δοκεῖς εὐηθείᾳ καθεστάναι Φιλόδημε, εἰ τοσαύτας εὐχὰς οἴει, καὶ σπονδὰς ἡμῖν ὑπὲρ σοῦ, ὡς οἴκαδε ἀπονοστήσῃς, γενέσθαι, περὶ τῶν πέντε ταλάντων, ὅπως ταῦθ' ἡμῖν σωθείη, ἃ μετὰ τοῦ μηδὲ ἐλπίζειν περὶ σοῦ χρηστὸν ἀπεδώκαμεν, ἀλλ' εὐνοίᾳ αὐτοῦ σοῦ τῆς ἑταιρείας. τοῦτο γὰρ μὰ τοὺς θεοὺς οὐδενὸς ἀληθῶς ἐστὶν ἀντάξιον. εἰ γὰρ πάντως θέλεις παρὰ σαυτοῦ δοκεῖν ἐκπεριποιεῖσθαι τὴν παῖδα, ἔστι μὲν οὐδὲν ἧττον καὶ ταῦτα ἐκ τῶν σῶν· εἰ γὰρ οὐ δοκεῖς, προσθεὶς ἐκείνοις τοῖς πέντε ταλάντοις, τὰ παρὰ σαυτοῦ τοσαῦτα τὴν προῖκα δέκα ταλάντων ἀνάγραψον· ἵν' εἰ βούλει τῆς προικὸς, ὁ μέν τι τοῦ Φαλάριδος εἴη χάριτος, ὁ δὲ τῆς Φιλοδήμου περιουσίας. μαρτυροῦσα δ' ἡμῖν πρὸς σὲ πολλὰ καὶ μεγάλα Θεανώ, χαρᾶς ἡμᾶς ἀναπίμπλησιν. ἃ γὰρ ἔτι παῖς οὖσα ἔπαθε, μήτηρ γενομένη μαρτυρεῖ.

Ἀγησιλάῳ. ρλβ

Ἡ Τελεσίππη, χαλεπῶς ἔοικέ σου φέρειν τὴν ἐν

Συρακούσαις

fortunę existimarunt, qui illi metuebant, punitam eſſe. Curato igitur, vt neque tuos mores nobis inimicos exhibeas, neque fortunam. Durum autem tibi videatur, non hoc ſolum, quod frequenter a me ac in vnaquaque iniuria, beneficiis affectus, non paria nobis iuſta facta rependas (nam ego non ſinam, vt prauitas præ bonitate primas auferat) ſed etiam, ſi tu temetipſo erga me, qui te beneficiis afficere decreuerim, inhumanior conſpiciaris.

Philodemo. 131

IN magna mihi videris ſtultitia verſari, Philodeme, ſi tot preces votaque pro te nos feciſſe putas, vt domũ redeas, ob quinque talẽta, vt ea nobis ſalua ſint, quæ tibi, nihil de te boni ſperãtes, dedimus, & non ob tuam ſodalitatem. Hanc autem, ita me dii ament, cum nulla pecuniarum multitudine commutatam velim. Quod ſi omnino vis videri, dotem te filiæ abs te dediſſe, ſunt quidem nihilominus & hæc ex tuis: ſin vero non vis id videri, appone illis quinque talentis totidem de tuo, perſcribeque dotem decem talentorum, vti (ſi vis) dotis vna pars ſit Phalaridis beneficii, altera Philodemi opulentię. Quod autem Theano nobis apud te multorum magnorumque beneficiorum dat teſtimonium, magno nos implet gaudio. Quæ enim, quum adhuc puella eſſet, accepit; de iis iam mater facta, dat teſtimonium.

Ageſilao. 132

Teleſippe tua grauiter ac moleſte ferre videtur

moram Syracuſis tuam. Quum autem hactenus tulerit, modeſtæ virique amantis vxoris fungẽs officio, teſtificata eſt apud nos, tanquam amarũ in te habentes imperium, non ſe toleraturam dicens diutius abſentiam tuam, ſed ſuum ipſius inclamaturam patrem. Noſti fortaſſis, quid velit agere. Quin ſcias, id eam etiam facturam. Nõ enim deſpicere tanquam alienum poteſt, qui ipſius legitimus ſit maritus. Et illa quidem putauit te a me poſſe cogi, vt redeas: ego autem te ab illa. Non enim te ſic puto metuere Phalarin, vt metuere Teleſippen. Redi igitur, teque deſiderantibus redde, ſiue magis reuereris nos, ſiue illam, quæ digna eſt, ita me dii ament, vt plus abs te diligatur.

Polymneſtori. 133

De multis magniſque facinoribus tibi apud me teſtimonium perhibuit Lacritus, cum de aliis omnibus, tum pręcipue de ſcutiferorum auxilio. Nam tua pugnantiumque virorum diligentia caſtellum captum eſſe demonſtrat, proprioſque equos, vt par erat, tibi ſe diſcedentem dono dediſſe. Ego vero ſi quidem accepiſſes omnia a me miſſa dona, ſic tamẽ, ita me dii amẽt, metuiſſem, ne abs tua vincerer beneuolentia. Nunc autem, quum munera non qua mittũtur voluntate acceperis, confiteor me tyrannum ab vno priuato homine victũ eſſe. Porro ſi in præſentia non acceperis tertiã pręde partẽ ad diſtribuendũ militibus, quam Lacrito etiã confeſtim dante noluiſti accipere: tu nos, crede mihi, non quidẽ ad benefaciendũ (hoc enim habebamus

per

Συρακούσαις μονήν. εἰς τοσοῦτον δὲ πάσχουσι, Φιλάνδρου καὶ σώφρονος ἔργον γυναικὸς, ἐμαρτύρατο ἡμᾶς, ὡς κατὰ σοῦ τὴν ἀρχὴν πικρὰν ἔχοντας, οὐκ ἀνέξεσθαι φάσκουσα εἰς πλείω σε ἀπόντα, ἀλλ' ἐπιβοησαμένη τὸν ἑαυτῆς πατέρα. γινώσκεις ἴσως ὃ βούλεται πράττειν. ἀλλ' εὖ ἴσθι, καὶ ποιήσειεν ἄν. οὐ γὰρ οἷα τέ ἐστι δύνασθαι περιορᾶν ὡς ἀλλότριον ἑαυτῆς ἄνδρα νενομισμένον. κἀκείνη μὲν ἐμὲ ἠξίου δύνασθαι ἐπανήκειν [σε] ἀναγκάσαι, ἐγὼ δὲ ἐκείνην. οὐ γὰρ οὕτως οἴομαί σε Φάλαριν φοβεῖσθαι, ὡς Τελεσίππην φοβεῖσθαι. ἐπάνηκε οὖν, καὶ τοῖς ποθοῦσιν ἀποδίδου σαυτὸν, εἴθ' ἡμᾶς αἰσχύνῃ μᾶλλον, εἴτ' ἐκείνην, ἀξίαν οὖσαν νὴ τοὺς θεοὺς ἀγαπᾶσθαι πλέον.

Πολυμνήστορι. ρλγ

Πολλά σοι καὶ μεγάλα πρὸς ἡμᾶς ἐμαρτύρει Λάκριτος, καὶ περὶ τὰ ἄλλα μὲν ἅπαντα, μάλιστα δὲ περὶ τῆς συμμαχίας τῆς Πελτοφόρων. τῇ γὰρ σῇ σπουδῇ, καὶ τῇ τῶν ἀγωνισαμένων ἀνδρῶν, τὸ χωρίον ἁλῶναι ἀποφαίνει, καὶ τοὺς ἰδίους ἵππους, ὡς ἔοικέ σοι παραχωρῶν ἀνακεῖσθαι. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν ἐλάμβανες τὰς παρ' ἐμοῦ δωρεὰς πάσας, ἐδεδοίκειν ἂν καὶ οὕτω μὰ τοὺς θεοὺς, μὴ ἡττῶμαι τῆς φιλοφροσύνης τῆς παρὰ σοῦ. νυνὶ δέ σου καὶ τὰς χάριτας οὐ καθ' ὃ πέμπονται ἀποδεχομένου, νικᾶσθαι ὁ τύραννος ὁμολογῶ, ἰδιώτου ἑνός. εἰ μέντοι τὸ παρὸν μὴ δέξῃ τὰ τρίτα τῆς λείας, διανεῖμαι τοῖς στρατιώταις, ἃ καὶ Λακρίτου διδόντος παραυτίκα, οὐχ οἷός τε ἐγένου λαβεῖν, εὖ ἴσθι ὀκνηροτέρους ἡμᾶς γενέσθαι οὐκ ἀπορεῖν. τοῦτο μὲν γὰρ οὐκ ἦν

ἡμῖν ἐπὶ σοὶ, ἀλλ' εὖ πάσχειν ὑπὸ σοῦ πρὸς τὸ ἐπιὸν ἀναγκάσεις.

Τῷ αὐτῷ. ρλδ

Ἔδεισας ἡμῶν τὰς ἀπειλὰς, τοῦ μηδὲ αὖθις δεήσεσθαι, παρότι καὶ τὴν λείαν διένειμας ὡς ἠξιοῦμεν, ἀποδοὺς τοῖς πονήσασι τῶν κινδύνων τὰ ἔπαθλα, καὶ καλῶς. ηὔφρανάς τε γὰρ, καὶ ἐπέῤῥωσας, μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖσθαι παρὰ σοῦ, καὶ τοὺς ἄνδρας, ὁπότε δέοι ἀγωνίζεσθαι, προθυμοτέρους ἐποίησας. τίς γὰρ ἂν ἕλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς; οὐδεὶς, ὅστις ἂν ὑποσταίη τοὺς καμάτους. ἄλλοις μὲν οὖν καὶ ταῦτα ἐκομίσω. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λαμβάνων, εἰς τὸ ἐπιτηδείους ἡμῖν κατασκευάσαι τοὺς στρατιώτας, ἐὰν εἰς τὰ μέλλοντα δεηθῶμεν. καὶ ταῦτα λαμβάνειν ἔοικας.

Τεύκρῳ. ρλε

Τοὺς μὲν γάμους ἦρχθαι τῆς Φιλοδήμου θυγατρὸς, θᾶττον, ἢ σὺ νῦν ἡμῖν ἐπιστείλας ἔτυχες, ἠκούσαμεν· φθάνει γὰρ ἡ φήμη, καὶ τοὺς πάνυ πολλῇ σπουδῇ περὶ τὰς μηνύσεις κεχρημένους, ἐπεὶ ταχεῖα τῶν γιγνομένων καὶ διὰ μακροῦ τὸ πραχθὲν κομίζῃ, ἄγγελος ἡ θεός. καὶ ἡμεῖς τάχα ἂν εἰκότως ἐμεμψάμεθα αὐτὴν, τοιοίδε παρὰ δεδόασι καὶ διὰ τἄλλα μὲν ἀδίκως εἰς τοσαύτην ὠμότητα διαβαλλόμενοι, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ διὰ ταύτην κατεγνωσμένοι. φέρει γὰρ ἡμᾶς, κακοὺς πανταχόθεν περιβοῶσα τοῖς ἀκουσομένοις· καὶ διὰ ταύτην, οὐδ' ἰδόντες ἐμὲ τῶν νῦν ὄντων τινὲς, οὔτε πειραθέντες, ὡς ἐπ' ἀνθρώ-

per te) ſed ad accipienda abs te beneficia in poſterum coges fieri cunctantiores.

Eidem. 134

TIMVISTI noſtras minas, vt iis iterum non ſit opus, eo quod & prædam diſtribueris, vt volebamus, redditis periculorum præmiis, iis, qui laborarũt, & hoc pulchre. Lætos enim nos reddidiſti ac confortaſti, ne quid abs te petere cunctemur: viroſque, ſi quando certandum erit, reddidiſti promptiores. Quis enim amplectatur recipiatque præmium abſque laboribus? Nemo, qui labores ſuſtinere audeat. Aliis igitur & hæc reportaſti. Quin etiam accipiens, ad hoc vt milites nobis reddas promptos ac fauentes, ſi poſthac eorum indiguerimus opera, etiam hæc accepiſſe videris.

Teucro. 135

NVPTIAS Philodemi filiæ incœptas eſſe citius, quam tu nobis modo per epiſtolam ſignificaſti, audiuimus. Præuenit enim fama, etiam eos qui magna valde celeritate in rebus iudicandis vtuntur: quia eorum quæ facta ſunt velox nũcia, dea eſt, etiamſi per lõga interualla portet. Et nos merito forſan reprehendimus eã, quod tales nos in vulgus tradiderit, & propter alia quidem tãtæ nos inique accuſarit crudelitatis, præcipue autem quod propter hanc dãnati ſimus. Fert enim nos, vndiq; circũſonãs apud audituros, quod mali ſimus. Atq; per hãc, nunc viuentium quidã, qui me neque viderunt neque ſunt experti, execrantur me, velut ad hominum

minũ perniciẽ natũ. Hæ quidẽ meæ ſunt miſeriȩ,nulliuſq; alterius.Porro domũ,in qua primi celebrati ſunt congreſſus a Leonte ac Theano, poſſidere eos,vti poſſident, permitte: neq; Hymenęũ ſuſcita a foco,vbi conſedit.Dignum hoc donũ fore cẽſuimus, quod accepturi amplectãtur. Chariſſima enim matrimonio iunctis ea loca ſunt,vbi virginitatis primum deponunt iura. Philodemus autẽ inuidia potius dignus, quam miſericordia iudicetur a Syracuſanis: nemoque fortunat⁹ ita in felicitatis ſtatu,vt ille in fortunȩ infelicitate cẽſeatur ab inuidẽtibus. Porro Phalarin odio proſequãtur omnes, (non enim odiũ nihil adferens damni deprecor) optẽt autẽ pulchre apud ſe, tametſi apud quoſdam non diſſimulent, tales etiam vt ipſi nanciſcantur amicos.

Timandro. *136*

TVÆ reipublicæ adminiſtrationes Camarinæ,Timander, multaq; deploratio propter eos qui a nobis perditi ſunt, corroborauit nos, ita me dii ament, etiam nolẽtes, vt Cleombrotum includeremus tauro. Metuebam enim, data illi venia,ne tu ceſſares ciuitatem aduerſum me excitare. Libenter enim me ipſum præbeo populo, vt publice de me agat, quamdiu non erubeſcunt Camarinẽſes tuos perferre ſermones: cuius acta non ſolum Phalaridi nocere ſcio non poſſe, ſed etiam ne ſeruo quidem Phalaridis. Et difficile quidem, etiamſi valde illis conduxiſſet bellum gerere aduerſus Agrigẽtinos, perſuaderi illis, vt rẽ aggrediantur: nunc autem bellum illis omni in re grauius eſt, quam conſiliarius,

magis

πων γεγονότα ὀλέθρῳ περιβέβληνται. ταῦτα μὲν οὖν ἐμὰ ταλαιπωρήματα, καὶ οὐδενὸς ἑτέρου. τὴν δὲ οἰκίαν εἰς ἣν ἐτελέσθησαν αἱ πρῶται συνόδοι, Λέοντί τε καὶ Θεανοῖ, κρατεῖν αὐτοὺς ὡς ἔχουσιν ἐπιτρέπε, μηδὲ ἀνίστα τὸν ὑμέναιον ἀπὸ τῆς ἑστίας, ἔνθα ᾔσθη. ἄξιον τὸ δώρημα τοῖς κομισομένοις, ἀποδοχῆς νενομίκαμεν. φίλτατα γὰρ τὰ χωρία τοῖς νυμφαγωγηθεῖσιν, ἔνθα ἂν τὰ πρῶτα θεσμὰ ἀπόθωνται παρθενίας. φθόνου δὲ Συρακουσίοις μᾶλλον ἄξιος Φιλόδημος, ἢ ἐλέου κριθήτω· καὶ μηδεὶς εὐτυχὴς οὕτως ἐν εὐδαιμονίας μοίρᾳ, ὡς ἐκεῖνος ἐν κακοπραγίᾳ τύχης, τοῖς φθονοῦσι νομισθήτω. Φάλαριν δὲ μισείτωσαν ἅπαντες (οὐ γὰρ παραιτοῦμαι μῖσος ἀζήμιον) εὐχέσθωσαν δὲ καλῶς κατὰ σφᾶς, καὶ μή τισι προσποιῶνται τοιούτων καὶ αὐτοὶ λαβέσθαι φίλον.

Τιμάνδρῳ. ρλς

Τὰ πολιτεύματά σου τὰ ἐν Καμαρίνῃ, Τίμανδρε, καὶ ὁ πολὺς οἰκτισμὸς, ὑπὸ τοῖς ὑφ' ἡμῶν ἀπολουμένοις, ἐπέρρωσε, μὰ τὸν Δία, οὐδὲ βουλομένους τοὺς περὶ Κλεόμβροτον ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ. ἐδεδοίκειν γὰρ ἄδειαν αὐτοῖς ἐπιχορηγήσας, παῦσαι [σε] κατ' ἐμοῦ τὴν πόλιν ἀνιστάντα. ἡδέως γὰρ ἐμαυτὸν πολίτευμα παρέχω τῷ δήμῳ, ἕως οὐκ αἰσχύνονται Καμαριναῖοι τῶν σῶν ἀνεχόμενοι λόγων, οὐ τὰ πολιτεύματα, οὐχ ὅπως ἐπὶ Φάλαριν ἀμήχανα, ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ οἰκέτην Φαλάριδος αὖ θείην. καὶ χαλεπὸν μὲν εἰ καὶ πάνυ συνέφερεν αὐτοῖς πολεμεῖν Ἀκραγαντίνοις, τὸ πεισθέντας ἅψασθαι τῶν ἔργων. νῦν δὲ ὁ πόλεμος αὐτοῖς, τῷ παντὶ βαρύτερος τοῦ συμβούλου,

μᾶλλον

μᾶλλον δ᾽ ὁ δημηγόρος οὐδὲ μικρὰ ῥοπὴ τοῦ τούτου ταλαιπωρίας, ἐγείρειν μέν τοι τὰ πλήθη, λέγοντα τὰς αἰτίας ἥρμοζεν, ἵν᾽ ἡ πεισθεῖσα πόλις ὑπὸ σοῦ στρατεύεσθαι, πολεμικοῦ σφόδρα [ἀνδρὸς] ἀναγράφηται, ὑπὲρ οἷα πεπραχότων τιμωρὸς ἀνίσταται. ἀλλ᾽ οὐκ ἐθέλετε. καθ᾽ ἕνα γὰρ ὑμῶν ὀνομαζόντων πολλὰς αἰτίας, ἀπηρτημένας ἔξω δείκνυτε· ἀλλὰ μὴν εἴ τις ἀφεὶς τοὺς ἐν τέλει, διὰ τὸ μὴ δοκεῖν ὅσιον, αὐτόν σε σκέπτοιτο, τοῦ πάντων χαλεπωτέρου τυχεῖν ὀλέθρου, νομίσειεν ἄξιον εἶναι, ὃς ἀποδόμενος τὴν οἰκίαν, καὶ τὰ χωρία, καὶ εἴ τι σοι πατρῷον ἦν ἀνδράποδον, στρατιὰν ἐπ᾽ ἐμὲ μισθοφορεῖς, καὶ Καμαριναίους νεώτερα ἀναγκάζεις φρονεῖν. ταῦτα δὲ ποιῶν οὐδὲν ἀλλ᾽ ἢ σαυτὸν μὲν ἀπέγνωκας, ἄξιον ἴσως ὄντα. πολλὰ γάρ σοι καὶ δεινὰ πέπρακται. βιάζῃ δὲ τὴν πόλιν, τῆς σῆς ἀφροσύνης οὐκ ἐπαΐουσαν ἀπολαῦσαι.

Ευναίοις. ρλζ

Ἐκ πολλῶν πάνυ χρημάτων, ὧν ἐδανείσασθε παρ᾽ ἐμοῦ, ὀκτὼ τάλαντα μόνον ἀποδοῦναι πείσαντες, καὶ ταῦτα ἐν οἷς μάλιστα καιροῖς χρημάτων ἐδεόμην ἐπικουφισθέντες, οὐδὲ περὶ ταῦτα συντετήκατε, ἀλλὰ τέσσαρα μόλις ἀχθόμενοι, καὶ στένοντες διελύσασθε, τέσσαρα δὲ ἀκμὴν κατέχετε. [καὶ] μὰ τοὺς θεοὺς, οὐχ οὕτω περὶ τούτων ἄχθομαι, ὡς περὶ τῆς ἐπὶ τοῖς ἀφεθεῖσι χάριτος. ἡ μὲν γὰρ χρεωκοπία ὑμῶν, ἐὰν ἐπιτρέπωμεν καὶ τοῦτο, τεσσάρων μόνον ταλάντων ἔχει ζημίαν· ἡ δ᾽ ἀχαριστία, ὑπὲρ δεκατάλαντον τὴν βλάβην. ὁμοίως γὰρ καὶ ταῦτα ἀποδώσειν ὑπισχνεῖ-

σθε, καὶ

magis autẽ orator:neque paruum eſt momentũ ærumnarũ huius. Excitare quidẽ multitudinẽ cauſis adductis te congruebat, vt perſuaſa abs te ciuitas,delectus agere militũ,bellicoſo admodũ viro, publice in acta referatur pro qualiũ facinorũ autoribus, vltrix exurgat. Sed non vultis. Nã cũ ſingulatim multas nominetis cauſas, extra appenſas eſſe oſtenditis. Atqui,ſi quis,omiſſis magiſtratibus,(quod non videatur fas eſſe)ipſum te conſideret, atrociſſimo omniũ interitu dignũ eſſe cẽſeat, qui domo vendita, & prædiis mancipiiſq;,ſi qua tibi a patre relicta ſunt,exercitũ cõtra me cõducis, Camarinenſeſq; res nouas cogis moliri. Porro hæc faciens, nihil aliud quã tuæ ipſius quidẽ vitæ ſpem abieciſti omnẽ, (qui forſan hoc malo dignus es: multa enim & atrocia abs te ſunt facta.) ciuitatem autem non obtemperantem,cogis tua perfrui dementia.

Ennenſibus. 137

Ex multis valde pecuniis, quas a me mutuo accepiſtis,octo dũtaxat talẽta reddere perſuaſi, præſertim cum eo tempore, quo maxime opus habebam pecuniis, releuati ſitis, ne in his quidem vos recte atq; ordine geſſiſtis: ſed vix quatuor, idque grauatim ac gementes diſſoluiſtis, quatuor autem adhuc detinetis. Non,ita me dii ament, ita ob hæc indignor, vt ob gratiam pro remiſſis debitam. Veſtra enim debitorum fraudatio,ſi & hoc permittamus, quatuor duntaxat talentorum damnum dat: ingratitudo vero ſupra decem talentorum adfert diſpendium. Similiter enim & hæc vos reddituros promiſiſtis,

ſiſtis, gratiamque pro illis vos habere eſtis conſeſſi. Itaque nulla de veſtra ingratitudine bona ſupereſt ſpes, ſi id debitum quod in veſtra poteſtate eſt, non potuiſtis exoluere. Veruntamen, etiam ſi hoc animo ſitis, ego tamen quum audiuerim a legatis veſtris inopia vos laborare, atq; propriis ex domibus in ærarium cõferre, remitto & hæc quatuor ciuitati: imo ſi etiam reddita vultis recipere, vobis ea remittere paratus ſum, ſi modo emolumentum inde capturi eſtis, neq; depeculatores, quorum furtis fit, vt vos publice penuriam ſuſtineatis, & hæc ſunt ablaturi. Cæterum in imaginum erectionibus, quas pro beneficiorum retributione, legatis ad me miſſis, vos facturos promittitis, nolite laborare. Nam cum meis ipſius impendiis, etiam hunc in talia faciendum remitto donoque ſumptum.

Lyſandro. *138*

PRÆVENIMVS tua nobis miſſa auxilia. Prius enim quam veniſſent miſſi ab Euclide milites, conſpeximus hoſtes. Itaque nobis ad prælium quidem conducti milites ob tardum aduẽtum, nihil prorſus profuerunt: ad gloriam autem ac laudem, plurimum. Paucorum enim noſtrum, qui decertauimus, non omniũ eſt victoria. Poſt quam enim maiora ſimul adiuimus pericula, præmia etiam ſplendidiora nacti ſumus.

Arimacho. *139*

NON nobis moleſta eſt calumnia, neque opinio, quá de me præſentes homines habẽt. Na cũ videã perinde haberi, iniuriã facere, imo multo

cenſeri

σθε, καὶ τὰς περὶ ἐκείνων εἰδέναι χάριτας ὁμολογεῖτε, ὥστε οὐδεμία περὶ τῆς ἐν ὑμῖν οὔσης ἀχαριστίας χρηστὴ ἐλπίς, εἰ τὴν ἐφ' ἡμῖν οὖσαν κομιδὴν, οὐχ οἷοί τε ἐγένεσθε ἐκτίνειν. οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ ταύτης ἐστὲ τῆς γνώμης, ἐγὼ πυνθανόμενος ὑμᾶς παρὰ τῶν πρέσβεων ἐνδεῶς ἔχειν, καὶ ἐκ τῶν ἰδίων οἴκων εἰσφέρειν, ἀφίημι καὶ τούτων τὴν πόλιν· μᾶλλον δὲ, εἰ καὶ τὰ ἀποδοθέντα βούλεσθε λαμβάνειν, ἀποπέμπειν ἕτοιμός εἰμι, εἰ μέλλετε ἐπωφελεῖσθαι, καὶ μὴ οἱ τὰ τοῦ δήμου κλέψαντες, ἐξ ὧν ὑμεῖς κοινῇ πένεσθε, καὶ ταῦτα οἴσονται. τὰς δὲ ἀναστάσεις τῶν εἰκόνων, ἃς δι' εὐεργεσίας ἀμοιβὴν εἰς ἐμὲ πρεσβεύοντες ἐπαγγέλλεσθε, μὴ φιλοτιμεῖσθε. μετὰ γὰρ τὴν ἐμαυτοῦ, καὶ τὴν εἰς ταῦτα ὑμῖν χαρίζομαι δαπάνην.

Λυσάνδρῳ. ρλη

Ἐφθάκαμεν τὴν παρὰ σοῦ πεμπομένην συμμαχίαν. πρὶν γὰρ ἐλθεῖν τοὺς παρὰ Εὐκλείδου στρατιώτας, εἴδομεν τοὺς πολεμίους ὥσθ' ἡμᾶς εἰς μὲν τὴν μάχην, ὑπὸ τῶν μισθοφόρων ὑστερησάντων, μηδ' ὁπουοῦν ὀνηθῆναι· εἰς δὲ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους, πλεῖστον. εἰς ὀλίγους γὰρ ἡμῶν τοὺς ἀγωνισαμένους, οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται. κινδύνων δὲ μειζόνων μετασχόντες, ἐπάθλων λαμπροτέρων ἐτύχομεν.

Ἀρμάχῳ. ρλθ

Οὐκ ἀχθόμεθα τῆς διαβολῆς, οὐδὲ τῆς δόξης, ἧς ἔχουσιν ἐπ' ἐμοὶ οἱ νῦν ἄνθρωποι. ἰδὼν γὰρ ἐν ἴσῳ τὸ ἀδικεῖν, μᾶλλον δὲ πολλῷ δικαιότερον ἤδη τοῦ

δικαίου

δικαίου νενομισμένον τὸ ἄδικον, τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ ἐπικρύπτεσθαι, ὥστε ἐπ' αὐτοῖς παρρησιάζεσθαι, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις φύσει τοιούτοις, ἐμοὶ δὲ ἀνάγκη [γενέσθαι] συμβέβηκεν. Φημὶ γὰρ καὶ ἡμῖν τὰ παραγινόμενα προσγεγενῆσθαι πάθη, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τὸ αὐτὸ ἔμφυτον εἶναι. Διαφέρει δὲ ἓν τούτων, ὅτι ἡμεῖς μὲν τύραννοι δοξασθέντες, ἔχοντες ἐξουσίαν ὁμολογοῦμεν· ἐκεῖνοι δὲ ἰδιῶται ὄντες, παρόσον δεδίασι δίκην δοῦναι, ἀρνοῦνται.

Πολυστράτῳ. ρμ

Ἐγὼ τῶν μὲν εὖ πεπονθότων ὑπ' ἐμοῦ οὐδένα ἂν εἴποιμι, οὔτε πρὸς σέ, οὔτε πρὸς ἄλλον ἀνθρώπων οὐδένα. οὐ γὰρ δήπου, ἵνα σὺ δέξαιο τὰς παρ' ἡμῶν δωρεάς, ἃς πεμπομένας παρορᾷς, τὸ καὶ ἑτέρους πολλοὺς ἐπιδείκνυσθαι λαβόντας, πρέπον ἐστί. πρὸς ἔτι καὶ ἀνυπόπτως, τοῖς λαβοῦσιν ὀνειδιοῦμεν. οὐ γὰρ οἰόμεθα ὀνείδους ἀπηλλάχθαι, οὔτε ἂν αὐτός τις ἕκαστος, ἰδίας εὐεργεσίας διεξίοι, οὔτε ἂν ἑτέρων λεγόντων ἀκούειν ἐθέλοι. ὅσοι μέν τοι παρὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, βίᾳ καὶ ἀδικίᾳ πολλὰ τῶν ἐμῶν ἀπώλεσαν, ἔξεστί σοι λογίσασθαι καί τοι πολλοὺς ἂν σφόδρα εὕροις περὶ πλείστου ποιησαμένους τὰ δίκαια κατέχειν, ἔπειτα ἀποτίσαντας οὐχ ἑκουσίως, ἀλλ' ἀνάγκῃ, καὶ φόβῳ πολέμου, καὶ ὅπλων. τινὲς ὁσιώτατα, ἀλλὰ καὶ πάντων εὐσεβέστατα κατέχον, ἐφ' ὅσον ῥώμης μετεποιοῦντο. οὐ γὰρ δήπου προστετάχα χρήματα καὶ ἐναγῆ, μετὰ κινδύνων τοσούτων κατέχειν ὑπέμειναν, ἃ καὶ ἀναγκαζομένους λαβεῖν,

ἐχρῆν

iuſtius iam cenſeri iniquum quod eſt, quam quod æquum, tantum abſum vt abſcondam, vt etiam libere audeam inſuper profiteri: aliis quidem hominibus contigiſſe natura, vt mali ſint, mihi autem neceſſitate. Aio enim & nobis iniquos agnatos eſſe affectus, atque aliis omnibus eoſdem inſitos. Vno autem differimus, quod nos tyranni exiſtimati, quum poteſtatem habeamus, fateamur: illi autem priuati quum ſint, propterea quod metuunt dare pœnas, negant.

Polyſtrato. 140

EQVIDEM beneficiis a me affectorum neminem dixerim, neque tibi, neque alteri cuiquam. Non enim vtique vt tu noſtra dona recipias, quæ miſſa contemnis, ideo & alios multos qui receperint, oſtendere, decorum eſt. Inſuper etiam abſque dubio exprobraremus illis qui accepiſſent. Non enim putamus ab opprobrio eſſe liberos, neque eos qui ſua ipſi beneficia commemorant, neque qui volunt ab aliis dicentibus audire. Quot vero præter noſtram ſententiam, vi atque atque iniuria, multa mea bona perdiderint, licet tibi ſupputare? Quanquam admodum multos reperire poſſes, qui maximi æſtimarunt ceu iuſta detinere, deinde reſtituerunt non ſponte, ſed neceſſitate, metuque belli atque armorum. Nonnulli ſanctiſſima, quin & omnium piiſſima detinuerunt, robore freti. Non enim vtique abominãda ac ſceleſta bona tantis cum periculis detinere ſuſtinuiſſent, quæ ſi coacti fuiſſent recipere,

L repu-

repudiare oportebat. Qualia igitur tu, per Iouem, mea eſſe imaginatus, donum accipere noluiſti? Quoniam & prætextus illi, quos tu fingens dicebas obſtare, & hoc modo, & aliis ſexcentis ſoluuntur. Ipſi enim inimici teſtantur, pecunias eſſe puras: niſi quod in hoc erit differentia, quod illi quidem iniquo rapinę nomine habere annixi ſunt, hocque addiderunt impietati: tu vero iuſtiſſimo accipies, fido amico vltro tribuente.

Agemorto. 141

SENSI tandem, ô Agemorte, quam male mihi conſuluerim. Nam & in multis aliis dolore affecit nos ſpectabilis hæc monarchia, ob quam inconſideratus ego multos illos labores periculaq; ſubii volẽs: maximum autem hoc in ea malum expertus ſum, quod ne benficia quidem a nobis accipere vult vir honeſtus vllus, vt neceſſe ſit plane, ſi cuique indigentium donare oportebit, hominibus donare perditiſſimis. Nã vos probi homines, haud ſcio quomodo auerſi, quid aliud quam metuitis, ne beneficiis a me afficiamini? Quoniam cuiuſnam rei gratia, quum tam multi mihi fuerint condiſcipuli, æqualesque adoleſcentes ac amici, ne vnus quidem veſtrum ad me venit, quin neque promiſit quiſquam ſe ad me venturum, præter Calliſthenem? At bene ſcio, ne illum quidem venturum. Et aliis quidem nonnulla ſunt effugia, ne palam mea videantur execrari dona, quotquot nempe initio

ἐχρῆν ἀπώσασθαι. τίνα οὖν σὺ πρὸς Διὸς ὑποτυπούμενος, οὐκ ἤθελες τὴν δωρεὰν λαμβάνειν; ἐπεὶ καὶ αἱ προφάσεις, ἃς σὺ προσποιούμενος ἔλεγες προβεβλῆσθαι, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ, καὶ μυρίοις ἑτέροις λύονται. μαρτυρεῖται γὰρ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν τὰ χρήματα καθαρὰ εἶναι, εἰ μὴ τούτῳ διοίσει, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν δι' ἀδίκου ὀνόματος τῆς ἁρπαγῆς, ἔχειν ἐβιάζοντο, καὶ τοῦτο προστιθέντες τῷ ἀσεβεῖν· σὺ δὲ μετὰ τοῦ δικαιοτάτου λήψῃ, φίλου πιστοῦ διδόντος ἑκουσίως.

Ἀγεμόρτῳ. ρμα

Ἠσθόμην ποτὲ, ὦ Ἀγέμορτε, ὅπως περὶ τῆς κατ' ἐμαυτὸν ἐβουλευσάμην. πολλὰ μὲν γὰρ καὶ ἄλλα ἠνίασεν ἡμᾶς ἡ περίβλεπτος αὕτη μοναρχία, περὶ ἧς ὁ ἄβουλος ἐγὼ, τοὺς πολλοὺς πόνους καὶ κινδύνους ὑπέστην ἑκών. μεγίστου δὲ ἐν αὐτῇ τούτου κακοῦ ἐπειράθην, εἰ μηδὲ εὖ παθεῖν τις ὑφ' ἡμῶν ἐπιεικὴς ἀνὴρ βούλεται, ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα ἂν δεήσῃ χαρίσασθαι τινὶ τῶν δεομένων, τοῖς ἐξωλεστάτοις χαρίζεσθαι. οἱ γὰρ εὐγνώμονες ὑμεῖς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπεστραμμένοι. τί γὰρ ἄλλο, ἢ δεδιάτε εὖ παθεῖν ὑπ' ἐμοῦ; ἐπεὶ τίνος ἕνεκεν, τοσούτων ἐμοὶ καὶ συμφοιτητῶν γενομένων, καὶ συνεφήβων, καὶ φίλων, οὐδὲ εἷς ἀφῖκται ὑμῶν, ἀλλ' οὐδὲ ὑπέχεταί τις ἀφίξεσθαι πρὸς ἐμὲ, πλὴν Καλλισθένους. καὶ εὖ οἶδα γὰρ, οὐδὲ ἐκεῖνος ἀφίξεται. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως, εἰσί τινες ἀποφυγαὶ, τοῦ μὴ δοκεῖν, ἀναφανδὸν βδελύττεσθαί μου τὰς δωρεὰς, ὅσους ἐλθεῖν

γε καὶ ἀρχὰς ὡς ἐμὲ, τοὺς μὲν νόσοι, τοὺς δὲ πατέρες, πολλοὺς δὲ κωλύει τὰ πολιτικά. σὲ δὲ ἐγὼ εὖ εἰδὼς, οὐδὲ ἐπεχείρησά πω καλέσαι, μέλλων γε μὴ τυγχάνειν· οὐδὲ καλέσαιμ᾽ ἂν ἔτι γε μάλιστα νῦν τήν τε ἀρρωστίαν ἀκούων σου, καὶ τοὺς παῖδας, οὓς μετὰ τὸν ἔκπλουν τὸν ἡμέτερον οἴκοθεν ἐπυθόμην, ἐκ Πραύλης σοι γεγεννῆσθαι. καὶ συνήσθην γε, νὴ Δία, τοῦ πρὸς πλεῖστον ἀνακεῖσθαι, κήδους ἕνεκεν, καὶ τῆς πολυπαιδίας. τίς οὖν ἀπολείπεταί σοι πρόφασις, τοῦ μὴ οὐ δεδιέναι σε δοκεῖν, ὅστις, ὦ θεοί, πέμψαντος ἔναγχος ἐμοῦ σοι, οὐ μὰ τὸν Δία φόρτον ἐπίφθονον, οἷον ἔμελλεν ὄψεσθαι, παραπεμπόμενον μετ᾽ αὐλῶν καὶ παιάνων πᾶσα ἡ πόλις, ἀλλὰ χρυσίδιον, καὶ τοῦτο νύκτωρ, ἀφανὲς παντάπασιν, ὥσπερ τι ἄγος, ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον, αὐτόθεν ἀπεστράφης, ὡς εἰκός; κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς ἦν δῶρα, καὶ πεφυρμένου φόνῳ ἀνθρώπων, καὶ μεγάλως σχέτλιος εἴ τις, καὶ ἀγνώμων τὸν τρόπον, ὦ Ἀγέμορτε, καὶ μέν τοι πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀνηλεὴς, ὃς οὐκ οἰκτείρεις με κακοδαίμονα ὄντα, καὶ διακείμενον οὕτως, ὥσπερ διάκειμαι νῦν ἀθλίως, ὃς οὗπερ ἕνεκα ὠρέχθην μάλιστα μοναρχίας, ἵν᾽ ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, ἐπειδὴ τάχιστα τούτου, κατ᾽ εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, οὐκ ἔχω πρὸς οὓς ἐλλαμπρεύωμαι ταῖς χάρισιν· ἀλλ᾽ ὃ μόνον ἦν μοι πάντων παραμύθιον τῶν κακῶν, καὶ τούτου με ἀπεστερήκατε οἱ φίλοι, μηδ᾽ εὖ ποιεῖν μηδένα ὑμῶν ἐπιτρέποντες ἐκ τῶν περιόντων· ἀλλ᾽ εἰς ἀνάγκην καθεστήκαμεν, ὦ θεοί,

initio ad me venire debuerant, eos ptim morbi, partim patres, multos quoque res politicæ prohibẽt: te autẽ ego gnarus, ne conatus quidẽ ſum vocare vnquã, quũ nõ eſsẽ impetraturus: neq; adhuc vocarẽ, præſertim nunc, quũ & tuã malã audiã valetudinẽ: & propter pueros, quos poſt noſtrã illinc ſolutionẽ tibi ex Praula natos eſſe audiui. Atque, ita me Iupiter amet, congratulor tibi, quod plurimũ iã tẽporis domi mãſurus ſis, & ob affinitatẽ, multitudinemque liberorum. Quis igitur relinquitur tibi prætextus, ne non videaris metuere [mea dona] qui, ô dii, mittente me nuper tibi, nõ, per Iouem, ſarcinam inuidioſam, quã pompoſe cũ tibiis & canticis tranſmiſſam tota viſura eſſet ciuitas, ſed pauxillum auri, atque hoc nocte intempeſta prorſus, veluti piaculum aliquod ac inquinamentũ auferendum quum vidiſſes, illinc auerſabaris, vt par erat, videlicet? Mali enim viri dona erant, hominumq; cæde polluti. Et valde infeſtus quiſpiam es, Agemorte, moribuſque ingratis, atque erga nos immiſericors quoque, qui nõ miſeraris me infelicẽ, itaq; affectum, quemadmodũ nũc miſere affectus ſum; qui, cuius gratia maxime concupiui monarchiam, nempe vt poſſem magnificus eſſe erga amicos, poſtquam celerrime eam iuxta votum conſecutus ſum a diis, non habeã erga quos me largitionibus magnifice geram: ſed, quod vnicum mihi malorum erat ſolatium, eo vos me priuaſtis amici, qui neminẽ ex vobis permittitis beneficia a me accipere ex opibus ſuperfluis: ſed eo neceſſitatis redacti ſumus, ô

dii,non admittentibus vobis dona,quibus dare volo,vt adulatoribus ſcurrisque tyrannidis dãdum ſit,quibus dare nolo.

Teucro. 142

PHILODEMI vxorem Cleænetam, (ſcis vtique Teucer quam dicam) quum videre vellem ob filiæ nuptias, rebus præſentibus impeditus ſum: ad quas etiam te vt venires hortatus eſſem, ſi non ob hanc procurationem decreuiſſem Syracuſis te relinquere, vnde & abundantius ſentires, quod non fruſtra tibi de ipſis ſcribimus. Eam ipſe conueni, ac quinque talenta dotis te daturum promittito genero, ſi filia nupſerit: affirmatoque hoc dotis non magis a nobis donum eſſe, quam æs alienum. Quod ſi interrogauerit, vnde tam multas Philodemi pecunias habeamus, dic te neſcire: ſed me qui acceperim, & Philodemum qui dederit, nouiſſe referto. Summo ſtudio enitere, vt Leontem generum facias. Venit enim ad nos, nuptias illius ambiens: egoque celeriter omnia pollicitus, miſi illum ad te. Quod ſi vero alium meliorem ſponſum mater puellę inuenerit,illi dotē promittito,neque amplius cōtēdito.Non enim propter vnum generum Philodemi nos memores fore ſpopondimus:neque donantes pecunias, noſtri ſimul beneficii facimus nuptias. At per Deos, ne ſic negligenter ſponſione vtaris,quaſi retribueris, ſed quaſi acceperis quinq; talenta, ſi modo hanc alicui viro cupit coniungere. Nam turpe eſt nos dantes fruſtrari,

θεὶ, μὴ προσιεμένων ὑμῶν τὰς δωρεὰς οἷς βούλομαι διδόναι, τῶν κολάκων καὶ τῶν βωμολόχων τῆς τυραννίδος διδόναι, οἷς οὐ βούλομαι.

Τεύκρῳ. ρμβ

Τὴν Φιλοδήμου γυναῖκα Κλεαινέτην, οἶσθα δήπου ἣν λέγω Τεῦκρε, βουλόμενος ὑπὲρ θυγατρὸς γάμον ἰδεῖν, τοῖς ἐν ποσὶν ἐκωλύθην, ἐφ᾽ ἃ καὶ σὲ παρεκάλουν ἥκειν ἄν, εἴπερ μὴ περὶ τοιαύτης κηδεμονίας ἐγνώκειν ἐν Συρακούσαις καταλιπεῖν, ἔνθεν καὶ περισσότερον αἴσθοιο ἄν, ὡς οὐκ εἰκῆ σοι περὶ αὐτῶν ἐπιστέλλομεν. μέτελθε ταύτην αὐτὸς, καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς τῷ κηδεστῇ, γαμουμένης τῆς παιδὸς, μὴ μᾶλλον ὡς δωρεᾶς διδομένης ἢ χρέος ὀφειλόμενον ὑπ᾽ ἐμοῦ διορθούμενος. ἐὰν μέντοι πυνθάνηται, πόθεν ἔχομεν Φιλοδήμου τοσαῦτα χρήματα, μὴ φάσκε εἰδέναι· ἀλλ᾽ εἰς ἐμὲ τὸν λαβόντα, καὶ Φιλόδημον τὸν δόντα, τὸ γινώσκειν ἀνάφερε, καὶ διὰ σπουδῆς μὲν ἔχε, Λέοντα κηδεστὴν ποιήσασθαι. ἀφίκετο γὰρ ὡς ἡμᾶς, μετιὼν τὸν γάμον. κἀγὼ διὰ τάχους πάνθ᾽ ὑποσχόμενος, ἀπέσταλκα αὐτὸν ὡς σέ. καὶ ἢν ἄλλον τινὰ ἀμείνω εὕρηται νυμφίον ἡ μήτηρ τῆς παιδὸς. ἐκείνῳ τὴν προῖκα ἀνάδεχου, καὶ μηκέτι προσφιλοτιμοῦ. οὐ γὰρ ἐφ᾽ ἑνὶ κηδεστῇ Φιλοδήμου μεμνῆσθαι ὡμολογήσαμεν, οὐδὲ δωρούμενοι χρήματα χαριούμεθα τὸν γάμον· ἀλλὰ πρὸς θεῶν μὴ οὕτως ἀμελῶς χρῶ ἐγγύῃ ὡς ἀντιδιδοὺς, ἀλλ᾽ ὡς λαμβάνων πέντε τάλαντα, εἴπερ ἀνδρί τινι ταύτην ζεῦξαι ἐφίεται. αἰσχρὸν γὰρ ἀτυ-

χῆσαι διδόντας, ἔνθα πρόκειται δοκεῖν, τούτου μὴ δύναι χάριν, ἃ προσεποιήθημεν χρήματα, ἑκόντι ἀποτίσαι. οὐ μὴν κατὰ γνοίην γ' ἂν ἐμοῦ ποιόν δέ τι, ὡς ἔγωγε νὴ τὸν Ἥλιον δόξω ζημίαν, μείναντα παρ' ἐμοὶ τὰ χρήματα, καὶ μέγα ὄφελος λαβούσης εἰς τὸν γάμον τῆς παιδός. οὐ γὰρ ὅμοια φρονεῖν δύναιντ' ἄν, μηδὲν εἰδότες περὶ ἐμοῦ. εἴθε δὲ μὴ δεινότερον ἁπανταχοῦ Φάλαριν τὸν τρόπον περιεβόων. πέμπε δὲ τοῖς γάμοις τῇ παιδὶ θυγατέρας τέτταρας ὁμήλικας, καὶ γυναικείας ἀμπεχόνας, ἃς ὑφ' ἡμῶν σταλείσας ἔχεις, καὶ χρυσοῦς ἑξήκοντα. καὶ ταχέως μὲν ἀχθεῖσαι παραίνει τοὺς γάμους, ὡς καὶ νῦν βραδέως ἀχθησομένους. προθύμως δὲ πέμπε τὰς δωρεάς, ὡς ἐπὶ τοῖς Φαλάριδος ἰδίας καρπούμενος χάριτας. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἔχοι, Τεῦκρε· τὰ δ' ἄλλα, ὡς καὶ πατρὸς δεομένῃ τῇ παιδὶ, καὶ ἀνδρὸς χηρευούσῃ γυναικὶ, τίμιος γενοῦ, καὶ προστὰς αὐτῶν τῆς χρείας, μετὰ τῆς ἰδικοῦ θῦε τοὺς γάμους, ὡς μάλιστα πολυτελέστατα, μή τις Συρακουσίων τῶν προσηκόντων τῇ παιδὶ, ἐν τῇ καλλίστῃ ἡμέρᾳ, ἄθλιον αὐτὴ μακαρίου εἴπῃ Φιλόδημον, ἀλλὰ νικήσωμεν αὐτοῦ τὴν τύχην.

Κλεαινέτῃ. ρμγ

Ὁ Φιλοδήμου πλοῦς ἐπὶ τὴν ξένην, τοῦ σοῦ μὲν ἀνδρὸς, ἡμετέρου δὲ ἀτιμήτου φίλου, σοὶ μὲν εὐκλεῶς ἔοικε παραγίνεσθαι τῇ θυγατρὶ δ' ὑμῶν, εἰκοσὸν ἤδη ἔτος οἰκουρούσῃ, οὐκ εὐτυχῶς. ἡ μὲν γὰρ ἐπ' ἀνδρὶ χηρεία, χρόνους προσλαμβάνουσα, πλείω ἀρετὴν,

fruſtrari, vbi opinio in promptu eſſe poteſt: nõ huius nos dare gratia eas, quas ſimulauimus pecunias ſponte reſtituere. Atqui non metuo tale quippiam mihi euenturum. Nam ego, ita me Sol amet, detrimentum exiſtimabo, ſi pecuniæ apud me manſerint: magnamq; vtilitatem, ſi ad filiæ acceperit nuptias. Neq; enim ſimilia ſentire poſſent, nihil de me ſcientes. Vtinam autem non atrocius vbique Phalarin clamoribus traduxiſſent. Mitte autem puellæ ad nuptias, filias quatuor æquales, muliebriaque indumenta tibi a nobis miſſa, aureoſque ſexaginta. Et celeriter quidem nuptias celebrare hortator, eo quod & nunc tardius quam oportet celebrabuntur. prompte autem mittito dona, vt qui ad Phalaridis, peculiarem etiam tibi gratiam ſis adepturus. Et hæc quidem Teucer ita ſe habeant: in cęteris vero, vt erga filiam indigentem patre, vtq; erga mulierem viduam indigentem marito, largus eſto: præſidenſque illarum neceſſitatibus, cũ propria vxore nuptialia fac ſacrificia quam ſumptuoſiſſime, vt ne quis Syracuſanorum cognatorum puellę in die optima, miſerum potius quam beatum dicat Philodemum, ſed illius fortunam ſuperemus.

Cleanetæ. *143*

PHILODEMI tui quidem mariti, noſtri autẽ incõparabilis amici nauigatio terras ad peregrinas, tibi quidẽ glorioſe videtur accidiſſe; veſtrę autẽ filiæ vigeſimũ iã annũ domi manẽti, nõ feliciter. Nã viduitas diuturnior a viro virtutẽ

maiorem:

maiorẽ: ꝓlongata vero præter tẽpus virginitas, puellæ calũniã acquirit. Cũctis enim hominib. turpiſſimũ viſũ eſt, atq; etiã, ita me Iupiť amet, reuera eſt, ſi virgo ꝑter naturæ tẽpora domi ſedeat. Iã olim.n. oportuerat & illius vitã, quẽadmodũ & tuã, viro cõmẽdari. Fortaſſis aũt ꝓ Philodemo, cõſolationẽ putas te filiã habere, ꝙ ille tuq; genuiſtis. At miſerũ eſt ob mariti deſideriũ filiã nuptiis defraudare. Neq; ſimile eſt, paulo poſt venturo ſpoliari viro, aut eo cuius adulta puella nõdũ cepit experimentũ, quóq; cũ nullã iuxta naturę leges habuit cõſuetudinẽ. Quũ autẽ hoc fit, neq; ægrotãtibus parẽtibus; neq; pecuniarũ defectu, quẽadmodũ nunc, magnæ hoc eſt indiciũ infelicitatis, quod tu Cleæneta nequaquã cõtra te augureris. Dotẽ enim quinque talentorum reliquit illi Philodemus apud nos, quũ inde ſolueret, & non hanc duntaxat. Sunt enim illi cõmunes & Phalaridis pecuniæ. Quare haud ſcio, Cleæneta, quidnã cuncteris. Non enim puto oportere, quũ nihil tibi deſit ad nuptias, Philodemi reditũ expectare. Sane ea quæcunq; ad illius præſentiam par eſt differri, non prẹueniamus: quẹcunq; autẽ feſtinari ipſa iubet natura nobis inuitis, ne (ſi fieri poteſt) expectemus, quoniã veſtras nõ recipit opportunitates puellæ maturitas. Forſan autẽ Philodemus tot rebus prohibetur, quot patrẽ prohiberi veriſimile eſt, filia exiſtente grandiore ad nuptias: tibi autem ad retinendum domi præter legem puellã, nullus prætextus eſt. Nõ ita enim illa in præſentia patris indiget, vt mariti. Tu ne patri per

ἀρετήν. ἡ δὲ ἐπὶ παιδὶ παρ' ὥραν μηκυνομένη παρθενία, διαβολὴν κτᾶται. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις ἄριστον δέδοκται, καὶ νὴ Δία ἔτι περὶ τοὺς τῆς φύσεως χρόνους θυγάτηρ οἰκουροῦσα. πάλαι γὰρ ἐχρῆν καὶ τὸν ἐκείνης βίον, ὥσπερ τὸν σόν, πρὸς ἄνδρα ἐπαινεῖσθαι. ἴσως μὲν οὖν ἀντὶ Φιλοδήμου παραμύθιαν ἡγῇ, παῖδα ἔχειν, ἣν ἐκεῖνος καὶ σὺ ἐγείνασθε. σχέτλιον δὲ διὰ πόθους γαμέτου, θυγατέρα ἀποστερεῖν γάμων. καὶ οὐχ ὅμοιον, τοῦ μετ' ὀλίγον ἥξοντος ἀφαιρεῖσθαι ἀνδρός, ἢ οὗ μήπω πεῖραν τις ἔσχηκε καὶ συνήθειαν τοῖς τῆς φύσεως ἀκμαζομένη νόμοις. ὅταν δὲ μηδὲ κεκμηκότων γονέων, μηδὲ δι' ἔνδειαν χρημάτων, ὥσπερ νῦν, ἐστὶ μεγάλης ἀτυχίας τεκμήριον τοῦτο, ὃ μηδαμῶς κατοιωνίζου Κλεαινέτη. πεντατάλαντον γὰρ προῖκα κατέλιπεν αὐτῇ Φιλόδημος ἐκπλέων παρ' ἡμῖν, καὶ οὐχὶ ταῦτα μόνον· ἔστι γὰρ αὐτῷ κοινὰ ἐστὶ τὰ Φαλάριδος χρήματα. ὥστε οὐκ οἶδα, Κλεαινέτη, τί ἂν μέλλοις. οὐ γὰρ οἶμαι δεῖν, μηδενὸς ὑστερίζουσαν εἰς τὸν γάμον, τὴν Φιλοδήμου μένειν ἄφιξιν. ὅσα μὲν γὰρ εἰκὸς εἰς τὴν ἐκείνου παρουσίαν ἀναβαλέσθαι, μὴ φθάνωμεν· ἔσα δὲ αὐτὴ κατεπείγει φύσις ἀκόντων ἡμῶν, ἂν οἷόν τε μὴ περιμένωμεν, ἐπεὶ τοὺς ὑμετέρους οὐκ ἀναδέχεται καιροὺς, ἡ τῆς παιδὸς ὥρα. τάχα δὲ Φιλόδημος μὲν εἴργεται τοσούτοις, ὅσοις πατέρα εἰκὸς εἴργεσθαι, ἐξώρου θυγατρὸς οὔσης εἰς γάμον· σοὶ δὲ τοῦ κατέχειν οἴκαδε παρὰ τὸν νόμον τὴν παῖδα, οὐδεμία πρόφασις. οὐ γὰρ οὕτως αὐτῇ πατρὸς εἰς τὸ παρὸν δεῖ, ὡς ἀνδρός. σὺ δὲ κατὰ

πολλὰς

πολλὰς ἀνάγκας, καὶ μεγίστην τῆς τύχης ἀπόντι τῷ πατρὶ, προσνέμειν οἴει δεῖν, καὶ παροῦσαν τὴν μητέρα; οὐκ, ἐάν γ' ἐμοὶ πειθεῖσα, περὶ ἀνδρὸς εὐτυχῶς, περὶ θυγατρὸς εὐπρεπῶς βουλεύσῃ. πολλὰ γὰρ καὶ ἕτερα καλῶς, δίχα Φιλοδήμου πράξασα, ἓν οὖν τοῦτ' ἀντὶ πάντων κοινὸν ἐργάσῃ ἀγαθὸν, καὶ γυναικὶ σωφρονούσῃ, κόσμον οἶσον, κηδεύουσα κατὰ νόμους τὴν παῖδα. τὰ μὲν οὖν χρήματα Τεῦκρος οὑμὸς, ὁπόταν ἐθέλῃς παραριθμήσει. εἰ δέ του περὶ ἑτέρου δεῖ σοι πρὸς τὸν γάμον, ἐκεῖνος ὑπουργήσει. οὐ μόνον ἃ βούλει, πρόσταττε, καὶ Φιλόδημον εὔχου μὲν ἐλθεῖν εἰς τὸν γάμον· ὑπερβάλλου δὲ μηδαμῶς εἰς ἐκεῖνον ἥξοντα τοὺς [τῆς] παιδὸς χρόνους, καὶ τοῦ σῶον ἐκεῖνον εἶναι, καὶ παρέσεσθαι, καὶ τἄλλα μὲν ἔσω σοι μαρτύρια, μηδὲν δ' ἧσσον ἡ πρὸς αὐτὸν φιλοφροσύνη.

Νικοκλεῖ. ρμδ

Ἐπεστείλαμεν Στησιχόρῳ, ὡς ἠξίους, περὶ τοῦ ἐλεγείου, καὶ τὸν τρόπον ὑπεθέμεθα ὡς χρὴ γράφειν. ὁ δὲ ἄσμενος ἡμῖν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἐπιδώσειν ὑπέσχετο, παραμυθίαν ἴσως ἡγούμενος ἔσεσθαί σοι τοῦ πένθους τὴν σοφίαν. ἡ μὲν οὖν συμφορὰ, δυσπαρηγόρητος, καὶ βαρυτέρα, ἢ ὥστε λόγοις ἐπικουφισθῆναι, ἐπεὶ διττοῖς ᾠκειωμένοις ὀνόμασιν, ἐνὶ χρόνῳ, περὶ ἑκατέρου ἀνιᾷ. ἀδελφιδῆς τε γὰρ ὁμομητρίας, καὶ γυναικὸς ἀγαθῆς ἀπενοσφίσθης, κάλλει μὲν ἐξοχωτάτης, σωφροσύνῃ δὲ οὐδὲ εἰς δευτερεῖον γυναικὶ μεθ' ἑαυτὴν ἐώσης τόπον· ὡς ἐκπέπληγας, καὶ πανταχόθεν ἀπέγνωκας σεαυτοῦ, καὶ τὰς

ὀλοφύρ-

multas neceſſitates,eamque maximam, quæ eſt a fortuna, abſenti, adiungere putas oportere & præſentem matrem? Non. Si tu quidem mihi obtemperaueris, & de viro feliciter, & de filia, decenter conſules.Nam quum multa etiam alia ſine Philodemo recte confeceris,vnum hoc pro multis cõmune operaberis bonum, modeſtæq; mulieri decus allaturum, ſi filiam iuxta legem nuptum dederis viro. Cæterum pecunias tibi Teucer meus, quando volueris, annumerabit. Et ſi qua alia re indigueris ad nuptias, ille ſubminiſtrabit:tu modo quæ vis,imperato. Et Philodemum opta quidem venire ad nuptias. nequaquam autem procraſtines filię tempus ad illius reditum. Et ſaluum illũ eſſe & adfuturum, & alia quidem ſint tibi teſtimonia,nihilo autem minus tua erga illum beneuolentia.

Nicocli. 144

SCRIPSIMVS Steſichoro,vt petiiſti,de carmine elegiaco: modumque delineauimus, quo modo ſcribendum ſit. is vero lubens ſuo nobis ſe ingenio ſeruiturũ promiſit,conſolationi fortaſſis tibi exiſtimans fore in luctu,ſapientiã.Calamitas ſane tua conſolationẽ vix admittit, grauiorq; eſt, quam vt ſermonibus queat releuari, poſtquã duobus familiaribus nominib. vno tẽpore orbatus,pro vtroq; mœſt⁹ es. Nepte enim ex fratre,matre eadem genito, atq; bona vxore priuatus es, pulchritudine quidẽ præſtãtiſſima, modeſtia autem nulli mulieri poſt ſe, ne ſecundum quidem locũ concedenti. Ita conſternatus es,atq; vndiq; animũ deſpõdiſti tuum: quumq;

fletum

fletũ non corrigas, id etiam adiungis, vt tuæ ſalutis non habeas rationem. Non conuenit autem grauius ferre, quam anima portare queat. Non enim hac tua vtique virtute dignum eſt, ſi ad luctum temetipſum etiam confeceris, calamitatemque tibi aſciueris immedicabilem. At, ô Nicocles, auerſus pauliſper a mœrore, conſidera miſerã hominum vitam, quali nam in ſtatu ſit conſtituta. Naſcitur vnuſquiſq; noſtrum ad innumera mala: cumq; hæc abſoluerit, a peregrinatione tandẽ miſerias perferẽdi requieſcit. Iucundam autẽ talem putamus eſſe vitam, quatenus nil peius morte nos paſſuros ſperamus. Quumq; defunctum, quiſquis hinc prior abit, miſeramur, nõ procul ab eo ſecuturi, nobis ipſis imprudentes lachrymas iniicimus. Hoc ius hominũ eſt, ô Nicocles, & ad hunc finem omnes educamur: neq; quenquam natorum res vlla alia magis tyrannica excipiet. Fatum hoc eſt cuiuſq; hominis, quod a nemine incãtari poteſt aut demulceri. Vides me monarchã, quem omnes homines violentiſſimum cenſent: id tamẽ, etiamſi me præſentes homines adhuc atrociorem prædicent, vincere ac euadere non poſſem. Nihil enim rerum apud nos atrociũ ſuſtinebit: ſed abimus, quando debitum perſoluendum eſt. Vtinã autem tali conditione monarchiam adepti eſſemus, non vt a nobis ipſis mortem repellamus (nam nos fortaſſe quiſpiam dignos cẽſet etiam ante fatum perire, neq; nos ipſi huic cẽſuræ aduerſamur) ſed vt honeſtiſſimorum dignorumq; hominum longiſſima vita, retinere poſſemus obitus.

ὀλοφύρσεις οὐ μεταποιούμενος, καὶ τοῦ σώζεσθαι προσποιῇ. χρὴ δὲ μὴ βαρύτερον φέρειν, ἢ δυνατὸν ἐνεγκεῖν τὴν ψυχήν. οὐ γὰρ ἀρετῆς τοῦτό γε ἄξιον, εἰ πρὸς τὸ πένθος ἀπαλλάξεις σαυτὸν, καὶ χρήσῃ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ. ἀλλ' ἄγε, ὦ Νικόκλεις, μικρὸν ἀπὸ τῆς ἀνίας μεταστραφεὶς, σκέψαι τὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπων βίον, οἷα καθήρμοσται τάξει. γεννᾶται ἕκαστος ἡμῶν ἐπὶ μυρίοις κακοῖς καὶ ταῦθ' ὅταν αὐξήσῃ, τῆς τοῦ ταλαιπωρεῖν ἀνεπαύσατο ἐπιδημίας. τερπνὸν δὲ ἡγούμεθα τὸν βίον τοιοῦτον ὄντα, παρ' ὅσον οὐδὲν θανάτου πείσεσθαι κάκιον ἠλπίκαμεν, καὶ τὸν τελευτήσαντα οἰκτιζόμενοι, ὅστις πρῶτος ἄπεισιν, οὐκ ἄποθεν ἑπόμενοι τούτου, λελήθαμεν ἑαυτοὺς ἐπιρριπτοῦντες τὰ δάκρυα. αὕτη δίκη ἀνθρώπων, Νικόκλεις, καὶ ἐπὶ τούτῳ τέλει ἅπαντες ἀνατρεφόμεθα, οὐδὲ ἔστιν ὅντινα τῶν γινομένων, ἕτερον ὑποδέξεται χρῆμα τυραννικώτερον· μοῖρα τοῦ παντὸς ἀνθρώπου, ὑπ' οὐδενὸς γοητευόμενον. ὁρᾷς ἐμὲ τὸν μόναρχον, ὃν πάντες ἄνθρωποι βιαιότατον ἀποφαίνονται, ταύτης οὐδὲ ἄν με δεινότερον κηρύξωσιν οἱ νῦν ὄντες, οὐκ ἂν περιγενοίμην. οὐδὲν γὰρ τῶν παρ' ἡμῖν χαλεπῶν ὑποστήσεται, ἀλλ' ἄπιμεν, ὅταν ἔνι τὸ χρεὼν τελευτῆσαι. εἶθε δὲ ἐπὶ τούτῳ ἐπέχομεν μοναρχίας, οὐχ ὅπως ἑαυτῶν ἀπωσώμεθα τοὺς μόρους. ἡμᾶς μὲν γὰρ ἴσως καὶ πρὸ μοίρας ἀξίους φαίη τις ἂν εἶναι ἀπολέσθαι, καὶ πρὸς ταύτην τὴν ἀξίωσιν, οὐδ' αὐτοὶ ἐναντιούμεθα, ἀλλ' ἵνα τῶν ἐπιεικεστάτων, καὶ ὡς ἐπὶ μήκιστον ἄξιον ζῆν, ἐπέχωμεν τὰ τέλη.

τὰ τέλη. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη καθ' ἡμῶν, καὶ οὐχ ἡμεῖς κατ' ἐκείνης τύραννοι ἀπεδείχθημεν, ἠπίως χρὴ φέρειν· οὐ διὰ τοῦτο μόνον, ὅτι εἰς οὐδὲν περαίνονται οἱ γόοι, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης δαίμονα, εἴπερ αἴσθοιτό σε, οὕτω κατασμυχόμενον, ἀνιᾶσαι μὲν εἰκὸς αὐτὴν τὴν πλεῖστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα, ἡσθεῖσαν δὲ ἐφ' οἷς ἔχαιρεν ἐκεῖνος, ἄχθεσθαι καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, οὐ, μὰ τὸν Δία, μόνον σὺ τοιαύτης ἀπεσφάλης γυναικὸς, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκείνη τοιούτου ἐστερήθη ἀνδρός. ἐπεὶ τοίνυν οὔτε πρῶτος, οὔτε μόνος, τοιαύτῃ ἐχρήσω συμφορᾷ, λογίζου τὰ ἀνθρώπινα πράως φέρειν, εἰ καὶ μὴ δι' ἐμὲ, ἑτοίμως πρὸς θάνατον |ἀπὸ ποικίλων ἔχοντα συμφορῶν, ἀλλὰ [διὰ] τὴν ἰσότητα τῆς φύσεως, ὅτι πᾶσι κοινὸν τοῦτο, κἂν σφόδρα περιφόβως ἔχωσί τινες, καὶ τοῖς μὴ λίαν ἀχθομένοις πλεῖστα συμβέβηκεν ἀπολαύειν τοῦ βίου.

Στησιχόρῳ. ρμε

Τὸ ἔλαιον ἐπέμψαμεν, ὡς ἐπινοοῦμενοι μὰ Δί' οὐ σοὶ τὸ παρὸν, ἀλλὰ θυγατριδῷ σου. καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ μειράκιον, ἄξιον ἡμῖν λόγου φαίνεται, καὶ τὴν γυμνασιαρχίαν μηδὲν ἧσσον Ἀγησιλάου. βουλοίμην δ' ἂν αὐτὸν ἐκτελέσαι τὸ καθ' ἡμᾶς μέρος, τὸ ἀργύριον τὸ παρ' ἡμῶν, ὃ μὴ σοὶ κομίζειν ἐβουλήθην τότε παρών. εἰ μὴ λαβὼν ἔσῃ νῦν γε, προδοσίαν, εὖ ἴσθι, πρὸς Ἱμεραίους καταψεύσομαί σου, κἂν ἔτι παραστῇ. χαλεπώτερον δέ σου οἶμαι καὶ τοῦθ' ὅπερ προπέμπων εἱλόμην προμηνύω δή Στησίχορε. καὶ πρὸς τοῖς ἔπεσι, καὶ διὰ σεβαστότερος εἶ πολλῶν, καὶ θαυ-

obitus. Quoniã autẽ fatũ aduerſum vos, & non nos, aduerſus illud tyrannidem habemus, leniter ferre conuenit, non ſolũ propter hoc, quod lamentis nihil efficitur, verumetiam propter illius geniũ, ſi te ita deploratũ ſenſerit. Veriſimile enim eſt, hoc eam moleſte ferre, quę multa lætitia affecit virũ, gauiſaq; iis eſt, quib. ille, quodq; diſcrucietur etiã in morte, nõ ideo ſolũ (ita me amet Iupiter) quod tu tali orbatus ſis coniuge; ſed etiã quod illa tali priuata ſit marito. Quoniã igitur neq; primus neq; ſolus in talem incidiſti calamitatẽ, cogites humana manſuete eſſe ferẽda; idq; ſi non propter me, ob varias calamitates ad mortẽ promptum, ſaltẽ ob naturæ æqualitatẽ, quod hoc omnibus ſit cõmune, etiamſi quidam vehementer ſint pauidi, quodq; ij qui non nimis diſcruciantur, plurimum fruantur vita.

Steſichoro. 145

OLEVM miſimus, ſicut cogitauimus, non per Iouem tibi in præſentia, ſed nepoti tuo ex filia. Nam & ipſe adoleſcentulus dignus nobis hoc dono videtur, & gymnaſii præfecturam vellemus ipſum (quod ad nos attinet) non minore honore abſoluere, quam Ageſilaum. Argentum autem a nobis miſſum, quod tibi tum præſens nolebam curare, ſi nunc non acceperis, ſcias te a me proditionis falſo delatum iri apud Himerenſes, etiamſi iam hoc in te crimen hærere videatur: difficilius autem tunc tibi fore puto, quod tibi literis præmiſſis, ſignificare conſtitui Steſichore. Præterea incumbe carminibus, eaque ſtudia per quæ multis auguſtior

admirabiliorque es, ama atq; cole, omiſſis aliis, quibus cum ſummam adipiſcare gloriam, ſimiliter cum prauiſſimis cenſeberis.

Eidem. 145

TV de nobis Steſichore neq; in odis, neque alibi vſquam dicito. nihil enim malo, quam noſtra taceri. Aliorum autem meminiſſe te, quorumcunque ipſe per te volueris, quæq; Deus tibi in mentem dederit, non egre fero. Cæterum rempublicam gerere fuge prę omnibus, nos habens pro exemplo, qui quando beatiſſimus omnibus videbar, propter hoc mihi ſum cõſcius maxime cõtriſtatum eſſe. Si vero ego tibi, quod ad me attinet, conuenientia videor pati, qui ſponte monarchiam concupiuerim; an tibi rẽpublicam pro patria gerenti popularique regimine, nihil difficultatis occurſurum putas? Omitte ſane in præſentia quod ad res noſtras attinet: temetipſum autem fixe intuere Steſichore ac conſidera, neque enim quiſquam rebus pro melioribus, neq; puriorẽ quam tu ingreſſus viã, ad rempublicam acceſſit: attamen expende tecum, qualia antehac paſſus ſis, qualiaque paſſurus eras, niſi ego talis fuiſſem inimicus. Proinde bonum eſt, vt tametſi quis ſecundo feratur flumine, proſperiſque vtatur fortunæ flatibus, ne tamen omnia cõmittat fortunæ. Etenim tu nũc ipſe, neq; Himerenſium tyrãnus es, neq; omnibus inimicus, vt nos: ſed in rerumpublicarũ adminiſtratione, interq; amicos, (vt ipſe putabas) propter quos nos habebas inimicos, verſabaris, (atque equidem tyrannidem non occupaſſem,

ſi nunc

καὶ θαυμασιώτερος, τὰ ἐπιτηδεύματα ταῦτα καὶ στέργε, καὶ τίμα τῶν ἄλλων περιέμενος ἐν οἷς ποτ' ἂν κατ' ἄκραν εὐδοκιμῇς, ὁμοίως τοῖς πονηροτάτοις ἔσῃ.

Τῷ αὐτῷ. ρμε

Σὺ περὶ ἡμῶν, ὦ Στησίχορε, μηδὲν μήτε ἐν ᾠδαῖς, μήτε ἄλλοθί που λέγε. οὐδὲν γὰρ βούλομαι μᾶλλον, ἢ σιωπᾶσθαι τὰ ἡμέτερα. τῶν δὲ ἄλλων φθόνος οὐδεὶς, ὑπὲρ ὅσων ἂν αὐτός τε κατὰ σαυτὸν ἐθέλῃς, κἀπὶ νοῦν ἄγει τὸ δαιμόνιον. πολιτείαν δὲ φεῦγε μάλιστα πάντων, ἡμᾶς ὁρῶν, ὃς ἡνίκα μακαριστὸς εἶναι ἐδόκουν πᾶσιν, ἐπὶ τούτοις ἐμαυτῷ σύνοιδα μάλιστα αἰτιωμένῳ. εἰ δ' ἐγώ σοι κατ' ἐμαυτὸν εἰκότα πάσχειν φαίνομαι, μοναρχίας ὀρεχθεὶς ἑκὼν, ὑπὲρ πατρίδος δέ σοι πολιτευομένῳ, καὶ δημοκρατίας, οὐδὲν ἀπαντήσεσθαι δυσχερὲς οἴει; τὸ μὲν καθ' ἡμᾶς ἄφες νῦν· εἰς δὲ σαυτὸν ἀτενὲς βλέψον, ὦ Στησίχορε, καὶ κατανόησον. οὐ γὰρ ὑπὲρ βελτιόνων τις οὐδὲ καθαρωτέραν ὁδόν σου βαδίσας, ἥψατο πολιτείας· ἀλλ' ὅμως λόγισαι κατὰ σαυτὸν, οἷα μὲν πρὸ τούτων ἔπαθες, οἷα δ' ἐμέλλησας παθεῖν, εἰ μὴ πιστὸς ἐχθρὸς ἦμην ἐγώ. καί τι καλόν γε, κἂν εὐροῇ τις, καὶ κατ' οὖρον φέρηται παρὰ τῆς τύχης, μὴ πάντα ποιεῖν αὐτὸν ἐπὶ τῇ τύχῃ. καὶ γὰρ σὺ νῦν αὐτὸς, οὔτε τύραννος Ἱμεραίων, οὔτε ἐχθρὸς πᾶσιν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλ' ἐν πολιτείαις καὶ φίλοις, ὡς ἐνόμιζες αὐτοὺς, δι' οὓς ἐχθροὺς ἔχεις ἡμᾶς. κἀγὼ μὲν οὐκ ἂν τυραννήσας.

παρόν μοι νῦν αὐτῶν, διὰ σὲ, καὶ σοῦ στοχαζόμενος, ἀλλ' ὅμως λόγισαι κατανοήσας, πόσα αἴτια πέπονθας ὑπ' αὐτῶν. εἰ δὲ βούλει, τὸν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ἀγαθὰ μὲν πλεῖστα πεπονθότα, κακὸν δὲ μηδὲν, μήτι μὴν ἀχαριστηθέντα καθάπερ σὺ, σκέψαι. καὶ μάθοις ἂν, ὡς ἀνὴρ ἐκεῖνος ὅστις τῶν κοινῶν ἀφέμενος, τῶν ἰδίων προέστηκεν· καὶ ὃς οὐκ ἄλλό τι οἴεται τὸ ἑαυτοῦ πράσσειν, ἀλλ' ἢ σκοπεῖν ὅπως μάλιστα ἡσθήσεται.

Τῷ αὐτῷ. ρμζ

Μὴ φρόντιζε, ὦ Στησίχορε, τῆς Εὐβούλου καὶ Ἀελφαίτου πρὸς με κατηγορίας, μηδ' ὅσον ἀχθεσθῇς. εἰ τῆς καθ' ἡμῶν ἐπιβουλῆς τὴν αἰτίαν, εἰς σὲ ἀναφέρειν, καὶ τὰ σὰ κάλλιστα ἔπη ἠξίουν. παρ' ὅσον μὲν γὰρ ἤλθομεν ἐν ἡμέρᾳ κινδύνου, καὶ σὺ οἶσθα. μηδὲν δὲ ἡμῶν ἀνήκεστον παθόντων, ἡδέσθαι προσήκει σοι κατά γε τὴν ἐκείνων αἰτίαν μᾶλλον, ἢ ἀνιᾶσθαι, τῆς τε ῥώμης ἕνεκα τῶν ποιημάτων, ἃ σοι πνέουσιν αἱ θεαί, καὶ ἡμῶν περιόντων, εἴ σοι ἄρα τι μέλομεν. ἃ παρεξήτακας γὰρ κατὰ μέλη, πλέον, ἢ κατὰ λύραν δυνάμεως ἔχειν, καὶ Φάλαριν μεῖζον ἢ κατὰ τυραννοκτόνους. ἡμεῖς δὲ παρὰ κινδυνεύσαντες ἐσχάτως, καὶ εἰς τύραννον ὡρμήσαμεν, καὶ εἰς ἑταιρείαν ἐμείναμεν, καὶ οὐ μεμφόμεθά σε, μελλήσαντες ἀναιρεθῆναι μᾶλλον δὲ ἀναιρεθέντες. οὐ γὰρ εἰ καὶ ἐτελέσθη τὸ ἄδικον βούλημα, Στησίχορος ἡμῖν παθεῖν ταῦτα ἐπῃνέσατο. σὺ μὲν γὰρ ἴσως εἰπὼν, κόσμῳ θεοειδεστάτῳ, τυραννοκτονεῖν ἐπαινεῖς, καὶ οὐκ

ἀποτρέ-

ſi nunc id mihi eſſet in manu, propter te, directoque in te meo animo) attamen rebus conſideratis expende, quanta ab ipſis ſis perpeſſus. Et ſi vis, cum cõſidera, qui a ciuibus ſit plurimis affectus bonis, nulloq; malo, neque etiam eorum ſit expertus ingratitudinem, quemadmodũ tu: & cognoſces vtique, quod ille vir prudens ſit, quiſquis rebus publicis omiſſis, ſuis præfuit: quique ſe non aliud quid, quod ſuum ſit, putat agere, quã ſpectare, vt quam iucũdiſſime viuat.

Eidem. 147

NE cures, ô Steſichore, Eubuli ac Ariphanti accuſationem apud me, neq; tantillum diſcrucies te, quod inſidiarum aduerſum nos cauſam, in te, tuaque pulcherrima carmina conferre voluerunt. Sane quam in propinquum Himeræ venerimus periculum, & ipſe nouiſti: quum autem nihil immedicabile paſſi ſimus, magis conuenit tibi vt læteris iuxta illorũ ſane accuſationem, quam vt contriſteris, & ob poematum robur, quæ tibi deæ inſpirant: obque nos ſuperſtites, ſi quid tibi modo curæ ſumus. Nam quę carmina recitaſti, plus roboris habere videntur, quam ea quæ ad lyram ceciniſti: ac Phalarin maiorem eſſe, quam pro tyrannicidarum viribus. Porro nos cũ in extremũ veniſſemus periculũ, & in tyranni mores erupimus, & permãſimus in amicitia: neq; culpam⁹ te, qui occidẽdi eramus, imo qui occiſi ſumus. Non enim, etiamſi iniquũ conſilium effectũ eſſet, Steſichorus approbaſſet nos digna paſſos. Nam tu fortaſſe pulcherrimo dicens ornatu, tyrannos occidere laudas: neque

abſterremus, ſi quis eam orationem admiratur: at non Phalarin. Hoc enim eſſet hominem occidere, non tyrannum. Haud enim ſcis. Impero, prout experiẽtia ſum affectus. Neq; Dropidas, neque alius vllus vir æquus, imo ne Iupiter quidem inter nos, ſeruator, permanſiſſet in templo fortis, vbi inter duos iniuſtos, Eubulum atque Ariphantum, ſolus fui iuſtus, ideo me tyrãnum conſeruauit. Cæterum Conon ille, omnium libidini expoſitus, atque Theagoras, qui perniciem nobis machinatus eſt, & Antimedes ac Pericles, & quotquot horum fuerunt ſimiles, interfecti ſunt a nobis iuſtiſſima vltionis lege, quibus (ſi non tantum habuiſſem poteſtatis) ſupplicio a me pro auſis affectis, æquo vellem animo mori. Nuncupent ergo me homicidam, impium, ſceleſtum, tyrannum, multis atque immedicabilibus inquinatum piaculis, quin ſi his atrociora habent aduerſum me dicere, ne parcant. Nam cum me his laudent, ſibi tamen videntur vituperare me apud bonos, prauiſſimi homines: qui partim a nobis cremati ſunt incluſi tauro, partim in crucem ſuffixi, vbi cęteris cõſpicui eſſent futuri, vt nihil aduerſum nos mali parent: aliis oculi ſunt exſiccati, quibuſdã [manuum pedumq;] ſummitates ſunt detruncatæ, ipſiq; in rotas cõtorti, aliis a capitibus cutis detracta eſt: alii, pro iniuria mihi prius illata, amaro interitu, vtvt mihi viſum eſt, iure sũt exatiati: propter quos confitemur nos emerſiſſe tyrãnos: neq; negabimus, monarchiam nos contra malos concupiuiſſe, neq; vnquam a crudelitate inhu-

ἀποτρέπομεν, εἴ τις θαυμάσει τὸν λόγον, ἀλλ' οὐ Φάλαριν· ἀνδροφονεῖν γάρ ἐστι τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' οὐ τυραννοκτονεῖν. οὐ γὰρ οἶδα ἄρχομαι πείρα παθῶν, οὐδὲ Δρωπίδας, οὐδ' ἄλλος ἐπιεικὴς ἀνήρ, οὐδὲ εἷς. ἀλλ' οὐδὲ ὁ σωτὴρ ἐν ἡμῖν Ζεὺς, ἐνέμεινεν ἐν τῷ ἱερῷ καρτερός· Εὐβούλου, καὶ Ἀριφαίτου, δυοῖν ἀδίκοιν εἰς δίκαιος ἐγενόμην, τὸν τύραννόν με περιεσώσατο. Κόνων δὲ ὁ καταπροδοθεὶς, καὶ Θεαγόρας ὁ τοὺς ὀλέθρους ἡμῖν μηχανησάμενος, καὶ Ἀντιμήδης, καὶ Περικλῆς, καὶ ὅσοι δὴ τούτοις παραπλήσιοι, ἀνῃρέθησαν ὑπ' ἐμοῦ, τῷ δικαιοτάτῳ τῆς ἀμύνης νόμῳ, οὓς εἰ μὴ καὶ τοσαύτης ἐξουσίας εἰχόμην, ἀποθανεῖν ἂν εἱλόμην ἀντιτιμωρησάμενος. λεγέτωσάν με μιαιφόνον, ἄθεον, ἐναγῆ, τύραννον πολλοῖς πεφυρμένον καὶ ἀνηκέστοις μιάσμασι· καὶ τούτων, ἂν δεινότερόν τι εἰπεῖν καθ' ἡμῶν ἔχωσι, μὴ φειδέσθωσαν. ἐπαινοῦντες γάρ με, διαβάλλειν ἐοίκασι πρὸς τοὺς χρηστοὺς οἱ πονηρότατοι, ὧν οἱ μὲν ἐπυρώθησαν ὑφ' ἡμῶν, ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ· οἱ δὲ ἀνεσκολοπίσθησαν, ἔνθα ἔμελλον ἐμπρόσωποι ἔσεσθαι τοῖς λοιποῖς, μηδὲν καθ' ἡμῶν τεκταίνειν κακόν· ἄλλοι δ' ὄψεις ἐξηράνθησαν, τινὲς δὲ ἄκρα περιεκόπησαν, καὶ κατὰ τροχῶν ἐλυγίσθησαν, καὶ κεφαλὰς ἄλλοι περιεσκυθίσθησαν· οἱ δ' ὡς ἔτυχεν ἀδικίας προάρξαντες, ὀλέθρου πικροῦ κατὰ δίκην ἐνεφορήσαντο, δι' οὓς ὁμολογοῦμεν ἀνασταθῆναι τύραννοι, καὶ οὐκ ἀρνησόμεθα κατὰ πονηρῶν μοναρχίας ὀρεχθῆναι, οὐδὲ παυσόμεθά ποτε τῆς ὠμότητος, καὶ

ἀπανθρωπίας. πρὸς δὲ τοὺς χρηστοὺς ὅμοιοί γε ἐσμὲν ἄρχοντες, οἷοίπερ ἐγενόμεθα πρὶν ἄρξαι, μὴ δὴ δόξῃς, ὦ Στησίχορε, κατ' ἐμοῦ τι τῶν ἐπῶν, ὅταν καὶ δυνάστου γράφῃς ἐπιεικῶς. ὑποδέχου δὲ ἄσμενος τὰς θέας, δι' ἡμᾶς μηδὲν τῶν ἐπὶ νοῦν ἡκόντων ἀποδιοπομπούμενος. ἴσθι γὰρ, ὡς μηδεὶς τυραννοκτονήσει Φάλαριν ἔξω τῆς ἰδίας μοίρας. ἣν ἀπὸ νεότητος ἔχομεν καθ' ἑαυτῶν, ἐὰν καὶ τὰ τῶν ὑμνοπόλων συγχθῇ μέλη. ὅθεν ἤκουσαν αὐτὴν ἀναγκαίας ὁπόταν θέλῃ, ὡς ὀφειλομένην ἑαυτοῖς ὁμοίως ὑποδεξόμεθα. τοῖς δὲ περὶ Εὔβουλον τυραννοκτόνοις, ἐπεὶ παρὰ ταύτην ἐπεχείρουν, ἆθλα ἀπεδώκαμεν, οὐχ ἃ παρὰ νόμων προσήκει ἀνδράσι κενὴν δόξαν θηρωμένοις ἐπὶ καθαιρέσει μονάρχου, ἀλλ' ἃ παρὰ τυράννου πλέον ἰσχύοντος νόμων. καὶ περιέντες γὰρ εἰς τὸν Ἱμεραίων θηρόβοτον ἄχρι τῶν στηθῶν, μετὰ πολλοὺς ἄλλους αἰκίας τρόπους, τῇ λώβῃ διενυκτέρευσαν. σὺ δὲ ὡς ἐπὶ μήκιστον εὐτυχοίης. ἔρρωσο. καὶ τὸ μὲν μηδὲν παθεῖν πιστεῦον, οὐκ ἂν συνευξαίμεθά σοι. παρὰ γὰρ τῆς ἰδίας δικαιοσύνης, οὔτ' ἔχειν φαίης ἄν. ἀλλὰ μηδὲ δρᾶσαί ποτε ἀνάγκην γενέσθαι, Φάλαριν παρὰ πλήσιον. μέλοιεν δέ σοι Μουσῶν εὐκλεεῖς πόνοι. πέμπε δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς τῶν ποιημάτων, ἃ τὰς παρούσας ἐπανήσει φροντίδας.

Ενναίοις. ρμχ

Ἐγὼ οἶμαι μὲν καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐμαυτοῦ αἴτιον ὑμῖν γεγονέναι, ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς ἐλευθερίας, οὐ μέμφομαι

ὑμῖν

inhumanitateque ceſſabimus. Aſt erga bonos eiuſmodi principes ſumus, quales ante adeptũ fuimus principatum. Ne putes ergo, Steſichore, quoddam tuorum carminũ contra me (quando contra dynaſten aliquem ſcripſeris) inſpirari. ſuſcipe autem lubens deas, nihil eorum quę tibi ſcribere venerint in mentem, propter nos, repellens ac omittens. Scias enim quod Phalarin nemo occiſuruſ eſt, extra proprium fatũ, quod a pucricia aque ineunte ætate nobis ipſis præfixum habemus, etiamſi poetarum taceantur carmina. Quare cum venerit illud neceſſario, quãdo voluerit, tanquam debitum nobis, æquo animo ſuſcipiemus. Cæterum tyrannicidæ Eubulo, quoniam præter fatum nos aggreſſus eſt, præmia reddidimus, non quæ a legibus dari cõuenit iis qui vanam gloriam ob euerſionem monarchæ venantur, ſed quæ a tyrãno, plus valente quam leges. Defixus enim in Himerenſium ſolitudinem pectore tenus, poſt multa ſuppliciorũ genera, in ſuggillatione pernoctauit. Tu vero vtinam quam diutiſſime felix ſis. Vale. Et ne quid tale patiaris, non tibi precabimur, (a tua enim ipſius iuſticia hoc te habere poſſes dicere) ſed ne vnquam in neceſſitatem venias, quemadmodum Phalaris, talia faciendi. curæ autem tibi ſint glorioſi Muſarum labores. Mitte autem & ad nos poemata, quæ præſentes remittant curas.

Ennenſibus. 148

EQVIDEM & libertatis me vobis autorem fuiſſe puto: ſed de libertate non reprehendo ingra-

ingratitudinem veſtram, argentum autem mutuo acceptum reddite. Nam & ego ipſe non mediocri laboro penuria, atque circummitto in totam Siciliam pro pecuniis mutuandis. Et partim quidem donarunt nobis, vt Leontini ac Geloi, partim ſe mutuum daturos promiſerũt, vt Hyalenſes ac Phinties. Quid igitur per Iouem, de vobis ipſis exiſtimare poteſtis, tamdiu non reddentes mutuo acceptas pecunias, quando alii ſuas donant, nullo a nobis affecti beneficio? Quod ſi reſciſcant illi, qui ſe donaturos nobis promiſerunt, quod pro debitis pecuniis recipiendis, aliis nihil debentibus graues ſimus, an adhuc putatis eos daturos? Ego ſane non puto, ne illos quidem qui ſe mutuum daturos promiſerunt, adhuc daturos: ſed cogitaturos, quod qui ſua a debentibus non repetit, is neque mutuum dantibus reddere volet. Hæc igitur expendentes, niſi reddatis, erubeſcite. Si vero hæc nihil effecerint, ſciatis reperturos nos, quod vos compellet, ſi modo ij qui compelluntur, iuſta facere poſſunt.

MITHRI-

ὑμῖν ἀχαρίστοις οὖσι, τὸ μέν τοι ἀργύριον ὃ ἐδανείσασθε, ἀπόδοτε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐν χρείᾳ εἰμὶ οὐ μετρίᾳ, καὶ περιπέμπω χρήματα δανειζόμενος εἰς ἅπασαν Σικελίαν. καὶ οἱ μὲν ἐχαρίσαντο ἡμῖν, ὥσπερ Λεοντῖνοι, καὶ Γελῷοι· οἱ δὲ ὑπέσχηνται δανείσειν, ὡς Ταλαῖοι καὶ Φιντιεῖς. τί ἂν οὖν πρὸς Διὸς αὐτοὶ ὑπολάβοιτε περὶ αὑτῶν, τηνικαῦτα ἃ δεδάνεισθε μὴ ἀποδιδόντες, ὁπότε ἄλλοι χαρίζονται τὰ αὐτῶν, μηδὲν ἀγαθὸν ὑφ᾽ ἡμῶν πεπονθότες. εἰ δὲ πύθοιντο οἱ ὑπεσχημένοι χαριεῖσθαι, ὅτι αὐτοὶ οὐ κομίζεσθαι τὰ ὀφειλόμενα, τοῖς μηδὲν ὀφείλουσι βαρεῖς ἐσμὲν, ἆρ᾽ ἔτι δώσειν οἴεσθε αὐτούς; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι, μηδὲ τοὺς δανείσειν ὑπεσχημένους, δανείσειν ἔτι· ἀλλ᾽ ἐνθυμηθήσεσθαι, ὅτι ὁ μὴ ἀναπρασσόμενος τὰ αὐτοῦ παρὰ τῶν ὀφειλόντων, οὗτος ἀποτίνειν τοῖς δανείσασιν οὐ βουλήσεται. ταῦτα τοίνυν ἐνθυμηθέντες, εἰ μὴ ἀποτίνητε, αἰδέσθητε. εἰ δὲ μὴ ταῦτα ἀνύσειεν, εὖ ἴστε, ὅτι [πάχυ σφόδρα καὶ λόγων κρεῖσσόν τι] εὑρήσομεν, ὃ ἐπαναγκάσει ὑμᾶς, εἴπερ οἷόν τε ἀναγκαζομένους τὰ δίκαια ποιεῖν [ἐστίν.]

ΜΙΘΡΙ-

ΜΙΘΡΙΔΑΤΗΣ

ΒΑΣΙΛΕΙ ΜΙΘΡΙΔΑΤΗι, τῷ αἰνεψιῷ χαίρειν.

Τὰς Βρούτου ἐθαύμασα πολλάκις ἐπιστολὰς, οὐ μόνον δεινότητος καὶ συντομίας χάριν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἡγεμονικοῦ φρονήματος ἐχούσας χαρακτῆρα. ἐοίκασι γὰρ οὐδὲν νομίζειν καλὸν, εἰ καὶ μὴ μεγαλοψυχίας ἔχοιτο. ἐγὼ δ' ἃ περὶ τῶν τοιούτων φρονῶ λόγων, οὐδ' ἐν τῷδε ἀξιῶ διαμφισβητεῖν. ἀποφαίνοντος δέ σου δυσαποκρίτως αὐτὰς ἔχειν, ᾠήθην δεῖν πεῖραν ποιήσασθαι τῆς ἀντιγραφῆς, καὶ πειράσασθαι λόγους, οἵους εἰκὸς ἦν ἕκαστον ἀποκρίνασθαι τῶν ἐπεσταλκότων. ἦν δὲ δυσεύρετος ἡ ἐπιστολὴ, καθ' ἄγνοιαν τῆς τότε περὶ τὰς πόλεις τύχης τε καὶ γνώμης. οὐ μὴν ταύτῃ γε ἀνῆκα τὴν ὁρμήν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἐξ ἱστοριῶν ἐπιλεξάμενος, τὰ δὲ ταῖς δευτέραις καὶ τρίταις ἐπιστολαῖς ὑποσημαίνεσθαι περὶ τῶν προτέρων συνεὶς, οὐχ ἥκιστα παρέζευξα, καὶ τὸν [ἐξ] ἐπινοίας κατάλογον. φύσει δέ πως δυσχερὲς ἀποβαίνει, τὸ εἰς ἀλλοτρίαν συνδραμεῖν εὐστοχίαν, ὁπότε καὶ ἰδίαν χαλεπὸν ἀναλογίσαι. ὁ γοῦν Βροῦτος, μυρίας, ὡς εἰκὸς ἄνδρα πολλοῖς ἔθνεσι διαπολεμοῦντα, διαπρεσβευσάμενος ἐπιστολὰς, εἴτε ἰδίας, εἴτε

MITHRIDATES MITHRIDATI NEPOTI.

BRVTI epiſtolas iterum ac ſæpius ſum admiratus, non vim duntaxat & breuitatis gratiam, ſed ceu cuiuſdam imperatoriæ dignitatis characterem habentes. Videtur enim nihil exiſtimari clarum, niſi quod ſit magno animo dignum. Ego vero, quod ſuper his ſentio, tibi dubium minime eſſe arbitror. Et quanquam illis reſcribi non putem apposite poſſe, id tamen experiri volui, vt ea reſcribendo afferrem quæ ſingulis earum congruerent. Quod licet inuentu difficile ſit, tum ex fortuna temporum illorum nobis ignota, tum & maxime ſententiarum conditione, in quibus tunc temporis populi verſabantur: non tamen impetum animi continui, quin partim ex hiſtoriis eligens, partim ex ſecundis tertiiſque epiſtolis, quid priores ſub ſe continerent, percipiens, ipſarum catalogum, vt quiui, inſtitui. Quippe natura haud facile eſt in alienum concurrere eloquiũ: cum plenũ conſequi poſſe ſuũ, ſit prorſus difficile. Brutus itaq; cum millia epiſtolarum, vt viro expediebat qui cũ pluribus gentibus bellũ gerebat, ſcripſiſſet, ſiue ipſe, ſiue

quiuis

quiuis alius in ſcribendo probatus illas ſolum edidit, quas diligentius ſcriptas cenſuit: ratus, vt arbitror, perfectionem paucarum quaſi ſatis eſſe debere. Cum igitur ille in cunctis ſe imitari nequiuerit, quonam nos pacto ſimiles aliis in dicẽdo eſſe poterimus? Sed dulcis quædam paſſio, ſpes eſt, quæ mortalium animos non ſolum ad optata cõſequendum pollicetur, quinetiam ad deſperata blanditur. Quare cum nihil iam deeſſe cenſeam, tibi etiam ſine reſcripto habere maxime optanti elargior. Vnum tamen me non latet, quod cum Brutus, multis gentibus & populis de rebus plurimis diſſerendo ſcriberet, vno charactere iure emicuit: quem ſi mutaſſet, & formulam non ſeruaſſet, ceu ſigno aberrans, contemptus fidem amiſiſſet. Præterea quis aduertere debet, quod pleriq; arbitrantur, pręſidis eſſe, imperioſe ſubditis fore ſcribendum. Sed contumelioſa reſcriptio nobis, ceu ignauis, affert reprehenſionem; & humilis oratio in reſcribendo minime conuenit. His tamen difficultatibus conſideratis, non minus ſtudii ac operæ dedi: ac breuem exercitationem mihi quidem inſtitui, tibi vero pręcdium non amplum, & a nõnullis fortaſſe minus appreciandum. Quippe pleraque ante experimentum in admiratione ſolent haberi, quæ poſtea profecto, cum dilucide tenentur, inconſulte facilia ducuntur.

MARCI

τινος τῶν εἰς ταῦτα μισθοῦ δοκίμων, μόνας ἐξέδωκε τὰς εὐφρόνως γραφείσας, διὰ τὸ ἀρκέσαι ταῖς ὀλίγαις μόλις τὴν διόρθωσιν. ὁπότε οὖν ἐκεῖνος ἠσθένησεν ἑαυτὸν ἐν πᾶσι μιμήσασθαι, πῶς οἷόν τε ἡμᾶς ἑτέρῳ ἐξομοιωθῆναι, καὶ τῇ κατὰ σφᾶς ὁμονοῆσαι προθέσει; ἀλλά πως γλυκὺ πάθος ἐλπὶς, οὐ τῇ ἐπιτυχίᾳ δελεάζουσα μόνον, κολακεύουσα δὲ καὶ τὸ ἀπότευγμα. δι' ἣν οὐδενὸς ἄλλου λείπεσθαι [illegible] μάλιστά σοι χαριεῖσθαι. ἐπεὶ κἀκεῖνό με οὐ λέληθεν, ὅτι ὁ μὲν πολλοῖς ἀνδράσι καὶ δήμοις γράφων, εἰκότως ἑνὸς ἐξείχετο χαρακτῆρος. ὁ δὲ ὑπὲρ πολλῶν διαλεγόμενος, ἐὰν μὲν ἀλλάσσῃ τὸν τύπον, ἀποπεπλανῆσθαι δόξει τοῦ σκοποῦ· τῇ δὲ αὐτῇ προσέχων ἰδέᾳ, καὶ ἀπίθανος φανήσεται, καὶ αἴωλος. ἔτι πρὸς τούτοις ἐνθυμητέον, ὡς ἡγεμόνος μὲν ἴδια οἴονταί τινες τὰ γέμοντα ὑπεροψίας ἐπιστέλλειν τοῖς ὑπηκόοις· ἡμῖν δ' ἡ αὐθάδης ἀντιγραφὴ, κατάγνωσιν ὡς ἠλιθίοις φέρει· τὸ δὲ ταπεινὸν, οὐκέτ' ἀναλογεῖ πρὸς τὴν ὁμοίαν ἀπόκρισιν. ὅμως δ' οὖν τὰ δυσχερῆ, καίπερ τοσαῦτα ὄντα προσεκλογισάμενος, οὐδὲν ἧττον ὑπέστην τὸ ἔργον βραχὺ μὲν ἐμαυτῷ γύμνασμα συντάξας· σοὶ δὲ, οὐ μέγα κτῆμα, ἀλλὰ τοῖς πολλοῖς τάχα καὶ εὐκαταφρόνητον. φιλεῖ γὰρ τὰ περὶ τῆς πείρας θαυμαστὰ, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ συντελέσματος γνῶσιν, ῥᾴδια εἶναι παραθεωρεῖσθαι.

ΜΑΡΚΟΥ ΒΡΟΥΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΙΝΑΣ πόλεις, καὶ τούτων πρὸς αὐτὸν ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ὑπὸ Μιθριδάτου συναχθεῖσαι.

Βροῦτος Περγαμηνοῖς. α

Ἀκούω ὑμᾶς Δολοβέλλᾳ δεδωκέναι χρήματα· ἃ εἰ μὲν ἑκόντες ἔδοτε, ὁμολογεῖτε ἀδικεῖν με· εἰ δὲ ἄκοντες, ἀποδείξατε, τῷ ἐμοὶ ἑκόντες δοῦναι.

Περγαμηνοὶ Βρούτῳ. β

Χρήματα Δολοβέλλᾳ μὲν, ἔτι δ᾽ ἀποροῦντες, ἐβιάσθημεν παρασχεῖν· σὺ δὲ ἡμᾶς δοῦναι θέλοντας ᾔτηκας, ὅτε δυσπλήρωτον ἐν ἀπορίᾳ τὸ πρόθυμον.

Βροῦτος Περγαμηνοῖς. γ

Τὰ χρήματα ἡμῖν εἰς ὃν ἐπετάξαμεν καιρὸν μὴ πέμψαντες, οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ τὸ δοκεῖν μετὰ τοῦ βεβιάσθαι ταῦτα παρασχεῖν ὠφέλλησθε. ὥστε διχόθεν ὑμᾶς βεβλάφθαι, καὶ τῷ τὰ ἀναλώματα κατ᾽ ἴσον ὑπομεῖναι (δώσετε γὰρ τοσούτῳ κάκιον, ὅσῳ περ ἄκοντες) καὶ τῷ, ἣν εἰκὸς ἀντὶ τῶν ὑπουργηθέντων φέρεσθαι χάριν ὑμᾶς, ἀφῃρῆσθαι. οὐ γὰρ χρὴ τὴν τῶν

προθύμων

MARCI BRVTI

AD CIVITATES QVASdam, & harum ad illum

EPISTOLÆ

a Mithridate collectæ.

Brutus Pergamenis. a

AVDIO vos Dolabellæ pecuniam dediſſe. quam quidem ſi voluntarie dediſtis, fatemini quod iniuria me affeceritis: ſin inuite, illud oſtendite, vltro mihi dando.

Pergameni Bruto. 2

DOLABELLÆ quidem pecuniam, dum abundabamus, dare coacti fuimus. Tu vero a nobis, dare cupientibus, petis; quum propenſa voluntas præ inopia, quod cupit, implere non facile poſſit.

Brutus Pergamenis. 3

PECVNIAS quum eo quo imperauimus tẽpore non miſeritis, nihil aliud profeciſtis, quam quod coacti illas dare videbimini; ita vt duplicĩ vos augeatis dãno, ſumptus æque ſuſtinẽdo (dabitis autẽ tanto grauius quanto magis nolẽtes) & gratiã quam merito propter obſequium reportaſſetis, amittendo. Neque enim ęquum eſt,

vt eodem loco habeantur, qui prompte imperata exſequuntur, & illi qui neceſſitate coacti id præſtant.

Pergameni Bruto. 4

SI pecuniarum exhibitio nobis facilis fuiſſet, non commiſiſſemus vt tarditate gratia periret. Quid enim prodeſt negantibus, vi poſtea cogendis, ſi duplici damno augeantur, impenſam facientes, gratiamque amittentes? Sed hoc ſcito, quod feſtinatio, copiæ eſt; mora vero, ſtudii inopiam ſuperare coacti. Nequaquam certe æquum eſt, vt miſeri & qui præ inopia differunt minus gratiæ referant, quam qui propter abundantiam (alioqui non facturi) dare properant.

Brutus Pergamenis. 5

PECVNIAS veſtri attulerunt legati, pro ea quam cauſamini tenuitate plures; verum ſi neceſſitatem ob quam eas petimus, ſpectetis, pauciores. Cauete igitur ne plus poſſitis quam præ vobis fertis: & minus velitis, quam poteſtis.

Pergameni Bruto. 6

MISIMVS tibi pecunias, etſi quam neceſſitas tua requirebat, pauciores, tamen quam promiſeramus plures. excuſabamus etenim, vtpote qui minus haberemus quam vellemus, contribuimus autem, vt qui plus ſtudii quam pro viribus adhibuerimus.

Brutus Pergamenis. 7

DOLABELLA hoſtis eſt nobis; & vos illi, vti amico, contra me exhibetis omnia. Quid itaque

προθύμων ὑπηκόων παῤῥησίαν νέμεσθαι τοὺς οὐκ ἄν, εἰ μὴ μετ' ἀνάγκης, πεῖθ' ἡμῖν παρέχοντας.

Περγαμηνοὶ Βρούτῳ. δ

Εἰ ῥᾴδιος ὁ πορισμὸς ἦν, οὐκ ἂν περιεμείναμεν βραδυτῆτι διαβαλεῖν τὴν χάριν. (τί γὰρ δὴ ὄφελος τοῖς κἂν ἀρνήσωνται βιασθησομένοις, ἐὰν μετὰ μελλήσεως ἀμφότερα ζημιωθῶσι, καὶ διδόντες τὸ ἀνάλωμα, καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἀπολέσαντες;) ἀλλ' ἴσθι ὅτι τὸ μὲν τάχος, προθυμίας ἔργον ἐστίν· ὁ δὲ χρόνος, σπουδῆς ἐκνικῆσαι βιαζομένης ἀπορίαν. οὐ δὴ δίκαιον τὴν τῶν παρὰ δύναμιν ἐπεκτανθέντων κακοπραγίαν ἔλαττον φέρεσθαι τῶν οὐκ ἄν, εἰ μὴ ὑπὸ ἀπορίας, ταχυνάντων.

Βροῦτος Περγαμηνοῖς. ε

Τὰ χρήματα ὑμῶν ἐκόμισαν οἱ πρέσβεις, ὡς μὲν πρὸς ἣν ἠτιᾶσθε ἀσθένειαν, πλείω· ὡς δὲ πρὸς ἣν ᾐτούμεθα χρείαν, ὀλίγα. φυλάττεσθε οὖν μὴ καὶ δύνησθε πλεῖον οὗ προσποιεῖσθε, καὶ βούλησθε ἔλαττον οὗ δύνασθε.

Περγαμηνοὶ Βρούτῳ. ϛ

Ἐπέμψαμέν σοι χρήματα, εἰ καὶ τῆς σῆς ἐλάττονα χρείας, ἀλλ' οὖν τῆς ἑαυτῶν ὑποσχέσεως πλείονα. παρῃτούμεθα μὲν γάρ, ὡς μικρότερα ἢ βουλόμεθα ἔχοντες· ἐπορίσαμεν δέ, ὡς πλεῖον ἢ δυνάμεθα σπουδάσαντες.

Βροῦτος Περγαμηνοῖς. ζ

Δολοβέλλας, ἔστιν ἡμῖν μὲν πολέμιος, ὑμῖν δὲ φίλος· ᾧ εἰς ἅπαν καὶ καθ' ἡμῶν ὑπουργεῖσθε· τί

δῆτα ἂν ἕποιτο τοῖς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ἑλομένοις, εἰ μὴ ἁλόντας ἴσα πολεμίοις πάσχειν. οὐδὲ γὰρ μετάνοιαν ὄφελον τοῖς οὐ πρὶν ἢ ἐς τὸ παντελὲς καμεῖν μεταγνοοῦσι.

Περγαμηνοὶ Βρούτῳ. η

Τῆς μὲν πάλαι πρὸς Δολοβέλλαν φιλίας σὺ αἴτιος, ὀψὲ ἡμῖν ἐπιστέλλων. ἀνάγκη γὰρ τὰς ἐκείνου κολακεύειν ἐπιταγὰς, πρὶν ἢ σχεῖν πρὸς ὃν ἀποκλίνωμεν· τὴν δὲ εἰς τὸ μέλλον μετάνοιαν μὴ ἀφαιροῦ τῶν εἰ καὶ βραδέως, ἀλλ' οὖν, ὅταν δύνωνται, τὸ ἀγνοηθὲν διορθούντων.

Βροῦτος Περγαμηνοῖς. θ

Ψήφισμα ὑμέτερον οἱ πρέσβεις ὑμῶν ἀπεκόμισάν μοι, ἐν Ἀβδήροις τὴν ἀπὸ Ἰταλίας στρατιὰν ἐπισκοπουμένῳ. δεξάμενος δὲ, τῆς μὲν βραδυτῆτος ὑμᾶς ἐμεμψάμην (Περγαμηνοὺς γὰρ ταῦτα φρονεῖν ἐκ πολλοῦ ἂν ἐβουλόμην, καὶ ἔδει) ἐπῄνεσα δὲ τῆς εἰς τὰ ἄλλα προθυμίας, καὶ τῆς δωρεᾶς τῶν διακοσίων ταλάντων· δι' ἧς, πάλαι ἄκοντες δοῦναι Δολοβέλλᾳ τὰ πεντήκοντα ἐπεδείξασθε.

Περγαμηνοὶ Βρούτῳ. ι

Καὶ τάχιον ἐφρονοῦμεν ἃ προσῆκον ἦν· καὶ νῦν, οὐ βραδέως, ἀλλ' ἡνίκα δυνατὸν ἐξεγένετο ἡμῖν, τὰ εἰκότα συντελοῦμεν. οἱ γοῦν ἐν περιουσίᾳ μὴ πλεῖον Δολοβέλλᾳ πεντήκοντα δόντες ταλάντων, τετραπλασίονα σοὶ, καίπερ ἐνδεόμενοι, συνεισφέρομεν· ὅπως μάθῃς ὅσον ἑκουσίως ὑπουργία γενομένων, τοὺς ἀβουλήτως ἐν εὐπορίᾳ βιασθέντας ὑπεραίρει.

Βροῦτος

itaque ex huiuſmodi re conſequi putatis,niſi æqua illis perpeti qui hoſtibus ſint auxilio?Quippe illis nõ indulgetur, quos errati non pœnitet prius quam omnino erogent.

Pergameni Bruto. 8

AMICITIÆ noſtræ cum Dolabella tu cauſa & auctor fuiſti, qui ſuper hoc nobis tarde in præſentia ſcribis. Opus enim fuit illius imperio aſſentiri prius quam perpeti quę declinauimus. Cæterum venia non denegatur illis, qui cum norunt,ſua errata corrigunt.

Brutus Pergamenis. 9

DECRETVM veſtrum veſtris ab oratoribus apud Abderam recepi, dum ibi ex Italia exercitum expectarem: ibi vero veſtram tarditatem percipiens,longe vos culpaui. Vellem equidem Pergamenos iamdiu hæc;vt eos decuit,diligenter conſideraſſe. In aliis vero de promptitudine vos commendaui, & præcipue ſuper ducentorum munere talentorum, cum olim inuiti Dolabellæ quinquaginta largiti fuiſtis.

Pergameni Bruto. 10

ET cito cognouimus quæ expediebant: & poſtea non tarde,ſed quando quiuimus,quę facto opus erant, confecimus. Nam cum nobis copia erat, non plura quam quinquaginta talenta dedimus Dolabellæ: nunc vero cum inopes ſimus, triplo plura volentes tibi cõtulimus: vt certo ſcias quantum voluntarium inopum ſtudium ſuperet eos qui in opulentia non niſi coacti & inuiti quid præſtant.

Brutus Rhodiis. 11

XANTHIOS deuictos, quum a nobis defeciſſent, ad impuberes vſque omnes trucidauimus, vrbemque combuſſimus. Patareis autem, quod partes noſtras ſequuti eſſent, tributa condonauimus, & vt liberi & ſui iuris eſſent, conceſſimus. quin & pro reſtauratione eorum quæ temporis iniuria vaſtata erant, quinquaginta talenta largiti ſumus. Proin vobis in commune conſulere ac videre licet, vtrum hoſtes, vt Xanthii, an vero amicos, vt Pataræi, nos habere velitis.

Rhodij Bruto. 12

XANTHIOS pro libertate reſiſtentes, licet atrociter tractaueris; nequaquam tamen Pataræos imitabimur, qui muneribus corrupti ſeruitutem ſubierũt, ſed illorum deprecantes fortunam, generoſitatem ſeruare conabimur: Horum vero ſententiam vituperantes, non inuidebimus ipſis tua illa munera; libertatem cum periculo coniunctam magis glorioſam exiſtimantes, quam lucri cauſa vltroneum transfugium.

Brutus Cois. 13

RHODVS quidem a Caſſio in ſeruitutẽ redacta eſt, quæ ciuitas magis audax quã propria virtute firma. Lycia vero nobis vniuerſa paret. illa quidẽ bello fatigata, hæc vero ex neceſſitate cõſultius iudicauit, vi nõ cogi, ne extrema ſubiret. vltro enim id elegerunt, quod nõ ita multo poſt vel inuiti facturi erãt. Eligite igitur & vos, vtrũ bello coacti ſeruire, an vero nos volũtarie

reci-

Βροῦτος Ῥοδίοις. ια

Ξανθίους ἀποστάντας χειρωσάμενοι, ἡβηδὸν ἀπεσφάξαμεν, τήν τε πόλιν κατεπρήσαμεν· Παταρεῦσι δὲ προσθεμένοις ἡμῖν, τῶν τε φόρων ἄφεσιν ἐδώκαμεν, ἐλευθέρους καὶ αὐτονόμους αὐτοὺς εἶναι συγχωρήσαντες. εἰς ἐπισκευὴν τε τῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου καταλελυμένων παρ' αὐτοῖς, πεντήκοντα τάλαντα ἐχαρισάμεθα. ὑμῖν οὖν βουλευομένοις περὶ ἑαυτῶν, πάρεστιν ὁρᾶν ὄψει, εἴτε χρὴ πολεμίους ἡμᾶς, ὥσπερ Ξάνθιοι, εἴτε φίλους καὶ εὐεργέτας, ὃν τρόπον Παταρεῖς, αἱρεῖσθαι.

Ῥόδιοι Βρούτῳ. ιβ

Οὐκ εἰ σὺ βαρέως τοῖς ἐλευθεριάσασι Ξανθίων προσηνέχθης, ἤδη καὶ ἡμεῖς τοὺς ἐπὶ δουλείᾳ δεκασθέντας μιμησόμεθα Παταρεῖς· ἀλλ' ἐκείνων μὲν ἀπευξάμενοι τὴν τύχην, πειρασόμεθα τῆς εὐγενείας ἔχεσθαι· τούτους δὲ μεμψάμενοι τῆς γνώμης, οὐ ζηλώσομεν τῶν ἀπὸ σοῦ λημμάτων· ἐνδοξοτέραν ἡγούμενοι τὴν μετὰ κινδύνων ἐλευθερίαν, τῆς ἐπὶ τῷ κερδαίνειν αὐτομολίας.

Βροῦτος Κῴοις. ιγ

Ῥόδος μὲν ἤδη δεδούλωται Κασίῳ, πόλις αὐθαδέστερον αἰσθομένη τῆς οἰκείας ἰσχύος μᾶλλον ἢ βεβαιότερον· Λυκία δὲ ἡμῖν ὑπήκοος πᾶσα. ἡ μὲν, πολέμῳ καμοῦσα, ἡ δὲ ἐκ τῆς ἀνάγκης ὠφελημένη τὸ ἀβίαστον. ἑκόντες γὰρ εἵλοντο ἃ μεθ' οὐ πολὺ ἔμελλον μὴ βουλόμενοι. καὶ ὑμεῖς οὖν αἱρεῖσθε, ἢ πολέμῳ βιασθέντες, δοῦλοι· ἢ ἑκουσίως ἡμᾶς δεξά-

δεξάμενοι, φίλοι γένεσθαι.

Κῷοι Βρούτῳ. ιδ

Οὔτε ἡ Ροδίων ἅλωσις ἐξέπληξεν ἂν ἡμᾶς, μὴ τὰ σὰ φρονοῦντας, οὔτε ἡ Λυκίων εὐπραξία μετὰ κολακείας ἔπεισεν. ἐλπὶς γὰρ καὶ φόβος, ἐν φίλοις μὲν ἀξιόπιστα, ἐν δὲ τοῖς ἀλλοτριουμένοις, εὐκαταφρόνητα. ἀλλ' ἡμεῖς αὐτόθεν σοι προσχωροῦντες, καθ' ἓν ἀχθόμεθα, εἴγε δόξαιμεν ἢ ἀπειλῆς ἢ ὑποσχέσεως γεγονέναι κτῆμα. ἔχε οὖν ἡμᾶς ὑπόδειγμα φιλίας πρὸς ἄλλους μᾶλλον, ἢ ἑτέρων ἐφ' ἡμᾶς προσδέου.

Βροῦτος Κῴοις. ιε

Οὐδὲν οὔτε θαλάττης, ἄνευ νεῶν, οὔτε ἀγεωργήτου γῆς ὄφελος. πονήσατε οὖν περὶ τὰ σκάφη, ὡς, εἰ τῶνδε εἴητε ἄποροι, μηδὲν ἠπειρωτῶν πλέον ἐκ θαλάττης ὀνησόμενοι.

Κῷοι Βρούτῳ. ις

Καὶ γεωργίαν ἔστιν ὅτε καὶ ναυτιλίαν ἐμποδίζει καιρός· ἀλλ' οὔτε γῆς ἀποστεροῦνται οὔτε θαλάττης οἱ φύσει ταῦτα ἔχοντες. οὐ γὰρ ἴσον τῷ μηδ' ὅλως κεκτῆσθαι, τό, κἂν ἐλλείπῃ ποτέ, εἰς τὴν χρείαν εὐδιόρθωτον.

Βροῦτος Παταρεῦσιν. ιζ

Δαμάσιππον Ροδίων ναύαρχον, μετὰ τὴν Ροδίων ἅλωσιν φυγόντα, μετὰ δυεῖν καταφράκτων ἐπυθόμην παρ' Ερμοδώρου τοῦ Σαμίου ἐμπόρου πεφηνέναι ἐν τῷ μεγίστῳ ὑμετέρῳ λιμένι. καταχθῆναι μὲν οὖν αὐτὸν ἐκεῖσε, οὐδὲν ἁμάρτημα ὑμέτερον

ἡγοῦμαι

recipiendo, amici eſſe velitis.

Coi Bruto. 14

NEQVE Rhodiorum expugnatio nos terruit tuas partes non ſequutos, neque Lyciorum cum adulatione proſperitas perſuaſit. Spes enim atque metus inter amicos non parum momenti habent: verum apud illos qui alienati ſunt, facile contemnuntur. Cæterum nos qui antea in tuas partes conceſſimus, id vnum veremur, ne aut minis aut pollicitationibus acquiſiti videamur. Fac igitur vt nos apud alios ceu amicitiæ exẽplum potius, quam aliorũ apud nos afferas.

Brutus Cois. 15

NEQVE mare ſine nauibus, neque terra ſine cultoribus quicquam prodeſt. Conficiendis igitur nauigiis laborem impendite: vtpote qui, ſi his deſtituamini, nihilo maiorem e mari vtilitatem quam continẽtis incolæ, ſitis percepturi.

Coi Bruto. 16

SICVT agriculturæ, ita etiam nauigationi tempus nonnunquam eſt impedimento: ſed neque terra neque mari priuantur quibus hæc a natura ſunt tributa. Non enim paria ſunt, aliquem illa non poſſidere, & illorum commodo ita deſtitui aliquando, vt tamen poſtea vtens, illius defectus damnum reſarciat.

Brutus Pataræis. 17

DAMASIPPVM Rhodiorum claſſis præfectum Rhodiis ſuperatis fugientem cum duabus cataphractis ex Hermodoro mercatore Samio, in maximo veſtro portu viſum eſſe intellexi. Quod eo appulerit, peccatum veſtrum nullum

eſſe exiſtimo.verum ſi longius a vobis aufugere ſiueritis, vos iniurios ſimul atque ignauos iudicabo.

Pataræi Bruto. 18

Si citius nobis quam tibi de claſſis præfecto nunciaſſet Hermodorus, non quemadmodum clam appulit Damaſippus, ſic etiam clam ſoluens aufugiſſet: ſed Rhodiorum cladis pars quoq; fuiſſet. Nunc vero dabis veniam euentui ignorationis, cuius multam atque initium dediſti.neque hoc iniuriæ adſcribendum, ſi latens receptus ſit; neque ignauiæ, ſi clam itidem aufugerit.

Brutus Cauniis. 19

Per legatos, vos mihi longe eſſe beneuolos ſimulatis: ſed opera ſane verbis minime reſpondent, cum quæ opus mihi ſunt, eorum nihil afferre ſtudeatis. Videte itaque ne nos qui oſtenſioni & operibus magis credimus, quam ex verbis volũtatem venamur, vobis ceu hoſtibus infeſtos reddatis.

Caunij Bruto. 20

Mirum non eſt ſi per legatos beneuolentiam oſtendimus,& in efficiendo quę opus ſint, deficimus. Nam illud, eſt opus ſtudioſorum, hoc vero, impotentum. Quapropter conueniens eſt, ſtudii affectum magis conſiderare, quam in operibus defectum: ac eos exiſtimare amicos,qui ad ea quę non poſſunt,ſeduli tamen exiſtunt.

Brutus

ἡγοῦμαι εἶναι· καταχθέντα δὲ εἰ περαιτέρω ποι τοῦ ὑμῶν ἀποδρᾶναι ἐάσετε, καὶ ἀδικίας καὶ ἀνανδρίας ὑμῶν καταγνώσομαι.

Παταρεῖς Βρούτῳ. ιη

Εἰ θᾶττον ἡμῖν Ἑρμόδωρος ἢ σοὶ περὶ τοῦ ναυάρχου προσήγγειλεν, οὐκ ἄν, ὥσπερ εἰσπλεύσας ἔλαθε Δαμάσιππος, οὕτω δὴ καὶ ἀπαίρων διέφυγεν· ἀλλὰ μέρος ἂν τῆς Ῥοδίων ἁλώσεως ἐγένετο. νυνὶ δὲ σύγγνωθι τῷ τέλει τῆς ἀγνοίας, ἧς ὑποτίμησιν καὶ τὴν ἀρχὴν δέδωκας. οὔτε γὰρ ἀδικίας ἔργον τὸ λαθόντα καταδέξασθαι· οὔτε ἀσθενείας, τὸ ἐκδιδράσκοντα ἀγνοῆσαι.

Βροῦτος Καυνίοις. ιθ

Εὐνοεῖν μὲν, ἡμῖν πρεσβευόμενοι, προσποιεῖσθε· τὰ δὲ ἔργα εἰς οὐδὲν ὧν ἐχρῆν ἐσπουδακότας ἐλέγχει. ὁρᾶτε οὖν μὴ καὶ ἡμεῖς, τῇ διὰ τῶν ἔργων πεισθέντες δυσμενείᾳ μᾶλλον ἢ τὴν ἐκ τῶν λόγων ἡδονὴν θηρώμενοι, ὡς ἐχθροῖς ὑμῖν προσενεχθῶμεν.

Καύνιοι πρὸς ταῦτα. κ

Οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ πρεσβεύοντες ὑπὲρ εὐνοίας, ἐν ταῖς ὑπουργίαις καταδεέστεροι τῆς χρείας ἐλεγχόμεθα. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, ἐσπουδακότων ἔργον· τοῦτο δὲ, ἀσθενούντων. διὸ χρὴ, τὴν ἐκ τῆς προθυμίας διάθεσιν μᾶλλον ἢ τὸ ἐν τοῖς ἔργοις ὑποδεὲς, σκοποῦντα, φίλους νομίζειν τοὺς καὶ ἃ μὴ δυνάμεθα σπουδάζοντας.

Βροῦτος Λυκίοις. κα

Ὅσα παρ' ὑμῖν ἐστι μηχανικὰ ὄργανα τειχομαχίας, ἢ ναυμαχίας, ἐπὶ Καύνου διαπέμψατε Κασσίῳ τῷ συνάρχοντί μου, πορθοῦντι Ῥόδον, θᾶττον ἡμερῶν τριάκοντα, ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δέξησθε· ἵνα μὴ τοῖς κατ' ἐκείνων ἡμῖν παρεσκευασμένοις [ἂν ὑστερήσητε] ἀναγκασθῶμεν χρήσασθαι καθ' ὑμῶν.

Λύκιοι πρὸς ταῦτα. κβ

Ὀξείας ἐπιταγῆς ἀπόκρισις μία, τὸ ῥᾳδίως ὑπουργῆσαι. διὸ πειρασόμεθα φθάσαι τοῖς ἔργοις τὴν ἀπὸ σοῦ προθεσμίαν, ἐπεὶ καὶ σὺ ταῖς ἀπειλαῖς τὴν παρ' ἡμῶν ὑπόσχεσιν ἔφθακας. εἴη μέντοι τὰ ὄργανα μὴ ἄχρηστα φανῆναι διὰ παλαιότητα, ὡς καὶ τὰ Ῥοδίων διαρρήσεις ἐπ' ἄλλους ἄχρηστα.

Βροῦτος Λυκίοις. κγ

Αἱ μηχαναὶ ὑμῶν μετὰ τὸν πόλεμον, ὡς ἡ παροιμία, ἐκομίσθησαν. ἀλλ' ὑμᾶς γε ἐπαινοῦμεν· οὐ γὰρ ὑστερήσατε εἰς ἣν ἐκελεύσαμεν προθεσμίαν· καὶ Κάσσιος ἤδη ἔφθασεν.

Λύκιοι πρὸς ταῦτα. κδ

Καί σοι τάχιον ἐλπίδος νικᾶν συμβαίνοι, καὶ ἡμῖν ἤδη ῥᾴδιον ἐπιταγῆς ὑπουργεῖν, εἰ μέλλεις τοὺς συμμάχους ἐξ ὧν ἂν [κελεύσῃς χρόνων μᾶλλον ἢ ἐξ ὧν ἂν] ταχύνῃ Κάσσιος, ἀποδέχεσθαι.

Βροῦτος Λυκίοις. κε

Ξάνθιοι τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν ὑπεριδόντες, τάφον τῆς ἰδίας ἀπονοίας ἐσχήκασι τὴν πατρίδα·

Πατα-

Brutus Lyciis. 21

QVÆ vobis apud Caunum inſtrumenta mechanica ad expugnationem muralem naualemque exiſtũt, ea omnia Caſſio, collegæ meo, Rhodum expugnanti mittere curetis intra triginta dies a die qua vobis præſens epiſtola reddetur, vel quoque celerius. Ne, ſi deficeretis, quos cõtra Rhodios fecimus apparatus, expediat nobis contra vos vti.

Lycij Bruto. 22

CELERI mandato vna congruit reſponſio, quod cito videlicet obſequi conabimur. Itaque opere diem abſit nobis diffinitiuum præuenire, ex quo minitando nobis promiſſa præuenis. Erunt igitur inſtrumenta non inutilia, licet appareant vetuſta.

Brutus Lyciis. 23

MACHINÆ quidem veſtræ, bello iam confecto, vt vetus extat verbum, delatæ fuerunt: vos tamen commendamus, quod in quo termino a vobis tranſmitti iuſſimus, non defuiſtis, ſed Caſſius antevenit.

Lycij Bruto. 24

CITIVS quam ſperatur, contingit tibi victoria potiri: nec tarde nobis parere mandatis, ſi conſideras quibus temporibus iuſſiſti, & quibus Caſſius, quem miſiſti, receperit.

Brutus Lyciis. 25

XANTHII, beneficium meum aſpernati, ſepulcrum ſuæ vecordiæ habuerunt patriam:

Pataren-

Patarenſibus autem, poſtquam ſe in fidem meā contulerunt, nulla libertatis pars in rerum ſuarum adminiſtratione deeſt. Quum igitur vobis quoque liceat, vel Patarenſium iudicium, vel Xanthiorum ſortem eligite.

Lycij Bruto. 26

XANTHIORVM quidem vicem ob calamitatem illam dolemus, qua ſuæ dementiæ pœnas dederunt, quod ne mutare quidem mentem potuerint: Patarenſibus autem gratulati ſumus, qui cordate ſimul & feliciter elegerint quæ ſibi erant profutura. At nos non ita deſipimus, vt quum liceat fortunatis eſſe, ſi in amicorum numero ſimus, eorum infortunium qui ob inimicitias ſupplicio ſunt affecti, malimus.

Brutus Lyciis. 27

QVI veſtrum exules Xanthiorum receperint, non mitius tractabuntur quam ipſi Xanthii. At Pataręis, Smyrnæis, Corytiis ac Phaſelitis, ſi qua humanitate, eos recipiendo, vti voluerint, permitto vt inſpiciendo Xanthios, cognoſcant opere, per effectum ſibi probe conſuluiſſe, cum nos amicos elegerunt.

Lycij Bruto. 28

XANTHIOS minime recipere decreuimus, ſi quidem futurum eſt vt calamitatis participes ſimus potius, quam vt ipſorum fortunam ſubleuemus. Videntur autem illi, relictis nobis, a quibus vtilitatis nihil accipiunt, ad Pataræos, Smyrnęos, Phaſelitas atque Corycios, veluti firmiores adiutores, ſeſe recepturi. Teſtatū itaq;, Brute, ac manifeſtū nullo te odio commotum

exules

Παταρεῖς δὲ πιστεύσαντες ἑαυτοὺς ἐμοὶ, οὐδὲν ἐλλείπουσι διοικοῦντες τὰ καθ᾽ ἕκαστα τῆς ἐλευθερίας. ἔξον οὖν καὶ ὑμῖν, ἢ τὴν Παταρέων κρίσιν, ἢ τὴν Ξανθίων τύχην ἕλεσθε.

Λύκιοι πρὸς ταῦτα. κϛ

Ξανθίοις μὲν συναχθόμεθα τῆς συμφορᾶς, ἣν πρόστιμον ἀνοίας ἔχουσι, τῷ μηδὲ μετανοῆσαι δύνασθαι· Παταρεῦσι δὲ συνήσθημεν, σωφρόνως ἅμα καὶ εὐτυχῶς ἑλομένοις ἃ ἔμελλε συνοίσειν. αὐτοὶ καὶ οὐχ οὕτως ἠλίθια φρονοῦμεν, ὥστε παρὸν ἐν φίλοις ἀριθμουμένοις εὐτυχεῖν, τὴν τῶν δι᾽ ἔχθραν κεκολασμένων ἀτυχίαν ἑλέσθαι.

Βροῦτος Λυκίοις. κζ

Ξανθίων τοὺς διαφυγόντας οἱ ὑποδεξάμενοι ὑμῶν, οὐδὲν μετριώτερον πείσονται Ξανθίων. Παταρεῦσι δὲ, καὶ Μυρεῦσι, καὶ Κωρυκίοις, καὶ Φασηλίταις, κἂν ἄλλοτι εὖ ποιεῖν ὑποδεξάμενοι αὐτοὺς ἐθέλωσιν, ἐπιτρέπω, ἵνα τὸ ὀρθῶς αὐτοὺς βεβουλεῦσθαι, φίλους ἡμᾶς ἀλλὰ μὴ πολεμίους ἑλόμενοι, ἔργῳ αἴσθωνται ὁρῶντες Ξανθίους.

Λύκιοι πρὸς ταῦτα. κη

Οὐδὲ αὐτοὶ Ξανθίους ὑποδέξασθαι ἐγνώκαμεν, εἰ κοινωνεῖν τῆς συμφορᾶς μᾶλλον ἢ ἐπικουφίζειν μέλλομεν αὐτοῖς τὸ ἀτύχημα. ἐοίκασι γὰρ κἀκεῖνοι, παραλιπόντες τοὺς μηδὲν ὀνήσαντας ἡμᾶς. Παταρεῦσι καὶ Μυρεῦσι καὶ Φασηλίταις καὶ Κωρυκίοις, ὡς βεβαιοτέροις προσφεύξεσθαι βοηθοῖς. δῆλον γὰρ πεποίηκας, ὦ Βροῦτε, οὐ δι᾽ ὀργὴν ἐλαύνων

τοὺς

τοὺς φυγάδας ἐκ Λυκίας· ὑπὸ δὲ χρηστότητος διδάσκων, τίσιν ἥδιον αὐτοὺς χαρίζῃ.

Βροῦτος Κῴοις. κθ

Οἱ πεμφθέντες παρ' ὑμῶν ἐπὶ τὴν συμμαχίαν, ἀπήγγειλαί μοι τὰς ναῦς ὑμῶν ἄρτι κατασκευάζεσθαι. εἰ δὲ εἰς τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν παρασκευάζεσθε, [εἰς] τί χρήσεσθε ταῖς παρασκευαῖς οὐκ οἶδα. τί γὰρ πλέον ὄφελος ἰσχύος ἀκαίρου, ἧς παντελὴς ἀσθένεια τὸ ἄχρηστον.

Κῷοι πρὸς ταῦτα. λ

Τοὺς μὲν ἰδίους ἐπιστάμεθα καιροὺς, ὅτι μακρόθεν τῆς χρείας προηυτρεπίσθαι δεῖ· τοὺς δὲ τῶν συμμάχων οὐ ῥᾴδιον συνιδεῖν, εἰ μὴ πρὸ πολλοῦ τις ἐπαγγέλλοι. τὴν μέντοι παρασκευὴν μὴ νόμιζε ἄχρηστον [εἶναι] εἰς τὸ βραδὺ, κἂν εἰς τὸ παρὸν ἐλλείπῃ. σώζεται γοῦν τοῦτ' ἀκραιφνὲς εἰς τὰ μέλλοντα.

Βροῦτος Καυνίοις. λα

Αἱ μὲν κατ' ὄψιν ὑπουργίαι τῶν ὑπηκόων, κολακείας καὶ φόβου τὸ πλέον μεμοίρανται. τὸ δὲ προθύμως εἰς ὃ ἂν ἐπιστέλλωμεν ὑπακούειν, πολλὴν ἐνδείκνυται βεβαιότητα. καὶ ὑμεῖς οὖν ὑπὲρ ὧν ἐγράψαμεν, διασκέψασθε, πότερον ὑμῶν καὶ τὰς ἄλλας ὑπουργίας δι' ἀνάγκην ἁπάσας ἢ δι' εὔνοιαν χρὴ δέχεσθαι. πίστις γὰρ αὐτάρκης τῆς βεβαιότητος ἀεὶ φανεῖται, τὸ διηνεκῶς ὑμῶν εἰς τὰς χρείας ἕτοιμον.

Καύνιοι πρὸς ταῦτα. λβ

Πίστις εὐνοίας, οὐ τὸ συνεχῶς ὑπουργεῖν·

(τοῦτο

exules e Lycia abigere, ſed benigne, quibus illos donare velis, indicare.

Brutus Cois. 29

QVI pro confœderatione miſſi ſunt a vobis, ii mihi renunciarunt, naues modo a vobis parari. Si quidem pro tempore paratis, ad quid vtiles ſint huiuſmodi apparatus, non video. Ea apparatio quæ minime in tempore fit, non plus conducit quam inapparatio, quæ penitus inutilis exiſtit.

Coi Bruto. 30

QVOD tempore belli prius apparatus fieri oportet, quam belli vſus veniat, cognoſcimus. quam rem confœderatis non eſt facile cognoſcere, niſi multo prius ſibi denuntietur. Verum enim ipſos apparatus, licet tardos, non tamen exiſtimes fore inutiles. quippe ſi in tempore non aderunt; poterunt in futurum ſeruari.

Brutus Cauniis. 31

SVBDITORVM obſequia, blanditiarum plurimum ac timoris primo aſpectu participia ſunt: ſed quibus ſcribimus, cum prompte pareant, hi conſtantiam & firmitudinem oſtendunt. Vos itaque, de quibus ſcripſimus, videte ac conſiderate, vtrum alia obſequia per vim omnia, an per beneuolentiam vos efficere oporteat. Quanquam ſpes conſtantiæ veſtræ mihi ſatis oſtendit, vos ad vſus noſtros perpetuo fore paratos.

Caunij Bruto. 32

FIDES quidem, beneuolētiæ, & nō perpetui

obſequii exiſtit. Id enim facultatis eſt opus, non ſe ab obſequio retrahere, quibus temporibus adſit facultas. Nos vero, ſi putaremus ex ſuperioribus ſtudiis noſtris nō haberi nobis fidē: illud quoq; arbitraremur, omnes labores noſtros erga te fruſtra futuros. Verum enim erga te vti amicitia ficta, minime conuenit. cui ſi abeſt timor, ſemper blanditur: & ſi adeſt, adulatione fallitur.

Brutus Damæ. 33

ARMIS atque pecunia opus eſt. aut mitte aut denega.

Damas Bruto. 34

MITTERE eorum eſt, quibus copia ſuppetit: denegare autem eorum, quibus deeſt.

Brutus Cyzicenis. 35

ARMA ex Bithynia, ſiue terra ſiue mari, vt in Helleſpontum celeriter & tute deferantur, videte. Quippe ſi tardius quam nobis expedit, deportarentur, aut in deportando amitterentur, vel ab hoſtibus interciperentur, iniuriam nobis per vos irrogari putaremus.

Cyziceni Bruto. 36

DIFFICILE eſt arma quidem terra propter hoſtes mittere: mari vero, propter procellas. Et, quod eſt difficillimum, tu duo inuicem contraria iubes, tutè ſcilicet, & celeriter: tamen neutra in re ſtudium deerit, vt ſi quid caſu forte euenerit, ne nos in obſequendo damnare merito poſſis.

Brutus

(τούτου γὰρ μόνης ἰσχύος ἔργον) ἀλλὰ τὸ μὴ ὀκνεῖν, ἐν οἷς ἄν τις δυνατὸς ᾖ καιροῖς. ἡμεῖς δ᾽ εἰ ἐμέλλομεν ἐκ τῶν ἐλλειμμάτων τὴν παλαιὰν σπουδὴν ἀπιστεῖσθαι, μάτην ἂν ἡγησάμεθα καὶ τὰ πρότερα μεμοχθηκέναι. οὐδὲ γὰρ εἰκὸς τότε ἡμᾶς πεπλάσθαι τὴν πρός σε φιλίαν· ἣν φόβος μὲν καὶ ἀπόδοσιν πάντως ἂν ἐκολάκευσε· κολακεία δὲ καὶ παρόδοσιν ἂν διεψεύσατο.

Βροῦτος Δαμᾷ. λγ

Ὅπλων καὶ χρημάτων χρεία· ἢ πέμπε, ἢ ἀποφαίνου.

Δαμᾶς Βρούτῳ. λδ

Εὐπορούντων ἔργον, τὸ πέμψαι· πενομένων δὲ, τὸ ἀποφαίνεσθαι.

Βροῦτος Κυζικηνοῖς. λε

Τὰ ἀπὸ Βιθυνίας ὅπλα παραπέμψατε μέχρις Ἑλλησπόντου, ἢ κατὰ γῆν ἐπιθέμενοι ἢ κατὰ θάλατταν. αἴσθοισθε δ᾽ ἂν αὐτοὶ [μάλιστα] τῆς ῥᾴονος αὐτῶν κομιδῆς. εἰ μέντοι βραδύτερον ἢ δεῖ ἡμῖν ἔλθοι, ὡς ἂν εἰ καὶ παράπαν φθαρείη, ἢ καὶ ὑπὸ πολεμίοις γένηται, ὑφ᾽ ὑμῶν ἠδικῆσθαι δόξομεν.

Κυζικηνοὶ Βρούτῳ. λϛ

Παραπέμψαι τὰ ὅπλα, καὶ κατὰ γῆν, διὰ τοὺς πολεμίους, καὶ κατὰ θάλατταν, διὰ τοὺς χειμῶνας, χαλεπόν· μάλιστα σοῦ τὰ ἐναντιώτατα συνάψαντος, τάχος καὶ ἀσφάλειαν. ὅμως δὲ σπουδῆς οὐδεμιᾶς λελειψόμεθα, ἐὰν τὰ ἐκ τῆς τύχης συμβησόμενα, μὴ τοῖς ἀόκνως ὑπηρετήσουσι προστεθῇ.

Βροῦτος Κυζικηνοῖς. λζ

Ἐκομίσθη τὰ ὅπλα καὶ εἰς ὃν ἐβουλόμεθα καιρόν. τῆς σῆς λειτουργίας ταύτης, ἐν δέοντι γινομένης, ἀντιδίδομεν ὑμῖν τὴν Προικόννησον σὺν ταῖς ἐν αὐτῇ λιθουργίαις.

Κυζικηνοὶ Βρούτῳ. λη

Οὔτε κέρδους ἐλπίδι ἐσπεύσαμεν ἀποστεῖλαι, οὔτε εἰς τὰ λοιπὰ ὀκνηρῶς ἐμέλλομεν ἕξειν, ἐπαινεθέντες ἀμισθί. ὅμως ἀξιούμενοι δωρεᾶς, ἡδόμεθα τῇ σῇ μαρτυρίᾳ πλέον ἢ ταῖς Προικοννησίων λατομίαις.

Βροῦτος Κυζικηνοῖς. λθ

Οἱ πρέσβεις ὑμῶν συνέτυχόν μοι ἀπιόντι ἐπὶ τὸν πόλεμον, καὶ παρεῖσθαι τῆς συμμαχίας ἱκέτευον, ἀσθένειαν αἰτιώμενοι, καὶ τὸ ἀπορεῖν τὰ κοινά. δίκαιον μὲν οὖν ἦν, πλησίον ἤδη τῆς χρείας οὕτως ἐπειγούσης, καὶ εἰ πρότερον οὐκ ἔδοτε, κἂν νῦν ἐπιπέμψαι. πλέον γὰρ ἂν ἐτίμα τὴν λειτουργίαν ὑμῶν ὁ καιρός. ἐπειδὴ δὲ ἐοίκατε τὰ κακίω τοῦ πολέμου προλαβεῖν ἐλπίδι, τῇ μὲν ἀσθενείᾳ ὑμῶν, ἣν αἰτιᾶσθε, ἥδομαι (τοὐναντίον γὰρ ἠχθέσθην ἄν, ἀκούων ἰσχύειν ὑμᾶς κακοὺς ὄντας) τοὺς δὲ ἄνδρας ὑμῶν, συμμάχους μὲν οὐκέτι, ὑπουργοὺς δὲ καὶ ἄκοντας ἕξω. λέληθε δὲ ὑμᾶς οὐδαμῶς ὡς δεινὸν τὸ ἐκ τοῦ πολέμου μετασχεῖν νίκης, εἰ γένοιτο, τοὺς τὸ ἐφ᾽ ἑαυτοῖς εἰς πᾶσαν ἡμᾶς ἀσθένειαν προδόντας.

Κυζικηνοὶ Βρούτῳ. μ

Τὸ σπουδαῖον ἡμῶν, οὐκ ἐξ ὧν πολλάκις ὑπουργή-

Brutus Cyzicenis. 37

ARMA quo tempore voluimus nobis delata fuerunt. Pro huiuſmodi igitur obſequio, mihi in tempore præſtito, inſulam Proconeſiam cum latomiis quæ in ea ſunt, vobis elargimur.

Cyziceni Bruto. 38

NON ſpe quæſtus ad ea quæ miſimus, ſtudioſi fuimus: Nec aliis in rebus deſides fore putamus, non precio ſed tua ſolum commendatione contenti. Tamen ſi largitione tibi digni videmur, magis lætamur teſtimonio tuo quam latomiis Proconeſiorum.

Brutus Cyzicenis. 39

ORATORES veſtri me in bellum euntem ſunt conſecuti, atq; orantes vt auxilia vobis remitterem, impotentiam culparunt, ac reipublicę indigentiam: verum licet iuri proxima ſit neceſſitas incumbens, tamen cum antea non miſeritis, nunc indilate ac ſine mora mittatis: quoniam obſequium veſtrum nunc tempus magis deſiderat. & quia ſpem de bello deteriorem percipere videmini, ad impotentiam decurritis. Quam rem ipſe audiens lætor: & econtra triſtarer, ſi audirem eos qui probi nō ſunt, quandam habere potentiam. Itaque viros non ampliusſocios, ſed inuitos me video habiturum. At vos non lateat, quod ſi contigerit in bello victoria potiri, graue erit illis qui ſe impotentes, ne forent participes belli, ficte oſtenderunt.

Cyziceni Bruto. 40

STVDIVM erga te noſtrum nō ſolum ex his

quæ tibi ſubminiſtrauimus, ſed tuorũ erga nos munerum teſtimonio comprobatum, ſatis fidei habere putamus. Et quoniam mortalium votis non ſemper tempora reſpondent, neceſſe eſt vt in partem inimicitiæ impotentia annumeretur: quæ vna, vt videre licet, magnanimitati longe aduerſatur. Verum enim, quemadmodum qui ſedulo obſequuntur, in pretio ſunt habendi: ſic qui ex impotentia obſequi nequeunt, indigni venia exiſtimari non debent. Sane tu putas nos de impotentia ficte loqui, quaſi exiſtimans nos non tantum egere quantum egemus, cum viros non ſocios ſed miniſtros inuitos te habiturum ſcribis. Sed de verbis non diſſeramus, & huiuſmodi valere potius ſinamus. Cæterum ſi ſpem belli abiicimus, quare in mittendis oratoribus tibi obſecuti ſumus? Nunc vero optima tibi optantes, ac etiam per Iouem expectantes, ſi de victoria, vt hoſtes, erimus eiecti, lætitiæ tamen, ceu amici, erimus participes.

Brutus Smyrnæis. 41

PROMPTITVDO ad parendum, cõtinua quidẽ exiſtens, firmitudinẽ ſubditorũ erga præſides oſtẽdit. Verũ qui obſequi in tẽpore deficiũt, quo potiſſime opus eſt, hi impotentiã, & non eorum ſentẽtiã accuſant. Inſtate itaq; nobis adimplere quæ ſcripſimus ad bellũ opportuna. Qua in re ſi vos minus quã probos oſtendetis, putetis vobis nõ profuturã, quę antea profuit, excuſationem. Quippe nemo putare debet ſe æqua conſecuturũ, quũ ipſe non æquus, nec idem continuo ſit.

Smyrnæi Bruto. 42

CONTINVO poſſe obſequi, opus eſt votorũ: at

ὑπουργήσαιμεν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς παρὰ σοῦ δωρεαῖς μαρτυρηθὲν, ἐδόκει πιστεύεσθαι. ἐπεὶ δὲ τοῖς κατὰ προαίρεσιν οὐχ ἅπαντες ὁμονοοῦσιν οἱ καιροὶ, τί δεῖ μέρος ἔχθρας ἀριθμῆσαι τὴν ποτὲ ἀσθένειαν; πᾶν γὰρ ἂν τοὐναντίον, μιᾶς ὑπολήπτεον μεγαλοψυχίας, τὸ πολυωρεῖν τοὺς ὀρθῶς διακονήσαντας, καὶ συγγνώμην ὑποτιμήσει χαρίζεσθαι. σὺ δὲ καὶ προσεφήδεσθαι τῆς ἀδυναμίας ἔφης ἡμῖν· ὥσπερ οὐχὶ σοὶ ἐλλείπειν μέλλοντος ὅσον ἂν ἡμῖν ἐνδέῃ. τοὺς μὲν σοὺς ἄνδρας, εἴτε συμμάχους, εἴτε ὑπουργοὺς θέλεις (οὐ διοισόμεθα γὰρ περὶ τῶν ὀνομάτων) ἄπαγε· ἡμεῖς δὲ εἰ ἀπεγνώκειμεν [σοῦ] τὰς εἰς τὸν πόλεμον ἐλπίδας, οὐκ ἂν ἐθεραπεύομεν αὐτὰς ἐπιπρεσβευόμενοι. νῦν δὲ τὰ βέλτιστα εὐχόμενοι περὶ σοῦ, καὶ νὴ Δία προσδοκῶντες, εἰ καὶ τῶν ἐπινικίων ἀπελαθησόμεθα, ὡς ἐχθροὶ, τῆς γοῦν χαρᾶς μεθέξομεν, ὡς φίλοι.

Βροῦτος Σμυρναίοις. μα

Τὸ πρόθυμον τῶν ὑπηκόων, διηνεκὲς μὲν ὄν, βεβαιότητα δηλοῖ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας· ἐλλεῖπον δὲ, καὶ τὸ ὅτε ἑτοίμως ὑπούργει χρόνον, δι᾽ ἀσθένειαν ἐλέγχεται τὴν ἑαυτοῦ μᾶλλον ἢ γνώμην ὑπουργεῖν. σπουδάσατε οὖν ἐκπληρῶσαι ὅσα [αὖ] ὑμῖν ἐπέστελλα πρὸς τὸν πόλεμον· ὡς, εἰ νῦν κακοὶ φανεῖσθε, μηδ᾽ ἣν πρόσθεν ἐπορίσασθε μαρτυρίαν, ἔτι οἰσόμενοι. οὐ γὰρ χρὴ δοκεῖν ἕξειν τὰ ἴσα, μὴ ὁμοίους ἀεὶ φανέντας.

Σμυρναῖοι πρὸς ταῦτα. μβ

Εὐχῆς ἔργον, τὸ δύνασθαι διηνεκῶς. καιροῦ δὲ,

τὸ ἐνίοτε μὴ ἀρκεῖν. τὰς δ' ὑπουργίας οὐ μόνον αἱ ἀσθένειαι τῶν κελευσθέντων, ἀλλὰ καὶ ἡ συνέχεια τῶν ἐπιταγῶν ἐλλιπεῖς ποιεῖ. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ πάλαι διὰ φόβον ἐλειτουργοῦμεν, οὐδ' ἂν νῦν ἐτολμῶμεν ἀρνεῖσθαι. ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον ἢ δοκεῖ συμβέβηκεν. ἐσπούδασε μὲν γὰρ ἡ γνώμη τότε, ὑποτιμᾶται δὲ νῦν ἡ ἀσθένεια. ὥστε ἄτοπον εἰ τοῖς ἐλλείμμασιν αἱ ὑπουργίαι διαβληθήσονται μᾶλλον ἢ ταῖς ὑπουργίαις παρηγορηθήσεται τὸ ἐλλεῖπον.

Βροῦτος Μυρεῦσιν. μγ

Ξάνθιοι ἁλόντες ἐλεεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν ἱκέτευον· ἦν δὲ, οἶμαι, χαλεπὸν, τοὺς τῆς ἐλπίδος τοῦ πολέμου κοινωνοῦντας, φεύγειν τὰ πάθη, καὶ τὴν ἐκ τῆς νίκης ἡδονὴν θηρωμένους, ἴσῃ χρῆσθαι τῇ διαμαρτίᾳ πρὸς τὸ ἄλυπον. καὶ τούτους οὖν, ἐπιτηδείους παντελοῦς ἀπωλείας ἐθέμεθα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀποκηρύττομεν, εἰ μὴ εὐθέως ἡμᾶς δέχοιντο, μηδὲν τὴν ἡμετέραν γνώμην ἐπιεικεστέραν τῆς ἐκείνων τύχης ἔσεσθαι.

Μυρεῖς πρὸς ταῦτα. μδ

Οὐδὲ Ξανθίους μὲν ἔδει σωτηρίας ἀποτυχεῖν, ἧς τάχα ἂν καὶ αὐτοὶ μετέδωκαν τοῖς ἐναντίοις, εἰ ἐκράτησαν. ὡς γὰρ ἡ τοῦ νικᾶν ἴση τοὺς πολεμοῦντας ἐλπὶς ἐξαίρει, οὕτω καὶ τὸ τῆς ἥττης πάθος εἰς κοινὸν ἔλεον ἔρχεται, διὰ τὸ ἀνθρώπινον. καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς δὲ παρασκευαστικὴν εὐνοίας ἴσθι τὴν χρηστότητα. ἀπειλὴ μὲν γὰρ ἔχθραν ποιεῖ καὶ πρὸς τὰ οἰκεῖα, διὰ τὴν ἐκ τῶν φόβων ἀπόγνωσιν. ἐλπὶς

δὲ καὶ

ipſius eſt inopiæ, quandoq; non ſufficere ad ob-ſequendũ. Defectus ſane obſequendi, non mo-do inſtabilitas iubentium efficit, verum etiam frequentatio tributorum. Nos ſi in reliquis ti-more paruiſſemus, id nunc negare non audere-mus. Verum nobis econtra euenit quam ſuſpi-cati ſumus. Nam cum voluntas ſtudioſa fuerit, de impotentia non adhibetur fides. Quare ab-ſurdum eſt, quod tributa magis debeant obeſſe, quam obſequia prodeſſe.

Brutus Smyrnæis. 43

XANTHII cum captiuarentur, ſibi miſereri nobis ſupplicarunt. Sed erat, vt arbitror, valde difficile, eos qui ſpei erant participes, poſſe effu gere ſpei effectum: & ex victoria voluptatem venantes, æquo errore verſari, vt extra oppoſito non contriſtarentur. Hos itaque omni perdi-tione dignos fore iudicauimus: atque aliis pu-blica voce præconis notum fecimus, quod niſi ſtatim nos receperint, me nemini amiciorem futurum, quam fuiſſe Xanthiorum fortunis re-perierint.

Smyrnæi Bruto. 44

NEQVE Xanthiis præſtare ſalutem decuit, quã ipſi fortaſſe aduerſariis tradiderũt, aut cer-te corroborauerunt. Nã quemadmodũ victoria ſpẽ belli omnẽ capit, ſic profligationis affectus in cõmunẽ miſericordiam ex humanitate deue-nit. Et ſcire licet, quod clemẽtia eos præparat ad beneuolentiã, qui ex profligatione reliqui ſunt. Quippe minitatio odium parit, atq; mortales in deſperationẽ ex timore ſæpius adducit. Verum

miſeri-

miſericordia eoſdem ex odio item ad beneuolentiam trahit.

Brutus Myrenſibus. 45

SVPPETIÆ veſtræ iam victoria potitis aduenerunt. Ac melius quidem eſt, ſerius adueniſſe, quam ne adueniſſe quidem: ſed nihilo magis operam nobis in bello nauatis. Nam quæ ſerius quam par eſt, in bello fiunt, non minus inutilia ſunt quam ſi non fierent.

Myrenſes Bruto. 46

GRATVLATI ſumus tibi victoria potito priuſquam noſtrę ſuppetię (licet a nobis quam celerrime potuimus) miſſæ, adueniſſent. Ad beneuolentiam tamen quod attinet, ne nos quidem inutiles venimus. Neque enim id quod, ſi vni occaſioni defuerit, ad reliquas paratum eſt, eodem habendum eſt loco ac ſi omnino non veniſſet.

Brutus Mileſiis. 47

VRBI veſtræ venia minime dāda eſt, ſi quidē pecuniis ac militib. indiget. Quippe in tāto populo aduertere debuit ne ad inopiam deueniretur, & ne viros ſteriles tam ingeneroſe haberet. Nec dicere cōuenit, Fortuna nō indigemus, ſed ſalubri conſilio redarguimur. Quod ſi in iis q̄ ad virtutem ſpectāt nihil exercetis, nec paratis quę ꝑtineāt ad potentiā, palā eſt quod immerito ciuitas appellatur. *Mileſii Bruto.* 48

TVRPE eſt quidē pecunia & militib. indigere, nō illis qui nō ſua culpa in neceſſitate cōſtituti ſūt, ſed multo magis culpa illorum qui procul a domo opuleſcūt. Indigētia noſtra eſt, ꝙ ad ſupplēdū nō ſufficimus quę continuo poſtulamur.

Verum

δὲ καὶ τοὺς διαφόρους εἰς εὔνοιαν πεπιστευμένην ἤδη προσάγεται.

Βροῦτος Μυρεῦσι. με

Ἡ συμμαχία ὑμῶν ἧκεν ἤδη νενικηκόσιν ἡμῖν. τοῦ μὲν οὖν μηδ' ὅλως τὸ βράδιον ἀφικέσθαι, ἄμεινον· πρὸς μέντοι τὴν τοῦ πολέμου ὑπουργίαν ὁμοίως ἐστὲ ἄχρηστοι. ἡ γὰρ ἐν πολέμῳ βραδυτὴς ἴσον ἔχει τῷ μηδ' ὅλως γινομένῳ τὸ ἄπρακτον.

Μυρεῖς πρὸς ταῦτα. μς

Συνήσθημέν σοι τὸν πόλεμον νικήσαντι, θᾶττον ἢ τὴν παρ' ἡμῶν συμμαχίαν, καίπερ μετὰ σπουδῆς ἐκπεμφθεῖσαν, παραγενέσθαι. πρὸς μέντοι τὴν εὔνοιαν οὐδὲ ἡμεῖς ἄπρακτοι ἤλθομεν. οὐδὲ γὰρ ἴσον τῷ μηδ' ὅλως κινηθέντι, τὸ κἂν ἑνὸς ὑστερήσῃ, πρὸς τὰ λοιπὰ ἕτοιμον.

Βροῦτος Μιλησίοις. μζ

Οὔτε χρημάτων πένεσθαι πόλει συγγνωστόν· (ἐκ πολλοῦ γὰρ ὀφείλει φυλάττεσθαι τὸ ἄπορον) τὸ δὲ ἐν τοσούτῳ πλήθει μηδ' ἄνδρας ὑμᾶς ἔχειν γυναικῶς ἀγωνιουμένους, παντελῶς ἴστε οὐ τύχης ἐνδεεῖς, ἀλλὰ τοῦ σωτηρίου γνώμης ἐλεγχόμενοι. εἰ δὲ μήτε τὰ εἰς ἀρετὴν ἀσκεῖτε, μήτε ὅσα πρὸς ἰσχὺν παρασκευάζεσθε, ἀδίκως ἴστε πόλις λεγόμενοι.

Μιλήσιοι πρὸς ταῦτα. μη

Καὶ χρημάτων καὶ στρατιωτῶν ἐνδεεῖν αἰσχρόν, οἷς μὴ ἐν ἰδίᾳ καθεστῶσι χρεία, πολὺ δὲ μᾶλλον τοῖς, εἰ καὶ οἴκοθεν εὐποροῖεν, διὰ γοῦν τὸ μὴ ἐπαρκεῖν, ἄλλων προσδεομένοις. ἡμεῖς δὲ καὶ γνώμης ἕνεκα,

ἕνεκα, καὶ τῆς εἰς τὸ δεῦρο τύχης, ἀρκοῦμεν πόλις εἶναι, μέχρι τοῦ, εἰ καὶ μὴ ἑτέροις ἐπαρκεῖν, ἀλλ' οὖν μηδὲ τῶν πέλας χρήζειν.

Βροῦτος Μιλησίοις. μθ

Εἰ μὲν ἔστιν ὑμῖν ὅπλα ἐν κοινῷ, μὴ χρώμενοι τούτοις, ἁμαρτάνετε. μία γὰρ ἰσχὺς ὅπλων, τὸ χρῆσθαι. εἰ δὲ καὶ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἀμελεῖτε, μεμφθέντες ἂν εἰ καὶ ἔχοντες μὴ ἐχρῆσθε, πόσῳ μεμπτότεροι μηδὲ ἔχοντες;

Μιλήσιοι πρὸς ταῦτα. ν

Οὐ τὰ ὅπλα ἰσχὺς ἀνδρῶν, ἀλλὰ τῶν ὅπλων οἱ ἄνδρες. ἐκεῖνα μὲν γὰρ δίχα τῶνδε ἄπρακτα, οἱ δὲ καὶ πορίσαι αὐτὰ καὶ χρήσασθαι αὐτοῖς δύνανται. οὔτε οὖν εἰ ἄπεστιν ὅπλα, ἐνδεῖ τοῖς πορίσαι αὐτὰ δυναμένοις, οὔτε χρήσιμα τυγχάνει τοῖς, κἂν ἔχωσι, χρῆσθαι μὴ δυναμένοις.

Βροῦτος Τραλλιανοῖς. να

Εἰ μὲν ἐν τῇ ὑμετέρᾳ στρατοπεδεύειν Δολοβέλλαν ἀνεχόμενοι, οἴεσθε μηδὲν ἀδικεῖν με, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖτε· εἰ δὲ νομίζετε ὧν ἂν τοὺς πολεμίους ἀφελώμεθα, τούτων ὑμῖν ὡς ὄντων οἰκείων παραχωρήσειν αὐτίκα, πλανᾶσθαι μοι δοκεῖτε. ἢ εἴργετε οὖν αὐτὸν τῆς σφετέρας, ἢ ὅλως μηδ' ὑφ' ἡμῶν ἀδικεῖσθαι φάσκετε, ὧν ἂν ἔχειν αὐτοὶ Δολοβέλλαν ἀφελόμενοι, ἀλλὰ μὴ ὑμῖν παραχωρεῖν ἀξιῶμεν.

Τραλλιανοὶ πρὸς ταῦτα. νβ

Καὶ Δολοβέλλας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ στρατοπεδεύει, καὶ πᾶς ὁ μετ' ἐκεῖνον βιαζόμενος; ἴσω μὴ ἔξων

αὐτήν

Verum conſilio ac fortunis ſumus nobis domi ſatis, vt ciuitas appellemur. Quod ſi procul amicis non ſufficimus, domi tamen haud indigemus.

Brutus Mileſiis. 49

Si vobis in communi arma exiſtunt, ac illis non vtimini, meo iudicio longe erratis, cum omnis vis armorum in vſu conſiſtat. Nec minus peccatis, ſi non habentes ea comparare negligitis. Quippe ſi qui habent, & non vtuntur, valde ſunt damnandi: multo maiori, qui non habent, crimine ſunt digni.

Mileſij Bruto. 50

Non arma ſunt vires hominum, ſed armorum ipſi viri. illa enim ſine viris nihil valent: at viri arma parare ac illis vti poſſunt. Non ergo vtilia ſunt iis qui parare nequeunt, ſi deſint: nec illis qui licet habeant, iis tamen vti neſciunt.

Brutus Trallianis. 51

Qvod Dolabellam in agris veſtris cum exercitu manere permittitis, ſi facere mihi iniuriam minus exiſtimatis, non recte ſentitis. Verum enim ſi exiſtimatis, & ſtatim vti hoſtem inde abire non cogitis, eum quem pro hoſte a nobis expulſum ſcitis, errare longe videmini. Vel igitur eum abire compellatis, vel facere nobis iniuriam fateamini. Quod ſi eum non expellitis, videte ne ſimul cum eo vos abire cogamini.

Tralliani Bruto. 52

Qvod Dolabella in agros noſtros ſe receperit, & reipublicæ noſtrę vim quāpiā intulerit, nō tamen

tamẽ ea omnino potitur. Nos vero ducẽ Romanorũ, quibus ſocii & amici, & ſub quorũ dominio ſumus, non expelleremus, niſi in belli præmiũ vellemus patriã exponere noſtrã. At ſiquis nobis inuitis vim aliquam inferret, opere oſtẽderemus, Dolabellam non niſi nobis volẽtibus, intra loca noſtra caſtrametari.

Brutus Trallianis. 53

SCRIPSIMVS vobis tempore ſuperiore, quod permittentes Dolabellam intra loca veſtra caſtrametari, multum ac nimium erratis: atque idem vobis in præſentia ſignificamus. Nam ſi illum, ceu amicum, vti in re ſua, ſtare permittitis, aduerſus vos hæc ſibi conceditis: & cum belli fortunæ participes ſecum ſitis, hoſtes nobis non inuitos eſſe oſtenditis.

Tralliani Bruto. 54

DE Dolabella ſupra tibi ſatis ſignificauimus: nu nc inſuper notum facimus quod non locis ceu ſuis metatur. Illa enim noſtra ſunt: neque ſi quis illa loca ſibi tradere velit, non niſi inuiti coactique aſſentiremur habere. Quod ſi videmur belli fortuna ſecum participare, conſultius eſſe credimus, cito opponere ſe illis qui humilioribus dominantur, quam virum ſocium a viribus vrgere, ac ſe vltro Romanis hoſtes oſtendere.

Brutus Trallianis. 55

NVNCIATVM mihi eſt quod Menodorus ciuis veſter, Dolabellæ inimico meo hoſpes

& amicus

αἱ τὸ δορύκτητον. οὐ γὰρ εἰ στρατηγῷ Ῥωμαίων σύμμαχοι ὄντες, μὴ ἐξείργομεν τῆς ἑαυτῶν, ἤδη [ἂν] καὶ τοῖς πρὸς ἐκεῖνον διαφερομένοις ἆθλον αὐτὴν τοῦ πολέμου καθηγγείλαμεν· ἀλλ' ὅς ἂν ἀκόντων ἡμῶν εἰσβιάζηται, δείξομεν ἔργῳ, [τὸ] καὶ Δολοβέλλαν μὴ ἂν ἄλλως εἰ μὴ ἑκόντων στρατοπεδεύεσθαι.

Βροῦτος Τραλλιανοῖς. νγ

Καὶ πρόσθεν ὑμῖν ἐπέστειλα ὅτι ἁμαρτάνετε, Δολοβέλλαν ἐν τῇ ὑμετέρᾳ στρατοπεδεύειν περιορῶντες· καὶ τὸ παρὸν ἴστε, εἰ μὲν ὡς οἰκείας αὐτῷ παραχωρεῖτε, οὐδ' ἂν εἰ [καὶ] πρὸς ἡμῶν ἀφαιρεθείητε ὧν ἐκείνῳ ὡς ἀλλοτρίων ἐξέστητε, ἡμῖν ὡς ἰδίων ἀντιποιησόμενοι· εἰ δὲ ὡς φίλῳ ἐν τῇ ὑμετέρᾳ στρατοπεδεύειν δίδοτε, κοινωνεῖν αὐτῷ τῆς τοῦ πολέμου τύχης ἀρξάμενοι, οὐδὲ ἡμῖν ἀκούσιοι πολέμιοι φανεῖσθε.

Τραλλιανοὶ πρὸς τοῦτο. νδ

Ἐδηλώσαμέν σοι καὶ πρότερον περὶ Δολοβέλλα· καὶ νῦν ἴσθι, ὅτι οὔτε ἐν ἰδίᾳ στρατοπεδεύει γῇ (ἔστι γὰρ ἡμετέρα) οὔτε εἴ τις αὐτὴν ἀφέλοιτ' ἄλλος, συγχωρήσομεν ἀκόντων ἔχειν, ὅτι τὰ παρ' ἡμῶν ἐπιτραπέντα βιάσαιτο. εἰ δὲ δοκοῦμεν τῆς ἐπὶ τῷ πολέμῳ τύχης αὐτῷ κοινωνεῖν, αἱρετώτερον ἄρχουσι χειρῶν ἀντιπρᾶξαι ἢ σύμμαχον ἄνδρα ἐξείργοντας, ἀκουσίως Ῥωμαίοις ἐχθροὺς φανῆναι.

Βροῦτος τοῖς αὐτοῖς. νε

Ἠγγέλθη μοι Μηνόδωρον, ὑμέτερον πολίτην, ξένον καὶ φίλον Δολοβέλλα τῷ ἡμετέρῳ πολεμίῳ,

καὶ

καὶ πρότερον ὑμᾶς μὴ εἴργειν αὐτὸν, καὶ ἐν τῇ ὑμετέρᾳ στρατοπεδεύειν πεῖσαι· καὶ νῦν ὅπως καὶ αὐτὸν καὶ τὴν στρατιὰν αὐτοῦ τῇ πόλει δέξησθε συμβουλεύειν. ἐγὼ δὲ, ὡς μὲν οὐδὲν ὀνήσετε Δολοβέλλαν, εἰ καὶ ταῦτα καὶ ἔτι πλείω προσαχθείητε τούτων ποιῆσαι ὑπὸ Μηνοδώρου, ἢ καὶ εἴ τις ἄλλος πείσειεν, οὐκ ἀγνοῶ· οὐδὲ μὴν οὔτε Μηνόδωρον ἡ Δολοβέλλα φιλία καὶ ξενία. οὐ μὴν ἀλλ᾽ οὐχ ὅπως κολάσαιμι τινὰς σκοπῶν, ἐφεδρεύειν οἴμαι τοῖς ἑνὸς ἑκάστου ἁμαρτήμασιν. ἵνα μέντοι μηδὲν κολάσεως ἄξιον ἁμαρτεῖν ἀναγκασθῆτε, καὶ νῦν κελεύω ὑμᾶς Μηνόδωρον φυγαδεῦσαι τῆς πατρίδος, τοῦ ἰδίου λυσιτελοῦς ἕνεκα· (εἰ γέ τι λυσιτελεῖν ἔμελλεν αὐτῷ τὴν πατρίδα πωλοῦντι) Δολοβέλλαν δὲ μήτε τῇ πόλει δεδέχθαι, τῆς τε γῆς ἐξελάσαι· βιαζόμενον δὲ, ὅπλοις ἀμύνεσθαι· ἢ ἀπειθοῦντας, οὐχ ὑπὸ Μηνοδώρου ταῦθ᾽ ὑμᾶς οἰήσομαι παραχθέντας πεισθῆναι, ἀλλ᾽ αὐτοὺς Μηνοδώρῳ ταύτην ἀφορμὴν δοῦναι ἐθελοντάς.

Τραλλιανοὶ πρὸς ταῦτα. νϛ

Οὐ Μηνόδωρος ὑποδέξασθαι τῇ πόλει Δολοβέλλαν καὶ τὴν στρατιὰν αὐτοῦ παρηγάγετο ἡμᾶς, ὥσπερ οὐδὲ πάλαι στρατοπεδεύοντα περιορᾶν ἔπειθεν. ἀλλ᾽ οὐδὲ εἰ ταῦτα ἐπέπρακτο, ἡγούμεθα δοκεῖν αὐτὸν Μηνοδώρῳ τοιαύτης εὐβουλίας ἀφορμὴν παρεσχῆσθαι. τάχιον γὰρ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ὁμολογήσαιμεν συμμαχίαν ἡμεῖς, ἢ σὺ τοῖς παρ᾽ ἡμῶν τὴν Δολοβέλλα ξενίαν ἐπιβαλεῖς. οἷς εἰ καὶ

μηδὲν

& amicus exiſtens, effecerit vt intra loca veſtra caſtrametans, inde abire non vrgeretur: & nunc quærit vt intra vrbem cum exercitu recipiatur. Quod Dolabellæ prodeſſe ipſe vel quiuis alius operatus ſit, id mihi moleſtum non eſt: nec animaduertendos cuiuspiam errores hactenus exiſtimo, conſiderata amicitia ac hoſpitalitate eorum. Sed ne in ipſum antea aliquid animaduerſionis dignum perpetretis, Menodorum e ciuitate in exilium eiiciatis, veſtro commodo & vtilitati proſpicientes: ex quo ipſe patriam vendendo, ſuum duntaxat commodum quæritat. Neque Dolabellam quoquo pacto recipiatis, ſed a finibus veſtris expellatis. quod ſi reſiſteret, vi & armis cogatis. Quippe ſi non parebitis, non mediocri opera vos Dolabellam recepiſſe, ſed Menodorum veſtro ſuaſu huiuſmodi res aggredi auſum fuiſſe putabo.

Tralliani Bruto. 56

NEC Menodorus nos impulit vt Dolabella cum exercitu reciperetur: nec antea cum copiis acceſſit, vt ſperneretur. Atque nos valde lætamur tibi videri quod non conſilio noſtro Menodorus quidpiam agitet. Sane nos cum Romanis in amicitia eſſe, quamprimum faſſi ſumus. Verum de Dolabellæ hoſpitalitate ciui noſtro ſuccenſes: & ob hoc,

vt e patria abiiciatur iubes. Verum armis & exilio vtinam opus minime foret: & maxime, quia Menodorus Dolabellæ adhæſit, non vt patriam venderet, tum principatum ſibi caperet: ſed abſurdum putauit, opportunis commodis non aſſiſtere amico. Tu vero, ſi præclarum eſſe exiſtimas, ſicut certe eſt, non quærere vlciſci errores, multo præclarius fore putabis, non temere eſſe credendum, ſed in ſingulis iudicium & examen eſſe adhibendum. Quod ſi diligenter effeceris, videbis non, quibus debes, te eſſe infeſtum: ſed illos criminari in quos inimice te geris.

Brutus Trallianis. 57

QVAS pecunias Dolabella dimiſit Menodoro, hoſpiti & amico ſuo, & ſi quæ etiam aliæ apud eius liberos depoſitæ ſunt, vel apud eos qui poſt Menodori fugam eius bona acceperunt, ad me ſtatim mittere curetis. Quod ſi offeretis coram mihi, habere ipſos cum liberis ſimul & vxoribus mihi deſtinetis. Quippe non conuenit, clementiam meam illis prodeſſe in futurum, qui cum hoſtium meorum amici & hoſpites fuerint, nullam hactenus pœnam dederint.

Tralliani Bruto. 58

QVOD Dolabella ſumptuoſiſſimis belli tẽporibus pecunias cõgregauerit, aut depoſitũ fecerit, minime eſt veriſimile: neq; Menodorus e patria

μηδὲν, ὡς λέγεις, ὄφελος οἴεται ἡ πρὸς ἀλλήλους ὁμόνοια. μέγα γοῦν περιεγένετο αὖ τὸ ἐκ τῆς πίστεως εὐσυνείδητον. ὅπλων μέν τοι καὶ φυγαδείας οὐδέν τι τοῖς πράγμασι προσδεῖ. Μηνόδωρος γὰρ συναπῆρε Δολοβέλλᾳ μὰ Δί' οὐχ ὡς τι πράσσειν τὴν πατρίδα κεκωλυμένος, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν οὐδὲν νομίζων ἀδίκημα, τῷ φίλῳ συγκατακτᾶσθαι τὰ ἐπιτήδεια. σὺ δ' εἰ καλὸν ὑπολαμβάνεις, ὥσπερ καὶ ἔστι καλὸν, τὸ μὴ περιμένειν ποτὲ ἁμαρτάνοντας ἀμύνεσθαι, πολλῷ μᾶλλον εἰήθητι δεινὸν μὴ προεξανίστασθαι τῶν διαβολῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ συμβησομένῳ τὴν κρίσιν τηρεῖν, ἐπεὶ δόξεις, οὐκ ἐφ' οἷς ἂν μέμψῃ τοῖς πέλας δυσμενῶς διατίθεσθαι· πρὸς οὓς δ' αὖ ἔχθραν ἔχῃς, αἰτίας τούτοις ἐπιφέρειν.

Βροῦτος τοῖς αὐτοῖς. νζ

Χρήματα ὅσα Δολοβέλλας κατέθετο παρὰ Μηνοδώρῳ τῷ ἑαυτοῦ ξένῳ, εἴτε τινὰς ἄλλας παρακαταθήκας παρὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ κομισάμενοι, τῶν διαδεξαμένων αὐτοῦ τὴν οὐσίαν μετὰ τὴν ἐκείνου φυγὴν, ἀναπέμψατε πρός με. εἰ δέ γε μὴ εἶναί φατε, αὐτοὺς τοὺς ἄνδρας πανοικὶ, μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν. οὐ γὰρ ἂν δίκαιον εἴη τοῖς τῶν ἐμῶν πολεμίων φίλοις καὶ ξένοις, περαιτέρω τοῦ μηδὲν αὐτοὺς παθεῖν, λυσιτελῆσαι [αὐτοῖς] τὴν ἡμετέραν ἐπιείκειαν.

Ταλλιανοὶ πρὸς ταῦτα. νη

Οὔτε Δολοβέλλαν ἐν τοῖς δαπανηροτάτοις τοῦ πολέμου καιροῖς ἀποθησαυρίσαι παρακαταθήκας εἰκὸς, οὔτε Μηνόδωρον ἀπαλλασσόμενον ἐκ τῆς πα-

τρίδος, οἷόντε καταλιπεῖν οἴκοι τὰ τῆς ταφῆς ἐφόδια. τὸ μέντοι γε ἀναπέμπειν πρός σε ἢ τὰ μὴ ὄντα χρήματα, ἢ τοὺς ἀναιτίους ἀνθρώπους, τῇ μὲν, ἀδύνατον, τῇ δὲ, ἄδικον. οὐ γὰρ ἄξιον τοῖς ἡμετέροις πολίταις διὰ τοὺς σοὺς πολεμίους μέχρι συμφορᾶς ἀλυσιτελῆσαι τὴν παρ' ἡμῶν, ἐὰν πεισθῶμεν, προδοσίαν.

Βροῦτος Βιθυνοῖς. νθ

Μηδενὶ δοκείτω χαλεπὸν, εἰ πολλὰ εἰσπράττομεν, πολλῶν δεόμενοι. τούτων γὰρ ἡμεῖς ἔργα ἀποδίδομεν. εἰ δέ τι τὸ τῶν εἰσφορῶν πλῆθος βαρύνεσθε, μεμνῆσθαι χρὴ πόσοι πόνοι σὺν τοῖς διδομένοις ὑφ' ὑμῶν ἀναλίσκονται. παντὶ γὰρ δῆλον ὡς τοῦ παρασκευαζομένου, ὁ ταῖς παρασκευαῖς τοῦ πολέμου χρώμενος, πλεῖον κάμνει· ἄλλως τε καὶ ὑμῶν μὲν τῆς οἰκείας φροντίδος ἑκάστῳ, ἡμῖν δὲ τῆς ἁπάντων προνοεῖν ἀνάγκη.

Βιθυνοὶ πρὸς ταῦτα. ξ

Οὐχ ὅσων δεῖσθαί σοι συμβέβηκεν, ἤδη καὶ ἡμῖν τοσούτων εὐπορεῖν πάρεστι. γνοίης δ' ἂν δι' ὅσων ἀθροίζεται τὰ παρασκευαζόμενα καμάτων, ἐξ ὧν αὐτὸς ἀναλίσκων αὐτὰ κοπιᾷς. καίτοι τὸ μὲν ὑπὲρ ἄλλων συνεισφέρειν, μετὰ πόνου, καὶ ἀλυσιτελὲς φαίνεται· τὸ δὲ ταῖς ἑτέρων παρασκευαῖς χρῆσθαι, μετ' ὠφελείας, ἐστὶ ῥᾴδιον. εἰ δὲ ὑπὲρ πολλῶν φὴς κακοπαθεῖν, καὶ ἀπὸ πλειόνων σοι ποριστέον. οὐ γὰρ οἷόντε ἡμᾶς [δύνασθαι] τοὺς περὶ μόνων ἑαυτῶν φροντίζοντας, ταῖς ὑπὲρ ἁπάντων εἰσφοραῖς ἐξαρκεῖν.

tria fugiens hoc, nedum pecunias, ſed pro ſepulchro domi reliquiſſe potuit. Mittere itaque tibi pecunias quæ non ſunt, aut homines inſontes, eſſet impoſſibile ac prorſus abſurdum. Non enim dignum fore putamus, proditionem per tuos tibi inimicos factam, ciuibus noſtris vſque ad perniciem obeſſe futuram.

Brutus Bithyniis. 59

NEMINI veſtrum graue videri debet ſi, cum rebus plurimis indigemus, plura etiam iubemus, quorum opera a vobis ſane exigimus. quod ſi tributorum multitudine grauamini, conſiderare debetis ex rebus a vobis hactenus exhibitis, quibus in laboribus quibuſue ſumptibus continuo verſemur. Quippe conſtat, plus laboris illum ſubire qui vtitur apparatibus, quam qui ipſos inſtruit apparatus. Nam veſtrum quiuis vni ſolum negotio intendit, rei ſcilicet domeſticæ: at nos oportet omnibus prouidere.

Bithynij Bruto. 60

NON omnia quibus eges, ea porrigere nos ſatis ſumus. Nam qua difficultate apparatus inſtruantur, ſcire potes ex ſumptibus in quibus continuo verſaris: & alios ſuper alios contribuere difficile eſt, & ad ſoluendum impoſſibile. Cęterum aliorum apparatibus vti, facile ac cum vtilitate efficitur. quod ſi pro multis te laborare ais, multi quoquę cōferre debent. Quippe licet rei domeſticæ ſolum intendamus, non tamen ſufficimus pro omnibus conferre.

Brutus Bithyniis. 61

ACYLAM mihi amicum ad vos tranſmitto, vt nobis paretis naues quinquaginta rotundas, atque ducentas longas, nam tot Dolabellæ exhibuiſſe teneo. Probe itaque facietis, ſi cum ipſis nauibus nautas & remiges, ac pro ſex menſibus commeatum Acylæ exhibeatis. Nec non pro nauibus item fabricandis ac in mare deducendis, ligna & fabros opportune tranſmittere non negligetis, & maxime cum Dolabellæ in nihilo defueritis.

Bithynij Bruto. 62

SI Dolabella in capiendo præuenit, non tibi, vt abundes, reliquit. Quod ſi quinquaginta & centum naues, nec plures, in ipſa copia coacti, vix exhibere quiuimus: quo pacto in ſummam redacti inopiam, quinquaginta & centum naues tibi parare valeamus, & maxime cum remigibus, ac etiam fabris & lignis ad naues fabricandas opportunis? quæ ſemel tranſmiſiſſe cum difficillimum fuerit, iterum tranſmittere impoſſibile foret. Cæterum Dolabella nec profecto effecit, cum primum denegaremus, nec poſtea cum denegare nequiuimus, vt commeatus ſibi deportarentur.

Brutus Bithyniis. 63

NOBIS ſcribit Acylas quod in nauiũ apparatu eſtis nimiũ ſegnes. Ego vero nõ de eo valde admiror, ſi putat mihi magis opꝰ fore literis, in q̃b.

ſingulis

Βροῦτος τοῖς αὐτοῖς. ξα

Ἀκύλαν τὸν ἐμὸν φίλον ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς κατασκευάσοντά μοι ναῦς στρογγύλας πεντήκοντα, καὶ μακρὰς διακοσίας. τοσαύτας δὲ πυνθάνομαι καὶ Δολοβέλλᾳ ὑμᾶς παρεσχῆσθαι. ὀρθῶς οὖν ποιήσετε, ναύτας καὶ ἐρέτας εἰς ταῦτα τὰ πλοῖα, ἄχρις ἂν εἰς ἐμὲ ἀνακομισθῇ, παρασχόντες τῷ Ἀκύλᾳ, καὶ σιτηρέσιον τούτοις μηνῶν τεσσάρων. τῶν γὰρ εἰς τὴν ναυπηγίαν δεόντων ξύλων, καὶ τῆς τούτων παρακομιδῆς ἐπὶ θάλασσαν, καὶ τεχνιτῶν, εὖ οἶδ' ὅτι οὐδὲν ἀμελήσετε, μηδὲ Δολοβέλλᾳ ἐλλείποντες.

Βιθυνοὶ πρὸς ταῦτα. ξβ

Οὐκ, εἴ τι Δολοβέλλας ἔφθασεν ἁρπάσας, τοῦτο ἤδη καί σοι λαβεῖν εὔπορον καταλέλοιπεν. οἱ γοῦν ἐκείνῳ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ναῦς, ὡς οὐ πλείονας δυνάμενοι, παρασχεῖν βιασθέντες, πῶς οἷοί τε ἂν εἴημεν σοί τε ἴσας ἐξ ἀπόρων ναυπηγῆσαι, καὶ μάλιστα σὺν ἐρέταις καὶ ξύλοις καὶ ναυπηγοῖς; ἃ καὶ ἅπαξ εἰσενεγκεῖν χαλεπόν· δὶς δὲ, καὶ ἀδύνατον. σιτηρέσιον μὲν γὰρ οὐδὲ Δολοβέλλας ἡμῖν, ἅτε μηδ' εἰ κεκελεύκει παρασχεῖν δυνησομένοις, ἐπήγγειλε. σύγγνωθι οὖν ἡμῖν καὶ πρός σε ἀρνουμένοις, τοῖς καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὑπουργῆσαι μὴ δυνηθεῖσιν.

Βροῦτος τοῖς αὐτοῖς. ξγ

Ἔγραψέ μοι Ἀκύλας, πολλήν τινα ὑμῖν ῥαθυμίαν ἐγκεῖσθαι τῆς εἰς τὰ πλοῖα ὑπουργίας· ἐγὼ δὲ ἐκεῖνον σφόδρα ἐμεμψάμην τῆς ἀνεξικακίας, πειθόμενον ἐπιστολαῖς μοι ταῖς καθ' ὑμῶν, ἃς καθ'

ἕκαστα πέμπων οὐ παύεται, δεῖν μᾶλλον ἢ νεῶν, κἂν εἰ σὺν ταῖς κατ' αὐτοὺς πρεσβείαις δέοι. οὐ γὰρ οἰόνται δίχα τούτων ἐκείνας καταρτισθῆναι. ὑμᾶς δὲ ὑπομνήσαιμ' ἂν ἡδέως καὶ νῦν καὶ ἔπειτα, τοῦ, μὴ ἄκοντας ἡμῖν, ἀλλ' ἑκόντας, καὶ εἰς ταῦτα καὶ εἰς τὰ ἄλλα πάντα ὁμοίως συναγωνίζεσθαι. [καὶ ὅτι τοῦ ἄκοντας ὑπηρετεῖν, ἄμεινόν ἐστι τὸ ἑκόντας.] ἐκ τῶν παρόντων γὰρ καὶ περὶ ἐκείνων ῥᾴδιον τεκμήρασθαι.

Βιθυνοὶ πρὸς ταῦτα. ξδ

Ἀκύλας οὐ κατήγορος ἡμῶν τῆς ὀλιγωρίας μᾶλλον, ἢ μάρτυς φαίνεται τῆς ἀσθενείας. εἰ γοῦν ἀμελοῦντας ἀληθῶς ἐγίγνωσκεν, οὐκ ἄν, παρὸν βιάσασθαι τὴν ὀλιγωρίαν, περὶ αὐτῆς σοὶ ἐπέστελλεν· ἄλλως τε μηδὲ ἡμῶν πρεσβεύεσθαι μελλόντων κατὰ τοῦ διακονοῦντος πρὸς τὸν πέμψαντα. νῦν δὲ Ἀκύλας μὲν σύνοιδε τὸ τῆς χρείας ἀδύνατον· σὺ δὲ δὴ ἀπειλῆς λύσιν νομίζων τὸ ἄπορον, ἀδίκως ἅμα καὶ ἀνωφελῶς χαλεπαίνεις. οὔτε γὰρ ἐλπὶς οὔτε φόβος χορηγίας αἴτιον, ἀλλὰ τὸ δύνασθαι.

Βροῦτος Βιθυνοῖς. ξε

Οἱ ἄκοντες ἡμῖν ὑπηρετοῦντες, οὐχ ἃ μὴ βούλονται παρέχειν κερδαίνουσιν· (ἀγαπητὸν ἦν γὰρ αὐτοῖς τοῦτό γε) ἀλλὰ τὴν ἐπ' ἐκείνοις χάριν, ἥτις ἂν αὐτοῖς ὠφείλετο ὑφ' ἡμῶν, ἀποβάλλουσι. κατασκευάσαντες οὖν τὰς ναῦς, ὅνπερ τρόπον ἐπεστείλαμεν, σὺν τοῖς ἐρέταις καὶ τῷ ὀφειλομένῳ σιτηρεσίῳ, πέμψατε· ἢ ἀναγκασθήσεσθε οὐκ ἐπὶ τούτοις ἄχθεσθαι, ἀλλ' ὧν ἂν ὑπολίπωμεν χάριν ἡμῖν εἰδέναι.

ſingulis nos culpare non ceſſat, quam ipſis nauibus. at contra ſeſe ſcribendo potius culpare deberet. Verum enim vos & nunc & antea benigne toleremus, qui non ſponte, ſed inuiti multa huiuſmodi, pari modo reſiſtentes, nobis exhibuiſtis. Quæ ſic geſta fuiſſe, ex præſentibus facile coniectatur.

Bithynij Bruto. 64

ACYLAS videtur eſſe magis delator noſtræ ſegnitiæ, quam teſtis impotentiæ. Si igitur nos ſegnes cognouit, non vtique præſens ſegnitiem noſtram ſe caſtigare ſcripſit: neque nos de eius adminiſtratione ſcribere volentes permiſit. ipſe tamen probe nouit neceſſitatem noſtram ac impoſſibilitatem. Tu vero cum minis inopiam ſoluere putas, non æque nobis ſed inutiliter ſuccenſes: quoniam nec ſpes, nec timor, ſed ſolum inopia, non exhibendi cauſa extitit.

Brutus Bithyniis. 65

QVI non ſponte parent, non lucrantur ea quæ exhibere nolunt (id enim profecto valde foret optandum) ſed quæ ſibi deberetur gratiam amittunt. Quare quo pacto vobis ſcripſimus, naues parari curate, quas cum remigibus & debito commeatu in tempore mittatis. Secus autem, non modo ſuper his dolebitis, ſed gratias nobis habebitis ſiqua vobis reliquerimus.

Bithynij Bruto. 66

QVI cogunt vt quis exhibeat ea quæ non poteſt, non quod iubetur, id lucratur: (nam id foret valde iucundum:) ſed in opinando ſubditos plus valere quam poſſunt, ſæpius damnificatur. Nam ſi cogantur, ad extremam veniunt inopiam. at ſi ex humilitate indulgentiæ parcitur, & ſpatium reſpirandi datur, tunc ad exhibendum facilior quis exiſtit. Quare ſi per vim plus a nobis exigere putas, ſcito quod non pro iis quæ nobis reliqueritis, ſed quibus vti poſſis, gratiam nobis habebitis.

Brutus Bithyniis. 67

QVÆ naues mihi opus erant, eas omnes in mari habemus, exhibentibus Lacedæmoniis, Lesbiis pariter ac Phœnicibus. Vos igitur quoniam propter hyemem in tranſmittendo eas defeciſtis, trecenta talenta pro ipſarum ſtipendiis conferatis: ad quæ deferenda hyems vobis non erit impedimento. Nec ſecus agatis, niſi me vobis infeſtum malitis.

Bithynij Bruto. 68

NON hyems nobis nauale auxilium impediuit, ad quod apparandum pecunias erogauimus. qua in erogatione non tibi ſumus, ſed nobis defeſſi. Quod tibi fuerit per alios ſuppletum, gaudemus. Veniam tamen petimus, qui propter fortunam tardi fuimus, & propter ſumptus inopes exiſtimus. Quippe non poſſumus

Βιθυνοὶ πρὸς ταῦτα. ξϛ

Οἱ βιαζόμενοι τοὺς ὑπουργεῖν μὴ ἰσχύοντας, οὐχ ἃ προστάττουσιν, ὠφελοῦνται· (ἡδὺ γὰρ ἂν ἦν μὴ γίνεσθαι χρείας, καὶ εἰ ἐν ἀπειλῇ) ἀλλὰ τὸ δοκεῖν μὴ ἀγνώμονες εἶναι ζημιοῦνται. εἴξουσι γὰρ τῇ ἀνάγκῃ πρὸς τὸ ἄπορον, καὶ εἰ μὴ διὰ φιλανθρωπίαν τῇ ἐνδείᾳ συνέγνωσαν. ἡμεῖς μὲν οὖν τάχιον ἂν ἀπορήσαιμεν, καὶ ὑπὲρ ἰσχὺν, ἢ ἀρνησόμεθα χορηγεῖν ἔχοντες. σὺ δὲ, εἰ πλέον οἴει πορίσειν ἀφ' ἡμῶν διὰ βίας, ἴσθι μὴ ὧν ἂν παραλίπῃς, ἀλλ' ὧν ἂν χρήσασθαι δυνηθῇς χάριν ἡμῖν παρέξων.

Βροῦτος τοῖς αὐτοῖς. ξζ

Τὰ πλοῖα ἐγὼ πάντα, ὅσων μοι ἔδει ἐν θαλάσσῃ ἔχω, παρασχόντων μοι Μακεδόνων καὶ Λεσβίων καὶ Φοινίκων. ὑμεῖς μὲν οὖν ἐπεὶ παρὰ τοὺς χειμῶνας αἰφνιδίως ἐπιπεσόντας ὑστερήσατε, τετρακόσιά μοι τάλαντα εἰς τὸ ἐπιβατικὸν αὐτῶν συγκομίσατε. νομίζω γὰρ εἰς μηδὲν ὑμῖν τούτων αἴτιον τὸν χειμῶνα γεγονέναι· ἐθελησάντων δὲ ὑμῶν, ἐνοχλήσειν.

Βιθυνοὶ πρὸς ταῦτα. ξη

Ὁ μὲν χειμὼν διεκώλυσε τὴν ναυτικὴν ἡμῶν συμμαχίαν· ἡ δὲ ναυτικὴ παρασκευὴ ἐξανήλωσε τὰ χρήματα. ὥστε ἡμᾶς εἰ καὶ μὴ σοὶ, ἀλλ' οὖν αὐτοῖς γε δαπανηρῶς μεμοχθηκέναι. τῆς οὖν χρείας ὑπ' ἄλλων πεπληρωμένης, αἰτούμεθα συγγνώμην· βραδύναντες μὲν, διὰ τύχην· ἀποροῦντες δὲ, διὰ τὸ ἀνάλωμα. οὐ γὰρ δυνατὸν

ἡμῖν

ἡμῖν τὰς ναῦς ποιῆσαι χρήματα, ὡς ἐκ τῶν χρημάτων ναῦς.

Βροῦτος τοῖς αὐτοῖς. ξθ

Αἱ βουλαὶ ὑμῶν, ὀλίγωροι· αἱ ὑπουργίαι, βραδεῖαι. τί τὸ τέλος τούτων ἐννοεῖσθε.

Βιθυνοὶ πρὸς ταῦτα. ο

Βουλεύεσθαι μὲν ὀκνηρῶς, ἀσφάλεια· ὑπουργεῖν ἢ βραδέως, ἀσθένεια· τούτων ἀμφοτέρων ἓν τέλος συγγνώμη.

ex nauibus conficere pecunias, quemadmodum ex pecuniis naues confecimus.

Brutus Bithynis. 69

CONSILIA veſtra nullius momenti: executiones tardæ. quis horum finis futurus ſit, cogitate.

Bithyni ad hæc. 70

PROLIXE conſulere, tutum: tarde vero exequi, imbecillitatis eſt. Horum amborum finis vnus, venia.

BRVTVS CICERONI S.

QVANTA ſim lætitia affectus, cognitis rebus Bruti noſtri & conſulum, facilius eſt tibi exiſtimare, quam mihi ſcribere. Cum alia laudo & gaudeo accidiſſe, tum quod Bruti eruptio non ſolum ipſi ſalutaris fuit, ſed etiam maximo ad victoriam adiumento. Quod ſcribis, trium Antoniorum vnam atque eandem cauſam eſſe: quid ego ſentiam, mei iudicii eſſe: ſtatuo nihil niſi hoc: Senatus aut populi R. iudicium eſſe de iis ciuibus qui pugnantes non interierint. At hoc ipſum (inquies) inique facis, qui hoſtilis animi in remp. homines, ciues appelles. Imo iuſtiſſime. Quod enim nondum Senatus cenſuit, nec populus R. iuſſit, id arroganter non præiudico, neq; reuoco ad arbitrium meum. Illud quidem non muto, quod ei quem me occidere res non coegit, neque crudeliter quicquam eripui, neque diſſolute quicquam remiſi, habuique in mea poteſtate, quoad bellum fuit. Multo quidem honeſtius iudico, magiſque quod concedere poſſit reſpub. miſerorum fortunam non inſectari, quam infinita tribuere potentibus: quę cupiditatem & arrogantiam incendere poſſint. Qua in re, Cicero, vir optime ac fortiſſime, mihiq; merito & meo nomine & reip. chariſſime, nimis credere videris ſpei tuæ: ſtatimq;, vt quiſque aliquid recte fecerit, omnia dare ac permittere: quaſi non liceat traduci ad mala conſilia corruptum largitionibus animum. Quæ tua eſt humanitas, æquo animo te moneri patieris, præſertim de communi ſalute: facies

tamen

tamen quod tibi viſum fuerit: etiam ego, cum me docueris. Nunc Cicero, nunc agendum eſt ne fruſtra oppreſſum eſſe Antonium gauiſi ſimus: non ſemper primi cuiuſque mali excidendi cauſa ſit, vt aliud renaſcatur illo peius. Nihil iam neque opinantibus aut patientibus nobis aduerſi euenire poteſt, in quo nō cum omnium culpa, tum pręcipue tua futura ſit, cuius tantam auctoritatem Senatus ac populus R. non ſolum eſſe patitur, ſed etiam cupit, quanta maxima in libera ciuitate vnius eſſe poteſt: quam tu non ſolum bene ſentiendo ſed etiam prudenter tueri debes. Prudentia porro quæ tibi ſupereſt, nulla abs te deſideratur, niſi modus in tribuendis honoribus. Alia omnia ſic abunde adſunt, vt cum quolibet antiquorum comparari poſſint tuæ virtutes. Vnum hoc grato animo liberalique profectum, cautiorem ac moderatiorem liberalitatem deſiderat. Nihil enim Senatus cuiquam dare debet, quod male cogitantibus exemplo aut præſidio ſit. Itaque timeo de conſulatu, ne Cæſar tuus altius ſe aſcendiſſe putet decretis tuis, quam inde, ſi conſul factus ſit, deſcenſurum. Quod ſi Antonius ab alio relictum regni inſtrumentum, occaſionem regnandi habuit: quonam animo fore putas, ſi quis, auctore non tyranno interfecto, ſed ipſo Senatu, putat ſe imperia quælibet concupiſcere poſſe? Quare tum & felicitatem & prouidentiam laudabo tuam, cum exploratum habere cœpero, Cæſarem honoribus quos acceperit, extraordinariis fore contentum. Alie-

næ igi-

næ igitur (inquies) culpæ me reum facies? Prorſus alienæ, ſi prouideri potuit ne exiſteret. quod vtinam inſpectare poſſis timorem de illo meum. His literis ſcriptis te conſulem factum audiuimus. Tum vero incipiam proponere mihi remp. iuſtam & iam ſuis nitentem viribus, ſi iſthuc videro. Filius valet & in Macedoniam cum equitatu præmiſſus eſt. Idibus Maiis, ex caſtris.

PA
4240
.L4
1596
c.1

4853922 / 4102606

12524